



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

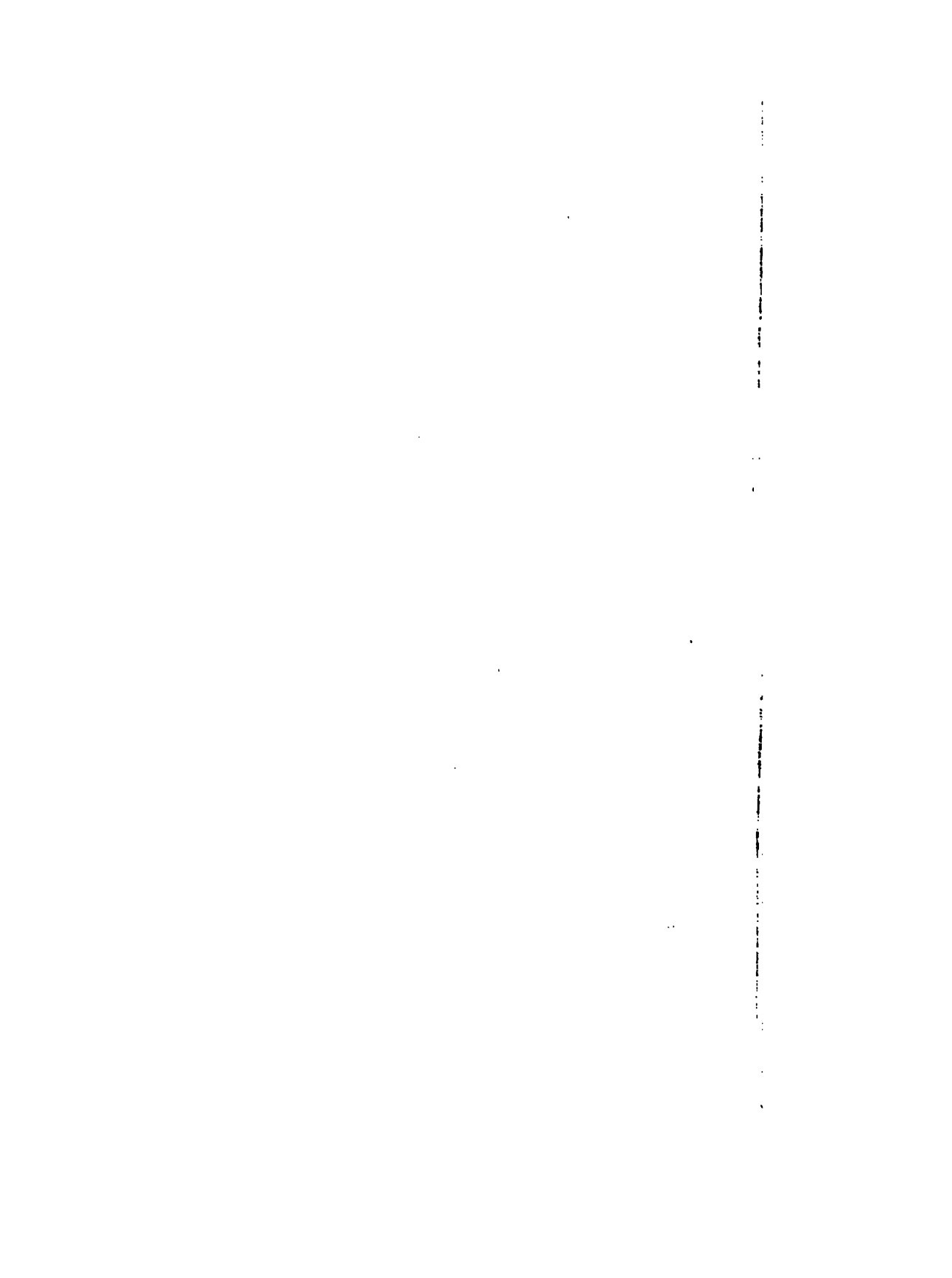
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 474934

DUPL



FROM THE LIBRARY OF
Professor Karl Heinrich Rau
OF THE UNIVERSITY OF HEIDELBERG
PRESENTED TO THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
BY
Mr. Philo Parsons
OF DETROIT
1871





17784

Π Ο Λ Υ Β Ι Ο Τ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΤ
Σ Τ Ο Ρ Ι Ω Ν
Τ Α Σ Ω Ζ Ο Μ Ε Ν Α.
P O L Y B I I
MEGALOPOLITANI
HISTORIARVM
QVIDQVID SVPEREST.



RECENSUIT, DIGESSIT,
EMENDATIORE INTERPRETATIONE, VARIE-
GATE LECTIIONIS, ADNOTATIONIBVS, INDE-
CIBVS ILLUSTRAVIT
IOHANNES SCHWEIGHÆVSER
ARGENTORATENSIS.

TOMVS SEXTVS.
ADNOTATIONES AD LIB. IV — X.

L I P S I A E
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
M D C C X C I I.

888

P7

S42

v. 6



ADNOTATIONES

A D

OLYBII HISTORIARVM

LIBRVM IV.

VLVS editus est. ex Bav. Πολυβίου λόγος Δ'. Vat. Lib. IV,
lor. Vrb. Πολυβίου Ἱστοριῶν λόγος τέταρτος Aug.

CAPVT I.

Cap. I.

§. 1. In ἐδηλώσαμεν consentiunt omnes præter Flor. Verf. 1.
quidem videri poterat præteritum ut III. 1, 1. sed
huc bene habet, ut II. 1, 1. & hoc cap. verf. 2.

§. 2. Ἀΰφιδον. Ἀφιδον ed. 1. 2. cum solo Bav. Verf. 2.
in Reg. B. C. dehinc nullam amplius faciam mentio-
nisi ubi ab editione prima, ad cuius exemplum de-
sunt, notabii quodam modo discedunt.

§. 3. διέξιμεν. διέξαιμεν Aug. Reg. A. Verf. 3.

§. 4. In τῆς κατασκευῆς nil variant libri. Pot. Verf. 4.
ροκατασκευῆς dicere, ut sæpius allás, & hoc
f. 9. sed & illud fortasse satis erat. conf. I. 13, 5.
it tamen inter se προκατασκευῆν & κατασκευῆν II.

§. — Ibid. περὶ τῶν Ἑλλήν. Particulam μὲν, quam
hic inferunt cum Bav. delevi cum ceteris codicibus,
lor. Aug. Reg. A. Et sic semper deinde, ubi sive
alio infra contextum, sive in his Adnotationibus di-
a nostra lectione discedere Bav. intelligere debet
, ceteros codices cum nostra consentire; & vicif-
iffi diserte monuero; ex conjectura nos a scriptura
ibii Histor., T. VI. A cedi-

codicum omnium discessisse. — *Ibid.* πρὸ ἡμῶν. Temere πρὸς ἡμῶν ed. I. cujus generis aberrationes, una aut alteri editioni proprias, posthac, nisi qua peculiaris ratio suaserit, superfedebam adnotare.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀπὸ Τισαμενοῦ &c. Conf. II. 41. — *Ibid.* ἀπὸ μὲν τούτου coryxi ex II. 41, 5. suadente etiam re ipsa. Sic jam scripserat Meursius, proferens hunc locum in Commentario de Regno Laconico cap. 6. p. 28. Perottus: *ab hoc, usque ad &c.*

Ibid. ἕως εἰς Ὠγγον. ὡς εἰς, quod habent codices, non est in usu, nisi defendere velis ex I. 19, 4. ubi pariter corrigendum putavi cum viris doctis. Litera ε, adnexa in msstis initio literæ ω, spiritus asperi formam refert; quo facilius fieri potuit, ut negligeretur a librariis. Si optandum esset inter duas diversorum codicum lectiones, præferrem equidem εἰς Ὠγγον alteri ὡς εἰς. II. 41, 5. ἕως Ὠγγον habemus.

Ibid. Μακεδονίας in versione latina jam expresserat Casaub. & ejus monitu in contextum recepit Gronovius. Recte; confer II. 41, 9. Et alias, passim perperam inter se commutata a librariis eadem nomina Μακεδον. & Λακεδαιμον. videmus; IV. 29, 1. IX. 28, 1.

Verf. 6. *Verf. 6.* ἐξῆς δέ. Particula δέ, post adverbium temporis ἐξῆς, ea ratione nunc usurpatur, de qua dixi ad I. 29, 6. De quo usu cum alias bene præcepisset Reiskius, hoc loco, ejusdem usus immemor, hiatum inesse putavit in oratione, nisi post κώμας aut paulo ante inferatur verbum ἐλέγομεν, quo sane facile caremus.

Verf. 9. *Verf. 9.* ποιήσασθαι. Ne ποιήσασθαι suspiceris, vide Adnot. ad II. 64, 5.

Cap. II.

C A P V T II.

Verf. 1. *Verf. 1.* ὑπόστασιν *fundamentum* interpretatus est Casaubonus. Et sic rursus in Commentario ad vocab. ἀνυπόστατος I. 5, 3. ὑπόστασιν ait h. l. significare *principium, cui ceu basi univsum opus innititur.* Simul tamen monet,

posse

posse et *subiectum tractationis, argumentum, institutum* verti, ut apud Diodorum Sicul. I. 4 sq. XV. 70. & alibi. — *Ibid.* Ἀράτου. cf. I. 3, 2.

Verf. 2. οὕτω συντρέχειν. οὕτως συντρέχειν Bav. Reg. A. *Verf. 2.*

Verf. 3. τὸ γὰρ ἀνωτέρω προσλαμβάνειν τοῖς καιροῖς. *Verf. 3.* προσλαμβάνειν soli Reg. Reg. B. C. quod et ΚΕΙΣΚΙΟ venerat in mentem, qui id tamen non urget, & προσλαμβάνειν idem esse, ait, ac si dixisset τῇ ὑπαρχούσῃ καὶ προκειμένη διηγήσει προσλαμβάνειν τὰ γεγονότα ἐν τοῖς ἀνωτέροις χρόνοις. Aliàs in hac re verbo προανατρέχειν utitur Polybius.

Ibid. ἀσφαλῆς ἔχειν &c. Defendi utcumque posse codicum lectio videtur, intelligendo κατὰ ad τὰς διαλήψεις & ad τὰς ἀποφάσεις, si modo τὰς διαλήψεις darent, non γὰρ διαλήψεις, quod indicium esse videtur profundioris vulneris, & defectus alicujus, quo paulo post ista verba laborat oratio. Nil autem variant veteres codices, nisi quod in Aug. in contextu est τὸ ἀληθές, sed inter lineas ab eadem manu τὸ ἀσφαλές. Nos interim, dum certius aliquid meliores (si qui superfunt) codices dederint, minime aspernandam duximus Casauboni emendationem. Illius emendationis pars aliqua, ut ipse etiam in ora Bassienfi adnotavit, ducta est ex codice Reg. B. in quo, cum in editione Obsorpei temere ἀσφαλές ἔχειν esset absque τὸ, omisso eodem articulo primum scriptum erat ἀσφαλῆς aut ἀσφαλῶς, (nec enim liquido discernere potui,) & id quidem deinde rursus in ἀσφαλές mutatum, sed in marg. adscriptum γρ. τὸ ἀσφαλῆς. (sic) In reliquis autem nihil ab aliis codex ille discedit.

Verf. 7. διεδέεκτο. Mendose διίδεεκτο editum erat ex *Verf. 7.* Bav.

Verf. 11. Ἀντίοχος δέ. Carent δὲ edd. in vitiis msstis. — *Verf. 11.*

Ibid. Ἀχαιοί correxit Casaub. & sic in solo Reg. A. inter lineas recentiori manu scriptum. Mendose Ἀχαιῶς ex *verf. 6.* huc traductum habent ed. 1. & 2. cum msstis.

CAPVT III.

Cap. III.

Vers. 1.

Vers. 1. Αἰτωλοὶ κάλου &c. Iam pridem Aetoli pacem iniquo animo ferebant. Vide II. 44 sqq. conf. hoc cap. v. 8.

Vers. 2.

Vers. 2. Ἀντίγονος. Antigonus ille, qui Doson est cognominatus, Philippi, Demetrii filii, vitricus & tutor, De cuius obitu dixit II. 70. — Ibid. δεδιότες Μακεδόνας. δεδ. τοὺς Μακεδόνας Aug. Reg. A.

Vers. 3.

Vers. 3. ἀξιοχρεωτέρους. ἀξιωτέρους prorsus nihili est. Sed ἀξιοχρεοῦς praeferam; nec enim satis video, quæ sit vis comparativi. Vivente Antigono, Achæorum amico atque socio, nihil movere Aetoli contra Achæos sunt ausi: illo mortuo, cum in pueritia Philippi auxilium Achæis non laturos Macedonas putarent, (cf. cap. 5, 3.) satis sibi virium esse rati sunt ad bellum cum sociis Achæis suscipiendum.

Vers. 5.

Vers. 5. Δωριμαχος. Δωριμαχος Vat. Flor. Aug. & nunc & deinde. In vulgatam cum Bav. recte h. l. consentit Reg. A. qui tamen deinde cum ceteris facit.

Ibid. Τριχωνεύς. Vt hoc loco, sic rursus XVII. 10, 9. dant Τριχωνεύς codices nostri omnes, quod teneri poterat, quandoquidem & Τριχόνιος per o breve inveniri Stephanus Byzantinus ait. Sed quum & Τριχώνιον, V. 7, 7. & Τριχωνίς λίμνη, V. 7, 8. & Τριχωνεύς V. 13, 3. per ω longum scripta sint, consentientibus omnibus nostris libris, levissima mutatione o in ω mutavi: terminationem autem, quamquam Τριχωνισεύς habet Stephanus, quod & alibi editores apud Polybium invitis mssis expresserunt, & h. l. repositum Gronovius voluit, non necesse duxi mutare.

Ibid. Νικοστράτου, τοῦ παρασκευάσαντος &c. Conf. IX. 34, 11. Nicostrati, Aetolorum ducis, nescio an hujus, meminit Frontinus Strateg. I. 4, 4.

Ibid. εἰς τὴν τῶν Φιγαλέων πόλιν. Sic Vat. & Flor. Cum ab aliis abesset articulus τῶν, τὴν Φιγαλέων dederunt Aug. & Reg. A. τὴν Φυγαλέων ed. 1. 2. cum Bav. per ypsilon;

ψφιλον; conf. vers. 8. & cap. 6, 10. & c. 31, 1. εἰς τὴν Φιγαλέων πόλιν ed. Casaub. & seqq. cum Vrsino. Idem neque recte Φιαλαῖς plus semel nominantur infra, cap. 79.

Vers. 6. Μεσσηνίων. Μεσσηνίων constanter ed. 1. 2. cum *Vers. 6. Bav.* sæpe etiam *Reg. A. & Aug.* sed superscripta subinde altera litera ε.

Vers. 7. τὴν τε πόλιν καὶ χώραν. Commodius τὴν τε *Vers. 7. χώραν καὶ τὴν πόλιν* *Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrsin.* quod ita expressam in contextu nostro mallet; certe articulus ad nomen *χώραν* repeti debuit.

Vers. 8. In Φιγαλέων nunc consentiunt omnes, & *Vers. 8. in Bav. υ,* quod statim erat, (cf. ad vl. 5.) in ι est mutatum. Infra cap. 6, 10. in aliis, & c. 31, 1. in omnibus *Φιγαλία* nominatur, quod perinde est. Vide *Cellar. Geogr. Ant. II. 13. p. m. 1232.*

Vers. 10. τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκίας. ἐπὶ, quod igno- *Vers. 10. rant vulgo,* inserui cum *Vat. & Flor.*

Vers. 13. προσπορευομένων. Citat hunc locum Suidas *Vers. 13. in hoc verbo,*

CAPUT IV.

Cap. IV.

Vers. 1. Χείρωνος. Scripturam Χυρώνος etiam Reg. B. Vers. 1. in ora habet. Possis *Σκύρωνος* suspicari, ut sit ejusdem viri nomen, qui paulo post nominatur.

Vers. 2. ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν &c. Citat Suidas, hoc *Vers. 2. verbo. — Ibid. συναρχίας. Temere συναρχίας* ed. 1.

Vers. 3. ἀπολωλ. πάντα. Deest πάντα *Aug. — Ibid. Vers. 3. δοσιδίλους. Suidas interpretatur ἐκδότους τῆ ἥικη. Paulo* alia notione accipitur hoc vocab. apud *Herodot. VI, 42.* ubi plerique codices, sicut *Polybiani* nostri omnes, per breve *δοσιδίλους* efferunt.

Vers. 4. δεινὸν ἠγείτα. Citat Suidas in Ἐπιστραφῆ. — Vers. 4. Ibid. ἔφη τεύξεσθαι. τεύξεσθαι ἔφη ed. 1. cum *Bav. — Ibid. πείσεσθαι. πῆσεσθαι* ed. 1. 2. *Bav.*

Vers. 5. ἀσυρῆς, impurus, fædus. Vide Hesych. in *Vers. 5. Ἄσυρῆς & Ἄσυρῆ,* & ibi Interpretes. *ἀσύρης* *Aug.*

Verf. 5. Reg. A. — *Ibid.* τῶν ἐξηρημένων τὸν ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον. Quod in Reg. B. C. est, ἐξηρημένων, idem in Flor. fuisse olim videtur, in quo inter ρ & μ erasa litera est. Sed parum refert, & bene habet vulgata, in quam consentiunt veteres libri, nisi quod jota non habent subscriptum. ἐξαιρεῖν (ut ἐξαιρεῖν) est *eximere, tollere. ἐξηρημένος τὸν ἄνδρα, qui virum, id est, virilitatem excuit, cui exempta virilitas est.* Strictissime pro *exfecto spadone* accepit vetus interpretes germanicus, Guil. Xylander, *ein unreiner verschnittener Mann*: quemadmodum apud Lucianum in Lucio sive Asino, c. 33. T. II. p. 602. *asinus excandus, ἀπολέσων τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα* dicitur. Nimis late & tropice Reiskius: *cui vir, id est, virilitas, gravitas, dignitas, constantia, sapientia omnis exempta est.* Quæ sicut non nego simul comprehendi illa dictione, quandoquidem *quovis modo virilitatem excuisse istum hominem* dicit, sic non satis esse arbitror; sed id potissimum significare Polybius videtur, quod Epictetus in Dissertationibus; ab Arriano editis, lib. II. c. 10. p. 219. dicit, cum ait: *Τί ἀπολλύει ὁ τῷ κιναίδου πάσχων; Τὸν ἄνδρα.* Multa ejusdem generis idem Epictetus habet, veluti mox ibidem: *Τί ἀπολλύει ὁ μοιχεύων; Τὸν αἰδήμονα, τὸν ἐγκρατῆ &c. amittit verecundum, continentem, id est, verecundiam, continentiam.* Sic lib. II. c. 4. p. 183. *ἀπόλλυμεν καὶ ἀναιροῦμεν τὸν πιστόν, τὸν αἰδήμονα, τὸν ὄσιον. &c.* Mire vero hoc loco Casaubonus: *homo impurus, Dorimacho plane modis omnibus deditus.* Et in eadem sententiam (ut alios taceam) recentior germanicus interpretes: *der den Dorimachus vor allen andern erhob.* Idem tamen Casaubonus, ut Mericus docet, re melius considerata, ad oram exempli Baffleensis sic adscripsit: „An intelligit *virilitatem excfectum, Et tum corpore, tum animo effæminatam?*“

Ibid. Βαβύρας. Βαβύρας h. l. Vat. & Flor. Sed paulo post consentiunt iidem cum ceteris. — *Ibid.* ὄδῳ ᾧ præter Vat. & Flor. dedit etiam Vrsini codex. Reiskius, pro

pro vulgato οἶος τ' εἶναι, legendum οἶος τ' ἦν censuit. εἶναι & εἶη, ut hoc loco, sic II. 24, 2. inter se permutata vidimus. Et pro ἦν, Bav. εἶναι habet III. 10, 2.

Vers. 7. ἀνατατικῶς. ex conjectura correxit Casaub. *Vers. 7sqq.* quam confirmant codices Vat. & Flor. Ceteri male ἀναστατικῶς. Sic & mox *vers. 8. ἀνατάσεως* p̄specte correxit idem Casaubonus, ubi codd. omnes ἀναστάσεως dabant. Post ἀνατατικῶς vero, pro τότε, quod habet ed. 2 & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A., est τε in ed. 1. & Bav. quod minime spernam, ἀνατατικῶς τε καὶ μάλα ὑπερηφάνως. Pro μέλειν *vers. 8.* est μέλλειν in Vat. & sic primum fuerat in Aug. sed crasa altera litera λ.

Vers. 8. ποιήσασθαι. ποιήσεσθαι Flor. Aug. Reg. A. *Vers. 2.*

Vers. 9. εὐλογον. ἄλογον Aug. — *Ibid. δι' αὐτὸ τοῦτο.* *Vers. 9* Quin mendosum fit id, quod vulgatum est, dubitari non debet. Majori vero ambage Reiskius διὰ τὸ ὄνειδος τοῦτο suspicatus erat.

C A P V T V.

Cap. V.

Vers. 1. οὔτος δέ. δέ caret ed. 1. invitis msstis. *Vers. 1.*

Vers. 2. ἐκ παρανομίας καὶ σκώμματος γεγονέναι τὴν δρμήν. *Vers. 2.* ob commissa scelera & jactum in se ditterium, ad hoc bellum ipsum stimulari. ἐκ παρανομίας scripsisse Polybium, suspicatus est MERICVS CASAVBONVS, παρανομίαν autem pro falso vel alieno nomine posuisse. conf. cap. 4, 7 sqq. Quam conjecturam calculo suo probans REISKIUS: — „Statim, inquit, mihi suspectum visum est vocab. παρανομίας, quod quamquam potest interpretatione quodam modo colorari, est tamen ea coacta & improbabilis. παρανομία tum esset ea, quam Dorimachus agitaſſet atque exercuisset; σκώμματα autem, quod in se conjectum, velut telum corpore, excepisset. Durius hæc duæ notiones, altera activa, passiva altera, coalescunt. Quare, ut primum cognovi, amplexus sum Merici scitum inventum, παρανομίας. Erat enim *Babyrtas* Dorimachi

παρώνυμον, *cognomen contumeliosum*. παρωνυμια κη σκωπτικη. —
 ma est hendiadyoion, pro παρωνυμια σκωπτικη.“ —

Vers. 4. *Vers. 4.* Ἠλείων. Ἠλίων Vat. quæ levior aberratio
 notanda, quia graviori mendo viam paravit, ἰδίως pro Ἠλείως,
 cap. 9, 9.

Vers. 5. *Vers. 5.* δι Παλακονήσῃ. ἐν deest ed. Casaub. errore
 operarum.

Vers. 6. *Vers. 6.* συνίστανε. Perperam συνιστάντες Aug.
 Reg. A. — *Ibid.* ἐξακολουθήσουσαν. Teneri
 potuerat debueratque scriptura, in quam codices nostri
 omnes & Vrsini vetus liber contentiunt, ἐξακολουθή-
 σασαν. conf. ad II. 22, 2. & ad II. 64, 5. Operarum er-
 rore in ed. 1. ἐξακολουθήσαν est, & ἐξακολοθήσαν in ed. 2.

Vers. 7. *Vers. 7.* οὐκ ἐρεῖν ἐγκλήματα τοῖς ἀμυνομένοις. —
 „Fateor, me vim & rationem hujus dictionis non perspi-
 cere, nisi idem significat atque illa altera, Græcis usitata,
 οὐ μέμψασθαι αὐτοῖς ἀμυνομένοις. - - Quod si verum cen-
 semus, legendum erit οὐκ ἐρεῖν ἐγκλημάτων αὐτοῖς ἀμυνομέ-
 νοις.“ REISKIUS. — Mihi non ferendum ἐρεῖν videtur;
 sed minus etiam probatur ἀρεῖν, quod ejus loco posuit
 Scaliger. Posses οὐ Φέρειν, posses οὐχ εὐρεῖν suspicari,
 nisi futurum potius, quam vel præsens tempus, vel inde-
 finitum secundum, requiri videretur. Quare adhuc qui-
 dem nihil commodius nobis se obtulit, quam οὐχ ἔξειν.
 Usitata dicitio ἐγκλημα ἔχειν, pro ἐγκαλεῖν vel ἐγκλημα
 ἐπιφέρειν, Thucyd. I. 26. IV. 23. ubi vide Scholiasten.
 Sic vicissim συγκλώμην ἔχειν τινι, veniam dare alicui, ex-
 cusatum aliquem habere, sæpe apud Polybium. Quod au-
 tem ad alteram spectat Reiskii emendationem αὐτοῖς pro
 τοῖς, nec incommodam eam utique arbitror, nec vero ad-
 modum necessariam.

Vers. 9. *Vers. 9.* οὔτε κοινήν δεσ. οὔτε τήν κοινήν malim, ut
 est apud Suidam in Ἀπόκλητοι, ubi citantur ista Polybii
 verba. Ἀποκλήτους vero (ut Livius ait, XXXV. 24.)
 Aetoli vocabant *sancitius consilium*, ex *delectis consiliis*
viris.

Vers.

Verf. 10. Ἀκαρνᾶσι expressi ex Aug. Ceteri h. l. Ἀκαρ-
 γᾶσι. Variant libri nostri, & interdum etiam omnes a
 longam faciunt in hoc nomine, interdum brevem omnes.
 Vide II. 10, 2. II. 66, 6. IV. 11, 6. IV. 80, 15. Nos, pro-
 batorum scriptorum græcorum & latini sermonis usum
 secuti, a ubique longam fecimus, Verf. 10.

CAPUT VI.

Cap. VI.

Verf. 1. Κυθήρα. Minus recte penacute Κυθήρα Aug. Verf. 1.
 Reg. A. — *Ibid.* σὺν τούτοις δὲ καὶ τὴν ναῦν Bav. σὺν
 δὲ τούτοις τὴν ναῦν Vat. Flor. Aug. Reg. A. σὺν τούτοις
 δὲ καὶ ναῦν ed. 1. σὺν δὲ τούτοις καὶ ναῦν ed. 2 & seqq.

Verf. 2. Κεφαλήνων. Κεφαλήνων ed. 1. 2. Bav. & Verf. 2.
 sic rursus verf. 8. — *Ibid.* ἐπεβάλλοντο recepi ex Aug.
 Ceteri ἐπεβάλλοντο cum edd.

Ibid. Θύρεον editum h. l. ex Bav. Θύριον Vat. Flor.
 Aug. Reg. A. Sed cap. 25, 4. in Θύριον consentiunt codi-
 ces, quam scripturam Stephanus probavit in Θυρέα. Rur-
 sus idem oppidum Θούριον scribitur, XVII. 10, 10. & XXVIII.
 5, 1. & cives Θουριεῖς, XXII. 12, 4. Non confundi de-
 bet hoc Acarnaniæ oppidum cum Thyraeo Arcadiæ (Θυ-
 ρᾶιον) cujus Stephanus ineminit, & Pausan. in Arcadicis
 p. 671. nec cum Thyrea vel Thyraea Argolica, & aliis
 ejusdem vel vicini nominis.

Verf. 3. διῆγον ἐν τούτῳ πρὸς τὰς κερκαγᾶς Reiskius Verf. 3.
 post ἐν τούτῳ inferendum suspicatus erat verbum, c. c. ὀρ-
 μάμενοι, τετραμμένοι, aut γενόμενοι.

Verf. 4. ἀλλὰ τοῦτο μὲν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὲν edd. cum Verf. 4.
 Bav. Aug. Reg. A. Delevi cum Vat. & Flor. particulam,
 quæ importuna h. l. videbatur.

Verf. 5. διὰ τοὺς Κλεομ. καὶρ. dederunt Vat. Flor. Aug. Verf. 5.
 Reg. A. quod prætulī cum Reiskio, quoniam κατὰ modo
 præcessit. — *Ibid.* Ὀρχομενὸν & vl. 6. Ὀρχομενῶ recte
 edidit Gronovius, consentientibus msstis. Ὀρχόμενον &
 Ὀρχομένῳ ed. 1. 2. 3. — *Ibid.* δὲ κατὰ κράτος restitui
 ex msstis. μὲν κατὰ κράτος ed. 1. 2, operarum errora,

- Tum μὲν in μὲν τοι mutarunt Reg. B. C. quod arripuit Casaub. & tenuerunt sequentes editores.
- Verf. 6. *Verf. 6. ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ὡς ἐμοὶ γε δοκεῖ Aug. — Ibid.* In τὴν μεσόγειον nunc consentiunt omnes, qui alias τὴν μεσόγειον praeferunt.
- Verf. 7. *Verf. 7. Ἄρατος δέ. Perperam δὲ abest ed. 1. 2. Bav. — Ibid. τὸν ἐπιόντα. Temere h. l. articulum neglexit ed. 1.*
- Verf. 8. *Verf. 8. τὴν Μεσσηνίαν ex Reg. B. recepit Casaub. cui adfentiuntur Vat. & Flor.*
- Verf. 9. *Verf. 9. In Πατραίων nihil nec h. l. nec cap. 7, 2 sq. variant libri, qui tamen in Πατρῶς omnes cor. enferunt II. 41, 12. & XL. 3, 4. & sic Stephanus: Πάτραγ· πόλις Ἀχαιῶν. ἡ πόλις Πατρῶν. — Ibid. βούλευσθαι. βουλεύσασθαι solus Flor.*
- Verf. 10. *Verf. 10. κακοποιούντες αὐτὴν revocavi ex msstis. κακοπ. αὐτοῦς edd. errore Obfcoræi, compendium scripturæ perperam accipientis. — Ibid. Φιγαλίαν ed. Casaub. & seqq. Φυγαλίαν ed. 1. 2. Bav. Φιγαλίαν Vat. Flor. Aug. Reg. A. conf. ad cap. 3. verf. 5. & 8.*
- Verf. 11. *Verf. 11. ὑπαρχ. αὐτοῖς. Perperam αὐτῆς ed. 1. 2. Bav.*
- Verf. 12. *Verf. 12. ἅπαντα. πάντα Suidas, in hac ipsa voce ubi citat hunc Polybii locum.*

Cap. VII.

C A P V T VII.

- Verf. 3. *Verf. 3. Πατραεῦσι καὶ Φαραεῦσι. Πατριεῦσι καὶ Φαριεῦσι solus Flor. Conf. ad cap. 6, 6.*
- Verf. 4. *Verf. 4. καδάπαξ. καδάπερ ed. 1. 2. ignoratione compendii scripturæ. — Ibid. In ἐπιβαλλόμενοι consentiunt omnes, nisi quod Bav. alteram λ intra lineas habet, ab eadem tamen manu. Nil opus est, ut cum Reiskio ἐπιβαλομ. corrigamus.*
- Verf. 6. *Verf. 6. ὅσον οὐπω ληγώσης &c. quoniam propediem decessurus erat magistratu, simul vero, quoniam Achai ἐστ.*

Nisi

Nisi adjeceris ὅσον, nil habet, quo referatur ἅμα δέ. Etenim
 quænam hæc est oratio? *quoniam non dum finitum erat*
ejus imperium, simul vero, quoniam male exercitati in ar-
mis erant Achai, &c. Post στρατηγός facile excidere
 ὅσον potuit, cujus vocabuli terminatio per scripturæ com-
 pendium superne indicata erat.

Vers. 6.

Vers. 8. προῦπαρχούσης αὐτοῖς ἀλλοτριότητος cum Ca-
 faubono accipi de *Arati odio adversus Aetolos*. Aliter
 REISKIUS: „αὐτοῖς. Τιμόκρητο, puta, & *Arato*. In-
 tercedebant inter hos duos vetustæ similitudines, per quas
 fiebat, ut alter ad alterius studia frigeret atque torpe-
 ret.“ —

Vers. 8.

Vers. 10. πρὸς τε τὰς πόλεις ἔγραψα. Sic perspecte
 correxit Casaub. cum Reg. B. C. *πρὸς γὰρ τὰς πόλ.* ed. I. 2.
 cum vett. codd.

Vers. 10.

Vers. 11. προσιπῆν. προσῆπῆν Aug. Reg. A. Vers. 11.

CAPUT VIII.

Cap. VIII

Vers. 1. τέλειος ἀνὴρ. τε, quod ante τέλειος ed. I. 2. Vers. 1.
 inferunt, ignorant veteres libri omnes. Hunc locum de
Arato, ab initio hujus cap. usque ad vers. 9. extr. lexico
 suo inferuit Suidas, in *Ἀρατος*. Totum locum, usque ad
 finem capituli, habet *Codex VRBINAS* in Excerptis; ubi
 ad oram libri notatur argumentum his verbis: *Ἀράτου*
ἔπαινος.

Vers. 2. στέξαί τὸ κριθὰν, τεγερὲς consilia. Mendose Vers. 2.
στέρξαί solus (ex codicibus nostris Florentinus; sic autem &
 Suidas. Reg. B. vero in margine imperite: *ἴσως στέρξας.* —
Ibid. ἐνδύσαθαί. Mendose *ἐνδύσαθαί* Suidas & Reg. B. C.

Vers. 4. Totum hunc versum omisit Suidas. — *Ibid.* Vers. 4.
τῶν τοιούτων μαρτύρια dederunt Vrb. Vat. Flor. & Vrsini
 codex. — *Ibid. ἐπιφανέστατα δὲ τοῖς ἱστορ.* bene edd. cum
 Bav. consentiente etiam puto Vrb. e quo nulla notatur varie-
 tas. *πλείων μὲν ἐπιφανέστατα τοῖς ἱστορ.* absque δὲ, Aug.
 & Reg. A. Magis etiam corrupte Vat. & Flor. *ἐπιφανέ-*
στάτοις, pro ἐπιφανέστατα τοῖς. — *Ibid.* Post κατὰ μέ-
 ρος

ρος delendum distinctionis signum, cui non erat hic locus. —

Ibid. Πελληνέων Vrb. Vrsin. & ed. Casaub. & seqq. Πελληνέων ed. 1. 2. Bav. Πελληνάων Vat. Flor. Aug. Reg. A. —

Ibid. εἰς Ἀφροδίτην. Carent εἰς Vrb. & Vat.

Verf. 5. *Verf.* 5. ὅτε, Placet ἑπὶ ὅτε, quod habet Suidas. —

Ibid. ἀτολμος, Perperam εὐτολμος Suid. — *Ibid.* ἐπὶ ταῖς ἐπιβολαῖς. Super ἐν in Aug. ab eadem manu superscra ἐπὶ, quod Reg. A. in margine habet.

Verf. 9. *Verf.* 9. συγκαταστάσις. Perperam συγκαταστάσις

Suid. — *Ibid.* In καὶ τῆς τε & in ἐνίων nihil variant codices. καὶ sequente τε æquivalet Latinorum *atque etiam*. σύνταξις ἐνίων, *acies ex pluribus instructæ*. Cum ἔργων suspicarer, ad ἀπρακτοῖ referendum hunc genitivum putaveram; sed intelligo, non sollicitari debuisse codicum scripturam. Ut autem de ἔργων pro ἐνίων reponendo cogitarem, occasionem dederat error librariorum, quem, cum per id ipsum tempus subsceivas horas excutiendis Herodiani Historiis tribuerem, observaveram editiones omnes illius scriptoris obsedisse, cum in ipso Præfationis initio ἐνίων τε πάλα γεγονότων habent, pro ἔργων τε πάλα γεγονότων, quod & ratio suadebat & meliores præstant codices: quem errorem non dubito in nova Herodiani editione, quæ haud ita pridem prodiit, sublatum esse a docto Editore, qui iisdem melioribus codicibus est usus,

Verf. 10. *Verf.* 10. κατ' ἰλην. κατ' ἔλλην Vat. Flor. constanter. — *Ibid.* παρατάξις. Corrupte πράξις Vrb. Vat. Flor.

Verf. 11. *Verf.* 11. ποιούμεθα revocavi ex msstis. Temere ποιούμεθα ed. 2, quod inde tenuerunt posteriores,

Cap. IX.

C A P V T IX.

Verf. 2. *Verf.* 2. παρεσπονδ. Verius videtur παρασπανθουμένοις, quod alii dant codices. — *Ibid.* βουλομένων δὲ καὶ. καὶ deest ed. 1. Bav. Reg. A. — *Ibid.* ἐπιγραφήναι, scil. ἐπὶ τὴν στήλην, ut monuit Reiskius. conf. II. 41, 12.

Verf.

Verf. 4. Ἀκαρῶσι. Perspecte monuit Gronovius, Verf. 4.
Arcadas, sub *Achaeorum* nomine comprehensos, non opus
 fuisse hic sigillatim nominari, praesertim in numero atque
 ferie eorum ex foederatis populis, qui extra Peloponnesum
 habitabant; quorum in numero constanter aliàs *Acarna-*
nes nominare consuevit Polybius, ut IV. 5, 10. V. 3, 3.
 IX. 38, 5. — Adde IV. 15, 1.

Verf. 5. ὁμηρα. ὁμήρω Aug. Reg. A. quemadmodum & Verf. 5.
 alibi permutatas inter se literas α & ω vidimus.

Verf. 6. τοῖς τῶν Μεγαλοκ. τῶν deest ed. 1. 2. Bav. Verf. 6.
 Reg. A. B. C. Receptit Casaub. monente Vrsino, & con-
 sentiunt Vat. & Fior.

Verf. 8. συμφέρεῖν σφίσι τότε περίσθεσθαι. Non opus Verf. 8.
 est articulo τὸ ad περίσθεσθαι, (cf. cap. 10, 7.) percommo-
 dum vero est adverbium τότε, quod adeo servari debuit,
 cum ab omnibus codicibus agnoscat. τίσθεσθαι autem
 defendere non ausim, quod κεισκίως ait idem notare ac
 συντίθεσθαι, περίσθεσθαι, obtemperare, obsequi, assentiri,
 intelligendo τὴν ψῆφον, provocatque ad Dionys. Halic.
 p. 682, 24. — At ibi σφίσι αὐτοῖς ἔθεντο (perinde uti-
 que ac συνέθεντο) denotat *inter se pacti sunt, sibi invicem*
sponderunt: hoc vero loco omnino requiritur verbum
 quod *obtemperare* significat, quod nullum aliud est, nisi περί-
 σθεσθαι, atque id Polybio restituendum, ante Casaubonum
 jam viderunt Vrsinus & Scaliger.

Verf. 9. ἐκαπέστελλον. ἐκαπέστελον Flor. — Verf. 9.
 Κυλλήνην. Κυλλήνην Bav. *Cyllene*, Eleorum navale.

Ibid. τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Φειάδα καλουμένην νῆσον.
 Non dubitanter Reiskius dicturus fuisset, *fortasse Ἠλείας*
pro ἰδίας esse scribendum; si scivisset, mox pro τὴν Ἠλείαν
 pariter τὴν ἰδίαν dare Vat. & Flor. (conf. cap. 5, 4.) vel si,
 quænam esset insula, quam Φλιάδα vulgo h. l. nominatam
 legimus, certum habuisset. Nunc autem quæsit: „Ergo
Phlias insula erat *Elidis*?” — At, vel Φειάδα vel Φιάδα
 scripsisse Polybium, nemo dubitabit, qui Strabonem con-
 suluerit lib. VIII. p. 342 sq. (qui Φειὰν *promontorium* Ἐ
ορρί.

*oppidum cum insula atque portu in Eleorum regione esse do-
cet) & Eustathium ad Iliad VII. 135. contulerit, & Sto-
phanum Byzant. in Φέα, & in Φία.*

- Verf. 10. *Verf. 10. τῆς λείας. τῆς λείας* Vat. Flor. — *Ibid.*
ἐπὶ τὴν Ἠλείαν correxi, duplicem inter se componens
scripturam, *ἐπὶ τὴν Ἠλείων*, quam habent edd. cum Bav.
Aug. Reg. A. & *ἐπὶ τὴν ἰδίαν*, quod est in Vat. & Flor.
conf. ad verf. 10. & cap. 5, 4. — *Ibid.* Verba *χάριω*
τοῦ usque *ληστείας* temere omisit Obsoræus. *χάριω τινῶν*,
pro *χάριω τοῦ*, invitis msstis habet ed. 2.

Cap. X.

CAPVT X.

- Verf. 1. *Verf. 1. εὐήθως. Imperite ἀήθως* Aug. Reg. A. —
Ibid. οἰκείαν dedit Bav. & Reg. C. *οἰκίαν* edd. & ceteri
codd.
- Verf. 2. *Verf. 2. ἀντιπαράγειν τοῖς Αἰτωλοῖς προουρούμενος.* Ve-
reor, ne nimis stricta notione verbum *ἀντιπαράγειν* accet-
perim, cum interpretatus sum *a latere ex aliquo intervallo*
sequi; quæ significatio quidem I. 77, 2. & sæpe libro III.
locum habet. Sed nunc locorum situs (quem tamen mihi
non satis compertum esse fateor) non ferre videtur, ut di-
camus, Aratum voluisse hostem *a latere sequi*: saltem
primo per satis longum itineris spatium *obviam hosti ducere*
copias suas debuit; & cum hoc versu, tum verf. sequente,
ἀντιπαράγειν intelligendum fuerit *adversus hostem ducere*,
ut ex aliquo intervallo eum observemus. conf. I. 84, 3. Quam
in sententiam haud incommode locum hunc latine his ver-
bis reddidit Casaubonus: *versus Patras ea mente profiscisci-
tur, ut neque absistens ab Aetolis, neque congregiendiens, du-
ceret.*
- Verf. 3. *Verf. 3. συμμένειν*, monente Vrsino, primus edidit
Casaub. Et confirmant eam lectionem, quam ex suo co-
dice utique depromsisse Vrsinus videtur, codices Vat. &
Flor. — *Ibid. διαγωνιάσαντες.* Mendose *διαγωνίσαντες*
Vat. Flor.

Verf.

Verf. 4. τὸ Πίον. τὸν Πίον ed. 2. & seqq. temere & Verf. 4.
 invitis msstis. — *Ibid.* Pro ταῦτα, μετὰ ταῦτα le-
 gere jussit Reifkcius. Sane impedita est vulgata lectio.

Verf. 6. Κλειτορίαν. Non urbis nomen, sed agri, ad Verf. 6.
 eam urbem pertinentis, cui Κλείτωρ nomen apud Nostrum
 IV. 18, 10. & XXIII. 5, 2. pariterque apud Strab. Pausan.
 Ptolemæum. Κλειτορίαν h. l. Vat. & Flor. per ε pro ει,
 sicut II. 55, 9. ubi in οἱ Κλιτόριοι consentiebant omnes.
 Sed mox IV. 11, 2. 18, 10. 25, 5. in Κλειτ nil variant
 libri.

Verf. 8. In ὑπολαβόντες cum ceteris consentit Vat. Verf. 8.
 solus Flor. ὑπολαμβάνοντες habet. — *Ibid.* τρέψωνται
 evocavi ex ed. 1. & msstis, quibus invitis στρέψωνται est
 in ed. 2. & seqq.

Ibid. προκατασύραντες. προκατασύρ. suspicatus est
 Casaub. in ora Basil. Et sic codices nonnulli (quos tamen
 non viderat Casaub.) dant IV. 19, 9. προκατασύρ. defen-
 dit Reifkcius, contendens, πρὸ significare hic priusquam di-
 cerent e Peloponneso: quam vim sicut non præcise ne-
 cessarium inesse h. l. præpositioni illi; sic nec magnopere ur-
 gem. Mihi videtur πρὸ in hoc verbo (velut in πρὸνέμεσθαι,
 προνομεύειν, & similibus) ad locum potius, quam ad tem-
 pus, pertinere, ut προκατασύρειν, sit ante se vastare, va-
 sando progredi, pervastare, late vastare atque diripere.

Verf. 10. Μεθύδριον. Μηθύδριον solus Flor. Sed
 legem mox cap. seq. consentit cum ceteris.

CAPUT XI.

Cap. XI.

Quæ exponuntur hoc capite & seqq. usque cap. 13, 2.
 τὸ τῶν ἐχθρῶν τετελευτηκότας, habet Codex VRBINAS
 & Excerptis, cum Titulo ad oram libri: Πόλεμος Ἀχαιῶν
 ἐν Αἰτωλῶν ἐν Κλειτορίᾳ ἐν (voluit puto καὶ) Καφύσαις.

Verf. 3. ἐξάγοντες. ἐξαγωγόντες solus Reg. C. Verf. 3

Verf. 4. τάφροι καὶ κλείους recte Vrb. Vat. Flor. Aug. Verf. 4.
 eg. A. conf. ad II. 8, 2. — *Ibid.* ἐπίφασιν correxit
 Casaub. ex conjectura, quam confirmant codices Vat.
 Flor.

Verf. 4.

Flor. Aug. Reg. A. ἐπιβάσειν ed. 1. 2. Bav. Hinc Scali-
ger correxerat διὰ τὴν ἐπιβάσεως ἐτοιμότητα

Ibid. τοῦ μὲν ἐγχειρεῖν - ἀπεθαλίαν. Verbum ἀπο-
θελιάω aliàs nonnisi cum accusativo aut cum præpositione
πρὸς constructum memini; quare nescio, an τὸ μὲν ἐγχει-
ρεῖν sit scribendum. Sed mutare nil ausim. Potest ἀποθε-
λίαν cum accusat. denotare *timere aliquid*; cum genitivo,
timore deterri ne faciamus aliquid.

Verf. 5.

Verf. 5. In τὸν Ὀλίγυρτον cum editis & Bav. consen-
sentiunt (ni fallor) h. l. Vat. & Flor. Conf. cap. 70, 1. quod
ex loco cum hoc collato adparet, *Oligyrtum* vel *Olygyr-
tum* a Polybio montem dici, haud procul à Caphyis situm:
Apud Plutarchum in Cleomene p. 817. τὸ Ὀλόγουντον
castellum montanum est inter Phliuntem & Orchome-
num, adeoque eodem fere loco, quo Oligyrtus vel Oly-
gyrtus Polybii. conf. verf. 13.

Verf. 6.

Verf. 6. πρωτοκορέας πρωτοκορίας Bav. & Reg. A.
Et sic mox iidem verf. 7. πρωτοκορίαν.

Ibid. πρόβαινούσης temere expressum erat in ed. 1. &
inde servatum in seqq. Consentit tamen Aug. ac nescio
an Vrb. e quo nulla notatur varietas. Sed προσβαινού-
σης utique scribendum cum Bav. Vat. Flor. Reg. A. προσ-
βαίνειν est *ascendere, conscendere montem*. Vide II. 67, 6.

Ibid. τῷ προσαγορευμένῳ Πρόποδι τῆς παρωρείας. Nō-
tum est, πρόκδα aliàs commune & adpellativum, quod
dicunt, nomen esse, denotans *radicem montis vel minores
colles præjacentes altioribus montibus*. Sed nil impedit,
quo minus etiam pro proprio nomine potuerit usurpari.

Ibid. Ἐπίστρατον correxit Casaub. Ante eum
omnes ἐπὶ στρατὸν, & hæc verba superioribus jungunt,
interjectoque commate separant a sequentibus. ἐπιστρατη-
γὸν, minus feliciter, suspicatus erat Vrsinus. ἐπὶ τούτοις
στρατηγὸν ora libri Vossiani. — *Ibid.* Ἀκαρνᾶνα. Vulgo
omnes Ἀκαρνᾶνα, cum aucto accentu. Vide ad IV. 5, 10.

Verf. 7.

Verf. 8. οὔτω. οὔτως Vrb. Vat. — *Ibid.* γὰρ ἄν. ἄν
desit editis & Bav. Adjeci cum Vrb. Vat. & ceteris. ...

CAPVT

CAPVT XII.

Cap. XII
Vers. 4.

Vers. 2. ὑποχωροῦντας. Suspiciari posses ἀποχωροῦντας, sicut *vers. 1.* ἀπεχώρουσιν dixit. Sed nil variant libri; & utrumque stare potest.

Vers. 4. ὑπὸ τὴν παρώρεια, Sic scribendum & Casaub. *Vers. 4.* n ora Basil. & omnes post eum interpretes & editores nonuerunt: miror, cur in contextum recipere dubitarint, refragantibus licet codicibus omnibus.

Vers. 5. καὶ παραβηθούτων caret Aug. a pr. manu. *Vers. 5.*

Vers. 6. ἐνέβαλλον. ἐνέβαλλον solus Reg. B. *Vers. 6.*

Vers. 7. Ἐν δὲ τῷ. Temere τῷ carent ed. 1. 2. Recte *Vers. 7.* articulum agnoscunt Reg. B. C. cum ceteris codd. εἰ δὲ ἠμπίκτοντες. In συμπίκτοντες inferius consentiunt omnes *vers. 12.*

Vers. 8. συγκαταστάσεως. συγκαταβάσεως Aug. Reg. A. *Vers. 8* sq. Sed vide *vers. 6.* & IV. 8, 9. — *Vers. 9.* Ἐπιπολαστικῶς. Citat Suidas, hac voce.

Vers. 11. μακροὺς ὄντας ἐν πορείᾳ potes intelligere *Vers. 11.* multum via progressos. Casaubonus vero pro ἀραιούς, tenuibus, raris ordinibus, videtur accepisse, ut fere idem sit, quod διαλελυμένους. Sane ad ipsam vocem μακροὺς, in ora Basiliensi, hæc adscripsit: „Nota peccatum Arati. Nam cum ad hostes itur, oportet densare aciem. Ea est quæ proprie πύκνωσις dicitur Aelian. 14.“ — *Ibid.* Pro διαλελυμένους, διαλειμμένους habet Aug. & Reg. B. Temere διαλελυμένους ed. 1. 2.

Ibid. διαβαίνοντες. Proxime inhæret hæc emendatio vestigiis scripturæ codicum. Nam μέναν & βάνειν paulo etiam ante, cap. 10, 3. & III. 72, 4. permutata a librariis nostris vidimus. Fateor tamen, mihi nullum aliud exemplum esse compertum, quo verbum διαβαίνειν ista notione digrediendi, dilabendi usurpatum invenitur. — *Ibid.* Verba ἐπὶ τὰς παρακαμ. πόλεις defunt ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Adscivit Casaub. ex Reg. B. monente etiam Vrsino, & consentientibus Vat. & Flor. puto & Vrb.

Polybii Histor. T. VI.

B

Vers.

Verf. 13. *Verf. 13. ἐπὶ τὰς πόλεις. κατὰ Bav. sed superscr. ead. manu ἐπί.*

Cap. XIII.

CAPVT XIII.

Verf. 2. *Verf. 2. ἤλπισαν. ἤλπισε Aug. Reg. A. — Ibid. κινδυνεύσειν. Temere κινδυνεύειν ed. 1. 2. — Ibid. Ante τετελευτηκότας imperite τοῦ inferit ed. 2. cum Aug. & Reg. A.*

Verf. 3. *Verf. 3. ἡτυχηκότας monente Vrsino correxit Casaub. Et Vrsinus quidem ex ingenio ait se ita emendare, cum tamen codex ejus id dedisse videatur: sic certe & Flor. Vat. Aug. Reg. A. ἡδικηκότας ed. 1. 2. & Reg. B. C. cum Bav. Eodem modo III. 20, 6. confusa vidimus ἀδίκημα & ἀτύχημα.*

Verf. 4. *Verf. 4. λοιπὸν ἤδη. τὸ λοιπὸν ἤδη ed. 1. 2. in vitis msstis.*

Verf. 5. *Verf. 5. Πεληνέων. Πεληνέων ed. 1. 2. cum Bav. ut aliàs. — Ibid. Σικυωνίων. Σικυωνίων χώραν Flor.*

Verf. 6. *Verf. 6. ἐκ-ταῦ &c. ἐκ τοῦ γενομένου δόγματος ἀπαντων μετὰ ταῦτα τῶν συμμάχων ed. 1. 2. Reg. B. C. cum Bav. trajectione verborum, non insolita Polybio. Seriem verborum mutavit Casaub. cum Vrsino, & Vat. Flor. Aug. Reg. A. — Ibid. οἱ συνέλθοντες. Præferrem δὲ συνέλθ. si darent libri; quod & Casaubono & Reiskio venit in mentem. δὲ οἱ συνέλθ. suavit Gronov. — Ibid. διαπροστατεύσαντος in duo verba διὰ προστατεύσαντος dirimendum putavit Reiskius; quod mihi fecus videtur. Amat verba dupliciter composita Polybius. Mendose διαστρατεύσαντος Aug. De concilio Achæorum, quo, præsidente Philippo, factum est decretum de bello inferendo Aetolis, vide cap. 25.*

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Verf. 3. *Verf. 3. τὸ, ante μηδέπω, correxit Casaub. cum Reg. B. C. monente etiam Scaligero. Mendose τοῦ ed. 1. 2. cum vett. codd. — Ibid. τὰς τοιαύτας prætuli cum ed*

d. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. C. Signantius hoc est, quam Verf. 3.
 misso articulo. — *Ibid.* δισφαλμένω. Optionem
 ederat Reiskius inter hanc emendationem, & illam συνή-
 ριστολλά πολλακίς αὐτῷ δισφαλμένα. Haud dubie
 era prior. Simillima structura XXV. 8, 6. συνειδῶς αὐτῷ
 κῶς χειριότι τὰ τῆς πόλεως. Et XXVII. 13, 13.
 ἵστοις συνειδότες ἀλλότριον βουλομένοις Ῥωμαίων. Literas
 & ω confusas a librariis vidimus IV. 9, 5. I. 12, 7. I. 17, 3.
 I. 49, 6. &c.

Verf. 4. ἐν μέσῳ Πελοποννήσου. Πελοποννήσῳ Vat. Verf. 4.
 lor. Aug. Reg. A. bene, si esset ἐν μέσῳ.

Ibid. προειληφότα ed. Casaub. cum *Vrf.* Vat. Flor.
 eteri προειληφότα, quod defendit Reiskius ex vul-
 gari usu vocabuli πρόληψις. Poterat etiam ad ipsius verbi
 εὐλαμβάνειν usum III. 1, 7. & III. 112, 7. quodammodo
 invocare. Sed istud tamen cum hoc commutatum equi-
 tum nolim.

Ibid. συνταράξαι τὸν πόλεμον. Sic συγχέαι τὸν πολ.
 I. 10, 3,

Verf. 5. οὕτω μετ' ὀλίγων. οὕτω μετ' ὀλ. ed. 2. opera- Verf. 5.
 im errore. — *Ibid.* συναγαγεῖν. Imperite συναγεῖν
 I. 1. 2. perperam accipiente Obfōræo nexum scripturæ
 I cod. Bav.

Verf. 6. προθέμενόν γε συμβαλεῖν. Temere investam Verf. 6.
 Casaubono particulam γε, nunc demum animadverto.
 escribe cum ed. 1. 2. & codicibus omnibus προθέμενον
 αὐ συμβαλεῖν.

Ibid. ἐν τῷς κερυρείαις. Præpositionem cum Reg.
 .C. adjecit Casaubonus: Abesse posse, censuit Reiskius:
 id videtur intercepta fuisse ab extrema litera vocis præ-
 cedentis.

Verf. 7. προσελθόντα. προσελθόντα cum *Vrf.* Verf. 7.
 us h. l. iudicavit Scaliger. At per se perinde est, utrum
 ligas. conf. ad I. 69, 10. & ad II. 2, 10. Sed in priorem
 scripturam consentiunt nunc libri.

Ibid. ὄλεθαι δὲ δεῖν. δὲ, quod aberat vulgo, opportune dederunt Vat. & Flor.

Verf. 9. *Verf.* 9. Ταῦτα μὲν οὖν εἰς τὴν προτέραν ἔκπεσεν Ὀλυμπιάδα &c. *Hac igitur in superiorem inciderunt Olympiadem; qua vero deinde gesta sunt, in centesimam quadragesimam.* Quærent fortasse nonnulli, cur, quum videatur nunc Polybius ad exponendas res, *Olympiade* cXL. gestas, pergere, tamen per complura adhuc capita *Olympiadem* cXXXIV, & annum *Vrbis* 534. ad marginem adscripserimus, quin & in eodem adnotando anno perréxerimus etiam post cap. 26. quamquam ibi rursus declarare Scriptor videatur, in rebus Olympiadis cXL. versari narrationem. Cujus instituti nostri rationem ita

Olympyadum ratio
apud
Polybium.

reddere conabimur, ut eadem simul opera totam *Rationem* exponamus, qua in referendis annis *Olympicis ad duos consulares Romanorum usum Polybium esse animadvertimus.* Scilicet, ut intelligatur, qua ratione annos *Olympicos* cum annis *Romanis* conferat Polybius, notemus primum id, quod ex Livio XXVII. 35. & XXVIII. 7. discimus, ea ætate, qua C. Claudius Nero, M. Livius Salinator II. consulatum gesserunt, (quem annum *Vrbis* 547. cum Simfona & cum Fastis Ianfonianis numeramus,) perfectos esse *Olympicos* ludos, atque adeo ea ætate novam *Olympiadem* initium cepisse, quam esse *Olymp.* cXLII. satis ceteroquin constat. Ex ea ratione, si retro computemus, annus 1. *Olymp.* cXLII. incidit in A. V. 543. Cn. Fulvio II. P. Sulpicio Galba Coss. Tum annus 1. *Olymp.* cXLI. in A. V. 539. L. Postumio III. Tib. Sempronio Graccho Coss. Denique annus 1. *Olymp.* cXL. in A. V. 535. M. Livio, L. Aemilio Paullo Coss. Iam vero eadem ratione Polybius L. Aemilii consulatum in eundem ann. 1. *Olymp.* cXL. ponit lib. III. c. 16, 7. & IV. 66, 8-10. coll. cum III. 19, 12. Parique modo consulatum C. Flamini (A. V. 537.) & pugnam ad Trafimenum lacum, in qua occisus ille consul est, in annum 3. *Olymp.* cXL. ponit lib. V. 105, 3. coll. III. 83. & 84, 11. Eandemque rationem

nem in sequentibus pariter annis, per totam suam Historiam, constanter tenuisse Polybium, ex Reliquiis eorum librorum, qui injuria temporum interciderunt, etiam nunc satis adparet. Libri noni historiam a nova Olympiade initium cepisse, patet ex IX. 1. eamque esse Olympiadem **CXLIII.** ordo temporum rerumque docet. Continebat autem initium illius libri noni res gestas a Cn. Fulvio, P. Sulpicio Coff. (vid. IX. 6, 6. coll. cap. 3, 1. & 5, 8.) Qui cum A. V. 543. gefferint consulatum, intelligitur, a Polybio annum istum Vrbis 543. relatum esse ad annum 1. Olymp. **CXLIII.** Eadem ratione annus 4. Olymp. **CXLVII.** qui nominatim commemoratur in Eclog. **XXXV.** de Legat. lib. XXII. 24. 1. respondet anno Vrbis 566. quo Cn. Manlius, superiore anno Consul, nunc pro consule res Asiæ ordinavit; coll. Liv. **XXXVIII.** 37 sq. Rurfus annus 1. Olymp. **CXLIX.** qui memoratur Legat. XLVI. lib. XXIV. 1, 1. (esse enim eum annum *primum illius Olympiadis*, intelligitur ex eo, quod mox deinde Legat. LI. lib. XXIV. 10, 1. diferte *annus secundus ejusdem Olymp.* memoratur,) respondet anno Vrbis 571. M. Claudio Marcello, Q. Fabio La-beone Coff. ut adparet collato Livio **XXXIX.** 46. Et annus 2. Ol. **CXLIX.** apud Polyb. lib. XXIV. 10. incidit in annum Vrbis 572. & in consulatum Cn. Bæbii, L. Aemilii Paulli, coll. Liv. XL. 2. Itaque omnino series annorum Olympico-rum cum annis consularibus Romanorum, ex Polybii ratione, hujusmodi est:

Anni Olymp. A. V.

- CXXXIX.** 1. 531. C. Flaminio, P. Furio Coff.
CXL. 1. 535. M. Livio, L. Aemilio Paulo Coff.
CXL. 2. 536. P. Cornelio Scipione, Tib. Sempronio Longo Coff.
CXL. 3. 537. Cn. Servilio Gemino, C. Flaminio II. Coff.
CXLI. 1. 539. L. Postumio III. (Q. Fabio Max. III.) Tib. Sempronio Graccho Coff.

verf. 9. Olympia- dum ratio apud Polybium.	Anni Olymp.	A. V.
	CXLII. I.	543. Cn. Fulvio II. P. Sulpicio Galba Coff.
	CXLIII. I.	547. C. Claudio Nerone, M. Livio Coff.
	CXLIV. I.	551. Cn. Servilio Cæpione, C. Servilio Gemino Coff.
	CXLV. I.	555. L. Cornelio Lentulo, P. Villio Coff.
	CXLVI. I.	559. L. Valerio Flacco, M. Porcio Catone Coff.
	CXLVII. I.	563. P. Cornel. Scip. Nafica, M. Acilio Glabr. Coff.
	CXLVIII. I.	567. M. Aemilio Lepido, C. Flamínio Coff.
	CXLIX. I.	571. M. Claudio Marcello, Q. Fabio La-beone Coff.
	CXLIX. 2.	572. Cn. Bæbio Tamphilo, L. Aemilio Paulo Coff.

Et sic de ceteris. Iam vero, quod ad rationem adinet, qua initium finemque annorum olympicorum cum initio atque termino annorum consularium conciliavit Polybius: quamquam annus olympicus proprie ab ea tempestate, qua celebrari Olympia consueverunt, id est, a media ætate cœpit, & decurrit usque ad mediam ætatem anni consularis consequentis; tamen illius differentię rationem non habuit Scriptor noster, sed idem initium eundemque finem anni olympici & anni romani fecit. Scilicet quoniam omnium quidem paulo notabiliorum sua & patrum ipsius ætate populorum, at maxime tamen romani populi res gestas historiis suis est complexus; ita quidem, ut in qualibet parte harum historiarum, & inde a libro VII. ab anno tertio Olympiadis cXL. (conf. lib. IV. 28, 5.) in cuiusque etiam anni historia, a rebus Romanorum in Italia gestis ordiretur narrationem; (vide XXVIII. 14, 9 sqq. & conf. cum cap. 2.) consentaneum erat, ut anni cuiusque historiam ab ea tempestate inciperet, qua apud Romanos annus Consularis initium capiebat, nempe a primo vere & Martio mense; quandoquidem eis temporibus, quorum res gestas complectitur longe maxima pars Historiarum Polybii,

Polybii, idibus Martiis novi Consules magistratum inire confueverunt. (vide Liv. XXVI. 1. XXXIX. 52. XLI. 6, 8. & Epit. libri XLVII. ibique Interpretes.) Itaque, cum annus romanus Polybio veluti mensura esset, juxta quam rerum gestarum narrationem partiretur, fieri sine perpetua confusione non poterat, ut in temporum notatione per Olympiades (quam Græcorum in gratiam adhibuit) anni cujusque olympici initium a media æstate, & a medio fere anno romano statueret. Quare quemque annum romanum, cujus media æstate Olympia celebrata sunt, atque adeo nova Olympias agi cœperat, totum pro primo anno ejus Olympiadis numerare consuevit; totum annum sequentem romanum, pro secundo; & sic deinceps.

Atque (ut eo redeamus, unde progressa hæc disputatio est) eandem, quam modo dixi, rationem observatam a Scriptore nostro, in eo anno videmus, quem primum annum numerat Olympiadis cXL. Nam licet nusquam disertè declaret, a qua parte anni romani initium faciat hujus anni 1. Olymp. cXL. tamen exitum ejus satis accurate definit lib. IV. c. 66. ubi eundem ei finem statuit, quem anno consulari, quo L. Aemilius consulatum gessit, id est, anno Urbis 535. Etenim *post triumphum L. Aemilii de Illyriis, & post novorum Consulium creationem, P. Cornelii, Tib. Sempronii*, (qui in annum Urbis 536. creati sunt) *exiisse*, ait, *primum annum Olympiadis cXL.* Quod sicut convenit cum eo, quod III. 15, 7. dicit, *ineunte æstate L. Aemilium Consulem* adeoque paulo post initium anni Urbis 535.) *in Illyricum esse missum anno primo Olympiadis cXL.* & cum eo, quod III. 19, 12. scribit, *exeunte ejusdem anni æstate, ex Illyrico rediisse Aemilium*: sic intelligitur, ex Polybii ratione integrum annum 1. Olymp. cXL. respondere integro anno consulari 535. & nullam illius partem referri ulla ratione ad annum superiorem 534. posse. Iam vero res eæ, quas hoc loco, in quo interpretando versamur, exposuit Polybius, non sub finem anni Urbis 534. sed paulo post ejus initium acciderant. Nam

Verſ. 9. sub vergiliarum ortum, id eſt medio fere menſe Major legitimum tempus fuit, (vide IV. 37, 2, V. 1, 1.) quo inire præturam Aratus pater debuerat; id autem tempus etiam anticipaverat ille: tum vero paucis poſt diebus clades accidit Achæorum; (IV. 7 ſqq.) rurfusque brevi poſt tempore (c. 14, 1.) concilium Achæorum convenit. Itaque, quæ proxime poſt hoc concilium geſta ſunt, non geſta ſunt A. V. 535. nec anno 1. Olymp. cXLI. ſed etiamnum anno ſuperiori, A. V. 534. Ol. cXXXIX. 4. Porro, quæ de Demetrio Phario & Scerdilædo cap. 16. narrantur, ea ad eundem annum pertinere, intelligitur ex III. 16. Et per complura etiamnum capita pergere Polybium in ejuſdem anni rebus narrantis, manifeſte adparet ex cap. 27. ubi Scopam, ait, adpetente legitimo comitorum tempore, prætorem Aetolorum poſt Ariſtonem (cap. 5, 1. & 17, 1.) eſſe creatum: id autem tempus autumnale eſt, menſe Octobri. (IV. 37, 2.) Tum vero, quæ ſequuntur cap. 29 ſeqq. per hiemen geſta ſunt, ut intelligitur ex c. 29, 1. partim ex c. 35, 8. coll. cum II. 69. Quæ vero hieme geſta ſunt, in præcedentis anni hiſtoria referre Polybius ſolet. Adeoque ad expoſitionem rerum, in Peloponneſo A. V. 535. anno 1. Olymp. cXL. geſtarum, nonniſi fere a prætura Arati filii, qui patri in magiſtratu ſucceſſit, capite 37. huius libri accedit; ſed & tunc rurfus continuo eas deſerit, &, interpoſitis primum rebus Rhodiorum, Byzantinorum & Cretenſium, ſub finem Olymp. cXXXIX. geſtis, ad illarum tractationem redit cap. 57 & ſeqq. Igitur (ut nos quoque ad propoſitum redeamus) ex eis, quæ expoſuimus, intelligi debet, quo pacto cap. 14. verſ. 9. in quo ſubſtitimus, Polybius dicat: Ταῦτα μὲν οὖν &c. Nempe: *Hæc igitur* (ſcil. in quibus exponendis nunc verſamur, quæ in hac Arati prætura geſta ſunt, & quæ Bellum Sociale præceſſerunt) *ſuperiore acciderunt Olympiade; quæ autem deinde geſta ſunt*, (ipſum nempe Bellum Sociale) *Olympiade cXL.* Quod autem in media narratione rerum, ad Olymp. cXXXIX. adhuc pertinentium, adco ſtu-
 dioſe

diose & h. l. & rursus cap. 26, 1. Olympiadis cXL. meminit, causa hæc est, quod non solum initio operis & sæpius deinde profectus erat, ab Olympiade cXL. initium sumere propriam ipsius Historiam, reliquaque omnia non nisi præparationis ac veluti introductionis causa præmitti; sed quod etiam initio ipsius libri hujus quarti declaraverat, hoc libro se Res Græcorum, inde ab Olymp. cXL. gestas, persecuturum: quare, ne instituti sui oblitus videatur, subinde monet, in confinibus illius Olympiadis nunc historiam suam versari. Pro ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, est ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν in solo Flor. contra quam aliàs solet, & contra grammaticam rationem.

Verf. 9.

CAPVT XV.

Cap. XV.

Verf. 1. Ἀκαρνᾶνας. Rursus vulgo omnes Ἀκαρνάνας. Verf. 1.

Verf. 2. εἰσβεβηκότες. εἰσβεβληκότες Vat. & Verf. 2. Flor. quemadmodum suspicatus erat Reiskius. Et hoc receptum malim. — Ibid. αὐτοῖς, si tenemus, a βοηθεῖν pendebit, & ad Achæos referetur: αὐτοὺς pendebit a παρακαλεῖν, & pertinebit ad socios. Et hoc sane probabilius.

Verf. 4. ὅσους cum Vrsino ex ing. correxit Casaub. Verf. 4. Mendose ὅσοις ed. 1. 2. cum msstis.

Verf. 5. τὰς πρεσβείας. τοὺς πρέσβεις Aug. τὰς πρέσβεις Reg. A. Vnde conjicere licet, fuisse olim καθεσταμένοι πρέσβεις, τὰς πρεσβείας ἐπετέλου. Quam conjecturam adnotatam in ora libri Vossiani video. Sed potest etiam haud incommode vocabulum πρέσβεις ex versu 1. subintelligi.

Verf. 8. πρὸς τε Λακεδ. πρὸς μὲν voluit Reisk. sed Verf. 8. vetat librorum consensus.

Verf. 9. εἰ μὲν ἀφιστ. Caret μὲν solus Aug. Verf. 9.

Verf. 10. αὐτοὶ σύμμαχοι. Sic recte Casaub. cum Verf. 10. Reg. B. C. monente etiam Vrsino ex ingenio. αὐτοῖς ed. 1. 2. cum msstis. In Flor. tamen superscr. αὐτοί.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Vers. 3.

Vers. 3. ἐψηφίσαντο ex msstis restitui. Temere ἐψηφίσαντο ed. 1. & ἐπεψηφίσαντο ed. 2 & sq. — *Ibid.* ἄγαν πρὸς αὐτούς. αὐτούς si absque πρὸς servatum cuius, referetur ad Epirotas & Philippum, & oppositum fuerit Achæis, hac sententia: *licet Achæi bellum decreverint, se tamen pacem culturos.* Reiskius non modo πρὸς adjectum voluit, sed etiam adverbium τῆς, *in presentia rerum, non semper, sed tantisper, donec ipse (Philippus) in Peloponnesum veniret,* atque cum fociis deliberaret. Nam postea, ait Reiskius, bellum acre cum Aetolis gefit Philippus. At vero non in Peloponnesum venit Philippus, nisi postquam novam irruptionem fecerunt Aetoli. vide cap. 22, 1 sq.

Ibid. Sententiola illa, Οὕτως ἡ συνεχῆς ἀδικία &c. pro more oræ adscripta est Codicis Vrbinatis.

Vers. 4.

Vers. 4. In ἀνεπαγέλτους consentiunt cum editis veteres codices omnes, excepto Flor. — *Ibid.* πολλοῖς πολλοῖς suspicatus est Reisk. — *Ibid.* δικαιοδοσίας ex Reg. B. adscivit Casaub. quocum faciunt Vat. Flor. Reg. C. Eamdem scripturam ex nescio quo vetere codice laudat Henr. Steph. in Thesauro ad hoc vocab. Parum videtur interesse; sed δικαιοδοσίαν rursus legimus XX, 6, 2. Et Polybianum hoc esse, confirmat Suidas. Vide Fragm. gramm. XXXIX. Est autem δικαιοδοσία & satisfactio pro damno inlato, & sponsio vel satisfactio de damno non inferendo.

Vers. 5.

Vers. 5. τῆς τῶν Ἀχαιῶν τῆς deest Flor. Verba μηδὲν ὑπεναντίον desunt ed. 1. invitis msstis.

Vers. 6.

Vers. 6. Σκερδιλᾶϊδας. Corrupte h. l. Σκεδιλᾶϊδας Bav. & Reg. A. Mox vs. 9. recte Bav. sed Σκορδιλ. Reg. A. & Κερδιλ. Aug. De Scerdilaida hoc vel Scerdilado confer quæ diximus ad II, 5, 6. — *Ibid.* ἐννήκοντα. ἐννεήκοντα edd. & sic Aug. Reg. A. ἐν ἐννεήκοντα Vat. & Flor. ubi vucula ἐν ex σὺν truncata videtur, litera σ intercepta ab extrema litera vocis præcedentis; sed nil opus est præpositione. — *Ibid.* παρὰ τὰς Ῥωμ. συνθήκας. Vide II, 12, 3. III, 16, 3.

Vers.

Vers. 7. προσμίζαντες. Sic ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Verf. 7.
Reg. A. Cum autem in Vat. & Flor. esset *συμμιζαντες*,
in ora vero Vat. notaretur *προς*, & in Flor. *προς* super-
scriptum esset initio verbi *συμμιζαντες*, utraque scriptura
imperite conjuncta est in Reg. B. C. atque ita edidit Casaub.
& sequentes, *συμπροσμιζαντες*.

Vers. 8. μετὰ δὲ ταῦτα Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrsin. Verf. 8.
μετὰ ταῦτα δὲ edd. cum Bav.

Vers. 9. Ἀμύνη. Forte Ἀμύνῃ scribendum, (ut pla- Verf. 9.
cuit Casaubono in ora Basil.) ut decurtatum sit ex Ἀμύν-
ανδρος, quod est notum nomen regis Athamanum, cu-
jus mentio frequens deinde apud Polybium & apud Li-
vium occurrit. Quod si ejusdem viri nomen est, fuerit
κηδεστής gener intelligendus, ut alibi apud Polybium.
Certe Amynander ille natu minor esse debuit Scerdilædo.

Vers. 11. κρατ/ομένης. Perperam *κρατ/ομένοις* Flor. — Verf. 11.
Ibid. Κυκυθέων recte ed. Casaub. cum Vat. Flor. Vrsin.
Reg. B. C. Corrupte *Σκυθέων* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A.
& *τῆς πέρη των Σκυθέων* Aug.

C A P V T XVII.

Cap. XVII.

Vers. 1. ἐπὶ τῆς οἰκίας. Sic omnes. Videtur tamen Verf. 1.
οἰκείας, ut alibi, scribendum. Conf. ad cap. 19, 12.

Vers. 2. ὑπολαμβάνη. ὑπολαμβάνει ed. 1. 2. in vitis Verf. 2. 3.
msstis. — *Vers. 3. Ἀρχαίτιδος* recte Casaub. cum Reg.
B. C. Ἀρχαίτιδος ed. 1. 2. cum vett. msstis.

Vers. 6. συνεσχίθαι. συνεσχιάσαι Aug. *συνεσχίσεσθαι* Verf. 6.
Flor. Sed Bav. Vat. Reg. A. & Vrsin. in verum consen-
tiunt.

Vers. 8. Nisi gravius etiam vulnus inerat, huic loco, Verf. 8.
recte utique verba ordinavit Casaubonus; quorum ordo
magis etiam turbatus erat eo, quod *τῶν Ἀχαιῶν* cum præ-
cedentibus erant juncta, & majori puncto separata a fe-
quentibus. In eandem cum Casaubono sententiam Vrsi-
nus correxit: *Τῶν δ' Ἀχαιῶν ἐπιχωρ. ἐτοίμως.* Sed for-
tasse alio modo laborabat hic locus: &, cum sic darent
codi-

Verf. 8. *codices, βουλόμενοι μετὰ τῆς ἐκείνων γνώμης ποιῆσαι τὰς διαλύσεις τῶν Ἀχαιῶν. ἐπιχωρησάντων δ' ἐτοίμως &c. intercederunt forsan inter διαλύσεις & τῶν Ἀχαιῶν verba nonnulla, quibus dixerat Polybius, in oppido Cynethesum præsidium tunc fuisse Achæorum. cf. verf. 9.*

Ibid. ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς. Perperam ἐν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς Vat. Flor. Reg. C.

Verf. 10. *Verf. 10. κατανοστήσαντες opportune dederunt Vat. & Flor. & codex Vrsini. — Ibid. οὐχ ὡς. οὐχ ὅπως voluit Reiskius, ne dicam, non modo non.*

Verf. 12. *Verf. 12. ἐπεσπῶντο &c. Citat Suidas in Ἐπραττον.*

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

Verf. 2. *Verf. 2. Ταύτην δὲ συμβαίνει τὴν ἀρχὴν &c. Habet Suidas, in Πολέμαρχοι, & Scholiast. Aristoph. ad Vesp. 1037. Uterque vero Aetolorum hunc esse magistratum ait, quod non dicit Polybius. Phigalenses, apud quos idem memoratur magistratus IV. 79, 5. cum Aetolis quidem faciebant, & præsidium Aetolorum in urbe habebant, (IV. 3.) nec tamen ipsi erant Aetoli. — Ibid. ἐπὶ τῶν πυλώνων. Immerito hoc vocab. sollicitavit Meursius, Lect. Atticar. lib. II. c. 14. p. 83. & in πυλῶν mutatum voluit. Cf. verf. 4.*

Verf. 3. *Verf. 3. ἐτοίμως. ἐτοίμας Aug. Reg. A. Neutrum male.*

Verf. 7. *Verf. 7. τοὺς εἰσαγαγόντας. Temere τοὺς caret fol. ed. 1.*

Verf. 8. *Verf. 8. ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς &c. Citavit, tacito auctoris nomine, Suidas, in Διάφορον. — Ibid. In οὗς ἠπίστησαν ἔχειν cum codicibus nostris consentit Suidas l. c. Quæ phrasis prima quidem specie videri potest contrarium denotare ejus sententiæ, quam hoc loco res ipsa poscit. Nam si ἀπιστεῖν exponis non credere; hoc dicere videbitur, quibus non credebant, habere eos absconditam pecuniam. Quare adjiciendam particulam negantem μὴ suspicatus erat Küsterus. Sed id quidem plane contra est.*

Ex

Ex græci fermonis usu, ἀπιστέω τοῦτο μὴ εἶναι significat Verf. 8.
non credo, hoc ita esse; suspicor, hoc ita non esse. Vide
 Thucyd. I. 10. (ubi Scholiastes ait, μὴ Attico more re-
 dundare) & II. 101. ibique Dukeri observationem. Con-
 tra, quemadmodum ἀπιστέω τινι est *susplicari aliquem, su-
 spectum eum habere*: sic οἷς ἠπίστησαν ἔχειν &c. erit, quos
susplicabantur habere pecuniam reconditam.

Verf. 9. Λούσων. Constanter libri nostri omnes & h. l. Verf. 9.
 & mox in Λουσιᾶται, (quibus duobus locis cum libris
 nostris consentit etiam Peirescianus Codex, e quo istam
 lectionem enotavit Valefius ad calcem Excerptorum de
 Virtutibus & Vitiis;) tum rursus c. 25, 4. & lib. IX. 34,
 9. simplici litera σ, & cum accentu in penultima, scribunt
 hoc nomen. Duplicem σσ Casaubonus ex veteribus Ste-
 phani Byzantini editionibus arripuit. Casum rectum Λου-
 σοῖ facit Stephanus cum Pausania, sed Polybius videtur
 cum aliis τὰ Λούσα fecisse. Vide Interpretes Stephani, &
 Scholiast. Callimachi ad Hymn. in Dianam vs. 235. ibique

Spanhemium. In cod. Bav. h. l. sic Λοῦσον, quo duplex
 scriptura indicatur, prima Λοῦσον, altera Λούσων: Impe-
 rite utramque confundens Obsopæus, Λοῦσων edidit. Verf. 11.

Verf. 11. Λουσιᾶται. Accentum mutavi, qui in codi-
 cibus nostris & in editis acutus erat. — *Ibid.* καὶ τὸ
 μηδὲν edidit Casaub. ex Reg. B. C. Quod si τοῦ servatum
 cupis, delenda fuerit particula καὶ, ut ad genitivum in-
 telligatur ἕνεκα.

Verf. 12. προσεστρατοπέδ. ex msstis revocavi, quibus
 invitis temere προσεστρατοπέδ. dabant editi. προσεστρ.
 etiam ex conject. correxit Scaliger. Verf. 12.

CAPUT XIX.

Cap. XIX.

Verf. 1. εξαπέστειλε. εξαποστέλλει solus Aug. — Verf. 1.

Ibid. παρὰ Λακεδαιμονίων. Temere præpositionem omi-
 serant editores.

Verf. 3. προσβολάς. Temere προσβολάς edd. — Verf. 3. 4.

Verf. 4. ἀνιστρατοκ. Perperam ἀνιστρατ. solus Aug. —

Ibid.

- Ibid.* ἕμως. Non utique abjectum velim *ἕμως*, de qua lectione dixi ad I. 59, 1,
- Verf. 6. *Verf.* 6. *προῆγον* Vat. Flor. & sic Scaliger & Reifk. ex conjectura. *προσῆγον* edd. cum ceteris codd.
- Verf. 7. *Verf.* 7. Ὁ δὲ Ταυρίων. Perperam δὲ caret Aug. — *Ibid.* Κεγχρέας. Κεγχρέας Aug. Reg. A. — *Ibid.* διῖσθ-
μήσαντα τοὺς λέμβους. Cum eodem modo hæc verba Polybii recitentur apud Suidam, in ipsa voce *Διδμήσαντα*, perfecte sic ibi monuit KÜSTERVS: „Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, [scil. τὸν Ἴθμὸν διαβιβάσαντα,] scribendum est *διῖσθμήσαντα*, per i. a *διῖσθμίζω*. Τὸ *διῖσθμήσαντα* enim est verbum neutrum, ut Grammatici loquuntur, a *διῖσθμῆν*, quod huc 'non facit.' — Sic sane & *ὑπεριθμίας τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων*, V. 101, 4. consentientibus omnibus libris legimus. Et apud Suidam, in *Ἡμιολίας* & in *Ἱπεριθμ.* (vide *Fragm. Polyb. Grammat. num. CXXXII.*) cum *ὑπεριθμίας* darent superiores editiones, recte Küsterus, auctoritate optimi codicis manuscripti, *ὑπεριθμίας* rescripsit. Et mox apud Polyb. hoc cap. vI 9. ferri quidem *ὑπεριθμίας* poterit, si absolute dictum intel- ligas; quod si vero ex verf. 7 & 8. *τοὺς λέμβους* subintel- ligas, fuerit cum Vat. & Flor. *ὑπεριθμίας* scribendum.
- Verf. 8. *Verf.* 8. ὑπέρβασιν τῶν λέμβων. Adcurate si scribere voluit Polybius, utique *ὑπερβίβασιν* scripserit. Sic modo vidimus, apud Suidam *διῖσθμήσαντα* per *διαβιβάσαντα* τὸν Ἴθμὸν exponi.
- Verf. 9. *Verf.* 9. ὑπεριθμίας. Vide ad verf. 7. — *Ibid.* προ-
κατασύρας. Conf. ad c. 10, 8 *προσκατασύρας* Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* εἰς τὴν Κόρινθον. Deest τὴν ed. 1. & Bav.
- Verf. 10. *Verf.* 10. In *ἐνεκάνησαν* consentiunt omnes. Quod verbum licet nusquam aliàs reperiatur, nisi apud Hesy- chium, *Ἐγκακοῦμεν ὑφοῦμεν*. (ubi incertum est, in ipso verbo, an in interpretamento, an denique in utroque peccatum sit;) non tamen opus videtur, ut illam apud Polybium scripturam cum Ernesto in *Lex. Polyb.* suspectam habea-

mus, & ἐξεκάρησαν (ab ἐκκαρῆν) scribendum pu- Verf. 10.

3.
ιδ. τοῦ δοκῆν μόνον. μόνου ed. 1. & Reg. B. invitis
codd.

τηf. 11. τοὺς Ἀχαιοὺς ἔχων. ἔχων, monente Vrfino, Verf. 11.
sit Casaub. & consentiunt Vat. Flor. Reg. C. Per-
ἔχων ed. 1. 2. cum ceteris.

τηf. 12. εἰς τὴν οἰκίαν. Sic ed. 1. 2. cum Bav. nescio Verf. 12.
cum Vat. e quo nil notatur. Atque id restituit Er-
, postquam οἰκίαν, casu magis, puto, quam con-
cediderat Casaub. & tenuerat Gronovius. In οἰκίαν
consentiunt h. l. Aug. & Reg. A. nec ex Flor. dif-
1 adnotavit Gronov. Conf. ad c. 17, 1.

ιδ. καὶ μονονοῦ σαλπικτοῦ δεομένων. Casaubonus:
I solus tubicen ad victoriam sufficiebat. — „Legit
ὁ πάνυ, [sic ad h. l. commentatus est GRONOVIVS,]
νον σαλπικτοῦ, quæ tantum tubicine egerent; ubi
rent tubicinem Aetoli, statim in pedes se conjecissent.
odo I. 72, [4.] οἱ μὲν ἄνδρες οὐχ οἶον παρακλήσεως
ἦν ἀπόστασις, ἀλλ' ἀγγέλου μόνον, ἐδέχθησαν. Et
ic. vulgo editum esset, citat ad geminum Diodori
in Excerptis Valefius, p. 48. [T. II. p. 578. ed. Wef-
] Posses tamen ad vulgatum tuendum τὸ δεομένων
etari καλουμένων, ut millies, δεόμενοι σφίσι βοη-
ut ipsis locis velut animatam vim tradat, quæ tan-
in vocarent tubicinem, velut insecta Aetolis, & pro-
tia Achæis certam victoriam. Quomodo V. 35, [2.]
τὴν Ἑλλάδα καιροὶ μονονοῦ ἐπ' ὀνόματος ἐκάλου
εομένην. III. 51, [2.] οἱ βάρβαροι ἐξεκλήθησαν ἐπὶ
εβάντος.“ — Ad hæc REISKIVS: „Mea senten-
1 refert; [μόνον, an μονονοῦ legas.] Si μονονοῦ,
ft prapne, propemodum, tantum non, servas, in σαλ-
i subauditur μόνον, quod sæpissime omittitur. Ni-
is est, ut in hoc quidem multum laboremus.“ —
Wesselingium video (ad Diodor. l. c.) pronuncian-
odem redire, μόνον, an μονονοῦ apud Polybium
legas;

Verf. 10. legas; nec tamen explicantem, qua ratione nihil interesse existimet. Sane, si *μονονού* cum Reiskio *πανε*, *propomodum*, *tantum non*, interpretemur, multum intererit; nam quod ad *σαλπικτοῦ* deinde subaudiendum *μόνον* ait, durum videtur. At, si (quemadmodum III. 64, 5.) divisis vocibus scribamus *μόνον οὐ*, quod idem valet ac *οὐδὲ, ne quidem*; tum, pro eo, quod vulgo veluti in proverbio dici solitum videtur, *tantum tubicine opus est*, signantius quodammodo & majori cum emphasi nunc dixerit Polybius, *ubi ne tubicine quidem opus erat futurum*, id est, *ubi ne pugna quidem erat opus futurum*, sed sine prælio cædi potuerant Aetoli & interneccione deleri.

Verf. 13. *Verf. 13. ὁμως παντ. ἀνθρωπ.* &c. Alia verborum serie ed. 1. cum Bav. *ὁμως ἔδοξαν παντ. ἀνθρ. ἤτυχ.* — *Ibid. δικαιοτάτα* ex msstis restitui. *δικαιοτάτον* ed. 1. 2. errore Obsopœi, scripturæ compendium in cod. Bav. perperam interpretantis. Id in *δικαιοτάτοι* mutarunt Reg. B. C. quod edidit Casaub.

Cap. XX.

CAPVT XX.

Verf. 1. *Verf. 1. Ἐπειδὴ δὲ κα.* — *Ibid. Ἀρκάδων. Ἀρκαδίων* h. l. Aug. & Reg. A. — *Ibid.* In *ἤθεσι* cum codicibus nostris consentit Peirescianus. cf. cap. 21, 1 sq.

Verf. 2. 3. *Verf. 2. τοσοῦτο. τοσοῦτον* Aug. — *Ibid. καιρούς. χρόνους* idem Aug. — *Verf. 3. ταῦτα δὲ. ταῦτα δὲ* Vat. Flor.

Verf. 4. *Verf. 4. τὴν γε ἀληθῶς μουσικὴν, eam dico, quæ vero Musica nominatur.* Significat, puto, se *Musicæ* nomen nunc propria ac vulgari notione accipere; non illa latiore & augustiore, apud veteres Philosophos & apud Platonem imprimis usitata, qua humaniorum omnium literarum disciplina atque cultura eodem nomine designabatur.

Verf. 5. *Verf. 5. Οὐ γὰρ ἡγητέον, μουσικὴν &c.* Totum hunc locum, *de Musicæ studio, Arcadibus necessario*, usque ad cap. 21, 9. magnam partem ad verbum ex Polybio descripsit Athenæus, *Deipnos. lib. XIV. c. 5. p. 626.*

Ibid.

Ibid. ἀρμύζοντα λόγον αὐτῶ. αὐτῶ Bav. — *Ibid.* βί-
 ας. Mendose βίψαι Vat. Flor. & ἐν τῶ βίψαι Vrb. Unde
 rta sit confusio terminationum αι & ας, cum alibi docui,
 ut ad l. 15, 10. — *Ibid.* παρεσῆχθαι. παρεσῆχθη
 at. Flor.

Verf. 6. αὐλὸν καὶ βυθμὸν εἰς τὸν πύλαμον δεκ. Conf. Veri-
 extum Empir. lib. VI. sect. 9 sq. & quos ibi auctores cita-
 t Fabricius.

Verf. 7. Verba τὴν μουσικὴν παραλαβεῖν nec *Verf.* 7
 ld. nec scripti nostri codices Polybiani agnoscunt. Licet
 item videri possit, ex præcedentibus intelligi potuisse
 ἰλὸν καὶ βυθμὸν εἰσκαγαῖν, tamen ex sequentibus (σύν-
 οφον ποιῶν αὐτῆν) adparet, desiderari h. l. ejusmodi quæ-
 dam verba, qualia opportune Athenæus obtulit.

Ibid. κωσίν. ἐν κωσίν idem Athenæus; & ἐν νεανί-
 σις, pro νεανίσκοις. In Scholio nostro, infra Contextum,
 γε: recipiendum fuit ἐν κωσίν, & ἐν νεανίσκοις.

Verf. 8. πρῶτον μὲν. Deest μὲν ed. 1. & Bav. *Verf.* 8.

Verf. 9. τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλήταις recepi ex Vat. *Verf.* 9.
 r. Aug. Reg. A. Vrb. Et consentit Athenæus, apud
 n quidem ita edidit Casaubonus; & in Commentario
 esse hanc scripturam omnium exemplarium Athenæi;
 quam Basileensis Athenæi editio (apud Valderum,
 1535.) αὐλοῖς habet eodem modo, ut vulgo ex Ba-
 r codice apud Polybium legebatur. Commendaverat
 ripturam istam REISKIUS, monueratque, eadem
 e dici τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλήταις scil. ἄδουσι, cum ca-
 bicines Liberales, quæ in psephismate Ctesiphonteo
 emosthenem pro Corona sæpius legitur κωνοῖς τρα-
 scil. ἄδουσι, cum canunt. novi tragædi.

10. τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις. Nul- *Verf.* 10.
 loco auxilium præstat Athenæus, qui vocabulum
 quo dubitamus, prorsus præteriit. Codices
 ri in ἀγωγὰς consentiunt omnes. Quid autem sit
 ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις ποιῶνται, fateor,
 atis esse perfectum. διαγωγὴν oblationem de-
 Yistor. T. VI. C notare

Verf. 10. notare, vidimus III. 57, 9. Ad τῶν συνουσιῶν Athenæus τῶν ποιναῖς adjecit.

Ibid. δι' αὐτῶν recte ex Vrb. recepit Casaubonus, & consentiunt Vat. Flor. & codex Vrfini. Mendose διὰ τῶν ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. qui error & Athenæi pariter codices occupavit.

Verf. 12. *Verf.* 12. ἐμβατήρια. Sic & Scaligerum video correxiffe. Cum ἐμβατηρίας apud Polybium vulgo, consentientibus libris, legeretur, defendens eam lectionem Reifkius, subaudiri ait προόδους, processiones militares. At, si adjectivum statuis illud nomen, erit communis generis, & ἐμβατηρίου, non ἐμβατηρίας fuerat dicendum. τὰ ἐμβατήρια (intell. ἄσματα vel αὐλήματα) sunt νόμοι πολεμικοί, modi & rhythmici, ad quorum normam fiebant motus militares, ut discimus ex Scholiaste Thucyd. ad V. 69. Eodem pertinent, quæ Scholiastes Hermogenis habet, cujus verba protulit Fabricius ad Sextum Empir. p. 358. A. Λακῆδαίμονιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αὐλοῦ θυθμόν κατὰ πολεμίων ἐχώρου. Casaubonus in ora Basil. olim probaverat ἐμβατήρια, deinde vero adscripsit: „Lego ἐμβατήρι' ἄσματα μετ' αὐλοῦ.“

Ibid. ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιδείκνυνται τοῖς ἀντῶν πολιταῖς οἱ νέοι. in theatris juvenes prodent & spectandos se præbent civibus suis. ἐπιδείκνυνται, non ἀποδείκνυνται, proprium in hac re verbum mihi visum est. Hinc ἐπιδεικτικός, ad ostentationem comparatus XII. 28, 8. XVI. 18, 2.

Cap. XXI.

CAPVT XXI.

Verf. 1. *Verf.* 1. μοι δοποῦσιν. μοι carent Aug. & Reg. A. — *Ibid.* παρεισαγαγεῖν recepi ex Vat. & Flor. & sic jam ipse Casaubonus & Reifkius suspicati erant. conf. verf. 3. & cap. 20, 5.

Ibid. τροφῆς. τροφῆς Bav. sed superscr. litera υ. — *Ibid.* περιέχοντος. Mendose περιέκοντος Vat. Flor. Aug. & Reg. A. a pr. manu. — *Ibid.* in συγγνώμη consentiunt Vat. cum suis, tum & Vrb. & Athenæus, & Perotti codex.

dex. — *Ibid.* ἢ συνεξομ. οἷς συνεξ. Athenæus, quibus rebus: quod probat Reiskius, & eodem modo in edit. Polybii Hægenoënsi ait legi; sed meum quidem exemplum in ἢ consentit.

Verf. 5. παρατριβάς ex Athenæo adscivit Casaubonus; *Verf. 6.* quamquam, unde in Athenæi editionem Casaubonianam fuerit adscitum, non adparet: sane in edit. Basil. est διατριβάς, ut apud Polybium, & mutationis nullam rationem in Commentario reddidit Casaubonus.

Verf. 7. τοῖς τοιούτοις. Nil opus est, ut cum Reiskio *Verf. 7.* ἐπὶ τοῖς τοιούτοις suspicemur. Vide Adnot. ad I. 11, 1.

Verf. 8. In πάντας αὐτούς consentit Athen. cum edd. *Verf. 8. 9.* & Bav. πάντας αὐτούς Vat. Flor. Aug. Reg. A. —

Verf. 9. πάσης. ἀπάσης Athenæus.

Verf. 10. μὴ διὰ μίαν, pro vulgato μηδεμίαν, *Verf. 10.* oppor-
tune dederunt Vat. Flor. & Reg. A. ex emend. Eadem lectio notata in ora libri Vossiani. Optima ista lectio, eademque certissima, ansam præcidit aliis omnibus conjecturis. — *Ibid.* χάριν τοῦ μὴ. μὴ temere & invitis msstis omisit ed. 1. quod miror probari potuisse Reiskio.

Verf. 11. εἰν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεός εὔδῳ. ὁ θεός δῶ ed. *Verf. 11.*
1. 2. cum Bav. & Reg. A. in contextu, sed in hujus ora est γρ'. εὔδῳ, & sic Aug. in contextu. Cum in contextu Vat. esset ὁ θεός δῶ, inter lineas adscripta est particula εὔ, & in ora γρ'. ὁ θεός εὔ δῶ. Et hoc ipsum εὔ δῶ dant Urb. Flor. & Vrsin. Recte omnino: nam, quamquam per se, ut Reiskius monet, sufficere posset εἰν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεός δῶ, tamen mellior lectio, quam præstant probatissimi codices, respui non debet. Est autem proverbialis quodammodo illa dictio. Sic Euripides, Orest. 667. ed. Musgrav.

Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὔδῳ, τί χρὴ φίλων;

Quem versum repetit Aristoteles, Ethic. ad Nicomach. IX. 9. Quo magis miror, quid commoverit Casaubonum, ut, cum scripturam codicis Urb. ipse adnotasset, eandemque Vrsini codice vidisset comprobata, atque etiam Ari-

Verf. 11.

stotelis locum, quem modo citavi, ob oculos habuisset, (nam ipse eum in ora Basil. citavit,) tamen consulto optimam deferens scripturam, invitis omnibus libris ὁ Θεός ἐνδῶ edere maluerit; unum, ut videtur, Perottum secutus, qui habet, *si quando Dii permiserint*. Docet tamen Mericus Casaubonus, veram scripturam εἰ δῶ deinde probatam fuisse patri, qui eam exemplo suæ editionis adscripsit, & illum etiam Euripidis versum ibidem laudavit. Pro εἰ διδόναι, VII. 9, 10. est διδόναι τὴν εὐήμεριαν. ὥς ἂν ἡμεῖς εἰ θεοὶ διδῶσι τὴν εὐήμεριαν.

Ibid. ἡμερώσειαν αὐτούς. Perinde est, ut sæpe vidimus, αὐτούς scribamus, an αὐτοῦς, quod h. l. Vrsinus & Scaliger voluerunt. Vtrumque simul spiritum adpinxit Reg. B. Quod ad verbum adinet, nihil habet utique, a quo pendeat infinitivus ἡμερώσειν, quem hic præferunt cum ed. 1. & 2. veteres codices omnes: & omnino vel conjunctivus, qui vocatur, modus, vel optativus requirebatur, quorum utervis penderet a præcedente conjunctione ἵνα. Præstabat autem optativus, variationis causa, quoniam in medio interfertus jam erat conjunctivus, pendens a particula ἂν. Itaque recte ἡμερώσειαν scripsit vir ille doctus, cujus ingenio atque doctrinæ complures præclaras lectiones debent codices Reg. B. & C. Et recte hoc recepit Casaubonus. Ac vel hoc idem ipsum, vel (quod eodem redit) ἡμερώσειεν in animo habuisse puto Vrsinum & Scaligerum, cum ἡμερώσειεν hoc loco scriberent; nam singularis quidem numerus, qui ad ὁ Θεός referretur, eum per se non satis commodus videtur, tum τραπέντας in accusativo requirebat, pro τραπέντες.

Ibid. Verba καὶ μάλιστα ταύτης &c. adparet referenda esse ad illa superiora πρὸς παιδείαν: nec vero aliena est hujusmodi trajectio verborum a stylo Polybiano,

Verf. 12.

Verf. 12. ἑπώνυμον. ἑπώνυμον Vat. Aug. Reg. A.

CAPVT XXII.

Verf. 1. σικίαν. οίκίαν Aug. Reg. A.

Cap. XXI.
Verf. 1.

Verf. 2. In βιβλιαφόρους consentiunt omnes, nisi quod *Verf. 2.* Reg. A. prius videtur fuisse βιβλιοφόρους. Vtrumque usu fuisse videtur. Sic certe & θυραφόρους V. 53, 8. li- i omnes per α scribunt, quod seruari ibi a nobis de- ierat. Et ipsum hoc βιβλιαφόροι frequenter legitur apud iodorum. Vtramque scripturam Suidas agnoscit. Nam βλιοφόρον dant editiones omnes in fragmento, quod adfer- r ad voc. Ἐξαυτῆς. (Fragm. Polyb. Histor. n. XXXVIII.) alio autem Fragmento, quod ad hoc ipsum vocab. βι- οφόρος recitatur, per ο quidem vulgo scriptum legitur e nomen; sed cum ex literarum serie, tum ex altero gmento, quod ibidem exhibetur, intelligitur, βιβλι- ορος fuisse ibi scribendum. Sed quid multa? Disside- nt jam de hujus vocabuli & similibus scriptura veteres ammatici. Vide Phrynichum p. 30. ad voc. Βιβλιωγράφ- ς, & Thomam Magistram p. 152. in Βιβλιογράφος, ad os multa in utramque partem congesserunt viri docti. iod autem Henr. Stephanus in Thes. T. I. col. 797. ait, ολόφορος in Lexicis citari ex Polybio, id, quo pertineat, n video.

Ibid. πέμπειν ἐκάστους παρ' αὐτὸν, ut quique mitte- t ad ipsum. Sic editi omnes: nec per se ea lectio- ricionem ullam corruptelæ poterat præbere, Sed te- re ita edidit Obsopœus. παρ' αὐτῶν dat Bav. & conti- nent Flor. Aug. Reg. A. nec dubito, quin & Vat. quam- m non adnotavit Spallettus, quemadmodum & Bœcle- ex Augustano adnotare neglexit, in quo tamen per- ue ita scriptum. Eadem scriptura (puto ex cod. Reg. A.) ata est in ora libri Vossiani. Quæ cum firmetur libro- i consensu, non modo non negligi a nobis, verum- m haud dubie in contextum recipi debuerat. πέμπειν οτους παρ' αὐτῶν κατὰ σπουδὴν εἰς Κόρινθον τοὺς βου- ούμενοις, ut quique celeriter de suis (vel, suorum- nius) Corinthum mitterent, qui deliberarent &c.

Verf. 8. *codices, βουλόμενοι μετὰ τῆς ἐκείνων γνώμης ποιῆσθαι τὰς διαλύσεις τῶν Ἀχαιῶν. ἐπιχωρησάντων δ' ἐτοίμως &c. intercederunt forsan inter διαλύσεις &c τῶν Ἀχαιῶν verba nonnulla, quibus dixerat Polybius, in oppido Cynethesium præsidium tunc fuisse Achæorum.* cf. verf. 9.

Ibid. ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς. Perperam ἐν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς Vat. Flor. Reg. C.

Verf. 10. *Verf. 10. κατανοστήσαντες opportune dederunt Vat. & Flor. & codex Vrfini. — Ibid. οὐχ ὅς. οὐχ ὅπως voluit Reiskius, ne dicam, non modo non.*

Verf. 11. *Verf. 12. ἐπεσπῶντο &c. Citat Suidas in Ἐπρατῶν.*

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

Verf. 2. *Verf. 2. Ταύτην δὲ συμβαίνει τὴν ἀρχὴν &c. Habet Suidas, in Πολέμαρχοι, & Scholiast. Aristoph. ad Vesp. 1037. Vterque vero Aetolorum hunc esse magistratum ait, quod non dicit Polybius. Phigalenses, apud quos idem memoratur magistratus IV. 79, 5. cum Aetolis quidem faciebant, & præsidium Aetolorum in urbe habebant, (IV. 3.) nec tamen ipsi erant Aetoli. — Ibid. ἐπὶ τῶν πυλώνων. Immerito hoc vocab. folicitavit Meurfius, Lect. Atticar. lib. II. c. 14. p. 83. & in πυλῶν mutatum voluit. Cf. verf. 4.*

Verf. 3. *Verf. 3. ἐτοίμους. ἐτοίμας Aug. Reg. A. Neutrum male.*

Verf. 7. *Verf. 7. τοὺς εἰσαγαγόντας. Temere τοὺς caret sola ed. 1.*

Verf. 8. *Verf. 8. ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς &c. Citavit, tacito auctoris nomine, Suidas, in Διάφορον. — Ibid. In οἷς ἠπίστησαν ἔχειν cum codicibus nostris consentit Suidas l. c. Quæ phrasîs prima quidem specie videri potest contrarium denotare ejus sententiæ, quam hoc loco res ipsa poscit. Nam si ἀπιστεῖν exponis non credere; hoc dicere videbitur, quibus non credebant, habere eos absconditam pecuniam. Quare adjiciendam particulam negantem μὴ suspicatus erat Küsterus. Sed id quidem plane contra est.*

Ex

Ex græci sermonis usu, ἀπιστέω τοῦτο μὴ εἶναι significat Verf. 8.
non credo, hoc ita esse; suspicor, hoc ita non esse. Vide
 Thucyd. I. 10. (ubi Scholiastes ait, μὴ Attico more re-
 dundare) & II. 101. ibique Dukeri observationem. Con-
 tra, quemadmodum ἀπιστέω τινι est *susplicari aliquem, su-
 spectum eum habere*: sic οἷς ἠπίστησαν ἔχειν &c. erit, quos
susplicabantur habere pecuniam reconditam.

Verf. 9. Λούσων. Constanter libri nostri omnes & h. l. Verf. 9.
 & mox in Λουσιᾶται, (quibus duobus locis cum libris
 nostris consentit etiam Peirescianus Codex, e quo istam
 lectionem enotavit Valesius ad calcem Excerptorum de
 Virtutibus & Vitiis;) tum rursus c. 25, 4. & lib. IX. 34,
 9. simplici litera σ, & cum accentu in penultima, scribunt
 hoc nomen. Duplicem σσ Casaubonus ex veteribus Ste-
 phani Byzantini editionibus arripuit. Casum rectum Λου-
 σοῖ facit Stephanus cum Pausania, sed Polybius videtur
 cum aliis τὰ Λούσα fecisse. Vide Interpretes Stephani, &
 Scholiast. Callimachi ad Hymn. in Dianam vs. 235. ibique

Spanhemium. In cod. Bav. h. l. sic Λοῦσον, quo duplex
 scriptura indicatur, prima Λοῦσον, altera Λούσων: Impe-
 rite utramque confundens Obsopceus, Λοῦσων edidit. Verf. 11.

Verf. 11. Λουσιᾶται. Accentum mutavi, qui in codi-
 cibus nostris & in editis acutus erat. — *Ibid.* καὶ τὸ
 μηδὲν edidit Casaub. ex Reg. B. C. Quod si τοῦ servatum
 cupis, delenda fuerit particula καὶ, ut ad genitivum in-
 telligatur ἔνεκα.

Verf. 12. προεστρατοπέδ. ex mssis revocavi, quibus Verf. 12.
 invitis temere προεστρατοπέδ. dabant editi. προεστρ.
 etiam ex conject. correxit Scaliger.

C A P V T XIX.

Cap. XIX

Verf. 1. ἐξαπέστειλε. ἐξαποστέλλει solus Aug. — Verf. 1.

Ibid. παρὰ Λακεδαιμονίων. Temere præpositionem omi-
 serant editores.

Verf. 3. προσβολάς. Temere προσβολάς edd. — Verf. 3. 4

Verf. 4. ἀνεστρατοκ. Perperam ἀνεστρατ. solus Aug. —

Ibid.

- Ibid.* ὁμοως. Non utique abjectum velim *ὁμοίως*, de qua lectione dixi ad I. 59, 1,
- Verf. 6. *Verf.* 6. προῆγον Vat. Flor. & sic Scaliger & Reisk. ex conjectura. προσῆγον edd. cum ceteris codd.
- Verf. 7. *Verf.* 7. Ὁ δὲ Ταυρίων. Perperam δὲ caret Aug. — *Ibid.* Κεγχρεάς. Κεγχρέας Aug. Reg. A. — *Ibid.* διῖσθ-μήσαντα τοὺς λέμβους. Cum eodem modo hæc verba Polybii recitentur apud Suidam, in ipsa voce Διῖσθμήσαντα, perspecte sic ibi monuit KÜSTERVS: „Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, [scil. τὸν Ἰθμὸν διαβιβάσαντα,] scribendum est διῖσθμίσαντα, per i. a διῖσθμιζω. Τὸ διῖσθμήσαντα enim est verbum neutrum, ut Grammatici loquuntur, a διῖσθμῆν, quod huc non facit.“ — Sic sane & ὑπεριθμίσας τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων, V. 101, 4. consentientibus omnibus libris legimus. Et apud Suidam, in Ἡμιολίας & in Ὑπεριθμ. (vide Fragm. Polyb. Grammat. num. CXXXII.) cum ὑπεριθμίσας darent superiores editiones, recte Küsterus, auctoritate optimi codicis manuscripti, ὑπεριθμίσας rescripsit. Et mox apud Polyb. hoc cap. v. 9. ferri quidem ὑπεριθμίσας poterit, si absolute dictum intel- ligas; quod si vero ex verf. 7 & 8. τοὺς λέμβους subintel- ligas, fuerit cum Vat. & Flor. ὑπεριθμίσας scribendum.
- Verf. 8. *Verf.* 8. ὑπέρβασιν τῶν λέμβων. Adcurate si scribere voluit Polybius, utique ὑπερβίβασιν scripserit. Sic modo vidimus, apud Suidam διῖσθμήσαντα per διαβιβάσαντα τὸν Ἰθμὸν exponi.
- Verf. 9. *Verf.* 9. ὑπεριθμίσας. Vide ad verf. 7. — *Ibid.* προκατασύρας. Conf. ad c. 10, 8 προκατασύρας; Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* εἰς τὴν Κόρινθον. Deest τὴν ed. 1. & Bav.
- Verf. 10. *Verf.* 10. In ἐνεκάνησαν consentiunt omnes. Quod verbum licet nusquam aliàs reperiat, nisi apud Hesychium, Ἐγκακοῦμεν· ὑφοῦμεν. (ubi incertum est, in ipso verbo, an in interpretamento, an denique in utroque peccatum sit;) non tamen opus videtur, ut illam apud Polybium scripturam cum Ernesto in Lex. Polyb. suspectam habeat.

habeamus, & ἐξεκλήθησαν (ab ἐκκακῆν) scribendum putemus. Verf. 10.

Ibid. τοῦ δοκεῖν μόνον. μόνου ed. 1. & Reg. B. invitis vet. codd.

Verf. 11. τοὺς Ἀχαιοὺς ἔχων. ἔχων, monente Vrsino, Verf. 11.
correxerit Casaub. & consentiunt Vat. Flor. Reg. C. Per-
ueram ἔχειν ed. 1. 2. cum ceteris.

Verf. 12. εἰς τὴν οἰκίαν. Sic ed. 1. 2. cum Bav. nescio Verf. 12.
n & cum Vat. e quo nil notatur. Atque id restituit Er-
nestus, postquam οἰκίαν, casu magis, puto, quam con-
silio, ediderat Casaub. & tenuerat Gronovius. In οἰκίαν
amen consentiunt h. l. Aug. & Reg. A. nec ex Flor. dif-
ferentiam adnotavit Gronov. Conf. ad c. 17, 1.

Ibid. καὶ μονοῦ σαλπικτοῦ δεομένων. Casaubonus:
bi vel solus tubicen ad victoriam sufficiebat. — „Legit
zitur ὁ πᾶν, [sic ad h. l. commentatus est GRONOVIVS,]
αὐτὸν μόνον σαλπικτοῦ, quæ tantum tubicine egerent; ubi
audirent tubicinem Aetoli, statim in pedes se coniecissent.
Quomodo I. 72, [4.] οἱ μὲν ἄνδρες οὐχ οἶον παρακλήσεως
πρὸς τὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ἀγγέλου μόνον, ἐδέθησαν. Et
uasi sic vulgo editum esset, citat ad geminum Diodori
cum in Excerptis Valesius, p. 48. [T. II. p. 578. ed. Wes-
seling.] Posses tamen ad vulgatum tuendum τὸ δεομένων
interpretari καλουμένων, ut millies, δεόμενοι σφίσι βοη-
εῖν, ut ipsis locis velut animatam vim tradat, quæ tan-
tum non vocarent tubicinem, velut insecta Aetolis, & pro-
mittentia Achæis certam victoriam. Quomodo V. 35, [2.]
κατὰ τὴν Ἑλλάδα καιροὶ μονοῦ ἐπ' ὀνόματος ἐκάλουν
ἐν Κλεομένην. III. 51, [2.] οἱ βάρβαροι ἐξεκλήθησαν ἐπὶ
τῷ συμβάντος.“ — Ad hæc REISKIUS: „Mea senten-
tia, nil refert; [μόνον, an μονοῦ legas.] Si μονοῦ,
hoc est *præse*, *propæmodum*, *tantum non*, fervas, in σαλ-
πικτοῦ subauditur μόνον, quod sæpissime omittitur. Ni-
l opus est, ut in hoc quidem multum laboremus.“ —
etiam Wesselingium video (ad Diodor. l. c.) pronuncian-
tem, eodem redire, μόνον, an μονοῦ apud Polybium
legas;

Verf. 10. legas; nec tamen explicantem, qua ratione nihil interesse existimet. Sane, si *μονονού* cum Reiskio *ρᾶνε, propemodum, tantum non*, interpretemur, multum intererit; nam quod ad *σαλπικτοῦ* deinde subaudiendum *μόνον* ait, durum videtur. At, si (quemadmodum III. 64, 5.) *divisis* vocibus scribamus *μόνον οὐ*, quod idem valet ac *οὐδὲ, ne quidem*; tum, pro eo, quod vulgo veluti in proverbio dici solitum videtur, *tantum tubicine opus est*, signantius quodammodo & majori cum emphasi nunc dixerit Polybius, *ubi ne tubicine quidem opus erat futurum*, id est, *ubi ne pugna quidem erat opus futurum*, sed sine prælio cædi poterant Aetoli & interneccione deleri.

Verf. 13. *Verf. 13.* ὅμως παντ. ἀνδρωκ. &c. Alia verborum serie ed. I. cum Bav. ὅμως ἔδοξαν παντ. ἀνδρ. ἤτυχ. — *Ibid.* δικαιοτάτα ex msstis restitui. δικαιοτάτον ed. I. 2. errore Obsopœi, scripturæ compendium in cod. Bav. perperam interpretantis. Id in *δικαιοτάτοι* mutarunt Reg. B. C. quod edidit Casaub.

Cap. XX.

CAPVT XX.

Verf. 1. *Verf. 1.* Ἐπειδὴ δὲ κο. — *Ibid.* Ἀρκάδων. Ἀρκαδίων h. l. Aug. & Reg. A. — *Ibid.* In ἤθροισι cum codicibus nostris consentit Peirescianus. cf. cap. 21, I sq.

Verf. 2. 3. *Verf. 2.* τοσοῦτο. τοσοῦτον Aug. — *Ibid.* καιρούς. χρόνους idem Aug. — *Verf. 3.* ταῦτα δὴ. ταῦτα δὲ Vat. Flor.

Verf. 4. *Verf. 4.* τὴν γε ἀληθῶς μουσικὴν, eam dico, quæ vere *Musica nominatur*. Significat, puto, se *Musicæ* nomen nunc propria ac vulgari notione accipere; non illa latiore & augustiore, apud veteres Philosophos & apud Platonem imprimis usitata, qua humaniorum omnium literarum disciplina atque cultura eodem nomine designabatur.

Verf. 5. *Verf. 5.* Οὐ γὰρ ἡγητέον, μουσικὴν &c. Totum hunc locum, *de Musica studio, Arcadibus necessario*, usque ad cap. 21, 9. magnam partem ad verbum ex Polybio descripsit Athenæus, *Deipnos. lib. XIV. c. 5. p. 626.*

Ibid.

Ibid. ἀρμόζοντα λόγον αὐτῷ. αὐτῷ Bav. — *Ibid.* βίψας. Mendose βήψαι Vat. Flor. & ἐν τῷ βήψαι Vrb. Vnde orta sit confusio terminationum αι & ας, cum alibi docui, tam ad l. 15, 10. — *Ibid.* παρεσῆχθαι. παρεσῆχθη Vat. Flor.

Vers. 6. αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὸν πέλαιμον &c. Conf. *Vers.* 6. Sextum Empir. lib. VI. sect. 9 sq. & quos ibi auctores citavit Fabricius.

Vers. 7. Verba τὴν μουσικὴν παραλαβεῖν nec *Vers.* 7. add. nec scripti nostri codices Polybiani agnoscunt. Licet autem videri possit, ex præcedentibus intelligi potuisse αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν εἰσγαγαῖν, tamen ex sequentibus (σύντροφον ποιῶν αὐτῆν) adparet, desiderari h. l. ejusmodi quædam verba, qualia opportune Athenæus obtulit.

Ibid. παισίν. ἐν παισίν idem Athenæus; & ἐν νεανίσκοις, pro νεανίσκοις; In Scholio nostro, infra Contextum, lege: *recipiendum fuit ἐν παισίν, & ἐν νεανίσκοις.*

Vers. 8. πρῶτον μὲν. Deest μὲν ed. 1. & Bav. *Vers.* 8.

Vers. 9. τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλήταις recepi ex Vat. *Vers.* 9. Flor. Aug. Reg. A. Vrb. Et consentit Athenæus, apud quem quidem ita edidit Casaubonus; & in Commentario ait, esse hanc scripturam omnium exemplarium Athenæi; quamquam Basileensis Athenæi editio (apud Valerium, anno 1535.) αὐλοῖς habet eodem modo, ut vulgo ex Bavarico codice apud Polybium legebatur. Commendaverat jam scripturam istam REISKIVS, monueratque, eadem ratione dici τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλήταις scil. ἄδουσι, cum canunt tibicines Liberales, quæ in psephismate Ctesiphonteo apud Demosthenem pro Corona sæpius legitur κωνοῖς τραγηδοῖς, scil. ἄδουσι, cum canunt novi tragædi.

Vers. 10. τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις. Nul- *Vers.* 10. lum hoc loco auxilium præstat Athenæus, qui vocabulum illud, de quo dubitamus, profus præteriit. Codices vero nostri in ἀγωγὰς consentiunt omnes. Quid autem sit hoc, τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις ποιῶνται, fateor, mihi non satis esse perspectum. διαγωγὴν oblationem de *Polybii Histor. T. VI.* C notare

Verf. 10. notare, vidimus III. 57, 9. Ad τῶν συνουσίαις Athenæus τῶν κοινῶν adjecit.

Ibid. δι' αὐτῶν recte ex Vrb. recepit Casaubonus, & consentiunt Vat. Flor. & codex Vrfini. Mendose διὰ τῶν ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. qui error & Athenæi pariter codices occupavit.

Verf. 12. *Verf.* 12. ἐμβατήρια. Sic & Scaligerum video correxisse. Cum ἐμβατηρίας apud Polybium vulgo, consentientibus libris, legeretur, defendens eam lectionem Reifkius, subaudiri ait προόδους, processiones militares. At, si adjectivum statuis illud nomen, erit communis generis, & ἐμβατηρίους, non ἐμβατηρίας fuerat dicendum. τὰ ἐμβατήρια (intell. ἄσματα vel ἀλύματα) sunt νόμοι πολεμικοί, modi & rhythmici, ad quorum normam fiebant motus militares, ut discimus ex Scholiaste Thucyd. ad V. 69. Eodem pertinent, quæ Scholiastes Hermogenis habet, cujus verba protulit Fabricius ad Sextum Empir. p. 358. A. Λακῆδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ ἀύλου ἐυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρου. Casaubonus in ora Basil. olim probaverat ἐμβατήρια, deinde vero adscriptit: „Lego ἐμβατήρι' ἄσματα μετ' ἀύλου.“

Ibid. ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιδείκνυνται τοῖς αὐτῶν πολιταῖς οἱ νέοι. in theatris juvenes produnt & spectandos se præbent civibus suis. ἐπιδείκνυνται, non ἀποδείκνυνται, proprium in hac re verbum mihi visum est. Hinc ἐπιδεικτικός, ad ostentationem comparatus XII. 28, 8. XVI. 18, 2.

Cap. XXI.

CAPVT XXI.

Verf. 1. *Verf.* 1. μοι δοκοῦσιν. μοι carent Aug. & Reg. A. — *Ibid.* παρεισαγαγεῖν recepi ex Vat. & Flor. & sic jam ipse Casaubonus & Reifkius suspicati erant. conf. verf. 3. & cap. 20, 5.

Ibid. τροφῆς. τροφῆς Bav. sed superscr. litera υ. — *Ibid.* περιέχοντος. Mendose περιέποντος Vat. Flor. Aug. & Reg. A. a pr. manu. — *Ibid.* in στυγνότητα consentiunt Vat. cum suis, tum & Vrb. & Athenæus, & Perotti codex.

dex. — *Ibid.* ᾧ συναξομ. οἷς συναξ. Athenæus, *quibus rebus*: quod probat Reifkii, & eodem modo in edit. Polybii Hagenoënsi ait legi; sed meum quidem exemplum in ᾧ consentit.

Verf. 5. παρατριβάς ex Athenæo adscivit Casaubonus; *Verf. 5i* quamquam, unde in Athenæi editionem Casaubonianam fuerit adscitum, non adparet: sane in edit. Basil. est διατριβάς, ut apud Polybium, & mutationis nullam rationem in Commentario reddidit Casaubonus.

Verf. 7. τοῖς τοιούτοις. Nil opus est, ut cum Reifkio *Verf. 7.* ἐπὶ τοῖς τοιούτοις suspicemur. Vide Adnot. ad I. 11, 1.

Verf. 8. In πάντες αὐτούς consentit Athen. cum edd. *Verf. 8. 9.* & Bav. πάντας αὐτούς Vat. Flor. Aug. Reg. A. —

Verf. 9. πάσης. ἀπάσης Athenæus.

Verf. 10. μὴ διὰ μίαν, pro vulgato μηδέμιν, *Verf. 10.* oppor-
tune dederunt Vat. Flor. & Reg. A. ex emend. Eadem lectio notata in ora libri Vossiani. Optima ista lectio, eademque certissima, ansam præcidit aliis omnibus conjecturis. — *Ibid.* χάριν τοῦ μή. μὴ temere & invitis msstis omisit ed. 1. quod miror probari potuisse Reifkio.

Verf. 11. εἰάν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεός εὖ δῶ. ὁ θεός δῶ ed. *Verf. 11.*
1. 2. cum Bav. & Reg. A. in contextu, sed in hujus ora est γρ'. εὖ δῶ, & sic Aug. in contextu. Cum in contextu Vat. esset ὁ θεός δῶ, inter lineas adscripta est particula εὖ, & in ora γρ'. ὁ θεός εὖ δῶ. Et hoc ipsum εὖ δῶ dant Urb. Flor. & Vrsin. Recte omnino: nam, quamquam per se, ut Reifkii monet, sufficere posset εἰάν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεός δῶ, tamen mellor lectio, quam præstant probatissimi codices, respui non debet. Est autem proverbialis quodammodo illa dictio. Sic Euripides, Orest. 667. ed. Musgrav.

Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῶ, τί χρὴ φίλων;

Quem versum repetit Aristoteles, Ethic. ad Nicomach. IX. 9. Quo magis miror, quid commoverit Casaubonum, ut, cum scripturam codicis Urb. ipse adnotasset, eandemque Vrsini codice vidisset comprobata, atque etiam Ari-

Verf. 11.

stotelis locum, quem modo citavi, ob oculos habuiffet, (nam ipse eum in ora Basil. citavit,) tamen consulto optimam deferens scripturam, invitis omnibus libris *ὁ Θεὸς ἐνδῶ* edere maluerit; unum, ut videtur, Perottum secutus, qui habet, *ἢ quando Dii permiserint*. Docet tamen Mericus Casaubonus, veram scripturam *εὖ δῶ* deinde probatam fuisse patri, qui eam exemplo suæ editionis adscripsit, & illum etiam Euripidis versum ibidem laudavit. Pro *εὖ διδόναι*, VII. 9, 10. est *διδόναι τὴν εὐήμεριαν*. *ὥς ἂν ἡμεῖς οἱ Θεοὶ διδάσῃ τὴν εὐήμεριαν*.

Ibid. *ἡμερώσειαν αὐτοῦς*. Perinde est, ut sæpe vidimus, *αὐτοῦς* scribamus, an *αὐτούς*, quod h. l. Vrsinus & Scaliger voluerunt. Vtrumque simul spiritum adpinxit Reg. B. Quod ad verbum adinet, nihil habet utique, a quo pendeat infinitivus *ἡμερώσειν*, quem hic præferunt cum ed. 1. & 2. veteres codices omnes: & omnino vel conjunctivus, qui vocatur, modus, vel optativus requirebatur, quorum utervis penderet a præcedente conjunctione *ὅκα*. Præstabat autem optativus, variationis causa, quoniam in medio interfertus jam erat conjunctivus, pendens a particula *ἂν*. Itaque recte *ἡμερώσειαν* scripsit vir ille doctus, cujus ingenio atque doctrinæ complures præclaras lectiones debent codices Reg. B. & C. Et recte hoc recepit Casaubonus. Ac vel hoc idem ipsum, vel (quod eodem redit) *ἡμερώσειεν* in animo habuisse puto Vrsinum & Scaligerum, cum *ἡμερώσειεν* hoc loco scriberent; nam singularis quidem numerus, qui ad *ὁ Θεὸς* referretur, eum per se non satis commodus videtur, tum *τραπέντας* in accusativo requirebat, pro *τραπέντες*.

Ibid. Verba καὶ μάλιστα ταύτης &c. adparet referenda esse ad illa superiora *πρὸς παιδείαν*: nec vero aliena est hujusmodi trajectio verborum a stylo Polybiano,

Verf. 12.

Verf. 12. *ἐπώνιμον*. *ἐπώνιμον* Vat. Aug. Reg. A.

CAPVT XXII.

Verf. 1. εἰκίαν. εἰκίαν Aug. Reg. A.

Cap. XXI.
Verf. 1.

Verf. 2. In βιβλιαφόρους consentiunt omnes, nisi quod in Reg. A. prius videtur fuisse βιβλιοφόρους. Vtrumque in usu fuisse videtur. Sic certe & θυρεαφόρους V. 53, 8. libri omnes per α scribunt, quod seruari ibi a nobis de-
merat. Et ipsum hoc βιβλιαφόροι frequenter legitur apud Diodorum. Vtramque scripturam Suidas agnoscit. Nam βιβλιοφόρον dant editiones omnes in fragmento, quod adfer-
ur ad voc. Ἐξαυτῆς. (Fragm. Polyb. Histor. n. XXXVIII.), in alio autem fragmento, quod ad hoc ipsum vocab. βι-
βλιοφόρος recitatur, per ο quidem vulgo scriptum legitur hoc nomen; sed cum ex literarum serie, tum ex altero fragmento, quod ibidem exhibetur, intelligitur, βιβλια-
φόρος fuisse ibi scribendum. Sed quid multa? Disside-
ant jam de hujus vocabuli & similibus scriptura veteres grammatici. Vide Phrynichum p. 30. ad voc. Βιβλιαγρά-
δος, & Thomam Magistrum p. 152. in Βιβλιογράφος, ad-
notos multa in utramque partem congefferunt viri docti. Quod autem Henr. Stephanus in Thes. T. I. col. 797. ait, βιβλιοφόρος in Lexicis citari ex Polybio, id, quo pertinet, non video.

Verf. 2.

Ibid. πέμπειν ἐκάστους παρ' αὐτὸν, ut quique mitte-
rent ad ipsum. Sic editi omnes: nec per se ea lectio-
spicionem ullam corruptelæ poterat præbere, Sed te-
nere ita edidit Obsopæus. παρ' αὐτῶν dat Bav. & con-
sentiunt Flor. Aug. Reg. A. nec dubito, quin & Vat. quam-
quam non adnotavit Spallettus, quemadmodum & Bœcle-
us ex Augustano adnotare neglexit, in quo tamen per-
nicue ita scriptum. Eadem scriptura (puto ex cod. Reg. A.)
notata est in ora libri Vossiani. Quæ cum firmetur libro-
um consensu, non modo non negligi a nobis, verum
iam haud dubie in contextum recipi debuerat. πέμπειν
ἐκάστους παρ' αὐτῶν κατὰ σπουδὴν εἰς Κόρινθον τοὺς βου-
λομένους, ut quique celeriter de suis (vel, suorum
πρακτικῶς) Corinthum mitterent, qui deliberarent &c.

Verf. 2.

Ibid. εἰς Κόρινθον κατὰ σπουδὴν. Sic ed. 1. cum Bav. & rursus ed. Casaub. & seqq. Sed concinnior videtur series verborum, quam habet ed. 2. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. κατὰ σπουδὴν εἰς Κόρινθον.

Ibid. τοὺς βουλευσομένους. Articulum τοὺς temere & invitis msstis omisit ed. 1. βουλευσομένους ex Reg. C. adscivit Casaub. & consentit Reg. C. Sed veteres codices omnes cum ed. 1. 2. βουλομένους habent, quod ferri sane nullo modo potuit: nam βουλεύεσθαι quidem recte interdum positum videmus, ubi aliquis βούλεσθαι maluisset; (vide Adnot. ad I. 38, 5.) non vero vicissim βούλεσθαι ὑπὲρ τῶν συμφερόντων dici potest, pro βουλεύεσθαι. Eadem verba eodem modo perperam inter se vulgo permutata V. 67, 8. videbimus. Vide & Adnot. ad IV. 26, 8. τοὺς βουλευσαμένους hoc loco, in quo versamur, habet ora libri Vossiani. τοὺς βουλευομένους Scaliger.

Verf. 4.

Verf. 4. πάντα revocavi ex ed. 1. & Bav. πάντως ed. 2 & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Ibid. βασιλέως δὲ οὐχ ὑπάρχοντος. Sic Casaubonus edidit, Vrsinum secutus, qui hoc, ex suo codice puto, adnotavit; nam eodem modo dant Vat. & Flor. Et sic quidem res poscebat. conf. cap. 35, 8. Perperam βασιλέως δὲ ὑπάρχοντος, omissa particula negante, Bav. Aug. Reg. A. & sic ed. 2. Particulam δὲ vero simul omisit ed. 1. In ora libri Vossiani notatum invenio, ἴσως δέ μοι. Voluit, quisquis id scripsit, δὲ μὴ, desiderari intelligens negantem particulam.

Verf. 5.

Verf. 5. τὸν Φίλιππον. Temere articulum neglexit ed. 1. — *Ibid.* Verba τοῖς κατὰ τὴν Πελοπόννησον πράγμασιν ἐπαρκεῖν minus recte cum Casaubono interpretatum me esse intelligo, ut regendis rebus Peloponnesi par esse possit. Debueram, quam ut rebus Peloponnesi optem ferre (vel, providere) possit.

Verf. 7.

Verf. 7. δυαῖν. δυεῖν Flor. ut solet: quod in foeminino genere ferri poterat; non item in masculino. — *Ibid.* συνειδέσθαι σφίσι. Ignorant σφίσι ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg

Reg. A. Receipt Casaub. ex Reg. B. & consentiunt Vat. Flor. Vrsin. & Reg. C.

Vers. 8. προῖέναι ex Reg. B. adoptavit Casaubonus, *Vers. 8.* nullo suffragante vetere codice, nisi fortasse Flor. de cuius dissensu nil monuit Gronovius. Simplex verbum *ἰέναι* habent ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. nec varietatem ex Vat. adnotavit Spallettus. Atque id teneri fortasse debebat. Certe, si præpositione erat opus, mallet cum Reiskio *παριέναι* vel *συνιέναι*, nisi ante urbem situm fanum illud statuamus; sed in ipsa urbe fuisse Pausanias testis est, III. 17. & X. 5.

Vers. 9. προκορευθείς. Sic omnes, excepto Aug. in *Vers. 9* quo simplex verbum *κορευθείς.* De isto verbo diximus ad I. 69, 10.

Vers. 11. Πολυφώντην edd. ex Bav. *Πολυφῶντα* Flor. *Vers. 11.*

C A P V T XXIII.

Cap. XXIII.

Vers. 1. Initium hujus capituli, usque ad verba *τὸν Φίλ.* *Vers. 1.* *λεπτον,* deest Aug. a pr. manu & Reg. A.

Vers. 3. διακούσας ed. Casaub. cum Vrsin. Vat. Flor. *Vers. 3:* *ἀκούσας* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. C. — *Ibid. κατὰ τὸ συνεχές.* ὅτι τὸ κατὰ τὸ συνεχές ed. 2. cum Aug. & Reg. A. — *Ibid. οἴεται δεῖν.* *δεῖν* deest Aug. Reg. A.

Vers. 6. αὐτῷ δὴ τῷ Φιλίππῳ. Sic edd. ex Bav. *Ce. Vers. 6.* *teri αὐτῷ οἱ τῷ Φίλ.* In qua scriptura, si statuere licet, litteras *οἱ* diversam lectionem indicare, & olim vel inter lineas super *αὐτῷ,* vel ad marginem fuisse scriptas, vera fuerit scriptura hæc, *πάντα δ' ἐπισχοῦνται ποιῆσαι αὐτοῖς τῷ Φιλίππῳ,* ut *αὐτοῖς, ἑσφι,* opponantur *Adimanto,* quem ut turbarum auctorem accusabant.

Ibid. ἀληθινῶν αὐτῷ Φίλων revocavi ex msstis, qui in hoc consentiunt. *ἀληθινῶς* edd. non male, sed invitis exemplaribus.

Vers. 8. Quæ sunt post *τούς τς Λακεδαιμονίους* usque *Vers. 8.* *ποιῆσαι τούς Λακεδαιμονίους,* desiderantur in Aug. a pr.

manu & Reg. A. — *Ibid.* ἐχρήσατο Θηβαίοις. Θηβαίοις ἐχρήσατο ed. 2. cum solo Aug.

Verf. 9. *Verf.* 9. εἶναι τῶν γεγυότων ed. 2 seqq. τῶν γεγυότων εἶναι ed. 1. Reg. B. C. cum solo Bav.

Cap. XXIV.

C A P V T XXIV.

Verf. 1. 2. *Verf.* 1. τὰς τότε (supple βηθείσας, quod adjicitur verf. 3.) γνώμας, *sententias, quæ tunc dicebantur.* ἐπτακαιδέμαστῃ. Sic, cum accentu in ultima, dederunt Aug. & Flor. Vulgo *penacuste*, cum Bav. & Reg. A. — *Verf.* 2. ἡμῶν μὲν. Temere μὲν omisit ed. 1. — *Ibid.* ἀντιθέσασ. ἀντιθέσασ Reg. A. superscripta tamen inter lineas litera *a* post ἂν. ἀντιθέσασ Aug.

Verf. 3. *Verf.* 3. Verba διορθοῦν καὶ absunt ab éd. 1. & Bav. Seq̄ habent ea Reg. B. C. cum ceteris.

Verf. 4. *Verf.* 4. Ὁ γὰρ Φίλιππος &c. Habet hæc *Codex VRBINAS* in *Eclogis*, usque verf. 7. βουλευέσθαι περὶ αὐτῶν. Pro ὁ γὰρ, ὁ γοῦν scripsit Scaliger, nulla urgente causa. Particulam γὰρ h. l. per *igitur* esse exponendam, ait Reiskius. Sed potest, puto, commode teneri *causalis significatio*: nempe ex ipso responso regis intelligitur, recte judicasse Polybium, cum ait, *sibi videri, regem non per se in illam sententiam incidisse, sed fuisse eam a seniore quodam viro, eoque prudente & moderato, qualis Aratus erat, regi subgestam.*

Verf. 6. *Verf.* 6. οὐ καλῶς ἔχον εἶναι. Sic recte ed. 1. & rursus ed. 3 & seqq. cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. Mendose εἶχον εἶναι Vrb. Vat. Flor. Temere ἔσχον εἶναι ed. 2. Hinc ἔχον rescribere iussit Vrsinus, *ex ingenio*, ut ait; puto, quod & codex ipse cum aliis εἶχον daret.

Verf. 7. *Verf.* 7. ἐφ' οὗτω μικρᾶς αἰτίας recepi ex Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. Sed, ne quid dissimulem, videtur cum genitivo illo casu requiri potius præpositio ἀπὸ, quam ἐπὶ, quare ἀφ' οὗτω μικρᾶς αἰτίας malim; nisi ἐπὶ interpretandum sit *in, in tam levi causa*, ut in illis ἐπὶ καὶ τὸς, *in omni re*, III. 7, 8. ἐπὶ τοῦ παρόντος, *in presentia*,

sentia, III. 64, 3. &c. In qua dubitatione non profus spretam velim lectionem vulgatam εφ' οὕτω μικραῖς αἰταις.

Verf. 8. ὅτι δεῖ παριδεῖν. Quid sit, quod hæc verba, *Verf. 8.* in quæ cum ed. 1. & 2. consentiunt codices omnes, cum illis τοῦ δεῖν παριδεῖν commutarit Casaubonus, equidem non capio; nisi virum doctissimum aut saltem typhotetam ejus decepit mirum illud & paullo rarius alioquin scripturæ compendium, quo in Basileensi editione hoc loco (nec tamen uno hoc loco, sed passim aliàs) designatur particula ὅτι, ut τοῦ pro ὅτι legerit; quo facto in promptu erat, τοῦ δεῖν in τοῦ δεῖν mutare.

Ibid. In Πιτραῖον consentiunt h. l. libri. conf. V. 17, 6.

Ibid. τὸν αὐτοῦ Φίλων. Aptius est quod dant Vat. & Flor. τῶν αὐτοῦ Φίλων, intell. ἕνα, atque id receptum malim. — *Ibid.* ἐξαπίστευτε. ἐξαπίστευτε Vat. ἄξαπίστευτε Flor. — *Ibid.* περὶ συμμαχίας. Minus recte περὶ συμμαχίαν Vat. Flor.

Verf. 9. μετὰ τῆς δυνάμεως. τῆς carent Aug. Reg. A. — *Verf. 9.* *Ibid.* ὡς ἐπὶ Κόρινθον, *Corinthum*: ὡς ἐπὶ Κορίνθου, *verfus Corinthum*.

Ibid. τῆς αὐτοῦ προουράσεως. Imperite αὐτῶν edd. errore Obsorpsi, & invitis msstis; quod miror servatum a Casaubono. — *Ibid.* τοῖς συμμαχοῖς. Temere prætermisit τοῖς ed. 1. — *Ibid.* πρὸς τοὺς Λακεδ. Articulus abest ab ed. 1. & Bav.

C A P V T XXV.

Cap. XXV.

Verf. 1. τῶν συμμαχίδων, intellige πόλεων. Sed videtur adjiciendum fuisse hæc vocab. *Verf. 1.*

Verf. 2. Post Βοιωτῶν perperam τῶν inferunt ed. 1. 2. *Verf. 2.* cum Bav. — *Ibid.* Δαύλιον. Vide Berkelium ad Steph. Byz. in Δαυλίε. — *Ibid.* Θύριαν. Conf. Adnot. ad cap. 6, 2.

Ibid. προσβαλεῖν. Poterat particula καὶ, ante προσβαλεῖν, majorem vim addere orationi, ut dicat, non solum

lum dolo, sed etiam vi adgressos esse urbem. Sed quandoquidem verba *νοκτὸς ἔτι* non tam ad *συστησάμενοι*, quam ad *προσβαλεῖν*, videntur pertinere; incommode utique *καὶ* infertum videri debet.

Verf. 4. *Verf. 4.* Κλάριον. conf. IV. 6, 3. — *Ibid.* Λούσειο. Vide Adnot. ad IV. 18, 9, — *Ibid.* Πύλω scribendum monuerat etiam Vrsinus. De re confer IX. 38, 8.

Ibid. ἄρτι ανοικιζομένη τῇ Μεγαλοπόλει. *Megalopoli*, (insidiatos esse) recens tunc *instituta*, vel *frequentari* *peritus incolis coepta*; scilicet postquam a Cleomene fuerat vastata. II. 55. De ejus restauratione conf. V. 93. & Pausan. VIII. 49. p. 659. Perperam *ανοικιζόμενοι* Flor. Aug. Reg. A.

Ibid. μετὰ τῶν Ἰλλυριῶν. Adjiciendam praepositionem *μετὰ*, monuerat jam Gronovius in Notis editis ad h. L. Eandem adjectam video in ora libri Vossiani; sed ibi simul τῇ Μεγαλόπολιν pro τῇ Μεγαλόπολει. Vide cap. 16, 9 sqq. ubi his ipsis verbis utitur, *ἐπέβαλον (οἱ Ἀπτολοι) εἰς τὴν Ἀχαΐαν μετὰ τῶν Ἰλλυριῶν*. Adde c. 29, 5. & IX. 38, 8. Intercedit fortasse META ob similitudinem duarum priorum syllabarum ΜΕΓΑ vocabuli praecedentis. Verba *ἀνάστατον αὐτῆν ποιῆσαι* pendent ab *ἐπιβουλεύσαιεν*, & subintelligitur *ώστε*, vel *τοῦ - ἕνεκα*, *insidiati sunt*, *ut eam vastarent*. Sed pro *αὐτῆν*, *αὐτῆς* malim, aut hoc ad *αὐτῆν* adjectum: *ut illam demum vastarent*.

Verf. 6. *Verf. 6.* παρακατεβάλοντο ψήφισμα, in *mediis* *proposuerunt decretum*. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Cum vulgo ex Bav. *προκατεβάλοντο* legeretur, divisio vocibus Reiskius *προκατέβαλον τὸ ψήφισμα* scribere iussit, & distinguendum monuit inter *δόγμα* & *ψήφισμα*, ut *δόγμα* sit idem, quod *προβούλευμα*, veluti *senatus consultum*, nempe *decretum legatorum*, quo decreto statuerunt, civitatibus Achæorum propter tales rationes proponendum esse hujusmodi quoddam *ψήφισμα*, vel *plebiscitum*, quod ab his confirmaretur. Itaque *προκατέβαλον τὸ ψήφισμα* interpretatus est *formulam plebisciti scripto consignarunt*,
prius-

pruſquam civitatibus ad confirmandum (ἐπικυροῦν) propo- Verf. 6.
neretur. At vocab. δόγμα pariter de plebifcito uſurpatum,
cum alibi, tum 26, 4. videmus.

Ibid. ὅτι συνανασώσουσι. Scripturam hanc, haud
 dubie veram, (quam & aliæ rationes commendant, & lo-
 cus huic geminus III. 77, 6.) conſervarunt nobis codices
 Vat. & Flor. Quæ ſcriptura cum corrupta eſſet in Bav.
 Aug. Reg. A. & in *συναντήσουσι* mutata, doctus librarius
 codicis Bavarici, ut ſequentia aptaret huic verbo, porro
 pro *εἴ τινα κατέχουſιν*, (in quod ipſum etiam codices
 Aug. & Reg. A. cum Vat. & Flor. conſentiunt,) *εἰς ἣν ἂν*
κατέχουſιν ſcripſit; atque ita expreſſum eſt in ed. 1. 2.
 Sed id ruruſ cum non ſatis græcum eſſe intelligeret is,
 cujus ex ingenio multa paſſim in codices Reg. B. & C. ſunt
 recepta, *κατέχωſιν* poſuit pro *κατέχουſιν*. Atque id ex-
 preſſit Caſaub. & ſequentes, hoc modo: *ὅτι συναντή-*
σουσι τοῖς ſυμμάχοις εἰς ἣν ἂν κατέχωſιν αὐτῶν &c.

Verf. 7. χῶραν ἔχοντα. Perperam *ἔχοντα* Aug. — *Verf. 7.*
Ibid. πολιτείας. πολιτείας Vat. Flor.

Verf. 8. συνανακομῆσαι Bav. Vat. Aug. Reg. A. B. C. *Verf. 8.*
Vrſin. Mendose συνανακομῆσαι ed. 1. 2. *συνανακινεῖσθαι*
 Flor. — *Ibid. τὸ ἱερὸν, templum;* ſcil. Apollinis Del-
 phici, ut monuit Reifk.

CAPVT XXVI.

Cap. XXVI.

Verf. 1. Τούτου τοῦ δόγματος κυρωθέντα, ſcil. ὑπὸ τῶν *Verf. 1.*
ſυνέδρων cum hoc decretum ratum eſſet habitum ab adjeſſo-
ribus concilii. Requirebatur tunc adhuc confirmatio civi-
 tatum, *ἐπικύρωſις.* (verf. 2.)

Ibid. κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐξατοσθῆς &c. anno pri-
mo Olympiadis cxi. Verba hæc, quæ vulgo cum præ-
 cedentibus conjungi ſolent, ab illis interjecto incifo ſepa-
 ravi, & ad ſequentia retuli. Decretum, de quo agitur,
 factum confirmatumque eſt ſuperiori adhuc Olympiade,
 in cujus rebus exponendis per complura etiamnum capita
 pergit Polybius: ut demonſtravi ad IV. 14, 9. Sed ini-
 tium

Verf. 1. tium ipsius belli in annum sequentem, qui annus primus est Olympiadis cXL. incidit. conf. cap. 37, 3 sqq. tum cap. 57 sqq. Verba καὶ τετραμνηστῆς per errorem ommissa sunt in ed. 1.

Ibid. καὶ πρέπουσαν. Particulam καὶ ex Reg. B. recepit Casaub. nec video, quo pacto carere illa commode possimus. Nescio, an eamdem agnoscat codex Flor. e quo nullum diffensum a contextu Casauboniano adnotavit Gronov.

Verf. 2. *Verf.* 2. Quid dicat τὸν ἀπὸ τῆς χώρας πόλεμον ἐπιφέρειν, (cf. cap. 30, 2.) utrum, *bellum inferre extra limites*, id est, *bellum non modo defensivum*, quod dicunt, sed & *offensivum* suspicere, an *conscriptis ex tota regione copiis*, (quod est aliàs *πανδημεῖ*) non fatis certum habeo. Casaubonus: *ut omnes in sua quique regione bellum Aetolis indicerent*. Rursusque cap. 30, 2. *ut hominibus ditionis suae bellum esset cum Aetolis edixerunt*: & conjunctum hoc putavit cum eo, quod verf. 6. legimus, τὸ λάφυρον ἐξεκέρυξαν πατὰ τῶν Αἰτωλῶν.

Verf. 4. *Verf.* 4. χωρὶς κοινοῦ δόγματα. κοινοῦ carent Aug. Reg. A. — *Ibid.* οὐκ ἀμυνεῖσθαι. Non aspernarer ἀμύνασθαι, si darent scripti libri; (vid. ad II. 64, 9.) sed hñ quidem in ἀμύνασθαι consentiunt omnes. Vnus Reg. B. in ora sic habet: γρ'. ἀμυνεῖσθαι. conf. ad cap. 28, 2. Reiskius ἀμύνασθαι probavit, intelligendo δ᾿εἶν, *non oportere ulcisci*, aut, *nefas ipsis esse ulcisci*. — *Ibid.* νομιθήσεται. Perperam νομιθήσεται Aug.

Verf. 5. *Verf.* 5. τὸ μὲν πρῶτον. Particula μὲν temere ommissa in ed. 2 & seqq. — *Ibid.* ἀπαντήσουσι. ἀπαντήσωσι Flor.

Verf. 6. *Verf.* 6. παραγιγνόμενον recepi. ex Vat. & Flor. qui quidem παραγιγνόμενοι absque γ in medio h. l. scribunt.

Verf. 7. *Verf.* 7. τὸ λάφυρον ἐπεκέρυξαν. Idem esse hoc monuit Casaub. in ora Basil. cum eo, quod planius Thucydides ait lib. V. c. 115. ἐκέρυξαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἃ τις βούλεται περὰ σφῶν Ἀθηναίους ληΐζεσθαι. Ceterum non fatis fuisse. caulix videtur, cur Casaubono vitio verterit Valesius, (in Praef.

Πραξ. ad Excerpt. Polyb.) quod τὰ λάφυρα *φροκτα*, non *πραξιδας*, fit interpretatus.

Verf. 8. προσελθέντος dederunt Vat. & Flor. — *Ibid.* *Verf. 8.* διαλαχθέντος dant veteres libri omnes. Quod cum operarum errore in ed. 1. & hinc etiam in ed. 2. & Reg. B. C. in διαλαθέντος esset corruptum; διαλαχθέντος parum feliciter scribere iussit Vrsinus: cui cum obsequentem Scaligerum vidisset Casaubonus, ipse quoque paruit, & διαλαχθέντος in contextum recepit. — *Ibid.* τὰ βηθέντα Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrsin. τὰ λεχθέντα edd. cum Bav.

CAPUT XXVII.

Cap.
XXVII.

Verf. 1. ἀρχαιρεσιῶν. ἀρχαιρεσιῶν Vrb. Reg. A. Vide *ed. III.* 106, 1. Insertum est hoc caput *Eclogis Codicis VRBINATIS*, usque ad *verf. 8.* extr. — *Ibid.* στρατηγὸν αὐτῶν ἔλεοντο Σκόπαν. Sic edd. cum Bav. Vat. Flor. Speciem quidem habet αὐτὸν, *pratorem crearunt ipsam illum Scopam, qui &c.* Sed sic requiri videtur αὐτὸν ἔλεοντο τὸν Σκόπαν, cum articulo, nomini præfixo. Et bene habet αὐτῶν, quo solet uti hac occasione Polybius: ut ἤρηντο στρατηγὸν αὐτῶν Ἀντίβαν, IV. 2, 9. στρατηγὸν αὐτῶν Ἄρατον κατέστησαν, V. 30, 7. Sic I. 30, 1. V. 108, 10. &c.

Verf. 2. μὴ πολεμῶν. Non video, quī carere possimus particula negante, quam ex ingenio recte adjecit Casaub. Conf. c. 26, 4. *Verf. 2.*

Verf. 4. τὴν Καδμείαν Φοιβίδου παρασκοπῆσαντος. *Verf. 4.* Vide Diodorum XV. 20. Plutarch. in Pelopida p. 280. Cornel. Nep. in Pelopid. c. 1.

Ibid. παρὸν τὰναγκία ποιῆν. — „Nolo quidem dubitare, Polybium scripsisse παρὸν, sed debebat δέον scribere: non enim quaeritur, quid potuerint Lacedæmonii facere, sed quid eos *desuerit*.“ REISK. — At in eandem prorsus sententiam Suidas Παρὸν non solum ἐξὸν & δυνατὸν interpretatur, sed & δέον, quod oportet, quod convenit, & suo

- suo quasi loco est.* Eodem modo IX. 12, 5. σκοπεῖν ἤδη πάρεστι, *considerare nunc convenit.* Sic sæpe πάρα, apud Tragicos.
- Verf. 5. *Verf. 5. ἐκήρυττον ἀφιέναι. ἀφιέντες* Vrb. Vat. Flor. Vrsin. quod, quo insolentius videtur potest, eo majorem veri speciem habet.
- Verf. 6. *Verf. 6. διοκίσαντες. διοικήσαντες* Flor.
- Verf. 8. *Verf. 8. τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους.* Mendose βουλομένους Vat. & Vrb. conf. ad IV. 22, 2. Ne quem vero turbet accusativus casus, cum adjectivo verbalii ζηλωτέον constructus. ὃν οὐδαμῶς ζηλωτέον τοὺς ὀρθῶς βουλεύομενους idem est ac ὃν οὐδαμῶς ζηλοῦν δεῖ τοὺς ὀρθ. βουλευομένους. Sic IV. 41, 9. οὐκ ἀπιστητέον θεωροῦντας. Rursus V. 32, 5. πλείστην ποιητέον σκουδὴν τοὺς λέγοντας καὶ τοὺς ἀκούοντας. De qua constructione nonnihil delibavi ad I. 14, 8.
- Verf. 9. *Verf. 9. μετὰ τῆς δυνάμεως.* Requiritur articulum, recte monuit Reiskius; & dederunt eum Vat. & Flor.

Cap.
XXVIII.

C A P V T XXVIII.

- Verf. 1. *Verf. 1. κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς &c.* Conf. III. 15. & Adnot. ad IV. 14, 9. — *Ibid. ἐντὸς Ἰβηρος* haud incommode *trans Iberum* latine h. l. vertitur. cf. ad III. 76, 6. — *Ibid. ἐποιεῖτο τὴν ὄρμην ἐπὶ τὴν Ζακ. πόλιν.* Bene Casaubonus: *adversus Saguntinorum urbem se comparabat.* Nam anno sequente demum eam oppugnare coepit. cf. c. 37, 1. & III. 16, 9. & 17, 1. & 4.
- Verf. 2. *Verf. 2. κατὰ παράθεσιν τοῖς Ἰβηρικοῖς.* Sic recte edd. cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. Vide Lexic. Polyb. Commodum videri potest *παρένθεσιν*, quod in ora habet Reg. B. sed id ex conjectura viri docti, non ex vetere codice msto ductum est: & signum γρ. quod ibi præfigitur, non *γράφεται* intelligi debet, sed *γράφει*, quemadmodum cap. 26, 4. — *Ibid. ἀκολουθοῦντας. ἀκολουθοῦντες* Aug. & Reg. A. a pr. manu.

Verf.

Verf. 3. καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα. καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἑλ. Verf. 3.
 ed. Casaub. & sqq. jubente Vrsino ex ingenio, invitjs
 msstis. — *Ibid.* τὰς μὲν ἀρχὰς récepi ex Flor. & Reg. B.
 monente etiam Reiskio ex ingenio. Vulgo τὰς τε ἀρ-
 χὰς. — *Ibid.* ἤρξατο καὶ τὴν ἀναφ. ἔχειν. Temere &
 mendose ἤρξατο ed. 2 & seqq. καὶ commode abest a Vat.
 Flor. & Vrsini codice.

Verf. 4. περὶ ἧς ἐν ἀρχαῖς ἐνδειξάμεθα. quam (compli- Verf. 4.
 cationem rerum romanarum cum externis) jam initio in-
 digitavimus. Germanice diceris: wovon wir schon an-
 fangs einen Fingerzeig (einen Wink) gegeben. Respicit ea,
 quæ dixit I. 3, 3 sqq. De significatione verbi ἐνδείκνυμι
 confer Adnot. ad III. 38. 5. — *Ibid.* παραδείξαντες,
 simul obiter ostendentes. Obscuritati difficultatique, quam
 in hac regione habebat tota auctoris oratio, mederi studui
 adjectis parentheseos signis. — *Ibid.* λοιπὸν ἦδη, deinde
 sequitur.

Verf. 6. μόνον ed. Casaub. & sqq. cum Reg. B. C. Vat. Verf. 6.
 Flor. μόνον ed. 1. 2. cum ceteris.

Ibid. καταπληκτικῆ, ad excitandam admirationem
 comparata. καταπλεκτικῆ Scaliger. Multo felicior haud
 dubie omnibus videbitur conjectura, quam Gronovius oræ
 sui libri adscripsit, κατ' ἀληπτικῆ, cujus hæc fuerit sen-
 tentia: ut non tantum ad intelligendum perspicua, verum
 etiam ad complectendum animo tenendumque facilis sit no-
 stra historia. Nec dubitarem equidem illam adoptare emen-
 dationem, nisi geminus fere huic nostro locus occurrisset,
 ex quo liquido adparet, non sollicitandum esse vocabulum
 illud, de quo quaerimus. VIII. 4, 10. οὕτως ἂν εἴη μόνον σαφῆ
 τὰ γεγονότα, καὶ θαυμαστά, ubi σαφῆ respondet τῷ εὐπαρ-
 κολουθήτῳ, θαυμαστά vero τῷ καταπληκτικῷ. Et idem
 prorsus ibi, quod hoc loco, dicere voluisse auctorem, non
 dubitabis, si, quæ ibidem præcedunt, cum his, quæ hic
 scribit, contuleris. Ita sedulo cavere editor debet, ne,
 insigniori quadam specie alicujus emendationis deceptus,
 in contextum eandem recipere properet, priusquam li-
 quido

quido constet, defendi scripturam codicum nulla commoda ratione posse.

Cap.
XXIX.

CAPVT XXIX.

Verf. 1. *Verf. 1. ἡσφαλίζετο τὰ πρὸς τοὺς ὑπερκειμένους τῆς Μακεδονίας βαρβάρους.* Articulum τὰ, quem omittunt ed. 1. & 2. cum Bav. Aug. & Reg. A., recte adjecit Casaubonus cum Reg. B. C. Vat. Flor. Vrsin. *Munivit ea, quæ obiecta ἔσθ' ὀβνοξία εἰσαντ βαρβαρίσιν, supra Macedoniam habitantibus.* Pro Μακεδονίας, corrupte Λαυκεδαίμωνίας dant Vat. & Flor. Sic & Aug. & Reg. A. in contextu, sed in his a prima etiam manu inter lineas scriptum Μακε, (sic) cum debuisset saltem Μακεδο. Conf. Adnot. ad IV. 1, 5. In ed. 2. operarum errore est πρὸς τοὺς τῆς ὑπερκειμένους Μακ. βαρβ. Seriem verborum, quæ in prædictis codicibus obtinet, ex suo codice indicavit Vrsinus, quem secutus est Casaubonus cum Scaligero. Alia series, in ed. 1. & Bav. minime incommoda, πρὸς τοὺς τῆς Μακεδ. ὑπερκειμ. βαρβάρους. Eandem seriem tenentes Reg. B. C. articulum τῆς neglexerunt.

Verf. 3. *Verf. 3. εὐκατηγορήτων. εὐκατηγόρων Aug.*

Verf. 4. *Verf. 4. Μὴ ποτε γὰρ οὐδὲν &c.* Profert Suidas in Παιδιουργός. — *Ibid. τὰ κατ' ἰδίαν ἀδικήματα. τὸ κατ' ἰδίαν ἀδικημα Suid.* — *Ibid. μόνον temere omissum in ed. 1. — Ibid. τῷ μὴ ποιῆν.* Perperam τὸ μὴ ποιῆν ed. 1. 2. ex Bav.

Ibid. ταῖς εἰς αὐτοὺς ἀθεσίαις. Hoc aptius convenire visum est cum eo, quod præcessit, *τούτῃ τῷ τρέπῃ, & τῷ μὴ ποιῆν &c.* Ceterum duplici errore τὰς εἰς αὐτοὺς ἀθεσίας dant ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. τὰς εἰς αὐτοὺς ἀθεσίας ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. C. Vat. Flor. & Suida. Particulam autem διὰ, præter Reg. B. C. qui ex conjectura eam supplerunt, ignorant codices omnes: nam & in Suidæ editionibus omnibus ante Küsterianam frustra quæras, & quod eandem inseruit Küsterus, ex auctoritate Casauboni fecit, qui eam in contextum Poly-

brianum

bianum receperat; certe codicum mssorum Suidæ, e quibus ducta sit illa emendatio, mentionem nullam Küsterus fecit.

Verf. 5. δώσειν μέρος τι τῆς λείας. In hanc feriem verborum cum editione prima consentiunt codices omnes, excepto Aug. e quo δώσειν τι τῆς λείας μέρος habent ed. 2. & seqq. *Ibid.* Ἀχαΐαν. Ἀχαΐαν Vat.

Verf. 6. ἐποιήσαντο. Suidas in Μερλίτης. Et id considerabat sermonis usus & stylus Polybianus. *Verf. 6.*

Verf. 7. ὑποκαθήμενης Vat. Flor. Reg. C. & Suidas ad hoc ipsum verbum, ubi hunc Polybii locum citavit. Eandem scripturam notare voluisse Vrsinus videtur, sed typhotheta ὑποθεμένης posuit. ὑποκειμένης edd. cum Bav. Aug. Reg. A. B. — *Ibid.* τῆς κοινῆς συμμαχίας. Caret κοινῆς solus Aug. *Verf. 7.*

CAPUT XXX.

Cap. XXX.

Verf. 1. Οἱ δὲ ἑξακοσταλάντες πρέσβεις. Vide c. 26, 2. *Verf. 1.*

Ibid. ἐνετίγγαλον τούτοις recepi ex Vat. & Flor. Et sic scribendum monuerat jam Casaub. in ora Basil. ἐτύγγαλον τούτοις edd. cum ceteris.

Verf. 2. Ἀκαρνᾶνες. Sic h. l. editi omnes. Ἀκαρνᾶνες Bav. Ἀκαρνανεῖς Vat. Aug. Reg. A. Ἀκαρνεῖς Flor. Sed vs. 4. omnes in Ἀκαρνᾶνες consentiunt, excepto Reg. A. qui Ἀκαρνάνες habet. — *Ibid.* συνεπεκύρωσαν. ἐπεκύρωσαν Aug. Reg. A. — *Ibid.* τὸν ἀπὸ χώρας πόλεμον ἐξήνεγκαν. τὸν ἀπὸ τῆς χώρας legitur cap. 26, 2. & eundem articulum h. l. insertum voluit Reiskius. — *Ibid.* καταμέλλουσι. καταμέλουσι ed. 1. 2. cum Bav. Hinc pejus etiam καταμελοῦσι Reg. B. C. Vide ad I. 44, 1.

Verf. 3. Verba τὸ δὲ μέγιστον usque πᾶσαν desunt Aug. a pr. manu & Reg. A. — *Ibid.* πρὸς Αἰτωλοῦς. πρὸς τοὺς Αἰτωλοῦς dant iidem Aug. & Reg. A.

Verf. 6. διαποιόσαντες Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ὁ βασιλεύς. Deest artic. ed. 1. & Bav. *Verf. 6.*

Vers. 7. *Vers. 7. ἀγεννώς καί.* Temere ἀγεννώς δὲ καὶ ed. 1. 2. Hinc ἀγεννώς δὴ καὶ Reg. B. C. utrumque invitis vett. codd.

Cap. XXXI.

C A P V T XXXI.

Vers. 1. *Vers. 1. τῆς Φιγαλλίας.* Abest articulus a solo Aug. Φιγαλλίας dederunt Vat. Flor. Aug. Φυγαλλίας ed. 1. 2. Bav. Reg. A. B. C. Conf. ad cap. 3, 5. & 6, 10.

Vers. 2. *Vers. 2. οἱ ἐφορεύοντες. Αἰτωλῶν ἐφορεύοντες* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. C. absque articulo. Αἰτωλῶν οἱ ἐφορεύοντες Vat. Flor. Vrf. Alienum vero prorsus ab hoc loco nomen Αἰτωλῶν esse, perspette monuit demonstravitque PALMERIUS. Nec enim credi ulla ratione potest, Aetolorum magistratus concioni interfuisse civitatis Messeniorum, aut tantum auctoritate, hostes cum essent, apud Messenios valuisse. Nec convenit, quod sequitur, ephoros illos a recta consilii via aberrasse: nam si Aetoli hi fuissent, optime & e reipublicæ Aetolorum utilitate fecissent, quod Messenios ab hostium societate abstraxissent. Denique manifeste, qui ἐφορεύοντες h. l. dicuntur, iidem sunt, qui οἱ τῶν Μεσσηνίων προστάτες cap. 32, 1. Aetolorum porro magistratus non *Ephoros*, sed *Apocletos* dici solitos, satis ex ipso etiam Polybio notum est: Messeniorum magistratum *Ephoros* fuisse adpellatos, docet Noster IV. 4, 3. Itaque in Μεσσηνίων mutandum Αἰτωλῶν contendit Palmerius; plane extrusum illud nomen voluerunt Gronovius & Reiskius. Sed probabilius videtur, ex alio nomine, vel ex alio quocumque verbo, aut plusculis etiam verbis, quorum vel vicinus quodammodo sonus, vel vicina scriptura erat, fuisse detortum illud nomen. Forsan scripserat οἱ τότε vel οἱ τότε αὐτῶν ἐφορεύοντες. conf. IV. 4, 3. In latina versione deletum vocabulum *Aetolorum velim*, quod ex Casauboni interpretatione propagatum est.

Vers. 3. *Vers. 3. Ἐγὼ γὰρ &c.* Habet hæc *Codex VERBINAS* usque ad finem capitis, ἀσχίστον καὶ βλαβερώτατον. — *Ibid.* Φοβερὸν μὲν. Caret μὲν ed. 1. cum Bav. — *Ibid.* τὸ πολεμῶν

μῆν prætuli cum edd. & Bav. Aug. Reg. A. Perottus, *fugiendum esse bellum* interpretans, videtur utique cum aliis τὸν πόλεμον legisse.

Verf. 5. κατὰ τὰ Μηδικά. Bella Græciæ a Persis illata, *Verf. 5.* τὰ Μηδικά a Græcis dici solita, satis notum est. Vide Thucyd. I. 69. Aristoph. Lysistr. 654. ut taceam alios. *Ibid.* Θηβαίους - - διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάνας κινδύνων. Ad Thermopylas. Vide Herodot. VII. 233. Adde Polyb. IX. 39, 5.

Ibid. τὰ Περσῶν εἶλοντο. Miro modo corrupte hic locus ante Casaubonum edebatur, τὰ περὶ ὧν ἐκινδύνευον εἶλοντο. Sic nempe legitur in Bav. Aug. Reg. A. Sed in Vat. & Vrb. solum τὰ περὶ ὧν εἶλοντο, quamquam in Vrb. super εἶλοντο ab alia manu superscriptum est ἐκινδύνευον. Adparet, ΠΕΡΙΩΝ ex ΠΕΡΩΝ esse corruptum. De permutatione literarum I & C sæpe dixi: vide loca ad I. 15, 10. p. 188. harum Adnotationum citata. Et hoc loco etiam fortasse nonnemo, animadvertens errorem, C super I scripsit; quod alius perperam accipiens, figuram C pro spiritu aspero habuit, & jam diserte περὶ ὧν scripsit. Quidquid sit, haud dubie rectissime fecit Casaubonus, quod τὰ Περσῶν Polybio restituit, quam scripturam codices Reg. B. C. repræsentant, sive ex docti viri ingenio, sive ex vetustiore codice depromptam. Ac sane sic exhibere videtur Flor. e quo certe nullam a contextu Casauboniano discrepantiam adnotavit diligentissimus alloquin in adnotandis vel minutissimis diffensionibus Gronovius. Iam quod in aliis codicibus insertum verbum ἐκινδύνευον est; facile intelligitur, ortum illud debere hariolationi eorum, qui, quid valeret περὶ ὧν, non perspicientes, intercidisse hoc loco verbum putarent. Quo magis miror κειτικινμ, eidem corruptæ scripturæ insistentem, manifestissimam emendationem cum contemptu respuisse, & alia ratione, dura quidem illa admodum & contorta, mederi huic loco esse conatum. Cujus conatus sicut per se infelix videri debet, sic infirmissima ratio, quam prætendit, cur τὰ Περσῶν hic locum ha-

Vers. 5.

bere non possit. — „Eos, inquit, qui Græciam tunc invaserunt, Græci non *Persas*, sed *Medos*, appellant; adeoque nomen *Persarum* secundum τὰ Μηδικὰ non videtur satis conveniens.“ — Atqui ipse Herodotus, ut hoc utar, in eadem historia, de qua hic agitur, promiscue *Persarum* Medorumque nomen usurpat: & eodem capite, quod paulo ante citavi, VII. 233. *Thebanos*, ait, ὡς εἶδον καταπύρρα τῶν Περσέων γιγνόμενα τὰ πράγματα, cum *res Persarum superiores esse animadvertirent, manus ad barbaros protendisse, dicentes, ὡς μηδίζουσι, cum Medis sese sentire.*

Ibid. διὰ τῶνδε τῶν ποιμάτων. Mendose διὰ δὲ τῶν ποιμ. Aug. Reg. A.

Vers. 6.

Vers. 6. Τὸ κοινὸν τις ἀστῶν &c. Aliquanto plenius adfert hoc *Pindari Fragmentum* Stobæus Serm. LVI. p. 373. ed. Basil. (Serm. CCXXIV. p. 742. edit. Wechel.) unde exhibuit Schneiderus, in Carminum Pindaricorum Fragmentis p. 54. & in Commentario germanice edito de Vita & scriptis Pindari p. 38. Et quod si quidem ea, quæ apud Stobæum sequuntur, cum superioribus contuleris, videbitur iniquior in Pindarum fuisse Polybius. Ita enim tranquillitatem civibus commendat poëta, ut *ex animis pellant intestinas discordias, multum miseris adferentes, in paupertatem conjicientes, & educationi liberorum infestas.*

Ibid. ἐν εὐδίᾳ τιθεῖς. Sic bene Casaub. cum Vrb. Hinc verbum παρευδιάζεσθαι, cap. 32, 5. Male divisæ erant voces in Bav. Aug. Reg. A. ἐν εὐ διατιθεῖς. Et eodem modo fuerat in Vat. in quo dein erasa est particula ἐν. Hinc εὐ διατιθεῖς, absque ἐν, dat. Flor. & Reg. B. Apud Stobæum est ἐν εὐδίᾳ κατατιθεῖς. — *Ibid.* ἐρευνασάτω: Perperam ἐρευνάστω ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. *Ibid.* τὸ Φαῖρὸν magis placet, quam ἱερὸν, quod est apud Stobæum.

Vers. 8.

Vers. 8. Εἰρήνη γὰρ μετὰ μὲν τοῦ δικαίου &c. *pace justa et honesta nihil pulcrius, nihil utilius.* Confer, quæ in eandem sententiam infra disputat cap. 74. hujus libri.

Ibid.

Ibid. δουλείας ἐπινειδίστου. Et si speciosum est δουλείας, fuit tamen δουλείας tenendum. Manifeste enim respicit id, quod apud Herodot. l. c. VII. 233. legimus, *non solum in servitutem ab eisdem Persis, quibus sese dediderant, redactos esse plerosque ex illis Thebanis, sed etiam in contumeliosissimam servitutem, regia nata frontibus eorum iniusta.*

Vers. 8:

C A P. V T XXXII.

Cap. XXXII.

Vers. 1. Οἱ δὲ Μεσσηνίων προστάτες. conf. cap. 31, 2. *Vers. 1.* & ibi not. *Ibid.* καὶ στοχάζομενοι. Particulam καὶ delere ex ingenio iussit Vrsinus. Reiskius ad ὀλιγαρχικοί adjiciendum participium ὄντες; suspicatus est.

Vers. 5. ὅταν. Nusquam aliàs apud Polybium ὅταν *Vers. 5.* cum indicativo constructum, quemadmodum hic & sequenti versu, memini. Quare nescio, an utrobique ὅταν sit rescribendum.

Ibid. διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν. Casaubonus; *ob intervenientis loci naturam*; nec per se clare, nec ad vim græcorum verborum adcommodate. Ernestus: *ob non opportunum loci situm*. Imo vero opportune ad tranquillitatem Messeniorum situs locus erat, nempe *extra viam* erat Lacedæmoniis, quoad bello cum Arcadibus erant occupati.

Vers. 6. ἀπερίσπαστοι recte Casaub. cum Reg. B. C. Sio *Vers. 6.* & Bav. inter lineas. Et ora libri Voissiani: ἵσως ἀπερίσπαστοι. εὐπερίσπαστοι ed. 1. 2. cum Bav. in contextu, & Aug. & Reg. A. Conf. ad III. 90, 8. περίσπαστοι Vat. Flor.

Vers. 7. ἠδύνατο. ἐδύνατο Flor. Aug. Reg. A. *Ibid.* *Vers. 7.* βάρος τὸ Λακεδ. βάρος τῶν Λακ. Aug. Reg. A. C. *Ibid.* προκατασκευασμένοι restitui ex vet. codd. Mendose προκατασκευασμένοι ed. 1. 2. Hinc προκατασκευασμένοι Reg. B. C. quod recepit Casaubonus.

Ibid. δουλεύειν ἠναγκάζοντο τούτοις ἀχθοφοροῦντες. Helotarum in censum a Lacedæmoniis relates esse Messenios, cum alii auctores docent, tum Pausanias IV. 23. p. 335. Et majorem partem Helotarum Messenios vel a Messeniis

Verf. 7. oriundos fuisse, Thucydides tradit l. 101. ita, ut etiam promiscue omnes & Messenii & Helotes nominarentur.

Ibid. In ἀχθοφοροῦντες consentiunt libri omnes, in Φεύγοντας unus a vero discedit Flor. nam quod & Vat. Φεύγοντας habet, ab alia imperita manu est, ἀνάστατοι & λείποντες Casaubonus restituit cum Reg. B. C. Eodem modo in suo exemplo correxerat Scaliger.

Verf. 8. *Verf. 8.* ὅπερ ἤδη πλεονάκις αὐτοῖς συνέβη παθεῖν οὐ πάνυ πολλοῖς πρότερον χρόνοις. *Quam quidem fortunam scipius jam illis experiri contigit, idque non multis ante hæc tempora annis.* Messenios non multis ante ea tempora annis, in quibus nunc narratio Polybii versatur, sive patria pulsos, sive in servitutem fuisse redactos, nusquam aliàs, quod sciam, legimus. Quin potius, ex quo a Thebanis post Leuctricam pugnam restituti sunt in patriam, quod contigit Olymp. cii. (Pausan. IV. 27. p. 346.) adeoque centum & quinquaginta annis ante hæc tempora, in quibus nunc versatur historia; ex illo, inquam, tempore quieti urbem regionemque suam coluerunt. Neque per se satis bene hæc inter se conveniunt, quod ait, *scilicet hoc eis accidisse non multis ante annis*: nam dictio hæc, *non multis ante annis*, videtur rem, certo quodam tempore gestam, significare, cui repugnat, quod dicit *scilicet factum*. Nempe, verum si quærimus, de priscis illis temporibus nunc loquitur Polybius, quibus perpetua cum Lacedæmoniis bella Messenii gesserant, quæ Pausanias libro IV, copiose exposuit: quorum unum, postquam per XX annos continuos gestum est, finem habuit teste eodem Pausania IV. 13. p. 312. anno primo Olymp. xiv; alterum, quod *Aristomenicum* dicit Polybius, cap. 33, 2. calamitosum inprimis & exitiale Messeniis, exarsit anno quarto Olymp. xxiiii. (Pausan. IV. 15. p. 315.) & finitum est anno primo Olymp. xxviii, quo anno, qui ex superioribus cladibus atque exiliis reliqui erant Messenii, partim in Siciliam migrarunt, partim in servilem conditionem a Lacedæmoniis sunt detrusi. Pausan. IV. 23. p. 335 sq. Hæc tempora respiciens Polybius

bins ait: *intra xps admodum multos annos sapius calamitatem illam* (partim exfilii, partim servitutis) *passos esse Messenios.* Atque ita haud dubie scripsit, *οὐ πάνυ πολλοῖς χρόνοις*, absque voce *πρότερον*, quod adumentum recte respuunt codices Vat. & Flor. & rejectum e nostro contextu velim, ut temere & imperite a librario adjectum, qui nec vim verborum, nec rem, de qua agitur, satis perspectam habuerat.

Verf. 8.

Verf. 9. Εἴη μὲν εἴν οἰονεὶ συμφῦναι τὴν νῦν ὑπάρχουσαν &c. *Iam opto equidem, ut, qui nunc est rerum status in Peloponneso, ita coalescat, &c.* Eum statum, puto, dicit, quo & Messene rursus & Sparta etiam in Foederis Achaici societatem erant receptæ; de quo vide lib. XXIV. 12. XXV. 1 sq. & III. 3, 7. Quare intelligitur, scripta hæc esse a Polybio ante eversionem Corinthum & foederis Achaici dissolutionem. Conf. quæ notavimus ad II. 38, 4. & 62, 4. Adde IV. 74, 8.

Verf. 9.

Verf. 10. ἐρῶ. Perperam *ἐρῶν Aug. Reg. A. — Ibid.* *κατὰ τὴν Ἐραμινώνδου γνώμην, ex Epaminonda consilio.* Epaminondas enim & Arcadibus condendæ Megalopoleos, principis Arcadiæ urbis, auctor fuerat; (Pausan. VIII. 27. p. 654. & IX. 14. p. 739.) idemque Messenæ instaurator. (Paus. IX. 14. & IV. 26. p. 343.)

Verf. 10.

CAPUT XXXIII.

Cap.
XXXIII.

Verf. 2. τοῦ Διὸς τοῦ Λυκίου. Immo *Λυκαίου* Strab. lib. VIII. p. 388. Pausan. IV. 22. p. 334. In Lycæo (*Λυκαίῳ*) monte Arcadiæ, Strab. ibid. & Pausan. VIII. 38. p. 678 seq.

Verf. 2.

Ibid. ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένην καιροῖς. Idem est quod *verf. 5. dicit ὅπὸ τὸν Ἀριστομένειον πόλεμον.* *Aristomenes* rex Messeniorum erat, quo regnante gestum est alterum illud Messeniorum bellum cum Lacedæmoniis, de quo dixi ad cap. 32, 8.

Ibid. κατὰ τὸν καὶ Καλλιθένης Φησί. Quonam in scripto *Callisthenes* hujus rei meminerit, incertum est. Ejus

Verf. 2. Ἑλληνικά quidem non nisi ab Olymp. κειη. incipiebant, ut ex Diodoro docet Vossius de Histor. Græc. cap. IX. p. 41. at potuit tamen in eisdem, ex alia occasione, belli illius vel monumenti facere mentionem.

Ibid. γράψαντες τὸ γράμμα. ἐπίγραμμα ex Reg. B. adoptavit Casaubonus. In solo ex paulo vetustioribus codicibus Reg. A. ἐπὶ inter lineas adjectum est: ceteri simplex γράμμα habent, perinde ut verf. 4. ubi & Reg. B. C. & editi idem tenuerunt. Ceterum, quam a *Messenii* cum ista inscriptione positam columnam Polybius scribit, eam ab *Arcadibus* positam Pausanias ait, VIII. 22. p. 334. ubi eandem inscriptionem exhibet. Et videtur Polybius in hoc ipsum advocasse Callisthenis testimonium, quod is pariter *Messenii* eam inscriptionem tribuerit.

Verf. 3. *Verf. 3.* Μεσσήνη. Hoc ipso, quod *Μεσσήνη* in recto casu legeret Polybius, poterat cum veri specie *Messenii* tribuere hujus monumenti erectionem. Et in eam sententiam latine sic verbotenus efferendus erat hic versus: *Invenit Messene cum Iove proditorem.* Alia ratio est, si cum Pausania *Μεσσήνης* legis, ubi sententia est: *invenit tempus cum Iove proditorem Messenes.*

Ibid. χαῖρε Ζεῦ. Perperam deest Ζεῦ Aug. In Reg. A. intra lineas adjectum. — *Ibid.* σάω recepi ex Vat. & Flor. Eodem modo correxit Scaliger. Sic Callimachus in Hymno in Cererem, vf. 135.

χαῖρε θεῶ, καὶ τάνδε σάω πόλιν —

Et Hymn. in Lavacr. Palladis, vf. 140.

— καὶ Δαναῶν κλέρον ἅπαντα σάω.

Est hæc Dorica forma, quæ *Messenii* convenit, quos Doricæ linguæ tenacissimos ad fera etiam tempora fuisse Pausanias ait IV. 27. extr. σάω^ς h. l. vulgo edebatur ex Bav. cum Aug. & Reg. A. σάωσ' Reg. B. C.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἐποίουν caret Reg. B. cum Flor. Nempe & in Vat. abest hoc verbum, & punctum ponitur post εἰκότως, sed deinde habet ἐπεὶ οὖν οὐ γάρ.

Verf.

Verf. 5. ὑπὸ τὸν Ἀριστομένειον πόλεμον. De bello *Aristomenico* dixi ad cap. 32, 8. Notanda h.l. phrasis ὑπὸ τὸν Ἀριστ. πόλεμον, *tempore belli Aristomenici*, de qua confer Adnot. ad II. 19, 10. — *Ibid.* in ὁμοστίους consentiunt cum editis libri veteres. ὁμοστίους Reg. B. Verf. 5.

Verf. 6. τὴν Ἀριστοκράτους τοῦ βασιλέως προδοσίαν. *Aristocrates*, rex Arcadum, pecunia a Lacedæmonibus corruptus, cum focus adesset Messeniis in prælio ad Fossam, per dolum Arcadas suos e prælio abduxit, eoque cladis Messeniorum fuit auctor. Cognito deinde dolo, quo ipsos Arcadas non minus, quam Messenios, deceperat, lapidibus obrutus a suis & interemtus est. Pausan. IV. 17. p. 321 sq. & c. 22. p. 334. Verf. 6.

Ibid. περὶ Τάφρον. ἐπὶ τῇ καλουμένῃ Μεγάλῃ Τάφρῳ ait Pausanias locis citatis.

Verf. 7. τὰ τελευταῖα γεγονότα μετὰ τὸν &c. Non commode τὰ τελευταῖα cum Casaubono exposuimus *novissima*; quasi id, quod nunc dicit, non multo ante Olymp. cxxxix, in qua nunc versatur historia, gesta essent; cum a Mantineensi pugna, quæ Olymp. civ. pugnata est, ad hoc tempus centum & quinquaginta fere anni effluerint. Commodius igitur dicemus: *quia postremo acciderunt, post Megalopoleos &c.* De *Megalopoleos foundatione & Messenes instauratione* conf. Adnot. ad c. 32, 10. — *Ibid.* παράσχοι Vat. Flor. Reg. B. C. Ceteri παράσχη. Verf. 7.

Verf. 8. τῆς περὶ Μαντινείαν μάχης τῶν Ἑλλήνων ἀμφιδήριτον ἐχούσης τὴν νίκην &c. Conferenda hæc & quæ sequuntur *verf. 9.* cum II. 39, 9. Certe, quæ ibi dixit, ex his lucem accipiunt. Adde Xenoph. Hist. Græc. VII. extrem. Diodor. Sicul. XV. 89. Plutarch. in Agesil. p. 616. Verf. 8.

Verf. 9. ἐπὶ τοσούτου Aug. Flor. ἐπὶ τοσούτο edd. cum aliis. — *Ibid.* διέσπευσαν recte ed. Casaub. & sqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Vrfin. διέσπασαν ed. 1. 2. cum Bav. — *Ibid.* καὶ πάντες. Omitit hæc ed. 1. πάντες καὶ dat ed. 2. Vtrumque temere & invitis msstis. — *Ibid.* καὶ διαλύσεων. καὶ τῶν διαλύσεων ed. 2. & sqq. cum solo Aug. Verf. 9.

- Verf. 11. *Verf. 11. περί τὰς πατρίδας recte Casaub. cum Reg. B. C. παρὰ τὰς πατρ. ed. 1. 2. cum vett. codd.*
- Verf. 12. *Verf. 12. μήτε φόβον ὑφορώμενοι, neque terrores belli timentes. Φόβος tumultus et terrores belli. Conf. II. 21, 7.*

Cap.
XXXIV.

C A P V T XXXIV.

Verf. 1. *Verf. 1. συνεχῆς in alienam prorsus sententiam, pro σὺνηδες, accepit Casaubonus; quod & in ora Basil. notavit, & in versione expressit, Ἐ quod familiare ipsi erat; quasi idem esset cum eo, quod præcessit, τῶν εἰδιαμένων τι.*

Ibid. τέλος γὰρ &c. τέλος, pro eo quod εἰς τέλος aliàs dicit, prorsus, omnino; & nescio an h. l. intercepta fuerit præpositio εἰς a terminatione οἰς vocis præcedentis. Pro γὰρ, invitis omnibus libris γὰρ edidit Casaubonus, scilicet ut moderetur laboranti paulo post orationi, ubi ex Bav. legebatur πρέσβεις ἀναποκρίτους πέμψαντες. οὕτως ἐξηπόρησαν &c. quod & tenuit idem Casaub. & seqq. Pro quo nos substituimus verissimam codicum Vat. Flor. & Reg. A. scripturam, quam eamdem & Reg. B. C. repræsentant, ἀναποκρίτους ἀπέστειλαν. οὕτως ἐξηπόρησαν &c. Eodemque modo dare debuerat Aug. in quo corrupte scribitur ἀναποκρίτους ἀπέστειλαν. οὕτως ἐξαπέστειλαν, οὕτως ἐξηπόρησαν. Qui error nescio, utrum ex mera dormitione librarii ortus sit, an ex eo, quod in margine exemplaris, vel intra lineas, notatum fuerit, ἀπέστειλαν h. l. pro ἐξαπέστειλαν esse accipiendum; quod quidem vere notatum fuerit. Eodem modo IV. 66, 2. τοὺς πρέσβεις ἀπέστειλε, δούς ἀπόκρισιν, dimisit, remisit legatos. V. 10, 4. χωρὶς λύτρων ἀποστείλας τοὺς αἰχμαλώτους.

Verf. 2. *Verf. 2. Πολλάκι; τὸ τολμᾶν περιττὸν &c. Haud dubie disjecta membra sunt nescio cuius Poëtæ: quod miror non observatum Reiskio, qui nimis etiam prosaice περιπίπτον aut περιττὸν, pro περιττὸν, maluit, hac sententia: Audacia rediens, excidens, degenerans in dementia, exire tandem Ἐ devenire solet ad nihilum, Ἐ disperire nullo effectu. Sen-*

Sententiolam illam, pro more, in ora notatam habet *Codex VRBINAS*.

Verf. 3. καὶ γενόμενοι ed. 1. cum msstis. Temere γινόμενοι ed. 2. & seqq. — *Ibid.* πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς. Deest τοὺς Aug. Reg. A.

Verf. 4. μετ' ὀλίγον Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et Perrottus, *paucis interjectis diebus*.

Verf. 5. προσήσαν. Propius etiam ad vulgatæ scripturæ vestigia accedet πρόσισι *adeunt*, in præsentē. Pluralis vero numerus necessario requirebatur; redit enim ad illos, de quibus *verf. 3.* dixerat, οἱ κινήσαντες &c. Quo & pertinet, hoc ipso versu, οἰόμενοι, in quod consentiunt omnes. In Reg. B. post ἐφόροις est spatium vacuum, in unius fere digiti latitudinem; & in ora notatur, λείπει τι. Hinc & Casaubonus quatuor puncta, in lacunæ signum, inferuit; quam lacunam pluribus verbis explere frustra tentavit Reiskius. Nec magis feliciter Vrsinus οἱ οἰόμενοι legendum suspicatus erat. οἰόμενος in sing. restituendum putavit cum Casaubono (in versione) Henr. Valesius Emdationum lib. IV. cap. 9. extr. ut congruat cum verbo προσήσει.

Ibid. καὶ βασιλέα καθιστάτωι. καθιστάτωι acuto accentu scripti, cum circumflexum haberent edd. & mssti nostri. βασιλέα autem cum msstis tenui in singulari numero: nam licet deinde duos rursus, sicut olim, creatos reges legamus, tamen, sicut Cleomenes solus rex fuerat, & is quidem adamasus Spartanis, sic post eius obitum cogitare etiam potuerunt Lacedæmonii de uno tantum rege statim in ejus locum creando. Nec magnopere turbare nos debet, quod mox *verf. 6.* περὶ τῶν βασιλέων in plurali scribit: non enim adhuc definitum erat, unus ne, an duo reges essent creandi. — *Ibid.* καταλελυμένην. παραλελυμένην solus Flor.

Verf. 6. βουλευέσθαι bene ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. & Aug. monente etiam Vrsino ex ingenio. βουλευέσθαι ed. 1. 2. cum Bav. Vat. Flor. Reg. A.

Verf.

Verf. 9.

Verf. 9. ἀλλὰ τῶν πρεσβ. ἀλλὰ καὶ τῶν πρεσβ. ed. I. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. C. Conjunctionem delere iussit Vrfinus, puto ex codicis sui præscripto; & ei paruit Casaubonus. Ignorant autem eam Vat. & Flor. — *Ibid. τοὺς Περιόικους. τὰς περιόικους* Vat. Flor. — *Ibid. ἐπεβούλευσαν. ἐπεβουλεύσαντο* solus Aug.

Ibid. ἐπανάγοντες, reducentes. Cum vulgo omnes ἐπαγαγόντες darent, monuit Ernestus, dictum id esse pro καταγαγόντες. Sed nullo modo ἐπάγειν eadem sententia, qua κατάγειν, græce dici posse equidem putem. ἐπάγειν est *hostiliter ducere adversus aliquem*. Et teneri h. l. ἐπαγαγόντας potuerat, nisi adjectum esset *μετὰ δόλου*, quod repugnare videtur notioni verbi ἐπάγειν.

Verf. 11.

Verf. 11. εἰς τὴν οἰκίαν. οἰκίαν Aug. Reg. A.

Cap.
XXXV.

C A P V T XXXV.

Verf. 4.

Verf. 4. τότε δέ. δὲ carent Aug. Reg. A.

Verf. 5.

Verf. 5. τοὺς περὶ Γυρίδαν τῶν γερόντων. Nil variant codices nostri. Sed Perottus: *de senioribus, qui cum Hyrida senserant*; ut *Γυρίδαν* legisse in suo codice videatur.

Verf. 6.

Verf. 6. καὶ τὴν τε πρὸς. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Quod vulgo ex Bav. edebatur, *διὰ τε τὴν πρὸς Ἀχαιοὺς ἀπέχθειαν*, speciem quidem habet, & commodum videri potest ad id, quod sequitur vulgo, *οὐχ ἥμιστα δὲ διὰ Κλεομένην*. Sed sic non bene habent, quæ in medio sunt interjecta: & monuit jam Reiskius, aut delendum esse verbum *ὑπέμενον*, aut majoribus etiam ambagibus remedium esse quærendum. Quodsi vero omnino servatum cupis *διὰ τε τὴν πρὸς Ἀχαιοὺς ἀπέχθειαν*, commodissima ratio hæc fuerit, ut mox deinde sic legas: *δι' ἣν καὶ τὴν πρὸς Μακεδ. &c.* & verba hæc, usque *ὑπέμενον*, parenthesi includas. *τὴν πρὸς πάντας ἀλογίαν ὑπέμενον, ita absurde & contra rationem adversus omnes agere susinuerunt.*

Ibid. Κλεομένην. Κλεομένη Vat. Flor. — *Ibid. ἐλπίζοντας. ἐπελπίζοντας* Flor. — *Ibid. παρουσίας ἅμα καὶ σωτηρίας.* — „Ordinem rerum si secutus est, scripsit *σωτηρίας*

τηρίας ἅμα καὶ παρούσας, inverso verborum ordine. "
REISK. — Nil opus erat ista follicitare. Vide ad III. 5, 3.

Versf. 7. τοῖς συμπεριφερομένοις recte edd. ex Bav. cui *Versf. 7.*
suffragatur, ni fallor, Flor. Sed συμφερομένοις Vat. πε-
ρισυμφερομένοις Aug. Reg. A. Vrb. qui error quo pacto ex
illo superiori ortus sit, facile intelligitur. Habet autem
rursus hanc gnomen in ora *Codex* VRBINAS. •

Versf. 8. οἴ γε. Possis suspicari, excidisse nomen Λα- *Versf. 8.*
καδαμῶνιοι. Sed id ex superioribus poterit intelligi.

Versf. 9. εὐθέως Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* βυ- *Versf. 9.*
σιλῆις. βασιλεῖ ed. 1. 2. cum Bav. — *Ibid.* καθιστᾶναι.
Sic Reg. A. B. C. καθιστᾶναι ed. 1. 2. Bav. καθεστᾶναι Aug.

Versf. 10. στασιώταις. Temere στρατιώταις ed. 1. 2. *Versf. 10.*

Versf. 11. τὸν δέ. τὸν, ut sæpe apud Noftrum, pro τοῦ *Versf. 11.*
τον accipiendum: *hunc*, scilicet *Cleombrotum*. Vide Meurf.
de Regn. Lacon. c. 14, p. 66 sq. & Pausan. in Lacon. cap. 6.
p. 218 sq. — *Ibid.* Λεωνίδης. *Leonidas*, secundus hu-
jus nominis, focer Cleombroti. Confer eosdem, quos
modo laudavi, auctores. In istam formam autem nominis,
Λεωνίδης, pro usitatori aliàs Λεωνίδας, consentiunt nostri
libri, quemadmodum etiam in superioris Leonidæ nomine
IX. 38, 3.

Versf. 13. θυῶν. θυῶν pertinaciter dat Flor. — *Ibid.* *Versf. 13.*
οἶς Εὐδαμίδου. Sic primum edidit Hervag. ex Aug. in
quo tamen ipso non nisi ex emend. ita legitur, cum statim
fuiisset Εὐλαμίδου, quod est in ed. 1. & ceteris codicibus.
Mox deinde rursus verum dedit Aug. sed Εὐδαμίδου Vat.
& Reg. A. Εὐδομίδου Bav. At satis notum nomen illius
familix, de qua confer Meurfium, cap. 14. & auctores ab
eo citatos.

Ibid. καὶ ἑτέρων δὲ κλειόνων. In his, ut monuit Reif-
kuis, erat Chilon ille, de quo cap. 81.

Ibid. ἀπωτέρω scripsi cum Flor. Vulgo ἀποτέρω.

Versf. 14. Λυκοῦργον. Mirum, silentio præteritum hunc *Versf. 14.*
a Meurfio, in Regum Spartanorum serie.

Versf.

Verf. 15. *Verf. 15.* εὐωνα πανταχῆ τὰ κακά. Quid commovèrit Casaubonum, ut καλὰ hic prætulerit, quod ne in codice quidem ullo reperire ei contigerat, non video. Scaligerum in ora sui exempli (quod ante oculos haud dubie Casaubonus habuit) ita video olim scripsisse, sed idem ipse continuo rursus induxit. Equidem, quamquam ita & in Vat. a prima manu & in Flor. legi intellexerim, tamen, ut id probarem, adduci non potui. Regni titulus, auro emtus cum aliorum injuria, non video quo pacto inter καλὰ, secundum vim græci vocabuli, referri possit. Et manifeste, si minus ea, quæ præcedunt, certe quæ continuo sequuntur, testantur, de *scelere*, non de re *pulcra* vel *præclara*, nunc cogitasse Polybium, & hoc dixisse, *visi pretio ubique venalia esse scelera*. Cum Bav. Aug. & Reg. A. B. C. in κακά consentit Perotti codex: sic enim ille vertit: *adeo semper mala omnia vendibilia fuisse*. Videtur autem & hæc sententia ex jambico aliquo poëta deprompta.

Cap.
XXXVI.

C A P V T XXXVI.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* Φιλονεικίαν. Perperam Φιλίαν ed. 1. 2. cum Bav. In veram scripturam, cum ceteris, consentiunt Reg. B. C. — *Ibid.* τήν τε τῶν ἐν Αἴτ. ed. Casaub. & seqq. cum Vrsin. Vat. Flor. Reg. B. C.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* διὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν συμπραττόντων, *per* βεβηλοτητα ἔβερύθησαν ἐκ Σπάρτης, qui cum eo faciebant. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. conf. verf. 9. ubi in eandem scripturam omnes consentiunt.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* Πολλύχων &c. In quatuor priorum nominum scriptura nil variant libri nostri. — *Ibid.* Γλύμπεσι. Scripturam Γλυμπεῦσι Casaubonus adscivit ex V. 20, 4. — *Ibid.* ἀπέπεσε. Qui contulerit II. 53, 6. IV. 16, 7. & alia loca, quæ Lexicon Polybianum dabit, non dubitabit de veritate hujus emendationis.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* ἐπεκλήρουν τὸ λαφ. οἱ Λαπαδ. Prætulit hæc verborum seriem, quam habet ed. 2. cum Vat. Flor. Aug. Reg.

Reg. A. *ἐπεκρη. οἱ Λακεδ. τὸ λάφυρον* & ed. 3. seqq. cum Verf. 6.
Bav. Reg. B. C.

Ibid. κατὰ τῶν Ἀχαιοῶν. κατὰ abest ed. 1. 2. Bav. Aug.
Reg. A. C. Adjecit Casaub. ex Reg. B. monente Vrsino,
cum Vat. & Flor.

Ibid. τοὺς Ἡλείους. cf. verf. 9. Emendationem illam,
quam Casaubonus jam in ora Basil. adnotaverat, ibique Ios.
Mercero tulerat acceptam, primus in contextum recepit
Gronovius. — *Ibid. περὶ τὸν Μαχατᾶν.* Mendose παρὰ
τ. M. Vat. Aug. Reg. A.

Verf. 7. ἀνέβαινον εἰς τὸν πόλεμον recte ed. Casaub. & Verf. 7. 8.
seqq. cum Bav. Vat. Flor. Reg. B. C. *ἀνέβαινον* Aug. Reg.
A. *ἀνέβαλον* ed. 1. 2. temere & invitis mssstis. — *Verf. 8.*
ἔμελλον. ἔμελον ed. 1. 2. Bav. Sed *ἔμελλον* Reg. B. C. cum
ceteris.

CAPUT XXXVII.

Cap.
XXXVII.

Verf. 1. στρατηγίαν. Temere *στρατείαν* ed. 1. 2. *Ara-* Verf. 1.
tus pater præturam inierat Achæorum, vere anni 4.
Olymp. cxxxiv. A. V. 534. Vide lib. IV. c. 6. *Scor-*
pas præturam Aetolorum inierat autumno ejusdem anni.
Vide IV. 27. & conf. Adnot. ad IV. 14, 9.

Verf. 2. τὰς γὰρ ἀρχαυρεσίας &c. Conf. lib. V. c. 1. Verf. 2.

Verf. 3. τῆς θερείας ἐνισταμένης. ὑπὸ τὴν ὄρσιν ait III. Verf. 3.
16, 7.

Verf. 4. ἐνεχίρει. Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* Verf. 4.
Ζάικανθαν πολιορκεῖν. Conf. cap. 28, 1. & ibi notata. *Ζά-*
ικανθον h. l. contra morem, pro *Ζάικανθαν*, scribunt Aug.
& Reg. A.

Ibid. Λεύκιον Αἰμίλιον. Vide III. 16. 7. & III. 18 seqq.
— *Ibid. μετὰ δυνάμεως.* Sic Vat. & Flor. & eodem mo-
do omnes III. 16, 7. Et in Aug. articulus non nisi inter
lineas adjectus, quamquam ab eadem manu. *μετὰ δυνάμε-*
ως, cum exercitu. μετὰ τῆς δυνάμεως esset, *cum suo*
exercitu, de quo jam dictum est; quod non est hujus loci. —
Ibid. ἔξκαπέτελλον. ἔξκαπέτελον Flor. ut solet.

Verf.

- Verf. 5. *Verf. 5. τοῖς κατά.* Perperam τῶς κατά ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Recte Vat. Flor. Vrsin. — *Ibid. ἐπεβάλετο.* ἐνεβάλετο Bav. sed ἐπ superscr. eadem manu.
- Verf. 6. *Verf. 6. Κλεομένης.* Perperam Κλεομένη, & deinde τὸν τῶν Μεγαλ. Aug. & Flor. — *Ibid. τὸ τῶν Μεγαλοπολιτῶν Ἀθήναιον ἐπολιόρκει.* Athenarum Megalopolitano-*rum oppugnavit.* Conf. II. 46, 5. ubi Κλεομένην ἐποικοδομοῦντα τὸ Ἀθήναιον non exponi debuit, *Cleomenem exstruere Athenarum,* sed *Cleomenem adversus Achæos munire Athenarum.* Sic enim utitur Polybius verbo ἐποικοδομεῖν, pro ἐπιτελεῖν, quod & ab Ernesto video notatum in Lexico Polybiano. Confer II. 54, 3. ubi simul discimus, castellum illud ab Antigono ereptum esse Cleomeni, & Achæis traditum; nam castellum, quod in Belminate regione exstructum adversus Achæos ibi dicit, idem esse hoc Athenarum, intelligitur ex Plutarch. Cleom. p. 806.
- Verf. 7. *Verf. 7. Μακεδόνων* ed. 1. Bav. Vat. Flor. *Μακεδόνων* ed. 2 sqq. cum Aug. Reg. A. — *Ibid. ἅμα δὲ τούτοις.* ἅμα τούτοις ed. 1. invitis vett. codd.

Cap.
XXXIII.

C A P V T XXXVIII.

- Verf. 1. *Verf. 1. πάντων τῶν. πάντη τῶν* Vat. Flor. & Vrb. Habet enim *Codex VRBINAS* totum hunc locum de *Byzantio*, ab initio hujus Capituli, usque Cap. 45, 9. *βαρέως φέρουσι τὸ συμβαῖνον.* In vetustioribus Codicibus h. l. in ora est Titulus: *Περὶ Βυζαντίου.* — *Ibid. ἀφύστατον.* εὐφύστατον Reg. B. & sic videri fuisse in Flor. monet Gronov.
- Verf. 2. *Verf. 2. ἐπίκεινται* revocavi ex msstis, quibus invitis ἐπίκεινται dabant editi. — *Ibid. Verba μήτ' ἐκτεῦσαι* temere omisit ed. 1. — *Ibid. τῶν ἐμπόρων τινά.* τινὰ carent Vrb. Vat. Flor. perperam utique, ni legas τοῖς ἐμπόροις, vel τοὺς ἐμπόρους.
- Ibid.* In κυρίως consentiunt omnes. — „Non male conveniret κυρίως. Sed vulgata bene habet, cum, quod Polybius solet κυρίως pro ἀκριβῶς & σαφῶς usurpare, ut IV. 56, 5. IV. 64, 9. V. 22, 3. VIII. 28, 7. tum, quod κυρίως.

ίως proprio significato potest hic accipi, tanquam si scri-
set, διὰ τὸ ἐπικείσθαι τῷ στόματι τοῦ Πόντου, κύριόν ἐστι
τὸ ἔσπλου καὶ τοῦ ἔκπλου.“ REISKIUS.

Vers. 4. Ἐρέμματα ex uno Vrb. recipere non dubi. *Vers. 4.*
i: & Ἐρέμματα quidem ex illo codice adnotavit Ca-
b: in ora Basileensi, Spallettus autem noster ex eodem
ματα simplici litera μ enotavit; quæ scriptura (cum
plici μ) si in aliis pariter vetustioribus codicibus obti-
t, facilius etiam intelligitur ortas pravæ scripturæ,
ματα, quæ reliquos omnes libros invasit, quibuscum
Perottus facit, qui coria habet. Pecora ad necessa-
s pertinent vitæ usus, non coria. conf. III. 52, 7. &
75, 2.

Vers. 6. ἢ καλύεσθαι δέον ἦν ἄλοσχερῶς Vat. Flor. Vrb. *Vers. 6.*
rherōs καλύεσθαι δέον ἦν, absque ἦ, Aug. Reg. A.
rherōs ἢ καλύεσθαι δέον ἦν ed. 1. 2. cum Bav. ac nescio
Vrb. ex quo nulla notatur discrepantia. ἢ καλύεσθαι
rherōs δέον ἦν ed. Casaub. & seqq. — *Ibid.* τὴν ἀλα-
τὴν ἀπαλαγγὴν sola ed. 2. temere & invitis msstis.
Ibid. τότε δέ. Sic Vat. Flor. Vrb. Vrb. Et parum
unt Bav. & Reg. A. qui τότε habent, quod expressum
in ed. 1. Sed recte ed. 2 & seqq. ποτὲ δὲ cum
3. & Reg. B. C. Nam quo tempore gestum est bellum,
d nunc expositurus est Polybius, non Thraces domini
at regionis, Byzantii finitimæ, sed Galli eorumque rex
arus. (conf. cap. 52.) Sed is aliquot post annis occi-
est, & Gallis in ea regione extinctis, Thraces rur-
rerum sunt potiti. Vide cap. 46, 4. & ibi notata. Quare
itutum h. l. ποτὲ δὲ in nostro contextu velim. Nec
o displicet Reiskii conjectura, qui suaserat ποτὲ δὲ καὶ
ίονα; aliis vero, idque vel maxime, Thracibus. Par-
ilas ποτὲ & τότε permutatas inter se mox rursus vide-
ius IV. 44, 4.

Vers. 7. τὴν στυοτ. Articulum, qui aberat vulgō, *Vers. 7.*
ci cum Vrb. Flor. nescio an & Vat. — *Ibid.* καὶ τὸ
ακείμ. πληθός: καὶ διὰ τὸ παρ. ed. 2 seqq. cum solo
Polybi Histor. T. VI. E Aug.

Aug. in quo tamen, ut spuria, punctis notatur part
διὰ. — *Ibid.* ἡμῶν ἦν. Caret ἦν edit. I. cum Bav. ἡ
ἦν habet Vat.

Verf. 8. *Verf.* 8. λυσιτελή. Putabam περιγίνεται τὰ λυσιτε

Verf. 11. *Verf.* 11. Ἐπεὶ δὲ recepi ex Vat. & Flor. ἐπ
abſque δὲ, ed. I. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. n
an & Vrb. ἐπειδὴ δὲ ed. Casaub. & ſeqq. in vitis m
Conf Adnot. ad I. 30, 12. — *Ibid.* ἔξω κείσθαι
Bav. Vrb. & alii. Minus adcurate ἐξωκείσθαι ed.
Aug. Reg. A.

Cap.
XXXIX.

C A P V T XXXIX.

Verf. 1. *Verf.* 1. τὴν μὲν περίμετρον Vat. Flor. τὴν περίμ
edd. cum aliis. Ex Vrb. nil notatum.

Ibid. κατὰ διάμετρον ἀλλήλοις κείμενα, e *diametris
invicem opposita*. Expectare aliquis poterat ἀντικείμε
sed nec dant libri, nec opus est: & est is, ni fallor, i
tus geometris mos loquendi. Ceterum longum foret,
ad nostrum pertinet institutum, cum tota hac Polybi
ſcriptione, & cum menſuris, quas ille tradit, ea con
atque contendere, quæ de eisdem rebus apud alios
ptores, Herodotum, Strabonem, Plinium, Arrianum,
teros, legimus. Nostrum est, quam fieri potest ad
tiffime ea exhibere & interpretari, quæ Polybius ſcri
& cum ex codicibus Polybianis, tum ex aliis rei cri
adjumentis, quoad opus fuerit, ea depromere, quæ
ſtabiliendam vindicandamque eam ſcripturam, quam
præ ceteris ſecuti ſumus, pertinere videantur. Sed i
non alienum fuerit ab hoc loco, ut moneamus, Pliniu
Hiſt. Nat. lib. IV. cap. XII. ſect. XXIV. ex eodem no
Polybio etiam *meſuram* tradere *directi curſus*, qui i
eſt inter utrumque horum *oſtiorum*, de quibus nunc v
facit; quem curſum *auctore Polybio* eſſe ait *quingento
millium paſſuum*, id eſt 62500 ſtadiorum. Cujus meſ
cum nullam hoc loco mentionem factam videamus,
continuo inde inferendum erit, intercidiffe hic eam

tem contextus Polybiani: sed par est, ut statuamus, alia parte Historiarum suarum, scilicet libro XXXIV. quo res, ad universam geographiam pertinentes, ex professo tractavit, de eodem rursus Ponto Euxino verba fecisse Polybium, & ibi ea scripsisse, quæ ad illum auctorem referuntur a Plinio. Quare istum Plinii locum in Spicilegio Reliquiarum ex Polybii libro XXXIV. retulimus p. 46. num. V.

Ibid. κατ' αὐτήν tenui, sic editum inde ab ed. 2. quamquam (ut nunc video) invitis scriptis exemplaribus. Mendose καθ' αὐτήν dabat ed. 1. sed καθ' αὐτήν Bav. Flor. Aug. Reg. A. B. C. Ex Vat. tamen & ex Urb. nulla notatur ab edit. 2. discrepantia.

Ibid. In ἔχει consentiunt Urb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. C. ἐστὶ solus habet Bav. Id autem in ἐτι corruptum in ed. 1. 2. pro quo ἐστὶ revocavit Casaub. — *Ibid.* τὴν περιγραφὴν. τὴν περίμετρον γραφὴν Flor. duabus lectionibus in unam confusis. τὴν περίμετρον, absque γραφὴν, Reg. B. C.

Verf. 4. Βόσπορος Θράκιος. — „Forte Βόσπορος καὶ αὐτὸ, ἰδὲ δὲ Βόσπορος Θράκιος.“ REISK.

Ibid. ἔστι δέ. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et ἐστὶ δὲ Bav. Urb. Vrin. tum ed. Casaub. & seqq. Id in ἐτι corruerant ed. 1. 2. unde ἔχει fecerunt Reg. B. C. — *Ibid.* ἀφ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. καὶ temere & invitis msstis omisit ed. 2. & hinc editiones seqq. — *Ibid.* Post πάντη etiam in Vat. olim ταύτη fuerat, sed antiquitus erasum ait Spallettus. ταύτη pravam scriptionem esse vocis præcedentis πάντη existimavit Reiskius.

Verf. 5. In ἀρχαι recte cum ed. 1. 2. consentiunt codd. Verf. 9. omnes, excepto Reg. B. Conf. cap. 43, 1. — *Ibid.* Καλχηδόνα. Sic hoc quidem loco non nisi Aug. habet a prima manu, & Reg. A. & Perrotti codex. Sed in eam scripturam deinde cap. 43. sub fin. & cap. 44. codices omnes plus semel consentiunt; rursusque omnes lib. XV. cap. 23, 8. Quare quum & in nummis &

- Verf. 5.** apud plurimos cum græcos, tum latinos scriptores in codicibus manuscriptis eandem obtinere scripturam (quamquam frequenter ab editoribus mutatam) intellexerim; putavi eadem scriptura Polybium esse usum, eamque ubique auctori huic restitui, ubi sive a librariis nonnullis, (quemadmodum hoc ipso loco,) sive pro solo editorum arbitrio, in *Χαλκηδ.* erat mutata. Vide Holsten. ad Steph. Byzant. in *Καρχηδών* & in *Χαλκηδών*. Harduin. ad Plin. IV. 32, 43. p. 291. & in primis Ezech. Spanhemium, in Dissert. II. de Vsu Numism. T. I. p. 117 sq. & in Orbe Roman. p. 460 sq. Vno in loco, ubi fragmentum ex Polybio adfert Athenæus, (Reliq. histor. Polyb. lib. VIII. c. 6, 3.) intactam tenui vulgatam scripturam *Χαλκηδόνιας*, quæ in impressis Athenæi exemplis invenitur.
- Verf. 6.** *Verf. 6. Ἰάσωνα. Ἰάσωνα* solus Flor. — *Ibid. Σαραπείον. Σαραπείον* Aug. Reg. B. De *sacrificio, duodecim Diis facto a Iasone*, conf. Apollon. Rhod. Argonaut. II: 533 sq. De situ locorum secundum Bosporum Thracium, e paulo vetustioribus scriptoribus cum Polybio maxime conferendus Dionysii Byzantii *Ἀνάπλους*, s. Descriptio Bospori Thracii, Tom. III. Geographor. Minor. Hudsoni & recentioribus Tournefort, in *Voyage du Levant*, T. II. Epist. XV. p. 61 sqq. & elegantissima adcuratissimaque Tabula Geographica, Bospori Thracii descriptionem exhibens, quæ est inter Tabulas, ad mirificum illud græcæ omnis urbanitatis monumentum pertinentes, cui *Voyages du jeune Anacharsis* titulum fecit immortalis Auctor.
- Verf. 8.** *Verf. 8. μηδεμίᾱς μὲν. Carent μὲν* Aug. Reg. A. — *Ibid. δέον ἂν ᾔν. ᾔν* in Vat. decurtatum in *ᾗ*, in Flor. mutatum in *ἔη*. — *Ibid. προσαναβαῖνον, ἀεὶ μείζω* &c. Sic distinxī, cum esset *προσαναβαῖνον ἀεὶ, μείζω* in Vat. Flor. Aug. & Reg. A. Contra *ἀεὶ προσαναβαῖνον* edd. cum Bav. *ἀεὶ* prorsus caret Vrb. Mihi bis scriptum oportuisse videtur *ἀεὶ*, sic: *δέον ἂν ᾔν, ἀεὶ προσαναβαῖνον, ἀεὶ μείζω* &c.
- Verf. 9.** *Verf. 9. τὰς τῶν ὄμβρων. Deest τῶν* Aug. Reg. A. — *Ibid. ἐπιστάσεις. Perperam ἐπιστάσεις* Vrb.

Verf.

Verf. 10. *συνεχοῦς* cum Reg. B. correxit Casaub. id- Verf. 10.
que requiri videtur a præcedente *ἀδιακαύστου*. Ac, nescio,
an sic habeat Flor. e quo nullâ notatur varietas. *συνε-*
χοῦς ed. 1. 2. cum ceteris.

Verf. 11. Vocab. *αἰτία* temere omiſſum in ed. 1. — Verf. 11.
Ibid. ἢς ἀκριβ. ed. Casaub. & ſeqq. cum msstis, excepto
Bav. cum quo ἦν habent ed. 1. 2.

C A P V T XL.

Cap. XL.

Verf. 1. Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὸν τόπον ἐπέστημεν. *Quoniam* Verf. 1.
autem huic loco insistere capimus. Sic monente Reiskio
ad III. 118, 11. græca verba reddidimus, cum fatius forte
fuiſſet, Casauboni versionem tenere: *quoniam autem ad*
locum istum devenimus. Simili ratione XXXII. 9, 1. τῶν
καρῶν ἐφαστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οὐλίαν ταύτην, cum tem-
porum series ad laudem hujus familia nos deduxerit. Te-
mere h. l. ἐπὶ δ' ἐπὶ τὸν τόπον ed. 1. 2. τὸν τόπον idem est
ac τούτον τὸν τόπον, ut sæpe alias. — *Ibid.* ἀποδεικτικῆ.
Conf. ad II. 37, 3.

Verf. 2. πρέπον εἶη. οὐκ ἂν εἴη πρέπον ἂν εἶη Flor. re- Verf. 2.
petita particula ἂν, quod pleonasmî genus non memini
alias in usu esse Polybio.

Verf. 3. ἀπίστους ἀμφισβητουμένων παρεχόμενοι βε- Verf. 3.
βαιωτάς. Videtur dictum hoc *Heracliti* eodem pertinere,
quo illud, quod citat Noster XII. 27, 1. *Inſidi* illi *rerum*
sponsors sunt *aures*; incertam famam colligentes.

Verf. 4. χάννουσαι μὲν. Deest μὲν ed. 1. 2. Bav. — Verf. 4.
Ibid. τὸν Πόντον restitui ex msstis, contra quorum fidem
temere τὸν τόπον erat editum. De re confer, quæ habet
Strabo lib. I. p. 50. & ibi Casaub. Falsum autem esse Po-
lybii vaticinium de Pontō, cumulis arenarum prorsus olim
obruendo, monuit Busbequius *Epist.* I. Legationis Tur-
cicæ, p. 75. edit. Elzev. laudatus etiam a Casaub. ad *Strab.*
l. c. Fuiſſe hoc jam olim *Democriti* scitum, mare indies
magis magisque decrescere, & tandem plane nullum esse
futurum, ex *Aristotele* docuit *Bruckerus* in *Hist. Crit.*

Philos. T. I. p. 1194. n. 39. citatus h. l. a Reiskio, qui & alia nonnulla huc spectantia concessit.

- Verf. 5.** *Verf. 5.* ὁ μὲν χρόνος. ὁ deest ed. 4. 5. errore operarum. — *Ibid.* πάντα ἢ πάντως ὠρισμένα. Vulgo omnes, editi & scripti, πάνυ ἢ πάντως. Delendas duas posteriores voces, ut natas e varia lectione, censuit Reiskius. Imo vero, ita, ut nos emendavimus, scripsisse Polybium, nemo dubitabit, qui contulerit I. 23, 10. XXIV. 9, 3. XXX. 17, 13. πάντα perinde est, sic nude, an cum jota subscripto scribas; sed illud fere usitatus. Sicut autem nunc ex ΠΑΝΤ fecerunt ΠΑΝΤ, sic vicissim ΠΑΝΤ in ΠΑΝΤ corrumpere librarii IV. 58, 11.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* Quae sunt post τῷ χρόνῳ octo verba, Κατὰ Φύσει γὰρ usque ἀπέρω χρόνῳ, desunt ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Ex Reg. B. recepit Casaub. cum quo facit Flor. & Reg. C. Eadem verba habent Urb. Vat. & Vrsin. nisi quod carent γὰρ, & quod ista cum praecedentibus coniungunt, nullo interposito distinctionis signo.
Ibid. ἢ Φθειρόμενον. Sic veteres codd. omnes, Τεμῆρη καὶ Φθειρόμενον ed. 1. 2. Hinc ἢ καὶ Φθειρόμ. Reg. B. C. quod tenuit Casaubonus. καὶ Φθειρόμενον Vrsin. ex ingenio; quod & Reiskio venit in mentem, nulla re urgente.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* τὸ νῦν δὴ λεγόμε. τὸ δὴ νῦν λεγόμε. ed. 2. & seqq. cum solo Aug.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* νῦν ἐστὶ. νῦν δ' ἐστὶ λίμνη Vat. Flor. non male. — *Ibid.* λίμνη γλυκῆα. Vide Strabonem loco supra cit.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* παρακλήσιον. Conf. Adnot. ad I. 4, 8. — *Ibid.* τοῖς μὲν τοι. ταῖς μὲν τοι γ s Vat. Flor. Aug. Reg. A. quod recipi debebat.

CAP. XLII.

CAPVT XLII.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* συμβαίνει πρὸς τοῦτον σχεδὸν ἐπὶ χίλια στάδια συνιστάναι ταινίαν. Reiskius πρὸς τούτων, id est ὑπὸ τούτων, legi voluit, ab illis ostiis; aut potius πρὸ τούτων, ante

nte illa offia. Tum *συνεστάναι*, pro *συνιστάναί*. Mihi, Verf. 1.
modo structura orationis recte accipitur, omnia fana
identur: *συμβαίνει τὸν Ἰστρον συνιστάναί ταινίαν πρὸς*
οὔτον scil. τὸν Πόντον, *Ister fluvius efficit tainiam, Ponto*
hversam. *συνιστάναί*, acuto accentu, scripsi cum Aug.
ulgo συνιστάναι edd. cum aliis. *συνεστάναι* Reg. B. fere
t voluerat Reifkius.

Verf. 2. *ἐποκέλλοντες* Vat. Flor. Vrfin. Verf. 2.

Verf. 4. *ἐπικρατούσι*, scil. *τῆς θαλάττης, vincunt, super.* Verf. 4.
mt vim maris. conf. verf. 7.

Verf. 5. *ἐκλύηται* recte ed. Casaub. cum Reg. B. C. & Verf. 5.
ug. *ἐκλύεται* ed. 1. 2. cum Bav. & aliis.

Verf. 6. *τῶν μὲν λάβρων.* Ignorat h. l. μὲν Flor. — Verf. 6.
ιδ. μακράν. μακρὰ ed. 1. 2. cum solo Bav. — *Ibid. ἀγχι-*
αθῆ. Temere *ἐγγιβ.* ed. 1. 2.

Verf. 8. *ἀπιστητέον.* Temere *ἀπιστέον* ed. 1. 2. Verf. 8.

Verf. 9. *θεωροῦντας* recte Casaub. cum codd. omnibus, Verf. 9.
cepto Vrb. in quo *θεωροῦντος.* Temere profus *θεω-*
ῶνται ed. 1. 2. quod in *θεωροῦντι* mutandum censuit Sca-
ger. Sed adjectivum verbale cum accusativo recte con-
uitur. *οὐκ ἀπιστητέον θεωροῦντας*, idem est ac *οὐ δει-*
μιστῶν θεωροῦντας. Conf. ad IV. 27, 8. — *Ibid. ἡλι-*
ίτους. ἡλιβάτους Bav. Aug. Reg. A.

Ibid. μηδὲ γινώσκειν. Reifkius legendum suspicatus
at *μηδὲ γινώσκειν ἔαν*, vel *γινώσκεισθαι ποιῆν.* Et *μηδὲ*
νώσκεισθαι correxit in suo libro Scaliger. Sed bene habet
ulgata. Activum *γινώσκειν* passively accipiendum, per el-
sin pronominis *τινὰ* vel *μηδένα.* Vide Adnot. ad I. 4, 1.
136 sq.

CAPUT XLII.

Cap. XLII.

Verf. 1. *οὐκ εἰκός* ex Reg. B. recepit Casaub. cui adfen- Verf. 1.
nitur Vat. Flor. Vrb. & Vrfin. Negantem particulam
niferant ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. C. — *Ibid.*
erba καὶ τοιοῦτοι restitui, cum abessent ab ed. Casaub.
seqq. errore operarum: *tales fluvii*, nempe tam rapidi.

Verf. 3. *Verf. 3. τοσούτῳ.* Omnino necessaria fuisse videtur ista Vrsini emendatio.

Verf. 4. *Verf. 4. ὅταν ὁ χρόνος - - τοῦτον λάβῃ τὸν λόγον &c.* *postquam tempus, quo completum est mare Maoticum, pervenerit ad eam rationem, (ad eam proportionem,) quam habet alveus Ponti ad alveum Maotidis, tum Pontus etiam complebitur.* — *Ibid.* Ad πρὸς τὸν χρόνον subaudiendum ait Reiskius ἐν ᾧ συμβήσεται πληροῦσθαι τὸν Πόντον. Equidem, verum ut fatear, non satis expedit totam hanc loquendi rationem: ac vereor, ne prorsus importune intrusa sint ipsa illa tria verba πρὸς τὸν χρόνον.

Verf. 6. χώννυται. Hanc scripturam præter Reg. B. C. agnoscit etiam Flor. Si tenendum χώννυθαι cum ed. 1. 2. & ceteris codicibus, necessario adjiciendum fuerit συμβαίνει. — *Ibid.* καὶ νῦν bene editum est ex Bav. Ceteri vero codices ignorant. h. l. particulam καί. — *Ibid.* συμβήσεται. Mendose συμβήσεσθαι ed. 1. 2. cum solo Bav. Ceteri verum tenent. — *Ibid.* τέλαγος. Perperam πέλαγος Aug. & Reg. A. — *Ibid.* Quatuor verba ἔσται τὸ τηλικούτον πέλαγος per errorem omissa sunt in ed. Gronov.

Verf. 7. *Verf. 7. ἐπικρίνειν δυνάμεθα.* Perperam δυνάμεθα ed. 2. cum Aug. & Reg. A. — *Ibid.* ὑπό τινων scripsi cum Vrb. Vat. Flor. & Vrsin. ὑπό τινος edd. cum Bav. & Reg. A. B. C. Prorsus prætermisit Aug.

Verf. 8. *Verf. 8.* Cum per errorem in ed. 1. esset τὸν Βυζαντίων, Reg. B. id mutavit in τοῦ Βυζαντίου, invitis vetustioribus codicibus.

Cap. XLIII.

CAPUT XLIII.

Ad totum hoc Caput consule scripta, quæ commendavi ad cap. 39, 1. & 6.

Verf. 1. *Verf. 1. ἔπομεν tenui,* editum ex Bav. Sic ἔφαμεν vs. 4. consentientibus libris; & rursus ἔπομεν cap. 44, 2. — *Ibid.* κατὰ Βυζάντιον. κατὰ τὸ Βυζάντιον Flor.

Verf. 2. *Verf. 2.* Vulgo connectunt Ἑρμαιον τῆς Εὐρώπης, ne sic quidem male. — *Ibid.* ἀπρωτηριαζούσης recepi ex Vat.

Vat. & Flor. Eo verbo utitur Strabo, cum alibi, nisi fallor, tum lib. XVI. p. 760. Verf. 2.

Ibid. Quænam vis sit h. l. verborum ἐν τῷ στόματι, non perspicio; nisi forte ἐν μέσῳ τῷ στόματι scripsit, in medio ostio, id est, in media freti longitudine; nam στόμα totum fretum adpellat secundum totam longitudinem. — *Ibid.* στενώτατον tenui, editum ex Bav. consentientibus Vat. & Flor. στενότατον Aug. Reg. A. B. Contra, verf. 4. στενότατον editum erat ex eodem Bav. cum Aug. Reg. A. B. ubi στενώτατον, ut supra, scripsi cum Vat. & Flor. Nam quod Grammatici præcipere solent, in comparativo & superlativo hujus nominis, contra generalem regulam, o pro ω usurpari, ei præcepto probatissimos codices Polybianos, Appianeos, aliosque handquaquam suffragari, satis intellexi.

Verf. 4. ἐπὶ δὲ εἰς. Sic recte Casaub. cum Reg. B. Verf. 4. puto & consentiente Flor. Mendose ἐπὶ δὲ τὸ τῆς Vat. ἐπὶ δὲ τὸ, absque εἰς, ed. 1. 2. Bav. Aug. & Reg. A. sed in hoc ex δὲ factum δ' εἰς. — *Ibid.* Φερόμενος. Temere Φερόμενον ed. 1. 2.

Verf. 5. τὰ περὶ τὰς Ἑστίας καλούμενα ἄκρα. Confer Verf. 9. Dionysium Byzantium de Bosphoro Thracico in Geogr. Minor. Hudsoni, T. III. p. 10. — „Apparet ex hoc loco, etiam Græcos consuevisse, saxa, in summo lata & plana, e mari eminentia, aras appellare ad Latinorum morem. Quidquid a solo paululum est elevatum atque planum, id ara & ἑστία dicitur, quia aræ seu foco est simile. Vide Gesneri Thef. L. L. h. v.“ REISKIVS.

Verf. 6. πρὸς τὴν Βοῦν. conf. c. 44, 3. πρὸ τὴν Βοῦν Verf. 6. ed. 3. 4. operarum errore.

Verf. 7. περιχυσθεῖς ed. Casaub. ex ora Reg. B. Et sic Verf. 7. Vat. & Flor. Conf. III. 42. 7. περιχυσθεῖς adfertur ex Urb. περιχυσθεῖς ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. περιχυσθεῖς Reg. B. in contextu.

Ibid. βραχὺ μὲν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ διορίζει, aliquam sui partem separat & sinui immittit. Potest αὐτοῦ esse ad-

- verbum, *ibi*: sed rectius mihi videtur, intelligere *βραχὺ μέρος αὐτοῦ, parvam sui partem.*
- Verf. 8. *Verf. 8. Καλχηδών.* Sic ed. 1. 2. consentientibus scriptis libris, & nunc & deinde; contra quorum fidem *Χαλκηδών* constanter edidit Casaubonus. Conf. ad cap. 39, 5.
- Verf. 9. *Verf. 9. πεποιημένος* edidit Casaub. monente Vrsino, suffragante Vat. & Flor. — *Ibid. πρὸς ὀξείαν γωνίαν.* πρὸς ὀξείαν δὲ γωνίαν ed. 1. 2. Sic nempe erat in Bav. sed ibidem δὲ ab ead. manu punctis notatur ut spurium.
- Verf. 10. *Verf. 10. διὰ πόρου, per medium mare.* διὰ τοῦ πόρου voluit Reiskius, sine causâ, imo contra sermonis usum, Conf. Adnot. ad I. 39, 6.

Cap. XLIV.

CAPVT XLIV.

- Verf. 1. *Verf. 1. θέσεως. ὑποθέσεως* folus Aug.
- Verf. 2. *Verf. 2. οὐ ῥάδιον.* Perperam carent οὐ Vat. & Vrb. — *Ibid. πρὸς τὴν δὲ* ex Reg. B. recte adoptavit Casaub. — *Ibid. καὶ μὴ βούλη.* Perperam βούλει edd. cum solo Bav, βούλη cum ceteris codd. dant Reg. B. C.
- Verf. 3. *Verf. 3. Χρυσόπολι.* Conf. c. 43, 6. Ora codicis Augustani h. l. scholion habet: *Χρυσόπολις· τὸ νῦν Σκούταρι.*
- Verf. 4. *Verf. 4. ἣν Ἀθηναῖοι ποτε κατασχόντες* Haud dubie commodior particula *τότε.* Confusionis particularum *ποτε* & *τότε* exemplum, supra vidimus, cap. 38, 6. Hoc loco si *τότε* teneamus, referetur hoc adverbium ad ipsum illud tempus, quo decimas a Græcis exigere Athenienses ceperunt: *Athenienses primum decimas exigere a navigantibus per Bosporum conati sunt de sententia Alcibiadis, cum per id tempus præsidio tenerent Chrysopolin.* De re confer Diodor. Sicul. XIII. 64. & ibi Wesseling.
- Ibid. καὶ τῷ ἔμπροσθεν* &c. Editi cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. sic habent: *καὶ τῷ ἔμπροσθεν ἀφίαισι κατάρρη,* quod REISKIUS ait idem esse, ac si dixisset *ἀφίαισιν αὐτούς εἰς τὸν φερόμενον ἐς τὸ πρόσθεν κατάρρηον, demittunt se in cursum secundum undarum.* Non profus quidem incommode; sed & Impediti aliquid habere videtur ista scriptura, & contra usum

usum esse vocabuli *κατὰ ῥόδου*, & omnino correctionem sapere. Codices Urb. Vat. Flor. sic: *τῶν ἔμπροσθεν ἀφίξις κατὰ ῥόδου*, absque conjunctione: quæ cum necessario desideraretur, quumque simul ex mendosa haud dubie scriptura sit *ΤΩΝ*, lenissima, puto, medela fuerit, si *ΤΩΔ* pro *ΤΩΝ* restituendum statuerimus. Sic τῶ δ' ἔμπροσθεν idem fuerit, ac ἐν δὲ τῶ ἔμπροσθεν, porro vero, in ea vero itineris parte, quæ conficienda superest. Cogitaveram etiam τὸ δ' ἔμπροσθεν, sed acquiescere in τῶ possumus. *ἔμπροσθεν* est porro, in anteriorem vel posteriorem partem. Sic εἰς τοῦ ἔμπροσθεν προβαίνειν, porro progredi, ulterius progredi, III. 79, 6. 82, 9. 64, 1. Ad ἀφίξις non tam εαυτοῦς, quam τὰς ναῦς, fuerit intelligendum; quamquam parum interest. *κατὰ ῥόδου*, secundo flumine, secundum vim fluminis, III. 66, 8. & aliàs. Habet hanc scripturam h. l. & Reg. B. in ora.

Verf. 5. Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ τὰ ἔξ. καὶ τὰ, ante κατὰ *Verf. 5.* ῥόν, ex Reg. B. recepit Casaub. & confirmant Vat. & Flor. Totum autem hunc locum aliena ratione exposuit Interpres, cujus versionem a nobis hic servatam nollemus. Nihil est in græcis de navigatione aut supra aut infra *Byzantium*. De navigatione a parte septentrionali orientisque Byzantii, id est, a parte Bospori atque Ponti, adhuc dixerat Polybius: nunc ait: *Similis vero ratio est navigationis ab altera parte urbis Byzantii*; scilicet, a parte australi & occidentali, qua Propontis & Hellespontus est. Errorem versionis Casaubonianæ jam notaverat Gronovius in Notis editis ad h. l.

Verf. 6. τοῖς Ἐτησίαις, intellige ἀνέμοις, & sigillatim *Verf. 6.* h. l. βορέαις. Etenim in illis regionibus

γαῖαν ἐπιψύχουσι Ἐτησίαι ἐκ Διὸς ἀρχῆ

ἡματα τετραπέοντα. — ut ait Apollonius Rhod. Ar-

gonaut. II. 527. id est, *terram refrigerant Etesia a Iove aura per dies quadraginta*. Et monet ibi Scholiastes, ad *verf. 531.* Ἐπάρχουσιν ἐναντίοι οἱ Ἐτησίαι τοῖς εἰσπλέουσιν τὸν Πόντον, ὅντις βορρᾷ κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους· ἀσπέρ

Verf. 6. (τοῖς πλέουσι) ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐναντίοι εἰσὶν οἱ Ζέφυροι. Confer Polyb. hoc cap. vf. 10. Scaliger h. l. apud Polybium τοῖς Ἑτησίαις scriptum voluit. Et dicunt quidem plerumque Græci οἱ Ἑτησίαι; sed, quemadmodum, apud Apollonium l. c. αἱ Ἑτήσιοι αὔραι legimus, & apud Pollucem l. 61. τὰ ἐτήσια πνεύματα, sic nil impedit, quo minus statuamus, Polybium etiam scribere potuisse τοῖς ἐτησίαις, (scil. ἀνέμοις,) in quam quidem scripturam consentiunt nostri codices.

Verf. 7. *Verf. 7.* Ἀπὸ δὲ Καλχηδόνοσ παρα γῆν αἰεὶ τὰναντία τούτοις. παρα γῆν ex ora Reg. B. adfcivit Casaub. & sic in cōtextu habent Vat. & Flor. Et haud dubie παράγειν ex hac scriptura detortum est. At nec hæc sana: & non jam suspicor, sed persuasum habeo, verba ΠΑΡΑ ΓΗΝ ΑΕΙ ex ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑCΙΑΝ esse corrupta, quæ respondent illis παρα μὲν τὴν Εὐρώπην, quæ sunt vf. 6. & rursus verf. 8. Sic omnia plana atque perspicua. Quam obvia sit literarum T & Γ confusio, non opus est ut admoneam. Quanta vero sit inter ΑΕΙ & ΑCΙΑΝ cognatio, facile intelligent illi, qui meminerint, terminationem αν levi ductu calami solere superne in veteribus codicibus plerumque notari, figuram vero literæ E ab C non nisi tenuissima lineola distingui, quæ in medio transversim ducitur & in antiquis codicibus sæpe evanida est.

Verf. 9. *Verf. 9.* Post πάλιν ἐκπλέοντα temere vocem πάλιν repetunt ed. 1. & 2.

Cap. XLV.

C A P V T XLV.

Verf. 2. *Verf. 2.* ἀποτρέψασθαι correxit Scaliger; & sic reponere iussit Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 6. & Reisk. ad h. l. — *Ibid.* τῶν ὄχλων, καὶ τῶν ὄχλων καὶ τῶν δυν. Vat. Flor. Vrb.

Verf. 3. *Verf. 3.* τὴν τούτων χώραν. Putares τούτου, quia præcessit ἐνός, sed nil variant libri, & ἡ τούτων χώρα intelligitur locus, quem ille cum suis occupaverat. — *Ibid.* βαρύτεροι. Perperam οὐ βαρύτεροι Vrb.

Verf.

Vers. 4. πολεμίους Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 4.

Vers. 5. ἀϊδίω. conf. *vers.* 1. REISKIUS, postquam eodem modo pro *ιδίω* scribendum fortasse *αϊδίω* monuisset, sic pergit in hunc locum commentari: „Verumtamen, primum, *δυσχερεῖ* post *αϊδίω* languet. Deinde, *ἴδιος πέλμος* satis bonam fert interpretationem: *bellum sui generis, rarum & mirificum, & solis Byzantiis proprium*. Quare acquiescam vulgatæ.“ —

Vers. 5.

Ibid. ἀστυγείτονος Φαύλου. Sic edd. ex Bav. Ex ceterorum codicum præscripto oratio sic fuerit distinguenda: *Τί γὰρ ἐπισφαλέστερον ἀστυγείτονος καὶ βαρβάρου πολέμου; τί δεινότερον;* Perottus quid legerit, nescio. Sic autem ille: *Quid enim magis infidum, quam vicinus hostis? aut quid barbarico bello periculosius?*

Vers. 6. Οὐ μὴν ἀλλὰ τούτοις. Post οὐ μὴν necessario requirebatur ἀλλὰ. Sic vult constans Polybii usus. Et ἀλλὰ atque ἅμα confusa invicem jam aliàs vidimus, II. 38. 4. Nec mirabitur, qui similitudinem figurarum ΛΛ & Μ consideraverit. Quod si quis vero h. l. juncta velit ἀλλὰ ἅμα τούτοις, me non habebit valde repugnantem. Vocabulum τούτοις temere neglexit ed. 1.

Vers. 6.

Ibid. κατὰ γῆν Flor. & Vrsin. ut cap. 49, 4. & constanter aliàs. Sicque scribendum monuit Reiskius. Possit tamen fortasse κατὰ γῆς defendi ex III. 19, 7. III. 76, 10. IV. 72, 4. — *Ibid.* τῶν παρεπομένων. τῶν temere neglexerunt ed. 1. 2. — *Ibid.* τιμωρίαν Ταντάλειον. Suidas: *παροιμία, Ταντάλειοι Τιμωρία, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν ἔχόντων, μὴ συγχωρουμένων δὲ ἀπολαύειν ὡς οἱ Βυζάντιοι, μὴ τολμῶντας ἔξω τοῦ ἄστεος διάγειν*.

Vers. 7. καταφθέρουσι & ἀποφέρουσι ex Reg. B. adfcivit Casaub. cui ex vetustis codicibus nullum video patrocinantem, nisi Flor. Ceteri omnes indicativum habent; *καταφθέρουσι & ἀποφέρουσι*. Nec id ita male fortasse. Pertinent enim hæc verba ad apodosin, quæ incipit a voce *καὶ* in qua καὶ non est conjunctio copulativa, sed vel abundat, ut I. 4, 8. (ubi vide Adnot.)

Vers. 7.

vel

vel vim quamdam habet redditivam, *tum deinde, deinde vero*. Hoc certe paulo commodius videtur, quam ut apodofin a verbis *τότε δὴ* incipiamus.

Verf. 9. *Verf. 9. πόλεμον κατὰ τὴν συνήθειαν ἀναφέροντας*. Adoptavi hoc ex Flor. & Vrsini codice, cum quo & facit Reg. B. Conf. ad I. 36, 3. Initium verbi vulgo interceptum erat a terminatione vocabuli præcedentis.

Verf. 10. *Verf. 10. τῶν περὶ Κομοντόριον. Κομοντόριον ed. 1. 2. & Reg. B. C. cum Bav. τῶν vero deest ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Sed habent articulum Vat. Flor. Vrsin. Reg. A. B. C. In viri nomine ceteroquin nii variant libri, nisi quod cap. 46, 3. pro Κομοντόριον Flor. Κομόντοριον habet. Ceterum an idem hic putandus sit Comontorius Polybii cum Leonorio, quem Livius aliique nominant, merito dubitavit Drakenborch. ad Liv. XXXVIII. 16, 2. nam Leonorius trans mare in Asia sedes cepit, hic in Thracia mansit.*

Cap. XLVI.

CAPVT XLVI.

Verf. 1. *Verf. 1. ἄμα τοῖς* Vrsinus ex ingenio corrigere iussit, cui cum Scaligero obtemperavit Casaubonus. Corruptissime Ἀχαιοῖς ed. 1. 2. cum scriptis omnibus. — *Ibid. διαφυγόντες τὸν περὶ Δελφούς κίνδυνον*. Non *periculo desundi* erat vertendum, sed *quum effugissent periculum*. Galli, qui in Thraciam iter averterunt, secessionem fecerant a Brenno, priusquam ille Delphos invaderet Liv. XXXIX. 16. Ex eis, qui cum Brenno Delphicam susceperunt expeditionem, neminem evasisse consentiunt auctores, Diodor. Sicul. Ecl. 13. ex lib. XXII. Justin. XXIV. 8. Pausan. lib. X. p. 856. Pro κίνδυνον temere Aug. πόλεμον habet in contextu, sed alterum in marg. ab ead. manu.

Verf. 2. *Verf. 2. τὴν Τύλην*. Stephanus Byz. rectum casum Τύλις facit, gen. Τύλεως. Sed potest utrique scripturæ constare ratio; nec continuo cum Valesio (ad Reliq. lib. VIII. 24, 1.) Τύλιον apud Polybium corrigendum est, ut monuit ad h. l. Gronovius.

Verf.

Vers. 3. ποτὲ δὲ καί. δὲ caret solus Aug.

Vers. 3.

Vers. 4. ἕως εἰς Καύαρον. Sic (monente Valesio ad VIII. 24, 1.) primus h. l. edidit Gronovius. Et sic fere omnes dant codices paulo inferius, IV. 52, 1 sq. De Gallorum & Cavari in his regionibus imperio conf. cap. 38, 6. & ibi notata, tum Adnot. ad c. 51, 8. & 52, 1. — *Ibid.* ἐφ' οὗ κατελύθη μὲν ἡ βασιλεία &c. Exstinctio regni Cavari accidit septem fere annis post id tempus, in quo nunc versatur Polybii historia, Olymp. cxxli. 3. A. V. 541. ut colligere licet ex Excerpto Valesiano, collato cum Fragmento, quod legitur apud Athenæum, quæ utraque exhibuimus in Reliquiis libri VIII. cap. 24.

Vers. 4.

Vers. 5. ἐν οἷς καιροῖς. quibus temporibus. Non post exstinctum Cavari regnum, sed eis temporibus, quibus Galli regionem, Byzantio, finitimam tenebant.

Vers. 5.

Vers. 6. πλείστων Casaub. cum Vat. Flor. Vrsin. Mendose πλείστον ed. 1. 2. cum ceteris codd. — *Ibid.* ἐπιαναγκαθέντες ἀπαναγκ. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 6.

CAPUT XLVII.

Cap.
XLVII.

Vers. 3. ἅμα μὲν διὰ recepi ex Flor. Vulgo συνεξεργεῖσθαι μὲν ἅμα διὰ. — *Ibid.* καταλύσειν revocavi ex ed. 1. 2. quibuscum faciunt codices omnes.

Vers. 3.

Vers. 4. οὐκ ἐντροπομένων δὲ τοῖς ὄλοις. τοῖς λόγοις suspicatus erat Reiskius, offendens, ut ipse ait, ad illa verba τοῖς ὄλοις. Sine causa. τοῖς ὄλοις idem est ac ἔλωρ, σπυρίο: &, præcedente negatione, οὐ - - τοῖς ὄλοις, σπυρίο non, nullo modo, nulla in re. — *Ibid.* Post δίκαια λέγειν inserit αὐτοῖς ed. 2. & seqq. temere profus & invitis msstis; quo magis miror, tenuisse Casaubonum importunum adfumentum. Scaliger suspicatus erat εἰκῶα λέγειν αὐτούς.

Vers. 4.

Ibid. Ἐκατοντόδωρον. Si ab ἑκατόν derivaretur hoc nomen, Ἐκατοντάδωρον scriptum oportuisse contendit REISKIUS: sed id genus nominum, e nominibus numeralibus compositorum, ignotum fuisse ait Græcis. No.

mha

- Verf. 4.** mina propria, in *δωρος* desinentia, a nominibus deorum derivari pleraque monet, ut Diodorus, Olympiodorus, Hermodorus, Apollodorus, Artemidorus, Metrodorus: itaque etiam Hecatodorus, ab Hecate. Et *Hecatodorus*, alius quidem, memoratur apud Polyb. IV. 78, 5.
- Verf. 6. 7.** *Verf. 6.* ἐπανελθόντες δέ. δέ; perperam deest Bav. — *Verf. 7.* Verba παρακαλούντες usque τὸν Προούσιαν desunt ed. 1. & Bav.

Cap.
XLVIII.

C A P V T XLVIII.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* βραχεῖαν ex Reg. B. C. recepit Casaub. πρό-
stulante etiam ipsa sententia. Consentit autem ē vetu-
stioribus codicibus, quoad equidem cognovi, solus
Flor. Ceteri βαρεῖαν. Sic I. 38, 7. confusa sunt a li-
brariis nonnullis vocabula βαρυτάτη & βραχυτάτη. Pos-
sis vero etiam οὐ βαρεῖαν h. l. cum Reiskio suspicari.
- Verf. 5. 6.** *Verf. 5.* Ἀχαιοὺς γὰρ ἦν μὲν ed. Casaub. cum Vrsin.
Vat. Flor. Aug. Reg. A. Ἀχ. μὲν γὰρ ἦν ed. 1. 2. cum
Bav. — *Verf. 6.* Pro μάλιστα, quod operæ peccarunt,
facile μάλιστα reponet æquus Lector.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* ὑπερβαλῶν. Hoc participium indefiniti se-
cundi omnes habent codices nostri in eadem re, lib. V.
c. 40, 6.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* κατὰ τὴν ἀναγκαιότητα restitui ex msstis. Sic
enim Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et eodem modo dare de-
buit Bav. qui, cum in textu per errorem ἀναγκαιαν scripsit-
set, veram scripturam in margine posuit; in quo eum se-
cuti sunt ed. 1. 2. Vnus Reg. B. pro ἀναγκαιαν, quod erat
in contextu ed. 1., sua auctoritate συγγενειαν scripsit, quod
tenuit Casaub. & seqq.
- Ibid.* τῶν δὲ δυνάμεων. τῶν τε δυν. Flor. non male.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* τῶν γὰρ καιρῶν παρόντων αὐτῷ, quum
tempora opportuna ei adessent. Acute Scaliger παρέντων,
permitterent, indulgerent ei. Equidem tamen nihil mu-
tom. — *Ibid.* συντρεχούσης edd. ex Bav. Videtur
vero

vero συνεργούσης præferendum. — *Ibid.* ἐνεργῶς. *ἐνεργὸς* Aug. Reg. A. C.

Verf. 12. προσαγορεύσας αὐτὸν edd. cum Bav. αὐτὸν *Verf.* 12.
Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἦν τότε. τότε deest ed. i. quod
ferri posset, quia mox repetitur eadem particula. Sed
eamdem hoc pariter loco agnoscunt veteres codices omnes,
atque etiam Reg. B. C.

Verf. 13. τὸν post ἀνεδέξαντο carent Aug. Reg. A.

Verf. 13.

C A P V T XLIX.

Verf. 1. ὅτι ψηφισαμένων τινὰς εἰκόνας αὐτοῦ, ταύ- *Cap.* XLIX.
τας οὐκ ἀνετίθεσαν. Mira utique videri debet ista con- *Verf.* 1.
structio, & facile quisque adfentietur Reiskio, ψηφισά-
μενοι fuisse scribendum. Sed multas ejusmodi ἀνακολου-
θίας in usu genitivorum participii observare apud Polybium
licet. Sic mox, cap. 53, 2. ἐχόντων ὑποψίαν τῶν Ἐλευ-
θερναίων ... ῥύσια κατήγγειλαν (*idem Eleuthernaῖ*)
τοῖς Ῥοδίοις. Pari ratione genitivo utitur, ubi accusativus
requiri videbatur, I. 83, 11. τῶν δ' Ἰτυκαίων ἐγχειρίζόν-
των σφᾶς, οὐ προσεδέξαντο. (intellige αὐτούς.) Rursus,
ubi dativus: V. 104. 6. τοῦτον τὸν τρόπον χρωμένου τοῖς
πράγμασι, τοὺς μὲν Ἕλληνας εὐνοὺς ὑπάρξειν αὐτῷ. Et I.
51, 4. ἡ χώρα μεγάλη συνεβάλετο αὐτοῖς, ἅτε πεπονη-
μένων τὴν ἑκταξιν &c. Ad εἰκόνας αὐτοῦ monuit Reiskius,
perinde esse, servetur αὐτοῦ, an αὐτῷ legatur.

Ibid. εἰς ἐπισυρμόν. Cum ἐπισυρμόν Casaubonus *ludi-*
brum vertisset, recte monuit Reiskius, διασύρειν illum in
animo habuisse, ἐπισυρμόν vero esse *segnitiem, socordiam,*
desidiā, cumilationem in rebus agendis; quam notionem
vir doctus ex usu verbi ἐπισύρω & adverbii ἐπισεσυρμένως
compluribus congestis exemplis confirmavit. Pari modo
τὸν ἐπισυρμόν τῶν οἰκετῶν XL. 2, 10. *socordiam in muni-*
bis domesticis obeundis interpretatus est Toupius in Epist.
Crit. p. 17. edit. Lips.

Polybii Histor. T. VI.

F

Verf.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* τὴν Ἀχαιοῦ ed. 1. cum Bav. Vat. Flor. τὴν τοῦ Ἀχ. ed. 2. seqq. cum Aug. & Reg. A.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* τοὺς συνθύσοντας. Temere & invitis vett. codd. articulum neglexit ed. 1. — *Ibid.* εἰς τὰ Σωτήρια. Articulus omiffus in ed. Casaub. & seqq. operarum errore.

Cap. L.

CAPVT L

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Τιβολτην h. l. & vs. 8. sq. dederunt Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et rursus Τιβολτης iidem cap. 51, 7. & Τιβολτου cap. 52, 8. ubi constanter Τιβιτ. dabant edd. cum Bav. Ζιβολτης (vel Ζιβύτης, οι pro more librariorum in *υ* corrupto,) apud alios auctores scribitur nomen illius familiae hominum. Vide Ioh. Frid. Gronov. & Drakenb. ad Liv. XXXVIII. 16, 8. Eodem pertinet Ζιβύτης apud Suidam, hac voce.

Ibid. Ad ἀντιπεριστήσεν deesse verbum ἤλπιζον putaverat Casaubonus, referente Merico. Sed, nil deesse, recte monuit Reiskius; nam αὐτοὶ ἀντιπεριστήσεν manifeste pendet a πεπεισμένοι.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* ὅς κατὰ τήν. Si recte ed. 1. & ed. 3. seqq. cum Bav. nescio an & Flor. Temere δὲ κατὰ ed. 2. Primam vocem prorsus ignorant Vat. Aug. Reg. A.

- Verf. 3.** *Verf. 3.* βουλόμενοι μηδεμίαν ἀφορμὴν μηδενὶ καταλιπεῖν. Casaubonus: *ut omnes omnibus nocendi occasionem eriperent*: Quare Reiskius suspicatus est, post ἀφορμὴν intercidisse τοῦ κακουργεῖν. Equidem fateor, totius huius loci sententiam non satis mihi esse perspectam. — *Ibid.* κατὰ τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων. Sic recte edidit Casaubonus; ex ingenio ille quidem, sed confirmant conjecturam codices Vat. Flor. Aug. Reg. A. Notaverat tamen etiam ex parte Ursinus, κατὰ τῶν εἰς Πόντον scribere jubens. Mendose τῶν κατὰ τὸν εἰς Π. ed. 1. 2. cum Bav. Est autem κατὰ h. l. idem ac περὶ quod statim sequitur, *quoad*; *quod attinet*: quam in sententiam etiam Casaub. vertit, *tum quod ad illos pertineret mercatores, qui in Pontum navigant.*

Ibid.

Ibid. τὰς ἐξ αὐτῆς τῆς θαλάττης ἐργασίας. ἢ ἐκ θαλάττης ἐργασία est *quæstus e mari*; qui si, ut hoc loco, distinguitur a τῇ ἐμπορίᾳ, nil aliud videtur esse, nisi *piscatio*; quo etiam spectare videtur, quod αὐτῆς adjicit, ἐξ αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ex ipso mari.

Vers. 3.

Vers. 4. ἐπὶ τῆς Ἀσίας, in *Asia ora*. Sic Casaub. eum Vrsin. Vat. & Flor. ἐκ τῆς Ἀσίας ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. quod defendi fortasse poterat ex IV. 52, 9. I. 81, 6. II. 40, 5. III. 74, 1. & aliis similibus locis, ubi τὴν vel abundare, vel pro ἐν positum videri potest.

Vers. 4.

Vers. 5. προσλαβόντες. Simpliciter λαβόντες solus Aug. — *Ibid.* Ξενόφαντον. Ξηρόφαντον suspicatus est Reiskius, ut eadem ratione dictum sit hoc nomen atque Διόφαντος.

Vers. 5.

Vers. 6. ὁρμῶντες. Bene Perottus: *novem navibus circa Sebsum constitutis*. Miror in vulgata lectione adquietentem Reiskium. Ad ὁρμῶντες requirebatur ἐπὶ, pro περί. — *Ibid.* μεταμελοῦντο scripsi cum Aug. Vulgo μεταμελοῖντο cum aliis.

Vers. 6.

Vers. 7. ἀπ᾽ ἧς πάσαις εἰς τὴν Ῥόδον, cum omnibus navibus Rhodum est profectus; scil. ad majores belli adparatus faciendos.

Vers. 7.

Vers. 10. ὑπόστασιν esse institutum, consilium, propositum, vidimus ad IV. 2, 1. Includit tamen simul notionem constantia, firmitatis; (conf. c. 51, 1.) nec incommode h. l. constantem fiduciam interpretatus est Casaub.

Vers. 10.

CAPVT LI.

Cap. LI.

Vers. 3. ἐβουλεύετο ed. 1. 2. cum Bav. Vat. & Flor. Vide ad I. 38, 5. — *Ibid.* καὶ τὸ τὸν Ἀχαιόν. Sic Aug. & Reg. A. quod commodius connectitur cum eo quod præcessit διὰ τὸ τέ τε &c. Mendose prorsus Flor. κατὰ τὸν Ἀχαιόν.

Vers. 3.

Vers. 6. παρέλκοντο. παρέλκοντο Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 6.

Vers. 8. τοὺς Θράκας μισθωσάμενος. Thracas mercede conduxit Prusias, ut Byzantios a continente premerent.

Vers. 8.

Verf. 8.

At tunc non Thraces, sed Galli & Cavarus domini erant regionis circa Byzantium, ut intelligitur ex cap. 46, 1., coll. cum cap. 52, 1. Nempe Cavari opera uti non poterat Prusias ad bello premendos Byzantios: nam is amicus erat Byzantium hac conditione, ut hi tributum annuum octaginta talentorum ei penderent. (cap. 46, 4.) Nemo vero totius regionis dominus fuisse putandus est Cavarus & iniquis oculis Thraces videre & imperium Gallorum & fructum, quem ex Byzantiis ille capiebat, debuerunt eoque facilius excitari a Prusia potuerunt, ut fines Byzantium, ipsius Prusie opibus freti, invaderent. Quia etiam Cavarus, cui idem bellum & minutionem imperii minabatur, & jacturam tributi a Byzantiis pendi solitum prope adcurrat ad Byzantium, & summo studio pace inter Byzantios eorumque adversarios conciliare conatur (cap. 52, 1.)

Cap. LII.

C A P V T L I I.

Verf. 1.

Verf. 1. Καύρου δέ. Vide Adnot. ad c. 51. 8. Καύρου vero recte nunc dant editi omnes cum Bav. & Reg. Καύρου h. l. Aug. Vat. Flor. Sed verf. 2. etiam Vat. Flor. in Καύρου consentiunt.

Ibid. διέχοντος τὰς χεῖρας. διέχειν τὰς χεῖρας ERNESTVS, in Lexico Polybiano, interpretatus est *labora pro re aliqua*; — „unde post per σκουδῆν (ait) exprimitur. Germanice: *die Hände zu etwas bieten.*“ —] quo multum a vera dictionis illius vi aberrasse videtur v doctus. Propius ad verum accedit Casaubonus: *quum r Cavarus hinc inde qua Prusie qua Byzantiis manus porgeret.* Optime, si quid video, ad hunc locum commetatus REISKIUS est: — „διέχοντος τὰς χεῖρας, *distinere* (h. e. *in diversa porrigente*) manus: quasnam? suasne, Prusie & Byzantium? Perinde est, utrum, an utrumque intelligas. Nam qui agit inter duos inter se litigantes, manu altera sua alterum adversariorum tenet & cu eo agit, altera rursus alterum, & interloquendo sic pace

COI

conciliat. Idem etiam facit, qui dimicantes divellit, & eorum manus (h. e. injurias & arma) dirimit injectis manibus. — Sic ille. Eamdemque fere notionem in animo habuisse Suidas videtur, cum Διέξειν vel διέξειν τὰς χεῖρας interpretatus est ἀπέρξειν, ubi fragmentum illud adnotavit, quod inter Fragmenta Polybii Historica retulimus num. XLVIII. Simili ratione διίστάμενους, *scilicet pugnantes*, dicit Lucian. de Gymnaf. c. 3. T. II. p. 885. ed. Wetsten. οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσὶ διίστασιν αὐτούς, καὶ λυεὶ τὴν μάχην.

Verf. 1.

Verf. 2. πυθόμενοι δὲ Πόδιοι edd. cum Bav. Aug. Reg. — *Ibid.* Ἀριδίην. Ἀρδίην solus Aug. — *Ibid.* Πολεμοκλήν. Πολεμοκλήν Vat. Flor.

Verf. 2.

Verf. 3. καὶ τὸ δόρυ. In Bav. non, ut in scholio nostro per errorem expressum video, ἅμα καὶ δόρυ legitur, sed ἅμα καὶ τὸ δόρυ. In ora cod. Vat. & Aug. est Nota: δόρυ καὶ κηρύκειον. προοίμιον. Vsurpatur illud proverbium e eis, qui *precibus minas jungunt*. Confer Suidam in Δόρυ, & quæ ibi notavit Küsterus.

Verf. 3.

Ibid. τρὸς τοὺς Βυζαντίους. Deest articulus Aug. & Reg. A.

Verf. 4. Ἱερομνημονοῦντος. Ἱερομνήμονας adpellatos missis legatos, qui ex singulis Græciæ civitatibus ad consilium Amphictyonum mittebantur, vel ex Lexicographis, Hieropocrate, Hesychio, Suida constat. Apud Megarenses Neptuni sacerdotes ita vocari solitos, Plutarchus docet, Sympos. lib. VIII. quæst. 8. p. 730. edit. Wechel. Apud Byzantios vero nomen illud fuisse annui magistratus, tum ex hoc Polybii loco intelligi, videtur, tum ex decreto Byzantium apud Demosth. pro Corona, p. 255. edit. Weisk.

Verf. 4.

Verf. 6. μὴ στρατεύειν. μὴ caret Aug.

Verf. 6.

Verf. 7. καταληφθέντα ἐν τοῖς ἐρύμασιν. Mendose καταλειφθέντα Flor. & Reg. B. ἐν adjicere ante Casaubonum jufferat Vrsinus. Cum in antiquo codice, unde nostri codices manarunt, terminatio τὰ verbi præcedentis

Verf. 7.

Verf. 7. pro more extremæ voci esset superscripta, ex occasione reliquæ terminationis *θεν* intercidit vocula *έν*. In Aug. & Reg. A. quæ sunt post *ἀρχαίς ληφθέντα* usque *καταληφθέντα*, per librariorum festinationem omissa sunt; in eisdem autem pariter deest *έν*.

Ibid. τὴν λιθείαν perspecte Casaubonus restituit, & recte *marmora* interpretatus est, quamquam nec male in ora Basil. notavit, *omne genus lapidum ad ædificandum* se intelligere. Nam *λιθείαν* vel *λιθίαν* non de pretiosis, qui vulgo dicuntur, lapillis duntaxat usurpari, post Salmasium ad Solinum p. 762. demonstravit Wesseling. ad Diodor. I. 46. Sic apud Iosephum Ant. Iud. VIII. 2, 9. ἡ λιθεία (vel *λιθία*) est *lapidum omne genus* ad construendum templum Hierosolymas deVectum: & Strabo, plus semel, vulgares lapides, sed marmora præsertim, *λιθίας* nomine descripsit. Ceterum obiter monere liceat, quod apud Suidam vulgo legitur *Λιθείας πολυτελείας*. non videri cum Salmasio in *Λιθείας πολυτελεῖς* mutandum, sed in *Λιθείας πολυτέλειαν*, quæ ipsa verba leguntur apud Diodorum I. 46.

Ibid. τὸν κέραμον. Nil opus erat, cum Casaubono *lateres & tegulas* scribere. Sufficiebat posterius vocabulum; & deletum velim prius. Rursus cap. 65, 4. scribit, Philippum, cum Pæaniam oppidum, egregiis ædificiis conspicuum, demolitus esset, τὰ ξύλα καὶ τὸν κέραμον, *ligna & tegulas*, inde deportasse. Erant nempe *tegulae* ex pretiosa interdum materia. Marmoreæ fuerunt *tegulae* templi Iunonis Laciniaë, teste Livio XLII. 3. Argentææ fuerunt (*κεραμίδες ἀργυραῖ*) Ecbatanis in regia Medorum; Polyb. X. 28, 10. Nescio an cum Relskio pavimenta etiam tessellata & opere musivo artificiose constructa eadem denominatione τῷ κέραμου comprehendantur.

Ibid. ἐκ τοῦ Ἱεροῦ χωρίου. Non satis accurate Casaub. *e loco sacro*. Manifeste enim nunc illud oppidum sive castellum dicit Polybius, cui *Hieron* nomen erat; (confer cap. 39, 6. 43, 1. 50, 2 sq. & hoc ipso capite 52, versum pro-

xime sequentem;) quare etiam, ne qua ambiguitas super-
esset, vocabulum *χωρίον* adiecit.

Verf. 10. *πρὸς Βυζαντίους συστὰς πόλεμος.* Sic libri *Verf.* 10.
omnes, excepto Aug. in quo *συστὰς πολ. πρὸς Βυζ.* quam
verborum seriem adoptavit ed. 2. & inde posteriores edi-
tiones.

C A P V T LIII.

Cap. LIII.

Verf. 1. *Κνώσσιος* duplici *σ* primus edidit Casaub. Sic *Verf.* 1.
autem ex codicibus nostris nullus fere habet, nisi Aug. &
Reg. A. & ne hi quidem constanter. Paulo inferius tamen
etiam Bav. duplici sigma utitur, quod *ῥ*ibi & ed. 1. & 2.
adoptarunt. — *Ibid.* *Πολεμοκλέους.* Vide cap. 52, 2.
Ibid. *τρία τῶν ἀφράπτων, tres naves non τετασ.*

Verf. 2. *Ἐλευθερναίων* De Eleutherna, Cretæ op- *Verf.* 2.
pido, præter Stephanum Byz. Cellarium alioque, confer
Wesseling. ad Hieroclis *Synecdemon*, in *Itinerar.* p. 650.
Ibid. *Πολεμοκλήν. Πολεμοκλή* Vat. Flor.

Ibid. *ῥύσια κατήγαλλον τοῖς Ῥοδίοις.* — „*Proscribent*
Rhodiums cum bonis suis; dabant, lege lata & publicata,
suis civibus jus & facultatem, ut Rhodiums, & ipsos, &
eorum naves, merces, facultates, ubi possent, in pote-
statem suam redigerent, caperent, retinerent, & damna
ab ipsis accepta iis compensarent. Vid. Wesseling. ad Dio-
dor. Sicul. T. II. p. 548, 37. Polyb. p. 1326. [XXXII. 17,
4.] & Henr. Vales. ad Harpocrat. voc. *Σύλας.*“ *κείσκ.* —
Adde Polyb. XXIII. 2, 13. Poterat autem dicere *κατὰ*
τῶν Ῥοδίων, ut locis citatis; quemadmodum & eadem fere
sententiæ dixit *τὸ λάφυρον ἐπικηρύττειν κατὰ τινος* IV. 26, 7.
& 36, 6. Sed *καταγέλλειν ῥύσια τινὶ* eodem modo di-
ctum est, quo *καταγέλλειν πόλεμον τινί.* Apud Suidam *ῥύ-*
σια exponuntur *ἐνέχυρα, pignora*; quod eodem redit cum
ea, quam vidimus, virorum doctorum interpretatione
nam spolia, quæ hoc modo ab hoste capiuntur, vice *pi-*
gnorum sunt, quæ tenet alter populus, donec alter satis-
fecerit.

Verf. 3.

Verf. 3. Λύτσιοι. Sic cum ed. 2. & seqq. dant scripti libri omnes & h. l. & deinde, ignorantes scripturam per *πτ*, pro *τψ*. Temere Κλύτσιοι ed. 1. Conf. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 131. quem etiam Reiskius ad h. l. laudavit. Adde eundem Wessel. ad Itinerar. p. 650.

Ibid. βραχύ. In Bav. superscriptum βραχῆ, quod imperite adoptavit Obsopæus & tenuit Hervag. — *Ibid. πρὸ τούτων &c.* Mendose πρὸς τοῦτον τὸν καιρὸν ed. 1. 2. cum Bav.

Verf. 4.

Verf. 4. ἐποιήσαντο dederunt Vat. & Flor.

Verf. 5.

Verf. 5. Verbum ἐπολέμουν deest ed. 1. & Bav. Sed habent illud Reg. B. C. cum ceteris codd. — *Ibid. ἔθος ἐστί.* ἐστί caret ed. 1. cum Bav. — *Ibid. ἐστασίασαν πρὸς τοὺς ἄλλους.* Si vera est hæc scriptura, ad verbum ἐστασίασαν intelligendi sunt nominativi Κνώσαιοι καὶ Γορτύνιοι. Et sic stare posse vulgata videtur. πρὸς ἀλλήλους legendum esse, ante nos suspicatus erat Casaub. quod & in ora Basil. adnotavit, & in versione expressit, *seditionem invicem agitant.* Eodem modo Reiskius, aut πρὸς ἑαυτοὺς legendum contendit, aut πρὸς ἀλλήλους, aut οἱ ἄλλοι πρὸς τοὺς ἄλλους.

Verf. 6.

Verf. 6. Καὶ Πολυβῆρῆιοι μὲν. μὲν caret Flor. — *Ibid. Κερέται.* Κερεῖται voluisse Meursium (in lib. de Creta) monet Cellarius p. m. 1276. Sic nempe Stephanus Byz. in Βήνη. Κεραΐτης vero scribitur hoc gentile apud Suidam in Πικονός.

Ibid. In Λαμπαῖοι h. l. consentiunt codices. Sic & Stephanus: Λάμπη, πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικόν, Λαμπαῖος. Aliàs quidem, & in nummis præsertim, Λαμπαῖοι dicit; qua forma utuntur fere iidem nostri codices cap. seq. Vide Spanhem. de Vsu Numism. Dissert. VI. T. I. p. 342. ed. in fol. Adde Interpretes Stephani; Fabricium ad Dionem T. I. p. 87. & Wesseling. ad Itinerar. p. 650.

Ibid. Ὀριοι. Ex Vat. & Flor. nulla notatur varietas. Ὀριοι Aug. Reg. A. Et Horii Perottus. Vtrumque spiritum simul adpinxit Bav. sed prævalere ibi videtur lenis.

Horum

Horum nulla apud scriptores reperitur mentio. Quæsit igitur REISKIUS: — „Num Ὀξέιοι aut Ἐλύριοι. vid. Wessel. ad Hieroclis Synecdemon p. 650 sq. aut Πυλάριοι, aut Ὠλλέριοι. Conf. Harduin. ad Plin. IV. 20. [& Animadv. num.] 78.“ — Adde Steph. in Ὠλλερος.

Versf. 6.

Ibid. μετ' Ἀρκάδων. Ἀρκάδος urbis Cretensis nomen, simulque nomen gentile, ut monuit Stephanus. Aliis *Ar-cadia* nomen urbis.

CAPVT LIV.

Cap. LIV.

Versf. 1. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς. δὲ abest ab ed. 2 & sqq. operarum errore. — *Ibid.* εἰς τὴν πολεμ. πανδ. πανδη- μεῖ εἰς τὴν πολ. ed. 1. cum Bav.

Versf. 1.

Versf. 4. Λαμπαίων cum Reg. B. expressit Casaub. monente etiam Vrsino; quemadmodum dederant codices nostri cap. 53, 7. Sed nunc Λακκαίων dabant ed. 1. 2. cum Bay. Λαππαίων Vat. Flor. Aug. Reg. A. in Reg. A. tamen inducta prior litera π, & μ superscripta. Eodem modo rursus mox versf. 5. & cap. 55, 1.

Versf. 4.

Versf. 6. Λύττος. In ora Aug. ad h. l. antiqua manu notatur Λύκτος. Vide ad cap. 53, 3. — *Ibid.* καὶ συγγενῆς Ἀθηναίων. Si ἄποικος fuit Lacedæmoniorum, fuit sane etiam συγγενῆς, ita quidem, ut pæne absurdum videri debeat adjectum posterius vocabulum. Quo minus temperare mihi potui, quin Gronovii adoptarem conjecturam, Ἀθηναίων excidisse monentis in ora sui libri. Nititur & plane firmari videtur ea conjectura testimonio Plutarchi, qui de Virtute Mulierum p. 247. ita scribit: νομίζουσιν αὐτοὺς (οἱ Λύκτιοι) Ἀθηναίους τε διὰ τὰς μητέρας κατὰ γένος προσήκειν, καὶ Σπαρτιατῶν ἀποίκους εἶναι. — *Ibid.* ἀρχαιοτάτη. Trojanis jam temporibus bene habitam dicit Poëta, Iliad. XVII. 611. — *Ibid.* ἀνηρπάθη. Sic Aeschines, (ut monuit Casaub. in ora Basil. de Thebanorum urbe loquens, ἐκ μύσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται αἱ, contra Ctesiphont. p. 523. ed. Reisk.

Versf. 6.

CAPVT LV.

Cap. LV.

Vers. 2.

Vers. 2. Ἰλϋριούς. Ἰλϋριους ed. 1. 2. 3. in vitis msstis. — *Ibid.* Πλάτων. Πλάτων solus Aug. — *Ibid.* Φωκέας ἐκατόν. In vitis veteribus codicibus δὲ inseruit Casaub. cum Reg. B.

Vers. 3.

Vers. 3. ἐποιήσαντο. ποιήσαντες solus Flor.

Vers. 4.

Vers. 4. τειχήρεις recte edd. cum Bav. τευχήρεις Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* Ἐλευθερναίους. Ἐλευθεραίους h. l. Aug.

Vers. 5.

Vers. 5. Τούτων δὲ γενομένων. Temere & in vitis msstis συγγενομένων ed. 2. quod tenuerunt sequentes.

Vers. 6.

Vers. 6. Φαιστίων, monente Vrsino, edidit Casaub. Sic autem Reg. A. ex emend. inducta litera α a prima manu, & in ora notavit Φαιστίων λιμὴν καὶ Γορτυνίων. Φαιστίων ed. 1. 2. cum Bav. Vat. Flor. Aug. Φαιστίων ed. Ern. operarum errore. Stephanus: Φαιστός, πόλις Κρήτης. ἢ πολιτὴς Φάιστιος. Neque aliter alii scriptores. — *Ibid.* καὶ τὸν αὐτῶν τῶν Γορτυνίων. Sic recte Casaub. cum Bav. & Vrsino. Temere καὶ τῶν αὐτ. τῶν Γορτ. ed. 1. 2. cum quibus casu consentiunt Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* λιμένα, post Γορτυνίων, habent editi omnes cum Bav. Casaub. Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Cap. LVI.

CAPVT LVI.

Vers. 1.

Vers. 1. τῆς ἐπὶ τὸ τέλος ἀχθείσης ἀτυχίας Συνοπέσιν. — „Forte τῆς ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος [aut potius τῆς ἔπειτα ἐπὶ τὸ τέλος] ἀχθείσης. Videtur casum urbis significare illum, quo a Pharnace, [Mithridatis huius, quarti ejusdem nominis, filio] Mithridatis magni avo, capta est, qui in ea domicilium regni Pontici constituit.“ REISKIUS. — Confer XXIV. 10, 2. ubi ejusdem τῆς Συνοπέων ἀτυχίας meminit Polybius; quæ qualis fuerit, Strabo docet lib. XII. p. 545. Plura dabit Vaillant in Hist. Regum Ponti, & Drakenb. ad Liv. XL. 2, 6.

Vers. 2. δεκατέσσαρας. δεκατέτταρας Flor.

Vers.

Verf. 3. τριχὸς εἰργασμένης, capilli præparati (vel elaborati) talenta trecenta; nervorum præparatorum talenta centum. τριχὸς pariter in eis rebus recensentur, quæ Rhodiis post ingentem ex terræ motu calamitatem Seleucus, Syriæ rex, dono misit. Vfus autem capillorum tam in rudentibus erat, quam vice nervorum in intendendis ballistis; cui usui & equorum fetæ & muliebres crines inferviebant. Vide loca veterum a Lipsio collecta in Polirocetico lib. III. dial. 3. Et quia plus pretii in nervis, quam in capillis, ideo pauciora eorum pondo, ut ibidem monuit Lipsius.

Verf. 3.

Ibid. καὶ πρὸς. Ferri quidem hoc potest, editum ex Bav. Commodius tamen videtur abesse πρὸς in aliis, quo & pertinent Aug. & Reg. A. nam in Aug. nonnisi a recentiori manu est adjectum: nisi καὶ πρὸς τούτοις τοὺς ἀφέτας malueris, aut καὶ τοὺς ἀφέτας πρὸς τούτοις, quemadmodum Scaliger in suo libro correxit. Quos vero nunc λιθοφόρους dicit, eosdem aliàs λιθοβόλους & πετροβόλους vocat, & sic constanter alii. Est autem hæc machina ex earum genere, qua ἀφετήρια ὄργανα vocantur: (Lips. Poliorcet. III. 3.) unde ἀφέτης dicitur is, qui has machinas commode tractare novit.

Verf. 4. Verba ἀ καὶ λαβόντες usque ἐπανήλθον desunt Aug. a prima manu & Reg. A. — *Ibid.* ἦσαν ἐν ἀγῶνι. Si vera hæc scriptura, in quam quidem consentiunt nostri libri; erit ἐν ἀγῶνι εἶναι five idem ac ἐν κινδύνῳ εἶναι, in periculo esse, sive i. q. ἀγωνιᾶν, metuere, quo verbo & frequentissime aliàs & mox *vers. 7.* in eadem re utitur. Ceterum ἀγὼν proprie certamen, periculum; ἀγωνία vero metus est: sed sicut ἀγωνία passim pro synonymo τοῦ ἀγῶνι certamen, usurpatur; (de quo usu præter Suidam & H. Stephanum, vide Zennum ad Xenoph. Cyrop. II. 3, 15.) sic & ἐν ἀγῶνι Polybius pro ἐν ἀγωνίᾳ potuit usurpare.

Verf. 4.

Verf. 5. πρὸς τὸν εἰς Φάσιν πλοῦν, juxta navigationem ad Phasin, id est, in via navigantibus ad Phasin. Longo a Phaside abest Sinope: sed quoniam ex antiqua expeditione

Verf. 5.

nia

Verf. 5. nis Colchicæ fama notus erat omnibus Phasis fluvius, in extremis Ponti finibus, idcirco Polybius, ut rem, minus notam, per aliam notiore in animis lectorum insigniret, situm Sinopes ita describit, ut ad dextram occurrere dicat versus Phasin navigantibus.

Ibid. χερρόνησου ed. 2 seqq. cum Aug. χερρονήσου ed. 1. cum Bav. Reg. A. B. χερρονήσου Vat. Et sic mox iterum. Ex Flor. vero nulla ab exemplo Casauboniano discrepantia notatur.

Ibid. οὐ πλείων. Sic edd. cum Bav. Sed rectius utique οὐ πλεῖον Flor. Aug. Reg. A. (nescio an & Vat.) quod recipi in contextum debuerat. — *Ibid.* δυοῖν. δυεῖν Flor. idque etiam videtur voluisse h. l. Reg. A. — *Ibid.* διαλείει κυρίως. Vide Adnot. ad cap. 38, 2.

Verf. 7. *Verf.* 7. καὶ κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης. καὶ deest ed. Ernest. errore operarum. Pro τὴν autem, inepte editi cum msstis omnibus γῆν dabant. Unus tamen Aug. propius nonnihil ad verum accedens κατὰ Γῆν scripsit, gravi accentu. Perspecte Reiskius, τὴν scil. πλευρὰν corrigendum, monuit.

Verf. 8. *Verf.* 8. τὸ νησιζον. τὸν νησιζον ed. 2. 3. operarum errore. — *Ibid.* ἀποσταυροῦντες, id est, σταυροῖς ἀποκλείοντες, palis intercipientes. Sic Suidas hac voce; ubi ad hunc Polybii locum provocat. — *Ibid.* προσβάσεις conf. vf. 6. Perperam προβάσεις h. l. Aug. Reg. A. Quod προσφάσεις scribitur in Vrsini Emendationibus, puto operarum culpa esse factum, cum alium errorem editionis Heruagianæ notare voluisset Vrsinus. Scilicet post προσβάσεις ed. 1. & 2. cum cod. Bav. iniquo loco ex verf. 7. repetitive-runt verba διόπερ ἀγωνιῶντες οἱ Σινωπεῖς. Quæ postquam per incogitantiam ita scripsisset Calligraphus codicis Bavarici, anihadvertis deinde errorem, tamen, ne litura deformaret librum, noluit rursus inducere, sed, ut specie quadam deciperet lectorem, hæc porro verba, ὡς εἶρηται, adjecit; quæ & ipsa expresserunt ed. 1. & 2. Totum istud adfumentum, ab Vrsino monitus, delevit Casaubonus: & igno-

ignorant illud Vat. Flor. Aug. Reg. A. & haud dubie etiam ipsius Vrsini codex. — *Ibid.* τιθέντες ejusdem Vrsini monitu reposuit Casaub. Et sic dant Vat. Flor. Aug. Reg. A. ἐπίθουν ed. 1. 2. cum Bav.

Vers. 9. τελέως δ' εὐκαταφρ. Hanc pariter emendationem Vrsino debuit Casaub. τέως δ' εὐκαταφρ. ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. (conf. Adnot. ad II. 15, 10.) Propius ad verum, quamquam alia parte pejus, dant Vat. & Flor. cum superioribus verbis hæc ita connectentes οὐ πολυτελῶς δ' εὐκαταφρον. Vers. 9.

Ibid. τὰ μὲν περὶ Σινώπης. — περὶ Σινώπην scribere jussit REISKIUS. „Longe enim aliud, inquit, sunt τὰ περὶ Σινώπης, & περὶ Σινώπην. Cum genitivo, sunt narratio historica de Sinope; verba, quæ scriptor de illa urbe facit. Sed τὰ περὶ τὴν πόλιν sunt res ipsæ, in quibus est aliquod oppidum; fortunæ, conditio, sive prospera, sive adversa, qua utitur.“ — Quæ quamquam verissima est observatio, tamen nihil ausus sum mutare ob ea quæ monui ad I. 54, 5. Quod si vero maxime accusativo esset opus, posses peræque Σινωπεῖς, ac Σινώπην, corrigere.

CAPUT LVII.

Cap. LVII.

Vers. 1. Φίλιππος ἀναζεύξας ἐν Μακεδονίας. Vide IV. Vers. 1.
37, 7. — *Ibid.* εἰς Αἰτωλίαν dederunt Vat. & Flor.

Vers. 2. καὶ Δορίμαχος. Caret καὶ solus Aug. — Vers. 2.
Ibid. Οἰώνθειαν Flor. Aug. Reg. A. & Perott. Nec dubito, quin & Vat. quamquam non notavit Spallettus. Errorem vulgatæ editionis jam notaverat Berkel. ad Steph. Byz. & Dukerus ad Thucyd. III. 101. conf. Polyb. V. 17, 8. — *Ibid.* ἐπιβολὴν cum Vrsino correxit Casaub. Et sic Flor. ἐπιβουλήν ed. 1. 2. Bav. Reg. A. B. C. Ex Vat. nil notatum.

Vers. 3. Αἰγυράταις ed. 4. 5. Bav. Vat. Reg. B. C. Te. Vers. 3.
mere h. l. Αἰγυράταις ed. 1. 2. Αἰγυράταις ed. 3. Αἰγυλάταις Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* Αἰγίου recte ed. Casaub.

Verf. 3.

saub. cum Bav. *Temere Αγγίου* ed. 1. 2. *Αγγίου* Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. βαθύως*. Perperam *βαθύως* Suidas in *Διεξάγοντας*, ubi citat hunc locum. — *Ibid. τὰ κατὰ*. *Temere* & *invitis* exemplaribus habent *καὶ* pro *τὰ* ed. 1. 2.

Ibid. πλεονάκις προβαλλόμενος ed. 1. 3. & seqq. cum Bav. Reg. A. B. C. *προβαλλόμενος πλεονάκις* ed. 2. cum Aug. *πλεονάκις παραβαλλόμενος* Flor. Ex Vat. vero adnotatur *πλεονάκις παραβάλλοντες* (sic) nescio quo errore. Apud Suidam bis citatur hic locus, & utrobique *παραβαλλόμενος* legitur: primo in *Παραβαλέσθαι*, ubi ait: *Παραβαλλόμενος, ἀντι τοῦ, ἀεὼς ἐπερχόμενος.* (*temere se periculis obijiciens* vertit Küsterus.) Ὁ δὲ *παραβαλλόμενος, καὶ διαβαίνων πρὸς τὴν Δορίμαχον πλεονάκις*. Tum rursus in *Παραβάλλεσθαι*, ubi sic: *καὶ παραβαλλόμενος πλεονάκις· θαβράλεως ὄρωϊν.* Et Gronovius quidem, priorem Suidæ locum referens in *Fragmentis Polybianis*, (p. 1574. ed. Gron.) persuasum se esse ait, *παραβαλλόμενος* scripsisse Polybium. In eademque cogitationem REISKIUS, nihil tum de Suida aut Gronovio cogitans, & scripturam codicis Flor. vel Vat. ignorans, ex propria conjectura incidit. — „Forte *παραβαλλόμενος*, (ait;) *sæpe audens facinus, discriminis plenum, sæpe jactans hanc aieam*, scil. ut transiret in Aetoliam, & communicaret cum Dorimacho; erat enim hoc audax & temerarium, bello jam Aetolis denuntiato ab Achæis, quos inter ille ignoti nominis transfuga degebat.“ — Eademque ratio probabilis visa est Ernesto in *Lexico Polybiano*; qui tamen *προβάλλεσθαι* hoc loco, si sana lectio, exponendum monuit *proponere alicui*. Iam ego quidem vulgatam istam lectionem non pertinaciter defendam; & pulcre novi, frequentem Polybio usum esse verbi *παραβάλλεσθαι* ea notione, quæ est a Suida & a Reiskio exposita; neque eam notionem alienam prorsus ab hoc loco dicam. Sed, verum ut fatear, non ita unice illa mihi arrisit, ut aspernandam prorsus alteram scripturam ducerem, quæ percommo-
quam

quam rariorem paulo, admittere visa est interpretationem; scil. eam ipsam, quam Ernestus expressit. Nempe, sicut *προβάλλω* est *proponere aliquid ad deliberandum*, aut *proponere aliquem eligendum*; (cujus usus exemplum ex Platone post Guil. Budæum citavit H. Stephanus in Theauro, & alia offert Reiskii Index Græcitatæ Demosthæicæ;) sic hoc loco *προβαλλόμενος*, scil. τὸ πρᾶγμα, denotare poterit, *re sæpius propofita*, quod in versione latina posuimus. Quin etiam, quemadmodum idem verbum *προβαλλόμενος* apud Demosthenem *offerens sese, proponens, intrudens se ipsum*, exponitur, in Orat. in Midiam p. 519. d. Reisk. (conf. Taylorum ad eum locum, Tom. I. Advaratus ad Demosth. ed. Reisk. p. 578.) eodem modo nunc pud Polybium putavi *προβαλλόμενος* intelligi posse, *offerens sese suamque operam* ad rem, quam animo destinaverat, perficiendam.

Ibid. τοὺς περὶ Δορίμαχον. τοὺς περὶ τὸν Δορ. Flor. — *bid.* ἐξεκέλητο citat hunc locum Suidas, ad hoc ipsum verbum. — *Ibid.* ἄτε λίσαν. ἀτέλειαν Vat. Flor. Reg. C.

Verf. 5. Παρνασσόν. Παρνασσόν edd. cum solo Bav. — *Verf.* 5. *bid.* ἀντίπερα. ἀντίπεραν Aug. Reg. A.

Verf. 7. Ἀρχίδαμον. Temere Ἀρχίδαμόν ed. 2. 3. — V. 17. *bid.* Πανταλέοντος. Temere Παντακλέοντος ed. 1. 2. Reg. C.

Verf. 8. αὐτόμολος. Conf. *verf.* 3. Mire Casaubonus *Verf.* 8. ἴμολος, majuscula litera, & in lat. versione *Automolus*. correxit Gronovius. — *Ibid.* ὑδροβροίας. ὑδροβρίας ed. 2. cum Bav.

Verf. 10. Οἱ δὲ, παρεπισπεύοντες ἀνεπινοήτως, λαμπρῶς *Verf.* 10. χήσαντο τοῖς πράγμασιν. — „Crediderit-ne Casaubonus nam hanc esse lectionem, (λαμπρῶς,) eique id inesse iud reddidit, *temerariè, & inconsiderate*, an aliud in mente buerit, mihi non liquet. Recte quidem sic reddidit ad attentionem, sed legendum mihi videtur *λαμυρῶς*, id est, *valanter, procaciter, protervus, audaciter, inconsiderate, ite.* Xenophon Conviv. p. 897. εἰ δὲ λαμυρῶτερον λέγω, μὴ

Verf. 10. μὴ θαυμάζετω. ὃ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει, &c. Apud Plutarch. Opusc. p. 2060. est pro *impudens*. REISKIUS. — At non λαμπρῶς, sed ἀπερινοήτως Casaubonus latine per *temere & inconsiderate* expressit; quod rectius ab Ernesto, *præter opinionem, inopinato, improvise* redditum puto. Sed λαμπρῶς ἐχρήσαντο τοῖς πράγμασιν non tam feliciter idem Ernesto, *insolentius sese gessere*, interpretatus est. Propius ad verum accessisse Casaubonus videtur, *pro victoribus palam sese gerere*. Ad verbum: *illi vero, postquam inopinato irruerant, nunc palam, (manifeste, manifesta vi) rem gesserunt*. Sic λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν ait Thucydides II. 7. ubi λαμπρῶς, Φανερῶς interpretatur Scholiastes, & cum eo Suidas hac voce. Eodemque modo alibi eodem vocabulo idem Thucydides utitur. Pariter apud Sophoclem in Trachin. 1199. λαμπρὰ in scholiis exponitur per Φανερά, σαφή, πρόδηλα. Vide Küster. ad Suid. I. c.

CAPVT LVIII.

Cap. LVIII.

Verf. 1. *Verf. 1. τὰς οἰκίας. τὰς οἰκείας* ed. 3. 4. operarum errore.

Verf. 2. *Verf. 2. οἷς μὲν ἐπέστησαν οἱ πολέμοι κατὰ τὰς οἰκίας, quorum ad domos venerunt hostes.* cf. ad III. 118, II. IV. 40, 1. vel *quoscumque in domibus adgressi sunt hostes.* ὅσοι pro οἷς maluerat Reiskius, quoniam sequitur verf. 3. ὅσοι δέ.

Ibid. ἐκπλαγεῖς καὶ περίΦ. γενοίμ. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. ὡς ἤδη βεβαίως.* Adjiciendam particulam ὡς, interceptam vulgo a terminatione vocabuli præcedentis, perspekte monuerunt Reiskius & Gronov. ac jam ante hos Casaubonus in ora Basil.

Verf. 3. *Verf. 3. οἰκιῶν.* Perperam h. l. οἰκείων Vat. Flor. Reg. A. & οἰκιῶν Aug.

Verf. 4. *Verf. 4. οὗτοι μὲν οὖν. οὖν caret Flor.* — *Verf. 5. συστραφέντες.* Perperam οὐ συστραφ. ed. 2. cum Aug. Reg. A.

Verf. 7. *Verf. 7. οὕσης δὲ τῆς ἄκρας ἀτειχίστου.* Conf. ad I. 30, 4.

Verf.

Verf. 8. ἐγκλήματος correxit Casaub. cum Scalig. Et *Verf. 8.*
sic recte Vat. & Flor. ἐγκλήματος ed. 1. 2. cum ceteris
codd.

Verf. 9. Ὁ δὲ Ἀρχίδαμος. Vulgo omnes Δορι- *Verf. 9.*
μαχος, vel Δωρίμαχος, quod h. l. habent Aug. &
Reg. A. cum Vat. Equidem in græcum contextum recepi
nomen, quod in latina versione jam posuerat Casaubonus.
Nempe cum Dorimachum eum, qui inter hujus expeditio-
nis auctores fuit, (cap. 57, 2 sqq.) nullo modo ditinjerit
Polybius ab eo, qui cap. 3 & seqq. sæpius est commemo-
ratus; vix dubitari debet, eundem fuisse hominem. At-
que idem post hanc expeditionem etiamnum vivus induci-
tur, prætor Aetolorum, cap. 57. & res magnas inter
Aetolos gerens, cap. 77. V. 1. &c. *Archidamum* supra,
cap. 57, 7. una cum Alexandro & Dorimacho nominaverat.
Si quis tamen arguat, audacius a nobis esse factum, quod
consentientem codicum omnium scripturam ex mera conje-
ctura eliminavimus, quum præsertim nihil admodum im-
pediat, quin diversus esse potuerit hic *Dorimachus* ab eo,
cujus ante & post fit mentio; non ibimus inficias, cau-
tius facturos nos fuisse, si *dubitationem* nostram & Casau-
boni *de Dorimacho nunc occiso* in scholio posuissent, co-
oicum scripturam in contextu servantes. Sed cum hoc
loco, tum aliis, *non eliminatas prorsus a nobis* putari ve-
lim *eas Lectiones, quas in scholio infra Contextum posui-*
mus. Quin potius, (quod & in Præfatione declaravimus)
quoniam non potuerunt duæ dissentientes scripturæ simul
in Contextum recipi, hoc ipso consilio lectiones, a nostro
contextu discrepantes, una cum eis, quæ a nobis adoptatæ
sunt, oculis subjectas Lectorum voluimus, ut penes quem-
que esset potestas, eam seligendi tenendique quæ cuique
maxime probabilis visa fuisset.

Verf. 11. τὸ δὲ καὶ διασωθέν. Licet alteram scri- *Verf. 11.*
pturam *συνδιασωθέν* in solis codd. Aug. & Reg. A. in-
venerim, neque vero ex Vat. & Flor. enotatam eam vi-
deam; tamen vix dubito, quin ad ipsum Polybium aucto-
Polybii Histor. T. VI. G rem,

Verf. 11. rem, qui & omnino amat ejusmodi composita, & verbo *συσσώζειν* passim pro simplici *σώζειν* usurpat, sit referenda. Neque vero profus otiosa h. l. præpositio *σύν* fuerit. Ceterum satis novimus, præpositiones in compositione verborum negligi frequentius a librariis, quam ex ipsorum ingenio adjici solere.

Ibid. πάνυ ἀσχερῶς. conf. ad IV. 40. 5.

Cap. LIX.

CAPVT LIX.

Verf. 1. *Verf. 1.* ἔτι δὲ τὴν Τριτ. χώραν. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. καὶ Τριταίεων χώραν ed. 1. cum Bav. & carent tribus verbis ἔτι δὲ τὴν. Hinc ἔτι δὲ καὶ Τριτ. χωρ. ed. 2 & seqq. invitis mastis.

Verf. 2. *Verf. 2.* Μίκκος Vat. Flor. Aug. Reg. A. Perottus. Recte. Est autem primitus nomen adpellativum, μικκός, dorica forma pro μικρός, quod accentu retracto sit proprium nomen. — *Ibid.* ἐνεργότερον refertur ad προσέκειτο. Vulgo in edd. & scriptis, posito puncto post ἀπαλλαττομένοις, jungebantur ἐνεργότερον ἐμπροσθεν &c. Commodiore distinctione subveniendum esse orationi monuerunt Gronovius & Reiskius: recte, nisi post ἐνεργότερον δὲ aliud intercidit participium.

Verf. 4. *Verf. 4.* Ἄραξον pro mendoso Ἄρατον esse reponendum, primus docuerat Palmerius. Est autem *Araxus* Elidis promontorium, cujus rursus meminit Polyb. IV. 65, 10. ubi in veram scripturam consentiunt libri.

Verf. 5. *Verf. 5.* χρῆσθαι τούτῳ. τούτῳ χρῆσθαι ed. 1. cum Bav.

Cap. LX.

CAPVT LX.

Verf. 1. *Verf. 1.* ἐξαπέστελλον. ἐξαπέστελον Flor. — *Ibid.* περὶ τῶν αὐτῶν. Perperam περὶ αὐτὸν Aug. quod deinde in περὶ αὐτῶν mutatum.

Verf. 2. *Verf. 2.* καθόλου τε. Temere καθόλου δὲ edd. Sane & ex Bav. τε pro δὲ adnotavi, & eodem modo est in Flor. Aug. Reg. A. Ex Vat. quidem nulla varietas adfertur. — *Ibid.* νοθρῶς. νοθρῶς ed. 3. operarum errore.

Verf.

Vers. 3. ἔλε τὸ τῶν Μεγαλοπολιτῶν Ἀθήναιον. conf. V. 37, 6. & 81, 11. ἔλε nunc non occupavit erat interpetrandum, sed cepit, expugnavit. — *Ibid.* Εὐριπίδας. Εὐριπίδας h. l. Aug.

Vers. 3.

Ibid. Γόργον τὸν τῆς Τελφουσίας. — „Forſan Γόργον τὴν τῆς Τελφουσίας. vid. Harduin. ad Plin. IV. 10. Emend. 22. & 23.“ REISK. — Cujus feliciffimæ conjecturæ in ſcholiis ſaltem infra contextum noſtrum ratio aerat habenda, niſi potius in ipſum contextum recipienda mendatio. *Gorgum* ſane nemo novit, niſi viri nomen, *Iortyn* autem vel *Gortyna* oppidum Arcadiæ fuit in *Telphusæ* vicinia, cujus plus ſemel mentionem fecit *Paufanias*, tum & *Rhianus* apud *Stephanum* in *Μέλαινοι*. Quare sic ſcripſiſſe *Polybium* putem, *Γόργον τὴν Τελφουσίας*. Quod ſi articulum *τὴν* adjecit, fecit illud, quo ignatius hanc diſtingueret a notiore *Cretæ* urbe ejuſdem nominis, de qua paulo ante (cap. 53.) verba fecerat. *Τελφουσίας* autem codices noſtri omnes per literam *T* ſcribunt & ſimplicem *σ*. Temere *Τελφουσίας* ed. *Cafaub.* & ſeqq. Vide quæ notavimus ad II. 54, 2. & adde *Harduin.* Emend. 23. ad *Plin.* IV. 10. laudatum a *Reiſkio*.

Vers. 4. συνεφρ. ἀλλ. συνεφρόνησαν δ' ἀλλήλοις *Vat.* nescio quo caſu quove conſilio. — *Ibid.* εἰςφοράς. συμφοράς *Aug. Reg. A.* — *Ibid.* Vtrum *συντελεῖν* legatum *Bav.* an *τελεῖν* cum aliis, nihil intereſt.

Vers. 4.

Vers. 6. ἐνδεχομένως. ἐνδεχομένων *Vat. Flor.*

Vers. 6.

Vers. 8. ταύτας. Aut ταύτη h. l. legendum, aut paulo ſuperius *τινῶν ἐλπίδων*, monuit *Reiſkius*. Orationis ἀναωλουθίαν intelligens vir doctus, cujus ex ingenio multa caſſim in codicem *Reg. B.* ſunt recepta, ταῖς ἐλπίσι ante ταύτας inferuit.

Vers. 8.

Vers. 9. Δυναμεῦσιν. δυναμεῦσιν ed. 1. operartum erore. — *Ibid.* ἀπῆκον. ἐπέκον *Vrb. Vat. Flor.* Poſtteriorem partem hujus capituli, a *vers. 8.* uſque ad finem capituli, in *Eclogis* habet *Codex VRBINAS*.

Vers. 9.

CAPVT LXI.

Cap. LXI.
Verf. 2.

Verf. 2. ἐξ Ἀχαιῶας. ἐξ carent Flor. Aug. Reg. A. C. —
Ibid. σφενδονήτας. σφενδονίτας Aug. Reg. A. —

Ibid. τοὺς παρὰ Πολυβρῆνιων ἀπεσταλμένους Κρήτας πεντακοσίους. Vnde Messenii, qui ne societatem quidem cum Philippo & Achæis iherant, (IV. 31.) huc sint intrusī, difficile fuerit hariolari. Immensum quidem inter se differunt duo nomina, Μεσσήνιοι & Πολυβρῆνιοι, nec tamen aliud, quam hoc ipsum posterius, quod huc trahi possit, invenitur cap. 55, 5. ex quo loco omnino hic, in quo nunc versamur, fuit emendandus; quod perspecte Casaubonus fecit. Ex eodem autem loco πεντακοσίους pro τριακοσίους, quod omnes vulgo & scripti & editi habebant, restitui. Nam quum adjicit h. l. articulum τοὺς, significat, omnes secum habuisse Philippum, qui fuerant missi. Ac video quidem, cap. 67, 6. rursus trecentos Creteneses in exercitu Philippi commemorari; at ibi non de toto exercitu, sed de parte copiarum agitur.

Verf. 3. Verf. 3. εἰς τὴν μεσόγειαν. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Mendose vulgo edd. omnes cum Bav. εἰς τὸν μεσόγειαν, & duplici errore μεσσόγειαν ed. i. 2. Forſan τὴν μεσόγειον dare debuerat Bav. Vtrumque autem dicitur ἡ μεσόγειος, & ἡ μεσόγεια, sed in hoc plerumque consentiunt nostri libri. Porro utrum τὴν Αἰτωλίας, an τῆς Αἰτ. legamus, parum refert.

Ibid. ἐπετεθήκει Vat. Flor. Reg. A. & Aug. a pr. manu, sed in hoc mutatum in ἐπετεθήκει. Particula ἂν recte adjecta est in Bav. at poterat etiam citra errorem abesse, ut vidimus ad I. 1, 1. Adnot. p. 115.

Verf. 4. Verf. 4. εἰς τὸ καὶ στῆναι. Non improbo καταστῆναι, quod voluit Reiskius, sed non necessarium puto. στῆναι est sese componere, & quasi firmum locum capere. Sic ἀνδρωδῶς ἔστη, I. 31, 8. viriliter sese composuit. Eodem pertinet λόγος ἑστῶς, firma, constans ratio. καὶ προνοηθῆναι τε bene habet, præsertim si παρεσκευάσθαι sequitur, quod habent editi cum Bav. Aug. Reg. A. (nisi quod παρεσκευάσθαι

σκευᾶθαι circumflexo accentu scripsit Casaub. & seqq.) Mendose παρασκευάθαι Vat. Sed quoniam ex Flor. citatur καὶ προνοηθῆναι τι καὶ παρασκευάσασθαι, facile patiar, si quis hoc receptum maluerit.

Verf. 5. τοῦ κοινοῦ τῶν συμμάχων. Sic recte ed. 1. *Verf. 5.* cum codd. omnibus. In ed. 2. per errorem ejus viri, qui lectiones codicis Augustani cum Hervagio communicavit, scribitur τοῦ κοινοῦ παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τῶν συμμάχων, in vitis libris. Quod quo pertineret quum nesciret Casaubonus, τῶν Αἰτωλῶν quidem abjecit, monente etiam Vrsino, sed παρὰ tenuit, & eodem modo posteriores editores. Vrsinus πρὸ τοῦ κοινοῦ τῶν συμμ. suaferat.

Ibid. ὑφ' αὐτοῦς ποιῆσαι. Rectius ποιήσασθαι Vat. Flor. quod in contextu positum velim. — *Ibid.* Verba περὶ τὸ χωρίον & seqq. usque Ἀμβρακίαν *verf. 6.* per errorem neglecta sunt in Aug. Reg. A.

CAPVT LXII.

Cap. LXII.

Verf. 1. τὸ πεδίον ἐπιπορ. τὸ κατὰ τὴν Πιερ. *Con-Verf. 1.* jecturam istam, quam & in ora Basil. adnotavit Casaubonus, & in versione expressit, adoptavi, non quod unice veram certamque habuerim, aut quod probabilis quædam ratio facile intelligatur, qua factum sit, ut τὸ πεδίον in τὸν τέριον vel τὸν τρίτον fuerit corruptum; sed quod probabilius nihil esset in promptu, cum & τὸν τέριον & τὸν τρίτον haud dubie utrumque pariter corruptum aut saltem dubium esset, ita, ut nullam viderem rationem, cur ex his duabus scripturis, quæ sunt in codicibus nostris, alteram alteri præferrem. Quod ad aliorum adtinet conjecturas, sane nec τὸ τε Πίον Vrsini, nec τὸ Κιέριον Gronovii, ad Stephanum Byz. in Ἄρνη provocantis, nec τὸν Πηνεῖον Reiskii, huc facere quidquam possunt. Quodcumque vocabulum fuerit, sive proprium, sive adpellativum, quod h. l. Polybius scripsit, facile adparet, debuisse illo *regionem* aliquam vel *agrum*, in *Pieria situm*, significari, quem prædando, agendo, ferendo, percursarunt

Verf. 1. *Aetoli.* Porro haud abs re fuerit cum his Polybil verbis, in quibus hæremus, conferre illa, quibus utitur ubi de ultione loquitur, quam Philipus de Aetolis cepit ob hanc ipsam incurfionem. V. 8, 4. ἀφῆκε τὴν δύναμιν τὰς τε περιουκίδας κώμας κορθεῖν, καὶ τὸ τῶν Θερμίων πεδῖον ἐπιτρέχειν, &c.

Ibid. περιβαλλόμενος. περιβαλλόμενος Aug.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἐλπιδων καινω̄ν. Sic ex conjectura expressum video in ed. 2. & seqq. Nam in ed. 1. prorsus omis- sum erat hoc vocabulum, codex vero Aug. cum Bav. & Flor. καινω̄ν, habet: sic & Reg. A. in quo tamen prius fuisse videtur καινω̄ν. Ex Vat. qui cum ed. 2. collatus est, nulla varietas adfertur, ita, ut καινω̄ν ille agnoscere videatur; quare, cum commode dictum videretur ἐλπίδων καινω̄ν, nolui hoc rejicere. Si cui tamen καινω̄ν magis arri- deat, quod etiam Reiskio placuit, neutiquam cum eo equidem contendam. Sæpissime ista confunduntur a libra- rijs; sæpe vero etiam καινός, in hujusmodi connexionione, in vitis libris in καινός mutatum est ab editoribus.

Ibid. Φρονήματος ἀλόγου. De veritate emendationis ΑΛΟΓΟΥ pro ΛΟΓΩ vix quisquam, puto, erit qui du- bitaverit.

Verf. 5. *Verf. 5.* τῆς μὲν Αἰτωλίας recipiendum utique putavi ex Vat. & Flor. — *Ibid.* κορθεῖσσαντες, Perperam κορ- θεῖσαντες Flor.

Esp. LXIII,

C A P V T LXIII,

Verf. 2. *Verf. 2.* τοῖς τε χώμασιν cum Scaligero correxit Casaubonus τοῖς τειχώμασιν ed. 1. 2. cum manuscriptis. τοῖς χώμασιν quidem Bav. sed statim eadem manu superscri- ptum τει.

Verf. 3. 4. *Verf. 3.* Φυλάττοντας. Φυλάσσοντας Flor. — *Verf. 4.* προῆγε. Perperam προῆγε idem Flor.

Verf. 4. *Verf. 4.* περὰ Χαράδραν, Charadram illam Epiri nulli præter Polybium scriptori memoratam novimus. Sed apud eundem Polybium ejusdem haud dubie oppidi mentio re- currit

currit XXII. 9, 7, ubi quidem *Χάραδρον* Vrsinus ediderat, nos ex Bavarico codice *Χάραδρον* restituimus. Vtrum verum nomen, *Χάραδρος*, an *Χαράδρα*, an utrumque perinde fuerit usurpatum, equidem non definiam.

Ibid. ὅς στενώτατός ἐστι recte Bav. Aug. Reg. A. (excepto quod duo posteriores *στενωτ.* pro *στενωτ.* dant.) Mendose δὲ *στενώτατόν ἐστι* Vat. Flor. ὡς *στενώτατός ἐστι* ed. 1. 2. temere & invitis msstis. De *Ambracico sinu* vide rursus V. 5, 12 sqq. — *Ibid.* κατὰ τὸ τῶν Ἀκαρν. τὸ *ca-*rent Aug. Reg. A. — *Ibid.* Ἀκτιῶν recte Casaub. cum Vrsino & Reg. B. C. Ἀκτίων ed. 1, cum Bav. Vat. Flor. Aug. Reg. A. Sed in Aug. ab alia quidem manu in Ἀκτιῶν est mutatum. Et Ἀκτιῶν habet ora Reg. A. a prima manu. Ἀκτίων ed. 2.

Verf. 6. *προπίπτει*. Posset quidem *προσπίπτει* intelligi *Verf.* 6: πρὸς vel εἰς τὴν γῆν, sed quum præcesserit *προβαίνων*, non dubitari debet de veritate emendationis. Frequentissime permutata ista a librariis satis novimus.

Verf. 7. ἦμα ἰτῆς Αἰτωλίας πρὸς τὴν καλαυμένην πόλιν. *Verf.* 7. Φοιτείας. Sic edd. cum Bav. Aug. Reg. A. & Perotti codice. Idemque *Verf.* 10. Φοιτείας, ubi etiam Flor. consentit, qui h. l. Φοιτίαν habet; (non Φοιτίαν, ut per errorem in scholio dictum.) Φοιτίας h. l. Vat. sed idem Φοιτείας *Verf.* 10. permutatis *v* & *oi*, frequenti librorum more. Stephanus: Φοιτίαν, πόλις Ἀκαρνανίας. Πολύβιος τετάρτῳ. hunc ipsum Polybii locum respiciens, ubi tamen diserte Aetoliæ, non Acarnaniæ, adscribitur hoc oppidum: quare errorem apud Stephanum notavit Holstenius. Et sæpe quidem apud hunc geographum ejusmodi occurrunt errores, sive ipsius auctoris festinatione admissi, sive epitomatoris, qui, omissis nonnullis, quæ in medio erant interjecta, reliqua interdum imperite contexuit. Sed hoc quidem oppidum perinde fere est, *Acarnania*, an *Aetolia* fuisse dicamus. Etenim si Acarnaniam cum Strabone lib. VIII. p. 335. dicamus ab Aetolia Acheloo flumine determinari, qui ab omnibus olim habitus erat terminus;

Verf. 7. in Acarnania etiam nunc fuit Philippus, qui ab hoc oppido ad Stratum, quæ & ipsa in Acarnania est, promovit castra, ac deinde demum (cap. 64.) Acheloum fluvium superavit & in Aetoliam proprie nominatam est transgressus. Quare & idem oppidum, de quo nunc agitur, diserte in Acarnania Thucydides posuit: nam, quæ apud eum Φυρία vulgo vocatur, III. 106. non esse diversam a Polybii Φοιτίας, itineris ratio declarat, ut recte monuit Palmerius. Quod si vero imperium spectamus, cui tunc subiectum fuit hoc oppidum, *Aetoliæ* fuerit tribuendum, quia in *Aetolorum* fuit potestate. Atque eadem ratio Strati urbis est. (conf. ad vf. 10.) Quod vero idem oppidum, τὰς Φοιτίας vel Φοιτίας, alia etiam terminatione Φοίτιον dictum legimus apud eundem Stephanum, ex confusione quadam fortasse factum. Certe ab hoc diversum illud est, quod lib. V. 7, 7. memorat Polybius, quod ibi Φοίτιον vulgo cum codice Bav. sed rectius fortasse Φύτιον ab aliis scribitur; cuius situs in media Aetolia, ab oriente Acheloi fluvii, haud procul Thermo, satis clare ibi definitur. Quæ duo oppida perperam pro uno habita video a Cellario in Geogr. Ant. II. 13. p. m. 1109. De posteriore illo Aetoliæ oppido intelligendum, quod habet Stephanus in Φύτιον. Φύτιον, πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ἐνδεκάτῳ. Vide Reliq. lib. XI. histor. Polyb. c. 14, 4. coll. cum verf. 1. Quod vero apud Suidam est, Φύτιον ὄνομα πόλεως, poterit ad Φύτιον, Elidis oppidum pertinere.

Ibid. Ἀκαρνάνων. Ἀκαρνάνων ed. 1. 2. cum Bav.

Verf. 8. *Verf. 8.* τοὺς ὄντας. τοὺς ἐνόντας dixit supra, verf. 2. (& sic h. l. scribere iussit Casaub. in ora Basil.) τοὺς φυλάττοντας ait verf. 3. τοὺς ἐνδόν ὄντας cap. 80, 4.

Verf. 10. *Verf. 10.* ἐκ τοῦ περικαταληφθέντος σίτου. Cum legeretur vulgo περικαταλειφθέντος, in quod quidem omnes consentiunt libri; κεισκις, aut παραληφθέντος, aut καταληφθέντος scribere iussit; aitque: — „Fuit in alijs libris illa, in alijs hæc lectio, unde vitiosa illa vulgata est conflata.“ — *Ibid.* προῆγε τῆν δύναμιν. Duo poste-

eriores verba ignorant Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et perimode abesse possunt. Verf. 10.

Ibid. εἰς τὴν Στρατικὴν. τὴν carent Aug. & Reg. A. ἀτικὴν scribendum monuerunt Vrsinus & Palmerius, non contextum primus recepit Gronovius. Conf. V. 3. — „Erat enim in illis partibus urbs Στράτος, Stracarnanize olim metropolis; eo vero tempore, describit Polybius, sub Aetolorum potentiorum imperio.“ PALMERIUS.

CAPUT LXIV.

Cap. LXIV.

Verf. 2. ὑποδεικνύντες. ὑποδεικνύντες Aug. — *Ibid.* Verf. 2. ἀντα τὸ Ῥίου. *Rhium*, non solum promontorii & ortum, sed & freti nomen esse, cum ex hoc loco discimus, ex Livio XXVII. 29. & XXVIII. 7.

Verf. 3. Φήσας βουλευσάσθαι. Vide ad II. 64, 5. καὶ, Verf. 3. ortum in ed. 2 & seq. cum Aug. Vat. Flor. Reg. A. erat ed. 1. cum Bav. & delere jam iusserat Vrsin. — Κωνώπης. Κώνωπος solus Aug. Sed mox idem ὠπην cum aliis.

Verf. 4. τὴν δὲ πόλιν. τοῦ δὲ πόλιν ed. 4. operari. Verf. 4. — *Ibid.* προῆει. προῆει Flor. προείη ed. 1. 2. inmsstis.

Verf. 5. In κωλύειν cum ed. 1. 2. consentiunt nostri. Verf. 5. s. Nec obstat futurum quod sequitur. Sæpe sic tem- variat Polybius. — *Ibid.* τελείως ed. 1. 2. Bav. Reg. A. B. C. puto & Vat. τελείως ed. 3 seqq. cum n. & Flor.

Verf. 7. διαβῆναι perperam deest ed. 1. Bav. — *Ibid.* Verf. 7. νίαν recte ed. 1. 3. & seqq. cum Bav. σημείαν ed. 2. Aug. Vat. Flor. & Reg. A. sed in hoc superscriptum — *Ibid.* ὑφεστῶσαν nil opus est ut cum Scaligero in στῶσαν mutemus.

Verf. 9. καὶ ταύτην * * Ἰθωρίαν. Casaubonus sic edi, Verf. 9. it, καὶ . . . τὴν Ἰθωρίαν. De supplenda autem lacuna iuit in ora Basil. Brevius Reiskius, ἀδεῶς κατήντα εἰς τὴν

Verf. 9. τὴν Ἰθωρίαν. quod minus placet; nam ad *καρθῆσαι* requiritur accusativus. De nomine Ἰθωρία sic idem REISKIUS: „Nomen hoc *Ithoria* nusquam reperio: quare scriptionem hanc in medio relinquam. Satis enim ad damnandum ali- quod nomen [præsertim in regione minus etiam *ἰθίας* nota] non est, illud nusquam alibi legi.“ — Et ipse Polybius, *χωρίον* vocans, significat, non magnum fuisse oppidum, sed exiguum castellum, quod genus mox *πύργους, turres*; adpellat cap. 65, 1.

Cap. LXV.

CAPVT LXV.

Verf. 2. *Verf. 2. γέμοντος δὲ τοῦ στρατοπέδου πάντων τῶν ἐπιτηδείων.* Facilis fuerat lapsus ex *γέμοντος* in *γενόμενος*, quod cum ita esset corruptum, aliam medicinam laboranti orationi quæsitit doctus & ingeniosus librarius codicis Bavarici; cuiusmodi emendationum ex eisdem viri ingenio profectarum passim exempla adnotavimus. Vide ad I. 12, 1. ad I. 18, 7, ad II. 10, 4. &c. Amat autem Polybius verbum *γέμων* in illa connexionione. V. 8. 8. *παντοδαπῆς γέμοντες ὠφελείας.* III. 80, 3. *χώραν πολλῆς γέμων ὠφελείας.* IV. 75, 8. *τῆς δυνάμεως ὑπεργεμούσης παντοδαπῆς ὠφελείας.* XIV. 10, 2. *καταγέμοντες ἤδη τοῦ στρατοπέδου τῆς λείας.*

Ibid. ἦκε πρὸς τοὺς Οἰνιάδας. Ὀρμιάδας ed. I. temere & invitis msstis, qui in *Οἰνιάδας* consentiunt. Et sic alii plerique scriptores, quamquam apud Stephanum *Οἰνειάδας* per diphthongum scribitur hoc nomen, ubi vide quæ monuerunt Interpretes. Est autem *Οἰνιάδας* pariter urbis & gentile nomen. cf. verf. 9. & XXII. 13, 14. Sed quin vocab. Ἀχαιοὺς ex errore hic natum sit, dubitari non debet: ac mihi omnino vel cum Reiskio ἦκε πρὸς τοὺς ἐπ' Ἀχελῷω *Οἰνιάδας*, vel ἦκεν εἰς τοὺς πρὸς τῷ Ἀχελῷω *Οἰνιάδας* scripsisse Polybius videtur. Sic Stephanus: *Οἰνειάδας*, (nisi & ipse *Οἰνιάδας* scripsit, ut iudicavit Berkeleyus) πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελῷω. Ista adjectione *Acheioi fluvii* distinguebatur scilicet hoc oppidum ab alio cogno-

cognomine, cujus idem Stephanus meminit, & Strabo lib. IX. p. 434. Fluvium vero *Acheloum* h. l. nominatim commemoratum fuisse a Polybio, ex versu 4. etiam sit probabile, ubi simpliciter τῷ ποταμῷ scribit, quasi de eo jam paulo ante dixisset. Sane magis placet ista hujus loci Polybiani emendatio, quam quæ a Palmerio tentata est in Græc. Antiq. lib. III. c. 8. ubi confectam rem censuit, si, servato vocabulo Ἀχαιούς, verbum ἦκε in ἦγυς mutaretur, quasi hoc diceret Polybius: *duxit ad Oeniadas Achæos.* — „Legatos scilicet Achæorum, ut interpretatur idem PALMERIUS, quos secum retinuerat, (cap. 64. 3.) duxit ad Oeniadas, ut testes essent tam nobilis expeditionis, & ad suos referrent Philippi militarem diligentiam & strenuitatem.“ — Quæ emendatio, licet levissima utique mutatione peracta, tamen nescio quid duri & adfectati, reliquum contextum si consideraveris, habere videbitur.

Vers. 2.

Vers. 3. καταστρατοπεδεύσας δέ. Quod δὲ abest ab ed. I. temere & invito exemplari Bavarico factum est: adeoque fundamento caret conjectura, quam huic defectui superstruxerat Reiskius. — *Ibid. Παιάνιον.* Sic Reg. A. & Aug. cum Bav. & editis. Sed in ora Reg. A. est Παιώνιον, at superscr. α eadem manu. A Pæanis, id est, Apollinis templo nomen puto habuisse hoc oppidum, quod in ipsis Oeniadarum finibus fuisse videtur.

Vers. 3.

Ibid. τὴν σύμπασαν. Temere τὴν aberat vulgo, errore ex prima editione propagato. — *Ibid. κατασκευὴν* ex veteribus libris restitui, quibus invitis παρασκευὴν erat editum. Interdum quidem pro synonymis usurpantur ista nomina: conf. ad I. 19, 15. sed παρασκευὴ proprie *adparatus* est, κατασκευὴ *structura*, *constructio*, ut I. 21, 1. I. 22, 3. IV. 70, 10. conf. mox ad vers. 6. — *Ibid. οὐδ' ἐποίας ἦτ' ὦν.* ἐποιασοῦν ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. citra necessitatem & invitis vetustis libris. ἦτ' ὦν correxi cum Flor. Mendose ἦτ' ὦν edd. cum ceteris codd.

Vers.

Verf. 4.

Verf. 4. τὰ ξύλα καὶ τὸν κέραμον εἰς σχεδίας καθήρμοζα τῷ ποταμῷ μετὰ πολλῆς Φιλοτιμίας εἰς τοὺς Οἰνιαδας. Difficili loco nullam medicinam lucemve adferunt libri. Versionem tenui Casauboni: *materiam & tegulas, cum cura impositas ratibus, Oeniadas per amnem devehit.* PALMERIUS, nihil in græcis corrigens: — „Non est, (ait) ut arbitror, hæc Polybii sententia. Cur enim tanta cura Philippus ligna & tegulas secundo flumine devehendas ad Oeniadas curasset, quæ urbs erat hostilis, & ejus materiæ (absente præsertim Philippo) domina facta fuisset? Sic igitur verto: *Ex lignis & tegulis rates factas cum multa cura, flumini adaptavit, ut trajiceret Oeniadas versus.* Pæanium illud, a Philippo dirutum, erat in ipsa Aetolia, ad sinistram Acheloi ripam descendendo secundo flumine: Oeniadæ vero in Acarpania, ad dextram ejusdem fluminis. Abundans igitur ligno & alia materia, pontem ex ratibus fabricavit, quo uteretur, ut exercitum traduceret versus Oeniadas Philippus.“ — Hæc ille. At cuinam usui ligna & tegulas Pæanio Oeniadas devehit Philippus curarit, quod quærit Palmerius, ipse docet Polybius verf. 11. Nec opus est, ut statuamus, deventa hæc ad illam urbem esse, priusquam eam cepisset Philippus; quem, nil impedit, quo minus credamus, post captas Oeniadas demum id faciendum curasse, quamquam nunc statim ejus rei meminit Polybius, ubi de Pæanio cum maxime verba facit. Præterea non morata est regem obsidio urbis Oeniadarum; quam nullo negotio, primo adventu, cepit præsidio nudatam. Iam ratibus quidem opus esse potuit Philippo ad trajiciendum etiam ipsum exercitum ad urbem Oeniadarum, quæ ad ostium Acheloi, non quidem in opposita, in dextra dicas, totius fluminis ripa (quæ sententia fuit Palmerii) videtur sita fuisse, sed inter duo brachia Acheloi intercepta; quod cum ex Thucyd. II. 102. intelligi videtur, (cujus verba Cellarius etiam adfert Geogr. Antiq. II. 13. p. 1105.) tum ex eo, quod ab aliis auctoribus ad dextram, ab aliis ad sinistram ejus fluminis ripam vide-

videtur poni. Et, τὰ ξύλα εἰς σχεδίας καθήρμοζε, per se Verf. 4
quidem commode intelligi poterit *ex lignis rates compegit*:
sed, quo pacto *ex tegulis pariter compegerit rates*, diffi-
cile fuerit dictu. Denique, si vel maxime verba ista τὰ
ξύλα &c. interpretaremur, *ex lignis & tegulis rates esse
compatitas*; desideraretur etiam sic aliud verbum, ad quod
referretur τῷ ποταμῷ, & quo significaretur, quid eis ra-
tibus fecerit Philippus. Quare hac quidem ex parte cum
REISKIO sentio, qui — „Casauboni, ait, interpretatio-
nem malo hic, quam Palmerii, sequi, quæ multis premi-
tur difficultatibus & repugnantis;“ — sed nec illam ca-
rere difficultatibus video, quibus non satis mederi puto
id, quod idem **REISKIUS** proposuit, cum ait: — „Forte
κέραμον ἐνθ εἰς εἰς σχεδίας καθήρμοζε τῷ ποταμῷ, subaudi
σὺν vel ἐν, συνεργῶντος τοῦ ποταμοῦ, ορε fluvii. καθάρ-
μόζειν h. l. est *applicare, appellere aliquid*, ut ratem, *ali-
quem ad locum*.“ — Quod quidem quam fit asperum &
ab usu sermonis alienum, non opus est ut moneam. Mihi
vero utique post καθήρμοζε aliud desiderari verbum vide-
tur. Tum vero fateor, quid κέραμος h. l. ad munitionem
faciat, (conf. verf. 11.) non satis mihi liquere. Sane non
sunt *pretiosa tegulae*, quales illæ, quarum cap. 57, 7. facta
est mentio. Et requiro hic τὴν λιθείαν, *lapides*, muni-
tioni inprimis infervituros; nisi ipse hic κέραμος, qui nunc
commemoratur, *lateres sunt coctiles*, ex destructis ædi-
ficiis ad exstruendos novos muros repositi.

Verf. 5. ἐπεβάλλοντο ex scriptis libris restitui, quibus Verf. 5
in vitis ἐπεβάλλοντο erat editum. Et requiri videbatur
aoristus, significatione præteriti plusquamperfecti.

Verf. 6. Ἐλαιο ed. 2 seqq. cum Aug. Reg. A. Ἐλαο Verf. 6
ed. 1. Bav. Vat. Flor. Perott. Apud alios scriptores nul-
lam hujus oppidi mentionem reperio. *Eleus* unde in Dan-
villii tabulas depromtus sit, nisi ex ipso hoc Polybii loco,
compertum non habeo. — *Ibid. κατασκευὴν* restitui ex
scriptis libris. Temere *παρασκευὴν* edd. cf. ad verf. 3.
Sed simul immutanda paululum interpretatio erat; hoc
enim

Verf. 6. enim nunc dicunt græca: *Attalus exstruendum illud castellum* (simul tamen includi poterit notio, *Et rebus omnibus necessariis instruendum*) *recepit Aetolis*. Ceterum de Aetolorum cum Attalo commercio nihil aliud jam compertum habeo: illud video, cognationem quamdam intercedere inter hujus castelli nomen, & nomen *Elaæ* urbis, quæ navale erat regum Attalicorum, ut docet Strabo lib. XIII. p. 615. & 622.

Verf. 8. *Verf. 8. πρὸς τὰς εἰς Πελοπ.* Sic Flor. Aug. Reg. A. In scholio infra contextum delenda verba *Et Regiis*; nam recentiores quidem Reg. B. C. exemplum editionis primæ, ut solent, sequuntur. Reg. A. vero cum Aug. facit. Ex Vat. nil notatur.

Verf. 9. *Verf. 9. τοὺς γὰρ τοὺς μὲν γὰρ* ed. 2 seqq. cum solo Aug. Ceteri codices ignorant *μὲν*. — *Ibid. πρὸς Αἰτωλοῦς. πρὸς τοὺς Αἰτωλοῦς* Aug. Reg. A. — *Ibid. περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, circa principium sinus Corinthiaci*. Temere suspecta habuit hæc verba Cellarius, Geogr. Antiq. II. 13. p. 1105. Scilicet pro sita locorum, qui descriptus est in Tabula, quam exhibet idem Cellarius, ægre sane intelligebatur, quo pacto hoc dicere potuerit Polybius. Sed quantum illa Tabula, his quidem in regionibus, distet a vero, ut alia taceam, ostendit ipsa distantia, quæ ibi inter *Araxum* promontorium & *Oeniadas* Aetoliæ intercedit, quod intervallum *non amplius centum stadiorum* esse Polybius docet. Qui Danvillianam inspexerit Tabulam, & recte expressam illam distantiam videbit, nec incommode a Polybio dictum judicabit, *Oeniadas ad initium sinus Corinthiaci esse sitos*.

Verf. 10. *Verf. 10. ἔγιστα δ' αὐτῆς*, scil. *τῆς παραλίας τῆς τῶν Δουμῶων* vel *τῆς Πελοποννήσου*. *αὐτοῖς* edd. cum Bav. & Aug. *αὐτῆς* legendum ex ingenio viderat Reiskius; sic autem dederunt Flor. & Reg. A. puto & Vat. quamquam ex hoc nil notatum.

Verf. 11. *Verf. 11. Conf. ad verf. 4.* — *Ibid. χρώμενος εἰς τὴν*. Tenui hoc, sic editum a Casaubono ex Reg. B. Mendose

dose *χρωμένοις εἰς τὴν* ed. 1. cum Bav. Mendosius *χρωμένοις τὴν εἰς οἰκ.* ed. 2. *χρωμένοις πρὸς τὴν* Aug. Reg. A. Denique *χρώμενος πρὸς τὴν* Vat. Flor. Vr̄in. quod recipi debebat. — *Ibid. οἰκονομίαν.* — „Cur non potius *οἰκοδομήν?*“ CASANB. *in ora Basil.* Imo *οἰκοδομίαν*, quod conjecit Reifkius, propius etiam accedit, & fatis. usitatum Polybio vocabulum est. Sed stare posse vulgata, in quam consentiunt libri, visa est.

Verf. 11.

CAPVT LXVI.

Cap. LXVI.

Verf. 1. τοὺς Δαρδανεῖς &c. Miratur Reifkius, nihil *Verf. 1.*
ad regem perlatum de Scopæ cum Aetolis invasione & Dii
devastatione. Nempe ista incurfio ita raptim erat susce-
pta, ut, quo tempore nuncius ejus rei ad Philippum per-
veniebat, jam retrogressi essent Aetoli. — *Ibid. ὑπονε-
νοητότας* non tam *suppicantes* debuit verti, quam *intelli-
gentes*, sicut c. 67, 7. & sæpe aliàs. — *Ibid. δυνάμεις.
δύναμιν* Bav. in contextu, sed superscr. *εις.*

Verf. 2. παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις. vide cap. 64. — *Verf. 2.*
Ibid. τοῖς προσηλεμένοις recte Vat. Flor. & Suidas hac
ipsa voce. — *Ibid. κατὰ δύναμιν* ed. 1. cum Bav. Vat.
Flor. & Suid. *κατὰ τὴν δυν.* ed. 2 & seqq. cum Aug. Reg. A.

Verf. 4. Δημήτριος ὁ Φάριος. Vide III. 19. *Verf. 4.*

Verf. 5. εἰς τὴν Ἑπειρον. *εις* aberat ab editis, errore *Verf. 5.*
primæ editionis.

Verf. 6. Θρακῶν τινων. τινων, quod aberat vulgo, *Verf. 6.*
adjeci cum Flor. Aug. Reg. A. & Perotto. — *Ibid. τὴν
στρατιῶν* ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. & Flor. *στρα-
τείαν* ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. puto & Vat. Non
male. — *Ibid. ἤδη* caret solus Aug.

Verf. 7. In Δαρδανέων cum ed. 1. & 2. consentiunt *Verf. 7.*
scripti libri omnes.

Verf. 8. κατὰ θέ. δὲ deest Vat. — *Ibid. Αἰμίλιος &c.* *Verf. 8.*
Exeunte ætate hoc factum ait III. 19, 12. De toto hoc
Synchronismo conf. quæ diximus ad IV. 14, 9. — *Ibid.
Ἀντίβας δὲ &c.* Vide III. 17. & 33, 5. — *Ibid. Ζά-
κανθαν.*

- Verf. 8.** *καυθαυ.* Hac forma nominis libro III. constanter usus est, & eadem h. l. utitur Aug. & Flor. in contextu, sed idem Flor. terminationem *ον* intra lineas habet. Ex Vat. autem quum nulla notetur varietas, videtur ille in *Ζά-καυθον* consentire cum editis. — *Ibid.* παραχειμασίαν ex msstis restitui. Temere παραχειμασίας edd.
- Verf. 9.** *Verf. 9. ἐξαυτήσοντας.* Flor. Aug. Reg. A. *αἰτήσοντας* edd. cum Bav. nescio an & Vat. e quo nulla notatur varietas. De re confer III. 20.
- Verf. 11.** *Verf. 11. τὸ μὲν πρῶτον ἔτος ἔληγε &c.* Conf. ad IV. 14, 9. *ἔληγε*, non *exierat*, sed *in exitu erat*, ad finem properabat *primus annus Olympiadis cXL.* Confer ad cap. 67, 6.

Cap.
LXVII.

C A P V T LXVII.

- Verf. 1.** *Verf. 1. τῶν ἀρχαιρεσίων.* Sic h. l. omnes, scripti edittique. Conf. ad III. 106. 1. De tempore, quo agi solebant comitia ista Aetolorum conf. IV. 37, 2. — *Ibid.* Δορμαχος. Vide dicta ad cap. 58, 9. — *Ibid.* καταφορᾶ. Mendose καταφορᾶ Bav.
- Verf. 4.** *Verf. 4. ὥστε μητ' εἰρήνης ὄρον μήτε πολέμου πρὸς Αἰτωλοῦς ὑπάρχειν, ita ut quoad Aetolos, (Aetolorum in oculis; & in ratione, qua hi cum aliis agebant,) neque pacis, neque belli termini, fines & jura ulla essent: id est, ut & pacis & belli jura nihil ad se pertinere illi arbitrarentur.* — *Ibid.* παρὰ τὰ κοινὰ recte edidit Casaubonus & seqq. Sic & Scaliger correxit in ora sui libri. Mendose *περὶ* ed. 1. 2. cum msstis, in uno Reg. A. *παρὰ* intra lineas indicatur.
- Verf. 5.** *Verf. 5. οἰκίαν* tenui ex ed. Ernest. monente etiam Reiskio: sic autem dedit etiam Bav. *οἰκίαν* edd. cum ceteris.
- Verf. 6.** *Verf. 6. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἔτι προβαίνοντος &c. adulta hieme, progrediente magis magisque hieme &c.* Diserte mox ait verf. 7. *circa brumam*, id est, *circa solstitium hybernium Corinthum advenisse Pbilippum.* Ita quæ sequuntur dehiuc res gestæ, incidunt in novum annum, ex nostro
more

more agendi initium novi anni. Atque id me imprudentem commoverat, ut ad oram contextus h. l. & deinde novum annum, *Olymp. cXL. 2. annum Urbis 536.* adscriberem; quo accedebat, quod verba extrema capitis præced. ita acceperam, tamquam diceret Polybius, *exiisse jam annum primum Olympiadis cXL.* Sed (ut paulo ante monui, ad c. 66, 11.) non dicit *exiisse jam*, sed *in exitu fuisse*: & quod jam ad IV. 14, 9. adnotavi) solet Polybius, quæ tota hieme gesta sunt, ad annum superiorem referre; quod eo etiam magis erat consentaneum, quoniam annus Consulæris Romanorum, per quem potissimum distinxit scriptor noster suam narrationem, cum vere incipiebat; cum quo tempore, in Achæorum historia, coincidit fere tempus, quo novus Prætor Achæorum inibat magistratum. Itaque secundum eandem rationem quam ad IV. 14, 9. exposui, quemadmodum annum 1. *Olymp. cXL. & annum Urbis 535.* adscribere primum cœpi ad cap. 37. ubi Aratus, Arati filius, præturam apud Achæos iniiit; sic debuerat hoc loco usque ad finem hujus libri IV. continuari in ora libri Ol. cXL. 1. A. V. 535. & demum cum libri quinti principio, cum novo Achæorum prætore, incipi *Ol. cXL. 2. A. V. 536.*

Vers. 6.

Ibid. Κορητας τριαποσίους. Conf. ad cap. 61, 2. — *Ibid. ἔκκεῖς τοὺς περὶ τὴν αὐλήν. τῶν περὶ τὴν* suspicatus erat Reisk. sed nil variant libri. — *Ibid. προήγεν ἀπὸ Δαρδανίας* recte edd. cum Bav. conf. cap. 66, 7. *ἐπὶ Δαρδανίας* Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 8. τὸ ὄ Κορινθίου dederunt Vat. & Flor. Conf. *Vers. 8. c. 72, 8.* Poterat autem pariter vulgata scriptura τῆς Κορινθίου teneri, quam & IV. 19, 9. & 25, 1. & V. 18, 1. & alibi tenui, ubi in eam codices omnes consentiebant. Utroque genere usurpatum hoc nomen invenitur, sed in foeminino maxime. Aptud Strabonem promiscue ὁ & ἡ Κορινθίος expressum video. ἐν τῇ Κορινθίῳ p. 377. b. ἐρήμη μέγιστη ἡ Κορινθίος pag. 381. d. ὁ Κορινθίος pag. 378. a. *Polybii Histor. T. VI. H 380.*

Verf. 8. 380. d. &c. Apud Polybium rursus XVII. 6, 8. & 11, 4. scripti libri omnes in masculinum genus consentiunt.

Ibid. διαλαβὸν τὰς δόους &c. Citat Suidas in Διαλαβόν. — *Ibid.* αἰς αὐτὸν caret ed. 1. & Bav.

Cap.
LXVIII.

C A P V T LXVIII.

Verf. 1. *Verf.* 1. Εὐριπίδας. Εὐριπίδας Aug. Conf. c. 59. —

Ibid. εἰς δισχιλίους. Caret εἰς Aug. — *Ibid.* ἅμα δὲ τοῦτοις. ἅμα δὲ καὶ τοῦτοις ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. C. Delevit καὶ Caub. cum Reg. B. Vat. Flor. Vrsin. — *Ibid.* ἐρμήσας caret ed. 1. operarum errore. — *Ibid.* ἐκ Ψυφίδος. De hac urbe vide cap. 70, 3 sq.

Ibid. Φενικῆς, id est, agrī, ad Pheneum, Arcadiae urbem, pertinentis. Vide Steph. Byz. in Φενεός, & Wesfeling. ad Diodor. II. p. 41. Leuiuscule erraverant ed. 1. 2. cum vet. codicibus, Φενίης dantes penacute. Nihil hic pertinebat Phoenice, quod Epiri oppidum est.

Verf. 2. *Verf.* 2. ἐμβάλλειν. ἐμβάλλειν Aug. Reg. A. sed in hoc superscr. μ. — *Ibid.* οἷος τ' ἦν, paratus erat. Aberat hoc ab ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Adjecit Casaub. ex Reg. B. cum quo faciunt Vat. & Flor.

Verf. 3. *Verf.* 3. προνομῆς edd. ex Bav. Suidas: Προνομῆ· διαπραγή. Et Προνομεία· ἡ σύλλυσις. Et apud Hesychium Λητή exponitur προνομία. Conf. eundem in Προνόμια, & ibi Interpretes.

Verf. 4. *Verf.* 4. προσπεπτακώτων. προσπεπτακώτων ed. 1. 2. 3. errore operar. ex ed. 1. propagato, quem correxit Gronov. *Ibid.* ἐν ἤπερ ἦκε, qua venerat. Sic ἦκε, venerat, notatione præteriti plusquamperfecti, IV. 80, 1. & alias. Satis autem fuerat ἤπερ, absque ἐν, ac fortasse præpositio hæc orta ex litera ν, in quam desinit vox præcedens.

Verf. 5. *Verf.* 5. κατελπίζων. καθελπίζων ed. Casaub. operarum errore. — *Ibid.* καταταχῆσεν correxit Casaub. monente Vrsino. Sic autem & Reg. A. ex emendatione quidem, sed ab ead. manu. Et ora Reg. B. ἴσως καταταχῆσαν.

Verf.

Versf. 6. αὐτὸν τὸν Στυμφ. Temere τὸν deerat ed. *Versf. 6.*
 'asaub. & seqq. Ipsa urbs distinguitur ab agro, cujus no-
 men Στυμφαλία est.

CAPVT LXIX.

Cap. LXIX.

Versf. 1. πρωτοπορείας & mox πρωτοπορείαν solus nunc. *Versf. 1.*
 uidem dedit Aug. — *Ibid.* Ἀπέλαυρον. Vide Liv.
 XXXIII. 14, 10. & ibi Drakenb.

Versf. 4. Ἀχαιῶν αὐτῶν τινας. Sic Vat. & Flor. ut su- *Versf. 4.*
 nicatus erat Reiskius. τινὰς αὐτῶ ed. 1. cum Bav. αὐτῶ
 τινὰς ed. 2. & seqq. cum Aug. Reg. A. — *Ibid.* συμβε-
 λοθημέναι recte edd. cum Bav. Aug. Reg. A. συνέβη βα-
 λοθημέναι Vat. Flor. συμβεβημέναι. Reg. B.

Versf. 5. ἐν τῷ περὶ Σελασίαν πρὸς Κλεομένην κινδύνῳ. *Versf. 5.*
 Verba ἐν τῷ iterum ponunt ed. 1. 2. cum codd. omnibus
 ἔστ Σελασίαν. Priori loco ista verba, monente Vrsino,
 eleverat Casaubonus: nos, cum Reiskio, ibi restitimus,
 et altero loco delevimus. De re vide II. 65 sqq. Pro Σε-
 ασίαν mendose Σικελίαν dant Aug. Reg. A. Κλεομένη
 pro more Flor. pro Κλεομένην.

Versf. 6. προσάγοντας. προσάγοντας Flor. & Reg. B. Sci- *Versf. 6.*
 cet hi cum hoc verbo construxerunt pronomen αὐτοῖς,
 quod potius pendet a σύνεσις.

Versf. 7. διαφθάρη. ἐφθάρη ed. 1. cum Bav. — *Ibid.* *Versf. 7.*
 ὑπλείους. οὐ πλέον solus Reg. B.

CAPVT LXX.

Cap. LXX.

Versf. 1. περὶ τὸν Ὀλίγυρτον. Sic corrigendum pu- *Versf. 1.*
 avi, collato IV. 11, 5. & Plutarchi loco ibi citato. In
 cholio infra contextum. h. l. peccarunt nonnihil operæ.
 Ion Λίγυρτον vulgo h. l. dabant editi cum Bav. sed Λίγυρ-
 τον, quod inde Danvillius in Tabulam Græciæ recepit
 sic Vat. & Flor. Λίγυρτον habent, sed Λίγυρτον. Eadem
 Vat. ne hoc quidem, sed τὸν Λίγυρτον, notavit Spallettus.

Versf. 2. ἐπὶ δύο ἡμέρας. ἐπὶ δυ' ἡμέρας Reg. A. & ἐπὶ *Versf. 2.*
 δυ' ἡμέρας. Aug. ut III. 51, 12. III. 52, 2. — *Ibid.*

ἄμα τούτῳ correxit Casaubonus, monente Vrsino ex ingenio. Sic vero dedit Aug. ἄμα τούτοις ed. 1. 2. cum ceteris codd. — *Ibid.* διὰ τῆς Κλειτορίας, *per agrum Clitoris oppidi.* Conf. ad IV. 10, 6.

Vers. 3. 199. *Vers.* 3. τῆς Ἀζανίδος. *Azanis*, vel *Azania*, ut Stephanus scribit, pars Arcadiæ, septemdecim oppida comprehendens. In horum numero *Psophis* erat. — *Ibid.* τὴν μεσόγειαν edd. ex Bav. (nisi quod ed. 1. & 2. per Obfopœi errorem σ duplicant.) τὴν μεσόγειον Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* συνακτούσα Bav. Aug. Reg. A. Temere & imperite *συνακτούσης* edd. errore ex ed. 1. propagato. — *Ibid.* Vocab. Ἀχαιῶν deest Flor. Pro *προσαπερίων* simplex *δοπερίων* habet solus Reg. C. — *Vers.* 4. Confer c. 71, 2. — *Vers.* 5. Caret *τριταῖος* ed. 1. cum Bav. *Ibid.* Καφῶν cum Scaligero correxit Casaub. Καφῶν ed. 1. 2. consentientibus codicibus nostris. — *Ibid.* καταστρατοπέδους. *κατεστρατοπέδους* ed. 4. 5. in vitis libris.

Vers. 7. *Vers.* 7. τὴν γὰρ ἀφ' ὁπέρας. γὰρ deest ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Adjecit Casaubonus ex Reg. B. Varietas nulla enotata est ex Vat. & Flor. ex quo intelligitur, Vat. ignorare particulam, sed Flor. eandem agnoscere, unde etiam hausit Reg. B. Probanda utique conjectura, quam habet codex Vossianus in ora: *παρὰ μὲν γὰρ τὴν.* *conf.* *vers.* 8. Eadem fuit Reiskii sententia. *κατὰ* ad oram sui libri adscriptit Scaliger. — *Ibid.* λάβρος dedit Vat. Flor. Aug. Perott. Et sic ex conjectura scribere jusserat Reiskius. Nec tamen omnino spernam adverbium *λάβρος*, ad verbum *καταφέρεται* referendum: *rapide fertur.* *λάθρως* operarum errore est in ed. 4. Quod in Perotti versione vulgo *felicissimus torrens* scribitur, adparet, *velocissimus* voluisse interpretem.

Ibid. τὸ παράπαν. Restitui τὸ, quod temere & in vitis msstis aberat ab ed. 2. & seqq. — *Ibid.* κατὰ βραχὺ τῷ χρόνῳ. *κατὰ βραχὺ τῶν χρόνων* Vat. Flor.

Vers. 8. ἔχει. Mendose ἔχειν ed. 1. 2. cum Bav. Vat. Flor. Monente Vrsino correxit Casaub. Et verum habent

bent Aug. Reg. A. B. C. conf. verf. 10. — *Ibid.* τὸν Ἐρύμαν-
Sen. *Erymanthus* & fluvii & montis nomen, de quibus
 copiose Pausanias. Notus Erymanthus aper, ab Hercule
 confectus. — *Ibid.* καὶ ὑπὸ πολλῶν. ὑπὸ adjiciendum
 monuit Vrsin. Et cum id ipsum daret Flor. non dubitavi
 recipere; licet non diffitear, etiam absque præpositione
 stare orationem posse.

Vers. 9. τὸν προειρημ. τρόπον. Correxerit Casaubonus. *Vers.* 9.
 τρόπον ed. 1. 2. cum msstis. In uno Reg. A. ρ superne adje-
 ctum a pr. manu.

Vers. 10. ἔχει δὲ, monente Vrsino, correxit Grono- *Vers.* 10.
 vius. ἔχεν δὲ ed. 1. 2. 3. consentientibus msstis; unde
 videri potest excidisse verbum συμβαίνει. Confer tamen
 verf. 8.

Vers. 11. καὶ τὸν Εὐριπίδαν. Restitui articulum, te- *Vers.* 11.
 mere omiffum in ed. Casaub. & seqq.

CAPUT LXXI.

Cap. LXXI.

Vers. 1. λογιζόμενος. Receptum malim συλλο- *Vers.* 1.
 γιζόμενος ex Vat. & Flor.

Vers. 2. ἐπέκειτο τοῖς Ἀχαιοῖς τότε. τότε caret ed. 1. *Vers.* 2.
 cum Bav. quod immerito probavit Reiskius. Imo recte
 illam particulam inserunt ed. 2. & seqq. cum ceteris codi-
 cibus. Nempe verbum ἐπέκειτο nunc non nude *immine-*
bat est interpretandum, media quadam notione; sed in
 partem adversam accipiendum, *hostiliter imminebat, op-*
posita erat; cui mox opponitur προκείμεναι, *praesidio esse.*
 Igitur *tunc, quum Eleorum sequeretur partes,* (conf. c. 70,
 4.) *opposita erat* Plophis Achæis & Arcadibus: si Philip-
 pus eam cepisset, erat eisdem *praesidio* futura.

Ibid. κατὰ τοσούτων Flor. Aug. Reg. A. Vulgo κατὰ
 τοσούτο edd. cum Bav. — *Ibid.* ταῖς Ἠλείοις Vat. Flor.
 Aug. Reg. A. Et Perottus, *Eliensibus.*

Vers. 3. παρήγεια. παρήγεια Flor. pro more. *Vers.* 3.

Vers. 5. τῷ πεκείσθαι recte ed. Casaub. & seqq. cum *Vers.* 5.
 Reg. B. C. & Bav. & Vrsin. Temere τῷ τε κείσθαι ed. 1.

quod tenuit ed. 2. τῷ τε πεπεῶσαι Aug. Reg. A. τοῦ πεπεῶσαι Vat. & Flor.

Vers. 6. *Vers. 6.* διηκίστου ἀλλήλοις. Cum διηκίρουσιν vulgo omnes darent, Casaubonus in ora Basil. notavit: „Forte διηκίρουσιν ἐν ἀλλήλοις, vel διηκίστου.“ Et hoc posterius, quod mihi unice verum visum est, in versione expressit, *diffidere sibi invicem incipiebant.* Verbum διηκίρουσιν ex præcedentibus imperite repetitum videtur: nec satis puto, pro ἀλλήλοις cum Reiskio aut ἀλλήλους, aut, quod illi magis placuit, ἐπ' ἀλλήλοις corrigere.

Vers. 10. *Vers. 10.* ἐπεὶ δ' ἢ τὰ. ἐπειδὴ δὲ χορηγ. Flor. minus commode. Nam & articulus ἢ requirebatur, & particula τὰ respondet ei, quæ sequitur, οἷ τὰ Μακροδ. Lubens acciperem ἐπειδὴ δ' ἢ τὰ χορηγ. — *Ibid.* ἐπὶ τὴν τοῦ βίφ. ἐπὶ τοῦ τὴν βίφ. ed. Casaub. operarum errore. — *Ibid.* ἀμελήτως correxit Gronovius. ἀμελήτως ed. 1. 2. 3. consentientibus msstis. Conf. Annot. ad I. 44, 4.

Vers. 11. *Vers. 11.* ἐξελεθόντας. ἐπεξελεθόντας Flor. quod licet ex nullo alio codice adferatur, tamen recipi debebat; quia probabilius est, neglectam esse illam præpositionem ab aliis librariis, quam ab hoc ex ingenio adjectam.

Cap.
LXXII.

C A P V T LXXII.

Vers. 1. *Vers. 1.* ἐνδυμενίαν. Conf. V. 81, 3. Suidas ex hoc loco: Ἐνδυομενίαν· τὰ ἔπιπλα. Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἔπασαν ἐκ τῶν οἰκτιῶν ἐξήρπασαν. Hesychius: Ἐνδυομενία· κτήσις, ἢ ἐπισκευή. Confer Interpretes utriusque grammatici; sed imprimis Interpretes Pollucis, ad Onomast. X. 12.

Vers. 4. *Vers. 4.* κατὰ χώρας solus quidem h. l. dedit Flor. Sed id requirebat usus, cum aliorum, tum ipsius Polybii, III. 46, 9. VIII. 36, 13. XL. 3, 3. Alia enim ratione dicitur κατὰ τῆς χώρας, III. 76, 10. XL. 3, 10. conf. ad III. 19, 7. & ad IV. 45, 6. Itaque quum h. l. κατὰ χώρας cum Βαν, aliisque codd. darent editi, monuit REISKIUS: „Forte κατὰ

κατὰ χώραν: nisi *pluralem* prætulit, ad significandam multitudinem locorum, ubi quique erant. —

Verf. 5. τινὰς ἡμέρας recte edd. ex Bav. Perperam *Verf. 5.*
ἀπὶ τόπου τινὸς ἡμέρας Vat. Aug. Reg. A.

Verf. 6. ἀπελογίσασθε, præeunte Scaligero, correxit Casaub. Sic autem præferunt Aug. & Reg. A. Sed ἀπελογήσατο ed. 1. 2. cum Bav. Vat. & Flor. Conf. ad II. 12, 4. & ad II. 54, 4.

Verf. 8. τὰς αὐτῶν. τὰς αὐτῶν Bav. — *Ibid.* τὸν Κόρυμβον. Sic h. l. Aug. in contextu, & Flor. inter lineas. Conf. ad c. 67, 8.

Verf. 9. Πρόσλαον. — „Miror novitatem nominis. Num Ἡρόστρατον?“ REISK. — Nil variant codices. *Verf. 9.*

Verf. 10. ἐπετέλεσθη recepi ex Vat. Flor. Aug. Reg. A. Conf. II. 58, 7. III. 84, 15. *Verf. 10.*

CAP V T LXXIII.

Cap.
LXXIII.

Verf. 1. περυσμένοι, monente Gronovio, correxit Ernestus. Sic autem Vat. Aug. Reg. A. Ceteri περυσμένοι. *Verf. 1.*

Verf. 2. συναύξων δὲ τὴν πρόθεσιν. Capite superiori *Verf. 2.*
verf. 6. τὴν αἴρεσιν dixerat καὶ τὴν εἵνοιαν. πρόθεσιν nunc videtur dicere, *propositum suum bene mercedi de Achaïs, & eos sibi devinciendi.*

Ibid. τὴν Στράτον. Retraxi accentum, qui vulgo ponebatur in ultima. — „Si bene habet τὴν Στράτον, videtur hæc *Stratos* eadem cum *Stratia* Homeri Iliad. B' 607. cujus & Pausanias p. 651. & ex Homero Statius meminit Thebaid. IV.“ REISK. — Eam sua ætate deletam ait Strabo lib. VIII. p. 388. ita quidem, ut ne locus quidem, quo fuerit olim, definiri potuerit. — *Ibid.* Ταλφουσίαις. Ταλφουσίαις ed. Casaub. & seqq. invitis mæstis.

Verf. 4. τὰς μὲν προνομᾶς. τοὺς μὲν προνομᾶς corrigendum putavit Scaliger, nulla urgente causa, τὰς προνομᾶς idem sonat ac τοὺς προνομεύοντας. conf. V. 19, 8. Sic αἱ ἔφοδοι idem est ac οἱ ἐφοδεύοντες, & id genus alia. — *Ibid.* αὐτὸς δὲ bene Casaub. & seqq. cum Reg. B. C. puto & cum

Flor. e quo nulla notatur discrepantia. *αὐτός τε* ed. I. A. Bav. Aug. Reg. A. nescio an & Vat.

Verf. 6. *Vers. 6. γέμεν σωμαίων καὶ κατασκευῆς. κατασκευῆν* commode nunc *rerum omnium copiam* interpretatus est Casaub. Confer ad I. 19, 15. Sic III. 17, 10. & sæpe Thucydides, ut I. 89. II. 5. VI. 46. Adde Pollucem in Onomast. X. 11. & ibi Interpretes. Infra, cap. 75, 2. pro synonymo ejusdem vocabuli utitur *ἀποσκευῆ*.

Verf. 7. *Vers. 7. ὥστε τινὰς ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεάς, ἔχοντας* *ἰκανὰς οὐσίας, μὴ παραβεβηκέναι τὸ παράπαν εἰς Ἠλείαν.* Casaubonus: *ut reperiantur sic satis divites, qui per alteram aut tertiam generationem urbem Elis omnino non adierint.* Ad hanc sententiam adaptavi distinctionem orationis, interposito commate post *γενεάς*. REISKIUS, verba *ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεάς* construens cum proxime sequentibus, hanc esse ait Polybii sententiam: „*Eleorum quosdam adeo deditos fuisse vitæ, quæ ruri agitur in opere rustico, duræ & laboriosæ, ut, quum satis ipsis esset, unde vel nepotes ipsorum, nedum ipsi commode viverent, (vel; quamquam opibus abundarent, ad secundam, quid quod & tertiam hominum generationem suffecturis,) nolent tamen ab illa vitæ duritie & ærumnis desistere, atque in urbem descendere, & otio lautitiiisque se tradere.*“ — Optet eruditus lector. Mihi videntur ea, quæ proximo versu sequuntur, Casauboni commendare interpretationem. Quod si vero *Ἠλῆσι* v. h. l. scripsit Polybius, contra usum & firum & aliorum scriptorum eodem nomine & regionem & urbem designavit. CASAVBONUS ad oram Basil. adscripterat: „Scribendum videtur εἰς μηδεμίαν πόλιν Ἠλείας.“

Verf. 9. *Vers. 9. διὰ τὸ πλῆθος μὲν τῆς χώρας.* Casaubonus obscurus: *proptèr laxum agri modum.* Reiskius: *quod Elis esset regio amplissima, cujus in extremis finibus qui habitarent, propter magnitudinem intervalli non possent sæpe ad urbem conmeare.* Forfan τὸ πλῆθος de *πολυανθρωπία* intelligendum, id est, *de cultorum multitudine.*

Ibid.

Ibid. ἰερὸν βίβν. Sic ed. 1. cum codd. omnibus, excepto Aug. e quo βίδν ἰερὸν habet ed. 2. & seqq. De re confer Diodorum Siculum T. II. p. 547. citatum etiam a Reiskio, & Strabonem lib. VIII. p. 333.

Verf. 9.

CAPUT LXXIV.

Cap.
LXXIV.

Verf. 1. Πισάτιδος. Sic Vat. Flor. Aug. Πισατίδος, penacnte, editi cum Bav. & Reg. A. De antiquis Eleorum cum Arcadibus controversiis & bello conf. Diodor. XV. 77. *Ibid. μεταλαβῆν. μεταβάλλειν* ante Casaubonum scribere iusserat Vrsinus, nulla urgente causa. Conf. ad I. 61, 3.

Verf. 1.

Verf. 2. ἔμεναν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, in eodem statu manserunt; id est, *armati manserunt;* arma non deposuerunt, quæ ista occasione ceperant, cum olim belli prorsus fuissent immunes. Verba ista ἐπὶ τῶν αὐτῶν temere prætermisit ed. 1. Habet autem ea Bav. cum aliis.

Verf. 2.

Ibid. οὐκ ἔρθῶς κατὰ γὰρ τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ποιούμενοι πρόνοιαν. Tenui hoc, non quod persuasus fuerim unice verum esse, sed quod nec certius quid haberem, & quod scriptura hæc veterum codicum Vat. Flor. & Vrsini utcumque defendi posse videbatur, naturalem verborum seriem hanc intelligendo, οὐκ ἔρθῶς ποιούμενοι, κατὰ γὰρ τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν, in quo male fecerunt, certe quod adinet providam futuri curam. Pulcre autem intelligo, nec per se satis expeditam esse eam rationem, & in hanc sententiam ποιῶντας potius, quam ποιούμενοι, fuisse scribendum, & ex usu sermonis ac præsertim ex ipsius styli Polybiani usu connectenda ista verba utique videri, περὶ τοῦ μέλλοντος ποιούμενοι τὴν πρόνοιαν. Itaque minime contemnendam putavi CASAVBONI emendationem, κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν, scil. γνώμην vel δόξαν, quam, dubitanter primum oræ Basil. inscriptam, in ipsum contextum deinde recepit doctissimus ille Polybii editor. Eamdemque haud cunctanter & equidem tenuissem, si aliàs eam formulam, quam Platoni quidem frequentatam scio, Polybio usurpa-

Verf. 2. tam meminiffem. Nunc quum alii codices, pro *κατά γε τήν*, *κατά γένος τήν* darent, corruptiffimum quidem hoc effe intellexi; fed eam ipfam ob caufam vifa mihi eft hæc fcriptura non ex ingenio & conjectura librarii alicujus, qui *κατά γε τήν* in fuo exemplari inveniffet, manaffe, fed veftigia fortaffe paulo minus obfcura, quæ ad veram fcripturam probabili via nos adducere poffent, continere. Sane fpeciem aliquam admodum probabilem mihi vifa eft habere REISKII conjectura, *κατά γένος τήν* ex *καταγελαστήν* corruptum fufpicantis. Et reliquam quidem ejuſdem ſagaciſſimi viri emendationem, *ἀλλ' ἔμειναν ἐν οὐκ ὀρθοῖς, καταγελαστήν περὶ τοῦ μέλλοντος ποιούμενοι πρόνοιαν*, nullo modo potui probare; quoniam nec per fe tam commoda vifa eft, quam vulgata læctio, in quam libri omnes conſentiunt; & quod falſæ hypothefi eam ſuperſtructuram vidi, quaſi verba *ἐπὶ τῶν αὐτῶν* a veteribus nonnullis abeffent codicibus, quæ quidem non niſi operarum aut Obſopoei errore deſiderantur in prima editione. Sed, reliquam codicum ſcripturam tenendo, fic fortaffe ſcripſiſſe Polybium ſuſpicatus eram: *οὐκ ὀρθῶς, καταγελαστήν* (aut καὶ *καταγελαστήν*, vel *καταγελαστήν*, vide ad I. 51, 7. & ad III. 23, 3.) *περὶ τοῦ μέλλοντος ποιούμενοι πρόνοιαν*. Ne quid tamen diſſimulem, ut nunc quidem ſtat ſententia, maxime omnium probabilis Caſauboni mihi videtur ſententia, eamque in contextu ſervatam malim.

Verf. 3. *Verf. 3. λέγω δὲ τὴν εἰρήνην*. De *Pacis juſta & honeſta proſperitate* confer quæ dixit hoc eodem libro, cap. 31. *ἢ* h. l. ex mſtis reſtitui, contra quorum fidem δὲ vulgo erat editum.

Verf. 4. *Verf. 4. προθεμένοις. ποθεμένοις* ed. i. operarum error; nec id ex *ποθεμένοις* fortaffe corruptum putes, nam in *προθεμ.* conſentiunt codices.

Verf. 8. *Verf. 8. οὔτε ποτέ*. Ad *οὐ τὸ* refertur deinde *τὴν δέ*. Confer Adnot. ad I. 13, 6. & in ea Adnotatione pro eo, quod operarum noſtrarum errore legitur, *Vulgo edebatur οὐδ' ἡμῖν*, reſcribe, *Vulgo legebatur οὐδ' ἡμῖν*. Confer &

& I. 62, 2. & III. 118, 3. Nec tamen diffimulabo, οὐδέ ποτε pro οὐτε ποτὲ, me hoc loco maluisse.

Verf. 8.

Ibid. πρὸς τὸ παρὰ πάντων &c. Vt tam de necessitate emendandi vulgatum contextum, quam de probabilitate earum emendationum, quas nos (præeunte Casaubono partim in ora Basil. partim in latina versione) adhibuimus, planius judicare lector eruditus possit; totam βῆσιν, qualem vulgo exhibent libri omnes, scripti cum editis, hic adposuisse jurebit. Est autem hujusmodi: ἐπειδὴ τὰ τῶν καιρῶν, οὐτε ποτὲ πρότερον εὐφυστέραν διάθεσιν ἐσχῆκε τῆς νῦν παρὰ πάντων ὁμολογουμένης κτήσεως τὴν ἀστυλιαν. τὴν δὲ χώραν, καθ' ἕκαστον ἐπάνω προῖκον, ἐπὶ τῆς καλαυῆς συνηθείας ὄντων αἰθυγμάτων ἐμμενόντων, οἰκοῦσι διαφερόντως οἱ λαοί. Scaliger pro eo, quod nos πρὸς τὸ παρὰ πάντων posuimus, τοῦ παρὰ πάντων scripsit. In ὁμολογουμένην vero, & in ἔτι, nobiscum consentit. Ceterum quod de *præsenti rerum statu* dicit Polybius, ad idem fere tempus pertinet, de quo dixi ad IV. 32, 9. & locis ibi citatis. Etenim licet de Eleorum in foedus Achaicum receptione in Reliquiis Historiarum Polybii nulla mentio occurrat, videntur tamen utique jam ante Messenios & Eacedæmonios, de quibus dictum est locis citatis, Elei foederi illi accessisse, quos jam octavo ante id tempus anno ad Achaeorum societatem pronos fuisse discimus ex Livio XXXVI. 31.

CAPUT LXXV.

Cap.
LXXV.

Verf. 2. ὁ καλαῦσι Θαλάμας. Fuit oppidum *Thalamae* in Laconia, cujus meminit Polyb. XVI. 17. & Ptolemæus atque Pausanias. Fuit aliud Messeniæ, eidem Pausaniæ & Stephano Byz. memoratum. *Thalamarum* harum Elidis apud nullum alium Scriptorem mentionem reperio; ænescio, unde Danvillius situm hujus castelli didicerit, qui illud in ea parte Elidis posuit, quæ & Achaïæ & Arcadiæ confinis est.

Verf. 2.

Ibid.

- Ibid.* τὴν τε χάραν. Caret τε Aug.
- Verf. 4. *Verf.* 4. ἀναλαβῶν caret ed. 1. cum Bav.
- Verf. 5. *Verf.* 5. συμπεφευγόντων Vat. Flor. Vrsin. Et sic debuerat etiam Reg. B. in quo mendose συμπεφευγόντων, quod ita expressit Casaubonus, sed συμπεφευγόντων recte ed. Gron. & Ern. Simplex πεφευγόντων ed. 1. 2. cum aliis codd.
- Ibid.* Pro ἄτε λῖαν corrupte est ἀτελῆ in Vat. & ἀτελῶς in Flor. Idem error IV. 57, 14. — *Ibid.* ἅμα δὲ καὶ καὶ caret ed. 1. operarum errore. — *Ibid.* αὐτοῦς. αὐτοῦς Aug. Reg. A.
- Verf. 6. *Verf.* 6. Ἀμφίδαμος scripsi cum Vat. Flor. & Perotto, in quam scripturam infra cap. 84 sq. libri omnes consentiunt.
- Verf. 7. *Verf.* 7. πρὸς δὲ τούτοις τετράποδος λείας. Sic, absque articulo, habent ed. 1. 2. cum Bav. sed in his τετράποδος in τετράποδος est corruptum, & punctum ponitur post hoc vocabulum. πρὸς δὲ τοῦ τῆς τετράποδος λείας citatur ex Vat. ubi facile adparet, τοῦ τῆς ex τούτοις esse corruptum. πρὸς δὲ τούτοις τῆς τετράποδος λείας Flor. Reg. A. Aug. quod ex marg. ed. 2. recepit Casaub. In Reg. A. tamen prius aberat τῆς, sed mox ab eadem manu adjectum.
- Verf. 8. *Verf.* 8. παντοδαπῆς Vat. Flor. in quam formam alibi consentiunt codices nostri.

Cap.
LXXVI.

CAPVT LXXVI.

- Verf. 1. *Verf.* 1. Ἀπελῆς δέ. Perperam Ἀπελῆς μὲν Aug. & Reg. A. qui tamen mox recte cum aliis ὅς ἦν μὲν dant. — *Ibid.* ἀγαγεῖν scripsi cum Flor. Aug. Reg. A. Ex Vat. nil uotatur: miror vero, si cum Bav. in διαγαγεῖν consentiat. In Boecleri lectionibus Polybianis, per errorem, ἀγαγεῖν editis tribuitur, & διαγαγεῖν codici Augustano.
- Verf. 2. *Verf.* 2. Θετῆλοι γάρ. Temere Θετῆλοι μὲν γάρ ed. 2. seqq. cum Aug. & Reg. A. & mox tamen iidem ἐδόκειν μὲν.
- Verf. 3. *Verf.* 3. πρὸς ταύτην. Perperam πρὸς caret Aug.

Verf.

Verf. 4. ἐπέτρεψε. Nescio, quo casu quovē consilio *Verf. 4.*
ἐπετρέπετο in marginem ed. 2. irrepfit, quod nullus codex
habet. — *Ibid.* καταλύσεις. Putaveram τὰς καταλύσεις,
sed articulum nullus codex agnoscit.

Verf. 6. πεπεισμένος cum Vrsino & Scaligero correxit *Verf. 6.*
Casaubonus. Sic & ora Reg. B. ἴσως, πεπεισμένος. Et
Perottus: *σπρῆανς*. πεπεισμ. ed. 1. 2. cum msstis. — *Ibid.*
τῷ κατὰ βραχύ. Sic omnes cap. 82, 2. *Verf. 6.* λήσειν
recte edd. cum Bav. Corrupte δῆσιν Vat. Aug. Reg. A.
Prorsus omisit hanc vocem Flor. sed vacuum reliquit spa-
tium. — *Ibid.* ἀγαγών. ἀναγαγών ed. 1. operar. errore,
& inde Reg. B.

Verf. 7. πρότερον. Sic recte ed. Casaub. & seqq. Reg. *Verf. 7.*
B. Vat. Flor. Vrsin. Perperam ὕστερον ed. 1. 2. cum Bav.
Aug. Reg. A. Totam βῆσιν, a verbis καὶ ταῦτα usque προσ-
ταττόμενον prætermisit Perottus. — *Ibid.* συνστρα-
τευμένος καὶ τεθραμένος. Sic scripti omnes cum editis.
Quod συνστρατευμένους τεθραμένος habet Vrsinus, ex
ipsis conjectura est, quam nemo desideraverit. — *Ibid.*
ποιῶν Κλεομένης τὸ προσταττόμενον. Sic recte edd. cum
Bav. & Flor. nisi quod in hoc mendose Κλεομένη est pro
Κλεομένην. Κλεομένην προσταττόμενον Aug. & Reg. A.
sed in Reg. A. vera lectio ab eadem manu inter lineas in-
dicatur. Κλεομένης προσταττόμενον (abique artic. τὸ)
Vat. & Vrsin.

Verf. 9. τῷ δ' Ἀπελλῆ. τῷ δ' Ἀπελλῆ Vat. Flor. Aug. *Verf. 9.*
Reg. A.

CAPVT LXXVII

Cap.
LXXVII.

Verf. 1. ἐν ὑπαίθροις. Sic edd. cum Bav. In edit. Er- *Verf. 1.*
nest. tamen ἐν omiffum errore operarum. Sed eandem
præpositionem ignorant codices Vat. Flor. Aug. Reg. A.
Ibid. συνδιατριβ. Temere διατριβ. ed. 1.

Verf. 3. χάρις. Casaub. *venustas*. Commodius for- *Verf. 3.*
tasse foret *suavitas*. — *Ibid.* ἐπίφασις βασιλική καὶ δύ-
ναμις. Vocabulum *δύναμις majestatem* interpretatus est
Casaub.

Verf. 3. Casaub. & in ora Basil. adnotavit *δύναμις αυξοριτας, majestas*. Idem vocabulum Reiskius pro *facundia naturali, potentia in dicendo* accepit. Mihi, sicut *στρατηγικὴ δύναμις ingenium imperatorium*, sic *βασιλικὴ δύναμις regium ingenium* esse videtur. Vide Adnot. ad I. 84, 6.

Verf. 4. *Verf. 4. ἄλλος ἀρμόσει κωρὸς μᾶλλον*. Vide lib. VII. c. 12 seqq.

Verf. 5. *Verf. 5. ἐν τῆς Ὀλυμπίας*. Sic & ora cod. Voffiani, conf. cap. 75, 8. *Ὀλυμπιάδος*, quod ed. 1. & 2. dabant cum mastis, Xylander in germanica versione pro *regione Olympiaca* sive *agro Olympico* accepit.

Ibid. ἀναζεύξας τὴν ἐπὶ Ἡραίας. Quod vulgo habent omnes *τὴν ἐπὶ Φαραίαν*, statim eo nomine peccare mihi visum est, quod accusativus casus adhibetur, ubi genitivus requirebatur, ut in illo II. 54, 12. *προῆγε τὴν ἐπὶ Ἡραίας καὶ Τελφούσης*. Itaque saltem *τὴν ἐπὶ Φαραίας* fuerat scribendum. *Φαραία* autem nescio quid sit, nisi ager urbis, cui *Φαρα* nomen est. Sed sic ad *Φαραίας* requirivissus erat articularus, *τῆς Φαραίας*. Præterea urbs *Pharæ* ita longe hinc abest in Achaia, ut nullo modo probabile mihi fuerit, hujus urbis mentionem nunc facere voluisse Polybium, ubi de itinere, Olympia Telphusæ & Heræam instituto, agitur. Itaque, quum *Heræam petivisse Philippum* diserte mox dicat Polybius, hoc loco *τὴν ἐπὶ Φαραίας* ex *τὴν ἐπὶ Ἡραίας* corruptum putavi. Neque huic rationi obstat, quod mox ait, *primum Telphusam*, quæ tamen longius aberat ab Olympia, *pervenisse Philippum, & inde deinde Heræam*, quæ propius Olympiam sita est. Nam Olympia in Arcadiam proficiscentibus, sive Heræam peterent, sive Telphusam, eadem via primum proficiscentium erat, donec extra Elidos fines pervenissent: eamque viam *τὴν ἐπὶ Ἡραίας* vocat Polybius, quia Olympia Heræam recta ducebat. Sed priusquam Heræam perveniretur, declinabat inde alia via paulisper versus septemtrionem, Telphusam ducens: & consulto hanc urbem, cujus cives nuperime magno beneficio sibi devinxerat, (cap. 73, 2.) prius

primis petiit Philippus, quam ipsam Heræam intraret, unde in Triphyliam erat invasurus. Ceterum video, ad defendendam quodammodo scripturam codicum, τὴν ἐπὶ Φαραιάν, provocari ad Strabonem posse, apud quem lib. VIII. p. 356 extr. & seq. hæc verba legimus: παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἔστι καὶ ἡ Ἐπινα, [sive Ἀρκιννα,] δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς Παρθενίας, ὡς εἰς Φηραίαν ἰόντων. Quamnam vero ibi Φηραίων Geographus dicat, cum per se obscurum sit, tum magis etiam incertum sit ex eis quæ continuo ibi sequuntur: ἡ δὲ Φηραία ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας &c. Nam *Pheræam* quidem *Arcadiæ* nemo novit. Sed ob id ipsum, quod in utramque partem dubia res est, non ibo inficias, cautius me facturum fuisse, si codicum scripturam interim, dum certius quid proferatur, in contextu tenuissem. Quanta vero difficultate omnino prematur nostra notitia istarum regionum, & quam lubrico loco conjecturam aliquam ineam interponere ausus sim, nunc demum maxime inteligo, postquam Elidis tabulam, a consummatissimo in Geographia antiqua viro Danvillio delineatam, conferre subiit cum ea, quæ nuper ductu doctissimi Auctoris Itinerum juvenis Anarcharfidis est descripta; quarum in altera idem ille *Parthenias* fluvius, quem Strabo loco citato commemorat, ubi *viæ* mentionem facit, *quæ ab Olympiæ εἰς Φηραίαν ἄγεται*, velut a septentrione versus Olympiam decurrens describitur, in altera a meridie & a parte e diametro opposita.

Ibid. Τέλφουσαν, ut alibi, restitui ex scriptis libris, quibuscum consentiunt ed. 1. 2. Temere Τέλφουσαν ed. Casaub. & seqq.

Ibid. βουλόμενος ταύτην ποιῆσαι τὴν εἰς τὴν Τριφυλίαν εἰσβολήν. Habuerat brevius iter in Triphyliam ex Olympia; sed voluerat prius prædam, qua onustus erat exercitus, in amica regione partim in tuto deponere, partim dividere. Conf. cap. 78, 2. Simul eo consilio fortasse in Arcadiam rediit, ut securos redderet Eleos & Triphylis, tamquam nullum amplius periculum eis immineret.

Articu-

Verf 5.

Vers. 5. *Articulum τήν*, qui vulgo desiderabatur ad *Τριφυλίαν*, adjecti cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. In scripturam autem *Τριφυλίαν* cum aliis omnibus auctoribus consentiunt codices nostri Vat. & Flor. Ceteri partim *Τριφυλίαν* dant, partim *Τρυφαλίαν*. *Τριφαλίαν* h. l. Reg. A. & Perott. *Τρυφαλίαν* primum fuerat in Bav. sed id in *Τριφαλίαν* mutatum. Vicissim in Aug. primum *Τριφαλ.* videtur fuisse, sed id in *Τρυφαλ.* mutatum. Conf. V. 27, 4. XVIII. 25, 7. & XVIII. 30, 10.

Vers. 6. *Vers. 6. Δοριμαχος. Δωριμαχος* Aug. Reg. A. constanter. — *Ibid. Φιλίαν* Vat. Flor. Aug. Reg. A. Perottus. *Φυλλέων* edd. cum Bav.

Vers. 7. *Vers. 7. τούς Ταραντινούς. Tarentini*, levium equitum genus, conf. XI. 12 sq. De his consule Arcerium ad Aeliani Taet. p. 15. & quos ibi citat, in primis Suidam in *Ἰππική*. Eorundem ex Polybio meminit Livius XXXV. 28 sq. — *Ibid. βοηθῶν εἰς τήν Τριφυλίαν. Τρυφαλίαν* h. l. dant codices omnes; sane nec ex Vat. hic notatur discrepantia ab editis. Sed in Flor. inter lineas vera lectio *Τριφυλίαν* indicatur, quam inde in contextum recepit alter Florentinus Laurentianus.

Vers. 8. *Vers. 8. ἀπὸ Τριφύλου. Τριφύλου* recte dederunt Vat. Flor. Reg. A. *Τριφάλου* Bav. & Perott. sed in Bav. super est *υ*, quod tenuerunt editores & Reg. B. C. Eodem modo Aug. *Τρυφάλου*. — *Ibid. τοῦ τῶν Ἀρκάδος παιδῶν ἐνός*. Sic recte ed. 1. cum Bav. Consentit Pausanias X. 9. p. 819. *οἱ τοῦ Ἀρκάδος παῖδες, Ἐλατος καὶ Ἀφείδας, καὶ Ἀζάν· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Τρίφυλος*. Mendose *Τριφύλου τῶν Ἀρκάδων παιδῶν ἐνός* Vat. Flor. Reg. *Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδῶν ἐνός* Aug. Hinc *Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδῶν*, deleta voce *ἐνός*, ed. 2 & sqq. A tribus *φύλοις* in unum coalitis nomen *Triphylia* Strabo repetit lib. VIII. p. 337. cujus originis etiam Stephanus Byz. meminit.

Ibid.

Ibid. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. τὸ Σικελικὸν πέλαγος Vers. 8.
scribendum contendit Gronovius in Notis msstis ad I.
37. 4.

Ibid. ἐσχατεύουσα τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς χειμερινὰς
δύσεις. Quod vulgo libri omnes habent τῆς Ἀχαΐας,
manifeste pugnat cum eis, quæ & fatis liquido ceteroquin
de Triphylia sita novimus, & quæ modo ipse docuit Poly-
bius, cum *inter Elidem & Messeniam interjectam* ait. Itaque
PALMERIO obtemperare non dubitavi, ad hunc locum
monenti: Lege Ἀρκαδίας. Non enim attingit *Achaiam*
Triphylia, sed jacet ad occidentem hibernum *Arcaidiæ*,
Achaia ad septemtrionem. —

Vers. 9. Λέπρεον. Rectum casum τὸ Λέπρεον facit Vers. 9.
Polybius, cap. 79 seq. sicut Strabo; ὁ Λέπρεος Pausanias. —
Ibid. Τπάναν. Τπαναν rescribe. Corrupte h. l. Τγίαν-
ναν ed. 1. 2. cum Bav. & Τγίανναν Vat. Flor. Aug. Reg. A.
& Perottus. Sed deinde cap. 79, 4. recte ed. 1. 2. cum
codicibus omnibus Τπανάν, quod ita editum & ibi &
h. l. oportebat. Τπάναν penacute & h. l. & deinde edidit
Casaub. & seqq. minus adcurate, nam cum accentu in an-
tepenultima & apud Strabonem lib. VIII. p. 344. scribitur
hoc nomen, & apud Stephanum, qui diferte ad Polybii
librum hunc quartum provocat.

Ibid. Τυπανέας dederunt Vat. & Flor. cum h. l. tum
cap. 79, 2. Et consentit Stephanus, apud quem Τυπανέας
πόλις Τριφυλίας. Conf. Casaub. ad Strab. VIII. 344. Τυ-
πανίαν h. l. Aug. & Reg. A. Τυπαναίας Vrsin. Conf. ad
c. 78, 1.

Ibid. Πύργον. Πύργον h. l. Aug.

Ibid. Αλπιδόν Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et sic rursus
Aug. cap. 80, 13. *Epsilon* utrobique Perottus. Collata
scriptura codicum utroque loco, Αλπιδόν verissimum judi-
cari debuit. Nam quod ex cap. 80, 13. hoc loco Επειδὴ
reponendum Reiskius censuit, aliter fortasse iudicaturus
ille fuerat, si scivisset, unius codicis Bav. auctoritate ibi
niti vulgatam lectionem. Quod enim simul ad Strabonem
Polybii Histor. T. VI. I VIII.

- Verf. 5.** *Verf. 5.* Ἀρθρον τῆν, qui vulgo desiderabatur ad *Τριφυλίαν*, adieci cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. In scripturam autem *Τριφυλίαν* cum aliis omnibus auctoribus consentiunt codices nostri Vat. & Flor. Ceteri partim *Τριφυλίαν* dant, partim *Τρυφαλίαν*. *Τριφαλίαν* h. l. Reg. A. & Perott. *Τρυφαλίαν* primum fuerat in Bav. sed id in *Τριφαλίαν* mutatum. Vicissim in Aug. primum *Τριφαλ.* videtur fuisse, sed id in *Τρυφαλ.* mutatum. Conf. V. 27, 4. XVIII. 25, 7. & XVIII. 30, 10.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* Δοριμαχος. Δοριμαχος Aug. Reg. A. constanter. — *Ibid.* Φιλίδαν Vat. Flor. Aug. Reg. A. Perottus. Φυλίδαν edd. cum Bav.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* τοὺς Ταραντίνους. *Tarentini*, levium equitum genus. conf. XI. 12 sq. De his consule Arcerium ad Aeliani Taet. p. 15. & quos ibi citat, in primis Suidam in Ἰππικῇ. Eorundem ex Polybio meminit Livius XXXV. 28 sq. — *Ibid.* βοηθῶν εἰς τὴν Τριφυλίαν. *Τρυφαλίαν* h. l. dant codices omnes; sane nec ex Vat. hic notatur discrepantia ab editis. Sed in Flor. inter lineas vera lectio *Τριφυλίαν* indicatur, quam inde in contextum recepit alter Florentinus Laurentianus.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* ἀπὸ Τριφύλου. *Τριφύλου* recte dederunt Vat. Flor. Reg. A. *Τριφάλου* Bav. & Perott. sed in Bav. super est υ, quod tenuerunt editores & Reg. B. C. Eodem modo Aug. *Τρυφάλου*. — *Ibid.* τοῦ τῶν Ἀρκάδος παιδῶν ἐνός. Sic recte ed. 1. cum Bav. Consentit Pausanias X. 9. p. 819. οἱ τοῦ Ἀρκάδος παῖδες, Ἐλατος καὶ Ἀφείδας, καὶ Ἀζάν· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Τρίφυλος. Mendose *Τριφύλου* τῶν Ἀρκάδων παιδῶν ἐνός Vat. Flor. Reg. *Τρυφάλου* τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδῶν ἐνός Aug. Hinc *Τρυφάλου* τοῦ τῶν Ἀρκάδων παίδος, deleta voce ἐνός, ed. 2 & 3sq. A tribus φύλοις in unum coalitis nomen *Triphylia* Strabo repetit lib. VIII. p. 337. cujus originis etiam Stephanus Byz. meminit.

Ibid.

Ibid. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. τὸ Σικελικὸν πέλαγος Versf. 8.
scribendum contendit Gronovius in Notis msstis ad I.
37, 4.

Ibid. ἐσχατεύουσα τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς χειμερινὰς
δύσεις. Quod vulgo libri omnes habent τῆς Ἀχαΐας,
manifeste pugnat cum eis, quæ & satis liquido ceteroquin
de Triphylia situ novimus, & quæ modo ipse docuit Poly-
bius, cum *inter Elidem & Messeniam interjectam* ait. Itaque
PALMERIO obtemperare non dubitavi, ad hunc locum
monenti: Lege Ἀρκαδίας. Non enim attingit *Achaïam*.
Triphylia, sed jacet ad occidentem hibernum *Arcadiæ*,
Achaia ad septemtrionem. —

Versf. 9. Λέκρεον. Rectum casum τὸ Λέκρεον facit Versf. 9.
Polybius, cap. 79 seq. sicut Strabo; ὁ Λέκρεος Pausanias. —
Ibid. Τπάναν. Τπαναν rescribe. Corrupte h. l. Τγλα-
ναν ed. 1. 2. cum Bav. & Τγλανναν Vat. Flor. Aug. Reg. A.
& Perottus. Sed deinde cap. 79, 4. recte ed. 1. 2. cum
codicibus omnibus Τπανάν, quod ita editum & ibi &
h. l. oportebat. Τπάναν penacute & h. l. & deinde edidit
Casaub. & seqq. minus adcurate, nam cum accentu in an-
tepenultima & apud Strabonem lib. VIII. p. 344. scribitur
hoc nomen, & apud Stephanum, qui diferte ad Polybii
librum hunc quartum provocat.

Ibid. Τυκανέας dederunt Vat. & Flor. cum h. l. tum
cap. 79, 2. Et consentit Stephanus, apud quem Τυκανέας,
πόλις Τριφυλλίας. Conf. Casaub. ad Strab. VIII. 344. Τυ-
κανέαν h. l. Aug. & Reg. A. Τυκανάας Vrsin. Conf. ad
c. 78, 1.

Ibid. Πύργον. Πύργον h. l. Aug.

Ibid. Αἰπίον Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et sic rursus
Aug. cap. 80, 13. *Epion* utrobique Perottus. Collata
scriptura codicum utroque loco, Αἰπίον verissimum judi-
cari debuit. Nam quod ex cap. 80, 13. hoc loco Ἐπειόν
reponendum Reiskius censuit, aliter fortasse iudicaturus
ille fuerat, si scivisset, unius codicis Bav. auctoritate ibi
niti vulgatam lectionem. Quod enim simul ad Strabonem
Polybii Histor. T. VI. I VIII.

- Verf. 5.** *Verf. 5.* ἄρην, qui vulgo desiderabatur ad Τριφυλίαν, adjeci cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. In scripturam autem Τριφυλίαν cum aliis omnibus auctoribus consentiunt codices nostri Vat. & Flor. Ceteri partim Τριφυλίαν dant, partim Τρυφαλίαν. Τριφαλίαν h. l. Reg. A. & Perott. Τρυφαλίαν primum fuerat in Bav. sed id in Τριφαλίαν mutatum. Vicissim in Aug. primum Τριφαλ. videtur fuisse, sed id in Τρυφαλ. mutatum. Conf. V. 27, 4. XVIII. 25, 7. & XVIII. 30, 10.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* Δοριμαχος. Δοριμαχος Aug. Reg. A. constanter. — *Ibid.* Φιλίδαν Vat. Flor. Aug. Reg. A. Perottus. Φυλίδαν edd. cum Bav.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* τοὺς Ταραντίνους. *Tarentini*, levium equitum genus. conf. XI. 12 sq. De his consule Arcerium ad Aeliani Tact. p. 15. & quos ibi citat, in primis Suidam in Ἰππικῇ. Eorundem ex Polybio meminit Livius XXXV. 28 sq. — *Ibid.* βοηθῶν εἰς τὴν Τριφυλίαν. Τρυφαλίαν h. l. dant codices omnes; sane nec ex Vat. hic notatur discrepantia ab editis. Sed in Flor. inter lineas vera lectio Τριφυλίαν indicatur, quam inde in contextum recepit alter Florentinus Laurentianus.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* ἀπὸ Τριφύλου. Τριφύλου recte dederunt Vat. Flor. Reg. A. Τριφάλου Bav. & Perott. sed in Bav. super e est υ, quod tenuerunt editores & Reg. B. C. Eodem modo Aug. Τρυφάλου. — *Ibid.* τοῦ τῶν Ἀρκάδος παίδων ἑνός. Sic recte ed. 1. cum Bav. Consentit Pausanias X. 9. p. 819. εἰ τοῦ Ἀρκάδος παίδες, Ἐλατος καὶ Ἀφείδας, καὶ Ἀζάν· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Τρίφυλος. Mendose Τριφύλου τῶν Ἀρκάδων παίδων ἑνός Vat. Flor. Reg. Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παίδων ἑνός Aug. Hinc Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παίδος, deleta voce ἑνός, ed. 2 & sqq. A tribus φύλοις in unum coalitis nomen *Triphylia* Strabo repetit lib. VIII. p. 337. cujus originis etiam Stephanus Byz. meminit.

Ibid.

Ibid. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. τὸ Σικελικὸν πέλαγος Versf. 8.
scribendum contendit Gronovius in Notis msstis ad I.
37, 4.

Ibid. ἐσχατεύουσα τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς χειμερινὰς
θύσεις. Quod vulgo libri omnes habent τῆς Ἀχαΐας,
manifeste pugnat cum eis, quæ & satis liquido ceteroquin
de Triphylia sitū novimus, & quæ modo ipse docuit Poly-
bius, cum *inter Elidem & Messeniam interjectam* ait. Itaque
PALMERIO obtemperare non dubitavi, ad hunc locum
monenti: Lege Ἀρκαδίας. Non enim attingit *Achaïam*,
Triphylia, sed jacet ad occidentem hibernum *Arcaḗas*,
Achaia ad septemtrionem. —

Versf. 9. Λέπρεον. Rectum casum τὸ Λέπρεον facit Versf. 9.
Polybius, cap. 79 seq. sicut Strabo; ὁ Λέπρεος Pausanias. —
Ibid. Ὑπάναν. Ὑπάναν rescribe. Corrupte h. l. Ὑγί-
ναν ed. 1. 2. cum Bav. & Ὑγιανναν Vat. Flor. Aug. Reg. A.
& Perottus. Sed deinde cap. 79, 4. recte ed. 1. 2. cum
codicibus omnibus Ὑπανάν, quod ita editum & ibi &
h. l. oportebat. Ὑπάναν penacute & h. l. & deinde edidit
Casaub. & seqq. minus adcurate, nam cum accentu in an-
tepenultima & apud Strabonem lib. VIII. p. 344. scribitur
hoc nomen, & apud Stephanum, qui diserte ad Polybii
librum hunc quartum provocat.

Ibid. Τυπανίας dederunt Vat. & Flor. cum h. l. tum
cap. 79, 2. Et consentit Stephanus, apud quem Τυκανίας
πόλις Τριφυλίας. Conf. Casaub. ad Strab. VIII. 344. Τυ-
πανίαν h. l. Aug. & Reg. A. Τυκανίας Vrsin. Conf. ad
c. 78, 1.

Ibid. Πύργον. Πύργον h. l. Aug.

Ibid. Αἰπιὸν Vat. Flor. Aug. Reg. A. Et sic rursus
Aug. cap. 80, 13. *Epion* utrobique Perottus. Collata
scriptura codicum utroque loco, Αἰπιὸν verissimum judi-
cari debuit. Nam quod ex cap. 80, 13. hoc loco Ἐπειδὸν
reponendum Reiskius censuit, aliter fortasse iudicaturus
ille fuerat, si scivisset, unius codicis Bav. auctoritate ibi
niti vulgatam lectionem. Quod enim simul ad Strabonem
Polybii Histor. T. VI. I VIII.

Verf. 9.

VIII. ad Pausaniam, & ad Stephanum in Ἐπειῶι provocat, qui docent, *Eleos* olim *Epeos*, Ἐπειῶς, fuisse adpellatos, id quidem nullam vim habet ad nomen hujus oppidi Triphylizæ, de quo nunc agitur, stabiliendum.

Ibid. Βώλακα, Στυλλάγιον. Mendose ed. 1. 2. cum scriptis libris omnibus Βώλακας, Τυλλάγιον. Recte vero extremam literam prioris vocabuli ad initium alterius a Casaubono esse tractum, cum ex Stephano Byzantino, tum ex ipso Polybio cap. 80, 13. satis intelligitur. Sed cum & hoc loco & cap. 80, 13. codices ad unum omnes simplex dent λ, & duplex γς, teneri hæc codicum Polybianorum scriptura Στυλλάγιον debuit; atque ita rescriptum utroque loco velim, quamquam apud Stephanum Στυλλάγιον, quod amplexus Casaubonus est, vulgo legatur.

Ibid. Φρίξαν. Sic edd. & mssti cap. 80, 13. & h. l. Vat. Flor. Aug. Reg. A. atque sic correxit h. l. Gronovius, cum ante eum ex Bav. Φρύξαν esset editum. Consentit Pausanias & Stephanus.

Verf. 10.

Verf. 10. Ἀλιφειρώων. — „Possit videri ab Ἀλιφειρα derivari Ἀλιφειρώος. Sed Stephanus edit Ἀλιφειρῶς, unde legendum h. l. Ἀλιφειρέων, quam lectionem confirmat etiam nostri cap. 78, 8. ubi Ἀλιφειρεῖς legitur.“ REISK. — Nihil variant codices; & nil impedit, quo minus utraque terminatio in usu esse potuerit.

Ibid. συντελοῦσαν (vel τελοῦσαν) ἐξ ἀρχῆς εἰς Ἀρκαδίαν καὶ Μεγαλόπολιν, quæ ab initio (vel, quæ olim) Arcadia & Megalopoli attributa fuerat. Quod si servatum cupis οὔσαν, in quod consentiunt libri omnes, necessario. deinde Ἀρκαδίαν καὶ Μεγαλόπολιν in Ἀρκαδίας καὶ Μεγαλοπόλεως vel καὶ Μεγαλοπολιτῶν mutari debet. Et Ἀρκαδίας quidem unus recentissimus Reg. B. habet; ceteri in eam, quam dixi scripturam, consentiunt, & καὶ Μεγαλόπολιν ipse etiam Reg. B. servavit: quæ ratio miror quo pacto probari Casaubono potuerit, qui & in græcis eam est secutus, ita scribens, οὔσαν ἐξ ἀρχῆς Ἀρκαδίας καὶ Μεγαλόπολιν, Ἀλλιάδου τοῦ Μεγαλοπολίτου

πολιτροῦ &c. & latine hunc locum sic expressit: *urbem quae Alipherazorum adjeccerunt, quae ab initio Arcadiae attribuebatur: adjeccere & Megalopolim, Alliada Megalopolitano, tempore tyrannidis suae, tradentes* [tradente scribere voluit, quemadmodum correxit Gronovius] *in permutatione propter privatas quasdam causas ab eo cum Eleis instituta. Quae sententia quam & per se absurda sit, & reliquae Peloponnesi historiae contraria, abunde cuilibet paulo attentiori doctiorive lectori patere dicerem, ni in ea adquiescentes recentiores omnes interpretes viderem. Vnus ipse ISAACVS CASAVBONVS, errorem postmodum intelligens, ad oram exempli suae editionis adnotavit: „Scribe Μεγαλοπολιτῶν, ex emend. Ios. Merceri.“ — Sed, qui hoc in Notis editis ad h. l. retulit MERICVS CASAVBONVS, quænam vis esset istius emendationis, non magis, quam multa alia, quæ in schedis Isaaci patris invenit, percepisse se satis prodidit, cum ad prædicta verba de suo ingenio hæc adjeccit: „Versio igitur corrigenda: *quæ ab initio Arcadiae attribuebatur; & Megalopolitanorum Alliada &c.*“ — At jam pridem ante I. Casaubonum genuinam Polybii sententiam, quam nos & in græcis restituumus, & in latina versione expressimus, præclare perspexerat germanicus Interpres, Xylander: *auch die Stadt Aliphera, welche zuvor den Arcadiern und Megalopolitern hat zugehört.* Quæ sententia Livii confirmatur testimonio, lib. XXVIII. c. 8. *Alipheram (Philippus) Megalopolitis, quod suorum fuisse finium satis probabant, restituit.* Ex eodemque Livio XXXII. 5. & ex Pausania VIII. 26. p. 652. & c. 27. p. 654 sq. discimus, *Alipheram* (Ἀλιφῆραν Pausanias scribit) *unam esse ex iis urbibus, quæ ad condendam Megalopolim ex concilio Arcadium fuerant contributa.**

Ibid. Ἀυθιάδου τοῦ Μεγαλοπολιτροῦ. Cum vulgo Ἀλλιάδου legeretur, notavit ad h. l. GRONOVIVS: „Credo, pro Ἀυθιάδου, cujus meminit lib. II. cap. 44. & 51. & Plutarchus Arato. In Legationibus quoque mem-

Verf. 10.

tio fit *Lyfiadæ* legati, quo certius constat, Achaicum hoc nomen fuisse.“ GRONOV. — „Conjecturæ Gronovii favet ille Pausaniæ locus, p. 656. ubi tempora Megalopolis enarrans, duos tantum in ea urbe tyrannos ait fuisse, Aristodemum, & duabus ætatibus post, *Λυδιάδην*, Cleomeni æqualem.“ REISK. — De hoc viro & ejus nomine confer quæ notavimus ad II. 44, 5. nec dubitabis, puto, recte hunc locum esse a nobis emendatum.

Cap.
LXXVIII.

C A P V T LXXVIII.

Verf. 1.

Verf. 1. Φιλίδας. Sic Aug. Reg. A. & Bav. sed in hoc superscriptum *υ*, unde *Φυλίδας* edd. Conf. cap. 77, 6. *Φαλαίδας* nunc Vat. & *Φαλαίδας* Flor. — *Ibid. Τυκάνειαι* h. l. solus Aug. sed in eo videtur primum fuisse *Τυκάνειαις*. (*Τυμπάνεια* nomen hujus oppidi editur apud Ptolemæum.) *Τυμπανίαις* ed. 1. 2. cum Bav. *Τυπανίαις* h. l. ed. Casaub. & seqq. casu magis, puto, quam consilio: nam iidem cap. 77, 9. *Τυπανίαν* dant; cap. 79, 2. vero, *τὰς Τοπανείας*. Sed h. l. in *Τυπανίαις* consentiunt Reg. A. & Flor. Ex Vat. nulla ab ed. 2. discrepantia hic notatur. *Tyraneis morabatur*, Perott.

Verf. 2.

Verf. 2. Ἡραίων. *Ἡραίων* ed. 2 & seqq. temere & invidis msstis. — *Ibid. πρὸς τὴν Ἀλιφειραν.* *Ἀλιφουραν* ed. 1. 2. & τὴν omittunt editiones omnes; utrumque contra codicum fidem.

Verf. 3.

Verf. 3. ἔχοντος πλείον ἢ δέκα σταδίων πρόσβασι. Tringinta fere stadiorum itinere adscendi per clivum in hoc oppidum, ait Pausanias VIII. 26.

Verf. 5.

Verf. 5. διότι τῶν μεγάλ. Suum restitui auctori. Temere ὅτι cum Reg. B. C. edidit Casaub. In *διότι* consentiunt veteres omnes codices cum ed. 1. 2. — *Ibid. μεγαλομαρεσσάτων* adoptavi ex Vat. & Flor. usitatum Polybio vocabulum. — *Ibid.* Verba καὶ τεχνικωτάτων ex Reg. B. C. primus edidit Casaubonus, & agnoscunt eadem codices Vat. Flor. & Vrsin.

Ibid.

Ibid. Ἐκατοδώρα. Ignotum aliis auctoribus *Heratodori* nomen. Ἐκατοδώρα ἔργον, *Hypatodori opus hoc* Pausanias ait, lib. VIII. c. 26. p. 653. Eiusdemque artificis alibi rursus idem meminit auctor. Floruit autem Hypatodorus statuarius (Plinio teste lib. XXXIV. 8, 9.) Olympiade centesima secunda. *Sofstratum* ad Olymp. cxxiv. refert idem Plinius ibidem. Eiusdem Pausanias meminit VI. 9.

Verf. 6. κατὰ πλείους τόπους cum Reg. B. C. correxit *Verf.* 6. Casaub. κατὰ πλείους τελείους τῶν. ed. 1. 2. cum vett. codd. — *Ibid.* τὰς τῶν μισοφόρων ἐφεδρείας πρὸ τούτου. Habes hic rursus ἐφεδρείας, quæ præeunt, non sequuntur, ut III. 72, 7.

Verf. 7. πᾶσι προσέταξε προσβᾶναι. Caret tribus his *Verf.* 7. verbis ed. 1. cum Bav.

Verf. 10. ἀποδοθέντος δὲ τοῦ συνθήματος. Correxi *Verf.* 10. hoc, monitus ab Vrsino, Reiskio, & Casaubono in ora Basil. Eodem modo Scaliger & cod. Voss. Vulgo omnes ἀποτεθέντος δέ.

C A P V T LXXIX.

Cap. LXXIX.

Verf. 1. Τριφυλίων Vat. Flor. Τριφαλίων Reg. A. *Verf.* 1. Τρυφαλίων edd. cum Bav. & Aug. Sic rursus *verf.* 5.

Verf. 2. Φιλίδας ed. 1. 2. Bav. Aug. Φιλίδας h. l. Vat. *Verf.* 2. Flor. Reg. A. Φυλιδας ed. Casaub. & seqq. Sic rursus c. 20, 2 sqq. — *Ibid.* τὰς Τυκανέας ed. Casaub. & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. τὰς Τυμκανέας ed. 1. 2. cum Bav.

Ibid. τινὰς τῶν οἰκειῶν. οἰκειῶν correxit Scaliger, commode: domos nonnullas.

Verf. 3. ἐπίχειρα. τὰπίχειρα malueram, ut IV. 63, 2. *Verf.* 3. & VIII. 14, 5. Et post ταῦτα præsertim adjici debuit artic. τὰ. — *Ibid.* πάσχειν. παρασχεῖν Vat. Flor.

Verf. 4. Τυκνεῦται. Τυμκνεῦται ed. 1. 2. cum Bav. — *Verf.* 4. *Ibid.* Ἐκάναν. Ἐκάναν rescribe, ut est in ed. 1. 2. consentientibus mssis. Vide ad c. 77, 9.

Verf. 5. In Φιλιῆς consentiunt omnes, Conf. ad IV. 3, *Verf.* 5. 5. & Steph. Byz. in Φιγαλέα. — *Ibid.* Πολεμάρχιον Vat.

- Flor. Aug. Reg. A. Πολιμαρχεῖον Reg. B. De eo magistratu confer IV. 18, 2.
- Verf. 6. *Verf. 6. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει* recepi ex Flor. Consentit Perottus: *in ea urbe*. De prædonibus, qui Phigaleam confluxerant, conf. IV, 3.
- Verf. 8. *Verf. 8. σφᾶς αὐτούς*. Temere σφᾶς αὐτούς ed. 2. 3. 4.

Cap.
LXXX.

CAPVT LXXX.

- Verf. 6. *Verf. 1. Ἔτι δέ. Ἔτι δὲ* Flor. — *Ibid. Λεπρεῦται*. Vulgo omnes *Λεπρεῖται*, acuto accentu, & sic fere constanter & in hoc & in aliis ejusdem formæ nominibus.
- Verf. 2. *Verf. 2. Φιλίαν*. vide ad c. 79, 2. — *Ibid. καταπληξόμενοι*. Temere *καταπληξάμενοι* ed. 1. 2.
- Verf. 3. *Verf. 3. Φιλίαν*. Corrupte *Φιλίαν* Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. αὐτοῦ δέ*. Poterat teneri *ταῦ δέ*, in quod consentiunt libri. — *Ibid. πρῶγοντος. προσάγοντος* Flor. — *Ibid. προσεβρόδισαν*. Temere & invitis exemplaribus *προσεβρόδισαν* ed. 2. & seqq.
- Verf. 4. *Verf. 4. τῆς ἐαυτῶν πατρίδος*. Perperam & contra codicum fidem *τῆς τῶν ἐαυτῶν πατρ.* ed. 2 & seqq. Plurimæ ejusmodi sphalmata ex Hervagiana editione in suam derivavit Casaubonus, quæ posteriores deinde pariter obsederunt editiones.
- Verf. 5. *Verf. 5. παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων*. Caret τῶν ed. 1. cum Bav.
- Verf. 6. 7. *Verf. 6. αἰκίαν* recte Casaub. cum Bav. & aliis. Temere *οἰκίαν* ed. 1. 2. Sic tamen & Aug. & Reg. A. — *Verf. 7. ἐξαπέστελλε. ἐξαπέστειλε* Flor. — *Ibid. ἐγχειρίζον*. Sic recte ed. 1. 2. 3. cum Aug, puto & Vat. *ἐγχειρίζοντας* ed. 4. 5. non male, sed invitis msstis. Perperam *ἐγχειρίζων* Bav. Flor. Reg. A.
- Verf. 9. *Verf. 9. καταλαβῶν. μὴ καταλαβῶν δὲ* Vrsin. nec vero id ex codice suo; sane nullus nostrorum particulam negantem agnoscit, qua perfacile caremus. — *Ibid. κατάχρησαν* cum Vrsino correxit Casaub. — *Ibid. παρεπιστόντας. παρεπιστόντες* maluerat Reiskius.

Verf.

Verf. 10. *προστρατοπεδεύσας. προστρατοπεδ.* ed. 2 *Verf.* 10.
& seqq. temere & invitis msstis.

Verf. 11. *πλὴν χειρῶν. πλὴν χειρῶν* Vat. Flor. *Verf.* 11.

Verf. 13. In *Φρίξαν* h. l. consentiunt omnes. Conf. ad *Verf.* 13.
cap. 77, 9. — *Ibid.* *Στυλᾶγιον.* Imo *Στυλάγιον*,
ut monui ad cap. 77, 9. In hoc enim cum ed. 1. & 2: co-
lices consentiunt omnes. *Στυλᾶγιον* ed. Casaub. & seqq. —
Ibid. *Αἰκίον.* Vide ad c. 77, 9. — *Ibid.* *Ἐπιτάλιον.*
Stephanus: *Ἐπιτάλιον, πόλις τῆς Τριφυλίας. Πολύβιος*
ἑτάροτῃ.

Verf. 14. *ποιησάμενος.* Commodius videtur *πε-* *Verf.* 14:
ροισμένος, quod est in Flor.

Verf. 15. *ἐπιμελητήν* ex Reg. B. adscivit Casaub. *Verf.* 16.
hic autem dant & Vat. & Flor. Bene quidem græcum est,
iec a Polybii stylo alienum, *ἀπολιπὼν ἐπὶ τῆς Τριφυλίας*
λαδικῶν, reliquit Triphylia præsidem Ladicum; sed parti-
cula *μὲν,* quam inferit cōdex Bav. (quem in hoc secutæ
unt ed. 1. & 2.) non erat hujus loci; & satis adparet, esse
anc probabilem emendationem scripturæ magis corruptæ,
uam exhibent codices Aug. & Reg. A. Vocabulum au-
tem *ἐπιμελητήν,* e quo ista scriptura detorta est, fimillima
atione usurpat scriptor noster III. 79. 4. X. 17, 10. Est
item *ἐπιμελητής, curator.*

Ibid. *Τριφυλίας.* Codices Vat. & Flor. qui hucusque
onstanter probam tenuerant scripturam, nunc & dehinc
i *Τριφυλ.* cum duplici *λ,* aberrant. Ceteri codices &
diti libri suum morem servant. — *Ibid.* *τῶν Ἀκαρνανῶν,*
ic cum accentu circumflexo nunc nomen hoc & editi ef-
runt & codices Bav. & Aug. Conf. a IV. 5, 10.

Verf. 16. *δίενειμα πᾶσαν.* Perottus: *prædam omnem* *Verf.* 16.
iter milites distribuit. — *Ibid.* *Ἡράας. Ἡρέας* sola
d. Casaub. operarum errore.

CAPVT LXXXI.

Cap.
LXXXI.

Verf. 1. *Χίλων* tenui, editum ex Bav. Et est hoc an- *Verf.* 1.
quum nomen Spartanum. Articulum *ὁ,* temere vulgo
I 4 omif-

- omissum, restitui ex msstis. — *Ibid.* αὐτῶ, αὐτῶ
Bay.
- Verf. 2. *Verf.* 2. τῶν ἀναθασμῶν. τὸν ἀναθασμὸν Flor.
- Verf. 3. *Verf.* 3. καὶ λαβῶν κοινωνούς. Sic recte Vat. Flor.
Aug. Reg. A. B. Verba καὶ λαβῶν perperam desunt ed. 1.
& Bav. καὶ λαβῶν τοὺς κοινωνούς ed. 2 seqq. temere &
imprerite inserto articulo.
- Verf. 4. *Verf.* 4. ὑπάρχον Vat. Flor. Aug. Reg. A.
- Verf. 5. *Verf.* 5. πάντας αὐτοῦ κατέσφαξε. Sic Casaub. in
ora Basil. „scribe αὐτοῦ.“ & in versione latina, *in ipsa ca-*
matione. Et Reiskius: αὐτοῦ, id est, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τό-
που.“ — Vide III. 79, 9. III. 116, 11. IV. 35, 2. V. 76. 4. —
Ibid. ἐπιθήσει ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. C. Flor.
Vrsin. Mendose ἐπιθήσεις ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A.
- Verf. 7. *Verf.* 7. Φίλων καὶ γειτόνων. Sic edd. ex Bav. & eo-
dem modo Aug. & Reg. A. ex emend. In veteris scri-
pturæ vestigiis latere videtur διὰ τινῶν κήπων γειτόνων, *per*
vicinos hortos sese subripiens; quamquam scrupulum mo-
vere potest καὶ ante γειτόνων insertum. — *Ibid.* Tolle
comma post ἀνοδίας.
- Ibid.* εἰς τὴν ἐν τῇ Τριπόλει προσαγορευομένην Πελλή-
νην. Πελλήνην ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. B. nec
ex Vat. discrepantia adfertur. Πελλήνην cum Vrsino edi-
dit Casaub. & seqq. Ineque; ex Flor. notatur varietas. Perinde
esse videtur, Alia *Pellene* Achaiae fuit, cujus meminit
Polyb. II. 41, 8. & II. 52, 2. Haec, Laconiae, dorica
dialecto alias ἡ Πελάνα dicta, Pausan. III. 20. & Πελάνα
Strab. VIII. p. 386. (ubi vide, an recte in plurali efferatur
ἢ Πελάνα) *castellum*, vel *locus munitus*, χωρίον ὡς πρὸς
τὴν Μεγαλοπολῖτιν νεῦον, *versus Metalopolitidem vergens*,
ut Strabo ait. Hujus rursus mentionem Polybius facit
XVI. 37, 5. Cognominatam autem hanc ait a regione,
in qua sita est, τὴν ἐν Τριπόλει Πελλήνην. *Tripolin* au-
tem istam, ut jam Reiskius monuit, Livius docet XXXV.
27. fuisse regionem *Laconici agri*, qui *proximus finem*
Megalopolitarum est; quod mire convenit cum situ, quem
isti

isti oppido tribui a Strabone vidimus. Quare cum Cellarius Geogr. Antiq. II. 13. p. 1205. nulli, præter Livium, auctori memoratam istam *Tripolim Laconicam* ait, adji-
cienda ibi fuerit Polybii auctoritas ex hoc, in quo versamur, loco.

Verf. 8. πράττειν δ' ὕμῳς ἡγαγν. ed. Casaub. & seqq. ex *Verf. 8.*
Reg. B. cum Vat. & Flor, κατ' πράττειν ἡγαγν. ed. 1. 2. Bav.
Aug. Reg. A.

Verf. 11. τὸ τῶν Μεγαλοπολιτῶν Ἀθήναιον. Cf. cap. *Verf. 11.*
37, 6. & cap. 60, 3.

Verf. 12. ἔχοντες. Nil opus est σχόντας corrigere cum *Verf. 12.*
Reisk. Vide ad I. 1, 1. — *Ibid.* ἀπ' αὐτῆς. Cum
vulgo omnes αὐτῆς absque propositione darent, Reiskius
ἐξ αὐτῆς vel ἀπ' αὐτῆς scribere iussit. Quod ni placet,
vide an αὐθις magis arrideat. Sane non ferendum vide-
tur vulgatum.

Verf. 13. πόνων. Reiskius, Φόνων probans, quod Ca- *Verf. 13.*
saubonus in ora Basil. adnotaverat, provocat ad Polyb. VI.
46, 9.

Verf. 14. ὑπὸ πολλῶν Vat. Flor, Aug. Reg. A. — *Ibid.* *Verf. 14.*
ἀ νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν. Reiskii hæc est conjectura, quam
adoptavi. Codicum scripturam in scholio infra Contextu
indicavi. Superest, ut vulgatam inde a Casaubono scri-
pturam, quæ Casauboni debetur ingenio, adponam. Ea
igitur sic habet: παρὰ πολλῶν εἰρηται· τὰ δ' ἐναργέστατα,
(αὐτὰ δ' ἐστὶν, ἀφ' οὗ Κλεομένης ὀλοσχερῶς κατέλυσε τὸ
πάτριον πολιτεύμα) νῦν ὑφ' ἡμῶν βήθησεται &c.

CAPVT LXXXII,

Cap.
LXXXII.

Verf. 1. ἀναζεύξας ἐκ τῆς. ἀναζευξ. διὰ τῆς ed. 1. cum *Verf. 1. 2.*
Bav. — *Ibid.* διὰ τῆς Τεγέας. Deest τῆς Flor. Aug.

Reg. A. Τεγαίας habent Vat. Flor. Aug. Reg. A. —
Verf. 2. τῶ κατὰ βραχύ. τῶ deletum voluit Vrsin. Sed
vide cap. 76, 6.

Verf. 3. σύστασιν. Mendose στάσιν Aug. Reg. A. — *Verf. 3.*
Ibid. τοιῶδέ τι. Caret τι Aug. — *Ibid.* ἐπισπάσασα.

ἐπεσκάτο ed. 1. operarum errore, nec id ex *ἐπεσκάτο* corruptum, ut Reiskius putavit, Sane in *ἐπεσκάσατο* consentiunt veteres libri. — *Ibid.* *ἐαυτοῦ Φιλίαν*, Temere *ἐαυτῶν Φιλίαν* ed. 1. 2.

Verf. 6. 7. *Verf.* 6. In *ἀρχαιρῶσιον* (quod a nominativo τὰ ἀρχαιρῶσια formatur) consentiunt libri, licet iidem omnes mox *verf.* 7. τὰς ἀρχαιρῶσιος dent. Vtrumque recte. — *Verf.* 7. *ποιούμενον* recte edd. cum Bav. *puto* & Vat. & Flor. *ποιούμενος* ex cod. Peiresc. citavit Valesius, nec tamen probavit ipse. *ποιούμενοι* Aug. & Reg. A. sed in hoc superscr. litera ν.

Verf. 8. *Verf.* 8. οἱ δ' ἀνατεινόμενος ex conjectura correxit Casaubonus. οἱ δ' ἀνατεινόμενοι ed. 1. 2. cum Bav. Aug. & Reg. A. sed in hoc inter lineas eadem manu indicatur vera scriptura, eadem quam dedit Casaub. τοὺς δ' ἀνατεινόμενος cum Flor. habent Reg. B. C. Ex Vat. nil notatur. — *Ibid.* *Φαρμάκεια* recte edd. ex Bav. *Φαρασεία* Vat. Flor. Aug. Reg. A. *Φαρέα* cod. Peiresc.

Cap.
LXXXIII.

CAPVT LXXXIII.

Verf. 1 sqq. *Verf.* 1. Τεῖχος. Confer IV. 59, 4sq. — *Verf.* 2. σπεύφων θέ. δὴ Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* προσεστρατηδέυσε. Sic codd. omnes. Temere *προεστρατ.* edd. errore ex ed. 1. propagato. — *Verf.* 4. οὐ κλείω. οὐ κλείων ed. 1. 2. cum Bav. — *Verf.* 5. περιβαλλόμενος. περιβαλλόμενος Flor. Aug.

Cap.
LXXXIV.

CAPVT LXXXIV.

Verf. 1. *Verf.* 1. καθεστᾶσαι cum Reg. B. correxit Casaub. κατῆστ. ed. 1. 2. consentientibus vet. libris. — *Ibid.* ἀποσκάσαι ex msstis restitui, quibus invitis ἀποσπᾶσαι erat editum. — *Ibid.* πρὸς αὐτούς. Temere πρὸς Αἰτωλοῦς unus Aug.

Verf. 2. 3. *Verf.* 2. Ἀμφίδαμος &c. Conf. cap. 75. — *Verf.* 3. Φάσκων εἶναι δυνατῆς. δυνατὸς εἶναι cod. Peiresc. & caret Φάσκων.

Verf.

Verf. 5. πράγμασι, quod Bav. in contextu habet, Verf. 5.
per se quidem neutiquam alienum est; sed videtur utique
ex conjectura docti librarii esse, qui corruptam exempla-
ris scripturam in ora libri adscripsit. Verisimilius est au-
tem, ex πολιτεύμασι vel πολιτείας corruptum esse
πολέμοις; & his vocabulis simili in re utitur Polybius,
IV. 25, 7. V. 9, 9. XXII. 27, 7. &c. πολιτεύμασι habet
ora cod. Vossiani.

Verf. 6. διακούσαντας τούτων. &c. — „Forfan οἱ μὲν Verf. 6.
Ἡλεῖοι, διακούσαντες, τούτων οὐδενὶ προσέσχον. “REIΘΚ. —
Ibid. εἶναι δοκούντων. δοκούντων εἶναι ed. I. cum Bav.

Verf. 7. πρὸς τοὺς Μακεδόνας. *Dele articulum,* quem Verf. 7.
ignorant veteres codices, temere insertum ab editori-
bus. — *Ibid.* ἀληθῶς. ἀληθινῶς Flor.

Verf. 8. κατ' ἰδίαν λαβόντας. λαμβάνοντας cod. Pei. Verf. 8.
resc. — *Ibid.* ἐπιτρέψαι. De verbo ἐπιτρέβειν, quod
significat *aves terere alicui, vellicare, sollicitare, instigare*
aliquem dixi ad Appiani Punic. cap. 50. Annot. p. 417 sq.
& in Emendationibus in Suidam p. 39 seqq. ἐπιστρέψαι
scribere iusserat Vrsinus, quod in ora Basil. probavit
Casaub.

CAPVT LXXXV.

Cap.
LXXXV.

Verf. 2. προσεπέπε recte edd. ex Bav. προσέπιπε Verf. 2 sqq.
Vat. Flor. προσέπε Aug. Reg. A. sed utrobique in marg.
eadem manu γρ' προσεπέπε. — *Verf. 3.* ὑμᾶς. ἡμᾶς
Aug. Reg. A. — *Ibid.* κρινεῖ. κρινεῖ ed. I. 2. cum Bav. —
Verf. 4. μηδενὶ τῶν λεγομ. μηδὲν Aug.

CAPVT LXXXVI.

Cap.
LXXXVI.

Verf. 1. ἐξετάσειν. ἐξετάζειν Flor. sed superscr. σ. — Verf. 1 sqq
Verf. 2. συγκύρημα. συγκήρυγμα Aug. — *Verf. 8.* Ἀπελ-
λῆν. Ἀπελλῆ Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* λοξότε-
ρον. λοξώτερον Bav. & inde ed. I. 2. sed in Bav. super-
script. ο breve.

CAPVT

CAPVT LXXXVII.

Cap.
LXXXVII.
Vers. 1 sqq.

Vers. 1. τὸν Ταυρ. Caret τὸν ed. 1. invitis msstis. —
Ibid. διέβαλλον. διέβαλλον ed. Casaub. operar. errore. —
Vers. 2. τοῖς ἐν Πελοπονν. Temere & invitis msstis ἐν
 τοῖς ἐν Πελοπονν. edd. — *Vers.* 5. ἐπὶ τῆς Θερρακ. Per-
 peram ἐκ τῆς Θερρακ. Aug. Reg. A. — *Ibid.* δι' αὐτοῦ. δι'
 αὐτοῦ Bav. — *Vers.* 7. διέταξεν. Mendose διεξέταξε
 Aug. Reg. A. Iidemque χαρίζεσθαι dant pro χειρίζεσθαι. —
Vers. 9. Μεγαλέαν recepi ex Vat. Flor. Aug. Reg. A. Με-
 γακλέα h. l. Bav. Μεγαλέαν edd. — *Ibid.* δι' αὐτοῦ. δι'
 αὐτοῦ Bav. — *Vers.* 10. ὁ δὲ. ὁ δὲ ed. 4. & 5. opera-
 rum errore. — *Ibid.* Ἄρατον αὐτῶ. αὐτῶ Bav.



ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRVM V.

TITVLVS huic Libro in Bav. nullus est præfixus. In Lib. V. Vat. & Flor. Πολυβίου λόγος 6. In Aug. & Reg. A. Πολυβίου Ἱστοριῶν λόγος πέμπτος. Ad rationem tituli, qui in Bav. libro primo præfixus est, Obsopœus edidit Πολυβίου Μεγαλοπολίτου Ἱστοριῶν πέμπτη. idque ex Reg. B. (qui tenuit ex ed. Obsop.) restituit Casaubonus, postquam pro πέμπτη in ed. 2. fuerat λόγος 6.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. 1. τότε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος. Vrfini ista emendatio confirmatur ex IV. 37, 2. De Synchronismo consule ibidem totum caput.

Vers. 1.

Vers. 2. Ἐπήρατος. Conf. IV. 82, 8. — *Ibid.* Δορίμαχος. IV. 67, 1.

Vers. 2.

Vers. 3. ἐνήρχετο. conf. vs. 5. Perperam h. l. ἀνήρχετο Flor.

Vers. 3.

Vers. 5. τὸ λόγῳ διαξάγειν recte Casaub. cum Vrfin. Vat. & Flor. τῷ λόγῳ διεξ. ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B.

Vers. 5.

Vers. 7. τοὺς μὲν περὶ Ἄρατον. Frequentius quidem in illa dictione adjicitur articulus. Sed & alibi passim eum ignorant libri omnes, veluti IV. 35, 5. V. 5, 4. VII. 2, 3 & 5. &c. Quare nec hoc loco erat invitis libris obtrudendus. — *Ibid.* ἀπρακτὸν ὄντα τῇ φύσει. Φύσει, absque articulo, dat ed. 1. non male per se, sed contra codicum fidem. τῇ φύσει est sua natura. cf. V. 39, 6.

Vers. 7.

Vers. 8. Λεόντιον. Vide IV. 87, 8sq. & V. 2, 8.

Vers. 8.

Vers.

Verf. 11. *Verf. 11. εἰς τὴν πρώτην ἀναζήτην, pro prima expeditione.* Casaubonus: *quo die primum castra Rex moueret.* At jam tribus abhinc mensibus ex Macedonia cum exercitu aderat, & jam satis iuverat Achæos. — *Ibid. τριμήνου* revocavi ex ed. 1. consentiente Bav. & Flor. Sic XV. 18, 6. *σιτομετρήσαι τὴν δύναμιν τριμήνου. τριμηναίου* h. l. edit. 2 & seqq. cum Reg. A. nescio an & Vat. e quo nulla notatur discrepantia. — *Ibid. σίτου προθεῖναι μυριάδα.* Intellige *μεδίμωνων*, ut V. 89, 7 sq. (ubi conf. verf. 1. & 4. & adde XXVIII. 2, 5.) Quod genus ellipseos non intactum præterit Lambertus Bosius. Si verum est *μυριάδας*, quod h. l. cum Vat. Flor. & Vrfino habet Reg. A. exciderit necesse est numeralis nota.

Cap. II.

CAPVT II.

- Verf. 1 sqq.** *Verf. 1. βουλευομένων. βουλομένων* ed. 1. 2. in vitis msstis. — *Verf. 2. μόνως* ex conject. edidit Casaub. quam confirmant Vat. & Flor. *μόνος* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. — *Verf. 3. ὁ πόλεμος ἦν αὐτῶ.* Sic Casaub. cum Vrfin. Vat. Flor. Aug. Reg. A. *ἦν ὁ πολ. αὐτῶ* ed. 1. 2. cum Bav.
- Verf. 4.** *Verf. 4. τάς τε τῶν Αχ. τε* caret ed. 1. operari errore. — *Ibid. Λέχαιον* correxit Ernestus. Ante eum h. l. omnes *Λέχεον* edd. & mssti. Sed in diversa abibant V. 15, 9. & 25, 4. — *Ibid. ποιούμενος. ποιούμενας* Flor. Aug. Reg. A.
- Verf. 5.** *Verf. 5. δοκιμάταί γε καὶ γενναυδάταί.* Cur γε servaverim, quod temere Hervagius posuit, jam ipse nescio. Rescribe *τε* ex Bav. quod & ed. 1. & cum ea Reg. B. habet. Monuit etiam Reiskius.
- Verf. 6.** *Verf. 6. οἶος Ἡσίοδος, &c.* In superstitibus Hesiodi carminibus versus iste non legitur. — *Ibid. κεχαρηότας.* Tenui hoc, ab Ernesto emendatum, quod confirmant Vat. Flor. Suidas & Vrb. Habet enim *Codex vrbinas* in ora scriptam hanc sententiam. *κεχαρηότας* erat in ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. B. quod in *κεχαρηότας* cum Scaligero

gero mutavit Casaubonus. Ad quem locum monuit REIS-
KIVS: „ex *μεχαρήσας*, quod est in edit. Hagen. effici de-
buisse *μεχαρήστας*, quemadmodum legi vult Davisus ad
Maximi Tyrii Orat. XXXV. p. 411. ubi observat, hunc
Polybii locum apud Suidam in voc. *Δαΐτας* afferri. [quod
ad Suidam non adnotaverat Küsterus.] Sæpe H & K in
codd. msstis ita similibus modis exarantur, ut difficile sit
eas literas inter se distinguere.“ — *Ibid.* ἡΐττα recepi ex
Vat. Flor. Vrb. & Suida. Habet & Reg. A. in marg. qui
in contextu dat ἡγε, sicut Bav. & Aug. & ex his ed. 1. 2.
Ex ἡγε vero, ἡέγε cum Scal. fecit Casaubonus.

Vers. 6.

Vers. 7. τῶ Κορὶνθῶ dederunt Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vers. 7.
Teneri & τῶ potuerat, ut cap. 18, 1. & alibi. Vide ad IV.
67, 8.

Vers. 8. παραγίγηται dederunt Vat. & Flor. γίγηται Vers. 8.
edd. cum aliis.

Vers. 10. πρὸς αὐτὴν τὴν χρεῖαν. Sic ed. 2 & seqq. Vers. 10.
cum Aug. & Reg. A. αὐτὴν abest ab ed. 1. & Bav. Vat.
Flor.

Vers. 11. ταῖς εἰρεσίαις κατηρτισμένων. Vide ad I. Vers. 11.
25, 3. — *Ibid.* μιθοφόρος. Levem operarum errorem
facile corriget Lector, & μιθοφόρους reponet.

C A P V T III.

Cap. III.

Vers. 1. Νεοκρήτων. Νεοκρήτες sunt, puto, νεήλυδες Vers. 1.
vel νεοσύλλογοι Κρήτες, tyrones Cretenses, vel Cretenses
recens conditiōti. conf. V. 65, 7. & 79, 10. — *Ibid.* Κυ-
λήνην ed. Casaub. & seqq. consentientibus Vat. Flor. Aug.
Reg. A. & Steph. Byz. Eleorum navale. Κυλήνην ed. 1. 2.
cum Bav. In ora cod. Aug. antiqua manu scriptum hoc
scholion: Κυλήνη, ἣ νῦν Κλαρίνται. de terminatione ta-
men dubius sum, sit ne ται, τη, an τα, sed videtur esse
ται. Chiarenza hodie nomen esse, satis constat.

Vers. 2. ἐν τῇ τῶν Δυμαίων πόλει. Ora codicis Aug. Vers. 2.
antiqua manu, sed neglectis admodum & intricatis calami
ductibus: Δύμη πόλις, νῦν Ἐρμαιον λεγομένη Ἀχαΐας. si
modo

- Verf. 2.** modo Ἑρμῶν est, quod ita equidem lego, nec aliud quid extricare possum. At de Hermæo, id est, Mercurii templo, in hac regione Pausanias quidem, ubi de Dyme agit, lib. VII. c. 17. nihil meminit. Ex Pausania suspicari quodammodo possis Ἑρακλεῖον, sed hoc alienum est a codicis scriptura. — *Ibid.* προΦυλακῆς. Φυλακῆς ed. 1. & Reg. B. invitis vett. codd.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* τοῖς Μεσσηνίοις. conf. cap. 4, 4sq. — *Ibid.* Ἀκαρνᾶσι. Sic Aug. Ceteri vulgo Ἀμαρναῖσι. — *Ibid.* Σκερδιλαῖδα. Conf. ad IV. 29, 7. — *Ibid.* τὰ παρ' αὐτοῖς πλοῖα. Sic nunc quidem omnes. Forſan tamen παρ' αὐτῶν scripsit Polybius. Vide ad II. 10, 3. & ad III. 9, 2. — *Ibid.* ΚεΦαλλῆσιαν duplicata litera λ constanter ed. Casaub. & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. Simplicem λ cum Bav. habent ed. 1. & 2. — *Ibid.* Πρόνους recepi ex Vat. Flor. Aug. Reg. A. Conf. viros doctos ad Thucyd. II. 30, ubi plura de Cephallenia insula ejusque oppidis.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* τῆν τῶν Παλαιῶν πόλιν. Sic edd. cum Bav. Aug. Reg. A. B. Παλαιῶν Vat. & Flor. quod ex Παλαιῶν vel Παλέων corruptum videri poterat; cui convenit Παλιῆς vel Παλιῆς apud Thucydidem I. 27. & II. 30. ubi vide, quæ monita sunt ab Interpretibus. Sed in Παλαιῶν consentiunt codices Polybiani omnes V. 5, 1. & rursus omnes in Παλαιῆς cap. 16, 6. & c. 17, 5. Ad hunc vero locum in ora codicis Vaticani est scholion a primi librarii manu, hujusmodi: Παλοῦς, πόλις ΚεΦαλλῆσιας. Παλαιῶς ὁ πόλις. Θουκυδίδης. Μεγαρέων ἐδεήθησαν, ναῦς σφίσι ξυμπροπέμψειν. Οἱ δὲ παρεσκευάζοντο ὀκτὼ ναυσὶ ξυμπλοῶν, καὶ Παλιῆς ΚεΦαλλῆσιων τέσσαρασι. Sic nempe fere Thucyd. I. 27. Ibi vero Scholiastes nomen urbis ἢ Πάλη perhibet. Sed ὁ Παλοῦς, τοῦ Παλοῦντος, ipse Polybius formavit, cap. 5, 10.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* συνορμίσας. συνορμήσας ed. 1. 2. invitis vett. libris.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* Αἰτωλῶν. Corrupte αἰ τῶν Vat. & αὐτῶν Flor.

Vatf.

vers. 8. παρασκευάσῃ μὲν Casaub. cum Vrsin. Vat. Flor. B. Carent μὲν ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. — *Ibid.* παραίση δὲ καί. Particulam καί, temere omisissam in ed. adjeci cum Bav. Aug. Reg. A. Videntur tamen eam ignorare Vat. & Flor. e quibus nil notatur in schæ — *Ibid.* τῆς τῶν πολεμίων. Carent τῶν Vat. &

Vers. 8.

CAPUT IV.

Cap. IV.

vers. 1. τῆς τῶν πολεμίων. Caret τῶν Flor. In Nota *Vers.* 1. inali ad initium Cap. IV. pro *Palantem*, *Palantem* um oportebat.

vers. 2. αὐτῆς ὑπαρχ. αὐτοῖς ed. 1. 2. invitis msstis. *Vers.* 2. τὸν πρὸς τὴν Ζακ. τὸ πρὸς τ. Ζ. Vat. Flor.

vers. 3. βασιλεὺς caret Flor. — *Ibid.* Σκερδιλαΐδου. *Vers.* 3. διλαΐδα ed. Casaub. & seqq. invitis omnibus exemplar. — *Ibid.* τοὺς γὰρ πλείστους ἐκολούθη πέμψα. per se placet τοὺς πλείστους, nec congruit cum IV. 1. ubi inter leges foederis cum Scerdilaida commemoratur, ut ille *triginta lembis* bellum gereret. Ergo *diminunc* domi manserat, non *major pars*. Itaque τοὺς *ες*, *omnes*, aut τοὺς πλείους, *plures*, (nempe, *quam lecim*,) scriptum oportuit.

ibid. περὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα δυνάστας. Sic etiam ger correxit, deleto tam vocab. τόπους, quod in con. habet editio Basil. quam vocab. πόλιν, quod ibi est in. ine. Ex duplici codicum lectione, quam in scholio contextum retuli, Reiskius, cum eorum alteram ex 1. alteram ex Bœcleri collatione codicis Augustani offret, (nam editio Basileensis ei non erat ad manus) gendum putavit, in quibusdam codicibus olim fuisse τοὺς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα τόπους καὶ δυνάστας, in aliis τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πόλεις καὶ δυνάστας. Quod in ed. Casaub. & seqq. vulgo legitur περὶ τοὺς τῶν τὴν Ἰλλυρίδα τόπων δυνάστας, ex unius Casauboni nio est profectum.

Polybii Histor. T. VI.

K

Vers.

- Verf. 5.** *Verf. 5.* Τῆς γὰρ τῶν Φιαλέων πόλεως ἐξαιροφείσης. Sic ed. Casaub. & seqq. Φυγαλαίων ed. 1. 2. ex Bav. sed in oīa ejusdem cod. notatur eadem manu γρ'. Φιαλέων, & sic est in Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Vrfini codice. De nomine conf. Adnot. ad IV. 3, 5. De re vide IV. 31, 1. & 79, 5 seqq. — *Ibid.* μετεῖχον Casaub. cum Vrfin. Vat. Flor. Reg. B. κατεῖχον ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* κατὰ τοὺς ἀρμόζοντας τόπους. Articulus τοὺς abest a sola ed. Casaub. errore operarum. — *Ibid.* προσῆγε τὰς μηχανάς. προσῆγε ed. 1. 2. 3. invitis msstis. In ora Basil. dubitanter Casaubonus quæsierat, an προσῆγε? Id Gronov. in contextum recepit. Sic autem vett. codices omnes.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* τρεῖς ἐξῆς τοὺς υσανίσκους. Et ipsa sententia, & grammatica ratio, τρεῖς in τρις mutare jussit. Articulum τοὺς communi consensu veteres codices agnoscunt omnes. — *Ibid.* ὑπερβάντας τὸ πτώμα. Ex Reg. B. hoc adoptavit Casaub. Consentiunt autem in idem Vat. & Flor. τῷ πτώματι ed. 1. 2. cum aliis.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* προδιεΦθαρκότες. Præcedens punctum majus & inferius, cum minori & inferiori est permutandum. καὶ προδιεΦθ. legendum suspicatus est Reiskius. Mihi versu seq. potius inferenda præpositio videtur. Conf. mox ad verf. 12. — *Ibid.* τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν κατὰ μέρος ἡγεμόνων. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. τοὺς κατὰ μέρος ἐπιΦ. τῶν ἡγεμ. ed. 1. 2. cum Bav. Hinc Casaub. ex ingenio edidit κατὰ μέρος τοὺς ἐπιΦ. τῶν ἡγεμ.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* τέλος ἐξέπεσον. Si versu superiori, posito cum cod. Bav. puncto minori post ἡγεμόνων, verba ἐθελοκακοῦντες δὲ referremus ad hæc τέλος ἐξέπεσον, non opus esset h. l. conjunctione. Sed videntur utique ista ἐθελοκακοῦντες δὲ arctius cohærere cum eis, quæ præcedunt, προδιεΦθαρκότες μὲν. Si quis tamen contendat, trahi nihilominus illam præpositionem δὲ pariter ad sequentia posse, non pertinaciter equidem repugnem. — *Ibid.* πολλὰς πηγάς. πολλὰς carent Aug. Reg. A. — *Ibid.* σύχρως.

Temere & invitis exemplaribus *εὐκαίρως* dant edd. errore ex ed. 1. propagato.

CAPUT V.

Cap. V.

Vers. 1. Δορίμαχος. Δόριχος sola ed. Casaub. operarum *Vers. 1.*
errore. — *Ibid.* ἐπεποίητο Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 2. καὶ παρὰ Μεσσην. Caret h. l. παρὰ ed. 1. cum *Vers. 2.*
Bav. — *Ibid.* ἀποστῆσαι Vat. Flor. Aug. Reg. A. Conf.
V. 76, 7. ἀποσπᾶσαι ex superioribus temere huc tractum
videtur. — *Ibid.* εἰς τὴν Μακεδ. Articulum τὴν, qui ab-
est vulgo, dederunt Vat. & Flor.

Vers. 3. στάσιν ἐχόντων idem valet quod ἐπεχόντων *Vers. 3.*
vers. 6. Conf. ad I. 48, 2. — *Vers. 4.* διὸ οἱ περὶ. Sic
recte Flor. Et Perott. *quamobrem.* Miror nil adnotatum
ex Vat.

Vers. 5. τὴν αὐτῶν ὑπόθ. αὐτῶν Bav. τὴν αὐτὴν ὑπόθ. *Vers. 5.*
Scalig. — *Ibid.* θερσίαν. θερσίαν Aug. Reg. A. *Vers. 7.* κα-
τασυροῦσι καὶ πορθηθεῦσι. Sic etiam correctum in Sca-
ligeri libro. Servari autem fortasse poterat codicum lectio,
κατασύρουσι καὶ πορθοῦσι.

Vers. 8. λυμαινόμενοι. Videtur hoc verbum desiderare *Vers. 8.*
nomen in accusativo casu, sicut cap. 2, 8. & constanter
aliás. Potuit autem a nomine ὁ λυμεῶν, *perditor, vasa-*
tōr, pestis, verbum *λυμεωνεύεσθαι,* id est, *perniciem, πο-*
καμ μοίρι, formare Polybius. — *Ibid.* καὶ τὰ τοιαῦτα.
τὰ carent Flor. & Aug.

Vers. 10. ἐκ τοῦ περὶ τὸν Παλοῦντα διαβουλίον, ex ipsa *Vers. 10.*
hac consultatione ad Paluntem habita. De nomine vide
ad cap. 3, 4. In ora codicis Vossiani, pro περὶ τὸν Πα-
λοῦντα, notatur, Ἰσως, περὶ τὸν Ἀπελλῆν.

Vers. 11. παρῆν δευτερώος &c. Sic ed. 1. cum Bav. *Vers. 11.*
Vat. Flor. Reg. A. B.

Vers. 12. ἐντρεπισάμενος δὲ τὰ περὶ τὸν Διόρυκτον. Πα- *Vers. 12.*
ratís omnibus, quæ ad transfretandas aves pertinebant. —
Διόρυκτος appellabatur *canalis manu factus,* per quem Leu-
cas, olim peninsula, mutata fuit in insulam, vide Strabon.

Verf. 12. p. 693. [lib. X. p. 451 sq. ed. Casaub.] & ibi Casaubonum. Quod autem *διακομίσας* ait, id non de navibus, super phalangibus seu cylindris ligneis per ficcum traductis, accipi debet, sed de tractis helcio per undas. Insignis est & egregie ad nostrum hunc locum declarandum facit ille Iulii Hygini locus apud Sofipatrum grammaticum p. 108, edit. Putschii, cujus indicium Casaubono debeo. *Ab Aëtio navigantes stadia XL*, ait, *veniunt ad Isthmum Leucadiensium: ibi solent iteris* (hujus enim formationis antiquæ profuturiore *itineris* stabiliendæ causa grammaticus hunc Hygini locum adducit) *minuendi causa remulco, quem Græci πάλτωνα dicunt, navem traducere.* Quod ait, *iteris minuendi causa*, hoc sibi vult, ne cogerentur totam insulam Leucada circumnavigare. Idem auctor ibidem, quod Noster *Διόρυκτον* vocat, *Traductionem* appellat. Livius XXXIII. 17. *Leucadia, nunc insula, & vadoso freto, quod perfossum manu est, ab Acarnania jam divisa, tum peninsula erat.* Sed fallitur Livius: jam dudum enim ante illa tempora, de quibus ibi loquitur, ea erat insula facta. **REISKIUS.** — *Diorycti* nomen habes etiam apud Dionys. Halic. lib. I. c. 50. & apud Plinium Hist. Nat. IV. 1, 2. Confer Palmerium & Dukerum ad Thucyd. IV. 8.

Ibid. In ἀνάπλουν consentiunt omnes libri, præter Aug. cujus scripturam ἀνάπλουν veriore censuit Reiskius.

Verf. 13. *Verf. 13. De Ambracico sinu* conf. lib. IV. c. 63.

Cap. VI.

C A P V T VI.

Verf. 1. *Verf. 1. ἀνώτερον. ἀνωτέρω* Aug. — *Ibid. ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. τῶν ignorant* Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 2. *Verf. 2. ἐπαρκείας.* Dubitanter hoc proposuerat Casaub. in ora Basil. & præferre visus est ἐπιτυχίας, sed ἐπαρκείας (auxilii) in versione expressit; quod merito unice probavit Reiskius & Ernestus. Habet hoc etiam margo libri Scaligerani & Vossiani. Idem error, qui codices omnes hic invasit, obtinet etiam apud Suidam in Fragmento Poly-

Polybiano, quod posuimus inter Fragmenta Historica, num. III.

Versf. 4. ἔχων ἀπὸν Δορίμαχος. Conf. cap. 5, 1. Versf. 4.

Versf. 6. νυκτοπορήσας recte edd. ex Bav. νυκτοποιήσας Versf. 6.
Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* Θέρμοις. Sic scripti libri Polybiani omnes, & h. l. & cap. sq. versf. 2. Recte vero in nomine proprio retrahitur accentus, quem temere in ultima posuerunt editores. Apud Strabonem tamen lib. X. p. 463. pariter τὰ Θερμὰ, acuta voce, vulgo legitur: sed fecus apud Stephanum. Conf. ad cap. 8, 1.

CAPVT VII.

Cap. VII.

Versf. 1. Οἱ δέ. Οἱ καὶ ed. 2. operarum errore. — Versf. 1.

Ibid. καθιζόμενον ex conjectura edidit Casaubonus, quam confirmarunt codd. Vat. & Flor. Sic & Reg. A. ex emend. κατεζόμενον ed. 1. 2. καθεζόμενον Bav. Reg. B. καθεζόμενον Aug. & Reg. A. a pr. manu. — *Ibid.* τοὺς δὲ Αἰτωλοὺς. Carent δὲ Vat. Aug. & Reg. A. pr. manu. — *Ibid.* ἀδυνατήσοντας τοῖς παροῦσι. — „An deest verbum ἀμῦναι? CASAVB. in ora Basil. — „Post ἀδυνατήσοντας deesse videtur ἐπικουρεῖν vel ἐπαμύνειν vel ἐπιβοηθεῖν aut aliquid simile.“ REISKIUS.

Versf. 3. εἰς ἃ βλέποντες. De ista constructione orationis vide Adnot. ad I. 82, 13. εἰς ἃ idem est, ac εἰς ταῦτα ἴν. — *Ibid.* προαναπαύσαι. — „An προαναπαύσαι?“ REISK. — Nil opus. Amat Polybius verba cum πρός composita.

Versf. 4. διεμαρτύροντο τὸν Φιλ. &c. Habet Suidas in Versf. 4.
Παριένοι.

Versf. 6. ὡς ἐπὶ τὸ Θέρμον. Temere caret ὡς ed. 1. Versf. 6.
in τὸ Θέρμον consentiunt h. l. omnes. Videtur tamen τὸν Θέρμον rescribendum. Conf. ad cap. 8, 1. In calce codicis Vat. est scholion: τὸ Θέρμον ἐστὶν ὁ Λόγος ὁ νῦν λεγόμενος. Idem scholion paulo inferius habet codex Reg. A.

Versf. 7. ἐκ δὲ δεξιῶν dedit Flor. ἐκ δεξιῶν δὲ Bav. Versf. 7.
Conjunctionem temere omisit ed. 1. unde eandem ignorant

Verf. 7. ceteræ editiones. Abest tamen eadem & a codd. Aug. & Reg. A. nescio an & Vat. — *Ibid.* Φοίτεον. Sive Φοίτεον nomen est hujus urbis, sive Φύτεον, ut habent alii codices, vel Φύταιον, ut scribitur apud Stephanum Byzantinum; (cf. Reliq. histor. Polyb. XI. 4, 4.) adparet, fuisse hanc in media Aetolia; adeoque diversam a Φοιτείαις, quod Acarnaniæ olim fuerat oppidum, ab occidente Ache-
loï fluvii situm, quamquam per ea tempora, cum magna Acarnaniæ parte, Aetolis subjectum. Vide IV. 63, 7. & ibi notata. — *Ibid.* Ἀγρήνιον, Θεστιεῖς. — „Ἀγρήνιον memorat etiam Diodorus Siculus T. II. p. 370. ubi & Δεριεῖς nominantur, quos viri docti æque ignorant atque hic nominatos Θεστιεῖς,“ REISKIUS.

Verf. 8. *Verf. 8.* Μέταπαν. Μετάπαν edd. cum Bav. Retraxi accentum, cum Flor. Aug. Reg. A. Et sic Stephanus Byzantinus: Μέταπα, πόλις Ἀκαρνανίας· Πολύβιος κέμπτη. perperam quidem in Acanania ponens, quam in media Aetolia sitam clare tradit Polybius. conf. cap. 13, 8. — *Ibid.* πέρα ταύτη. παρὰ ταύτην Aug. minus recte. — *Ibid.* τοῦ προσαγορευομένου Θέρμου. Nescio quo pacto melior videri potuerit Reiskio vulgata lectio προαγορευομ. Illud confirmare possum, temere & invitis exemplaribus eam irrep-
sisse in editionem Hervagianam, ex qua in ceteras transit.

Verf. 9. *Verf. 9.* εἰσαγωγῶν recte edd. ex Bav. εἰς ἀγωγὴν Flor. εἰσαγωγὴν Aug. Reg. A. sed in Reg. A. vera lectio alteri superscripta. — *Ibid.* ἐΦεδρεία. ἐΦεδρεία scribe, subscripto jota.

Verf. 11. *Verf. 11.* ἀντιπαρορευομένων recte ex Aug. receptum in ed. 2. & seqq. consentientibus Vat. Flor. Reg. A. Habet & ora codicis Vossiani. Eadem ratione sæpius verbo ἀντιπαράγειν utitur Polybius. — *Ibid.* ταῖς χώραις. — „Opponit has τῇ ὁδῷ. Nam reliquus exercitus in via ibat: hi ibant ταῖς ἀνοδῶν, extra viam: hoc vocat ταῖς χώραις,“ CASAVB. in ora Basil. — Commodius aliàs ταῖς παραρείαις dicere solet.

Verf.

Verf. 12. ἡσφαλίθη λίμνη. — „Forte ἡσφαλίθαι συν-
 ἔβη λίμνη.“ REISK. — ἡσφαλίζετο λίμνη habet ora cod.
 Voss. in verbo medio. Nempe dubitare utique licet, an
 ἡσφαλίθη active sumi possit, ut λίμνη sit nominativus. Sed
 fortasse levissima mutatione verum fuerit ἡσφαλίθη λί-
 μνη, scil. ὁ Φιλιππος; ut ἡσφαλίθη notione reciproca ac-
 cipiatur, & accusativus τὴν ἐπιφάνειαν sive ab eodem hoc
 verbo regi intelligatur, sive a supplenda præpositione κατὰ,
 lacum latus agminis tutum sibi præstiterat lacu, vel quoad
 lacum latus agminis tegebatur lacu. Sic fere usurpat præ-
 teritum passivum V. 43, 6. ἡσφαλισμένος τὰ κατὰ τὰς σα-
 τρακείας.

Verf. 12.

CAPUT VIII.

Cap. VIII.

Verf. 1. Παμφίαν. τὸ Πάμφιον c. 13, 8. — *Ibid.* πρὸς
 τὸ Θέρμον. Pariter quidem in neutro genere formant hoc
 nomen libri omnes cap. 7, 6. At in masculinum τὸν Θέρ-
 μον quod h. l. quatuor dant codices, Bavaricus etiam con-
 sentit cap. 13, 3. pariterque Peirescianus codex lib. XI. 4, 1.
 Quibus suffragatur Stephanus Byzantinus, Polybium no-
 minatim citans auctorem. Vide tamen mox ad verf. 3. —
Ibid. προσάντη ex Aug. receptum in ed. 2. & seqq. Et
 consentiunt Vat. Flor. Reg. A.

Verf. 1.

Verf. 3. πολλῆς ὥρας, multo die, die jam multum pro-
 veξο. Vide Raphelium & Wettstenium ad Marci 6, 35.
 ubi, quod dicitur ὥρας πολλῆς γενομένης, id Matth. 14, 15,
 est ἐφίας γενομένης, Lucæ 9, 12. vero ἡμέρας ἀρχαμένης
 κλίεν, ut monuit Hoogeveen ad Vigerum de Idiotismis
 p. III. Si esset πολλῆς ἔτι ὥρας, alia foret sententia, scil.
 multo adhuc die, ut ait Tacitus Hist. II. 44, 3. — *Ibid.* In
 τὸ Θέρμον h. l. rursus, ut cap. 7, 6. consentiunt omnes.

Verf. 3.

Verf. 4. ἀφῆκε, an ἐφῆκε scribas, parum interest.
 eonf. cap. 3, 5. — *Ibid.* τῶν Θερμιῶν. Ab ὁ Θέρμιος Ae-
 toliæ, gentile Stephanus ὁ Θέρμιος format; a τὰ Θέρμις Si-
 ciliæ, ὁ Θερμιῶς. — *Ibid.* τῆς παρ' Αἰτωλῶν ex con-
 jectura Vrsini adoptavit Casaub. Teneri vero poterat τῶν,

Verf. 4.

quod simul ad κατασκευῆς, simul ad εἶτου καὶ τῆς τοιαύτης χορηγίας refertur.

Verf. 5. *Verf. 5. συντελούντων.* Delevi αὐτῶν, quod citra necessitatem & invitis msstis adjecerat Casaubonus.

Verf. 7. *Verf. 7. In διότι περ, quare,* nil mutant libri. Non memini tamen alibi hanc vocem apud Polybium legere, pro qua constanter διὸ vel διόπερ usurpat.

Cap. IX.

C A P V T IX.

Verf. 1. *Verf. 1. Habet hanc Pericopam Codex VRBINAS in Excerptis,* usque ad finem capituli XI.

Verf. 2. *Verf. 2. τῶν ἐν Δίῳ καὶ Δαδώνῃ πεπραγμένων.* Vide lib. IV. cap. 62. & 67. — *Ibid. διέφθειρον. διέφθειραν* Flor. quod habent omnes verf. 3. — *Ibid. κατασκευαῖς. κατασκευαῖς* Reg. A. in contextu, sed vera lectio inter lineas.

Verf. 3. *Verf. 3. ἀνέστρεψαν ed. 1. cum Bav. & Flor. Ex Vat. nil notatur. Restituendum illud verbum Polybio monuit Reiskius. Ceteri ἀνέστρεψαν. — Ibid. ὄντας οὐκ ἐλάττους δισχιλίων* Vrb. Vat. Reg. A. ὄντας οὐκ ἐλάττους χιλίων Aug. οὐκ ἐλάττους δισχιλίων ὄντας edd. cum Bav. & Flor. *Ultra duo millia* Perottus cum aliis. — *Ibid. τῶν δὲ τοιούτων* recepi ex Flor. Aug. Reg. A. δὴ pro δὲ editum erat ex Bav. E Vat. nil notatur. — *Ibid. ἀπέχοντο. ἀπέχοντο* edd. errore operarum ex ed. 1. propagato.

Verf. 4. *Verf. 4. τῆς Σάμου.* Sic, absque articulo τοῦ ad Σάμου, dederunt Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. Σάμος rursus vocatur hic poeta apud Nostrum lib. XXIV. 8, 9. — „Versum Sami, ὄρῳς τὸ δῖον exposui in Notitia poetarum Anthologiae Constantini Cephalæ p. 267. ubi etiam disputavi, rectissime Noster Σάμον illum poetam appellavit & hic & in Excerpt. Vales. an Meleager Σάμιον in præfatione suæ Coronæ, & Plutarchus in Discrimine Amici & Adulatoris p. 92, 24. [pag. 53. edit. Wechel.] Mihi quidem forma Σάμος præhabenda videtur, ut Ἰστρας dicitur, non Ἰστριος, ut Νεῖλος, non Νεῖλος aut Νειλῶος.“ REISK. —
Conf.

Conf. Analec̄ta Veterum Poëtarum ed. Brunckii T. I. p. 1. & p. 485. & in eadem Analec̄ta Emendationes T. III. p. 1. & p. 114.

Verf. 5. Ὁρᾶς τὸ δῖον &c. — „Iocus est in voce δῖον *Verf. 5.* quæ & *divinum* & *Dium* [Macedoniæ urbem] potest significare.“ CASAVB. *in ora Basil.* — Ceterum esse istum versum parodiam versus Euripidei in Supplicibus vs. 860, monuit Toupius, Emendatt. in Suidam Part. III. ad voc. Σημός. Conf. Musgrav. ad Euripid. Supplic. 862.

Verf. 6. καὶ μεγίστη δὴ καί. Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. *Verf. 6.* *Ibid.* παράστασις ἐπὶ τούτοις εἶχε. Cum verba ista sic interpretatus esset If. Casaubonus, *regem rei magnitudo velut in stuporem dabat*, monuit MERICVS CASAVBONVS. — „Merito deinde eidem displicuisse istam interpretationem, cum longe aliud verbo παράστασις voluerit hic Polybius: eos nempe, quod agebant, plena quadam præclari facinoris persuasione atq̄ impulsos id egisse; qualem bonæ conscientiæ πληροφορίαν solent etiam sæpe fanatici Christiani, a suis mystagogis pravis opinionibus imbuti, in similibus ostendere. Ea certe vis est istius παραστάσεως hoc loco, ut certam persuasionem & fiduciam, quomodo ad illas suas oras [exempli editionis Basileensis] exponit, significet. Fuit autem Polybius ita ab omni superstitione (quod tot locis prodit & profitetur) alienissimus, ut tamen sacrilegium & divinorum profanationem odisset & detestaretur. Vertemus igitur: *Et regem quidem ipsum eiusque amicos certa quadam, gestientis animi fiducia perturbabat, quum iuste & honeste &c.*“ Hæc Mericus Casaub. — Ad eundem locum REISKIUS: — „παράστασις, ait, quid h. l. significet, dubium est, quum duplici gaudeat significato, qui uterque hic locum habere potest: nam sive per stuporem reddas atque admirationem, sive per fiduciam, confidentiam, securitatem & firmitatem animi, perinde est. vid. Mericum ad h. l. & nos ad p. 326, 31. [III. 84, 9. Confer Lexicon Polyb.] Aliàs est, quod tamen huc non pertinet, ἡ παράστασις idem atque τὸ ἐκείνῳ παραστᾶν

Verf. 6. τῆς διανοίας. παραστήματα appellat M. Antoninus *sententias animo infixas, ratas*, quibus imbuit aliquis animum atque obfirmat, III. 11. ubi minus recte ceperunt. vid. Gataker. p. 113. Pari modo παρατίθεσθαι dixit Iosephus Ant. Iud. p. 51, 22. pro *ingerere animo suo, inducere animum, sibi persuadere.* — Ego vero, cur notionem illam, τὸ ἐκάστῳ παραστὰν τῆς διανοίας, (id est, *cogitatio, persuasio, quæ cuique in animo infidet*, alienam ab hoc loco Reiskius judicavit, fateor me non perspicere. Mihi sane inprimis huc pertinere illa visa est: modo velim, certa exempla illius significationis adtulisset vir doctus. Sicut ex phrasibus παραστῆσά τινι ἑρμῆν, Φόβον &c. natæ sunt illæ vocabuli παραστάσις notionēs, *animi ardor & impetus, animi perturbatio &c.* sic ex illis, παραστῆσά τινι πίστιν, *fidem alicui facere, παραστῆσά τινι δόξαν vel γνώμην, opinionem, persuasionem alicui adferre, &c.* videtur derivari significationē vocabuli παραστάσις, *persuasio*. Sic apud Platonem in Phædro c. 2. παρίστατά μιν, scil. ἡ γνώμη, *persuasus sum*; in quam eandem sententiam alia nonnulla exempla Henr. Stephanus in Thesauro collegit.

Verf. 7. Verf. 7. ἀλλὰ τοῖς ἐξ αὐτῆς τῆς &c. Sic edidit Casaub. ex Urb. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τοῖς τῆς οἰκ. ed. 1. 2. ex Bav.

Verf. 8. Verf. 8. νικῆσας μάχην Κλεομένην τὸν βασιλέα. Sic recte Urb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. codex Peiresc. & Suidas in Ἀντίγονος, ubi totum hunc locum de Antigono inferuit. Cum vero verbum νικῆσας temere omisium fuisset in exemplo, e quo derivatus est codex Bavaricus, in Bav. aliud verbum ex ingenio est suppletum, Κλεομένην Φυγαδεύσας τὸν βασιλέα, non sane feliciter; Φυγαδεύειν enim est *in exilium mittere*, nec dicunt Græci μάχην τιὰ Φυγαδεύειν, *in fugam pellere*. Imperite vero editor Basileensis simul νικῆσας ex cod. Aug. adscivit, simul Φυγαδεύσας ex ed. 1. (quæ habebat ex Bav.) servavit, & ita posteriores editores.

Verf.

Vers. 9. ὡς ἐκ τῶν ἐναντίων. Tenni hoc, sic editum inde a Casaub. ex solo Reg. B. cf. cap. 10, 6. Debuerat tamen fortasse a nobis restitui consentiens veterum eodicum omnium, quos paulo ante enumeravi, scriptura, ὡς ἐκ τῶν ἐναντ. quam & repræsentarunt ed. 1. & 2. ὡς τὸ τούναντιον voluerat Vrsinus. — *Ibid.* εἰς τὴν οὐσίαν correxit Casaub. εἰς τὴν οὐσίαν ed. 1. 2. cum msstis.

Vers. 9.

CAPVT X.

Cap. X.

Vers. 1. χερρονεία Casaub. cum Bav. & Suida, qui totum hunc locum de Philippo infernit suo Lexico, in Φιλίππος ὁ βασιλεύς. Χερρονία Vat. Aug. Reg. A. Χερρονεία Flor. & sic temere ed. 1. Pejus etiam Χερρονεία ed. 2. De re, quæ hic agitur, conferre Reiskius iussit Diodorum T. II. p. 589 sq. scil. Excerpt. de Virtut. & Vitiis ex lib. XXXII.

Vers. 1.

Vers. 101

Vers. 2. αὐτῶν μόνων restitui ex msstis, qui in id contentiunt. Temere αὐτῶν μόνων edd.

Vers. 2.

Vers. 3. οὐκ ἐπιμετρῶν τὸν θυμὸν τοῖς πραττομένοις, ad ea, quæ (bello) erant patrata, non majorem iræ motum adjecit; mala bello patrata non nouo iræ cumulo auxit. Sic XXVIII. 5, 2. καὶ τῶν εἰς Φιλανδρωπικῶν ἡκόντων (sive ἀνηκόντων μανίς) ἐπεμέτρησεν. τὸν θυμὸν recepi ex Flor. & Suida. τῷ θυμῷ edd. cum Bav. & aliis. Ex Vat. nil notatum. Verbum ἐπιμετρέειν absque casu positum habes cap. 15, 8. & sæpe aliàs. — *Ibid.* καὶ Φιλαικῶν. Perperam καὶ νικῶν Suidas.

Vers. 3.

Vers. 4. κηδεύσας. θάψαι κελύσας Suidas, ex interpretamento. — *Ibid.* συνθεῖς Ἀντιπάτρω τὰ τεύτω ὄστᾶ. — „Recte & scite reddidit Casaubonus: [eorumque ossa per Antipatrum Athenas deferenda curasset.] Græci συντιθέναι τι, item ἐπιτιθέναι, dicunt pro committere, vel mandare alicui aliquid agendum, curandum, expediendum vel alio deferendum.“ REISK. — Vide VIII. 19, 4. XXVII, 6, 1. XXVIII. 18, 3. quæ loca idem citavit Reiskius; de re vero conferre iussit Diodor. T. II, p. 149. id est, lib. XVI.

Vers. 4.

- c. 87. & Polyb. IX. 28 seq. Usus istius verbi *συντιθέναί* immemor Suidas, pro *συνθείς* scripsit *συνθεΐναί*, quod refertur ad id, quod paulo ante invitis pariter libris Polybianis posuit, *θάψαι κελεύσας*. — *Ibid.* *κατεργάσατο. ἀπειργασ.* Suid.
- Verf. 6. *Verf. 6.* *περὶ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως*. — „Dubium videri possit, sit-ne *περὶ* fervendum, an *παρὰ* legendum.“ REISK.
- Verf. 7. *Verf. 7.* *ἀμάρτημα γενέσθαι. γίνεσθαι* cod. Peiresc.
- Verf. 8. *Verf. 8.* *τῶν δὲ τοῖς θεοῖς καταπεπεφημισμένων, quae diis dedicata erant. καταπεφημισται* Polybius usurpat pro *fama fert, fama vulgata est*, XVI 12, 3. Quare cum h. l. *τοῖς θεοῖς καταπεπεφημισμένων* vulgo legeretur, (in quam quidem scripturam libri consentiunt omnes;) ERNESTVS in Lex. Polyb. — „Vereor, ait, ut incorruptum sit. Forte fuit *κατεπεπεφημ.* Nam *ἐπιφημίξεν τι* est *adscribere alicui*, [& sigillatim, *Deo consecrare*:] unde decompositum, quod genus amat Polybius, idem significare potest.“ —
- Verf. 10. *Verf. 10.* *συγγραφεὺς Ἀλεξάνδρου*. — „Volebat videri Philippus, sed non erat. vid. Pausan. p. 539.“ REISK.

Cap. XI.

CAPVT XI.

- Verf. 1. *Verf. 1.* Tria verba *ἦν ἐν καὶ* in unum *ἦμεγας* corruperunt Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* *κακῶ κακὸν ἰώμενος, malum malo sanans*. Proverbialiter dictum esse monet Reg. A. in marg. adscripta voce *Παροιμία*.
- Verf. 2. *Verf. 2.* *παρὰ τοῖς ἀκούουσι. ἀκούσασι*, quod habent alii, in modo potentiali est intelligendum, *qui audieturi essent*.
- Verf. 3. *Verf. 3.* *ἂν τις ποιήσῃ*. Perperam caret *τις* ed. i. cum Bav. — *Ibid.* *καὶ τὰ τούτου δίκαια. τούτων* solus Aug.
- Verf. 4. *Verf. 4.* *τὸ δὲ restitui* ex Flor. Aug. Reg. A. Qui *τὸ* δὲ primus scripsit, quod ex Bav. in editos transit, is *μέλλοντες*, quod sequitur, pro plurali neutrius generis habuit, cum

cum sit masculinum singulare. Ex Vat. nil notatur ad hunc locum. — *Ibid.* ἐκ περιτοῦ, *nullo bono*, interpretatus est Casaub. quod minime equidem spernam; sed eandem vim esse putavi hujus dictionis, quam illius ἐκ περιουσίας apud Demosthenem, quæ, ut monuit Reiskius in Indice græcitatibus Demostenicæ, significat *joci gratia*, aut *otii fallendi ergo, necessitate nulla cogente, sed ex mera protervia & laudendi libidine*.

Vers. 5. ἀγνοήσασι dederunt Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vers. 4.
Sic & debuit Vrb. in quo est ἀγνώσασι. — *Ibid.* ἡδίκηκόςσι. ἡδίκηκόςσιν scribe. — *Ibid.* Tria verba ἀλλὰ συσσωζέειν μᾶλλον desiderantur in ed. I. & Bav. & Vrb. Duo verba ἀλλὰ συσσωζέειν adjecit editor Basil. ex Aug. cum quo faciunt Vat. Flor. Reg. A. sed temere omisit μᾶλλον, quod pariter dant iidem quatuor codices. — *Ibid.* τοῖς ἀναυτοῖς perspecte dederunt Aug. & Reg. A. Habet id etiam Flor. sed in hoc duæ priores syllabæ ἀναυ alii scripturæ, quæ erasa est, superscriptæ sunt. Et ἀναυτοῖς & ἀλλὰ συσσωζέειν μᾶλλον habet etiam ora cod. Vossiani. Gronovius quoque in Notis editis ἀναυτοῖς commendat, idque Grotio acceptum refert.

Vers. 6. ἀκουσίων legendum viderat jam idem Gronovius, & monuit Reiskius. — *Vers.* 7. ἡλίστατο recte edd. & Reg. B. Perperam ἡλίστατο veteres mssti omnes. Vers. 6.

Vers. 8. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι. Perperam abest οἶμαι ab ed. I. & Bav. Sed habet id verbum Reg. B. cum aliis codd. Vers. 8.
Ibid. συνιδόντας μὲν αὐτοῖς, *conscios quidem sibi*. Vtique magis proprium verbum, & Polybio ut aliis scriptoribus frequentatum est συνειδότας, quod & in ora libri Scaligerani & Vossiani adscriptum est, & a Gronovio commendatur. Sed pariter XV. 3, 2. probatissimi codices συνιδόντες σφίσι agnoscunt. Quare excusavit REISKIUS, & vulgari modo hoc dictum a Polybio, ait, pro συνειδότας, ut ιδεῖν passim dicitur pro αἰδέσθαι. Sic vero vicissim cap. 13, 5. est προειδώς τὸ μέλλον, pro προιδὼν τὸ μέλλον. — *Ibid.* ὅτι ὁ Φιλίππος. Sic perspicue Aug. 69^o ὁ Φίλ. edd.

Vers. 2.

ex Bav. Eodem modo est in Vat. sed superscripta litera τ super εθ' Vnde intelligitur, qui factum sit, ut εθεν τς ε, Φιλίππος habeat Vrb. In Reg. A. miri sunt ductus scripturæ super εθ', puto quoniam librarius non intellexerat vim scripturæ, quam in exemplari invenit, quæ eadem fuisse videtur ac in Vat. In Flor. (ni fallunt iudicia) est ετι Φε λικπος, absque articulo.

C A P V T XII.

Cap. XII.

Vers. 1.

Vers. 1. αὐτῶν μὲν παταγ. tenui ut editum inde a Casaub. inveni. Sic vero habet Aug. a pr. manu, & Reg. A. & Flor. nescio an & Vat. αὐτῶν ed. 1. 2. cum Bav. — Vers. 2. μὴν τὸ γε νικῆσαι. μὴν γε τὸ νικ. edd. invitis msstis, errore Obsopœi.

Vers. 3.

Vers. 3. — „οἱ λειψθέντες, νικῆσι, a verbo λέπεισθαι, νικῆσι: quod verbum a stadio & palæstra ductum est. vide Casaub. ad Dionem Chrysost. p. 45, 27. & Fragm. Polyb. [nobis Fragm. gramm. XCI.] & varietatem lectionis ad Diodori Siculi T. I. p. 114, 62. & Wesseling. ad p. 139. ejusdemque indicem in v. λέπειν. Locum hunc assatim agitat Themistius in Orationibus panegyricis.“ REISKIVS. — Frequentissimi usus est apud Polybium verbum λέπεισθαι, nec raro eadem ratione, ac nunc, corruptum a librariis. Vide ad I. 27, 5. II. 5, 8. &c. De corrigenda h. l. vulgata lectione jam monuerat Gronov.

Ibid. Verbum ποιῆται, perperam omissum in ed. 1. 2. & Bav. agnoscunt ceteri codices omnes. Ex Reg. B. & Vrb. adscivit Casaub.

Vers. 5.

Vers. 5. αὐτῶ τῷ Φιλίππῳ edd. ex Bav. αὐτῶ Φιλίππῳ Vrb. Flor. Sic & debuerunt Aug. & Reg. A. in quibus est ἂν τις ἂν τῷ Φιλ.

Vers. 6.

Vers. 6. Necessaria utique videtur fuisse emendatio πότερου, quam ex ora Reg. B. adscivit Casaub. nisi ἐπότερου Polybius scripsit. In ora Aug. & Reg. A. notatur γρ'. Πατέρον.

Vers.

Vers. 7. περι δὲ Δημήτριον restitui ex msstis. Temere *Vers. 7.*
 περι δὲ Δημητρίου edd. — *Ibid.* ἐν τοῖς παραπλησί-
 οῖς. Pro ἐν οἷς, quod est in libris msstis, ἐνίοις suspi-
 catus erat Scaliger. Si vera est librorum scriptura ἐν οἷς
 παραπλησίως, quod non negem equidem; necesse est
 interciderit nonnihil, adeoque fuerit post illa verba lacunæ
 signum ponendum. — *Ibid.* ἰπὲρ οὐ λαβόντες &c. Vide
 VII. 13 sq.

CAPUT XIII.

Cap. XIII.

Vers. 1. δυνατὸν ἦν ἄγειν καὶ φέρειν. δυνατὸν ἄγειν καὶ *Vers. 1.*
 φέρειν ἦν solus Aug. — *Ibid.* προβαλόμενος. προβαλλό-
 μενος Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* Ἀκαρνανίας Aug. Ἀκαρ-
 νάνας edd. cum ceteris codd.

Vers. 2. διανύσαι. διανύσαι Aug. Reg. A. — *Ibid.* *Vers. 2.*
 ἐξάψασαι. ἐξάψασαι Vat. Flor. Aug. Reg. A. quod
 si quis receptum malit, non repugnem. Nec tamen da-
 mnandus aoristus.

Vers. 3. Τριχωνέως ed. 1. 2. Bav. Vat. Flor. Reg. A. Τρι- *Vers. 3.*
 χωνέως Aug. Conf. IV. 3, 5. & ibi Notata. — *Ibid.* τὸ
 Θέριμον. Rectius τὸν Θέριμον. Vide ad c. 8, 1.

Vers. 5. προειδώς τὸ μέλλον. Conf. ad cap. 11, 8. *Vers. 5.*

Vers. 7. τὸ Πάμφιον. τὴν Παμφίαν dixit cap. 8, 1. *Vers. 7.*

Vers. 8. Ἀκρας. Sic edd. & scripti omnes. — „Ste- *Vers. 8.*
 phanus in singulari effert. Ἀκρα --- Ἀκαρνανίας. Etiam
 alia tribuit ille Acarniæ, quæ Polybius Aetoliæ.“ REISK. —
 Sic Metapam Acarnaniæ tribuit, ut monui cap. 7, 8. Ce-
 terum & Ἀκρα in Sicilia Stephano ἢ Ἀκρα in sing. est,
 quæ Thucydidi αἰ Ἀκρα in plurali numero.

CAPUT XIV.

Cap. XIV.

Vers. 1. περι τετρακοσίους. περι, quod deerat vulgo, *Vers. 1.*
 recepi ex Flor. Aug. Reg. A. Sic & Perottus, *ferre*.

Vers. 3. τῶν Αἰτωλικῶν ἰππέων. Sic Vat. Flor. Aug. *Vers. 3.*
 Reg. A. & cod. Voss. τῶν Αἰτωλῶν ἰππ. edd. ex Bav.

Vers.

- Verf. 8. 9.** *δοτιάζου. δοτιάζου* Aug. Reg. A. — *Verf. 9. δωδωκέναι. δωδωκέναι* voluit Vrsin. nulla urgente necessitate.
- Verf. 10.** *Verf. 10. οὕτως μὲν.* Solet sic uti hoc pronomine. Vide c. 17, 7. c. 26, 16. &c. *οὕτως* voluit Scaliger. — *Ibid. πρὸς τοῦ Ἀπελλοῦ.* Sic scribendum monuit Reiskius. Ἀπελλῆ mendose pro Ἀπελλοῦ dederunt etiam codices nonnulli cap. 16, 9. Casaubonus, *ut qui Apelli recepissent*: id vero græce foret, *συνταξάμενοι πρὸς τὸν Ἀπελλῆν.* — *Ibid.* Si recte utrobique posita est particula μὲν, respondebit priori adverbativa ἀλλὰ, initio verf. 12. alteri vero, post πάσαις, respondebit δὲ, quod mox sequitur. Potest autem μὲν post διατεταγμένοι ex fine hujus vocis præcedentis, in qua terminatio οι superne superscripta erat, temere repetita videri. — *Ibid.* Vulgo interpungunt (inde ab ed. 2.) ante μὴ δυνάμενοι δὲ, & comma ponunt post ποεῖν. Mihi commodior visa est distinctio orationis, qua utitur ed. 1. cum Bav.

Cap. XV.

CAPVT XV.

- Verf. 2.** *Verf. 2. γυνομένης* Flor. Aug. Reg. A. *γυνομένης* edd. ex Bav. Nil notatur ex Vat. — *Ibid. ἀκουρίας καὶ πολυποσίας.* Temere particulam καὶ omisit Casaubonus; quem secutus Gronovius, ἀποκαιρίας legendum suspicatus est. Restituit καὶ Ernestus ex veteribus editionibus, quibus adferuntur mssti omnes. ἀκουρία est *intemperantia, immoderatio*, ut XI. 8, 4. — *Ibid. ἐξεδεατρ. αὐτούς.* Sic ed. Casaub. & seqq. cum Bav. Sed αὐτούς ed. 1. 2. cum Aug. Reg. A. Flor.
- Verf. 3.** *Verf. 3. λυθείσης. αὐθίσης* est in Vat. Hinc ἀφθίσης Reg. A. In Flor. vero sic, ἐξεδεατρ. αὐτούς αὐθίς... τῆς συνουσίας, spatio vacuo relicto post αὐθίς. Perottus, *soluto convivio.*
- Verf. 6.** *Verf. 6. τοὺς συμπρόντας* ex ora ed. 2. recepit Casaub. & sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. *τοὺς σύμπαντας* ed. 1. 2. cum Bav.

Verf.

Verf. 8. εἰ δ' οὐχ οἶδον συναστάλησαν, ἀλλ' ἐκεμέτρησαν. *Verf. 2.*
 In Vat. desunt hæc συναστάλησαν ἀλλ' ἐπε, & spatium vacuum relictum. Idem a pr. manu obtinet in Aug. & Reg. A. & in his lacunam supplevit recentior manus. Ex Flor. de lacuna nil monuit Gronov. in illius codicis collatione.

Ibid. τὸν μισθὸν ἐπιθῆσι. ἐπιθῶσι voluit Scaliger. Sed bene REISKIUS monuit: ἐπιτιθέναι μισθὸν est *alicui mercedem suam imponere*, h. e. abeunti addere, quam donum secum referat, ut aliquis proficiscenti ἐπιστολὴν ἐπιθῆσι, *litteras imponit*, h. e. *injungit, addit, committit deferendas*. Similis est dictio apud Lucian. I. 634. ἐπιτιθέναι τινὶ τὴν δίκην. τὴν τιμωρίαν apud Diodor. I. 418. 18. ἐπιστολαῖς apud Demosth. p. 542. & ἀντεπιτιθέναι ἐπιστολὴν Thucyd. p. 83, 56. —

Verf. 9. κατεγυήσας. — „Cum coëgisset eos pro se *Verf. 9.*
prædes dare, qui reciperent, multæ nomine, si captivi condemnarentur, se satis daturus ad viginti talenta. κατεγυῖν est *aliquem prædes poscere qui pro eo satisfærent, vadari*. vide Demosth. p. 532. 534. 732.“ REISKIUS. — Pariter CASAVB. in ora Basil. „Apparet, moris fuisse, ut, cum aliquis reus esset & conjiceretur in carcerem, pignora caperentur ante sententiam, ut caveretur ita de multa.“ — Nempe, si inventum esset sufficiens vadimonium, vinculis liberabatur reus. Itaque κατεγυήσας non est exponendum, *cum coëgisset eos prædes dare*; sed *cum eos prædes proposcisset*: mox enim, postquam satis dedit pro Megalea Leontius, vinculis ille liberatus est. conf. cap. 16, §. c. 26, §. & 14. c. 27, 1. De verbo κατεγυῖν consule Reiskil Indicem in Demosth.

CAPUT XVI.

Cap. XVI.

Verf. 3. τῷ Μεγαλέῳ. Ex Aug. adscitus est articulus *Verf. 3.*
 in ed. 2 & sqq. quem ignorant Bav. Flor. Reg. A. Ex Vat. tamen nulla notatur ab ed. 2. discrepantia. — *Ibid.* εἰς τὴν Φυλακὴν. Caret τὴν Aug.

- Verf. 4.** *Verf. 4.* αὐτὸν necessario scriptum oportuit, referendam ad *συνταχέναι*. A genitivis βασιλέως & Φήσαντος decepti librarii, αὐτοῦ scripserunt; & sic ed. 1. 2. quod in αὐτὸν mutavit Casaub. αὐτὸν notatum in ora libri Scaligeri.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* ἐν Ἄργει. Nuda ac simpliciter hanc emendationem proposuit Reiskius, ipsa evidentia confisus. Cædis tamen illius, de qua nunc agitur, nusquam aliâs mentionem factam reperio. Antigoni autem discessus ex Argis haud dubie ille intelligendus, quem commemoravit Polybius II. 70. Occasio vero & prætextus cædis intelligi potest ex II. 64. Quam facile porro a librariis ἐν Ἄργει detorqueri in ἐναργῆ potuerit, nil opus est ut demonstremus. Frequentissime εἰ & Ἡ ab illis hominibus confundi solent. Alio modo nomen Ἄργος obscurarunt lib. II. c. 54, 1. ubi in ἔργον mutarunt.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* πάντα ταῦτα. ταῦτα πάντα Flor.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* καὶ Κρίνων μὲν. Sic ed. 1. 2. cum vett. codd. omnibus. καὶ ὁ Κρίνων μὲν ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. — *Ibid.* Δεόντιος ἀνεδέξατο recte edd. ex Bav. conf. cap. 27, 1. & Adnot. ad cap. 15, 9. ἐλθόντος ἀνελέξατο Reg. A. & Aug. a pr. manu, sed in hoc a recenti manu correctus error.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* ἡ μὲν οὖν τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τῶν περὶ τὸν Δεόντιον κρῆξις ἐν τούτοις ἦν. Sic plane Vat. & Flor. nisi quod ignorant articulum τοῦ, qui nescio quo casu in contextum nostrum irrepsit, eundemque inde rejectum velim. Cum Vat. vero & Flor. consentiunt Aug. & Reg. A. præterquam quod Ἀπελλῆ dent pro Ἀπελλοῦ, de qua aberratione conf. Adnot. ad cap. 14, 10. Codicis Bavarici scriptura ex librarii ingenio profecta est, cum is pariter Ἀπελλῆ in suo exemplari pro Ἀπελλοῦ invenisset. — *Ibid.* ταῖς δὲ ἀρχαῖς. Temere τῆς δὲ ἀρχ. ed. 1. 2.

Cap. XVII.

CAPVT XVII.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Λυκοῦργος ἐκ μὲν τῆς Μεσσηνίας. Vide supra, cap. 5. — *Ibid.* τὴν τῶν Τεγεατῶν πόλιν. Recte Casaubo-

saubonus, quamquam in græco contextu Ἐλευσῶν servavit, tamen & in versione *Tegeatarum urbem* scripsit, & græcum ipsum nomen, ut mendosum, asterisco notavit. *Tegea*, Arcadiæ oppidum, prope fines Laconicæ & Argolidis, Spartānorū invasioni perpetuo obnoxia. Vide infra vers. 9. & c. 18, 1. & 24, 3 & 7. Adde II. 46, 2. II. 70, 4. XI. 11, 1 sq.

Vers. 3. βοηθήσαντας dedit Flor. Sic & Perottus, *Vers. 3. 4. qui subsidii causa venerant.* — *Vers. 4.* Πολυμήδην. Πολυμήδη Vat. Flor. Aug. — *Ibid.* Διοκλέα scripsi cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Perotto. Μεγακλέα edd. ex Bav.

Vers. 5. τὴν μὲν πρώτην ἔξοδον ἐποιήσατο. — „Forte *Vers. 5.* τὴν μὲν πρώτην τὴν ἔξοδον. Cave πρώτην cum ἔξοδον construas. Subauditur κατὰ, & ἀρχὴν vel ὁρμὴν, in primo impetu, vel a principio, primitus.“ REISK. — *Ibid.* κατασύρειν. Sic ed. 1. 2. consentientibus mssis: nec obstat futurum ἀναστήσειν quod sequitur; amat enim Polybius variare tempora. At poterat tamen teneri κατασυρεῖν, quod Casaub. edidit ex Reg. B. De re confer supra cap. 5, 1. — *Ibid.* περὶ τοὺς Παλαίεις. Sic recte Casaub. cum Vrsino, Vat. & Flor. κατὰ τ. Π. ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A.

Vers. 6. Χρυσόγονον. *Chrysogonum* patrem fuisse Sami *Vers. 6.* ποῦτæ, docuit supra, cap. 9, 4. — *Ibid.* Πετραῖον dedit Flor. Et cum Πατραῖον vulgo legeretur cum aliis codicibus, monuit ad h. l. GRONOVIVS: „Potius Πετραῖον, qualis nominatur lib. IV. c. 24. Et hoc nomine aliquem ex Centauris appellavit Ovidius, indicans, hoc nomen Theſſalis fuisse frequens. Videtur idem corruptum in Legat. XXVII. [Reliq. lib. XXII. 9, 7.] παρατηρηθέντες ὑπὸ Σιβήρου τοῦ Πετραίου, cum legendum sit Πετραίου.“ GRONOVIVS.

Vers. 8. Οἰανθέων. conf. IV. 57, 2. Sæpe inprimis *Vers. 8.* & v confunduntur a librariis.

- Verf. 9.** *Verf. 9.* ὀρμίσας recte edd. ex Bav. ὀρμήσας Flor. Aug. — *Ibid.* Λεχάω edd. cum Bav. & Aug. Λεχέω Vat. Flor. Reg. A. cf. ad V. 3, 4. Sæpius deinde codices nostri omnes per s scribunt hoc nomen in secunda syllaba. — *Ibid.* ἐξεβίβαζε. ἐξεβίαζε Aug. Reg. A.

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* ἐν τῇ Κορίνθῳ. Sic scripti omnes cum editis. conf. ad IV. 67, 8.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* τὸ Μεναλαῖον. Livio mons est *Menelaus*, Spartæ proximus, lib. XXXIV. c. 28. Polybio locus in monte, vel juxta montem positus, conf. verf. 10. & cap. 21, 1. & 22, 2. templum puta cum vico vel oppido. Sic & Stephanus in *Μεναλαο;* ἔστι καὶ χωριον Σπάρτης, Μεναλαῖον. Ac videtur idem locus esse, cujus proprium nomen *Therapue* prodit Pausanias, III. 19. p. 258 sq. in quo templum fuisse Menelai ait, & sepulcrum Menelai & Helenæ. Facile tamen credas, ab eo loco & totum montem nomen *Menelaii* obtinuisse. Ceterum *de situ Spartæ & circumjacentis regionis* vide Nostrium mox cap. 22. & consule duas Tabulas, solerter & eleganter descriptas, quæ pertinent ad cap. XLI. *Itinerum juvenis Anacharsidis.*
- Ibid.* Ἀμύκλας. Ora cod. Aug. antiqua manu: τὸ νῦν Ἐνίκλειον.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* παράγουσαν τὴν δύναμιν ex Aug. receptum in ed. 2 & sqq. & consentiunt Vat. Flor. Reg. A.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. Eodem modo correxit Scaliger. Nil mirum, permutatas a librariis vuculas ὑπὲρ & ὑπό. Vicissim ὑπὲρ scripserunt pro ὑπό, IV. 12, 4. Reiskius h. l. suaserat *περὶ τῆς ὑπὸ Φιλίππου καταφθέρῃς.* — *Ibid.* ταῖς ἐν Αἰτ. πράξεσι. Nil opus est, ut cum Scaligero τὰς ἐν Αἰτ. πράξεις corrigamus.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* ἐκ τηλικούτου διαστήμ. ἐκ τοῦ τηλικ. διαστ. ed. 2 & sqq. invitis msstis. — *Ibid.* διανοεῖτο τὸ παράπαν restitui ex Bav. Aug. & Vat. Temere διανοεῖ τότε παρά-

παράτταν ed. 1. quod servarunt ceteri editores, διενδοει scribendo pro διενοεί. Mendose Flor. & Reg. A. διενοείτο παράτταν.

Vers. 7. ἄπαντας, ante ἦγε, caret Flor. Vers. 7.

Vers. 9. ἐν Λεχεΐῳ καθορμιάθῃ. Verborum hic ordo ex Aug. receptus in ed. 2 & sqq. & consentiunt Vat. Flor. Reg. A. καθορμ. ἐν Λεχ. ed. 1. cum Bav. Ceterum Λεχεΐω hoc loco per ε efferunt. ed. 1. 2. cum codd. omnibus, & sic sæpius deinde, ut paulo ante monui.

Vers. 10. τὸ Μεγαλίον λόφος. τὸν Μεγαλίον λόφον Vers. 10.
solus Bav. & magis etiam corrupte ed. 1. τὸν μὲν ἐλαίον λόφον. & ed. 2. τὸν μὲν ἐλαίων λόφον.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Vers. 2. καλιενδρ. καὶ καδικαρκ. Vat. Flor. Aug. Vers. 2.
Reg. A. καλιέ. καὶ καλικ. ed. 1. 2. 3. 4. cum solo Bav. Monuit de mendo Reiskius, & correxit Ernestus. Livius XXXIV. 28. *Quintilius prope Amyclas posuit castra. Inde, quum perpopulatus omnia circumjēta urbi frequentis Ἐσπιανί ἀγρί ἰσθα, &c.* — *Ibid.* στάδια. σταδίουσ Vat. Flor. Perinde est.

Vers. 3. ἐν αὐτῷ. Caret ἐν ed. 1. cum Bav. Vers. 3.

Vers. 4. εἰς τὸν Πύρρβου καλούμενον κατέβη χάρρακα. Πύρρβος apud Pausaniam vocatur iste locus, III. 21. p. 264. & c. 25. p. 274. — *Ibid.* Verba ἐπιδραμῶν καὶ desunt ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. Ab Ursino accipit Casaub. & agnoscunt eadem Vat. & Flor. — *Ibid.* περὶ τὸ Κάρνιον. *Carnium*, Laconiae oppidum, nulli veteri scriptori memoratum reperio. In Arcadia Carnion ponit Plinius IV. 6, 10. sed dubia scriptura. In Messenia, haud procul a Pharis, Κάρνιον, Ἀπόλλωνος ἄλσος, Apollinis nemus, habet Pausanias IV. 31. p. 355. In ea vero parte Laconiae, de qua hic agitur, ex ejusdem Pausaniae descriptione, III. 24. p. 273. est Καρνείος καλούμενος Ἀπόλλων. Fuerunt autem plura in Laconia *Apollinis Carniei*

five *Carnis* templa atque signa, ut docet idem Pausan. III. 13. p. 238. c. 21. p. 265. & c. 26. p. 277.

Verf. 5. *Verf. 5.* Ἀσίην correxit Casaub. ex Stephano, Pausania, Strabone. Confer Stephani Interpretes, & Strabonem lib. VIII. p. 363. & Thucyd. IV. 54. — *Ibid.* τὴν ἐπὶ τὸ Κρητ. Perperam τὴν omittunt Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 6. *Verf. 6.* Μεταβαλλόμενος recepi ex Aug. & Flor. Vulgo μεταβαλόμ. ex Bav. & sic Reg. A. — *Ibid.* παρὰ τὸ ναύσταθμον· περὶ Bav. in contextu, sed in marg. γρ. παρὰ, quod recte dant ceteri. τὸ ναύστ. in neutro genere dedit Aug. Pobavit autem hoc Reiskius, quia sequitur δ̄ & τοῦτο, quæ tamen peræque ad Γύθειον referri possunt. Itaque teneri poterat τὸν ναύσταθμον, quod habent editi cum codd. omnibus præter unum Aug. Nam utrumque recte dicitur, ὁ ναύσταθμος, & τὸ ναύσταθμον. — *Ibid.* Γύθειον. Vtroque modo scribi solet Γύθειον, & Γύθειον. Ora codicis Aug. Πασαβᾶς νῦν. Nempe *Passava* hodiernum etiam nomen.

Ibid. τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. — „Vi-
detur hic in numeris esse peccatum: nimis enim discedunt
hi numeri ab illis Strabonis, cujus hæc sunt verba p. 559.
[lib. VIII. p. 363. edit. Casaub.] Γύθειον τὸ τῆς Σπάρτης
ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ τετρακόμοις σταδίοις ἰδρῦμενον.“
REISK. — De eadem re monuerat jam BERKELIVS ad
Stephanum in Γύθειον, & „Noli dubitare, ait, quin apud
Polybium ducenta & forte plura stadia perierint.“ —
Nempe verissime hoc ab illis monitum fuerit, si πόλιν apud
Polybium *Spartam* intelligas, & de Gythii distantia a
Sparta agi statuas. Quodsi vero hoc dicit Polybius, (quam
quidem interpretationem pati verba ejus videntur,) πο-
ρτιον ἔσ' ναυαλο τριγίντα στάδια ἀ γυθίου ὀπίδω ἀβέσσε; non
repugnabit Strabo, & suffragantes Polybius habebit Pausa-
niam ac Ptolemæum; quorum ille (p. 266.) *τριγίντα στάδια*
ἀ γυθίου ἀβέσσε Τρινασον ait, hic vero *Τρινασον ναυαλο*
ἦν (Τρίνασσος ἐπίνειον) docet. Quibus ex locis inter se
collatis

collatis intelligi par est, *Trinasum* proprium fuisse portus & navalis nomen; sed idem navale cum portu, a vicino oppido, *Gythium* etiam vel *Gytheum* vulgo fuisse adpellatum.

Verf. 7. Ἑλλάων. Agrum dicit, ad oppidum pertinentem, cui Ἑλος, *Helos*, plim nomen; de quo satis Cellarius Geogr. Antiq. lib. II. c. 13. p. m. 1199. Scriptoribus ab eo laudatis addi poterant Thucyd. IV. 54. Strabo VIII. p. 363. & Stephanus in Ἑλος, apud quos cunctos cum aspero spiritu scribitur illud nomen. — *Ibid.* ὡς πρὸς μέρος θεωρουμένη. Eandem phrasin habes infra, cap. 44, 3. — *Ibid.* πλείστη χώρα quid sit, haud satis adparet. An *maxima planities totius Laconiae*? An *opulentissima regio*? An *hominibus maxime frequentata*? Hoc quidem graece foret πολυανθρωποτάτη.

Verf. 8. ἀφίεις τὰς προνομᾶς, id est, τοὺς προνομέας. *Verf. 8.* conf. ad IV. 73, 4. Sic sane nil opus est, cum Scaligero εἰς τὰς προνομᾶς corrigere, quod & Casaubono & Gronovio in mentem venisse video. ἀφίεις recepi ex Flor. Aug. Reg. A. Vulgo ἀφείς. — *Ibid.* πρὸς Ἀκρίας καὶ Λεύκας &c. Ab altera parte sinus Laconici sita haec loca. *Leucas* jam supra nominavit Polybius IV. 36, 5. quamquam ibi quidem ex situ aliorum locorum, quibuscum componitur, merito scrupulus injectus est Cellario, quem vide in Geogr. Antiq. p. 1199. — *Ibid.* τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν. Vide eundem Cellar. p. 1196.

CAPUT XX.

Cap. XX.

Verf. 2. εἰς Τέγεαν. εἰς τὴν Τέγεαν ed. Casaub. & seqq. *Verf. 2.* cum Vrsino, invitis mstis.

Verf. 3. διὰ τὰς προγεγενημένας περὶ αὐτοὺς ὑποψίας. *Verf. 3.* Sic Casaub. cum Vrsino, & Vat. Flor. Aug. Reg. A. περὶ αὐτῶν ed. 1. 2. cum Bav. non male, ac fortasse etiam rectius. Sane diversa notione aliàs frequentatur haec formula τοῦτο γέγονε περὶ αὐτὸν, de qua vide Adnot. ad V. 110, 7. De re confer cap. 4, 5. & loca ibi citata. — *Ibid.*

- διὰ τῆς Ἀργείας. Corrupte h. l. Vat. διὰ τῆς ἀρπαγίας, & διὰ τὰς ἀρπαγίας Flor. superscripto τῆς super τὰς.
- Verf. 4 sqq. *Verf.* 4. Γλυμπεργ. Conf. IV. 36, 5. — *Verf.* 6. ἐπέθετο. Mendose ὑπέθετο Aug. — *Verf.* 7. τὸ προσελθεῖν. πρὸ τοῦ ἐλθεῖν conjecerat Scaliger. — *Ibid.* ἐκ τῆς Τεγέας. τῆς caret ed. Casaub. & seqq. invitis msstis. — *Ibid.* ἑαυτῶν σωτηρίαν. Temere ἑαυτοῦ ed. 1. 2.
- Verf. 9. *Verf.* 9. τῶν μὲν ἵππων &c. *equis plerisque; Lycurgus est potitus*; pnta, quoniam ob subitam invasionem spatium non fuerat frenandi equos & abducendi.
- Verf. 10. *Verf.* 10. ἀπεκαμίσθησαν. Commodius Flor. ἀνομομίσθησαν. Quod vero dicit, δι' Ἀργους, per Argos domum redisse, id quale sit, ægre intelligitur. Mitigavit Xylander in versione, durch das Argivische Land, id est, per Argivorum ditionem; sed id græce est δι' Ἀργείας, (cf. verf. 3 sq.) atque sic h. l. scribendum videtur.
- Verf. 11. *Verf.* 11. ἐκ τῆς χώρας. Ferri posse putavit Reiskius ἐπαρελθεῖν τῆς χώρας absque præpositione, quod habent ed. 1. 2. consentientibus veteribus omnibus.
- Verf. 13. *Verf.* 12. Ἑλλάς. Ἑλλάς edd. cum Bav. Prorsus corrupte Ἡλείας Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vide ad cap. 19, 7.

Cap. XXI.

C A P V T XXI.

- Verf. 1. *Verf.* 1. τὸ Μενελαῖον. τὸν Μενελαῖον solus Flor.
- Verf. 2. *Verf.* 2. βλέπουσαν ἐπί. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* καθ' ὃν ἐλάχιστον τόπον ἀπέχει τῆς πόλεως ὁ ποταμός. Possis cum Scalig. legere καθ' ὃν τόπον ἐλαχ. ἀπέχει. Sed non sollicitanda videtur ista trajectio verborum, satis usitata Polybio. De re confer cap. 22, 3 sq. & 24, 3.
- Verf. 4. *Verf.* 4. ἀνυπότακτα ex Reg. B. edidit Casaub. Et sic Vat. & Flor. Conf. III. 36, 4. & III. 38, 4. Imperite ἀνυφεικτα ed. 1. ex Bav. qui per errorem ita scripsit pro ἀνυπόδεικτα, quod habet ed. 2. cum Aug. & Reg. A.

Verf.

Vers. 5. τοὺς ἀγνοουμένους. τοῖς ἀγνοουμένοις solus *Vers. 5. 6.*
Aug. — *Vers. 6.* καὶ κατὰ θάλασσαν. Temere κατὰ h. l.
 omisit Casaubonus & posteriores editores.

Vers. 7. In λιμέσι consentiunt libri. Sed, λίμνους in *Vers. 7.*
 interpretatum esse Perottum, notavit Casaub. in ora Basil.
 Nempe paludibus habet vetus interpres in edit. Basil. At
 ea interpretatio non Perotti est, qui hunc Polybii locum
 transfiliit, sed Wolfgangi Musculi, qui, quæ præterierat
 Perottus, supplevit.

Ibid. χώρους, ἐπωνύμοις. Hæc cum vulgo conjunctim
 legerentur, in hunc locum sic commentatus est ERNESTVS
 in Lex. Polyb. „Quæ χώραι ἐπωνύμοι h. l. sint, difficile
 est reperire. Interpres latinus stulte vertit, nomine agri.
 Forte legendum (ἄρσι) χώρας ἐπωνύμοις, montes qui aut
 dederunt regioni nomen, aut ab ea accipere. De qua con-
 structione & significatione duplici, adeundus Hemsterhus.
 ad Lucian. Dial. Marin. 9. ut alios taceam.“ — Mihi
 quidem non tam stulta esse visa est Casauboni interpretatio,
 nomine agri, quam unius prioris nominis (χώρους) vim
 exprimere. ἐπωνύμοις autem accipiendum videbatur de
 locorum cognominibus, quæ græcis Polybii lectoribus in-
 terdum notiora erant, quam propria nomina. Sic, ut hoc
 utar, cum Padi fluvii nomen minus notum esset Græcis,
 monuit Polybius. II. 16. esse eundem eum Eridano, poë-
 tarum fabulis celebrato. Eodem pertinet camporum Phle-
 græorum mentio II. 17. & III. 91. & id genus alia. To-
 tus autem hic locus, a verbis κατὰ δὲ πάλιν usque διαφο-
 ραῖς, desideratur in Aug. a pr. manu & in Reg. A.

Vers. 8. αἱ ἐν ταῦ περιέχοντος διαφορᾷ sunt *diversæ* *Vers. 8. 9.*
mundi plagæ. Vide II. 36, 6 sq. Et totum illud caput 36.
 libri II. cum toto hoc loco confer. — *Ibid.* κοινόταται
 dederunt scripti libri omnes. Temere κοινόταται edd. —
Vers. 9. ἀγαγεῖν. ἀναγαγεῖν ed. 1. 2. cum Bav.

CAPVT XXII.

Cp. XXII.

Vers. 2. Εὐρώτας. Ora cod. Aug. ὁ νῦν Ἴρις. — *Vers. 2.*
Ibid. τὸ Μενελαίου. Vide ad α. 18, 3.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἐπὶ τῶν λόφων ἐφαστῶτας. ἐπὶ τὸν λόφον Vrb. Aug. Reg. A. Habet autem *Codex VRBINAS in Excerptis* totum hoc cap. & seq. usque ἐπανήγει πρὸς τὴν δύναμιν, c. 23, 6.

Verf. 6. *Verf. 6.* δὲ τι . . . καὶ τοιοῦτον. Sic Vat. Aug. Reg. A. δ' ἐτι - - καὶ τοιοῦτον adfertur ex Flor. δὲ πρὸς τοῖς ὑπαρχ. καὶ τοιοῦτόν τι edd. ex Bav. τι post τοιοῦτον ignorat Vrb. cum aliis codd. quare puto & in δὲ τι hunc cum eisdem consentire.

Ibid. ἐπὶ τὸν μεταξὺ τόπον τῆς πόλεως καὶ τῶν βουνῶν ἐφῆκαν· οὗ διαβρόχου γενηθέντος &c. Perspexite hunc locum sic emendavit Casaubonus, cum in codice Vrbinate, quo ille usus est, pro καὶ τῶν βουνῶν ἐφῆκαν· οὗ scriptum esset καὶ τὸν βουνὸν ἐφικανοῦ. Cum Vrb. faciunt Vat. & Flor. nisi quod ἐφ' ἱκανοῦ distinctis vocibus scribant. Ita quum semel corrupta essent verba, latius (ut fieri solet) manavit malum. καὶ τοῦ βουνοῦ διαβρόχου γενηθέντος scripserunt Aug. & Reg. A. omisso ἐφ' ἱκανοῦ vel ἐφικανοῦ. Tum hanc eandem scripturam in suo exemplari inveniens librarius codicis Bavarici, τοῦ βουνοῦ in τοῦ τόπου mutavit; quem secutæ sunt ed. 1. & 2. ut in his continua oratio hæc sit: Φράξαντες γὰρ τὸν ποταμὸν ἄνωθεν ἐπὶ τὸν μεταξὺ τόπον τῆς πόλεως, καὶ τοῦ τόπου διαβρόχου γενηθέντος, &c. Quam mutilatam corruptamque scripturam immerito contra Casaubonianam lectionem emendationemque defendit Reiskius.

Ibid. οὐχ ὄλον τοὺς ἵππους, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς πεζοὺς. — „Videatur inverso dicendum ordine fuisse, οὐχ ὄλον τοὺς πεζοὺς, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ἵππους. Nam & altius eminet ex aquis equus, quam vir, & melius natat. Sed potest vulgata defendi: pedes enim armatus certius & securius graditur in undis, quam equus.“ REISKIUS.

Verf. 8. *Verf. 8.* μετὰ τῶν Φιλων. Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & ora cod. Bav.

Verf. 9. *Verf. 9.* τοὺς τε μισθοφ. τοὺς τότε μισθοφ. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἐπὶ δὲ τούτοις. διὰ δὲ τούτων Flor. & μετὰ idem

idem inter lineas. — *Ibid.* ὡς ἐπὶ τοῦς. Carent ὡς Aug. Reg. A.

Vers. 10. τὸ σημεῖον recte Vrb. Vat. Flor. cf. c. 21. 2. *Vers.* 10. Carent τὸ edd. cum Bav. Aug. Reg. A.

CAPVT XXIII.

Cap.
XXIII.

Vers. 1. αὐτοὺς ἐφῆμε, *solos immisit.* In isto pronomine, ubi hac notione sumitur, nimis sæpe errarunt librarii, quam ut religioni nobis ducere oporteat, vel invitis omnibus codicibus ex mera conjectura suum restituere auctori.

Vers. 3. ὑπέβαλε Casaub. ex Vrb. & Reg. B. cum Vat. Flor. *Vers.* 3. Aug. Reg. A. ἀπέβαλε ed. 1. 2. ex Bav. ἐπέβαλε Vrsinus ex ing. — *Ibid.* ὑπεράρας: ὑπάρας ed. Casaub. operarum errore, qui inde in sequentes editiones est propagatus.

Vers. 5. τὴν εἰς τὴν πόλιν recepi ex Flor. τὴν εἰς πόλιν edd. cum aliis — *Vers.* 6. κατελάβετο. Mendose κατ-εβάλετο Vrb.

Vers. 8. ὁ μὲν οὖν. Carent οὖν Aug. Reg. A. — *Ibid.* *Vers.* 8. διαβάς τὸν ποταμόν. Forfan ἐπιδιαβάς scripsit, vel πάλιν διαβάς. Conf. cap. 22, 9. & hoc cap. 23, 10. Sed nil opus est novare, quoniam diserte dixerat ἐπανήει *vers.* 6. — *Ibid.* ἐφῆρσε ex ed. 1. 2. & msstis restitui. Temere ἐφῆρσε ed. Casaub. & seq. Ad τοῖς εὐζώνοις &c. intelligenda præpositio σὺν, ut III. 113, 9. & sæpe aliàs. — *Ibid.* Cum ἐπὶ τοῖς ἱππεῦσι esset in ed. 2. & abesset deinde particula ἕως, Scaliger ita constituit orationem: ἐπὶ δὲ τοῖς ἱππεῦσι τὰ βαρέα τῶν ὕπλων παρεμβαλὼν ὑπ' αὐτοὺς τοὺς βουνοὺς &c.

Vers. 9. ἐπιβαλομένων. ἐπιβαλομ. Flor. Aug. Reg. A. *Vers.* 9.

Vers. 10. καὶ περὶ τοῦτον τὸν καιρόν. καὶ deletum vo- luit Reiskius. Imo bene habet: *etiam hac occasione.* — *Ibid.* Φιλίππος. Poterat articulus adjici ὁ Φίλιππος cum Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἀπυράγει τοῖς αὐτοῦ Φαλαγγίταις scil. μετὰ τῶν εὐζώνων, καὶ πελταστῶν καὶ ἱππέων,

πέων, de quibus dictum est vers. 8. conf. IV. 49, 12. V. 7, 11. &c.

Cap.
XXIV.

C A P V T XXIV.

- Verf. 1. *Vers. 1. αὐτοῦ στρατοποδεύειν* ed. Casaub. & seqq. cum Vrsino & Reg. B. cf. vers. 8. Mendose αὐτοῦς ed. 1. 2. cum vett. codd. omnibus. Et in hoc adverbio αὐτοῦ, *ibi*, sæpe lapsos librariorum vidimus, cf. IV. 81, 5. II. 25, 6. III. 116. 11.
- Verf. 2. *Vers. 2. τῶν ἡγουμένων* recte edd. ex Bav. τῶν ἡγεμονῶν Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. περιβαλλόμενων* ed. 1. 2. consentientibus msstis; quod nil opus fuisse mutare, monuit Reiskius. Ac sane, sicut περιβάλλεσθαι λέγειν & aliàs sæpe dicitur & III. 69, 7. (ubi perperam Bav. in περιχβέσθαι mutavit) *cincliam capere prædum, & περιβάλλεσθαι τι διανοίχαι, mente complecti*, XVI. 17, 1. & περιβάλλεσθαι λόγον, orationem animo complecti, Spicil. Reliq. ex libr. XVIII. p. 40. & alia hujusmodi; sic περιβάλλεσθαι τόπον (scil. στρατοπεδείας vel εἰς στρατοπεδείαν) erit *cingere, capere locum castris*. Quod vero III. 68, 6. vulgo omnes habent περιβαλλῶν τὰ φρον καὶ χάρακι τὴν παρεμβολήν, id quidem, satis ne sanum sit, dubitari potest: nam aut περιβαλλόμενος scribendum videtur, aut περιλαβῶν, ut I. 48, 10. χαρακι περιλαβῶν τὴν πόλιν. περιβαλλῶν enim aliam constructionem videtur desiderare, scil. περιβαλλῶν τὰ φρον καὶ χάρακα τῇ παρεμβολῇ, cujus generis exempla ex aliis scriptoribus collegit Henr. Stephanus in Περιβάλλω. — *Ibid. ἄλλοις τις* recte edd. ex Bav. ἄλλος τις Vat. Flor. Aug. Reg. A.
- Verf. 3. *Vers. 3. παραγιγνώμενος*. Temere παραγενόμενος ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. — *Ibid. ἀπέχων μέν*. Caret μέν Aug. — *Ibid. δύο μάλιστα σταδίου*. conf. c. 21, 2. & 22, 3 sq.
- Verf. 4. *Vers. 4. τούτου δὴ* bene edd. cum Bav. & Reg. A. τοῦτο δὴ Vat. Flor. Aug. — *Ibid. ἀνόδω μεγάλῃ καὶ παντελῶς ἐπρόσιτῳ*. Casaubonus, *alto montis jugo profusiusque in-*

inaccesso. Hinc ERNESTVS in Lexico Polyb. „ἀνοδος, Verf. 4.
non *ascensus*, ait, ut Lexica habent; sed *jugum* f. *continuatio montis*.“ — Quæ mihi quidem gratuito & precario dicta videntur. Imo ἀνοδος, si vera vulgata lectio, quæ ex solo Bav. ducta est, nihil aliud poterit significare, nisi aut *adscensum*; cujus significationis exempla haud dubia Guil. Budæus & Henr. Stephanus collegerunt; aut idem quod ἀνοδῶν, *viam inviam*; quarum tamen notio- num utramque non satis commodam hoc loco esse intel- ligo. Ex aliorum codicum lectione colligere licet, gra- vius vulnus insidere isti vocabulo. Suspiciatus sum ἀποβ- φῶγι μεγάλη, (cf. III. 54, 7. VII. 6, 3.) *ingenti rupe* & *prorsus inaccessiblea*. — *Ibid.* In γεῶδες cum Bav. convenit Aug. & sic edd. — *Ibid.* κάθυδρον. κάθυγρον Flor. — *Ibid.* ἄμα δὲ καί. Carent καὶ Aug. Reg. A. — *Ibid.* Verba εὐφρῶς κείμενον ex Reg. B. adoptavit Casaubonus; eadem- que agnoscunt codices Vat. & Flor. Desiderantur in ce- teris. Vnde ἐπιτήδειον inferendum suspiciatus erat Sca- liger.

Verf. 5. ὡστε τὸν στρατοπεδ. τὸν carent Aug. & Verf. 5.
Reg. A. — *Ibid.* τὸν ὑπερκείμενον λόφον, *imminentem collem*; eum, puta, quem ante Lycurgus obtinuerat, & nunc Philippus Illyriis occupatum tenebat. cf. c. 23, 6. περικείμενον solus Aug. — *Ibid.* δοκεῖν μὲν ἐν ἀσφαλεῖ &c. μὲν, quod aberat vulgo, adscivi ex Vat. & Flor. — „Forte transponenda sunt vocabula ἀσφαλεῖ & καλλίστῳ, ut hic sit loci habitus: δοκεῖν ἐν καλλίστῳ στρατοπεδεύειν — στρατοπεδεύειν δὲ καὶ ἐν ἀσφαλεῖ &c. ut videatur, qui eum lo- cum castris obtinet, & in pulcherrimo loco castra posuisse, vi- cinae urbis spectaculo jucundissimo oculis obviesante, & idem etiam in munitissimo eodem loco, quippe qui sua in potestate habeat faucium illarum & ingressum & egressum.“ REIS- KIVS. — Nihil novandum. Recte verba illa διὰ τὴν παράθε- σιν τῆς πόλεως Casaubonus interpretatus est, quod ad pro- pinquam quidem urbem attinet. Et accipienda hoc loco præ- positio διὰ eodem modo quo ἕνεκα, ut monuit Raphelius in

Verf. 5. Annotationibus ex Polybio ad II. Corinth. 3, 10. Hoc dicit Polybius: *qui illum locum tenebant, ii vicinæ quidem urbis causa in tuto erant collocati, id est, nihil illis ab hostium eruptione ex urbe, quamvis vicina, erat timendum. ἐν καλλίστῳ vero non in pulcherrimo loco interpretandum est cum Casaub. & Reiskio, sed optime, commodissime, opportuno maxime loco; eadem ratione, qua vulgo dicitur ἐν καλῷ θέρμα, quo utitur Noster, II. 22, 10. ubi fere idem sonat ac ἐν ἀσφαλῆ. Eodem pertinet ἐν καλῷ τοὺς πολέμους ἀπειληθέναι, III. 92, 4. opportune, opportuno loco interceptisse hostem.*

Ibid. κρατοῦντα τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου τῶν στενῶν. Aut hoc, aut simili quodam modo, resingenda erat oratio. Vulgo edebatur κρατοῦντα τῶν τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου στενῶν ex Bav. nec ex Flor. notatur varietas. Sed κρατοῦντα τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου στενῶν Vat. Aug. Reg. A. κρατοῦντα τῶν στενῶν τῆς τε εἰσόδου καὶ τῆς διόδου suaserat Reiskius.

Verf. 6. *Verf. 6.* καταστρατοπεδεύσας. στρατοπεδεύσας solus Aug. Ceterum perinde est. conf. vl. i. — *Ibid.* προαέστειλε. προαπεστ. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἐξέταξεν recte edd. ex Bav. ἐξέταξεν Aug. Reg. A. ἐξήταξεν Flor. — *Ibid.* ἐν τοῖς ἐπικέδοις. ἐκ τοῖς ed. 3. 4. operarum errore.

Verf. 9. *Verf. 9.* τόποις ἐν οἷς Ἀντίγονος ἔσθ. Conf. II. 66.

Verf. 11. *Verf. 11.* καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς περὶ τῆς διαλύσεως. Sic Vat. & Flor. cum articulo; recte, quia jam præcesserat περὶ διαλύσεως. Vulgo utrobique abest articulus.

Verf. 12. *Verf. 12.* Λέχαιον ed. Casaub. & seqq. Λέχων ed. 1. 2. cum msstis. Sic rursus cap. 25, 4.

Cap. XXV.

CAPVT XXV.

Verf. 1. *Verf. 1.* Προλεμῶν. conf. c. 26, 8. & 29, 6. — *Ibid.* καὶ λύσειν. καὶ λύσειν solus Reg. B. Nec vero opus est futuro, licet futurum καταπλήξεσθαι præcesserit.

Verf. 2. *Verf. 2.* τὰς λείας. Corrupte τὰς τελείας Vat. Flor. Si quid mutandum, quoniam rarius ἀγ λείων in plurali occurrit,

currit, fusciparer τὰς ἀφελείας, quod tamen nequaquam urgere velim. — *Ibid.* κατακόπτειν τὸν κέραμον, *teffum effringere.*

Vers. 6. ἀκρισίας adoptavit etiam Scaliger: frequenta- *Vers.* 6.
tum Polybio vocabulum. — *Ibid.* βάλειν τοὺς αἰτούς,
ferire; gladio-ne, an lapidibus, ut I. 69, 10. & 12? Cor-
rupte καλεῖν Vat. Flor. & Reg. B. permutatis inter se lite-
ris β & κ, de quo errore dixi ad I. 37, 9.

Vers. 7. οὐ προσκοιηθεῖς δέ. Sic recte Vat. Flor. Aug. *Vers.* 7.
Reg. A. & Vrsini codex. Idem sonat, ac προσκοιηθεῖς δὲ
οὐκ εἰδέναι. Temere particulam negantem omisit Bav. &
hinc editi.

CAPUT XXVI.

Cap. XXVI.

Vers. 1. αἱ μὲν ἐν τῇ Φωκίδι προφανεῖς πράξεις. Re- *Vers.* 1.
legens hæc, intelligo, nihili esse istam dictionem προ-
Φανεῖς πράξεις. Haud dubie προφανεῖσαι πράξεις scri-
bendum, occasio aliquid molendi, quæ ei fuerat ostensa.
Sic περιστάσεως προφαινομένης I. 54, 6. & ἐπειδὴν μείζων
τις αὐτοῖς προφαινηται κίνδυνος VI. 20, 8. Terminatio αη-
quæ extremo verbo προφανεῖς olim erat superscripta, te-
mere deinde neglecta est a librariis. Aliud est illud, κα-
ταφανοῦς δὲ τῆς πράξεως γενομένης, V. 76, 4.

Vers. 2. ἐν αὐτοῖς ἐλπιδας. ἐν αὐτοῖς Bav. — *Vers.* 3. *Vers.* 2 sqq.
Ἄπελῆν. Ἄπελῆ Flor. constanter. — *Ibid.* ἐν Χαλκ.
ἐν τῇ Χαλκίδι idem Flor. — *Vers.* 4. ὑπ' αὐτὸν ὄντα
edd. ex Bav. ὑφ' αὐτὸν Vat. Flor. ὑπ' αὐτῶν Aug.
Reg. A. — *Ibid.* εἰς ἑαυτόν. εἰς αὐτόν Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 6. ὁ Φίλιππος. Caret ὁ Flor. — *Ibid.* ἐξεργα- *Vers.* 6, 7.
ζομένου. Temere ἐργαζομένου ed. 1. & inde Reg. B. —
Vers. 7. τὰ κατ' αὐτόν. τὰ καθ' αὐτὸν Flor.

Vers. 9. γενομένης δὲ τῆς εἰσόδου τραγικῆς. Sic ed. 1. *Vers.* 9.
cum Bav. Vat. & Flor. quam esse veram lectionem, ab iis
mutatam deteriore, qui ejus pretium non intelligebant,
monuit REISKIUS, cui ea ex ed. 1. innotuerat. „Tra-
gica, ait, Græcis & Latinis dicuntur omnia pompatica,
regia,

- Verf. 9.** *regia, magnifica, ad splendorem admirationemque ciendam composita.* — Sic Lucian. in Imaginib. c. 21. T. II. p. 479. οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσι, *nullum fastum prae se ferunt:* & τραγηδεῖν apud Demosthenem est *pomposis verbis uti, verbis rem augere & exaggerare.* Sic apud Nostrium ἐτραγηδεῖν VI. 15, 7. *cum pompa celebrare.*
- Verf. 10.** *Verf. 10. παρακατέσχε. προκατέσχε Ang.*
- Verf. 12.** *Verf. 12. Βραχέως γὰρ δὴ &c. Sententia ista, usque ad verba ἐλεεινοὶ γίνονται, inserta est Excerptis Codicis VRBINATIS.*
- Verf. 13.** *Verf. 13. ἐκεῖναι τε γὰρ. scil. ψῆφοι. te caret Vrb. sed in mendoso ἐκεῖνοι cum ceteris convenit. Scitæ istius comparationis hominum aulicorum cum calculis, quibus utimur in componendis rationibus, Solonem auctorem perhibet Diogenes Laërtius I. 59. "Ἐλεγε δὲ (ὁ Σόλων,) τοὺς παρὰ τοῖς τυράννοις δυναμένους παρακλησίους ἔναι τὰς ψῆφοις τὰς ἐπὶ τῶν λογισμῶν. καὶ γὰρ ἐκεῖνων ἐκάστην ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, ποτὲ δὲ ἥττω. καὶ τούτων τοὺς τυράντους ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ λαμπρὸν, ποτὲ δὲ ἄτιμον. Istudque Solonis dictum respiciens Polybius, ait: ὅντως γὰρ εἰσιν &c. confirmans dicti illius veritatem. In eandem sententiam, referente Plutarcho in Apophthegm. p. 174. ed. Wechel. Orontes, regis Artaxerxis gener, ignominia a rege irato adfectus ac damnatus, dixit: καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι (nisi temere insertum ab imperito librario hoc verbum τιθέναι est) δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν τὸ πᾶν δύνασθαι, νῦν δὲ τοῦλάχιστον. Quem admodum digiti eorum, qui rationes supputant, modo myriadas, modo unitates repræsentant: ita regum amici mox omnia valent, mox rursus minimum. Duo. ista loca laudavit Casaub. in ora Basil.*
- Verf. 16.** *Verf. 16. Λεχάϊου. Rursus Λεχέου ed. 1. 2. cum mastis. — Ibid. ἐξ Ἐλατείας. Elatea præcipua urbs Phocidis.*

CAPVT XXVII.

Cap. XVII.
Vers. 1.

Vers. 1. ἀπεχώρησε. ἀνεχώρησε Bav. in contextu, sed idem eadem manu inter lineas ἀπεχωρ. quod ceteri in contextu habent. — *Ibid. ἔγυον τῶν ἑκοσι ταλάντων*. Mire corrupta scriptura in omnibus libris. ἐν τῇ τῶν ἑκοσι Vat. Flor. ἔν τι τῶν ἑκοσι Aug. Reg. A. ἔγκυτον ἑκοσι Bav. in contextu; in marg. vero γρ. ἔντιτον, nisi potius ἔνγιτον est, nam utrum T sit tertia litera, an Γ, dubito. ἔνγιτον ἑκοσι ed. 1. 2. & ἔτι τῶν ἑκοσι marg. ed. 2. In communi codicum nostrorum exemplari fuerat puto ἔγυ τῶν; superscripta super ἔγυ terminatione ον, quæ deinde neglecta est a librariis. Imo pro ἘΓΓΥ probabile est fuisse ἘΝΓΥ, quemadmodum & in Vaticano nostro constanter fere γγ pro γγ usurpatur. Quo facilius deinde ex itacismi confusione nata est scriptura EN TH. Est autem ἔγυος idem ac ἐγυητής, ut interpretantur Hesychius & Suidas: & eandem constructionem, quæ h. l. obtinet, ex Aristotele adfert Henr. Stephanus in Thes. καθιστάναυ τοὺς ἐγυοὺς ἑκοσι ταλάντων. Articulum autem τῶν, quem conservarunt quatuor codices, ægre abesse patiar equidem, quoniam illorum viginti talentorum jam ante mentio erat facta, cap. 15, 9. ἔγυον h. l. video etiam a Scaligero correctum, & ἔγυον τῶν habet ora libri Vossiani. ἐγυητόν, quod suavit Reiskius, non est hujus loci.

Vers. 3. πρὸς δὲ τὸν Ἄρατον. Ex codicum scriptura Reiskius, qui illam ex ed. 1. & ex collatione Boucleriana codicis Augustani intellexerat, suspicatus est, scriptum olim fuisse ἐν δ' Ἄρατον καταλύσαι, scil. δώμασι. — *Ibid. τὴν πᾶσαν.* Carent τὴν Aug. Reg. A.

Vers. 4. Τριφυλίαν correxit Casaub. Τριφαλίαν ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. B. Sed propius ad verum Τριφυλίαν Vat. Flor. Conf. Adnot ad IV. 77, 3. — *Ibid. ὡς τινος χρέας.* Temere ὡς τινος χρέας ed. 1. 2. 3. 4. errore operarum ex ed. 1. propagato, quem denique correxit Ernestus.

Verf. 4.

Ibid. ἀπαγαγεῖν ἐπέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδο-
 χήν. Quod pro ἀναδοχὴν ora libri Voss. ἐγείνην habet, ex
 nullo codice msto ductum est. Casaubonus: *Leontium ad
 luendam pecuniam, pro qua sponderat, in vincula duci
 jubet.* Perspēcte sane: nam sicut verbum ἀναδέχεσθαι non
 modo aliās significat, *spondere pro aliquo*, sed & in eadem
 hac re usurpatum est a Polybio, V. 16, 8. sic non est cur
 dubitemus, quin nomen ἀναδοχὴ eadem notione nunc sit ca-
 piendum, idemque denotet ac ἡ ἐγείνη, verf. 7. & c. 28, 6.
 Et πρὸς est *intuitu, respectu, propter*; quemadmodum gal-
 lice dicimus *par rapport à cela*, pro *à cause de cela*. Ita-
 que πρὸς τὴν ἀναδοχὴν est *sponsionis causa*, sicut verf. 5.
 πρὸς ἄλλο τι, *propter aliam rem*, & verf. 7. πρὸς τὴν ἐγείνην,
 & rursus cap. 28, 6. Eodem modo τοὺς ἀπαγομένους εἰς
 Φυλακὴν πρὸς τὰ χρέα, XXXVIII. 3, 10. *caeris alieni causa*.
 Et V. 108, 1. πρὸς ἃ scil. προσοφειλόμενα χρήματα, *quo-
 rum intuitu, quorum causa*. Itaque nihil causæ est, cur
 ἀναδοχὴν in ἀποδοχὴν mutemus cum Scaligero: & profusus
 extra oleas hoc loco vagatus videri debet REISKIUS,
 ita scribens. „ἀναδοχὴν. Forte hoc est e dialecto Macedo-
 nica, significans *carcerem* vel *custodiam*; quasi dicas re-
 ceptaculum, locus, quo quis attinetur ad tempus usque præ-
 finitum.“ — Nempe, postquam ἀπαγαγεῖν Casaubonus
 interpretatus erat *in vincula ducere*, in mentem venit REIS-
 KIO, ἀναδοχὴν fortasse *custodiam* posse denotare. At ἀπα-
 γαγεῖν, nullo etiam adjecto nomine, sed intellecto εἰς Φυ-
 λακὴν vel εἰς τὸ δεσμωτήριον, *ducere in vincula* significare
 potest. Sed hoc loco ne opus quidem est, ut hanc notio-
 nem verbo illi subjiciamus: & peræque, atque etiam com-
 modius intelligere possumus *ducere ad magistratum*; cu-
 jus deinde res erat, si satisfacere homo non posset, in cu-
 stodiam eum mittere. Sic in simillima re cap. 28, 6. dicit
 Polybius, *προστάξας ἄγειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς πρὸς τὴν
 ἐγείνην*. Et in hac phrasi, *ducere ad magistratum*, non
 modo simplici verbo ἄγειν utuntur Græci, sed & eodem
 composito ἀπάγειν; velut Demosthenes ἀπάγειν ὡς *θεσμο-
 θέται*.

ἄρα, ἀπάγειν τοῖς ἔνδεκα, & sæpe simpliciter ἀπάγειν, ad iudicem parere.

Vers. 5. ἐξαπέστειλαν. Perperam ἐξαπέστειλα ed. 1. 2. Verf. 5^a
 cum Bav. — *Ibid. πεπολήται τὴν ἀπαγωγὴν.* Sic voluisse Casaubonum, refert Mericus ex ora Basil. idque unice probarunt Reiskius & Ernestus, videntes præsertim præcedere verbum ἀπαγαγεῖν. Eodemque modo locum hunc Polybii recitavit Guil. Budæus in Comment. Ling. Græc. p. 214. & ex eo Henr. Stephanus in Thesaurō. Quorum virorum auctoritati concessi, licet in vulgatam scripturam ἀπαγωγὴν codices nostri consentiant omnes, & apud Lexicographos etiam, Hesychium, Suidam, Etymologum, ipsum hoc nomen ἀπαγωγή per ἀρχμαλωσία expronatur; de qua notatione conf. quæ monuerunt viri docti ad Hesych. in Ἐπαγωγάς.

Vers. 6. ὅτι νομιῶσι. Perperam ὅτι νομ. Vat. Flor. — Verf. 6.
Ibid. παραλιγωρεῖσθαι. παραλιγωρεῖσθαι Aug. Reg. A. quod ex παραλιγορῆσθαι corruptum videri possit: sed sollicitatam nolim vugatam. — Ibid. πάντες dedit Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 7. τὴν ἐγγύην τοῦ Μεγαλέου. τὴν ἐγγύην τὴν τοῦ Verf. 7.
 Μεγαλ. ed. Casaub. & seqq. invitis mssstis. — *Ibid. κατὰ κουνόν.* Miror quo consilio, quove casu, in ora ed. 2. notata sit prodigiosa scriptura κατὰ κουνόν, quam nullus scriptus liber agnoscit.

C A P V T XXVIII.

Cap.
XXVIII.

Vers. 1. Οἱ δὲ παρὰ τῶν Ροδίων &c. Conf. cap. 24, 11. Verf. 1.

Vers. 3. ἐκ Δεχαίου κατέπλευσε. Δεχέου rursus ed. 1. 2. cum mssstis. Et κατέπλευσε ex conjectura correxit Casaubonus, cum corrupte κατέκλυσε darent libri omnes. Verf. 3.

Vers. 4. πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς. Carent τοὺς Aug. & Reg. A. Verf. 4.
Ibid. ἔξω τελέως ἐστὶ. Quantumvis suspecta sit ista scriptura, nihil quidquam tamen variant libri. — „An scribendum ἔξω ἐλπίδος τελέως? an potius ἐξώλη τελέως?“

Verf. 4. IS. CASAVB. in ora Basil. — „Audebo tamen & meam hic conjecturam ponere: ἐξίτηλα ἔστι, vel ἐξίτηλα τελέως ἐστί. Hoc eadem verbo usus in hac ipsa re Plutarchus in Cæsare, (Stephani Thesauro eum me locum debere, non diffitebor:) οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τῆν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι.“ MERICVS CASAVB. — Non displicet Casauboni ἔξω ἐλπίδων. Fuit, cum mihi incidereτ ἔξωρα.“ REISK. — Optet eruditus Lector: certi equidem nihil habeo. Placuerat olim ἐξίτηλα ex Plutarchi Cæs. c. 4. pag. 709. edit. Wechel: Sed ἐξώλη τελέως video a librorum scriptura propius abesse. Extrema syllaba λης cum superscripta esset reliquæ voci, neglecta est per librarium incuriam. Sicut vero ἐξώλης ἀνήρ dicitur ἡοσιο quocumque modo *perditus*, sic percommode τὰ κατὰ Φιλίππον ἐξώλη *res Philippi perditas* poterit denotare.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀναγνούς δὲ ταύτας, intellige ἐπιστολάς ex initio *verf. 4.* Et ταύτας quidem cæderunt libri omnes, Bav. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Vrsini codex; quibus inuitis ταῦτα erat editum. — *Ibid.* Ἀπελλῶν. Ἀπελλῆ Flor.

Verf. 7. *Verf. 7.* ὁ Μεγαλέας. Articulum, qui aberat vulgo, adjeci cum Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* αὐτῶ. αὐτῶ προσήνεγμα Bav.

Cap.
XXIX.

CAPVT XXIX.

Verf. 1. *Verf. 1.* τὰ μὲν ἔσπευδον. — „Forte τὰ μὲν πρῶτα, vel τὰς μὲν ἀρχὰς, *initio quidem urgebant pacem.* Refertur hoc *initio quidem* ad sequens ἅμα δὲ προσπεσούσης [verf. 3.] ubi recta fuisset oratio ἔπειτα δὲ προσπεσούσης: sed oblitus ille initii, paulo alia forma exsecutus est orationem“ REISKIVS. — Ad τὰ μὲν proprie inferri debuit τὰ δέ. Sed nihil impedit, quo minus, loco τὰ δέ, sit illud ἅμα δὲ *verf. 3.* Sic erit τὰ μὲν, ut aliàs solet, *partim quidem*; scilicet hactenus, quatenus bello premebantur, & quatenus Philippus in eo bello & solertia & fortuna erat usus, quam illi non expectaverant.

Verf.

Verf. 2. ἐλπίζοντες γάρ. Pro δὲ, quod cum Bav Aug. & Reg. A. dabant editi, γάρ esse scribendum, ex conjectura viderat Reifkius. Eam conjecturam confirmarunt codices Vat. Flor. Reg. B. — *Ibid.* τέλειον ἀνδρα. τέλειον caret ed. 1. cum solo Bav. Verf. 2.

Verf. 3. ὑπερτιθέμενοι. Temere ἐπιτιθ. Aug. Verf. 3.

Verf. 4. προδιδιληφώς. Simpl. εἰληφώς ed. 1. cum Bav. Verf. 4.
Ibid. τὰ πρὸς διαλύσεις πρᾶσσειν. Sic corrigendum monuerunt Reifkius & Ernestus. Et suspectum esse h. l. verbum εἰσπράσσειν, adnotaverat etiam Casaub. in ora Basil. — „εἰς (ut observavit REISKIUS) adhæsit e sine vocabuli præcedentis.“ — *Ibid.* αὔθις. αὔτις Aug. & Reg. A. & sic iidem jam sæpe superius, ubi adnotare neglexi. Sic mox rursus verf. 8. & constanter deinde. — *Ibid.* In τῆμ Κόρινθον conveniunt h. l. edd. & mssti, excepto Flor.

Verf. 5. καὶ τοὺς μέν. μέν carent Aug. Reg. A. — *Ibid.* Verf. 5.
verba διὰ Θετταλίας desiderantur in ed. 1. & Bav. Agnoscit ea Reg. B. cum aliis. — *Ibid.* Κεγχερωῶν. Κεγχερωῶν Aug. Reg. A. — *Ibid.* δι' Εὐρίπου. δι' Εὐριπίδου Flor. — *Verf. 6.* λοιπὸς recte edd. cum Bav. & Flor, λοιπὸν Vat. Aug. Reg. A. sed in Vat. superscripta litera ε.

Verf. 7. ἀνεστρατοπέδευς. ἀνεστρατοπέδ. Aug. Reg. A. Verf. 7.

Verf. 9. ἀθροΐσαντες τοὺς νέους νυκτός. Sic libri scri- Verf. 9.
pti omnes. Temere vocem νέους omisit Obsopoeus. Hinc, cum esset τοὺς νυκτός, id in τῆς νυκτός mutavit editor Baileensis, quod fideliter tenuit Casaub. & sequentes editores. Claudicantem sentiens orationem Scaliger, ἀθροΐσαντες scripsit pro ἀθροΐσαντες. — *Ibid.* αἰσίων. αἰσίων lug.

CAPVT. XXX.

Cap.
XXX.

Verf. 1. καταπεφρονημένου μέν. Temere μὲν neglectum vulgo erat ab editoribus. Adjeci cum Bav. Aug. Reg. A. Ex Vat. quidem & Flor. nil est adnotatum; sed los pariter agnoscere hanc particulam, ex eo colligo, uod eandem habet Reg. B. Quod si vero deest in Vat. Verf. 1.

- Verf. 1. & Flor. neglecta fuerit (ut sæpe factum observavimus) ob similem exitum verbi præcedentis, cujus terminatio non in contextu scripta erat, sed superne inter lineas adposita. Perperam *καταπεφρονημένος μὲν* (in nominativo) dat Aug. *Ibid.* *παρὰ τὸ μὲν*. Simplicem literam λ habet idem Aug.
- Verf. 2. *Verf. 2.* *Πυρρίλας. Πυρλάς* ed. 1. cum Bav. — *Ibid.* καὶ *τριμυροσίου* restitui ex veteribus mssis, qui in hoc consentiunt omnes. Et Perottus, *trecentos*. Temere *τετραμυροσίου* edd. & Reg. B. errore ex ed. 1. propagato,
- Verf. 3. *Verf. 3.* *συνεχῶς ἐπόρθει χώραν*. Sic ed. 1. cum mssis omnibus, excepto Aug. in quo est *χώραν ἐπόρθει*, & consideratur *συνεχῶς. συνεχῶς χώραν ἐπόρθει*, ed 2. & seqq.
- Verf. 4. *Verf. 4.* *τὸ Παναχαϊκὸν ὄρος*. Ora codicis Aug. *Παναχαϊκὸν ὄρος, ὃ νῦν Βοδίας*. si modo recte extrico inficetam scripturam. — *Ibid.* *ἐπιστρατοπεδείξας. στρατεύσας* ed. 1. cum Bav.
- Verf. 5. seqq. *Verf. 5.* *δυσχερῶς προσῆγεν τὰς εἰσφορὰς*. Vel ἐπὶ vel πρὸς τὰς εἰσφορὰς legendum coniecerat Reiskius, *aggre & inviti accedebant ad præstanda tributa*. Ac nescio an recipiendum in contextum hoc fuerit *πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, quod perspicue dant Vat. & Flor. Nam, absque præpositione, non *προσάγειν* recte dicimus *τὰς εἰσφορὰς*, sed *προσφέρειν* vel *εἰσφέρειν*. At quum non magis usitata videatur dictio *προσάγειν πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, suspicari licebit *προσεῖχον πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, ut Heynius Vir Clariss. me admonuit. Et sane alibi etiam duo ista, *ἦγον & εἶχον*, confusa sunt a nostris librariis. vide ad II. 67, 2. III. 83, 5. — *Ibid.* *περὶ τὰς βοηθείας, ἐπὶ τὰς βοηθ.*, ed. 1. cum solo Bav. In *περὶ* convenit Reg. B. cum ceteris codd. — *Verf. 7.* *κατέστησαν τὸν πρεσβ.* Mendose Flor, *κατέστησαντο πρεσβύτερον*. — *Verf. 8.* *αὐτίς*. Rursus *αὐτίς* Aug. & Reg. A.

CAPVT XXXI.

Cap.
XXXI.
Vers. 1.

Vers. 1. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν. Vide I. 3, 1. III. 2, 4. — *Ibid.* συστάντα. Temere συστήσαντα ed. 1. 2. invitis omnibus mstis.

Vers. 2. ἐλήξαμεν τῶν Ἑλληνικῶν. Sic recte edd. & scripti, In uno Bav. inter lineas est τῶν Ἑλληνικῶν. — *Ibid.* ὅσον ὄπω κλίνομαι συνέβαινε, exitui proximum erat. Recte: nam in rebus Græciz substitit narratio ad Olymp. cXL. 2, A. V. 536. bellum vero Antiochi & Ptolemæi finitum est Ol. cXL. 3, A. V. 357, post pugnam ad Raphiam. vid. V. 79. & 87. Adjiciendam vocem ὅσον monuit Vrsinus, & eam dederunt codices nostri Vat. Flor. Reg. B.

Vers. 3. Τοῦ μὲν γὰρ dederunt iidem Vat. & Flor. Sic & Scaliger in ora sui libri correxit.

Vers. 4. Τοῦ δ' εὐπαρηλοῦθητον καὶ σαφῆ γίνεσθαι τὴν διήγησιν. Ferri posse, adeoque restitui debere visa est hæc consentiens veterum codicum scriptura. Τοῦ - γίνεσθαι absolute positum intelligi poterit, *ad hoc vero quod adinet, ut facilis intellectu sit &c.* Sicut præpositionem πρὸς adjecit Casaubonus, sic Scaliger τὸ in τῷ mutavit, in quo consentientem Reg. B. habet.

Vers. 5. κατὰ ἄλλα. In duas voces diremit Casaubonus, κατ' ἄλλα. — *Vers. 6.* ὡς εἰπεῖν. *ut verbo dicam, ut dicam quod res est.* Non debuit prætermitti hæc phrasis in versione.

CAPVT XXXII.

Cap.
XXXII.

Vers. 1. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι &c. Ad hanc disputationem non immerito CASAVBONVS in ora Basil. adnotavit: „Digressio longa, prolixa, molesta, Græcanica!“ — At tale erat judicium illius hominis, qui *Excerpta ex Polybii Historiis* confecit, ut, sicubi disputatiunculis nonnullis ex hoc genere indulsit Polybius, quæ rhetoricæ scholæ umbram magis decebant, quam reliquam Scriptoris nostri gravitatem, has potissimum dignas censeret, quas in Eclogarum suarum compilationem referret, prætermissa multa

Verf. 5. Annotationibus ex Polybio ad II. Corinth. 3, 10. Hoc dicit Polybius: *qui illum locum tenebant, si vicina quidem urbis causa in tuto erant collocati, id est, nihil illis ab hostium eruptione ex urbe, quamvis vicina, erat timendum. ἐν καλλίστῳ* vero non in pulcherrimo loco interpretandum est cum Casaub. & Reiskio, sed *optime, commodissime, opportuno maxime loco*; eadem ratione, qua vulgo dicitur ἐν καλῷ θέσσει, quo utitur Noster, II. 22, 10. ubi fere idem sonat ac ἐν ἀσφαλῆϊ. Eodem pertinet ἐν καλῷ τοῦς πολέμου ἀπειληθέναι, III. 92, 4. *opportune, opportuno loco interceptisse hostem.*

Ibid. κρατοῦντα τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου τῶν στενῶν. Aut hoc, aut simili quodam modo, resingenda erat oratio. Vulgo edebatur κρατοῦντα τῶν τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου στενῶν ex Bav. nec ex Flor. notatur varietas. Sed κρατοῦντα τῆς εἰσόδου καὶ τῆς διόδου στενῶν Vat. Aug. Reg. A. κρατοῦντα τῶν στενῶν τῆς τε εἰσόδου καὶ τῆς διόδου suaserat Reiskius.

Verf. 6. *Verf. 6.* καταστρατοπεδεύσας. στρατοπεδεύσας solus Aug. Ceterum perinde est. conf. vl. 1. — *Ibid.* προακίστατε. προακισσ. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἐξέταξεν recte edd. ex Bav. ἐξέταξεν Aug. Reg. A. ἐξήταξεν Flor. — *Ibid.* ἐν τοῖς ἐπιπέδοις. ἐκ τοῖς ed. 3. 4. operarum errore.

Verf. 9. *Verf. 9.* τόποις ἐν οἷς Ἀντίγονος δεσ. Conf. II. 66.

Verf. 11. *Verf. 11.* καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς περὶ τῆς διαλύσεως. Sic Vat. & Flor. cum articulo; recte, quia jam præcesserat περὶ διαλύσεως. Vulgo utrobique abest articulus.

Verf. 12. *Verf. 12.* Λέχαιον ed. Casaub. & seqq. Λέχσον ed. 1. 2. cum msstis. Sic rursus cap. 25, 4.

Cap. XXV.

CAPVT XXV.

Verf. 1. *Verf. 1.* Πτολεμαῖον. conf. c. 26, 3. & 29, 6. — *Ibid.* καὶ λύειν. καὶ λύσειν solus Reg. B. Nec vero opus est futuro, licet futurum καταπλήξεσθαι præcesserit.

Verf. 2. *Verf. 2.* τὰς λείας. Corrupte τὰς τελείας Vat. Flor. Si quid mutandum, quoniam rarius ἢ λείων in plurali occurrit,

currit, suspicarer τὰς ὠφελείας, quod tamen nequaquam urgere velim. — *Ibid.* κατακόπτειν τὸν κέραμον, *teflum effringere.*

Verf. 6. ἀκρισίας adoptavit etiam Scaliger: frequenta- *Verf.* 6. tum Polybio vocabulum. — *Ibid.* βάλειν τοὺς αἰτίους, *ferire*; gladio-ne, an *lapidibus*, ut I. 69, 10. & 12? Corrupte καλεῖν Vat. Flor. & Reg. B. permutatis inter se literis β & κ, de quo errore dixi ad I. 37, 9.

Verf. 7. οὐ προσκοιθεῖς δέ. Sic recte Vat. Flor. Aug. *Verf.* 7. Reg. A. & Vrsini codex. Idem sonat, ac προσκοιθεῖς δὲ οὐκ εἰδέναι. Temere particulam negantem omisit Bav. & hinc editi.

CAPUT XXVI.

Cap. XXVI.

Verf. 1. αἱ μὲν ἐν τῇ Φωκίδι προφανεῖς πράξεις. *Re-Verf.* 1. legens hæc, intelligo, nihili esse istam dictionem προφανεῖς πράξεις. Haud dubie προφανεῖσαι πράξεις scribendum, occasio aliquid molendi, quæ ei fuerat ostensa. Sic περιστάσεως προφανομένης I. 54, 6. & ἐπειδὴν μείζων τις αὐτοῖς προφάνηται κίνδυνος VI. 20, 8. Terminatio αἱ, quæ extremo verbo προφανεῖς olim erat superscripta, temere deinde neglecta est a librariis. Aliud est illud, καταφανοῦς δὲ τῆς πράξεως γενομένης, V. 76, 4.

Verf. 2. ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας. ἐν αὐτοῖς Bav. — *Verf.* 3. *Verf.* 2 sqq. Ἄπελῆν. Ἄπελῆ Flor. constanter. — *Ibid.* ἐν Χαλκ. ἐν τῇ Χαλκίδι idem Flor. — *Verf.* 4. ὑπ' αὐτὸν ὄντα edd. ex Bav. ὑφ' αὐτὸν Vat. Flor. ὑπ' αὐτῶν Aug. Reg. A. — *Ibid.* εἰς ἑαυτόν. εἰς αὐτόν Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 6. ὁ Φίλιππος. Caret ὁ Flor. — *Ibid.* ἐξεργα- *Verf.* 6. 7. ζομένου. Temere ἐργαζομένου ed. 1. & inde Reg. B. — *Verf.* 7. τὰ κατ' αὐτόν. τὰ κατ' αὐτὸν Flor.

Verf. 9. γενομένης δὲ τῆς εἰσόδου τραγικῆς. Sic ed. 1. *Verf.* 9. cum Bav. Vat. & Flor. quam esse veram lectionem, ab iis mutatam deteriore, qui ejus pretium non intelligebant, monuit REISKIUS, cui ea ex ed. 1. innotuerat. „*Tragica*, ait, Græcis & Latinis dicuntur omnia *pompatica, regia,*

- Verf. 9.** *regia, magnifica, ad splendorem admirationemque ciendam composita.* — Sic Lucian. in Imaginib. c. 21. T. II. p. 479. οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσι, *nullum fastum præ se ferunt: & τραγωδεῖν apud Demofthenem est pomposis verbis uti, verbis rem augere & exaggerare.* Sic apud Nostrum ἐτραγωδεῖν VI. 15, 7. *cum pompa celebrare.*
- Verf. 10.** *Verf. 10. παρακατέσχε. προκατέσχε Ang.*
- Verf. 12.** *Verf. 12. Βραχῆς γὰρ δὴ &c. Sententia ista, usque ad verba ἐλευνοὶ γίγονται, inserta est Excerptis Codicis VRBINATIS.*
- Verf. 13.** *Verf. 13. ἀκεῖνός τε γάρ. scil. ψῆφοι. τε caret Urb.* sed in mendoso ἐκείνοι cum ceteris convenit. *'Scitæ istius comparationis hominum aulicorum cum calculis, quibus utimur in componendis rationibus, Solonem auctorem perhibet Diogenes Laërtius I. 59. "Ἐλεγε δὲ (ὁ Σόλων.) τοὺς παρὰ τοῖς τυράννοις δυναμένους παραπλησίους εἶναι ταῖς ψῆφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν. καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκάστην ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, ποτὲ δὲ ἥττω. καὶ τούτων τοὺς τυράντους ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ λαμπρὸν, ποτὲ δὲ ἄπιμον. Istudque Solonis dictum respiciens Polybius, ait: ὅντως γὰρ εἰσιν &c. confirmans dicti illius veritatem. In eadem sententiam, referente Plutarcho in Apophthegm. p. 174. ed. Wechel. Orontes, regis Artaxerxis gener, ignominia a rege irato adfectus ac damnatus, dixit: καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι (nisi temere insertum ab imperito librario hoc verbum τιθέναι est) δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν τὸ πᾶν δύνασθαι, νῦν δὲ τοὐλάχιστον. Quem admodum digiti eorum, qui rationes supputant, modo myriadas, modo unitates representant: ita regum amici mox omnia valent, mox rursus minimum. Duo. ista loca laudavit Casaub. in ora Basil.*
- Verf. 16.** *Verf. 16. Λεχάϊου. Rursus Λεχέου ed. 1. 2. cum msstis. — Ibid. ἐξ Ἐλατείας. Elatea præcipua urbs Phocidis.*

CAPVT XXVII.

Cap. XVII.
Vers. 1.

Vers. 1. ἀπεχώρησε. ἀνεχώρησε Bav. in contextu, sed idem eadem manu inter lineas ἀπεχωρ. quod ceteri in contextu habent. — *Ibid. ἔγυον τῶν ἑκοσι ταλάντων* Mire corrupta scriptura in omnibus libris. ἐν τῇ τῶν ἑκοσι Vat. Flor. ἔν τι τῶν ἑκοσι Aug. Reg. A. ἔγκυτον ἑκοσι Bav. in contextu; in marg. vero γρ'. ἔντιτον, nisi potius ἔνγιτον est, nam utrum T sit tertia litera, an Γ, dubito. ἔνγιτον ἑκοσι ed. 1. 2. & ἔτι τῶν ἑκοσι marg. ed. 2. In communi codicum nostrorum exemplari fuerat puto ἔγυ τῶν; superscripta super ἔγυ terminatione ον, quæ deinde neglecta est a librariis. Imo pro *ΕΓΤΤ probabile est fuisse *ΕΝΤΤ, quemadmodum & in Vaticano nostro constanter fere γγ pro γγ usurpatur. Quo facilius deinde ex itacismi confusione nata est scriptura EN TH. Est autem ἔγυος idem ac ἐγύητης, ut interpretantur Hesychius & Suidas: & eandem constructionem, quæ h. l. obtinet, ex Aristotele adfert Henr. Stephanus in Thes. καθιστάναί τούς ἐγύους ἑκοσι ταλάντων. Articulum autem τῶν, quem conservarunt quatuor codices, ægre abesse patiar equidem, quoniam *illorum viginti talentorum* jam ante mentio erat facta, cap. 15, 9. ἔγυον h. l. video etiam a Scaligero correctum, & ἔγυον τῶν habet ora libri Vossiani. ἐγύητόν, quod suavit Reiskius, non est hujus loci.

Vers. 3. πρὸς δὲ τὸν Ἄρκτον. Ex codicum scriptura *Vers. 3.* Reiskius, qui illam ex ed. 1. & ex collatione Boæcleriana codicis Augustani intellexerat, suspicatus est, scriptum olim fuisse ἐν τῷ Ἄρκτου καταλύσει, scil. δώματι. — *Ibid. τὴν πᾶσαν.* Carent τὴν Aug. Reg. A.

Vers. 4. Τριφυλίαν correxit Casaub. ΤριΦαλίαν ed. 1. 2. *Vers. 4.* cum Bav. Aug. Reg. A. B. Sed propius ad verum Τριφυλίαν Vat. Flor. Conf. Adnot. ad IV. 77, 5. — *Ibid. ὡς τινος χρείας.* Temere ὡς τινος χρείας ed. 1. 2. 3. 4. errore operarum ex ed. 1. propagato, quem denique correxit Ernestus.

Verf. 4.

Ibid. ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδο-
 χήν. Quod pro ἀναδοχήν ora libri Voss. ἐγύσην habet, ex
 nullo codice msto ductum est. Casaubonus: *Leontium ad
 luendam pecuniam, pro qua sponderat, in vincula duci
 jubet.* Perspēcte sane: nam sicut verbum ἀναδέχεσθαι non
 modo aliās significat. *spondere pro aliquo*, sed & in eadem
 hac re usurpatum est a Polybio, V. 16, 8. sic non est cur
 dubitemus, quin nomen ἀναδοχή eadem notione nunc sit ca-
 piendum, idemque denotet ac ἡ ἐγύση, verf. 7. & c. 28, 6.
 Et πρὸς est *intuitu, respectu, propter*; quemadmodum gal-
 lice dicimus *par rapport à cela*, pro *à cause de cela*. Ita-
 que πρὸς τὴν ἀναδοχήν est *sponsionis causa*, sicut verf. 5.
 πρὸς ἄλλο τι, *propter aliam rem*, & verf. 7. πρὸς τὴν ἐγύσην,
 & rursus cap. 28, 6. Eodem modo τοὺς ἀπαγομένους εἰς
 φυλακὴν πρὸς τὰ χρέα, XXXVIII. 3, 10. *caeris alieni causa*.
 Et V. 108, 1. πρὸς ἃ scil. προσοφειλόμενα χρήματα, *quo-
 rum intuitu, quorum causa*. Itaque nihil caussæ est, cur
 ἀναδοχήν in ἀποδοχήν mutemus cum Scaligero: & profus
 extra oleas hoc loco vagatus videri debet REISKIUS,
 ita scribens. „ἀναδοχήν. Forte hoc est e dialecto Macedo-
 nica, significans *carcerem* vel *custodiam*; quasi dicas re-
 ceptaculum, locus, quo quis attinetur ad tempus usque præ-
 finitum.“ — Nempe, postquam ἀπαγαγεῖν Casaubonus
 interpretatus erat *in vincula ducere*, in mentem venit Reif-
 kio, ἀναδοχήν fortasse *custodiam* posse denotare. At ἀπα-
 γαγεῖν, nullo etiam adjecto nomine, sed intellecto εἰς φυ-
 λακὴν vel εἰς τὸ δεσμοτήριον, *ducere in vincula* significare
 potest. Sed hoc loco ne opus quidem est, ut hanc notio-
 nem verbo illi subjiciamus: & peræque, atque etiam com-
 modius intelligere possumus *ducere ad magistratum*; cu-
 jus deinde res erat, si satisfacere homo non possiet, in cu-
 stodiam eum mittere. Sic in simillima re cap. 28, 6. dicit
 Polybius, *προστάξας ἄγειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀρχάς πρὸς τὴν
 ἐγύσην*. Et in hac phrasi, *ducere ad magistratum*, non
 modo simplici verbo ἄγειν utuntur Græci, sed & eodem
 composito ἀπάγειν; velut Demosthenes ἀπάγειν ὡς δεσμο-
 τήριον.

ἴετας, ἀπάγειν τοῖς ἔνδεκα, & sæpe simpliciter ἀπάγειν, ad iudicem rapere.

Vers. 5. ἐξαπέστειλαν. Perperam ἐξαπέστειλε ed. 1. 2. *Vers. 5.*
cum Bav. — *Ibid. πεπολήται τὴν ἀπαγωγὴν.* Sic voluisse Casaubonum, refert Mericus ex ora Basil. idque unice probarunt Reiskius & Ernestus, videntes præsertim præcedere verbum ἀπαγαγεῖν. Eodemque modo locum hunc Polybii recitavit Guil. Budæus in Comment. Ling. Græc. p. 214. & ex eo Henr. Stephanus in Thesauro. Quorum virorum auctoritati concessi, licet in vulgatam scripturam ἀπαγωγὴν codices nostri consentiant omnes, & apud Lexicographos etiam, Hesychium, Suidam, Etymologum, ipsum hoc nomen ἀπαγωγή per ἀρχμαλωσία exponatur; de qua notatione conf. quæ monuerunt viri docti ad Hesych. in Ἐπαγωγάς.

Vers. 6. ὅτι νομοῦσι. Perperam ὅτε νομ. Vat. Flor. — *Vers. 6.*
Ibid. παραλιγωρεῖσθαι. παραλιγωρεῖσθαι Aug. Reg. A. quod ex παραλιγωρεῖσθαι corruptum videri possit: sed folicitatam nolim vugatam. — *Ibid. πάντας* dedit Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 7. τὴν ἐγγύην τοῦ Μεγαλέου. τὴν ἐγγύην τὴν τοῦ *Vers. 7.*
Μεγαλ. ed. Casaub. & seqq. invitis msstis. — *Ibid. κατὰ κοινόν.* Miror quo consilio, quove casu, in ora ed. 2. notata sit prodigiosa scriptura κατὰ κοινόν, quam nullus scriptus liber agnoscit.

CAPUT XXVIII.

Cap.
XXVIII.

Vers. 1. Οἱ δὲ παρὰ τῶν Ροδίων &c. Conf. cap. 24, 11. *Vers. 1.*

Vers. 3. ἐκ Λεχαίου κατέπλευσε. Λεχέου *Vers. 3.*
rur- fus ed. 1. 2. cum msstis. Et κατέπλευσε ex conjectura correxit Casaubonus, cum corrupte κατέπλευσε darent libri omnes.

Vers. 4. πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς. Carent τοῦ Aug. & Reg. A. *Vers. 4.*
Ibid. ἔξω τελέως ἐστὶ. Quantumvis suspecta sit ista scriptura, nihil quidquam tamen variant libri. — „An scribendum ἔξω ἐλπίδος τελέως? an potius ἐξώλη τελέως?“

Verf. 4. IS. CASAVB. in ora Basil. — „Audebo tamen & meam hic conjecturam ponere: ἐξίτηλα ἔστι, vel ἐξίτηλα τελείως ἔστι. Hoc eadem verbo usus in hac ipsa re Plutarchus in Cæsare, (Stephani Thesauro eum me locum debere, non diffitebor:) οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τῆν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι.“ MERICVS CASAVB. — Non displicet Casauboni ἔξω ἐλπίδων. Fuit, cum mihi incidereτ ἔξωρα.“ REISK. — Optet eruditus Lector: certi equidem nihil habeo. Placuerat olim ἐξίτηλα ex Plutarchi Cæs. c. 4. pag. 709. edit. Wechel: Sed ἐξώλη τελείως video a librorum scriptura propius abesse. Extrema syllaba λη, cum superscripta esset reliquæ voci, neglecta est per librarium incuriam. Sicut vero ἐξώλης ἀνὴρ dicitur ἡοπι quocumque modo perditus, sic percommode τὰ κατὰ Φίλιππον ἐξώλη res Philippi perditas poterit denotare.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀναγνοὺς δὲ ταύτας, intellige ἐπιστολάς ex initio *verf. 4.* Et ταύτας quidem dederunt libri omnes, Bav. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Vrsini codex; quibus inuitis ταῦτα erat editum. — *Ibid.* Ἀπελλῶν. Ἀπελλῶ Flor.

Verf. 7. *Verf. 7.* ὁ Μεγαλέας. Articulum, qui aberat vulgo, adjeci cum Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* αὐτῶ. αὐτῶ προσήνεγμε Bav.

Cap.
XXIX.

C A P V T XXIX.

Verf. 1. *Verf. 1.* τὰ μὲν ἔσπευδον. — „Forte τὰ μὲν πρῶτα, vel τὰς μὲν ἀρχὰς, initio quidem urgebant pacem. Refertur hoc initio quidem ad sequens ἅμα δὲ προσπεσούσης [verf. 3.] ubi recta fuisset oratio ἔπειτα δὲ προσπεσούσης; sed oblitus ille initii, paulo alia forma exsecutus est orationem“ REISKIVS. — Ad τὰ μὲν proprie inferri debuit τὰ δέ. Sed nihil impedit, quo minus, loco τὰ δέ, sit illud ἅμα δὲ *verf. 3.* Sic erit τὰ μὲν, ut aliàs solet, partim quidem; scilicet hactenus, quatenus bello premebantur, & quatenus Philippus in eo bello & solertia & fortuna erat usus, quam illi non expectaverant.

Verf.

Verf. 2. ἄλπισαντες γάρ. Pro *ἀε*, quod cum Bav Aug. & Reg. A. dabant editi, γάρ esse scribendum, ex conjectura viderat Reiskius. Eam conjecturam confirmarunt codices Vat. Flor. Reg. B. — *Ibid.* τέλειον ἄνδρα. τέλειον caret ed. 1. cum solo Bav. Verf. 2.

Verf. 3. ὑπερτιθέμενοι. Temere ἐπιτιθ. Aug. Verf. 3.

Verf. 4. προδιειληφώς. Simpl. εἰληφώς ed. 1. cum Bav. Verf. 4.
Ibid. τὰ πρὸς διαλύσεις πράσσειν. Sic corrigendum monuerunt Reiskius & Ernestus. Et suspectum esse h. l. verbum εἰσπράσσειν, adnotaverat etiam Casaub. in ora Basil. — „εἰς (ut observavit REISKIUS) adhæsit e fine vocabuli præcedentis.“ — *Ibid.* αὔθις. αὔτις Aug. & Reg. A. & sic iidem jam sæpe superius, ubi adnotare neglexi. Sic mox rursus *verf. 8.* & constanter deinde. — *Ibid.* In τῆμ Κόρινθον conveniunt h. l. edd. & mssti, excepta Flor.

Verf. 5. καὶ τοὺς μὲν. μὲν carent Aug. Reg. A. — *Ibid.* *Verf. 5.*
 verba διὰ Θετ/αλίας desiderantur in ed. 1. & Bav. Agnoscit ea Reg. B. cum aliis. — *Ibid.* Κεγχρεῶν. Κεγχρεμῶν Aug. Reg. A. — *Ibid.* δι' Εὐρίπου. δι' Εὐρίπιδου Flor. —
Verf. 6. λοιπὸς recte edd. cum Bav. & Flor, λοιπὸν Vat. Aug. Reg. A. sed in Vat. superscripta litera *ε*.

Verf. 7. ἀντιστρατοπέδευς. ἀντιστρατοκεδ. Aug. Reg. A. Verf. 7.

Verf. 9. ἀθροίσαντες τοὺς νέους νυκτός. Sic libri scri- Verf. 9.
 pti omnes. Temere vocem νέους omisit Obfopoeus. Hinc, cum esset τοὺς νυκτός, id in τῆς νυκτός mutavit editor Baileensis, quod fideliter tenuit Casaub. & sequentes editores. Claudicantem sentiens orationem Scaliger, ἀθροισάντες scripsit pro ἀθροίσαντες. — *Ibid.* αἰάταν. αἰασία Aug.

CAPUT XXX.

Cap.
XXX.

Verf. 1. καταπεφρονημένου μὲν. Temere μὲν neglectum vulgo erat ab editoribus. Adjeci cum Bav. Aug. Reg. A. Ex Vat. quidem & Flor. nil est adnotatum; sed eos pariter agnoscere hanc particulam, ex eo colligo, quod eandem habet Reg. B. Quod si vero deest in Vat. Verf. 1.

- Verf. 1.** & Flor. neglecta fuerit (ut sæpe factum observavimus) ob similem exitum verbi præcedentis, cujus terminatio non in contextu scripta erat, sed superne inter lineas adposita. Perperam *καταπεφρονημένος μὲν* (in nominativo) dat Aug. *Ibid.* *παρὰ τὸ μὲν οὐκ*. Simplicem literam λ habet idem Aug.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* *Πυρρίλας. Πυρλάς* ed. 1. cum Bav. — *Ibid.* καὶ *τριακοσίου* restitui ex veteribus msstis, qui in hoc consentiunt omnes. Et Perottus, *trecentos*. Temere *τετρακοσίου* edd. & Reg. B. errore ex ed. 1. propagato,
- Verf. 3.** *Verf. 3.* *συνεχῶς ἐπόρθει χώρων*. Sic ed. 1. cum msstis omnibus, excepto Aug. in quo est *χώραν ἐπόρθει*, & consideratur *συνεχῶς. συνεχῶς χώρων ἐπόρθει*, ed 2. & seqq.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* *τὸ Παναχαϊκὸν ὄρος*. Ora codicis Aug. *Παναχαϊκὸν ὄρος, ὃ νῦν Βοδίας*. si modo recte extrico inficetam scripturam. — *Ibid.* *ἐπιστρατοπεδείξας. στρατεύσας* ed. 1. cum Bav.
- Verf. 5. seqq.** *Verf. 5.* *δυσχερῶς προσήγεν τὰς εἰσφορὰς*. Vel ἐπὶ vel πρὸς τὰς εἰσφορὰς legendum coniecerat Reiskius, *aggre. Et inviti accedebant ad præstanda tributa*. Ac nescio an recipiendum in contextum hoc fuerit *πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, quod perspicue dant Vat. & Flor. Nam, absque præpositione, non *προσάγειν* recte dicimus *τὰς εἰσφορὰς*, sed *προσφέρειν* vel *εἰσφέρειν*. At quum non magis usitata videatur dictio *προσάγειν πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, suspicari licebit *προσεῖχον πρὸς τὰς εἰσφορὰς*, ut Heynius Vir Clariss. me admonuit. Et sane alibi etiam duo ista, *ἦγεν & εἶχον*, confusa sunt a nostris librariis. vide ad II. 67, 2. III. 83, 5. — *Ibid.* *περὶ τὰς βοηθείας. ἐπὶ τὰς βοηθ.*, ed. 1. cum solo Bav. In *περὶ* convenit Reg. B. cum ceteris codd. — *Verf. 7.* *κατέστησαν τὸν πρεσβ.* Mendose Flor. *κατεστήσαντο πρεσβύτερον*. — *Verf. 8.* *αὐτίς*. Rursus *αὐτίς* Aug. & Reg. A.

CAPVT XXXI.

Cap.
XXXI.
Vers. 1.

Vers. 1. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν. Vide I. 3, 1. III. 2, 4. — *Ibid.* συστάντα. Temere συστήσαντα ed. 1. 2. invitis omnibus mssis.

Vers. 2. ἐλήξαμεν τῶν Ἑλληνικῶν. Sic recte edd. & scripti, In uno Bav. inter lineas est τὸν Ἑλληνικόν. — *Ibid.* ὅσον ὄπω κρίνεσθαι συνέβαινε, exitui proximum erat. Recte: nam in rebus Græciz substitit narratio ad Olymp. cXL. 2, A. V. 536. bellum vero Antiochi & Ptolemæi finitum est Ol. cXL. 3, A. V. 357, post pugnam ad Raphiam. vid. V. 79. & 87. Adjiciendam vocem ὅσον monuit Vrsinus, & eam dederunt codices nostri Vat. Flor. Reg. B.

Vers. 3. Τοῦ μὲν γὰρ dederunt iidem Vat. & Flor. Sic & Scaliger in ora sui libri correxit.

Vers. 4. Τὸ δ' εὐπαρανολούθητον καὶ σαφῆ γίνεσθαι τὴν διήγησιν. Ferri posse, adeoque restitui debere visa est hæc consentiens veterum codicum scriptura. Τὸ - γίνεσθαι absolute positum intelligi poterit, *ad hoc vero quod adinet, ut facilis intellectu sit &c.* Sicut præpositionem πρὸς adjecit Casaubonus, sic Scaliger τὸ in τῷ mutavit, in quo consentientem Reg. B. habet.

Vers. 5. κατὰ ἄλλα. In duas voces diremit Casaubonus, κατ' ἄλλα. — *Vers. 6.* ὡς εἰπεῖν. ut verbo dicam, ut dicam quod res est. Non debuit prætermitti hæc phrasin in versione.

CAPVT XXXII.

Cap.
XXXII.

Vers. 1. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι &c. Ad hanc disputationem non immerito CASAVBONVS in ora Basil. adnotavit „Digressio longa, prolixa, molesta, Græcanica!“ — At tale erat judicium illius hominis, qui *Excerpta ex Polybii Historiis* consecit, ut, sicubi disputationibus nonnullis ex hoc genere indulset Polybius, quæ rhetoricæ scholæ umbram magis decebant, quam reliquam Scriptoris nostri gravitatem, has potissimum dignas censeret, quas in Eclogarum suarum compilationem referret, prætermissa multa

Vers. 1. rum rerum maximi momenti & scitu dignissimarum narratione. Habet totum caput XXXII. & sequens *Codex Vrb. BINAS* in Eclogis.

Ibid. τὴν ἀρχὴν ἡμῶν τοῦ παντός εἶναι. In ora cod. Vrb. Vat. & Reg. A. notatur: Ἡσιόδου, vel Ἡσιόδου. Et Hesiodo sententiam illam tribuit Lucianus in Hermotimo cap. 3. T. I. p. 743. apud quem significantius etiam legitur, in Ἐργ. καὶ Ἡμερ. vl. 40. Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν, ὅσα πλείον ἡμῶν παντός. Ceterum vide quæ adnotarunt viri docti ad Luciani Somn. c. 3. T. I. p. 5 sq.

ers. 3, 4. *Vers. 3.* οἶον τὸ οἶονταυ Vrb. In eadem dictione & aliàs passim similiter peccatum est. *Vers. 4.* πῶς ἢ διὰ τί. Sic Vrb. Flor. Aug. Reg. A. nescio an & Vat.

Vers. 5. *Vers. 5.* νομίζοντας. Conf. Adnot. ad I. 14, 8. & ad IV. 27, 8. Perperam νομίζονταυ ed. 1. 2. cum Bav.

Cap.
XXXIII.

C A P V T XXXIII.

Vers. 1, sq. *Vers. 1.* Καὶ τοι γ' οὐκ ἀγνοῶ. Particulam γε dederunt Vrb. & Flor. Ex Vat. autem nil notatur — *Vers. 2.* Ἐφορον. Mendose ἔφερον Vat. Flor. Vrb. De *Ephoro* adcurate egit Vossius lib. I. de Histor. Græc. cap. 7. Scripsit τὰς κοινὰς Πράξεις, a reditu Heraclidarum, usque ad vicessimum annum Philippi, Amyntæ filii, Sæpe hujus Scriptoris meminit Polybius: loca Index collecta dabit. Ad hunc locum conf. I. 4, 2. & ibi Adnot.

Vers. 3. *Vers. 3.* μνησθήσομαι ex Reg. B. adfcivit Casaub. & confirmant Vat. & Flor. μεμνησόμεθα ed. 1. 2. cum Bav. & aliis. — *Ibid.* διότι ex ed. 1. 2. & vett. codd. restituit. ἔτι pro suo more scripsit Reg. B. quod h. l. temere adoptavit Casaubonus. — *Ibid.* τέταρτην ἐξηγησάμ. σελίσιν ἡμῶν. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrb. — *Ibid.* τὸν Ῥωμαίων πόλεμον. Sic scripti libri omnes. Temere τῶν Ῥωμαίων, absque τὸν, ed. 1. 2. Hinc τὸν τῶν Ῥωμ. πολ. ed. Casaub. & seqq. — *Ibid.* τὰ κατόλου. τὸ κατόλου Aug.

Vers. 4. *Vers. 4.* Καὶ τοι διότι. Rursus καὶ τοι ἔτι edidit Casaub. e solo Reg. B. — *Ibid.* πλείονταυ μὲν, μὲν, quod dant veteres

teres codices omnes, temere omiserant editores — *Ibid.* Verf. 4. δὲ post ἔτι, & rursus post ἐπιφανέστ. utrobique temere omisit ed. 1. — *Ibid.* ἠναγκάσθημεν. Videtur ἠναγκάσθησαν debuisse scribi; nam id certe, quod sequitur, ἐσδιώτας τὴν συντέλειαν τῶν ἀποβησομένων, ad Polybium quidem non potest pertinere, qui vix uno aut altero anno ante finem ejus belli in lucem est editus. Mitigavit nonnihil difficultatem Casaubonus in versione, his verbis, *metuentibus cum tētis, quorsum tandem illud evaderet.* — *Ibid.* τίς οὕτως ἀδαής. ὃν τίς οὕτως ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Importunum ὃν ighorant Vrb. Vat. Flor. & Reg. B. cum quo deletit illud Casaubonus.

Verf. 5. οὐδὲ ἐφ' ὅσον edd. cum Bav. Aug. Reg. A. B. *Verf. 5.* recte, cui respondet quod sequitur οὐδ' ἐπὶ τοσοῦτον. Corrupte οὐδὲ σφίσι Vrb. Vat. Flor.

Ibid. οἱ τὰ πατὴρ καίρου ἐν ταῖς χρονολογίαις ὑπερματιζόμενοι, qui ea, quæ diversis temporibus acciderunt, (quæ quoque tempore insigniora acciderunt: nam καιροὶ non modo χρόνοι sunt, sed tempora insigniora, memorabilia:) ἐν ταβύλις temporum memoria causa describunt. πολιτικῶς, simplici, vulgari, populari ratione, nulla arte. ἐν τοίχοις, in parietibus. Tabulas dicit sive in albo pariete depictas, sive lapidi incisas; sicut celebratissimum illud Chronicon Parium, tabulæ marmoreæ incisum. Inusitatum veteri Græciæ vocabulum, χρωματογραφίαις, librariorum paulo juniorum videtur esse inventum, qui de *picturis* in albo pariete cogitarunt, quæ tamen nihil huc pertinent. Breves, siccæ & exsanguæ nonnullorum *annales*, quos illi pro *Historiis* venditarunt, comparat tabulis illis, quæ vulgo patresfamilias domi in pariete descriptas habebant, quibus rerum maxime memorabilium tempora notata erant. De vocabulo πολιτικῶς bene REISKIUS commentatus est. — „Πολιτικῶς duplici modo, ait, potest reddi; sive *instita hominum urbanorum & elegantium*; sive *rudisculæ, domesticiorie, populariter, pinguiori Minerva*. Πολιτικὸν est, tam, *elegans & scitum*, quatenus agresti & insiceto con-

Verf. 5. trarium est; quam, paulo liberalius perfectum, neque ad-
 severas artis leges exactum, quemadmodum severi magistrī
 postulant, sed qualia præstare solent homines non docti,
 non tamen illi plane stulti: ut unus paterfamilias, ait An-
 tonius apud Ciceron. de Orat. I. 29. Sic Phrynichus op-
 ponit orationem πολιτικὴν τῇ κρητικῇ, forensem poëticae,
 omnibus apertam & familiarem. obscuræ plerisque & non-
 nisi paucis perspicuæ. Dio Chrysofotomus pariter sonoræ,
 pompaticæ & difficili Aeschyleæ orationi, p. 549, opponit
 Euripideam dictionem πολιτικὴν. Hæc REISKIUS, &
 in eandem sententiam alia. — Adde quæ ad Lucian. de
 conscribenda Historia cap. 43. T. II. p. 57. adnotavit Ioh.
 Georg. Grævius, & intelliges, sicut apud Hermogenem,
 quem ille citat, (περὶ Ἰδεῶν, lib. I. c. 1. & lib. II. c. 10. &
 seqq.) πολιτικῇ λέξει opponitur σαφιστικῇ & λογογραφικῇ,
 dictio sophistica & declamatoria, ab eademque distinguitur
 τὸ ἀγορεύου καὶ πανηγυρικόν, forense & panegyricum di-
 cendi genus; sic χρονογραφία πολιτικὴν vel πολιτικῶς ὑπε-
 μνηματιζόμενην opponi a Polybio historia, ex artis lege scri-
 pta, esseque adeo νudaῖα, simplicem temporum notatio-
 nem.

Verf. 6. Verf. 6. Τοῦτου. A Polybio profectum videtur Τούτου
 ὃ ἔστιν αὐτίου. Certe eodem modo dant libri nostri omnes
 IX. 21, 4. ubi sua auctoritate mutavit Casaubonus. Sic
 vero subintelligendus fuerit genitivus τούτου.

Verf. 7. Verf. 7. πᾶσι κοινόν, ὡς ἔπος εἰπῆν. Prætermissa in
 versione tria posteriora verba sic supple; prope dixerim,
 vel fere dicam, commune esse omnibus. — Ibid. τολμῶν
 δυναμένοις. Mendose τόλμα Urb. Vat. Flor. Aug. Reg. A.
 Scilicet litera ν in sine vocum olim sæpe nonnisi lineola,
 transversim superscripta, indicabatur, quæ dein sæpe ne-
 glecta est ab aliis librariis.

Ibid. σπανίοις συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον, paucissimis
 contigit in omni vita; sive in vita sua intelligere voveris,
 sive in omni hominum vita. Recte Reiskius Casauboni dam-
 navit versionem, quæ hujusmodi erat: quod oppido paucis,
 vel

vel. in extremo vitae tandem contingit. Nec vero audiendus Gronovius, cum ait: „Forte τὰ κατὰ τὸν βίον.“ & provocat ad illud, III. 5, 7. προσδεῖ δὲ τῶν τῆς τύχης, ἵνα συνδράμῃ τὰ τοῦ βίου. nam diversa prorsus harum dictionum ratio est.

Vers. 8. καὶ τὰς ἰδ. πραγμ. ed. 1. cum Bav, Vrb. Flor, *Vers. 8.* Reg. A. Ex Vat. nil notatum,

CAPUT XXXIV.

Cap.
XXXIV.

Vers. 1. μεταθ. τοῦ πατρὸς, *mortuo patre*, Ptolemæo Evergeta. — *Ibid.* τὸν ἀδελφὸν Μάγαν. conf. cap. 36, 1. & XV. 25. *Vers. 1.*

Vers. 2. δι' αὐτοῦ. Sic III. 5, 2. de Ariarathe, ἀνεκτῆ. *Vers. 2.* σατο δι' αὐτοῦ τὴν πατρίαν ἀρχήν. ubi tamen pro δι' αὐτοῦ videtur δι' Ἀττάλῳ legendum. δι' αὐτῷ hoc loco Bav. plane ut ibi.

Vers. 4. ἀνεπίστατον. Passive acceperunt Reiskius & *Vers. 4.* Ernestius, *cui nemo possit ἐπιστῆναι, supervenire; qui prorsus adiri non possit.* Imo recte Casaub. active cepit, *incuriosum, negligentem* se præstitit, conf. c. 35, 6. Sic adverbium ἀνεπιστάτως frequentissime activa notione usurpat Polybius. — *Ibid.* αὐτόν. αὐτόν Bav. Reg. A. — *Ibid.* καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ κατὰ &c. καὶ τοῖς κατὰ Flor. omiffis mediis. Et τὰ carent ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Vat, & Flor. Recte adjecit Casaub, cum Vrsino & Reg. B. — *Ibid.* ὑποδεικνύων, reciproce, intell. εαυτόν, ut II. 39, 12, & sæpe aliás.

Vers. 6. καὶ κατὰ γῆν. καὶ carent edd, cum Bav. De- *Vers. 6.* dcrunt Flor, Aug. Reg. A. Ex Vat. nil notatum. — *Ibid.* βασιλεύοντες tenui, quia paulo post sequitur *κυριεύοντες*, *vers. 8.* & variare voluisse visus est orationem, *βασιλεύοντες, δεσπόζοντες, κυριεύοντες.* Sed fortasse istam subtilitatem non curavit Polybius,

Vers. 8. Μικρώνειαν, Μαρωνίαν Vat. — *Ibid.* κορρά- *Vers. 8.* τερων restitui ex ed. 1. 2. & msstis. Citra necessitatem id in κορράπτερων mutavit Casaub,

Vers.

- Verf. 9.** *Verf. 9.* εὔρε καὶ πλείους recte Vat. & Flor. Sæpe ista ratione particulam καὶ positam ante vocab. πλείους vidimus. εὔρηκε πλείους edd. cum Bav. Aug. Reg. A. Conf. ad I. 20, 6.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* Κλομένης. Conf. II. 69. extr.

Cap.
XXXV.

C A P V T XXXV.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* ἀπείνος μέν. μέν carent Aug. Reg. A. — *Ibid.* μνονοῦν ἐπ' ὄνομ. dederunt Vat. Flor. Poterat tamen & vulgatum servari. De re confer lib. IV. c. 35. — *Ibid.* προθ. τὴν Κλομ. Vat. Flor. Aug. Reg. A.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* ἐφιστάνων οὐδεν. εἰν, quod erat insertum, delevit Casaub. cum Reg. B. Recte, si quid video. Adhæserat nempe illa vocula ex fine vocis præcedentis; ut IV. 68, 4. ὁδὸν ἐν ἤπερ ἦκε. & IV. 17, 4. χρόνων ἐν ἀκατακαύστοις, quibus locis pariter ex eadem occasione irrepsisse eadem vocula videtur. Confer ad cap. 40, 4. Et alibi prorsus temere insertam vulgo vidimus, ut IV. 87, 2. Verbum ἐφιστάνειν vel συναφιστάνειν, scil. τὸν νοῦν, idem est, ac ἐπιστῆσαι (τὸν νοῦν) vel ἐπιστῆσαι. Et construuntur hæc cum dativo τινί, vel cum ἐπί τι, non ἐν τινί. Quare aut οὐδενί aut ἐπ' οὐδέν scriptum oportuit.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* ἀκονιτί. ἀκονητί Flor. — *Ibid.* αὐτὸς ὁ Κλομένης. — „Ipsè Cleomenes, qui a se esset beneficiis maximis ornatus,“ REISK. — Sane αὐτοῖς, longius ita distractum a σφίσι, quod sequitur, ferri non poterat.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* αὐτῶν τὰ πράγματα recte ex Reg. B. recepit Casaub. αὐτῶ edd. cum Bav. Aug. Reg. A. Erroris eadem origo, quam notavi ad verbum ταλμῶν, cap. 33, 7. — *Ibid.* παρακρεμᾶμεν. παρακρεμμαμένα ed. I, cum Bav.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* Δι' α'. Cum Διὰ ταύτην fuisset in ed. I. 2. & mstis, vocem hanc, ut importunam hoc loco, prorsus abiecit Casaub. & seqq. editores. In Reg. B. est διὰ μὲν οὖν τὴν ἐπιβολήν, & in ora adjicitur pronomen ταῦτα, inferendum post διὰ. — *Ibid.* ἐπιβολήν. ἐπιβουλήν Aug. fre-

frequenti & aliis errore. — *Ibid.* κατέχευ. Mendose μεταέχευ idem Aug.

CAPUT XXXVI.

Cap.
XXXVI.

Vers. 1. ἀναίρεσιν τοῦ Μάγα. vid. c. 34, 1. — *Ibid.* Βερενίκης utrobique dederunt Vat. & Flor. Βερονίκης edd. cum ceteris codd. ut apud Iustinum & passim apud alios scriptores. Sed vide *vers.* 6. — *Ibid.* αἰκάλαον, βλανδίρι, opportune dederunt Vat. & Flor. Eodem verbo utitur Noster XVI. 24, 5. De canibus sigillatim usurpavit Aelianus Hist. Animal. VIII. 2. XI. 3. & 20.

Vers. 1.

Vers. 2. Κλεομένην. Κλεομένη Aug. Reg. A. Sic rursus cap. 37, 2.

Vers. 2.

Vers. 6. Βερενίκης nunc etiam editi habebant, consentientibus Bav. Vat. Flor. Βερονίκης Aug. Reg. A.

Vers. 6.

CAPUT XXXVII.

Cap.
XXXVII.

Vers. 1. Μασσήνιος. Μασήνιος ed. 1. 2. cum Bav. constanter simplici litera σ. — *Vers.* 2. τις ἦν. ἦν τις Aug. *Ibid.* Ἀρχίδαμος ἐκ τῆς Σπάρτης ἔφυγε. cf. VIII. 1, 3 fqq. & Plutarch. in Cleom. Eiusdem meminit Polyb. IV. 35, 13. — *Ibid.* ἀναγκάσις recte edd. Mendose ἀνοῖς Flor. Aug. Reg. A. quod ἀνδρώσις significat, & id ipsum perspicue est in Vat. — *Ibid.* ὑπεδέξατο. Simplex ἐδέξατο dant Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 1. f9

Vers. 3. τοῦ Κλεομένου. Temere καὶ Κλεομ. ed. 1. — *Ibid.* ἔδοκεν αὐτόν. Cum nil interesset, tenui hoc ficut ediderant Gron. & Ernest. & sic Bav. pro mbre. αὐτόν ed. 1. 2. cum Aug. Reg. A. — *Ibid.* διαποστολαίς restituit ex ed. 1. & msstis. Perperam διαστολαίς ed. 2. & fqq. cum uno Aug.

Vers. 3.

Vers. 4. ὃν κυρωθέντων. — „Debebat, si diligentia in dicendo voluisset uti, dicere κυρωθεισῶν. præmisit enim συνθήκας.“ REISKIUS. — Spisiam deinde exemplorum sylvam collegit idem vir doctus, quibus ad substantivum scæminini generis refertur participium generis masculini.

Vers. 4.

Quæ

Quæ omnia nihil huc videntur pertinere. Neque enim ex Polybio ullum exemplum protulit, neque equidem aliquid simile in hoc scriptore observare me memini. Et hoc quidem loco ὡν κυρωθέντων in neutro genere ego acceperim.

Verf. 6. *Verf. 6.* πρὸς μὲν οὖν. οὖν carent Aug. & Reg. A.

Verf. 8. *Verf. 8.* Ἰππίταν. Ἰππότας apud Plutarchum in Cleom. p. 822. nomen vulgo proditur amici illius focique Cleome- nis, cujus & fides in regem & animi constantia ibidem lau- datur. — *Ibid.* περιπατοῦντας recte ed. Casaub. & seqq. cum Bav. Vrsin. & Reg. B. Temere περιπατοῦντα ed. 1.2. περιπατῶντας Vat. Aug. Reg. A.

Verf. 9. *Verf. 9.* τί παρείη. Sic ex conject. primū correxeram. Conjecturam dein confirmatam vidi codicis Flor. auctoritate.

Verf. 10. *Verf. 10.* Ἐβουλόμην ἂν σὲ &c. Verba hæc, usque κατεπείγεται habet ora cod. VRB. — *Ibid.* κινάιδου. κινάιδου; Flor.

Ibid. σάμβυκας cum accentu in antepenult. dederunt ed. 1. 2. 3. 4. cum codicibus nostris ad unum omnibus, Bav. Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. a qua scriptura, quamquam paulo insolentiore, recedere in tanto codicum consensu ne- fas duxi. Fuerit autem σάμβυκας a recto casu ἡ σάμβυξ derivatum, pro quo alias vulgo & apud alios scriptores & apud Polybium nostrum ἡ σαμβύκη, τῆς σαμβύκης. usur- patum videmus. Veruntamen rursus apud Nostrum VIII. 6, 2. τὰς σάμβυκας editi & scripti libri omnes, & iterum VIII. 7, 8. eodem modo quatuor codices habent; quam scripturam & Suidas ob oculos utique habuit, cum scri- psit: Σάμβυκας· εἶδος μηχανήματος πολιορκητικοῦ, ὡς Πολύβιος Φησί. Quam eandem scripturam etiam nos præ- dictis locis tenuissemus, nisi in eadem illa narratione apud eundem Polybium rursus libros omnes VIII. 6, 8 & 10. in τῆς σαμβύκης, & VIII. 6, 11. in τῆ σαμβύκη, & in αἱ σαμβύκαι VIII. 7, 10. denique in ipsam τὰς σαμβύκας VIII. 8, 6. consentientes vidissemus. Sed vel sic duobus, quæ dixi, locis poterat atque etiam fortasse debebat a nobis τὰς σάμβυ.

ἀμβουκας teneri; nam ex eorumdem locorum cum hoc ostro & cum memoratis Suidæ verbis collatione intelligi ar est, Polybium quidem peræque ἡ *σάμβουξ* & ἡ *σαμβύη*, vel saltem in plurali numero αἱ *σάμβουκες* & αἱ *σαμβύη*, τὰς *σάμβουκας* & τὰς *σαμβύκας* usurpasse. Denotat item istud vocabulum ἡ *σαμβύκη*, five ἡ *σάμβουξ*, pleumque quidem, quemadmodum in locis, ex libro VIII. citatis, *machinam bellicam navibus impositam, cujus usus erat in oppugnatione urbium maritimarum*: de qua manina, præter ipsum Polybium VIII. 6. sqq. & Appianum lithrid. cap. 26. consule, si vis, Athenæum Deipnosoph. b. XIV. cap. 8. p. 633 sq. Bitonem, in *Κατασκευαῖς πολιτικῶν ὀργάνων καὶ κατακελιτικῶν*, in Veterum Mathematicorum operibus, Lutetiæ 1693. editis, pag. 110 seq. Athenæum Mathematicum; *περὶ Μηχανημάτων*, ibid. p. 7. Vegetium de Re Milit. IV. 21. & ex recentioribus Lipsium in oliocret. lib. I. dialog. 6. Sed proprie significat *instrumentum musicum*, a cujus forma nomen invenit belliea ista machina. Erat autem instrumentum pulsatile, triquetrum, dibus inæquali longitudine constans, *harpæ* nostræ fere mile, ut post Turnebum in Adversarior. lib. XX. 1. docuit Iarcellus Donatus ad Livij libr. XXXIX. c. 6. in Livii edit. trakenborch. & in Gruteri Thesauro Critico T. VI. part. I. p. 78. cujus viri disputatio ad ipsum etiam hunc Polybii locum, in quo versamur, spectat. Satis autem eodem loco adparet ex connexionem, *σάμβουκας* nunc ne ipsa quidem *instrumenta musica* dici, sed *puellas, instrumenta pulsantes*, quas *σαμβουκιστρίας* aliâs Græci, Latini *sambucifrias*, vocant. Quare in eadem historia Plutarchus, Polybii hanc narrationem haud dubie in animo habens, Cleomenis verba in hunc modum refert: *Ἐβουλόμην ἂν, σὲ μᾶλλον ἢ κεν γόντα σαμβουκιστρίας καὶ κιναίδους.* (in vita Cleomen. p. 821. dit. Wechel.) Ne quis vero ob hæc, quæ Plutarchus habet, sollicitandam putet codicum Polybianorum scripturam, τὰ *σαμβουκιστρίας* Polybio pro *σάμβουκας* velit obtrudere, tenim non solum per tropum quemdam orationis, in aliorum

Verf. 10. rum pariter populorum linguis haud infrequentem, *instrumenti* nomen pro *homine*, qui illud commode *pulsat*, usurpare potuit Polybius; sed in hoc quidem nomine etiam vulgari usu id obtinuisse probabile est. Certe in illo M. Marcelli dicto, quod ut festivum refert Noster VIII. 8, 6. salem omnem & acumen desideraveris, nisi vocabulum *σαμβύκη* (sive, quod eodem pertinet, *σάμβυξ*) pariter & *sambucifariam*, & ipsam *sambucam*, ex familiari sermonis usu denotasse statuas. Ac sane eadem notione latino etiam nomine, *sambuca*, Plautum usum videmus in Sticho, Act. II. Sc. 2. verf. 56 sq.

— — — — *fidicinas, tibicinas,*
Jambucas advenit secum forma eximia. —

tibi, postquam, contra veterum editionum & contra codicum manuscriptorum (quoad quidem sciam) fidem, *sambucam* edi coeptum est, veterum scripturam sedulo defenderunt Io. Bapt. Pius, in Annotationib. posteriorib. cap. 3. Tom. I. Thesauri Critici Iani Gruteri p. 393. & Marcus Donatus ad Livii lib. XXXIX. 6. in cod. Thef. Crit. T. VI. P. II. pag. 78. Confer, si tanti videtur, quæ de eodem vocabulo *Σαμβύκη* uberius etiam disputavimus in Emendationibus in Suidam pag. 71 sqq.

Ibid. τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπέργετα. Ora eod. Aug. & Reg. A. ἤγουν Φροντίζε. Plutarchus in Clcom. p. 821. ταῦτα γὰρ νῦν μάλιστα κατεπείγει τὸν βασιλέα. Ad τούτων apud Polybium intelligendum aut ὑπὲρ aut σπουδῆ monuit Reiskins.

Verf. 11. *Verf. 11.* ῥηθέντα caret Flor. — *Verf. 12.* προῦπαρχουσαν αὐτῷ edd. cum Bav. & ex Vat. nihil varietatis adfertur. εἰωτῷ Flor. Aug. Reg. A.

Cap.
XXXVIII.

C A P V T XXXVIII.

Verf. 3. *Verf. 3.* ἀνευχεθείσης. Mendose ἀνεχθείσης Aug.

Verf. 6. *Verf. 6.* εὐθέως. Nova utique periodus ab hoc verbo incipienda videtur, scribendumque εὐθέως οὖν ὁ Σωσίβ. Frequenter particulam οὖν librariorum negligentia omissam observavimus. Vide ad III. 12, 7. III. 13. 3. V. 39, 6. &c.

Ibid.

Ibid. μή μέλειν. Temere μή μένειν solus Reg. B.

Verf. 7. παραφυλατ/όμενος ab Vrsino accepit Casaub. *Verf.* 7.
Habet autem hoc Vat. & Flor. Simpl. Φυλατ/όμενος ed. 1. 2.
cum Bav. Aug. Reg. A. B. — *Ibid.* τῶν ἄλλων τῶν ἀπηγγέ-
λων. Restitui duo verba τῶν ἄλλων, temere & inuitis
msstis omiffa in ed. Casaub. & seqq. — *Ibid.* ὑπηγγέμων
pro ἀπηγγ. dant Vat. & Flor.

Verf. 10. τὸ τοιοῦτον. Caret τὸ Aug. Reg. A. — *Ibid.* *Verf.* 10.
προτιθέμενος, ob oculos sibi prorompens. Sic scripti libri ad
unum omnes. Cum operarum errore in ed. 1. & inde in
ed. 2. fuisset προτιθέμενος, Vrsinus, cōdicem suum instum
non inspiciens, ὑποτιθέμενος scribere iussit; in quo ei te-
mere obtemperavit Casaub. & seqq. — *Ibid.* Μὴ μὴν
ἀσπουδαί γε &c. Iliad. lib. XXII. 304 sq.

C A P V T XXXIX.

Cap.
XXXIX.

Verf. 1. καὶ καταμεδυσθέντων accepti a Vat. & Flor. *Verf.* 1.
Sæpe præsertim post καὶ neglecta est a librariis præpositio
κατά.

Verf. 3. Πτολεμαίῳ τῷ τότε. Perperam τῷ Πτολ. τότε *Verf.* 3.
Aug. Reg. A. — *Ibid.* παρέκλεισαν. — „Si recte ha-
bet vulgata, & παρακλείαν significat *includere carceri*, quam
significationem ei Casaubonus tribuit, videtur e dialecto
Macedonica ductum esse.“ REISKIUS. — Quid scripse-
rit Polybius, non adsequor. Hoc video, consentaneum
non esse, ut desperatos hos credamus spatium sibi sumfisse
ad *trahendum* Ptolemæum in *custodiam*. Pariter multo le-
nius est, quam ut huc quadret, id quod ΕΡΝΚΕΣΤΟ in-
mentem venit: „Possis conijcere *παραλύουσιν*, sc. τῆς ἀρ-
χῆς, *mouent potestate quam in urbe habebat*.“ — Perspi-
cuae Plutarchus in Cleom. p. 822. ait: τοὺς μὲν ὑπηρέτας καὶ
δορυφόρους διεπέδασαν, αὐτὸν δὲ (Πτολεμαῖον) κατασπάσαν-
τες ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἀπέκτειναν. Placeret apud Polybium
παρέκτειναν, si modo usquam aliàs usurpatum hoc verbum
reperiretur. Proximè a codicum scriptura abesset *περιέκλει-
σαν*, cinxerunt. Sed vide an *παρέλευσαν* aut *περιέ-
λευσαν*
Polybii Histot. T. VI. N *λευσαν*

- λευσαν scripserit, eadem notione qua aliàs καταλύειν
 vsurpat, lapidibus obruerunt.
- Verf. 4. *Verf. 4.* συνεξανισταμένου edd. ex Bav. Conf. ad III.
 34, 9. — *Ibid.* εἰς Φυλακὴν. εἰς τὴν Φυλακὴν Vat. Flor.
 Aug. Reg. A. quod recipi in contextum poterat.
- Verf. 6. *Verf. 6.* μὲν οὖν. Caret οὖν Aug. — *Ibid.* ἐπιδή-
 ξιος ed. Casaub. & seqq. cum Vrsino Vat. Flor. Aug. Reg. A.
 & Suida in Κλεομένης. περιδέξιος ed. 1. 2. ex Bav. — *Ibid.*
 τῇ φύσει. τὴν φύσιν Suidas.

CAPVT XL.

Cap. XL.

- Verf. 1. *Verf. 1.* Μετὰ δὲ τοῦτον. τοῦτο Aug. Bene habet τοῦ-
 τον, scil. post Cleomenem, qui primus fuerat, qui res no-
 vas contra Ptolemæum Philopatorem moueret. vide cap.
 34, 11. — *Ibid.* Tria verba οὐ πολὺ κατόκιν, temere
 & contra Bavarici exemplaris fidem omisit ed. 1.
- Verf. 2. *Verf. 2.* ἐπιβολὴν Ἀντίχου τοῖς κατὰ Κοιλ. Συρ. πρά-
 γμασι. Nomen adsciscens casum sui verbi; de qua con-
 structione dixi ad I. 11, 1. De re, quam hic dicit Poly-
 bius, vide cap. 46.
- Ibid.* In τυχεῖν consentiunt libri omnes. In uno Aug.
 primum fuerat τυγχάνειν, quod inde in oram ed. 2. est re-
 ceptum, sed in Aug. ob eadem manu correctum τυχεῖν.
- Verf. 3. *Verf. 3.* ἐπεβάλετό τε λαλεῖν. Sic ed. Casaub. &
 seqq. cum Bav. ex prima scriptura, & Aug. & Reg. A.
 Sed in Bav. eadem manu statim altera litera λ superscripta,
 unde ἐπεβάλλετό τε ed. 1. 2. & Reg. B. At Vat. & Flor.
 perspicue dant ἐπεβάλετο τότε λαλεῖν, quod commo-
 dius est, & recipi in contextum debuit.
- Verf. 4. *Verf. 4.* ποιησόμεθα. Perperam ποιησόμεθα Flor. —
Ibid. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. ἕως ἐπὶ maluit Casaub. — *Verf. 5.* τὰ
 δελφοῦ. τοῦ ἀδελφοῦ Aug. — *Ibid.* πρῶτον ἐν τοῖς. ἐν ca-
 rent Vat. Flor. Aug. Reg. A. absorptum ab extrema litera γ
 vocis præcedentis. Vice versa, post eandem literam fina-
 lem, temere insertam præpositionem ἐν vidimus V. 35, 6.

Verf.

Vers. 6. ὑπερβαλὼν τὸν Ταῦρον. conf. IV. 48, 8. — *Vers.* 6, 7.
Vers. 7. ἐγχεχειρικῶς recte ed. Casaub. & seqq. Et sic
 Aug. & Reg. A. Mendose ἐγχεχειρηκῶς ed. 1. 2. cum
 Bav. Pejus ἐγχεχειρεῖν Vat. & Flor. — *Ibid.* τοῦ Μό-
 λωνος. τῷ Μόλωνος Vat. Flor. — *Ibid.* Μηδίας. In hanc
 scripturam libri consentiunt omnes lib. X. c. 27. Scriptura
 per ei ex Colchicæ *Medeæ* nomine adhæsit librariis, quo-
 um hominum opera in Tragicorum describendis codici-
 us præcipue versabatur.

CAP. V. T. XLI.

Cap. XLI.

Vers. 1. διαστρέφειν. διατρέχειν Aug. Reg. A. — *Vers.* 1. 2.
Vers. 2. ἐπὶ τὰ πράγματα. ἐπὶ caret solus Aug. — *Ibid.*
 γχειρισ. ἐγχειρησ. ed. 1. 2. Bav. Aug. — *Ibid.* Ταῦ-
 ρον. Πάδον Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 3. τῶν μὲν τὰς ἀγνοίας. Sic Vat. Flor. & Vrsin. *Vers.* 3.
 quo accepit Casaub. τῶν μὲν τῆς ἀγνοίας Aug. Reg. A.
 οὐς μὲν τῆς ἀγνοίας ed. 1. 2. ex Bav. — *Ibid.* ἐπὶ τὸ χεῖ-
 ρον ἐνδεχόμενος, in pejorem partem accipiens, inter-
 retans. Nil mutant codices. Videtur tamen utique ἐν-
 δεχόμενος cum Scaligero, Reiskio & Ernesto legen-
 um, quo verbo & alibi Polybius eadem notione utitur.
 Jam quod ἐνδεχομ. ex Lucian. T. I. p. 698, 93. & T. II.
 . 357, 49. defendere tentavit Reiskius, vereor ut id,
 quod voluit vir doctus, efficiat, quandoquidem alia no-
 tione ibi accipitur istud verbum.

Ibid. τοῖς δὲ χειροποιήτους καὶ ψευδῆς ἐπιφέρειν
 ἱστίας, ἀπαραίτητος ἦν καὶ κινρὸς διασπῆς. aliis per
 alumniam falsa crimina impingens, inexorabilem se ἔσ
 isitem judicem præbetat. τοῖς δὲ, pro τοῖς δὲ habent ed. 1. 2.
 onsentientibus veteribus mstis cunctis. Porro vocabu-
 um αἰτίας; ut jam significavi in scholio, scripti libri pro-
 is ignorant ad unum omnes. Tum vero ἀήτητος ἦν
 ant ed. 1. 2. cum Bav. Aug. & Reg. A. eodemque modo
 Vat. in contextu. In ora vero Reg. A. hæc est nota: ἔχε
 ὁ ἀντίγραφοι ἀήτητος. Eademque nota fuerat in Aug. sed

Verf. 3.

ibi, ob nimis circumcisam a recentiore bibliopecto marginem, tres posteriores literæ hodie desiderantur. In Vat. simillima est adnotatio: οὕτως εἶχε τὸ ἀντίγραφον, αἴτητος. Sed in eisdem Vaticanis membranis tres priores literæ vocis ἀήτητος, quæ in contextu est, punctis inferne notantur ut spurix, & superscriptæ sunt literæ ἀπαραιτητος, quibus indicatur vocabulum ἀπαραιτητος, quod ipsum solum in contextu habent Flor. & Reg. B. nulla adjecta nota. Et ἀπαραιτητος Xylander etiam (teste Casaubono in ora Basil.) adnotaverat ad oram exempli editionis Basileensis, quo ille usus olim erat, quod deinde ad Casaubonum missum est a Wechelianiis hæredibus. (Vide Casaub. ad I. 26, 6. in Adnotat. nostris p. 218. & confer ejusdem Casauboni Epist. CXIX. & CXX. ad Bongarsium datas.) His præmissis de codicum scriptura, primum nemo dubitabit, quin corruptum sit τοὺς δὲ, quod erat initio hujus commatis. Id vero in τοῖς δὲ recte mutavit Reg. B. & cum hoc Casaubonus & sequentes editores. Reliqua fortasse ferri poterant. Nam αἰτίαις quidem non necessario requirebatur, quandoquidem ex præcedentibus haud incommode intelligi poterat nomen ἀγνοίας. Sed postquam receptum illud erat a Casaubono, nolui rursus ejicere, cum & per se commodissimum esset, & latere quodammodo videri posset in αἴτητος, quod habet ora nostrorum codicum; quamquam id ipsum peræque ex ἀήτητος corruptum esse potest. Denique ἀήτητος κριτής, *invidius judex*, scil. *precibus invidius*, dici utcumque poterat pro ἀπαραιτητος, *inexorable*: at quoniam hoc ipsum ἀπαραιτητος, proprium in hac re vocabulum, in codicibus nonnullis est repertum, non aspernandum duxi. Ceterum vocabuli χειροπολητος usum, qui hoc loco obtinet, ut minus tersum notavit Reiskius, & ex Macedonica dialecto adhæsisse Polybio contendit.

Verf. 4.

Verf. 4. περι παντός ἐπιείτιο βουλόμενος ἐπαναλέσθαι. — „Fuit, cum vocabulum βουλόμενος mihi redundare & delendum esse videretur. Sed deprehendi postmodum usum
Poly.

Polybii, eum folere post dictionem *ἐπαιεῖτο παρὶ πάντος* Verf. 4.
 adungere participium aliquod, ut *βουλόμενος* vel *σκουδά-*
ζων, quod plane redundat. Exemplum ejus rei habemus
 p. 549. [V. 50, 4.] REIAKIVS.

Ibid. τὸν ἀποκομισαντα, qui *reduxerat*. Sic ex con-
 jectura cum Scaligero correxit Casaubonus. ἀποκομι-
 σοντα qui *abduξurus erat*, ed. 1. 2. consentientibus
 msstis, excepto Flor. qui (ni fallit Gronoviana collatio)
 cum Casaubono facit. — *Ibid.* τὰς Σελεύκω. Temere
 caret τὰς ed. 1. Perperam τὰ habet Aug.

Verf. 5. ἐπαίχε. Casaubonus: *omnia observabat*. Pos. *Verf.* 5.
 sis & vertere, *continuit se, expressavit*. — *Ibid.* ὁρμῆς
 pro ἀφορμῆς positum monuit Casaub. in ora Basil.

Verf. 7. διότι restitui ex ed. 1. 2. & vet. codd. contra *Verf.* 7.
 quorum fidem ἔτι scripsit Reg. B. quod adoptavit Casaub. —
Ibid. δὲ μὴ μέλειν recepi ex Vat. & Flor. conf. c. 49, 2.
 Ceteri vulgo οὐ δὲ μέλειν.

Verf. 8. οὕτω γάρ. οὕτως γάρ ed. 2 & seqq. invitis *Verf.* 8.
 msstis. — *Ibid.* οὐδὲ τολμήσειν ed. Casaub. & seqq. cum
 Vrsino. Vat. Flor. Aug. Reg. A. οὐ τολμήσειν ed. 1. &
 Reg. B. ex Bav. Temere οὐδὲν τολμήσειν ed. 2. — *Ibid.*
 παρόντος καὶ τοῖς πολλοῖς ἐν ὄψει γενομ. ed. Casaub. & seqq.
 cum Vrsino, Vat. &c. παρόντος ἐν ὄψ. καὶ τοῖς πολλ. γε-
 νομ. ed. 1. 2. cum Bav.

Verf. 9. Vocab. ὑποχειρίους temere omissum est in ed. *Verf.* 9.
 Casaub. & seqq.

CAPVT XLII.

Cap. XLII.

Verf. 1. ἔτι τοῦ προειρ. Sic recte Casaub. & seqq. cum *Verf.* 1. 2.
 Vrsino, Flor. & Reg. B. puto & Vat. quamquam ex hoc nisi
 notatur. ἐπὶ τοῦ προειρημ. ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. —
Verf. 2. συμβουλῆς. συμβολῆς ed. Casaub. operarum er-
 rore. — *Ibid.* ἐγχειρίσαι Vat. Flor. Aug. & inter lineas
 Reg. A. ἐγχειρῆσαι edd. cum Bav.

Verf. 3. ὑπερψαξ bene vertit Casaub. *leviter accen-* *Verf.* 3.
disse. Emendandam scripturam monuit Ernestus. Pari

- Verf. 3. modo erratum erat VI. 59, 4. Vide Suidam in *Θύψις*, & *Θύψας*, & *Υποτυφούσης*. Est enim a verbo *υποτύφω*, cujus verbi usum exemplis illustravit Reifkius ex Lucian. T. II. p. 908. f. de Gymnaf. c. 26. & T. II. p. 185. f. Abdicati cap. 30. Tum ex Aeliani Var. Hist. IX. 41. ubi consulere jubet Perizonium.
- Verf. 4. *Verf. 4. τοῦτον εἶναι πεκκισμένους. πεκκισμ. εἶναι τοῦτ. Flor.*
- Verf. 5. *Verf. 5. ἐπὶ μὲν τὸν Μολ. Temere caret μὲν ed. Casaub. & seqq. — Ibid. μετὰ δυνάμεως Flor. Aug. Reg. A. B. puto & Vat. τῆς δυνάμεως, absque μετὰ, ed. 1. cum Bav. μετὰ τῆς δυνάμεως ed. 2 & seqq.*
- Verf. 6. *Verf. 6. τῷ νεανίσκῳ περισταίῃ πόλεμος Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrsin. περιστ. τῷ νεαν. πολ. edd. cum Bav. — Ibid. κωλυθήσεσθαι. Videtur proprium huic loco verbum esse κολουθήσεσθαι vel κολουσθήσεσθαι, cujus vis potissimum inest in *accidenda* & *minuenda potestate*. Exemplorum sylvam Henr. Stephanus in Thesauro collegit; in quorum numero tamen nullum est, in quo eadem prorsus ratione, qua hoc loco, construatur id verbum. Ceterum idem verbum κολούω apud Herodianum pariter cum κωλύω permutatum a librariis fuisse III. 11, 6. probabiliter utique suspicatus est Henr. Stephanus p. 77. suæ editionis: & apud eundem auctorem I. 8, 16. eam permutationem esse factam certo pronunciare licet, ubi pro vulgato κωλύειν perspicue κολουεῖν habet codex Bavaricus, quem olim excussimus, (idem qui quinque priores Polybii libros ab eadem manu scriptos continet) & eadem dictio est qua plus semel Aristoteles in Politicis usus est, (loca citavit Stephanus in Thesauro) κολουεῖν τοὺς ὑπερέχοντας.*
- Ibid. Pro τοὺς αἰὲ περιῖστ. est τοὺς ἐπὶ περιῖστ. in ed. Ernest. operarum errore.*
- Verf. 7. *Verf. 7. διό. διὰ (id est δι' αὐτοῦ) solus Aug. — Ibid. τὸ τελευταῖον. τὸ caret edd. invitis msstis. — Ibid. καὶ φησι*

Φησι καί. Posterius καί, cum abesset vulgo, adjeci ex
 Vat. & Flor.

Verf. 8. ἐπιγραφῆς. conf. ad II. 2, 9. — *Ibid.* αὐτῶ. *Verf. 8.*
 αὐτῶ Reg. A. B.

CAPVT XLIII.

Cap. XLIII.

Verf. 1. περὶ Σελεύκειαν τὴν ἐπὶ τῷ Ζεύματι. Vide *Verf. 1.*
 Cellar. Geogr. Ant. lib. III. c. 12. p. 407 sq.

Verf. 2. εὐχετο. ἤχετο Flor. non Bav. quod per er- *Verf. 2.*
 rorem positum est in schol. — *Ibid.* ἐπανελομ. ed. 2.
 & seqq. cum Aug. Vat. Flor. Reg. A. Solet hoc compo-
 sito verbo uti Polybius pro simplici, quod habet ed. 1.
 cum Bav.

Verf. 3. προστασίας. Temere προστατείας ed. 1. 2. — *Verf. 3. 4.*

Verf. 4. εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Caret τὴν Flor.

Verf. 5. ἐτοίμους. ἐτοίμως Aug. — *Ibid.* τὰς ἐκ τῶν. *Verf. 5.*
 Temere h. l. caret τὰς ed. 1. — *Ibid.* ἀναστατικὰς Casaub.
 & seqq. cum Bav. Vat. Flor. ἀναστατικὰς ed. 2. cum Aug.
 Reg. A. ἀνατητικὰς ed. 1. hinc ἀπατητικὰς Reg. B. In ora
 vero Aug. & Reg. A. est scholion, ἤγουν ἀπειλητικὰς.

Verf. 6. καὶ τὰ κατὰ. Caret τὰ Aug. — *Ibid.* δυνά. *Verf. 6.*
 μως ἐπὶ τοῦς. Temere δυνάμωσ caret ed. 1. & τοῦς caret
 ed. 2.

Verf. 8. τῆς Ἀπολλωνιάτιδος χώρας. Ἀπολλωνιάδος *Verf. 8.*
 Aug. Reg. A. De *Apolloniatis* ad loca, quæ habet Cella-
 rius l. III. c. 17. p. 771 sq. adde Strabon. lib. XV. p. 732. —
 „Est ubi hodie Nahawend in Laurestan.“ REISK. — Cf.
 cap. 44, 6. ex quo loco intelligitur, inter Mesopotamiam
 & Persidem a Polybio poni *Apolloniatis*. — *Ibid.*
 ὑπερβαλόντως. Perperam ὑπερβαλόντως edd. ex Bav. —
Ibid. φοβερός μὲν. μὲν caret Aug. Quam vero hoc loco
 interrumpit orationem, eam post excursum de Media,
 quem cap. seq. interposuit, resumit & continuat cap.
 45, 1.

CAPUT XLIV.

Cap. XLIV.

Vers. 1.

Vers. 1. ἰκποφόρβια recte edd. ex Bav. Videndum tamen, ne non prorsus damnanda sit ceterorum codicum scriptura. Ex Platonis Politico Iungermannus ad Pollucem VII. 210. τὴν ἰκποφόρβιαν citat; id vero in *ἰκποφόρβιαν* mutandum contendit. De *equorum Medicorum praesentia* confer Nostrium X. 27, 1 sq. Celebres ibi *Nisai campi*, de quibus consule loca, quæ ex Herodoto, Strabone & Eustathio ad Dionys. collegit Cellar, in Geogr. Ant. lib. III. cap. 18. p. 785 sq.

Vers. 2.

Vers. 2. περί γε μὴν. μὴν temere caret ed. 1,

Vers. 3.

Vers. 3. Ἡ γὰρ Μηδία. De scriptura vide Adnot. ad cap. 40, 6. De re confer lib. X. c. 27. Habet hunc locum *de Media*, ab his verbis, usque ad finem hujus capituli, *Codex VRBINAS* in Excerptis. — *Ibid. κατὰ τὴν εἰς ὕψος ἀνάστασιν.* Sic ed. Casaub. & seqq. cum Vat. Flor. Vrsin. & Reg. B. Mendose *κατὰ τὸ ὕψος ἀνάστασιν* ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. Puto & Vrb. in quo præterea pro *ἀνάστασιν* est *ἀνάστασιν*, quod ipsum & ex Vat. adfertur. — *Ibid. ὡς πρὸς μέρος θεωρουμένη.* Casaubonus: *si hanc partem cum ceteris contendas.* Ad ista verba est scholion in cod. Reg. A. (non quidem ab ipsius librarii manu) hujusmodi: ἦγουν, οὐ πρὸς ἔλην τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ πρὸς τὰ αὐτῆς μέρη συγκρινομένη. Eandem phrasin jam vidimus V. 19, 7. Quanam vero ratione *Mediae omnium Asiae locorum vel regionum maximam* dicat Polybius, fateor mihi non liquere, nisi *maximam omnium provinciarum* significat, *imperio regum Syriae subjectarum.* Ceterum huic eidem *Mediae*, de qua verba facit Polybius, cognomen *Magna* fuisse, Strabo docet lib. XI. p. 522.

Vers. 4.

Vers. 4. τὰ κατὰ τὴν ἔρημον πεδία, τὴν μεταξὺ κειμένη τῆς Περσίδος καὶ τῆς Παρθασίας. Neutiquam damnare equidem ausim τὰ κατὰ τὴν ἔρημον πεδία, quod est in vetustioribus codicibus. De *Παρθασίας* vero etiam utque etiam dubitare licebit. Cum quinque codices *παρθασίας* habeant, vidimus quidem & alibi jam aliquo-

liquoties diphthongum *ov* cum *α* permutatam a librariis: x quo probabilis poterat emendatio videri quam codex av. adtulit, Παρσίας scribens: & tum quidem pronum ut literam *ρ* duplicare, quod cum Vrsino fecit Casaubonus, quem secuti sunt posteriores editores. Iam *Parrhasi* quidem apud Strabonem commemorantur lib. XI. p. 508. (conf. Holsten. ad Steph. Byz. p. 16 sq.) & *Parrhasini* apud Iulium Iulianum lib. VI. 16, 18. p. 314. ed. Harduini, ad Caspium mare, adeoque Mediæ a septemtrione incolentes; quos licet cum Anariacis, Cadusijs, Matianis nominant, quos ostendit Polybius a septemtrione Mediæ ponit vers. 9. Sed, nomen quidem, obscurus is populus est, & regio *Parthasia* nemini memorata; quam tamen & notam satis & implam regionem dicere voluisse videatur, quam Persiæ preponit, & a Persia interjecto illo deserto diremptam ait, accedit, quod Hyrcania, cui accensetur illi Parrhasiis, nimis longe ad septemtrionem reducta est, quam ut inter istam regionem & Persiam non nisi desertum hoc, quod commemorat Polybius, interjectum dici possit. Habebat Hyrcania a meridie, partim quidem, ipsam Mediam, maxime vero *Parthiam*, quæ Mediæ ab oriente erat, (conf. Ptolem. lib. VI. cap. 5. init.) montium jugis illis, in quibus sunt *Caspia Porta*, a Media separatam. (Cellar. Geogr. b. III. c. 18. p. 784 sq. Itaque cum eadem Mediæ a meridie (nempe ab ea parte, qua versus orientem spectat medies) Persiam habeat; (hoc cap. vers. 6.) consequens est, ut illa regio, quam per desertum, ab oriente Mediæ situm, diremptam a Persia dicit Polybius, nulla alia nisi *Parthia* esse possit. Quod & convenit cum ordine, quem sequitur Polybius in adsignandis finibus Mediæ a parte orientis. Incipit enim ab ea parte orientis, quæ versus meridiem spectat, & ibi hoc ipsum desertum ponit: tum pergit ad orientem proprie dictum, ubi sunt *Caspia Porta*; einde ad eam progreditur partem, qua ad septemtrionem vergit oriens, ubi ait esse *Tapyrorum montes*, qui non longe ab Hyrcano vel Caspio mari absunt, & Mediam par-

Vers. 4.

Verf. 4.

tim ab Hyrcania, partim etiam a Parthia, separant. (cf. Strab. XI. p. 514. & Ptolemæum lib. VI. c. 2. qui ab oriente Mediæ & Parthiam & Hyrcaniam ponit.) Mire porro convenit hæc ratio cum itinere illo, quod ab Antiocho ex Media in Parthiam susceptum Polybius narrat lib. X. c. 28. ubi *Mediæ finitimum memoratur desertum*, per quod Antiochus trajecit, *ex Media in Parthiam* ducens exercitum: quod ipsum utique idem illud videtur esse desertum, cujus hoc loco mentionem factam videmus. Et Ptolemæus pariter (loco supra citato) *a meridie Parthia* desertum ponit, quod Carmaniæ adtribuit, & *Carmaniam desertam* vocat: eodemque modo Agathemerus, cujus verba retulit Cellarius III. 20. p. 814. — REISKIUS ait, desertum a Polybio significari illud, quod inter Persidem & Segjestanam intercedit, de quo conferre jubet Abulfedæ tab. XI. & XII. Nobis vero nunc quidem non vacat, Arabas consulere Geographos: sed ex eis, quæ adhuc disputavimus, probabile utique fieri putamus, vero proximam esse illam conjecturam, quam in ora cod. Reg. A. propositam diximus, ἴσως Παρθυηνῆς. At quoniam Parthia Græcis non solum Παρθυηνή vel Παρθυήνη, verum etiam Παρθυαία est dicta; (vide Strab. XI. p. 514 sq. & Steph. Byz. in Παρθυαῖοι.) quod si statuamus, ΠΑΡΘΥΑΙΑ hoc loco scripsisse Polybium, prior fere etiam ex hac scriptura, quam ex ΠΑΡΡΑΚΙΑΣ, fuerit transitus in ΠΑΡΟΥΚΙΑΣ, quod plerique & in his vetustissimi codices nostri habent.

Ibid. Ταπύρων. Ταπέρων solus Aug. — *Ibid.* ἂν δὴ τῆς Ἰρκανίας Θαλάττης οὐ πολὺ διεστέμεν, qui (Tapyrum montes) non longe absunt ab Hyrcanio mari. Casaubonus, qui non longe absunt ab Hyrcania; quæ vera quidem est sententia, sed non respondet verbis Polybii.

Verf. 6.

Verf. 6. Ἀπολλωνιάτιν χώραν. Conf. ad cap. 43, 8. Adde cap. 51, 8. & cap. 52. — *Ibid.* Ζάγγρον ὄρος. ὁ Ζάγγρος cap. 54, 7. & 55, 6. Mendose h. l. τὸ Ζάγγρον ὄρος ed. i. Bav. Flor. τὸ Ζάγγριον ὄρος Strabo scribit, eoque
Mediam

Mediam a Babylonia & Assyria ait determinari lib. XI.
p. 522.

Verf. 7. διαφορὰς δὲ καὶ συγκλείσεις πλείους ἔχον ἐν αὐτῷ. — „διαφορὰς si bene habet, [quidni?] significat *discessus montium*, ut transitum relinquunt. *συγκλείσεις* sunt *scopulorum congressus*, exitum intercludentes. *συγκλείειν* de montibus inter se coëuntibus est verbum proprium. vid. Herodot. p. 272, 36. [lib. IV. c. 157.] & Noftri p. 574. [V. 69, 1.] *συγκλειούσης εἰς στενὸν τόπον τὴν παραλίαν τῆς παρωρείας, monte litus in angustum concludente vel coarctante.*“ REISK. — *διαφορὰ* videntur loca, ubi adeo *late discedunt* a se invicem montes, ut *αὐλῶνες*, id est, *satis amplæ planities* sint interjectæ; *συγκλείσεις* sunt *angustiae*, quæ nonnisi *κοιλάσι*, id est *cavis convalibus* locum faciunt.

Ibid. ἔχον. ἔχον ed. 1. 2. cum Bav. — *Ibid.* Κοσσᾶοι καὶ Κορβῆνοι. Apud Strabonem lib. XVI. p. 744. *Cossæi* Sulianæ accensentur; *Corbiana*, ἢ *Κορβιάνη*, (sic enim ibi scribitur) Elymaidi. — *Ibid.* Κάρχοι. *Carchos* nemini alii scriptori memoratos video: nisi huc spectant *Καρχοῦδοι*, aut *Carchuci* Ptolem. VI. 2. quorum verum nomen *Καρδοῦχοι* est, quod ibi codex Palat. habet, consentiente Strabone & Plinio. Reiskius quidem *Carchorum* nomen superesse putavit in *al Carch*, quod medio ævo nomen fuit partis urbis Bagdad. (conf. Danville *Geographié Ancienne* T. II. p. 248.) Esseque etiam ait *Carg* [nisi *Carch* scribere voluit; nam arabicis literis usus est, in quibus *g* & *ch* nonnisi unius puncti situ differunt] in *Chuzistana*.

Verf. 8. τοῖς δὲ πρὸς τὰς ὕψεις μέρεσι κειμένοις, συν- ἄπται τοῖς Σατραπείαις καλουμένοις. Et situs ratio, & quæ de eodem populo atque regione cap. 55, 6 seqq. memorantur, dubitare nos non sinunt, eam hic a Polybio regionem dici, quæ *Atropatens* vulgo vocatur, quam eandem τὴν Ἀτροπάτιον Μηδῶν Strabo nominat lib. XI. p. 522 seqq. Ea, ut Strabo docet, superioribus temporibus

Verf. 2.

bus Mediæ accensa, reliquæ Mediæ, de qua hic agitur, quæ Magna cognominatur, ab occasu adjacet, & versus septentrionem protenditur: nomen autem ab *Atropato* habet, (quem in *Ἀτροπην* commutarunt librarii apud Diodor. Sicul. XVIII. 3. conf. Arrian. Exp. Alex. IV. 18. & Justin. XIII. 4.) qui, cum Persicorum regum nomine regioni ei præfuisset, a Macedonum potestate eam defendit, & peculiare regnum constituit, quod Strabonis adhuc ætate sub Atropati successoribus floruit; quorum e numero fuit Artabarzanes ille, adversus quem Antiochus expeditionem eam suscepit, quæ inferius cap. 55. exponitur. Quod si igitur statuamus, τοῖς ἀτροπατίοις vel ἀτροπατείοις hoc loco scripsisse Polybium; intelligitur, quam facilis fuerit lapsus librariorum, τοῖς σατραπείοις scribentium, præsertim cum ex cap. 41, 1. (ac forte etiam ex III. 6, 10.) αἱ ἄνω σατραπείαι memorizæ adhuc eorum inhærent. Et, quoniam rursus cap. 54, 9. & 13. & cap. 55, 1. σατραπείαι memorantur, eo pronior etiam fuit lapsus cap. 55, 2. ut iterum τῶν σατραπειῶν pro τῶν Ἀτροπατείων ponerent. Itaque rectius fortasse, quam nos, Casaubonus fecit, quod utroque loco (& hic, & cap. 55, 2.) hand cunctanter *Atropatios* in latina saltem versione scripsit, & in græco contextu nomen Σατραπείοις & Σατραπειῶν adjecto asterisco, ut mendosum, notavit. Suspiciari quidem posses, regioni huic, quia sub Satraparum Persicorum ditione mansit, Σατραπειῶν nomen fortasse a Græcis fuisse inditum, & populos hos Σατραπείους adpellatos. Sed, ut taceam, nemini veterum geographorum aut historicorum id esse observatum, eidem suspitioni id ipsum obstat, quod alias provincias veteris persici imperii, quæ nunc sub Syriæ regibus erant, pariter σατραπείας vocatas videmus. (conf. Diodor. Sicul. lib. XVIII. c. 3.) Vulgatam tamen scripturam hoc loco apud Polybium tuetur Reiskius, ita quidem, ut, pro τοῖς Σατραπείοις καλουμένοις, τοῖς Σατραπείαις καλουμένοις maluerit: provocans primum ad ipsum cap. 55, 2. tum vero ad Arabum geographorum testimonium.

Sed,

quod cap. 55, 2. in τῶν Σατραπειῶν cum accentu in
 (tamquam a nominativo αἱ σατραπείαι) consentiunt
 id quidem ipsum pertinet ad eandem, quam modo
 , sive incuriam sive imperitam licentiam librario-
 qui vocabulum illud, quod paulo ante erat repe-
 (cap. 54, 9 & 13. & c. 55, 1.) cum populi nomine,
 cap. 55, 2. scripserat Polybius, confuderunt: quod
 am eo magis imperite ab illis factum est, quoniam
 quæ sequuntur, καὶ τῶν τεύτοις συνεπεμνούων
 , satis indicant, populi nomen in masculino genere
 iptum oportuisse. Quod vero ad Arabes geogra-
 idtinet, iudicet Lector, an in verbis quæ ex eis ipse
 :ivs protulit, vis idonea inesse videatur ad id, quod
 vir doctus, efficiendum. — „Est illa regio, ait,
 Arabes postea simili quodam nomine appellarunt,
 Allân, solium Allanorum, & de quo pro sua histo-
 i imperitia sic nugantur apud Abulfedam tab. XVIII.
 ien huic loco lucis nonnihil affundant, & admoneant,
 iem hanc, postmodum Atropatianam dictam, obti-
 us Persis esse Satropias seu ditionem Satraparum
 atam. Sic autem Ibn Said l. c. tradit: *Oppidum*
est primaria tractus Sarir; cujus nominis hæc est
Posuerat aliquis Cosreorum (seu regum Persico-
ibi sarirum seu solium alicui suorum propinquorum,
ibi suo loco atque nomine regnare iusserat; unde ad-
ri tractui nomen terrarum solii. Incolæ sunt miscel-
non unius generis.“ — Hæc Reiskius: quæ mihi
 cum contextum Polybianum prelo pararem, & in
 m, ut damnarem vulgatam & consentientem libro-
 ostrorum scripturam, scrupulum aliquem iniecerant;
 ito, ut nunc quidem videtur. Σατραπείαι legero
 vius iussit, ad Herodoti provocans auctoritatem, in
 manuscriptis ad oram exempli suæ editionis. Cui
 tiæ singularem aliquam speciem inesse non negabit,
 is, quæ Herodotus de populo illo, qui Σάσπειροι
 ρες, Σατρείποι vocantur, cum alibi, tum præsertim
 lib.

Verf. 8. lib. I. cap. 104. & c. 110. lib. IV. c. 37. scribit, cum hoc Polybii loco & cum cap. 55, verf. 2 sq. & verf. 6 sq. contulerit.

Ibid. τούτοις δὲ συμβαίνει. δὲ, temere omiffum in editis, adjeci ex msstis, qui agnoscunt illud omnes, ne Reg. B. quidem excepto. τούτοις ex eisdem msstis & ex ed. 1. & 2. restitui, cum præter necessitatem a Casaubono in αὐτοῖς esset mutatum. conf. ad I. 37, 10. Adde V. 46, 12. — *Ibid.* μὴ πολὺ διστάνα. μὴ caret Vrb. perperam. conf. V. 55, 7.

Verf. 9. *Verf. 9.* Ἐλυμαίος. Recte monuit Sam. Bochartus Geogr. Sacr. Part. I. lib. I. c. 2. p. 79. Polybium, cum *Elymaeos ad septentrionem Mediæ* ponit, omnium geographorum sententiæ palam obfistere. Nempe a meridie Mediæ vulgo ponunt omnes. Videtur tamen & Ptolemæus a communi sententia abire lib. VI. c. 2. p. 171.

Ibid. Ἀναράκαις ex msstis restitui. Ἀριαράκαις edd. cum Bav. in contextu, sed in eodem Bav. super ρ inter lineas eadem manu scripta est litera γ, quam in contextu habent ceteri. Ἀναριάκαις vocantur apud Strabonem & Plinium: & sic fortasse apud Polybium reponendum monuit Holsten. ad Stephanum. Apud Ptolemæum alio modo corruptum est vocabulum.

Ibid. Καδουσίαις Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. ut apud Strabonem & alios. conf. cap. 79, 7. Καδουσίαις edd. cum Bav. — *Ibid.* Ματιανοῖς recte Casaub. cum Vrb. Vat. Flor. Mendosæ Μαντιανοῖς ed. 1. 2. cum Bav, Aug. Reg. A. B.

Verf. 10. *Verf. 10.* ὑπέρκειται. ὑπέρκεινται voluit Reiskius in plurali, scil. hæ gentes. Sed id nec fert grammatica ratio, nec voluit Polybius. Sicut ditio Artabarzanis, Mediæ finitima, ὑπέρκειται τοῦ Πόντου, cap. 55, 7. sic *Mediæ* (quæ longe altissima est) ὑπέρκειται τῶν συναπτόντων (πρὸς τὸν Πόντον vel) πρὸς τὴν Μαιῶτιν τοῦ Πόντου μερῶν, *imminet eis regionibus, quæ ei parti Ponti adjacent, quæ Maotis vocatur.*

Verf.

Verf. II. αὐτῇ δέ. Sic pro αὐτῇ δὲ esse scribendum, a Reifkio etiam monitum video. Dixerat Polybius adhuc de *finibus* Mediæ, nunc de *ipsa* Media. — *Ibid.* ἐπὶ τῆς ἡοῦς ἕως. Et hoc perspete Reifkius viderat. Litera H cum N permutata. ἀπὸ τῆς ἡοῦς habes V. 59, 5. ἐπ' ἡοῦς IV. 70, 8.

Verf. II

CAPVT XLV.

Cap. XLV

Verf. 1. Κυριεύων δὲ ταύτης τῆς χώρας. Post hæc verba excidisse nomen ὁ Μόλων putavit Reifkius. Intelligendum certe ex fine capitis XLIII, cum quo hoc cohæret. — *Ibid.* εἶπα recepi ex Vat. qui & h. l. & sæpissime aliàs hoc habet, ubi vulgo εἶπον. Consentit autem i. l. Flor. Ceteri εἶπον.

Verf. 1.

Verf. 2. τῶν τοῦ βασιλ. Vat. Flor. Negligunt articulum edd. cum aliis. — *Ibid.* Septem verba καὶ τῶν δίων &c. usque ὀρμῶς omittunt ed. 1. 2. cum Bav. Aug. leg. A. qui deinde διὰ τὸ μὴ κατὰ λόγον dant. Verum exresit Casaub. ex Reg. B. monente etiam Vrsino, quibus affragantur Vat. & Flor. — *Ibid.* τοῖς τὴν Ἀσίαν Casaub. um Vrsin. Vat. Flor. Aug. Reg. A. τοῖς κατὰ τὴν Ἀσ. d. 1. 2. & Reg. B. cum Bav.

Verf. 2.

Verf. 4. εἰς τὴν ἐν τῇ Κτησιφῶντι λεγομένη στρατοεδείαν. *Ctesiphonte* reges Parthiæ quotannis solitos esse iberna agere, Strabo docet lib. XVI. p. 743. & Iosephus ant. Iud. lib. XVIII. extr. Sed id quidem post hæc tempora. Nec ulla ratio adparet, cur τὴν λεγομένην στρατοεδείαν dicturus fuerit Polybius. Sed ad nomina propria, quæ græcis lectoribus minus nota erant, amat illud articulum adjicere. Et erat *urbs Ctesiphon* Polybii ætate nondum ita nobilis, quemadmodum deinde, postquam in arthorum venit potestatem: contra notum & pervulgatum *viri* nomen erat, quod etiam librariorum nonnullos depit, ut τῷ Κτησιφῶντι pro τῇ scriberent, ut Vat. Flor. ug. Reg. A. B. Eam ipsam ambiguitatem ut caveret Pobjus, ἐν τῇ Κτησιφῶντι λεγομένην scripsit: quod ni placet,

Verf. 4.

placet, fuerit *γερνομένην* corrigendum. (conf. ad I. 6, 2. & ad X. 47, 4.) Vtrumque Keiskius proposuit, lectori optionem permittens. Nobis hoc quidem loco prior ratio haud dubie præferenda visa est.

Verf. 5. *Verf. 5. προΐεσθαι. προΐέσθαι* Aug.

Verf. 8. *Verf. 8. τὸν αὐλῶνα τὸν προσαγορευόμενον Μαρσύα.* τὸν post αὐλῶνα deest Flor. Aug. Reg. A. De hoc *Μαρσύα campo* pauca ex Strabone protulit Cellarius Geogr. lib. III. c. 12. p. 432. quibus addi merebantur hæc Polybiana,

Cap. XLVI.

CAPVT XLVI.

Verf. 1. *Verf. 1. ἀπολείποντα. ἀπολιπόντα* Flor. minus com. mode. — *Verf. 2. προσαγαγόμενος προσαγόμενος* Aug. Reg. A. — *Ibid. παρακειμένας. προκειμ.* Aug.

Verf. 3. *Verf. 3. διωχυρωμένον,* in accusat. sing. & significatione activa, (vel reciproca quodammodo,) necessario requirebant ea quæ præcedunt & sequuntur, *προκατελήφῳτα, & διεληφῳτα. qui (sibi) muniverat, (ad se defendendum) muniverat.* Eodem modo verbum *ἀσφαλίζεσθαι* & sexcenta alia frequentantur.

Verf. 4. 5. *Verf. 4. ἀπέστη. ἐπέστη* Vat. Flor. male. — *Verf. 5. ἐπτωκέναι* vett. codd. omnes. Mendose *ἐπτωκέναι* ed. 1. 2. Hinc *πεπτωκέναι* Reg. B. quod temere adoptavit Casaubonus. — *Ibid. τὸν Μόλων.* Neglexit articulum Aug.

Verf. 6. *Verf. 6. προΐπα* Vat. & Flor. ut cap. 45, 1. *προΐπιν* edd. cum ceteris.

Verf. 7. *Verf. 7. καταζεύξας εἰς τὴν Σελεύκειαν.* Casaub. cum *Seleuciam castra movisset.* At id quidem est *ἀναζεύξαι,* quod verbum absolute poni solet; sed *καταζεύξαι,* sequente *εἰς, πρὸς, παρὰ, vel ἐν,* est *considerare cum exercitu ad aliquem locum.* — *Ibid. τὸν τῆς Ἐρυθρῆς Θαλάσσης.* *Θαλάσσης* Aug. *Rubrum* vel *Erythræum mare* non modo Arabici sinus, sed & *Persici* vulgatissimum fuit nomen. Sic cap. 48, 13. c. 54, 12. XIII. 9, 1. Vide Strabon. l. XVI. p. 765. & Plin. l. VI. c. 23 sq. sect. 28. Eodem modo *Arrian, Ind. c. 32, & 37. Diodor. II. 11. & XIX. 100. &c.*
Inde

nde præfectus, qui regum nomine ei regioni præerat, juxta a meridie Babylonis, Persico finis a parte Arabis adjacet, *præfectus maris rubri* vel *Erythraei* vocabatur.

Vers. 9. τῆς ὑποδείκν. τῆς ἐκιδείκν. Aug. — Vers. 11. Vers. 9. 11. τάδια, an σταδίου malueris, nihil intererit.

Vers. 12. νυκτός ἔτι κατεστρατοπέδευσε. νυκτός ἐπι- Vers. 12. στρατοπέδευσε Aug. quod ex ἐπιστρατοπέδευσε (probo verbo, quod & cap. 47, 5. & aliis frequentat Noster) leiter corruptum videri posset, nisi consentiens ceterorum codicum scriptura, ἐπιματεστρατοπέδευσε, proderet; quid uerit quod librarius ille in suo exemplari habuerat. Sed ipsum ἐπιματεστρατοπέδευσε corruptum haud dubie verbum est. πὶ autem sæpe perperam pro ἔτι posuerunt librarii, cuius permutationis exemplum cap. 42, 1. vidimus, aliaque notavimus ad I. 55, 10. Et amat Polybius ad νυκτός jungeri hanc voculam ἔτι, etiam ubi fere superflua videri poterat, ut IV. 25, 3. IV. 57, 6. VIII. 15, 5. X. 31, 3. &c. It simillimo errore, atque hoc loco, νυκτός ἐπιποιήσασθαι VIII. 7, 4. scripsere librarii nostri, pro νυκτός ἔτι ποιήσασθαι. Quare, quam emendationem dubitanter proposuerat Reiskius, eandem confidenter equidem in contextum recipiendam putavi.

CAPUT XLVII.

Cap.
XLVII.
Vers. 1.

Vers. 1. τοὺς ἐπιδιαβαίνοντας. Est quidem probum uti- ue per se verbum ἐπιδιαβαίνειν, de quo dixi ad III. 71, 0. Sed quisquis observaverit, opponi inter se τοὺς ἐπιδιαβαίνοντας & τοὺς ἤδη διαβάοντας, memor præsertim eorum, quæ modo ad cap. 46, 12. adnotavimus, vix sibi temerare poterit, quin, priori loco τοὺς ἔτι διαβαίνοντας scriptum reliquisse Polybium, sibi persuadeat. — Ibid. οὐλοὶ δὲ καὶ διεφθάρησαν. καὶ, quod vulgo desiderabatur, dederunt Vat. & Flor.

Vers. 4. συμβῆ Vat. Flor. Aug. Reg. A. συμβῆ edd. Vers. 4. 5. um Bav. contra morem Polybii. — Ibid. σύντρονον ἴντρονον ed. 1. cum Bav. — Vers. 5. πρὸς αὐτὸν Bav. Polybii Histor. T. VI. O Flor.

Verf. 6. 7. Flor. πρὸς αὐτὸν ed. 1. 2. cum Aug. Reg. A. — *Verf. 6.* καὶ καλὰς ἐλπίδας ἔχειν &c. Vat. Flor. Aug. Reg. A. ἐλπίδας perperam omiffum in Bav. ex conjectura & ex Perotti versione adjecit Obsopæus, sed post ὑπὲρ τῶν ὅλων posuit; & ibi tenuerunt posteriores editores. — *Verf. 7.* θεράπευσεν αὐτούς. αὐτούς Aug.

Cap.
XLVIII.

CAPVT XLVIII.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* δεκνοποιησάμενος. δέικνον ποιησάμ. Flor. — *Ibid.* μεθύοντας πάντας ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. Vat. Flor. Deest πάντας ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A.
- Verf. 3. 4.** *Verf. 3.* τοῖς συμβαίνουσι. τοῖς πεπραγμένοις Flor. in contextu, & alterum in marg. — *Verf. 4.* ἀντίπερα ed. Casaub. & seqq. ἀντίπεραν ed. 1. 2. cum mssis; quod teneri potuerat: sed mox verf. 6. & 8. in ἀντίπερα consentiunt omnes. cf. ad I. 17, 4. — *Ibid.* ἀπώλοντο Vat. Flor. Mendose ἀπώλοντο ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. quod in ἀπώλοντο mutavit Casaub.
- Verf. 6 sq.** *Verf. 6.* καὶ τῆς ἀντίπερα. καὶ περὶ τῆς ἀντίπερα ed. 1. 2. consentientibus mssis. Præpositionem, temere ex περιδεῖς repetitam, monente Vrsino delevit Casaub. — *Verf. 8.* συνεργήσαντος. Temere συνεργήσαντος ed. 1. 2.
- Verf. 10 sqq.** *Verf. 10.* τῆς τούτων στρατοπ. τῆς αὐτοῦ στρατ. ed. 1. 2. & Reg. B. cum Bav. qui sic in contextu, sed idem in marg. γρ' τούτων, quod ceteri codd. in contextu, & ed. 2. in marg. habet. — *Verf. 11.* Σελεύκειαν. Σελεύκκιαν ed. 1. contra codicum fidem. — *Verf. 12.* προάγων. προσάγων Flor. — *Ibid.* ἀκονιτῆ. Temere ἀκονιστῆ ed. 1. 2. ἀκονητῆ Flor. — *Verf. 13.* τῆς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, scil. σατραπείας. conf. c. 46, 7. & ibi Adnot. — *Verf. 14.* Φθάσαι. Φθάσαι Vat.
- Verf. 15.** *Verf. 15.* πολιορκήσαντας. πολιορκήσαντας Aug. male. αὐτὴν autem, quod vulgo sequebatur, abest a Vat. Flor. Aug. Reg. A. & commodissime abesse posse visum est. — *Ibid.* κατὰ τὸ συνεχὲς ἀνέζευξε. κατ' αὐτὸ συνέζευξε edd. cum Bav. Aug. Reg. A. nisi quod κατευτὸ Bav. una voce habet.

τ. κατὰ τὸ συνέζυξε Vat. κατὰ τὸ συνεχῶς συνέζυξε Verf. 19.
 . Ad vulgatam lectionem monuit REISKIUS: „aut
 αὐτὸν, id est καθ' ἑαυτὸν, esse legendum, *seorsim per*
 ine illis copiis ad Susa relictis; aut κατ' αὐτὸ idem
 atque κατὰ ταῦτα vel οὕτως, *sic*, aut μετὰ ταῦτα,
ie, aut παρ' αὐτὰ, *statim post*.“ — Sed quidquid
 as, incommodum est & insolitum. Verbum vero συ-
 νῆσαι hac notione, *castra movere*, vel *redire cum exer-*
nusquam plane occurrit; pro quo constanter ἀνα-
νῆσαι usurpatur. Casaubonus in ora Basil. notaverat:
τε κατ' αὐτὸς ἀνέζυξε.“ — *Ibid. πάλιν εἰς Σελεύ-*
Vat. Flor. Aug. Reg. A. εἰς Σελπάλιν edd. cum
 . — *Ibid. τὴν ἐπὶ τῷ Τίγριδι ed. 2 seqq. & sic Vat.*
 . ἐπὶ τῷ Τίγριδι Aug. & Reg. A. absque τὴν, quod
 an in Reg. A. ab eadem manu superne adscriptum est.
 ἐπὶ Τίγρ. ed. 1. absque τῷ ed. 1. cum Bav. — *Ibid.*
τὴν δὲ ποιησάμενος ἐπιμέλειαν, absque τὴν, Vat. Flor.
 . Reg. A.

Verf. 16. τὴν μὲν Παραποταμίαν. — „Sic dici Verf. 16.
 aliās ille *Syriae* tractus, qui Euphratis oram occiden-
 tem præterdit, & eum inter & Marfyam situs est. vide
 ib. p. 1093. [lib. XVI. p. 753. b.] Nequit tamen ille
 tus hic significari, quia tractus ille Antiocho pacatus
 . Quare malim de *tractu ad ripam Tigridis orienta-*
accipere.“ REISK. — De eo tractu Plinius VI. 27,
 ait: *proxima Tigri regio Parapotamia appellatur: cui*
ἡ Chalontidem dicit. Contra Parapotamia ad Eu-
ratem mentionem facere videtur Polybius c. 69, 5. Quæ-
ritur, quam Plinius dicit XII. 28, 61. non liquet: sed
videtur illa esse ad Tigrim, de qua supra dixerat.

Ibid. μέχρι πόλεως Εὐρώπου &c. — „Multas fuisse *Ea-*
ros in Asia, urbes sic dictas, necesse est. De *Euro-*
pe vid. Wesseling. ad Hierocl. p. 713. De *Euro-*
pe in eandem dicit cum Ragis vel Ragæa, aliās Re, urbe
 rasanica, vid. Strab. p. 796. [l. XI. p. 524. ed. Casaub.]
 ic, de qua Noster loquitur, suspicor, haud præcul. Ti-

Vers. 16. gride in Cardifian aut Atropatiana fitam fuiffe, & Lucianum quoque T. II. p. 36. de illa loqui. Mirari tamen fati non poffum, qui fiat, ut Polybius *Eurofum* & *Dura* diverfas faciat, quas Ifidorus Characenus pro una habet, p. 4. T. II. Geograph. minor. Hudfon, ubi vide Hudfon. Neceffe quoque eft, ut plura oppida eodem nomine [$\Delta\omicron\upsilon\rho\alpha$] *Dura* fuerint. Nofter enim p. 552. [V. 55, 2.] *Dura* ultra Tigridem ftatuit, uti etiam Ammianus Marcell. XXV. 26. ubi vide Valef. Alii autem ad Euphratem ponunt. REISKIUS. — Cum c. 55, 2. ultra Tigrim *Dura* ftatuat Polybius, nec tamen diverfam videatur urbem dicere ab hac, quam hic commemorat; oboriri fufpicio poteft, permutatas fortaffe invicem a librariis effe hoc loco fedes duorum nominum *Παραποταμίων* & *Μεσοποταμίων*. Sed meras conjecturas jam perfequi nec lubet nobis, nec vacat. Multæ superfunt in hac parte veteris Geographiæ difficultates, quas doctioribus viris, qui & ingenii copia & otio abundant, extricandas relinquimus. Illud tamen velim confiderari, pofci quidem & exfpectari a Polybio poffe, ut fibi fit confans: id non effe neceffe, ut diligentiffimum licet fcriptorem, immunem ab omni errore in hoc præfertim genere ftatuamus.

Vers. 17. *Vers. 17.* ὡς ἐπάνω προῖπον. vide cap. 46, 5. Ad προῖπον nulla nunc varietas ex libris adnotatur.

Cap. XLIX.

CAPVT XLIX.

Vers. 1 sq. *Vers. 1.* αὐδὶς τοῦ Ἐπιγένους recte edd. ex Bav. αὐτὸς Ἐπιγένους, abfque τοῦ, Vat. Flor. Aug. Reg. A. fed in ora Flor. γρ' αὐδὶς. — *Vers. 3.* ἐξοργισθεὶς. ὀργισθεὶς Aug.

Vers. 4. *Vers. 4.* αὐτὸν ἐγνώμ. Bav. Reg. A. ed. 4. 5. αὐτὸν ed. 1. 2. 3. Aug. — *Ibid.* ἀστόχους δὲ Bav. Flor. puto & Vat. ἀστόχως δὲ Aug. & Reg. A. fed in hoc mox mutatum in ἀστόχους δέ. ἀστόχους τε edd. invitis mssis. — *Ibid.* Post μὴ παριδῆν οὕτως ἀλόγως deeffe verbum ἀκατάμενος aut παρασπονδούμενος aut aliquod fimile putavit Reifk. Sed intelligi poterit τὰς περὶ Κολίης Συρίας ἀπείτας.

Vers.

Verf. 5. καὶ τὴν Ἀντιοχ. καὶ caret Aug. — *Ibid.* ^{Verf. 4. 7.} ~~μφορώτερα~~ ed. 1. consentientibus mssis, excepto Aug. — *Verf. 7.* Verbum ποιῆν perperam deest Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* καὶ πολὺς. Temere καὶ ὁ πολὺς Aug. nf. ad III. 103, 7. — *Ibid.* πρὸς ταῖς παρασκευαίς. πρὸς παρασκευάς Aug. in contextu, sed & ibi altera lectio tra lineas notata.

C A P V T L

Cap. L.

Verf. 1. ἐγλενομένης Flor. Aug. Reg. A. ἐγλινομ. edd. *Verf. 1. 2.* m Bav. Ex Vat. nil notatur. — *Verf. 2.* διαλύσειν 2 seqq. & sic Vat. Flor. Reg. A.

Verf. 3. κατὰ τὴν στρατείαν non debuit in exercitu *Verf. 3.* rti, sed in hac expeditione, in hoc bello. Discordia dum, ait, morabitur res gerendas, & consilia turbabit, nil est in hoc ratiocinio, quod morari debuisset Reif-
im.

Verf. 4. ἤκουσε ed. 1. cum mssis. Temere ἤκουε ed. 2 *Verf. 4.* seqq. — *Ibid.* περὶ πάντας ἐπειῶτο σκουδάζων. Vide c. 41, 4.

Verf. 5. οἰκονομίαις, variis artibus, astuta rerum ad- *Verf. 5.* nistrationse. — *Ibid.* θεραπεύαις edd. cum Bav. Aug. Reg. A. & cultius hoc videtur, quam χορηγίαις, licet hoc minus videri possit. Ceterum non χωρηγείαις, ut per erarum errorem in scholio scribitur, sed χορηγείαις, est Vat. — *Ibid.* Verba οὐκ ἦν αὐτοῦ usque ἔπειν desunt Reg. A.

Verf. 6. Quin ex recentioris critici emendatione in co- *Verf. 6.* em Reg. B. receptum fuerit εἰς Ἀπάμειαν, nullus du- o. Et concessit quidem Apameam Epigenes, ut ex rf. 10 & seqq. adparet: ex quo simul intelligi videtur, n in ipsa urbe regem cum amicis & exercitu esse versa- n, sed in castris ex aliquo ab urbe intervallo. Sed ni- s differt vocabulum Ἀπάμειαν a vestigiis veteris scri- pturæ, quæ latent in ἱμάτιον, quod acute sane Reifkius ex ἱμάδιον, id est hiberna, corruptum suspicatus est.

Verf. 6. Certe *sub initium hiemis* susceptam esse hanc expeditionem discimus ex cap. 51, 1. Et nomen *χειμάδιον* aliàs Polybio quidem frequentari non memini; sed frequentant optimi quique scriptores: Demosth. Philipp. I. p. 49. ed. Reisk. Plutarch. in Cæs. c. 24. p. 719. d. edit. Wecheli Dio Cassius p. 192, 98. Strabo l. XI. p. 522 extr.

Ibid. οἱ μὲν ἐν τῷ συνεδρίῳ. Mireris, qui odoratus sit sagacissimus Reiskius, post οἱ μὲν stylo Polybiano convenire insertam particulam οὖν, quam ignorant quidem vulgo omnes, sed eandem ipsam repræsentat ibi codex Flor.

Ibid. κατεπλάγησαν διὰ τὸν φόβον. Iam pæne nescio ipse, quis scrupulus infederit menti, quod non confidenter, monente præsertim Reiskio, rejicerem voculam, temere & importune a Casaubono intrusam. Multo aliam vim hic habet nomen φόβος, ac deinde verf. 9. & 13. Et perspecte jam docuerat REISKIUS: „sane bene græcum esse κατεπλάγησαν τὸν φόβον, metuebant tumultum. Nam φόβος, inquit, est omnis *trepidatio, aestuatio, concursatio*; ὅταν Φέβουσι, h. e. Φεύγουσι καὶ κλονοῦνται καὶ συνταράττονται οἱ ἄνθρωποι.“ — Et ERNESTVS, de tollendæ quidem præpositione διὰ nil monens, tamen ait „videri φόβον h. l. esse *seditionem* militum,“ — Sed nimirum exempla hujus usus nulla in medium protulerant docti illi viri, nec mihi tunc succurrebant. At vide ipsum Polybium II. 21, 7. IV. 33, 12. nec dubitabis de veritate observationis Reiskianæ.

Verf. 7. *Verf.* 7. Κυβήριστων. Stephanus: Κύβηρος, πόλις Συρίας, ὁ πολίτης Κυβήρεστις, ὡς Πολύβιος πέμπτω, Κυβήρηστις per η scriptum oportuisse, docent nummi, ad quos provocat Holstenius. Et sic, per η, Polybiani libri omnes & h. l. & c. 57, 4.

Verf. 9. *Verf.* 9. τοῦ βασιλέως post Φίλους abest Vat. Flor. Aug.

Verf. 11. *Verf.* 11. Γράψας γάρ. Non solum carent γάρ Vat. & Flor, sed & γράψα scribunt pro γράψας, perperam utrumque

te. — *Ibid.* καταμίζου. καταμίζου cum circumfl. Vat. lug. Reg. A.

Verf. 13. Casaubonus, κινῶς ad ἀπειπαμένον referens, *Verf.* 13. c interpretatur, *ille enimvero irasci, & negare factum: quod quamquam non secutus sum, minime tamen speravi.* Ceterum REISKIO obtemperavi, comma ponens ante κινῶς. — „Redit enim ad ἤπει, inquit: acerbe postulabat, sibi copiam inquirendi dari.“ —

CAPUT LI.

Cap. LI.

Verf. 1. αὐθις. αὐθις Aug. Reg. A. ut sæpe aliàs. — *Verf.* 1. *Antiochia Mygdonia*, aliàs *Nisibis*, in Mesopotamia. — *Id.* ἀποδέξασθαι τὴν ἐπιφορὰν καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος, *ibi exciperet impetum atque vim hiemis.* καὶ post ἐπιφορὰν temere abest ed. 1. 2. — „Raro significato hic est: irruptum verbum ἀποδέξασθαι, pro *suscipere usque ad rem*, h. e. *perferre, perdurare*, in toleranda alicujus rei molestia & importunitate perseverare, donec nihil ejus perferit, sed omne tædium superatum & exhaustum sit.“ — *Inf.* III. 43, 3. & ibi notata.

Verf. 2. τετραράκοντα ἡμέρας, τετραράκονθ' ἡμέρας. *Verf.* 2. *iv.* Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* προῆγεν. προῆγεν. or. male. — *Ibid.* Λίβαν. Nullam hujus oppidi mentionem apud alios inveniri, Cellarius atque Reiskius morerunt. Videndum autem REISKIUS putavit, sit non Λίβαν. Et *Chifa Caifa*, ait, [id est, arx vel munimentum *Caifa*] vel, ut rectius effertur *Chifa* (vid. *Asseman. bl. Orient. T. III. p. 736.*) est locus munitus in ipsa Tigridis ripa occidentali, inter Nisibin & Amidam.“ — *Id.* *Id.* (p. 735.) visum erat hoc oppidum non longe a Nisibi, quæ sequuntur apud Polybium, intelligi videtur, sed ex loco longius abfuisse a Nisibi, & quidem versus orientem aëstivum. Ac mire convenit situs, quem Danvillius, *Id.* in Tabulis, & in *Geogr. Anc. T. II. p. 203.*) Ptolemaei secutus lib. V. c. 18. p. 164. oppido tribuit, cujus

nomen *Lambana*, vel *Labdana*, apud Ptolemæum editur; (conf. Cellar. p. 723.) ad quod ipsum posterius nomen proprius etiam accedit *Libba*, quod apud Polyb. h. L. offerunt Vat. & Flor.

Verf. 3. *Verf. 3.* καὶ δὲ προάγειν ὁ δὲ edd. cum Bav. ὁ δὲ abest a Vat. Flor. Aug. Reg. A. ne sic quidem male. — *Ibid.* πῶς καὶ πῶθεν. Perperam καὶ deest iisdem codicibus.

Verf. 4. *Verf. 4.* Ἑρμεία μὲν. Perperam Ἑρμ. δὲ Aug. — *Ibid.* προβαλλομένους. προβαλομένους Vat. Temere προβαλλόμενος ed. 1. — *Ibid.* καὶ τὸν Λύκον ποταμὸν καὶ τὸν Κάπρον. — „Passus hic est humani aliquid Polybius, ut *Lycum* & *Caprum* existimaret in ripam Tigridis occidentalem incurrere; qui duo fluvii in Tigridem exeunt ab ejus parte orientali. Sed error hic illi cum aliis vetustis auctoribus communis est. Miror tamen, Polybio potuisse imponi, qui suas narrationes ex commentariis bonæ notæ excepisse videtur.“ REISKIUS. — Possset tamen, si opus esset, defendi fortasse causa Polybii. Nec enim clare significat, ab occidentali Tigridis parte esse illos fluvios: & poterit intelligi, hoc dici ab Hermea, si in occidentali ripa pergeret Antiochus cum exercitu, nullum esse ab insidiis hostium periculum; non solum enim Tigridem interesse, sed &, priusquam ad alteram Tigridis ripam (proximis certe diebus) occurrere Antiocho Molo posset, *Caprum* etiam & *Lycum* fluvium esse ei trajiciendum: nam cis Tigridem per desertum ex Babylonia esse occurrerum, nec probabile erat ullo modo, nec periculosum Antiocho erat futurum, quoniam insidiis desertum nullum præberet locum.

Verf. 5. *Verf. 5.* τῆμ τοῦ Ἐπιγένους, τοῦ deest Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* προδῆλου, προεδῆλου Aug. Reg. A. male.

Verf. 6. *Verf. 6.* ὁ δὲ ἔρημον. — „Vide Rauchwolf. Itiner. II, 9.“ REISK. — *Ibid.* τὴν βασιλικὴν διάρρυχα. — „Arabice, *Nahr ai Malk*. *Narwálchan* apud Isidor. Charac. p. 5.“ REISK.

Verf.

Verf. 7. τὴν διάβασιν αὐτῆς. αὐτοῖς maluerat Scall- Verf. 7.
ger. — *Ibid.* τὴν διὰ τῆς ἐρήμου Casaub. cum Vrsin. Vat.
Flor. Aug. Reg. A. Perperam διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ed.
1. 2. cum Bav.

Verf. 8. πρόσκλιση Flor. Aug. Reg. A. Monuerat jam Verf. 8.
Reiskius, provocans ad IV. 51, 5. Conf. viros doctos ad
I. Epist. Pauli ad Timoth. c. 5, 21, Alberti Glossar. Græc.
p. 158. & Hemsterhuf. ad Aristoph. Plut. p. 373, quos lau-
davit Ernest. in Lex. Polyb. ad hanc voc. De structura
πρόσκλιση τῶ βασιλεῖ vid. Adnot. ad I. 11. 1. — *Ibid.*
διὰ τὸ καὶ νῦν. Carent καὶ ed. 4. 5. errore operarum.

Verf. 9. πρόδηλον δὲ τὴν δαψ. πρόδ. δὲ διὰ τὴν δαψ. Verf. 9.
Aug. Reg. A. male. — *Ibid.* τοῖς στρατοπέδοις caret ed. 1.
cum Bav.

Verf. 11. μεταβαλλέσθαι. Aoristum infinitivi pro futuro Verf. 11.
usurpatum jam sæpe vidimus.

CAPVT LIJ.

Cap. LIJ.

Verf. 2. ἄς ἐπὶ Δούρων. conf. cap. 48, 16. & ibi notata. Verf. 2.

Verf. 3. τὸ καλούμενον Ὀρεικὸν ὑπερέβαλον. — „τὸ Verf. 3.
Ὀρεικὸν μονιτῆνα sunt, quasi ἔρενον, nisi plane ἔρενον le-
gendum est.“ Sic CELLARIUS Geogr. Ant. III. 17. p.
772. & eodem refert τὴν τραχεῖαν τῆς Ἀπολλωνιάτιδος
vers. 5. — In Ὀρεικὸν consentiunt veteres codices: &
μονιτῆνα intelligi adparet ex verbo ὑπερέβαλον; esse autem
Ὀρεικὸν proprium nomen, indicari videtur adjecto verbo
καλούμενον. Quo minorem veri speciem habet REISKIÆ
conjectura, quærentis „num legendum Θόρεκον aut Δόρε-
κον. Dorek, ait, oppidum in Ahwaz vel Chorestan, quæ
est pars Appolloniatis, ponit Abulfeda Tab, IX.“ —
Ibid. Ἀπολλωνίαν. Ἀπολωνίαν Vat. Aug. Reg. A. & sic
rursus vers. 5, & 7.

Verf. 5. αΦενδανιτῶν. αΦενδανιτῶν ed. 1. 2. cum Bav. Verf. 5.
male. — *Ibid.* Κυρτίων. ληστρικὸν ἔθνος, id est *prada-*
torem porrumæ, *Cyrtios* vel *Curtios* Strabo vocat lib. XV,
p. 727. conf. eundem lib. XI. p. 523. Horum nomen fu-

peresse in *Curdorum* nomine, nec adfirmare equidem, nec negare auisim.

Verf. 10. *Verf. 10. κατά τινάς τόπους.* — „Forte κατά βουνώδεις (aut κρημνώδεις) τινάς τόπους.“ REISKIVS. — *Ibid. ἐξ ὑπερδεξίου.* Caret ἐξ ed. 1. cum Bav.

Cap. LIII.

C A P V T LIII.

Verf. 1. 2. *Verf. 1. πᾶσιν. πᾶσιν* ed. Ern. operarum culpa. — *Verf. 2. τοὺς* ad *ξυστοφόρους* deest ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* Ἄρδον. Sic omnes cap. 60, 7 sq. Ἄρδην h. l. Flor. & Reg. B.

Verf. 3. *Verf. 3. Γαλάται Τεκτόσαγες.* Nonnisi tres populi Gallici commemorantur, qui in Asiam olim commigrarunt, *Trocti, Tolistoboi, & Τεκτοσάγες* vel *Τεκτοσάγες*. Et *Τεκτοσάγες* quidem, qui circa Halyn fluvium sedes sibi ceperant, Syriae reges stipendium dedisse Livius docet XXXVIII. 16. quod consentaneum est non gratuito ab his factum, sed intercedente pacto de suppeditandis copiis auxiliariibus. Et *Τεκτοσάγες* cum Troctis & Tolistoboiis Romano etiam bello in exercitu Antiochi fuisse, Appianus tradit Hist. Syr. cap. 32. & intelligitur ex Liv. XXXVIII. 24 sqq. Confer vero quæ notamus ad cap. 77, 2.

Ibid. οἷς ἐχόμενον. Sic veteres codices omnes; quod, cum in ed. 1. & 2. in *ἐφόμενον* esset corruptum, in *ἐπόμενον* mutavit Reg. B. quem temere secutus est Casaubonus, qui tamen verum discere potuerat ex codice Bav. qui ei ad manus fuit. Et monuerat etiam Vrsinus, *ἐχόμενον* esse scribendum, quod haud dubie codex ejus dabat; sed nescio quo casu Vrsinus adjecit, se *ex ingenio* ita emendare. *ἐπόμενον* vero Scaliger etiam ad oram sui libri adnotavit.

Verf. 4. *Verf. 4. Ἐπαίροις.* Perperam *ἐτέροις* Flor. & Aug. in contextu, sed ibi ab eadem manu superscriptum *αἱ. ἐταρικήν ἵππον* vocat Noster XVI. 8, 7. Eodem modo Appian. Hist. Syr. c. 32. cf. Diodor. Sic. XVII. 37. XVIII. 2. XIX.

1. — *Ibid.* ἐν διαστήμασι. Temere ἐν διαστήματι ed.

2. — *Ibid.* τὸν ἀριθμὸν. τῶν ἀριθμῶν Aug.

Vers. 7. ἐν τῇ νυκτί. Caret τῇ Flor.

Vers. 7.

Vers. 8. *Ἰπποφύρους*. Poterat teneri *Ἰπποφύροι* *Ἰπποφύροι*, in quod consentiunt codices, nisi quod *Ἰπποφύροι* *Ἰπποφύροι* dent Aug. & Reg. A. Sic *βιβλιαφόροι* IV. 22, 2. ubi ide Adnotata. Et eodem modo *Ἰπποφύροι* est apud Arrian. in *Tactic.* c. 6. p. 5. quod absque msstis in *Ἰπποφύροι* notavit Blancardus, jubente Scheffero in *Notis*. Rursus *Ἰπποφύροι* Plutarch. in *Aemil.* p. 265. Polyæn. IV. (in *Antigon.*) 6, 17. Sed *Ἰπποφύροι* Aelian. *Tact.* c. 2. p. 15. d. Arcerii, Diodor. *Sicul.* XXII. 13. & Suidas in *Θυρεός*. Et apud Aelianum quidem & Arrianum sunt equites *Ἰπποφύροι* vel *Ἰπποφύροι*; apud Diodorum & Polyænum Ἰπποφύροι pedites: apud Plutarchum legionarii Romani; recte, habent enim nomen a *Ἰπποφύρῳ*, quod est scutum majus & oblongum, quali utebantur legionarii Romani. Verbum *Ἰπποφύρεῖν* habet Polyb. X. 13, 2.

Vers. 8.

Ibid. καὶ Γαλάτας. Delenda copula visa erat Reiskio, ut esset *Ἰπποφύρους Γαλάτας*, sicut apud Diodor. & Polyæn. locis cit. Verba καὶ Γαλάτας &c. usque τοξότας, præ in exemplari Bavarico unam complebant lineam, fugitivo oculo festinanteque calamo transfiliit Obsoræus. Quod Χαλώτας habet Aug. ortum ducit ex Γαλώτας, quod habuerat vetustior codex, unde ille manavit; quod ipsum Γαλώτας tenuit Reg. A. imperite confusis literis α & ω, ut passim alibi.

Vers. 9. ἔτι δὲ καὶ τοὺς τοξότας. καὶ sua auctoritate *Vers.* 9. inseruit Casaub. haud incommode quidem, sed in vitis msstis, nec ulla cogente necessitate. — *Ibid.* τοιοῦτον. τοιοῦτο Vat. Flor.

Vers. 11. Νεωλαίω. Νεωλαίω Aug. Reg. A. perperam *Vers.* 11. transpositis postremis literis, cum in exemplari fuisset Νεωλαίω.

CAPUT LIV.

Cap. LIV.

Vers. 1.

Vers. 1. συνάβαλε. συνίβαλε Aug. Reg. A. — *Ibid. συνιδόν*, si abesset, nemo desideraret. Sed cum offerant plerique codices, quibuscum & Vat. consentire videtur; (nulla enim ex hoc adfertur varietas) abjicere non sum ausus. Et est *συνεῖναι* vel *συνιέναι* probum verbum de *congressu ad pugnam*.

Vers. 5. 6.

Vers. 5. ὁ δὲ Νεώλαος. ὁ δὲ Νεώλας ed. 1. 2. quod ferri posset, & idem nomen videri poterat, sed in *Νεώλαος* consentiunt mssti, præter Flor. in quo *Νεόλαος*, quod & superscr. in Bav. ut c. 53, 11. — *Ibid. εἰς τὴν Περσίδα*. Persiæ præfectus erat Alexander. V. 40, 7. — *Vers. 6. ἐπιφανέστατον τόπον. ἐφανέντα τὸν τόπον* ed. 1. nulla exemplaris Bavarici, sed partim editoris, partim operarum culpa.

Vers. 7.

Vers. 7. εἰς τὴν Καλωνίτιν. Nil mutant libri, nisi quod *Καλωνίτιν* cum *acuto* dent accentu, pro quo ponendum *circumflexum* putavi. *Χαλωνίτιν* vocant alii, Strabo, Isidorus Characenus, Plinius. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 17. p. 774. & Casaub. ad Strabon. lib. XI. p. 529. & l. XVI. p. 736. Maxime meridionalis pars est Assyriæ, Apolloniatidi finitima, & monte Zagro divisa a Media, *Chalonitidos* nomen Reiskius supereffe putavit in Arabico nomine *Holwan*, quod a Persis *Chalon* aut *Cholon* efferrit ait. Sed confer Danville Géogr. Ancienne T. II. p. 251. Quod Wesselingius ad Diodorum Sicul. lib. II. c. 13. statuit, *Χαυωνίτιν* scribendum h. l. apud Polybium, in eam sententiam adductus est vir doctissimus, quod existimaret, res has, quas narrat Polybius, in interiore Media esse gestas, ubi urbs memoratur *Χαύων*. Sed prælium Antiochi cum Molone commissum est in Apolloniatide, & cadaver Molonis iussit quidem Antiochus e cruce suspendi in loco maxime conspicuo Mediæ: jam vero cum *Chalonitis* monte *Zagro* divisa esset a Media, cadaver Molonis ex Apolloniatide per Chaulonitim in Zagrum montem traductum est, & ab ea montis parte, quæ Mediam spectabat, e cruce suspen-

suspensum est. Præterea urbs illa Chauon, quam dicit Wesselingius, nusquam nisi in Ctesia fabulosa historia Semiramidos memoratur: nam a Ctesia & Diodorus & Stephanus Byzantinus ea, quæ de Chauone habent, hauserunt. Casaubonus etiam olim apud Strabonem XI. p. 529. pro Χαλωνίτιν, in quod ibi consentiunt libri, Χουωνίτιν suspicatus erat legendum; sed conjecturam illam ipse retraxit in Commentar. ad eum locum.

Vers. 7.

Vers. 8. Μετὰ ταῦτα δὲ Bav. Flor. Reg. A. μετὰ δὲ, Vers. 8. absque ταῦτα, Aug. μετὰ δὲ ταῦτα edd.

Vers. 10. Ἀδειγάνας. Sic msstis ad unum omnes Vers. 10. Bav. Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. Peiresc. (e quo hanc lectionem protulit Valesius) & codex Vrsini. Perottus totum locum transfiliit. Temere prorsus Δειγάνας vulgo est editum, errore e prima editione in ceteras propagato. Et hæc tamen mendosa scriptura, neque aliud quidquam, quod sciam, ansam Casaubono dedit suspicandi, esse illud magistratus apud Seleucios nomen; quam sententiam etiam ipsi versioni latinæ inserere non dubitavit. Cogitaverat nempe vir doctus (ut ex ora Basileensi intelligo, cujus notas Gronovius descripsit) de Arabico verbo *dān* vel *dān*, *judicare*; unde *dajān*, *judex*, *administrator*. Dein, quum in msstis esse Ἀδειγάνας videret, perinde hoc esse putavit; literam initialem *α* ratus respondere articulo, quem nominibus præfigere solent Arabes & Hebræi. In eademque prorsus cogitationem Reiskius incidit; nisi quod ex Chaldæorum sermone derivavit id nomen, in quo pariter *dajān* *judicem* significat: at Chaldæi, quoad quidem nos novimus, non usi sunt articulo nominibus præfixo. Mihi, ut dicam quod sentio, toti huic rationi videtur aliquid inesse lubrici: (conf. ad cap. 70, 6.) nec tamen quidquam, quod certius sit, & ne probabile quidem quidquam aliud, quo nominis illius vel vim vel originem declarem, equidem habeo.

Vers. 11. ἃ δὲ καὶ τὰ δὲ καὶ Reg. B. invitis vetustis Vers. 11. codicibus. Post τὰ μὲν eodem modo ἃ δὲ postum videmus

mus

CAPVT LIV.

Cap. LIV.

Vers. 1.

Vers. 1. συνάβαλα. συνίβαλα Aug. Reg. A. — *Ibid. συνιδόν*, si abesset, nemo desideraret. Sed cum offerant plerique codices, quibuscum & Vat. consentire videtur; (nulla enim ex hoc adfertur varietas) abjicere non sum auctus. Et est *συνεῖναι* vel *συνιέναι* probum verbum de *congressu ad pugnam*.

Vers. 5. 6.

Vers. 5. ὁ δὲ Νεώλαος. ὁ δὲ Νεώλας ed. 1. 2. quod ferri posset, & idem nomen videri poterat, sed in *Νεώλαος* consentiunt mssti, præter Flor. in quo *Νεόλαος*, quod & superscr. in Bav. ut c. 53, 11. — *Ibid. εἰς τὴν Περσίδα*. Persiæ præfectus erat Alexander. V. 40, 7. — *Vers. 6. ἐπιφανέστατον τόπον. ἐφανέντα τὸν τόπον* ed. 1. nulla exemplaris Bavarici, sed partim editoris, partim operarum culpa.

Vers. 7.

Vers. 7. εἰς τὴν Καλλωνίτιν. Nil mutant libri, nisi quod *Καλλωνίτιν* cum *acuto* dent accentu, pro quo ponendum *circumflexum* putavi. *Χαλωνίτιν* vocant alii, Strabo, Isidorus Characenus, Plinius. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 17. p. 774. & Casaub. ad Strabon. lib. XI. p. 529. & l. XVI. p. 736. Maxime meridionalis pars est Assyriæ, Apolloniatidi finitima, & monte Zagro divisa a Media, *Chalonitidos* nomen Reiskius supereffe putavit in Arabico nomine *Holwan*, quod a Persis *Chalon* aut *Cholon* efferrī ait. Sed confer Danville Géogr. Ancienne T. II. p. 251. Quod Wesselingius ad Diodorum Sicul. lib. II. c. 13. statuit, *Χαλωνίτιν* scribendum h. l. apud Polybium, in eam sententiam adductus est vir doctissimus, quod existimaret, res has, quas narrat Polybius, in interiore Media esse gestas, ubi urbs memoratur *Χαύων*. Sed prælium Antiochi sum Molone commissum est in Apolloniatide, & cadaver Molonis iussit quidem Antiochus e cruce suspendi in loco maxime conspicuo Mediæ: jam vero cum *Chalonitis* monte *Zagro* divisa esset a Media, cadaver Molonis ex Apolloniatide per Chaulonitim in Zagrum montem traductum est, & ab ea montis parte, quæ Mediam spectabat, e cruce suspen-

suspensum est. Præterea urbs illa Chauon, quam dicit Verf. 7.
Wesselingius, nusquam nisi in Ctesia fabulosa historia Semiramidos memoratur: nam a Ctesia & Diodorus & Stephanus Byzantinus ea, quæ de Chauone habent, hauserunt. Casaubonus etiam olim apud Strabonem XI. p. 529. pro Χαλωνίτιν, in quod ibi consentiant libri, Χαλωνίτιν suspicatus erat legendum; sed conjecturam illam ipse retrastavit in Commentar. ad eum locum.

Verf. 8. Μετὰ ταῦτα δὲ Bav. Flor. Reg. A. *μετὰ δὲ*, Verf. 8.
absque ταῦτα, Aug. *μετὰ δὲ ταῦτα* edd.

Verf. 10. Ἀδειγάνας. Sic mssis ad unum omnes Verf. 10.
Bav. Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. Peiresc. (e quo hanc lectionem protulit Valesius) & codex Vrfini. Perottus totum locum transfiliit. Temere prorsus *Δειγάνας* vulgo est editum, errore e prima editione in ceteras propagato. Et hæc tamen mendosa scriptura, neque aliud quidquam, quod sciam, ansam Casaubono dedit suspicandi, *esse illud magistratus apud Seleucios nomen*; quam sententiam etiam ipsi versioni latinæ inferere non dubitavit. Cogitaverat nempe vir doctus (ut ex ora Basileensi intelligo, cujus notas Gronovius descripsit) de Arabico verbo *dân* vel *dîn*, *judicare*; unde *dajân*, *judex*, *administrator*. Dein, quum in mssis esse *Ἀδειγάνας* videret, perinde hoc esse putavit; literam initialem *α* ratus respondere articulo, quem nominibus præfigere solent Arabes & Hebræi. In eademque prorsus cogitationem Reiskius incidit; nisi quod ex Chaldæorum fermone derivavit id nomen, in quo pariter *dajân* *judicem* significat: at Chaldæi, quoad quidem nos novimus, non usi sunt articulo nominibus præfixo. Mihi, ut dicam quod sentio, toti huic rationi videtur aliquid inesse lubrici: (conf. ad cap. 70, 6.) nec tamen quidquam, quod certius sit, & ne probabile quidem quidquam aliud, quo nominis illius vel vim vel originem declarem, equidem habeo.

Verf. 11. ἃ δὲ καὶ τὰ δὲ καὶ Reg. B. invitis vetustis Verf. 11.
codicibus. Post *τὰ μὲν* eodem modo *ἃ δὲ* positum vidi-

- Verf. 11. mus V. 38, 1. — *Ibid.* ἐπιτίμιον ex Aug. primum receptum est in ed. 2. & confirmant id Vat. Flor. Reg. A. B.
- Verf. 12. *Vers.* 12. Διογένην. *Diogenes* antea Sufianæ erat præfectus. vide c. 46, 7. — *Ibid.* Vulgo in editis, posito commate post στρατηγόν, conjungebantur hæc verba ἀρχιγραμματέα τῆς δυνάμεως στρατηγόν, quæ Casaub. interpretatus est *scribarum principem, qui præfectus erat exercitui.* Ego cum Aug. post ἀρχιγραμματέα incidi orationem; quod nollem factum: nam cohærere videntur τὸν ἀρχιγραμματέα τῆς δυνάμεως, qui scribis & quæstoribus in exercitu fuerat præfectus; tum στρατηγόν ad sequentia pertinet, *hunc misit qui locis circa mare Erythræum præfesset.* Sic paulo ante, στρατηγὸν ἀπέλεψε Μηδίας, prætorem, præfectum reliquit Mediæ. Est enim h. l. στρατηγός idem quod ἑκάρχος. conf. c. 46, 7. & c. 48, 14. De *Erythrao mari* vide notata ad V. 46, 7.

Cap. LV.

CAPVT LV.

- Verf. 1. *Vers.* 1. ἀναταθῆναι recte edd. ἀνατεθῆναι Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. ἀνατεθῆναι Bav. in contextu, sed eadem manu inter lineas ἀναταθῆναι. Familiare Polybio hoc verbum; & forma passiva notione activa accipienda, *minari, minas intendere.* Conf. c. 58, 1. — *Ibid.* συμπολεμεῖν, quod codex Bav. in ora habet ab ejusdem librarii manu, in contextu posuit Reg. B. nescio utrum ex conjectura, an ex vetusto codice. Ex coniectura συμπολεμεῖν scribere jusserunt Palmerius & Reisk.
- Verf. 2. *Vers.* 2. τῶν Σατραπειῶν. Vide notata ad cap. 44, 8. ubi & de *Artabarzane* nonnihil dictum.
- Verf. 4 sqq. *Vers.* 4. καθεῖν. Temere μαθεῖν Aug. Reg. A. & omiserunt ἄν τι. — *Vers.* 5. ἐκάνεληται. Perperam ἐκάνελη Aug. — *Vers.* 6. Κριθέντων δέ. δέ caret Vat. *Ibid.* τὸν Ζάγγρον. Conf. ad c. 44, 6. — *Ibid.* εἰς τὴν Ἀρταβαρζάνου χώραν &c. Vide ad c. 44, 8. REISKIUS: Hæc est illa, quæ hodie *Aderbigjan* vel *Adrabisjan* dicitur; nomine, ut apparet, paululum ex *Artabazan* deorto. —

Vers.

Verf. 9. ἀπὸ Περσῶν ἔτι. ὑπὸ voluit Vrsinus. Haud Verf. 9. 10
incommodè. Et sæpe quidem a librariis nostris confun-
duntur ἀπὸ & ὑπὸ. Sed bene habet vulgata, in quam
consentiant codices: inde a *Persarum temporibus*. conf.
c. 43, 2. — *Ibid.* παραρθεύσης αὐτῆς. παραρ. αὐτοῖς
Aug. Reg. A. — *Verf. 10.* γεραῖός. γηραιός scribe,
cum ed. 1. & msstis. Operarum error, invito me ex su-
perioribus editionibus inde ab ed. 2. propagatus.

CAPVT LVI.

C. p. LVI.

Verf. 1. κατὰ σχῆμα. — „Subaudi τὸ προσῆμον. Pari Verf. 1.
modo debet idem aut simile participium, δέων e. c. aut καθ-
ήκων, assumi & subaudiri in his, κατὰ τρόπον, κατὰ λό-
γον, κατὰ τάξιν.“ REISK. — *Ibid.* καθ' ἑαυτὸν. καθ'
αὐτόν. Flor.

Verf. 2. μέχρις ἂν οὖ. Perperam οὖ pro οὖ ed. 1. 2. Verf. 2.
cum Bav. Aug. Reg. A. B. Vocula prorsus deficit Flor. In
Vat. erasa est. — *Verf. 6.* τῆς αὐτοῦ τε. τε temere
omissum in edd. adjeci ex msstis.

Verf. 7. σκοτωμάτων. Mendose σκομάτων Aug. — Verf. 7.
Ibid. In *καρευτακτεῖν* consentiunt scripti & editi. Ad lo-
cum vero hunc spectat, quod nescio unde habet HENR.
STEPHANVS in Indice Thesauri: „*καρευτάτ/ειν* ex Polyb.
lib. V. affertur pro *recte atque ordine apparare* [*apparere*
voluisse videtur] *ut qui apparituras faciunt*. Sed mendosa
procul dubio scriptura, & forsitan legendum *καρευτάτ-
τειν*.“ — At hic quidem Magister, ut ajunt, non tene-
tur. — REISKIVS: „*καρευτακτεῖν*, rarum verbum, id-
eoque enucleandum. *εὐτακτεῖν* est *observare bonum ordi-
nem*. *καρὰ* hic significat eum, penes quem boni ordinis
ratio habetur, scilicet regem. Dicitur itaque hoc verbum de
purpuratis, ad comitatum principis & in ejus conspectum
quotidie convenientibus, & copiam sui facientibus, si quid
ei sit, quod imperet.“ Hoc magis placet, quam quod ER-
NESTO visum erat, esse simpliciter *stationes, vigiliis,*
agere apud regem. Nam licet III. 50, 7. de militibus
usur-

- Verf. 7.** usurpetur, qui *rite funguntur muneribus*; non tamen inde consequitur, esse verbum mere militare. *Θεραπείαν* vero nolim hoc loco cum Reiskio *corporis custodiam, cohortem prætoriam* intelligi: non enim, si rex minus bene valet, idcirco dimittuntur custodes corporis, qui vigiliis ante ejus tentorium agunt. Sed significari videtur idem fere, quod deinde per *εὐτακτεῖν* effertur, & eadem fere notione sumitur nunc *θεραπεία* ut V. 50, 5. *officioso cultu, officiosa adparitione*. Intelligendum autem hoc, quod dicit Polybius, de ducibus aliisque principibus viris, quorum nonnulli per totum diem circa regem versari, & ei præsto esse solent; ut vix ullum temporis momentum suppetat, quo solus aliquis & privatim cum rege colloqui possit.
- Verf. 8.** *Verf. 8. πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἔλαβον ἐξουσίαν οἷς βούλοιντο κατ' ἰδίαν χρηματίζειν.* Non assentior Reiskio, οἱ βούλοιντο legere jubenti, aut οἷς βούλοιντο, scilicet rex. οἷς pendet a *χρηματίζειν*. Qui autem *cum amicis privatim & secreto agere & colloqui* voluerant, sunt *rex & Apollophanes* medicus. Et hi ea ratione, quæ modo exposita est, *facultatem haberi sunt* (sic enim, usitata notione, accipienda verba *ἔλαβον ἐξουσίαν*, non *potestatem sibi sumserunt*) *privatim agendi & colloquendi cum eis ex amicis, quibuscum voluissent.*
- Verf. 9.** *Verf. 9. πρὸς τὴν πρᾶξιν.* Perperam *τάξιν* Vat. Flor. Sæpe ista confunduntur. — *Ibid. πρὸς τὸν Ἑρμείαν.* τὸν deest Flor. — *Ibid.* In *πρὸς τὸ συντελεῖν* consentiunt scripti & editi. Scaliger pro suo more *πρὸς τῷ* correxit.
- Verf. 10. sqq.** *Verf. 10. ἀμα τῷ Φωτί.* τῷ deest ed. 2. & seqq. invitis msstis. — *Ibid. ὑπὸ τὸ ψύχος.* Vide ad II, 19, 10. — *Ibid. οἱ συνειδότες.* Mendose *συνιδότες* Aug. Hinc *συνιδόντες* Reg. B. — *Verf. 12. ἀποσπασ. αὐτόν.* Temere τὸν αὐτόν ed. 2. — *Verf. 14. δυσχρηστίας. δυσχρηστείας* Aug. — *Verf. 15. καὶ κατὰ.* Deest καὶ Aug. — *Ibid. κατέλευσαν* bene edd. cum Bav. *κατέλυσαν* Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. νιάς. νιούς.* Aug.

CAPVT LVII.

Cap. LVII.

Vers. 1. a.

vers. 1. οἰκείων. οἰκίαν Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid.* De
conf. V. 40, 6 sq. IV, 48. IV. 2, 6. — *Vers.* 2. πρῶ-
ν. μὲν deest Aug. — *Ibid.* προλέγων. Temere
vy ed. 1. 2. invitis msstis, quod mirum est defendere
e Reiskium. Et autem προλέγειν h. l. (ut idem
us monuit) simpliciter *denunciare*. Sic apud Demo-
m & alios. — *Ibid.* κινούμενος. κινούμενος ed. 3. 4.
um errore. Id ipsum tamen inter lineas habet

vers. 4. Κυβήσταις. Vide c. 50, 7. — *Vers.* 5. Συνο-
. Reiskius, Συνόριος conjiciens, Gallicum hoc
omen putavit. Sed Συήριδος, ut dixi, dant Vat.
r. Et, his scriptis, demum animadverto, ad ve-
rominis nomen proxime accedere hanc scripturam.
im haud dubie Γαρσύριος ille, cujus infra (cap. 72 &
frequens mentio occurrit: & confidenter Γαρσυή-
h. l. rescribendum. Nihil frequentius in codicibus,
capite truncata a librariis nomina propria, quæ paulo
in vulgus nota sunt. Et id huic accidisse, quod a
a γαρ incipit, eo minus etiam mirum videri debet.
vero fuerit profugus ille homo, aut in exilium pul-
ion liquet.

Vers. 4.

vers. 7. διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς. Licet defendi utrumque
Reiskio possit præpositio διὰ, scabrosam tamen utique
orationem. Quare, cum videam abesse eam a co-
Florentino, deletam & ego malim. Agnoscit tamen
qui mox deinde male τὴν ἐν τοῖς διατρ. habet. Scali-
α in ἤδη mutandum censuerat. — *Vers.* 8. οἰκείων
2. & Reg. B. cum uno Reg. A.

Vers. 7. 8

CAPVT LVIII.

Cap.
LVIII.

vers. 1. Deberat h. l. ad marginem notari *ANNUS 1.*
v. cxi. A. V. 535. quoniam (ut adparet ex vers. 2.)
hoc capite narrantur, jam gesta sunt anno sequenti,
a quæ superius sunt exposita.

Vers. 1. a.

vbi Histor. T. VI.

P

. Vers.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* ἀνέδωκε Flor. Aug. Reg. A. & miror ni Vat. ἀνέδωκε dederat h. l. Bav.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* περί παρασκευῆς. Articulum τῆς infertum voluit Reifknius. — *Ibid.* ὑπὲρ οὗ καὶ πρότερον. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. ὑπὲρ οὗ τὸ πρότερον edd. cum Bav. Parum refert. — *Ibid.* ἐπέτεμε πάσας τὰς προειρημένας γνώμας. Eodem modo hoc dictum est, ut Cicero incidere deliberationem dixit, & incidere spem Livius, pro tollere, evertere: de qua phrasi conf. Ernest. Ind. latininitatis Ciceron. Idem verbum ἐπιτέμνειν, eadem notione, ex conjectura restitui Polybio XXXV. 4, 6. ubi ἐπιτέμνειν dederant libri.
- Verf. 5. 6.** *Verf. 5.* βασιλέων. βασιλέως ed. 1. temere & invitis msstis, ut nullus locus sit suspitioni, quæ inde aborta erat Reifkio. — *Verf. 6.* κρατουμένην μὲν. μὲν deest Aug. Reg. A. Perperam. Ad hanc particulam refertur deinde adverbativa γε μὴν verf. 8.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* οὗ γὰρ ἂν ἐπινοήσωσιν αἰεὶ προβαίνειν. Sic Casaubonus edidit, monente Vrsino, suffragantibus Vat. & Flor. οὗ γὰρ αἰεὶ προβ. ἂν ἐπινοήσ. ed. 1. 2. & Reg. B. cum Bav. οὗ γὰρ ἂν ἐπινοήσ. προβ. αἰεὶ Aug. Reg. A. — *Verf. 8.* οἰκίαν. οἰκίαν ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. — *Ibid.* εὐκαιρίαν. Imperite ἀκαιρίαν Aug.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* διὰ τῆς Βερενίκης συμπτώματα. Βερενίκης Flor. Aug. Reg. A. De re vide Iustin. XXVII. 1. & Appiani Syriac. c. 65.

Cap.
LIX.

CAPVT LIX.

- Verf. 1. 199.** *Verf. 1.* ὡς ἐπί. Caret ὡς Aug. — *Ibid.* στρατιᾶς. στρατείας Vat. Flor. — *Verf. 2.* Θεόδοτον τὸν Ἡμιόλιον. Cognomine isto, quod fortasse a proceritate flaturæ nactus est, distinguitur hic ab Aetolo illo Theodoto, cujus sæpe in eisdem his Coele-Syriæ rebus fit mentio. Ἡμιόλιον quidem h. l. dant Vat. & Flor. sed aliibi in vulgatam consentiunt. — *Verf. 3.* Τὴν δὲ τῆς. Temere τὴν δὲ τὴν

την τῆς ed. 1. 2. Reg. B. — *Ibid.* ἔχειν. Perperam ἔχει
Aug. Reg. A.

Vers. 4. ὄρος ὑπόκειται. Si vera est hæc scriptura, *Vers.* 4
ad propinquitatem referetur hoc verbum ὑπόκειται, (*sub-
jectus est*) ut monuit Mericus Casaubonus. Reiskius ὑπό-
κειται idem valere ait ac πρόκειται, *jacet ante*, Syriam puta
& Ciliciam; *prætentus est* ille mons utrique, ut ambas,
ne mutuo coëant, impediatur: quam interpretationem pro-
bare equidem non possum. Placet Casauboni conjectura in
ora Basil. ὑπέρεται; vel potius ἐπίκειται, quod pro-
prium & familiare Polybio in hac re verbum est, *imminet
urbi*. Et frequentissime inter se permutantur a librariis
ὑπό & ἐπί, ob similitudinem notæ compendiariæ, qua ef-
ferri solent. Ac licet cum dativo casu construi soleat ver-
bum ἐπίκειμαι, tamen præcedere possunt illi genitivi, ab-
solute positi, κειμένης γὰρ αὐτῆς. Sufficit, ut ad ἐπίκει-
ται intelligamus αὐτῆ. Conf. Adnot. ad IV. 49, 1. Ce-
terum verbum ὑπέρεται habemus *vers.* seq. — *Ibid.* Κο-
ρυθαῖος. Pars, puto, montis *Pierii*, qui & regioni &
ipsi urbi cognomen dedit.

Vers. 6. διεζευγμένην Φάραγι κοίτην. *prærupta & pro- Vers.* 6
funda valle divisa est. Id duobus modis intelligi potest:
aut, ut vallis per ipsam urbem decurrat, eamque in duas
partes dividat; quemadmodum verbum illud accipitur V.
44, 11. aut, ut ista valle disjungatur urbs a monte immi-
nente.

Vers. 8. καὶ τὸ σύμπαν καὶ caret Aug. — *Vers.* 9. ἐγκλί- *Vers.* 8. 9.
μασι. Quod sic dare ed. 1. ait Reiskius, in cod. Aug.
vero esse ἐν κλίμαξι, in altero a se ipse, in altero a Boe-
clero deceptus est vir doctus. Uterque liber cum reliquis
codd. in ἐγκλίμασι consentit: sed id idem valet quod ἐγκλί-
μασι. In vetustissimis exemplaribus semper ν ante γ fer-
vatur, ubi recentiores γ scribunt: & antiqui motis ubi-
que tenaces sunt Vaticanæ membranæ. Verum autem
esse ἐγκλίμασι, recte monuit idem Reiskius. — *Ibid.* θη-
λώμασι. Casaubonus: *incisuris sarculo excavatis*. Mihī

- Vers. 9.** visum est hoc nomen eandem fere vim habere cum præcedente. Est ab eadem radice cum *σκαληνός*, quod exponitur per *σκολιός* apud Hesychium: & *σκολιώματα* sunt *οβίημι απφραξις* apud Strabonem; nisi ipse etiam Polybius *σκολιώμασι* h. l. scripsit, idque a librariis in *σκαλώμασι* corruptum est, quod ex recentiorum Græcorum usu *scalas* denotat. Sed fortasse ne spernenda quidem codicum Vat. & Flor. lectio est, *σκαλιώμασι*.
- Vers. 10.** *Vers. 10.* τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίων. Est Hebræorum & Syrorum *amîk* vel *amik*, quod *profundum* significat: & intelligitur, hoc cognomen dedisse indigenas ei regioni eadem ratione, qua Græci *Κολλην* cognominarunt Syriam. Eodem nomine usum esse Arabico sermone Abulfedam, observavit Reiskius, & conferre iussit Noris. Epoch. Syro - Macedon. p. 276. Præiverat jam Bochartus in Geogr. Sacr. P. II. lib. I. c. I. p. 366.
- Vers. 11.** *Vers. 11.* λύμας. In ora codd. Vat. Aug. & Reg. A. est scholion: Ὅμηρος· λύματα τ' ἐξεκάδαιρον. Vide Iliad. I. 314. & XIV. 171.

CAPVT LX.

- Cap. LX.**
- Vers. 2. sqq.** *Vers. 2.* ποιησόμενος. Temere *ποιησάμενος* solus Aug. *Vers. 4.* Διογνήτω. Νεογνήτω h. l. ed. 1. cum Bav. sed mox cum ceteris consentiunt. — *Vers. 5.* κρατήση. Perperam *κρατήσει* edd. errore ex ed. 1. propagato. — *Ibid.* ἐγχειρισθ. Corrupte ἔχει χριωθησομένης Aug. & inde ἔχει χρηθ. ora ed. 2.
- Vers. 7.** *Vers. 7.* τετραποδητι, *manibus pedibusque*, ut interpretatus est Suidas in hac voce, verba ipsa Polybii adferens; quæ parum intellecta sunt a Suidæ interpretibus, cum nescirent, ex Polybio esse ducta, & connexionem ignorent. — *Ibid.* τρόπον. Temere *τόπον* ed. 1. 2. pro quo cum *ex conjectura* *τρόπον* se corrigere ait Vrsinus, ostendit, (ut passim aliàs) se non necesse putasse, ut codicem suum in levibus huiusmodi erroribus inspiceret. Nostri sane *mssti* omnes verum tenent; & sic haud dubie etiam Vrsini

fini codex dabit. — *Ibid.* τὸ παράπαν utique scripſiſſe Verſ. 7.
 putem Polybium, ut conſtanter aliás. vide c. 66, 7. 67, 11.
 35, 1. &c. Omiſſus h. 1, articulus, quoniam & aliud non-
 nihil ſimul peccarunt veteres librarii, nam παρὸ πάντα δὲ
 ῥαῖρια dant Vat. & Flor. Conf. ad III. 26, 4. — *Ibid.* κλι-
 μάτων. κλιμάτων ed. 1. 2. Bav.

Verſ. 8. νεωτέροις. νεωτέροις Aug. — *Ibid.* προηρημά. Verſ. 8. 89.
 ων. προσειρημάτ. Aug. — *Verſ.* 9. προστρέχοντες. προ-
 στρέχοντες Aug. — *Verſ.* 10. δὲ poſt πατακεπλήγ. ca-
 rent ed. 1. 2. invitis msstis. — *Ibid.* τοὺς θησομένους.
 δεετ τοὺς Aug. male. — *Ibid.* πάντων carent Aug. &
 leg. A.

CAPVT LXI

Cap. LXI.

Verſ. 1. ἔντευξιν. ἔνταξιν Aug. — *Verſ.* 2. ἀπέδωκε Verſ. 1. 2.
 x ing. corrigere juſſit Vrſinus. Sic autem & ſcripſit
 leg. B. Conf. V. 9, 9.

Verſ. 3. ἀπορ. ἦν καὶ δυοχρ. πλήρης. Sic Flor. Aug. Verſ. 3.
 leg. A. puto & Vat. licet ex eo non notatum. ἀπορ. καὶ
 υοχρ. ἦν πλήρης edd. cum Bav. — *Ibid.* προαγγελόμε-
 οῖς ed. Caſaub. & ſeqq. cum Reg. B. Vat. Flor. προαγγε-
 ομ. ed. 1. Bav. προαγγελλομ. Aug. Reg. A.

Verſ. 4. καθάπερ ἐπάνω προῖπον. vide cap. 40. — *Ibid.* Verſ. 4.
 εἰ δὲ τούτοις. Perperam ἐπεὶ δὲ τούτοις Vat. ἐπειδὴ τούτοις
 lor. — *Ibid.* ἐποιεῖτο. Imperite ed. 1. ἐποιῖτο, tum in
 marg. „aliás ἐπέιτο.“ — Nempe in Bav. cum per erro-
 rem ἐπέιτο ſcripſiſſet librarius, mox errorem corrigens ſu-
 erne adpoſuit ει.

Verſ. 5. διὰ μὲν αὐτοῦ. διὰ μὲν αὐτοῦ Bav. — *Ibid.* Verſ. 5. 6.
 Πανατωλοῦ. Sic h. l. Aug. Reg. A. Πανατωλοῦ edd. cum
 av. — *Verſ.* 6. καὶ τὰς ἐπί. Temere neglexit καὶ ed. 1.
 ἰδ. ὑπερθεμένος. ὑπερθέμενος Vat. Flor. — *Ibid.* τᾶλ-
 α πάντα. πάντα τᾶλλα Aug.

Verſ. 7. αὐλῶνα Μαρούαν. vide c. 45, 8. — *Ibid.* Verſ. 7.
 ἐνγ. temere caret ed. 1. — *Verſ.* 8. προαναθῆθαι. προ-

- καθ. Aug. — *Ibid.* πολιορκεῖν. πολεμῶν Aug. Conf. ad I. 15, 10.
- Verf. 9. 10. *Verf.* 9. πεπυσμένος ed. Caf. & seqq. cum Reg. B. Vat. Flor. Perperam πεπεισμ. ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. — *Ibid.* τὰ στενά τὰ περι Βηρυτὸν, *fauces prope Berytum*: eisdem, puto, quas dicit cap. 68, 6. — *Verf.* 10. ἐπεστρατοπέδουσε. ἐστρατοπέδ. Flor.

Cap. LXII.

CAPVT LXII.

- Verf. 2. 3. *Verf.* 2. Παναίτωλον. Πανατωλὸν h. l. edd. & mssti. Retraxi accentum, ut fecit Casaubonus X, 49, 11. sq. Conf. supra, cap. 61, 5. — *Verf.* 3. Sex verba ἐν οἷς οὐδὲν &c. desunt ed. Reg. B. & Bav.
- Verf. 4. *Verf.* 4. τὰς τε διάρυγας ἀναστομοῦν. διαρυχὰς Vat. ἀποστομοῦν voluerunt Reiskius & Ernestus, id est, obturare, occludere canales Nili, ne scilicet navibus ad ipsum venire Antiochus posset: & ita apud Polybium legisse Suidam putarunt, decepti opinione Gronovii, qui fragmentum illud, quod in Fragm. Polybii grammaticis num. XXVI. (T. V. p. 81.) retulimus, ex hoc Polybii loco ductum suspicatus erat; quæ quidem suspicio & per se fundamento carebat, & si vera esset, indicio erat futura, vitioso codice usum esse Suidam. Imo ἀναστομοῦν, *aperire Nili claustra* iusserat Ptolemæus, ut aquis tegerentur campi, nec aditus pateret hosti, a Syria introituro in Aegyptum.
- Verf. 6. 7. *Verf.* 6. ἃς ἠναγκάζετο. οὐς ἠναγκ. Bav. — *Verf.* 7. τοῦ μὲν ἐκ. τὸ μὲν Flor. — *Ibid.* παρεσπονδημένοι restitui ex ed. 1. 2. & vetustioribus codd. παρεσπονδημένοις ed. Casaub. & sqq. cum solo Reg. B. — *Ibid.* ἀθναμίων. δύναμιον Aug.
- Ibid.* ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασι ex Polybio adfert Suidas in Ἐκ χειρὸς, quod interpretatur μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἐπιτεταμένως, συντόνως. Rectius vero exponi videtur e vestigio, ut I. 76, 8. & XVII. 7, 2.
- Verf. 8. *Verf.* 8. γὰρ αὐτοῖς ὀλιγώρητα. γὰρ αὐτοῖς caret Aug. Temere γὰρ αὐτῆς ὀλιγωρήσατο habent ed. 1. 2. — *Ibid.* πάντα

πάντα τὰ κατὰ. Perperam τὰ deest ed. 1. 2. Bav. Habet Reg. B. cum ceteris codd.

CAPUT LXIII.

Cap.
LXIII.

Verf. 1. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων τὸ δυνατόν ἔλαβον πρὸς τὸ *Verf. 1.*
παρόν. Tolle comma post ἔλαβον, & post βασιλείας, ex
eis quæ fieri poterant, (quæ proposito erant; quæ in eo re-
rum statu consentaneum erat ut fierent) id quod possibile
erat in præsentia elegerunt. Sic fere V. 20, 7. τὸ δυνατόν
ἐκ τῶν πραγμάτων ἔλαβον πρὸς τὴν αὐτῶν σωτηρίαν.

Verf. 2. τοῦ πολέμου. τοῦ Πτολεμαίου Aug. & Reg. A. *Verf. 2.*
sed in hoc correctum in marg. eadem manu. — *Ibid.*
κατακλύειν recte codd. omnes. Temere κατακλύειν ed. 1. 2.
Hinc κατακλείειν Vrsin. ex ingenio. — *Ibid.* ἔμφασιν.
ἔμφρασιν Flor. — *Ibid.* περὶ αὐτόν. Temere caret περὶ
ed. 1.

Verf. 3. ἂν τολμήσαντος. ἀντολήσαντος ed. 1. 2. Lu. *Verf. 3.*
bens acciperem ἂν τολμήσαντος, sed in futurum consen-
tiant codices. — *Ibid.* διδάξαντες. διδάξαντας ed. 1. 2.
non male, sed invitis msstis.

Verf. 7. προκαθήμηναι Vat. Flor. ut habent omnes cap. *Verf. 7.*
66, 8. Perperam h. l. προκαθήμηναι edd. cum Bav. Aug.
Reg. A. Appianus Punic. c. 49. ἐφ' ὑψηλοῦ προκαθήμηνος
ἐχρημάτιζεν. Rursus ib. c. 87. προῦκάθηντο ἐπὶ βήματος.
& Bell. Civil. I. c. 71. ἐπὶ τοῦ θρόνου προῦκάθηντο.

Ibid. παραπλησίως δὲ δὲ temere neglectum erat in ed.
Cafaub. & seqq. — *Ibid.* παρὰ τῶν περὶ τοῦ Ἄντ. recte
Cafaub. & seqq. cum Reg. B. Vat. & Flor. παρὰ τὸν Ἀν-
τίοχον ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. omiffis mediis. Vnde
παρὰ τοῦ Ἀντίοχου voluit Vrsin.

Verf. 9. ἐξαπέστελλον. ἐξαπέστελον Flor.

Verf. 9.

Verf. 11. Φοξίδα. Φαξίδα ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* *Verf. 11.*
τῷ Μελιταῖᾳ. — „Ex Melitia [Melitea, vel Melitæa]
Thessaliæ oriundo, aut Achaïæ; quapropter etiam hic
Phoxidas p. 569. [c. 65, 3.] Achæus vocatur, illius Achaïæ
nimirum, quæ in Thessalia ad sinum Pagaseum est: qua de

Verf. 11. Melitæ vid. Interpp. ad Thucyd. IV. 78. & Noftri p. 608. [V. 97, 5 ſq.] "ΜΕΙΣΚ. — De *Melitæa* recte monitum: conf. Steph. Byz. in *Μελιταία*. Sed mirum, quo pacto Polybius loc. cit. *Achæum* adpellare voluerit hominem, ex Phthiotide oriundum, qua in regione jam pluribus abhinc ſeculis exoleverat Achæorum nomen. Et tamen eundem hominem utique prædictis locis rurfusque c. 72, 6. dicere videtur. Forte in Peloponneſo per aliquod tempus verſatus, civitate Achæorum in Achaia Peloponneſi erat donatus.

Verf. 12. *Verf. 12.* Κνωπίας Ἀλωρίτης. Κνωπίας ſuſpicatus eſt Reifk. h. l. & c. 65, 7. nullam tamen adferens rationem. Κλωπίας h. l. Aug. & Reg. A. mendose. Ἀλωρίτης dederunt h. l. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Perottus *Σπορίας Αλωρίτης*; recte, ex *Αλωρο*, Macedoniæ urbe, cujus gentile Ἀλωρίτης Stephanus etiam prodidit. ὁ Αλωρίτης ed. 1. & Bav. Ὁλωρίτης ed. 2. ὁ Ἀλωριάτης Caſaub. & ſeqq. nempe Ἀλωριάτης ex Reg. B. adoptavit; articulum autem, quem ignorant ceteri, tenuit ex Bav. & partim ex ed. 2. Rurfus tamen idem Caſaub. c. 65, 7. Stephanum ſecutus, recte Κνωπίας Ἀλωρίτης edidit, ubi mendose Ἀλωριάτης dabant ed. 1. 2. cum Bav. & Ἀλωριάτης Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. rurfusque Ἀλωριάτης Reg. B.

Verf. 13. *Verf. 13.* εὐκαιρότατα. Temere εὐκαιρότατον ed. 1. 2. Reg. B. errore Obſopoei. — *Ibid.* Δημητρίῳ καὶ Ἀντιγόγῳ. Philippi patri & vitrico. — *Ibid.* ſυſτρατευόμενοι Nil urget, ut cum Reifkio *ſυνεſτρατευόμενοι* aut *ſυſτρατευόμενοι* corrigamus. Vide quæ ad τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀναγράφουσι I. 1, 1, notavimus. — *Ibid.* τῆς ἀληθείας. Vim hujus vocabuli declarabit locus parallelus I. 21, 1-3. — *Verf. 14.* Verba τὸ πλῆθος &c. uſque διελόντες cap. ſq. verf. 1. deſunt ed. 1. errore editoris, unam lineam exemplaris Bayarici tranſiſſientis.

CAPVT LXIV.

Cap. LXIV.

Verf. 1. Totum hoc caput cum sequente insertum est *Verf. 1* seq. Excerptis *Codicis VRBINATIS*, adjecto ad oram titulo, *Αθροισις λαοῦ Πτολεμαίου*. — *Ibid.* ἀνέδοσαν. Temere νέδοσαν *Reg. B.* — *Verf. 3.* κινήσασιν. Temere κινήσαν ed. 2. — *Verf. 6.* Μνασιάδου. Μνασίδου solus *leg. B.* — *Verf. 7.* οἱ καὶ κατ' ἰδίαν. οἱ μὲν καὶ ed. 1. 2. *leg. B.* invitis vett. msstis; quare carere possumus *Reiskii* conjectura.

CAPVT LXV.

Cap. LXV.

Verf. 1. ταῖς ἰδίαις. ταῖς caret ed. 1. temere; ut multa *Verf. 1* seq. *lia.* — *Verf. 2.* ὑφ' ἑαυτὸν. ὑφ' αὐτὸν *Flor.* — *Verf. 3.* Ἀχαιὸς βοξίθας. Vide notata ad c. 63, 11. — *Verf. 3.* ὁ Ἀσπένιος. Articulum, quem agnoscunt h. l. scripti libri omnes, emere neglexerunt editi. — *Verf. 5.* Interfere comma ἵοστ τῆμ αὐλήμ. — *Ibid.* Πολυκράτης. Temere καὶ Παυκρ. ed. 1, 2. *Reg. B.*

Verf. 6. καὶ πᾶν τὸ τῶν dederunt *Vat. & Flor.* καὶ πᾶν. *Verf. 6.* ὧν *Aug. & Reg. A.* puto & *Vrb.* ut *Bav.* — *Ibid.* ἐκπέων πλῆθος *Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. & Vrb.* qui iidem deinde ignorant τὸ πλῆθος ante εἰς δισχιλίους. — *Ibid.* παρέσχετο. παρέχετο *Aug. Reg. A.*

Verf. 7. Κνωπίας Ἀλωρίτης. Vide ad c. 64, 7. — *Ibid.* *Verf. 7.* Κνώσιον *Casaub. & seqq.* consentiente *Flor.* Κνώσιον ed. 1, 2. *Bav. Reg. A.* Ex *Vat. & Vrb.* nil notatum. In *Aug.* plura verba defunt, ab uno τρισχιλίους ad alterum.

CAPVT LXVI.

Cap. LXVI.

Verf. 1. συνασταμένοις recte ed. 1. consentientibus msstis, *Verf. 1.* excepto *Aug.* e quo imperite συναπιστάμενος adscitum in ed. 2. quod tenere posteriores editores.

Ibid. περὶ τὴν καλουμένην πόλιν Δοῦρα. Sic quidem mssti omnes cum editis, haud dubio errore, qui observationem nostram effugerat. Δῶρα scribendum perperam monuit *Reiskius*, *Norsium* conferre iubens in *Epo-*

Verf. 11. Melitia vid. Interpp. ad Thucyd. IV. 78. & Noftri p. 608. [V. 97, 5 ſq.] "ΜΕΙΣΚ. — De *Melitaea* recte monitum: conf. Steph. Byz. in *Μελιταία*. Sed mirum, quo pacto Polybius loc. cit. *Achaëum* adpellare voluerit hominem, ex Phthiotide oriundum, qua in regione jam pluribus abhinc ſeculis exoleverat Achæorum nomen. Et tamen eundem hominem utique prædictis locis rurfusque c. 72, 6. dicere videtur. Forte in Peloponneſo per aliquod tempus verſatus, civitate Achæorum in Achaia Peloponneſi erat donatus.

Verf. 12. *Verf. 12.* Κνωπίας Ἀλωρίτης. Κνωπίας ſuſpicatus eſt Reifk. h. l. & c. 65, 7. nullam tamen adferens rationem. Κλωπίας h. l. Aug. & Reg. A. mendose, Ἀλωρίτηο dederunt h. l. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Perottus Σπορίας Αλωρίτης; recte, ex *Aloro*, Macedoniæ urbe, cujus gentile Ἀλωρίτης Stephanus etiam prodidit. ὁ Αλωρίτης ed. 1. & Bav. Ὁλωρίτης ed. 2. ὁ Ἀλωριάτης Caſaub. & ſeqq. nempe Ἀλωριάτης ex Reg. B. adoptavit; articulum autem, quem ignorant ceteri, tenuit ex Bav. & partim ex ed. 2. Rurfus tamen idem Caſaub. c. 65, 7. Stephanum ſecutus, recte Κνωπίας Ἀλωρίτης edidit, ubi mendose Ἀλωριάτης dabant ed. 1. 2. cum Bav. & Ἀλωριάτης Urb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. rurfusque Ἀλωριάτης Reg. B.

Verf. 13. *Verf. 13.* εὐκαιρότατα. Temere εὐκαιρότατον ed. 1. 2. Reg. B. errore Obſopoei. — *Ibid.* Δημητρίω καὶ Ἀντιγόγῃ. Philippi patri & vitrico. — *Ibid.* συστρατευόμενοι Nil urget, ut cum Reifkio *συνεστρατευόμενοι* aut *συστρατευσάμενοι* corrigamus, Vide quæ ad τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀναγράφοις I. 1, 1, notavimus. — *Ibid.* τῆς ἀληθείας. Vim hujus vocabuli declarabit locus parallelus I. 21, 1-3. — *Verf. 14.* Verba τὸ πλῆθος &c. uſque διελόντες cap. ſq. verf. 1. deſunt ed. 1. errore editoris, unam lineam exemplaris Bavarici tranſilientis.

CAPVT LXIV.

Cap. LXIV.

Verf. 1. Totum hoc caput cum sequente insertum est *Verf. 1* seqq. Excerptis *Codicis VRBINATIS*, adjecto ad oram titulo, **Ἀθροισις λαοῦ Πτολεμαίου.* — *Ibid. ἀνέδοσαν.* Temere ἀνέδοσαν Reg. B. — *Verf. 3. κινήσασιν.* Temere κινήσασιν ed. 2. — *Verf. 6. Μνασιάδου.* Μνασίδου solus Reg. B. — *Verf. 7. οἱ καὶ κατ' ἰδίαν. οἱ μὲν καὶ* ed. 1. 2. Reg. B. invitis vett. msstis; quare carere possumus Reiskii conjectura.

CAPVT LXV.

Cap. LXV.

Verf. 1. ταῖς ἰδίαις. ταῖς caret ed. 1. temere, ut multa *Verf. 1* seqq. alia. — *Verf. 2. ὑφ' ἑαυτὸν. ὑφ' αὐτὸν* Flor. — *Verf. 3. Ἀχαϊὸς Φοξίδας.* Vide notata ad c. 63, 11. — *Verf. 3. ὁ Ἀσπένδιος.* Articulum, quem agnoscunt h. l. scripti libri omnes, temere neglexerunt editi. — *Verf. 5. Interfere comma post τὴν αὐλήμ.* — *Ibid. Πολυκράτης.* Temere καὶ Παλυκρ. ed. 1, 2. Reg. B.

Verf. 6. καὶ πᾶν τὸ τῶν dederunt Vat. & Flor. καὶ πᾶν. *Verf. 6. των* Aug. & Reg. A. puto & Vrb. ut Bav. — *Ibid. ἐπκέων πλῆθος* Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. & Vrb. qui iidem deinde ignorant τὸ πλῆθος ante εἰς δισχιλίους. — *Ibid. παρέσχετο. παρέχετο* Aug. Reg. A.

Verf. 7. Κνωπίας Ἀλωρίτης. Vide ad c. 64, 7. — *Ibid. Verf. 7. Κνώσιον* Casaub. & seqq. consentiente Flor. Κνώσιον ed. 1. 2. Bav. Reg. A. Ex Vat. & Vrb. nil notatum. In Aug. plura verba desunt, ab uno τρισχιλίους ad alterum.

CAPVT LXVI.

Cap. LXVI.

Verf. 1. συνασταμένος recte ed. 1. consentientibus msstis, *Verf. 1.* excepto Aug. e quo imperite *συναπιατάμενος* adscitum in ed. 2. quod tenere posteriores editores.

Ibid. περὶ τὴν καλουμένην πόλιν Δοῦρα. Sic quidem mssti omnes cum editis, haud dubio errore, qui observationem nostram effugerat. Δῶρα scribendum perspete monuit Reiskius, Norisium conferre iubens in Epo-

Verf. 1. chis Syro-Macedon. p. 543 sqq. Adde Cellar. III. 13. p. m. 521. *Dora*, maritima urbs Galilææ five Phoeniciæ, Ptolemaidi & Carmelo monti ad meridiem. — „Librariis, ut observavit Reiskius, *Dura* Mesopotamiæ, aut illa ultra Tygridem posita, quorum ante meminit auctor, adhuc observabantur memoriæ.“

Ibid. τὰς τῶν περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας. Simpl. βοηθείας solus Aug. Casaubonus: *obsessis subinde opem ferebat Nicolaus*. At *subinde* non est in græcis; & παραβοηθείαι, in plurali numero, etiam de *auxiliis semel missis* dici poterat. Forte illi, qui a Nicolao missi erant ad occupandas viarum angustias, postquam repulsi sunt ab Antiocho, (cap. 61, 9 sq.) *Dora* sese receperant: cum quo convenit quod ait τῶν περὶ τὸν Νικόλαον.

Verf. 2. *Verf.* 2. τετραμήνους correxit Casaub. τετραμμήνος ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. puto & Vat. τετραμμένους Flor.

Verf. 5. Ante διαφῆνα temere ex superioribus repetunt ἀπολιπῶν δὲ φυλακῆς Aug. & Reg. A.

Verf. 6. *Verf.* 6. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη. Caret τὸ ed. 1. cum Bav. καὶ τὸ λοιπὸν μὲν ἤδη τοῦ μὲν Vat. Flor. — *Ibid.* ὄχλους, ολους Flor. — *Ibid.* προσδεηθήσεσθαι. Sic προσδεηθήσαν V. 77, 3. pariter in passivo. — *Ibid.* μάχης. τῆς μάχης Aug. Reg. A. — *Ibid.* τῆς Κολλῆς Συρ. edd. cum Bav. Abest τῆς Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 9. *Verf.* 9. πρὸς τὸν Ἀντίοχον. — „Vir magnus (If. Casaub.) voluit Πτολεμαῖον, vertens ad *Ptolemaum*. Cogitabam tamen, minori mutatione, παρὰ τοῦ Ἀντίοχου, ab *Antiocho*. Sed explicari commode vulgatum potest: nempe Sosibium ita testos habuisse Alexand. apparatus, ut ne iis quidem legatis, quos ipse ad Antiochum mittebat, plane noti fierent; ne forte ab Antiocho postea corrupti omnia ei significarent.“ ΓΡΟΝΟΝ. — Nempe hi legati, quos ad Antiochum missos ait, non Aegyptii erant, sed externi amici utriusque regis, Rhodii, Byzantini &c. conf. c. 63, 5 sq. & Adnot. ad c. 67, 11.

CAPVT LXVII.

Cap. LXV

Verf. 1. τότε. — „Cum jam rediisset e castris Antiochus ad Seleuciam, & milites in hiberna dimiſſet.“

Verf. 1.

REISKIUS.

Verf. 2. καθ'άπερ. Non displicet καθ'άπαξ, id est, *Verf. 2.*
dmnino, quoquo modo, quod ſuaſit Reifkius: & nonnumquam in mſſtis καθ'άπερ eo nexu ſcripturæ in fine depingitur, litera ε ſuperne literae β adnexa, ut videatur eſſe καθ'άπαξ. Sic in cod. Reg. E. VI. 13, 7. & 48, 6. XI. 31, 5. (conf. ad V. 61, 1.) Quo facilius confundi illa potuerunt. Sed & καθ'άπερ locum poteſt tueri. Et καθ'άπαξ non aliter apud Noſtrum, quam adjecta negatione uſurpatum memini; ſic locis modo citatis, quibus adde hoc cap. verf. 13. &c.

Verf. 3. καὶ ὅη. ἢ καὶ παραγεν. Vat. εὶ καὶ Aug. & Reg. A. *Verf. 3.*
 a pr. manu; quæ ex ἢ καὶ corrupta videri poſſunt. Ex Flor. nulla notatur varietas.

Verf. 4. τὸ μὲν ἄρτι γεγονὸς ἀτύχημα. Poteſt quidem *Verf. 4.*
 ἀτύχημα cum Caſaubono intelligi *damnum illatum, calamitas illata* e quemadmodum οἱ ἡτυχηκότες IV. 13, 3. ſunt qui in prælio ceciderunt, & III. 20, 6. τὸ γεγονὸς κατὰ τοὺς Ζακυνθιαίους ἀτύχημα, *Saguntinorum clades vel calamitas*; adde V. 74, 3. Sed opportune Reifkius monuit, & apud alios auctores, & apud Polybium præfertim, ſicut vocabulum ἀτυχία XII. 13, 5. & XVII. 15, 6. (addi poterat IV. 21, 6 ſq.) ſic & ἀτύχημα VI. 8, 6. & XII. 14, 2. pro *ſcelere, flagitio* uſurpari. Quæ notio perapte in hunc locum; in quo verſamur, quadrat. Eodemque modo vocabulum ἀτύχημα III. 20; 6. accepit librarius ille, qui pro eo ἀδίκημα ibi poſuit. Nec abſque veri ſpecie idem vocabulum defendit Reifkius apud Diodorum Sicul. XIII. 30, ubi in ἀδίκημα cum Rhodomanno mutatum voluit Weſſelingius.

Verf. 5. τὸ δὲ πλείονον, maxime vero. Sed nunc quidem aut idem valere videtur ac τὸ δὲ πλείον, *immo vero, quin potius*; aut cum illo a librariis eſſe permutatum. Sic *Verf. 5.*
 vero

- vero & II. 45, 1. pro τὸ δὲ πλεῖον codex Flor. τὸ δὲ πλεῖστον habet. Similiter ista inter se permutata vidimus I. 13, 11. I. 59, 6. V. 4, 3.
- Verf. 6. *Verf. 6.* Ἀντιγόνου τοῦ Μονοφθάλμου. Quatuor celebres belli duces commemorat Plutarchus, in exordio vitæ Sertorii p. 568. qui *altero lumine fuere orbati*, Philippum, Antigonum, Hannibalem & Sertorium. *Antigonum* hunc *primum Syriæ regnum obtinuisse*, rursus contendit Antiochus Epiphānes apud Polyb. XXVIII. 17. *Et in ejus jura, consentientibus ceteris regibus, post prælium ad Ipsum successisse victorem Seleucum.*
- Verf. 8. *Verf. 8.* ἐπίσῃ ed. 2 seqq. Aug. Flor. Reg. B. & ora Reg. A. Mendose ἐπιέζει ed. 1. Bav. & Reg. A. in contextu. ἐπιέζει Vat. Sed in marg. γρ. ἐπίσῃ. — *Ibid.* βουλευόμενοι Casaub. & seqq. cum Reg. B. & Flor. βουλόμενοι ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Ex Vat. nil notatur. Conf. ad IV. 22, 2. — *Ibid.* Κάσσανδρος ed. Casaub. & seqq. Vat. Flor. Κάσανδρος ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B.
- Verf. 9. 10. *Verf. 9.* παρὰ Πτολεμαίου. παρὰ τοῦ Πτολ. Flor. — *Ibid.* ἡὔξον. ἡὔξων Flor. — *Verf. 10.* προσέφρανον recte dedit Flor.
- Verf. 11. *Verf. 11.* τῆς δικαιολογίας γιγνεμένης διὰ τῶν κοινῶν φίλων, quoniam per communes amicos controversia disceptabatur. At sic consentaneum erat facilius terminari litem posse, si communes adessent amici, qui velut arbitri federent. Sed hoc ipsum mox negat, *sedisse in medio, qui inhibere possent impetum illius, qui lædere alterum videretur.* Quæ ita concilianda, ut intelligamus, (id quod satis etiam clare ipse Polybius significat) primum quidem legatos de suis ad Antiochum misisse, Agathoclem & Sotibium (cap. 63, 4.) sed deinde legationes ultro citroque non nisi per externos communes amicos; Rhodios, Byzantios, Cyzicenos, Aetolos, esse administratas; (ib. verf. 5 sq.) qui mandata quidem ab altero rege ad alterum perferrebant, ceterum nec causam juraque utriusque satis cognita habebant, ut ad ea, quæ quoque tempore ab altera parte respon-

spondebantur, regerere & opponere quæ ad rem pertinebant, possent; nec auctoritate atque pondere apud reges tantum valebant, ut eos compellere quodammodo ad componendam litem, &, ne nimis manifeste alter alterum læderet, prohibere possent. Conf. c. 66, 9. & ibi notata.

Verf. 13. λόγον ἠνείχετο. λόγου ed. 1. invitis msstis. — *Verf. 13.*
Ibid. A verbis δεινὸν ἠγούμενος usque τῶν τοιούτων temere omnia transfiliit ed. 1. — *Ibid.* καὶ τολμᾶν. καὶ deest ed. 2. & Aug.

CAPVT LXVIII.

Cap.
LXVIII.

Verf. 1. πρσβεύοντες μὲν ἄλις ἔχον. Vulgatam scripturam ἄλξεις latine sic reddiderat Casaubonus: *quum igitur, dum per legatos agerent, utrique suis se propugnaculis tuerentur.* ἀλύξεις, id est *effugia*, suspicatus erat Scalliger. Sed ita opportunum est ἄλις, ut, hoc semel in medium prolato, nil aliud quæri debuerit; & ut merito miratus sit Reiskius, Casaubonum in apertissimo mendo tuendo potuisse operam perdere. — „Incredibile dictum est, ait idem REISKIUS, quot mendas pepererit ille ductus & similibus, quem tamquam caudulam græci librarii clausulis vocum appendent, aliàs alia significantem, κός, κῆ, κόν, κος &c. &, ut ex hoc loco conjicio, etiam ις. Primum itaque videtur aliquis pro ἄλις scripsisse, per compendium idem significans, ἄλξ. Venit deinde alius, & illud compendium interpretans ις vel εις adscripsit. Inde utroque, & compendio & ejus interpretamento, confuso natum ἄλξεις, vox hic quidem nihili.“ — Mediis etiam vocibus interdum interferitur illa cauda. Habes illius notæ, in significantis, exempla in Tabula ad Montfauc. Palæogr. græc. p. 344. col. 3. sub finem in vocabulis βασιλικὸν & θανατική. De simillima figura, valente ερ, dixi ad cap. 67, 2. Quod, vice versa, pro ἀλλ' ἀπρξ, ἀλλὰ πρην legerunt scripseruntque librarii XII, 11, 6. ex pari causa ortum. Iam & ipsas ις literas eadem figura expressas in scriptis libris observasse mihi videor, nec tamen locus nunc menti

menti occurrit, nec plane adseverare velim: sed facile intelligitur, si fugiente calamo literæ i inferne adnectitur litera ε, similem literæ ξ posse figuram prodire.

Ibid. εἰσβαλῶν scripsit Casaub. εἰσβαλῶν ed. 1. 2. cum msstis.

Verf. 2. *Verf. 2.* ὀλοσχαρέστερον ἐπιτρέψαντες. Possis suspicari τὸ ὀλοσχαρέστ. Sed ὀλοσχαρέστερον adverbium est, non accusativus nominis: & frequentissime absque accusativo construitur verbum ἐπιτρέπειν, in illa præsertim phrasi ἐπιτρέπειν τινὶ περὶ τῶν ὄλων, cui æquivalet fere hæc ὀλοσχαρέστερον ἐπιτρέπειν τινί. In vitis msstis h. l. ἐπιστρέψαντες dant ed. 1. 2.

Ibid. χορηγίας τὸ παρῆγαν εἰς τοὺς κατὰ Γάζαν τόπους. — „Videtur παρῆγον scribendum. Sic lib. I. c. 18, [5.] τὰ χορηγία καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν ἤθροισον καὶ παρῆγον εἰς Ἐρβησσόν.“ GRONOVIVS in *Notis msstis*.

Verf. 3. *Verf. 3.* εἰς τὸν πόλεμον ἐνέβαινε. Sic scribendum monerat Reiskius, & id ipsum obtulerunt codd. Flor. Aug. Reg. A. Ex Vat. quidem nil notatum.

Verf. 6. *Verf. 6.* τὰ κατὰ Πλάτανον στενὰ &c. De his geographicis Coelesyriæ & Phœnicis, ad Norisii Epoch. Syro-Maced. p. 431. & 463. ablegat Reiskius, & ad Wesselingii Adnotationes ad Itineraria. Est autem alia *Platanus* Syriæ, cujus meminit Antonini Itinerar. p. 147. inter Antiochiam & Laodiceam ad mare vel Laudiciam: alia Phœnicis est, quam nunc Polybius dicit; quæ, ut Wesselingius ad Itin. l. c. monuit, Πλατάνη apud Iosephum vocatur Ant. Iud. XVI. 11, 2. & Bell. Iud. I. 27, 2. quam κώμην Σιδωνίων Iosephus esse ait, haud procul Beryto sitam. Eadem intelligenda apud Stephanum videtur, cum ait Πλάτανος, πόλις Φοινίκης. Eodem modo idem Stephanus: Περφουρών, πόλις Φοινίκης. quam Procopius (citante Wesselingius ad Itinerar. Hierosol. p. 583.) pariter κώμην vocat. Haud procul Platano *Porphyræon* vel *Porphyrion* sita erat, ad ipsum mare, inter Berytum & Sidonem, XX. M. P. a Beryto. De qua consule Rolandi Palastin. p. 956 sq.

Ibid.

Ibid. ταύτη παρεφύλατ/s Casaub. & seqq. cum Reg. B. consentiente Flor. nescio an & Vat. Ferri autem pariter ταύτην poterat. De *angustis*, quas dicit Polybius, conf. 69, 1.

Verf. 7. εἰς Μάραθον. *Marathus*, oppidum in finibus *Aradiorum*. — *Ibid.* Ἀραδίων correxit Casaub. *Verf. 7.* Sic vero & Vat. & Flor. Ἀραδίων ed. 1. 2. Bav. Aug. Ἀρακίων Reg. A. Et sic iidem mox iterum. Simili errore apud Stephanum, sive epitomatoris culpa, sive librarium, legitur Μάραθος, πόλις Ἀκαρνανίας, pro quo, cum Marathum Acarnaniæ nemo noverit, Ἀραδίας vel Ἀραδίων scriptum oportuisse nemo dubitabit, qui veterum loca consuluerit, quæ Cellarius Geogr. Ant. III. 12. p. 416. & p. 425. congeffit.

Verf. 8. Κάλαμον. *Calamum*, Straboni & aliis præteritam, cum *Triere* & *Botry* nominavit Polybio consentiens Plinius lib. V. cap. 20. sect. 17. *Verf. 8.*

Verf. 9. προαπέστειλε. ἀπέστειλε solus Aug. — *Ibid.* *Verf. 9.* προκαταλαβέσθαι. καταλαβέσθαι ed. 1. & Reg. B. cum solo Bav. — *Ibid.* τὰς δυσχωρίας περι τὸν Λύκον καλούμενον ποταμὸν &c. Hæc, collata cum eis, quæ sequuntur αὐτὸς δὲ - - κατεστρατοπέδευσε περι τὸν Δαμοῦραν ποταμὸν, ita dicta videntur, quasi a *Beryto* meridiem versus progredienti primum occurreret *Damuras* fluvius, deinde vero *Lycus*: nam, dum *Theodotum* & *Nicarchum* cum expeditionis præmittit ad *Lycum* fluvium *Antiochus*, ipse interim cum omni reliquo exercitu progreditur, & ad *Damuram* castra locat. Et de *Damura* quidem consentit Strabo lib. XVI. p. 756. esse a meridie *Beryti*, inter *Berytum* & *Sidonem*. Nam, qui apud Strabonem *Ταμύρας* vocatur, eundem esse cum Polybii *Δαμούρα*, non solum locorum situs & soni similitudo probat; sed & nomen, quibus ab indigenis adpellatur, *Nahr-Damur*, evincit. Et opportune ait Polybius, ad *Damuram* fluvium cum exercitu substitisse *Antiochum*; nam ultra illum erat *Porphyryon* oppidum, juxta quod sunt angustiae illæ inter montes & mare, (de quibus jam dictum

Verf. 9. Etum est ad verf. 6. conf. Danville Geogr. Antienne T. II. p. 147.) quas copiis suis obsessas Nicolaus tenebat. At, *Lycum* fluvium, consentiunt scriptores, a septentrione Beryti in mare exiisse. Quare videndum, Polybii- ne errore turbatum aliquid sit hoc loco, an ex nostra locorum incertitia difficultas oriatur. Fieri potest, ut a meridie Caelesyriae decurrens Lycus fluvius ultra Berytum a septentrione circumfluat: & sic credi potest, fuisse *prope Lycum* a meridie Beryti versus orientem quasdam montium fauces, (easdem fortasse, quas *ad Platanum* oppidum esse supra dixit) quas prius occupare, aut e quibus propellere hostes necesse erat, quam de tentando transitu per angustias ad Porphyrionem cogitari tuto posset.

Cap. LXIX.

CAPVT LXIX.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* κατά τους τόπους τούτους Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. & Perott. — *Ibid.* βράχει δυσβάτω correxit Casaubonus. βραχεῖ h. l. ed. 1. 2. cum msstis, sed mox verf. 4. in βράχων consentiunt omnes. καὶ τραχεῖ. Sic quidem omnes, scripti & editi. Sed omnino καὶ τραχεῖα corrigendum, quod in ora sui libri notavit Scaliger. — *Ibid.* στενήν δέ. Mendose στενή δέ Aug. Reg. A. στενήν τε ed. 3. sola, in vitis msstis, & citra necessitatem. — *Ibid.* ἀπολείπουσιν Flor. Aug. Reg. A. ἀπολείπουσιν edd. cum Bav. ἀπολείποντα ora libri Voff. ex conject. minime necessaria.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* τὸ μὲν ἓν. καὶ τὸ μὲν ἓν Aug. Reg. A. — *Verf. 4.* τὸ δὲ ἕτερον μέρος ed. 2 & 199. cum solo Aug. — *Ibid.* Μενεδήμω. Memoratur cap. 79, 6. dux copiarum Antiochi *Menedemus Alabandensis*, qui ab hoc fortasse non est diversus.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* τῆς Παραποταμίας. conf. ad c. 48, 6.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* ἐξ ὑπερδελίου τὴν ἔφοδον, τραπέντες οἱ περὶ τὸν Νικ. Orationis seriem recte sic constituit Casaub. cum Reg. B. Perperam ἐξ ὑπερδ. τραπέντες τὴν ἔφοδον οἱ περὶ τ. Ν. ed. 1. 2. cum msstis.

Verf.

Verf. 11. κατὰ τοὺς πεζοὺς. τοὺς carent ed. 1. 2. & *Verf.* 11.
Bav.

CAPVT LXX.

Cap. LXX.

Verf. 4. Φιλωτέρα. Φιλωτέρα & Φιλωτερία scribitur *Verf.* 4.
apud Stephanum. Confer Reland. Palæst. p. 954 sq. —
Ibid. παρ' αὐτὴν τὴν Λιμνὴν &c. Ad lacum Genesar, cui
& a Tiberiade nomen est. — *Ibid.* τὴν Σκυθῶν πόλιν
Scythopolis, olim Beth-san. Vide Cellar. p. 517 sq. &
Reland. p. 992 sq.

Verf. 6. ἐπὶ Ἀταβύριον. Thabor mons & castellum. *Verf.* 6.
Ἰταβύριον vocatur in *verf.* græc. Hofæ V. 1. & apud Io-
seph. de Bell. Iud. IV. 1, 8. & sæpe aliàs. Ad Cellarium
p. 500 sq. Ex Polybio, puto, Ἀταβύριον, Φοινίκην πόλιν,
habet Stephanus Byzant. Quod præfixa litera A ex He-
bræorum articulo ortum ducat, quod ait Reiskius, id qui-
dem in dubium vocare licebit. Quod si enim ita esset,
multo magis & græcus Hofæ interpres & Iosephus, na-
tione Hebræi, Ἀταβύριον, non Ἰταβύριον erant dicturi.
Cum Atabyrium montem & Atabyrium Iovem Rhodi &
Agrigenti nosset Polybius: (vid. IX. 27, 7.) inde proclive
erat, ut idem nomen in simillimi nominis montem Cœle-
syrizæ transferret. Nam quod pro Ἀταβύριος apud Appia-
num in Mithrid. c. 26. Ταβύριος olim vulgo legebatur, id
non ab auctore, sed a librariorum imperitia, nomina pro-
pria truncantium, profectum videri debet, neque com-
mune quidquam cum Hebræorum articulo habet, quem
aliàs adesse in hoc nomine, aliàs abesse, Reiskius ait.
conf. Adnot. ad c. 54, 10.

Verf. 8. προκαλεσάμενος Flor. & sic ed. 4. 5. Monue. *Verf.* 8.
rat etiam Casaub. in ora Basil. Mendose προσκαλ. ed. 1. 2.
cum ceteris msstis. — *Ibid.* ἐν μεταβολῆς τῶν Φευγόν-
των καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων. διαναστάσεως una
voce scripsi cum Flor. monente etiam Reiskio, δι' ἀνα-
στάσεως edd. cum ceteris msstis. διαναστήναι proprium
verbum est de eis qui ex insidiis surgunt.

Polybii Histor. T. VI.

Q

Verf.

Verf. 9. *Verf. 9.* In προκαταπληξάμενος consentiunt libri. Sed nunc non erat locus præpositioni πρό. Compositis ex προς frequentissime pro simplicibus utitur Noster, ita tamen, ut ipsa præpositio majorem quamdam vim addere videatur verbo.

Verf. 10. *Verf. 10.* Κερύκας. — „An Χαυρέας?“ CASAVB. in ora Basil. Sic & Reiskius: hac una, puto, ratione nifus uterque, quod *Chaureas* notum inter Græcos nomen sit. Nam, quod Gronovius adnotavit, *Χαυρέαν* nominari in libris Maccabæorum; (II. Maccab. 10, 32 & 37.) is quidem alius est, & ætate posterior. Quod vero ex scriptura, quam cap. 71, 11. editio prima exhibet, occasionem idem Reiskius cepit conjiciendi, *Κερπέας* fortasse aut *Κερύκας* verum esse nomen, ejus rationis fundamentum profusus nullius est momenti, nam temere ibi a consentiente codicum scriptura discessit editor.

Ibid. Verbum *ὑπάρχων* deest Flor. sine damnò sententiæ. Tenendum autem visum est, ex usu Polybii, participium præsens ab *ὑπάρχω*; non, ut aliquis cogitare possit, τῶν *ὑπάρχων*, ab ὁ *ὑπαρχος*. — *Ibid.* πολλοὺς ἐμετρώρισε. Mendose πολλοῖς Vat. Flor.

Verf. 11. *Verf. 11.* Ἰππόλαχος. Temere Ἰππόλογος ed. r.

Verf. 12. *Verf. 12.* Πέλλα. Notum oppidum, in Decapoli trans Jordanem. — *Ibid.* Καμουῦν. In eodem tractu. Nil enim differt a Καμών, (ut monuit Reland. in Palæstin. p. 679.) quæ memoratur in libro Judic. 10, 5. & apud Ioseph. Antiq. Jud. V. 7, 6. ac Menassitis & Galaaditidi olim erat accensa. — *Ibid.* Γεφροῦν. *Gephirus*, nulli alii scriptori memorata, in eadem regione quærenda erit. Hebronem in hoc nomine agnoscere sibi visus erat Reiskius, sed hæc quidem longius hinc remota, quam ut de ea nunc cogitari possit.

Cap. LXXI.

CAPVT LXXI.

Verf. 2. *Verf. 2.* κατασχών εἰς τὴν Γαλάτιν. Γαλατίν Aug. Reg. A. B. Vide Cellar. III. 13. p. 636. Γαλααδίτις & Γαλαδίτη

λαδηνή vocatur is tractus apud Iosephum. Potuit ipse Polybius, potuerunt librarii nomen detorquere. Γαλαδηνήν forsā scripserat, quod primum in Γαλαδιηνήν, ut nonnumquam apud Iosephum, & ad extremum in Γαλάτιν facile potuit deflecti. Quod vero ait κατασχών εἰς τὴν Γαλαγενίτ in Galaaditidem, insolitus verbi κατέχεν usus de itinere pedestri: *navibus aliquo pervenire vel adpellere, κατέχεν εἰς τόπον τινά* dici, satis notum est.

Vers. 2.

Ibid. κύριος γίνεται Ἀβίλων. Cum vocab. κύριος ignorent veteres libri, possis etiam cum Gronovio (in Notis msstis) περιγίγνεται Ἀβίλων suspicari. Pro Ἀβίλων perperam Ἀβύλων habet Aug. & Ἀβίλων Reg. A. Conf. XVI. 39, 3. De hoc oppido breviter Cellarius p. 638. uberius Reland. p. 525 sq. Ex hoc Polybii loco Stephanus Byzant. illam urbem Ἀβίλα commemorasse videtur, quam imperite in Phœnicia sitam perhibet. — *Ibid.* εἰς αὐτὰ, pro vulgato εἰς αὐτὸ, correxit etiam Scaliger; idemque, pro κύριος, quod paulo ante cum Vrsino inseruit Casaubonus, ἐγκρατής posuit post παραβεβόηθηκότων.

Ibid. Μενέου. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. Eodem modo in suo exemplari legerat Perottus, in cuius versione, errore in prima litera commisso, *Nenni* editur, pro *Menni*. Mirum vero, *Niciam* illum, de quo hic agitur, ita insigniri a Polybio, ut dicatur cognatus fuisse *Menni*, hominis æque obscuri. *Μενναῖος*, *Μενναῖος*, pater Ptolemæi, Chalcidenes in Syria domini, Iosepho memoratur & Straboni lib. XVI. p. 753. sed is quidem seculis posterior est.

Vers. 3. τῶν Γαδάρων. Sic & XVI. 39, 3. Γαδάρων *Vers.* 3. h. l. Vat. minus recte; nam τὰ Γάδαρα in primo casu usurpatur. Perææ metropolin Iosephus dicit. Vide Cellar. p. 640 sqq. & Reland. p. 773 seqq. — *Ibid.* ἀδοκίτων *Vat.* ἀδοκίτων *Flor.*

Vers. 4. τὰ Παββατάμυνα. Conf. *vers.* 11. ubi in τῶν *Vers.* 4. Παββαταμύων consentiunt optimi libri. Et sic Stephanus, nisi quod μ literam duplicat. Conf. eundem in Φι-

- Verf. 4.** λαδέλφεια, quod est ejusdem urbis nomen, Satis de ea Cellarius III. 13. p. 648 sq. τὰ Παβατάμωνα, cum β simpliciter, ed. Casaub. & seqq. Cum Bav. faciunt ed. 1. 2. — *Ibid.* Ἀραβίας. Ἀβραβίας ed. 1. 2. cum Bav. Et sic mox iidem Ἀβράβων. — *Ibid.* καὶ πλείους. καὶ, familiarem Polybio in hac connexionione particulam, obtulerunt Vat. & Flor. — *Ibid.* παντ' ἐν ἐλάτῳι θέμενος. ἐν carent Aug. Reg. A. male.
- Verf. 6. 7.** *Verf.* 6. αὐτὸν παρεσκ. αὐτὸν Bav. Reg. A. — *Verf.* 7. Θεοδ. καὶ Νικαρχ. Νικ. καὶ Θεοδ. Aug.
- Verf. 8.** *Verf.* 8. καὶ νύκτωρ. Sic scripti omnes. Temere neglectum h. l. erat καὶ ab editoribus. Commode vero post καὶ νύκτωρ particulam μὲν inferunt Vat. Flor. Aug. Reg. A. quæ ne a nobis quidem negligi debuerat: respondet enim ei verfu sq. οὐ μὴν. — *Ibid.* παραλείποντες. Temere παραλείποντες solus Reg. B. Hinc παραλείποντες Casaub.
- Verf. 9.** *Verf.* 9. ὑποδείξαντος ed. 2 & seqq. cum msstis, excepto Bav. — *Ibid.* ἀναβρίξαντες. ἀναβρίξαντες Aug. Possis ἀνωρύξαντες suspicari. Sed nil urget: bene habet vulgata, in quam consentiunt libri. — *Ibid.* ἐνέφραξαν. ἀνέφραξαν Aug. male.
- Verf. 10.** *Verf.* 10. παρέδοσαν. παρεδίδοσαν Flor. — *Ibid.* αὐτοὺς tenui, ut editum inveni ab omnibus. Sed αὐτοὺς Bav. Aug. Reg. A. B.
- Verf. 11.** *Verf.* 11. Παβαταμώνων Vat. Flor. Reg. A. Παβαταμώνων edd. cum Bav. & Aug. Conf. verf. 4. — *Ibid.* ἐπὶ μὲν τούτων. Verba ἐπὶ μὲν temere neglexit ed. 1. — *Ibid.* In Κερκίαν rursus, ut cap. 70, 10. consentiunt libri, quibus invitit Κερκίαν dant ed. 1. 2. — *Ibid.* ἀποστάτας. ἀποστάτας Aug. — *Ibid.* προκατασκευάζειν. Consentiant quidem libri; putem tamen προκατασκευάζειν scripsisse Polybium, sive per pleonasmum pro more suo adjecta præpositione πρὸς, (conf. ad c. 70, 9.) sive ea vi præpositionis, ut dicat, ad securitatem eam, quam sibi ipsa præstare illa loca possint, accedere debere tutamen a copiis Antiochi præstandum.

CAPVT LXXII.

 Cap.
LXXII.
Verf. 1.

*Verf. 1. Θερσίαν. Θερσίαν Flor. — Ibid. In Πεδονηλισσῆς constanter consentiunt codices; unus Aug. h. l. Πεδονηλισσῆς. Mendose Stephanus: Πεδονηλισσός, πόλις Πισιδίας, & τὸ ἄθνηκὸν Πεδονηλισσεύς. — Ibid. Σελεγίων. Σελεγίων Vat. & Flor. quemadmodum & apud Strab. l. XII. p. 571. editur; minus recte, nam in primo casu Σελεγῆς scribunt omnes, consentiente Stephano Byz. *Seige*, Lacedæmoniorum colonia, *Pisidia* pariter, ut *Pedneliffus*, accensebatur.*

Verf. 3. Γαρσύηριν. In hoc nomine constanter in tota *Verf. 3.* hac narratione consentiunt libri. Supra, c. 57, §. capite truncatum, & ad extremum in *Σίνυριν* detortum vidimus.

Verf. 4. τὰ στενὰ τὰ περὶ τὴν καλουμένην Κλίμακα. *Verf. 4.* *Climax* mons, Lyciam *Milyadem*que, quæ pars Lyciæ habetur, a *Pisidia* & Pamphilia separans, itinere Alexandri M. nobilitatus. (Vide Plutarch. in Alex. p. 673 sq.) Per illum montem, ex occidentalibus minoris Asiæ partibus versus orientem proficiscentibus, duplex transitus patet, ut docet Strabo lib. XIV. p. 666: alter ex Lycia proprie dicta in Pamphyliam, per angustias eas, quæ post Phaselum urbem sunt inter ipsum montem atque mare, quæ Alexander exercitum suum transduxit: alter, ex *Milyado* in *Pisidiam*, per ipsas montium fauces, haud procul Termesso, *Pisidiæ* urbe. Iam *Garsyeris*, ex Lydia ab Achæo missus, per *Milyadem* in *Pisidiam* intrare debuit: quare istæ intelligendæ montium fauces, quas *Selgenses*, quorum magnam in ea regione fuisse tunc potentiam adparet, occuparunt.

Ibid. τὴν μὲν εἰσβολὴν τὴν ἐπὶ Σάπορδα κατεῖχον. Videtur hic esse præcipuus transitus: nescio an idem, quem prope Termessum statuit Strabo. *Saporda* vel *Sarpoda* quid sit, doctiores inquirent. Mihi nil, quod huc spectet, reperire licuit. De *Sarpedone*, Ciliciæ promontorio, cogitari nunc nequit. — *Ibid. προσβάσεις.* Sic veteres

codices omnes. Temere prorsus *παραβάσεις* edd. errore ex ed. I. continuato.

Verf. 5. *Verf. 5.* εἰς τὴν Μιλαάδα. Vide notata ad *verf. 4.* — *Ibid.* Κρητῶν πόλιν. Κρητόπολις vel Κρησσόπολις vocatur apud Ptolemæum. — *Ibid.* πῆν εἰς τοῦμπραθεν πορείαν. τὴν εἰσπορείαν Flor.

Verf. 7. *Verf. 7.* ἀπεχώρησαν Flor. Aug. Reg. A. B. Præstat hoc alteri; nam ἀναχωρεῖν proprie dicitur, qui ob hostium adventum, aut pressus jam ab hostibus, sese recipit. — *Ibid.* τὴν τοῦ εἴτου κομιδὴν. τοῦ caret Aug. κομιδὴν vero perperam neglexerunt Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 8. 10. *Verf. 8.* ἐνεργόν. Temere ἐνεργον ed. 1. 2. 3. — *Ibid.* Φάυλλον dederunt Vat. & Flor. ut suspicatus erat Reiskius. Φάυλον Bav. Aug. Reg. A. Φάυλον edd. Et sic rursus cap. 73, 1. — *Verf. 10.* Πεδνηλισσεῦσι. Πεδνηλισσεῦσι h. l. ed. 1. & Reg. B. invitis vetustioribus msstis,

Cap.
LXXIII.

C A P V T L X X I I I .

Verf. 1. *Verf. 1.* Σαλγῆς. Σάλγες, penacutè, constanter Vat. minus rectè.

Verf. 3. *Verf. 3.* Ἐτενῆς tenui, ut erat editum. In Bav. Aug. & Reg. A. est Ἐντενῆς, superscripta litera ε super secunda nominis litera, ut nescias, voluerint-ne Ἐνετενῆς, an Ἐτενῆς. Sed pro posteriore lectione pugnat Flor. in quo est Ἐτενῆς, & Perottus, qui *Etennenses* habet, & Vat. e quo nulla discrepantia ab editis adnotata est. Et Ἐπτένη vel Ἐτένη, Pamphylizæ urbs, episcopi sedes, aliàs etiam memorata reperitur, ut docuit Cellar, Geogr. III, 6, p. 225. cui non repugnat, quod Pisidiæ hunc populum accenset Polybius; nam & *Side* etiam, supra quam in montanis habitasse Etennenses dicit, Pamphylizæ est; unde intelligitur, in confinibus Pisidiæ & Pamphylizæ habitasse *Etennenses*. *Aspendus* pariter Pamphylizæ.

Verf. 4. 5. *Verf. 4.* Σιδηται rectè Vat. Flor. Aug. Reg. A. Σιδηται edd. cum Bav. — *Verf. 5.* πεπεισμέως, πεπεισμένοι Aug.

Verf.

Verf. 6. ἐνδείας. Imperite ἀνδρείας Aug. Reg. A. — *Verf. 6. Ibid. μέδιμον πυρῶν* recte Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. nisi quod Aug. & Reg. A. perperam ρ duplicant. Mendose πυρὸν ed. 1. cum Bav. Id in πυροῦ mutavit ed. 2. quod tenuere sequentes. Amant vero Græci in hoc nomine pluralem numerum.

Verf. 8. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, in rebus bellicis, vel ad bellum pertinentibus. Sic quidem ed. 1. 2. consentientibus omnibus codicibus. Vrsino obtemperans Casaubonus πολέμοιο edidit. πολεμικοῖς correxit Scaliger. Sed τὰ πολέμια, ut monuit Reiskius, idem sunt ac τὰ πολεμικά. Vide Adnot. ad II. 36, 2.

Verf. 9. προσέβαλλον. προσέβαλον Flor. Aug. Reg. A. — *Verf. 9 seq. Verf. 10. τοῦ χάρακας.* Temere τῆς χαρ. ed. 1. 2. — *Verf. 13. συμβαίνοντος. συμβάντος* solus Aug.

CAP V T LXXIV.

Cap.
LXXVI.

Verf. 1. συνηλθα recte Casaub. cum Reg. B. & Bav. *Verf. 1. συνηλθας* ed. 1. 2. Flor. Aug. Reg. A. — *Ibid. καὶ βουλεύσασθαι.* ἢ βουλευσ. edd. & Reg. B. invitis vett. msstis.

Verf. 4. Ἀντιόχου τοῦ μεταλλάξαντος τὸν βίον ἐπὶ Θράκης. *Antiochum* hunc quemnam dicat in Thracia mortuum, videant viri docti. Mihi non liquet; & vanas conjectari conjecturas nil adtinet. — *Ibid. δοθείσης δ' ἐν παρακαταθήκῃ καὶ Λαοδίῃς αὐτῷ, τῆς Ἀχαιοῦ γενομένης γυναικός.* Ita dictum hoc videri poterat, ac si *Laodice* ista fuisset filia Antiochi illius, quem in Thracia vita functum ait; quæ a patre, cum in Thraciam discederet, fidei Logabaeos fuisset commissa. Sed *Laodicen, Achæi* uxorem, Mithridatis regis fuisse filiam, diserte ait Noster VIII. 23, 11.

Verf. 7. τοσοῦτον. τοσοῦτα Flor. — *Ibid. ἀπέχετο* *Verf. 7. τοῦ βοηθεῖν.* Sic vett. codd. omnes. Temere ἀπέχετο ed. 1. hinc ἀπέχετο Reg. B. & ed. 2.

Verf. 8. *Verf. 8. ἐπισπασομένους. ἐπισπασαμένους* Flor. In Bav. videtur nonnemo ex *ἐπισπασ.* voluisse *ἐπισπασομα.* facere.

Cap.
LXXV.

CAPVT LXXV.

Verf. 2. *Verf. 2. καὶ πολλοῖς καὶ πολλάνις.* Alterum *καὶ*, quod aberat vulgo, dedit Vat. Flor. Aug. Reg. A. Leve mendum, *πολλάνις* pro *πολλάνις*, lubens typhothetæ condonabit æquus Lector. — *Ibid. εὐπαραλογιστ.* Imperite ἐν *παρμολογ.* ed. 1. & *ἀπαραλογιστ.* ed. 2. contra codicum fidem. — *Ibid. δοκοῦν εἶναι πανουργότατον.* Similis & sententia & oratio XVII. 15, 15. *πανουργος* in bono, saltem non malo sensu accipiendum, pro *callidus*, *prudens*, *ingeniosus*, ut XL. 5, 8. Habet hunc locum *Codex VRBINAS* in Excerptis, a verbis *Καὶ μοι δοκεῖ*, usque *ἐμπειρίαν* verf. 6.

Verf. 4. *Verf. 4. αἰεὶ* dedere veteres codices omnes; *αἰεὶ* edd. & Reg. B.

Verf. 6. *Verf. 6. παρέχεται χρεῖας, τὰς* ignorant Vrb. Vat. Aug. Reg. A. nescio an Flor. e quo nil notatum. — *Ibid. πολυπραγμοσύνη* est *variatarum artium & literarum studium*. — „*ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης* idem est, iudice REISKIO, ac si dixisset *ἐκ τῆς ἱστορικῆς πολυπραγμοσύνης, e curiositate seu sedulitate multa cognoscendi, quæ satiatur percunſando.*“ — *Ibid. περιποιεῖσθαι.* Perperam simpl. *ποιεῖσθαι* Aug.

Verf. 10. *Verf. 10.* In *ἐπιθήσοντες* consentiunt libri. *ἐπιθήσοντες* se malle jam Casaub. in ora Basil. & Reiskius significarunt.

Cap.
LXXVI.

CAPVT LXXVI.

Verf. 2. *Verf. 2. τὸ Κσβεῖδιον* vel *Κσβεῖλιον* proprium videtur monti fuisse nomen, in quo templum erat Iovis.

Verf. 3. *Verf. 3. ὑπὸ τὸν θυμὸν.* Vide ad II. 19, 10.

Verf. 4. *Verf. 4. ταῖς ἀυλείαις* recte edd. ex Bav. intell. *θύραις.* Perperam *τοῖς ἀυλείαις* ora libri Voss. quod nullus ex nostris codd. habet. — „*Erant binæ januæ vel fores atrienſes,*

ses, exteriores in viam publicam exeuntes, alterae interiores ex atrio in domum ipsam ducentes." REISK.

Verf. 6. τὸ Κεσβέδιον. τὸν Κεσβ. h. l. Aug. — *Verf. 7.* Μυ. *Verf. 6. γ.* σῶν. Temere μισῶν ed. 1. 2. — *Ibid.* ἀπέστησαν τῆς ὁρμῆς. — „Non improbo ἀπέστησαν. Est tamen in hac re usitatus ἀπέστησαν, *inhibuerunt eorum impetum.*“ REISKIVS. — Sed cf. V. 5, 2.

Verf. 9. ἐπιστρατοπεδείαν. Simpl. στρατοπεδ. Aug. — *Verf. 9. 11.* *Ibid.* τοὺς πρεσβυτ. Temere πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους idem Aug. — *Ibid.* σκονδάς. σκουδά; ed. 1. 2. 3. — *Verf. 11.* δὴ εὖν. Rectius delebitur δὴ cum Vat. & Flor. — *Ibid.* συρλένειαν recte ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. & Vrsino. Sic & Perottus, *conjunctionem.* Stephanus: Σέλλη, πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακεδαιμονίων.

CAPVT LXXVII.

Cap.
LXXVII.
Verf. 3.

Verf. 3. τοὺς Τεκτοσάγας. Conf. Adnot. ad c. 53, 3. Vereor tamen, ne non satis caute hoc quidem loco fecerim, quod a consentiente codicum scriptura, *Αιγασάγας*, discessi. *Τεκτοσάγι* enim & multo ante hæc tempora in Asiam erant transfregi, & hoc tempore numerosus populus erant, in mediteranea Asiæ minoris parte late potens, (Liv. XXXVIII. 16.) & longe posthac grave bellum cum Romanis sustinuerunt. (Liv. ib. cap. 24 sqq.) Hi autem Galli, de quibus nunc agitur, quos τοὺς Αιγασάγας (adjecto articulo) nominant codices Polybiani, ab ipso hoc Attalo primum ex Europa in Asiam nuperrime erant vocati, (vide c. 78, 4. & c. 111, 2.) & paulo post a Prusia, Bithyniæ rege, interneccione deleti. (cap. 111, 5 sq.) Ex quo adparet, fuisse peculiarem gentem Gallicam, non nimis numerosam, cui fortasse nihil cum *Τεκτοσάγαις*, nisi Gallicum nomen & origo Gallica, commune erat; quæ adeo peculiare nomen, nobis ceteroquin obscurum, potuit habere. Restitutos igitur Polybio *Αισαγας*, donec de eorum nomine aliud quid certius constiterit, velim. Dubitanter Casaubonus in latina versione

scripserat: *Attalus Aegofages (sive ii sunt Teffofages) Gallos secum habens.*

Verf. 3. *Verf. 3. προσέθεντο* ed. 2 & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. *προσέθεσαν* ed. 1. & Reg. B. cum Bav. — *Ibid. τῆς βίας. τῆ βία* ed. 1. 2. & Reg. B. cum Bav.

Verf. 4. *Verf. 4. Φώνικα* recte edd. cum Bav. *Φώνέα* Vat. Flor. *Φώνεα* Aug. Reg. A. — *Ibid. Αιγαίς καὶ Τημνίται.* Strabo lib. XIII. p. 621. *ταῖς Αἰολικαῖς πόλεσιν ἔτι καὶ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον καὶ τὴν Τῆμον.* Vide Cellar. III. 3. p. 66 sq. In *Αἰγαίς* consentiunt scripti cum editis; unus recentissimus Reg. B. *Αιγεῖς* habet. Infra, XXXIII. 11, 8. vulgo *Αιγέων* in gen. plur. legebatur, quod in *Αιγαίων* mutavimus. In nummo vet. apud Patin. p. 5. esse *Αιγαίων* monuit Harduin. ad Plin. T. I. p. 280. n. 22. Invenitur vero & *Αιγίεις* & *Αιγαῖοι* gentile. *Τημνίται* vel *Τημνίται* scribendum Mercerus, Casaubonus, Valesius, (ad lib. XXXII. 26, 12.) Palmerius, monuerunt; & in versione lat. hoc expressit Casaub. in græcum vero contextum primus Gronovius recepit. Sic vero dederunt Vat. & Flor. *Λημνίται* ed. 1. 2. 3. cum Bav. *Λημνίται* Aug. Reg. A.

Verf. 5. 6. *Verf. 5. ἦκον δὲ καί. καὶ* caret Flor. — *Verf. 6. ἐπὶ ταῖς συνθήμας.* — „Forte ἐπὶ ταῖς αὐταῖς συνθήμας.“
REISK.

Verf. 7. *Verf. 7. διαβὰς τὸν Λύκον ποταμόν.* Est *Lycus*, Phrygiæ & Carizæ fluvius, in Mæandrum influens, prope Laodiceam. (Strab. l. XII. p. 578. Ptolem. V. 2. p. 118. & 119.) Eum h. l. dicere Polybius non potuit. Est alius, cujus Plinius meminit, lib. V. 29, 31. ad Thyatira urbem, quæ inter Pergamum & Sardes est; (conf. Cellar. III. 4. p. 129. & Antonin. Itinerar. p. 335 sq.) ignotus ceteris scriptoribus. Ad *Caicum*, *Καῖκον*, nobilem amnem, *Myfia* est, in quam nunc intrasse Attalum Polybius dicit. (cf. Strab. XII. p. 571. & sæpe aliàs.) Videndum ergo, ut innuit Reiskius, an *Καῖκον* pro *Λύκον* fit substituendum. Quodsi vero is est *Lyci* illius, qui Thyatira adluit, cursus, quem ei Danvillius in Asiæ tabula tribuit, qui in *Cai-*

eum facit influentem; nil opus fuerit, ut alium circumspiciamus. Est vero & Plinio teste V, 32, 40. *Lycus* antiquum nomen *Rhyndaci* fluvii, de quo mox.

Vers. 7.

Ibid. πρὸς Καρσέας. An *Καρησέας*, a *Careso*, Troadis fluvio & oppido olim cognomine, cui circumjecta regio *Καρησηνή* vocatur apud Strab. XIII. p. 603.

Vers. 8. τὰ Δίδυμα τέχνη. *Δίνδυμα* fortasse scripsit: nam dicere utique videtur *castellum* vel *castella* quædam in monte illo sita, qui *Cyzico* imminet, cui τὸ *Δίνδυμον* vel τὰ *Δίνδυμα* nomen fuit. De quo monte fati dixerunt geographi: consule saltem *Strabonem* lib. XII. p. 575. & *Stephanum*, ejusque *Interpreses*. Potuit vero etiam *Δίδυμα* scribere *Polybius*, quemadmodum *Nicandri Scholiastes*; quem erroris quidem arguit *Holstenius* ad *Stephanum*; sed fortasse immerito; nam a *εἰδύμοις* repetitur orlgo nominis, ut monuit *Scholiastes Apollon. Rhod.* ad I. 985. & *Etymologus* in *Δίνδυμον*. — *Ibid.* καταλαλιμ. καταλελιμμένος *Vat.* Temere *καταλελυμ.* ed. 1. 2.

Vers. 8.

Vers. 9. τὸ Ἀπίας πεδίον. *Appia* vel *Apia*, *Phrygiæ* memoratur oppidum. Vide *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 275. n. 3. *Cellar.* *Geogr. Ant.* III. 4. p. 163. & *Hieroclis Synecdemon* in *Itinerariis* a *Wessel.* editis, p. 668. Ex narrationis quidem filo apud *Polybium* intelligi videtur, *Mysiæ* fuisse hoc oppidum: sed & alia oppida ab aliis *Phrygiæ*, ab aliis *Mysiæ* accensentur, ut docuit *Cellarius* III. 3. p. 38. — *Ibid.* τὸν Μέγιστον ποταμόν. *Rhyndacum* hunc esse, docet *Scholiastes Apollon.* I. 1165. qui eum fluvium sua ætate *Μέγιστον* appellatum ait.

Vers. 9.

CAP V T LXXVIII.

Cap.
LXXVIII.

Vers. 1. ἐκλείψωσ σελήνης. *Diem* hujus *defectus lunæ* definire conati sunt *Scaliger* ad *Euseb.* p. 138. & *Petavius* de *Doctr. Tempor.* T. II. p. 68. quorum tamen *calculi* duobus inter se differunt annis.

Vers. 1.

Vers. 3. καθ' αὐτούς. καθ' αὐτοῦσ Flor. ← *Ibid.* στρατοπεδεύοντας. *στρατεύοντας* ed. 1. 2. & *Bav.* in contextu,

Vers. 3.

- textu, sed vera lectio in marg. eadem manu. — *Versf. 4.* ἐξα-
 κολουθήσουσαν se malle significavit Casaub. in ora Basil.
- Versf. 5.* *Versf. 5.* Διὸ τῆς &c. usque διάβασιν desunt omnia in
 Aug. & Reg. A. — *Ibid.* λαβόμενος. Verum videtur
 ἐπιλαβόμενος, quod offert Flor. — *Ibid.* ὅποσα ἂν αὐτῶν
 παρακλῶσι τῶν δυνατῶν. ὅπ. ἂν παρακ. τῶν δυν. αὐτῶν
 ed. 1. cum Bav.
- Versf. 6.* *Versf. 6.* τοὺς Τεκτοσάγας. τοὺς Αἰγοςάγας resti-
 tue. Vide ad cap. 77, 3. — *Ibid.* Ἀλεξανδρεῦσι. *Ex*
Alexandria Troade. conf. cap. 111, 3.

Cap.
LXXIX.

CAPVT LXXIX.

- Versf. 1.* *Versf. 1.* ἐτοίμους ex Reg. B. adoptavit Casaub. cui
 suffragatur unus Flor. ἐτοίμας ed. 1. 2. cum ceteris; nec
 ex Vat. notatur discrepantia. Neutrum male. Vide IV.
 18, 3. III. 96, 3. — *Ibid.* ἐγίγνοντο πρὸς τῷ Flor. Aug.
 Reg. A.
- Versf. 3.* *Versf. 3.* Ἄντιοχος δὲ γνούς Ἔς Habet hæc & quæ
 sequuntur usque ad finem descriptionis *Pugna ad Raphiam*,
 cap. 86, 7. *codex VRBINAS* in Excerptis; in cuius mar-
 gine ad h. l. est Titulus: Ἐθροισις λαοῦ Ἀντιόχου.
Ibid. ἦσαν δ' αὐταί. Particulam δ' temere neglexerunt
 ed. 2 & seqq. — *Ibid.* μὲν post Δᾶαι caret unus Aug. —
Ibid. Καρμάνιοι καὶ Κιλικες Suspectum hoc loco fuit
 ΚΕΙΣΚΙΟ *Carmanorum* nomen, cum quia Cilicibus jun-
 guntur, tum quia mox infra rursus *versf. 7.* memorantur
Carmani: itaque aut Ἄρμενοι h. l. legendum suspicatus
 est, aut Καρχακνοι οἱ καὶ Κιλικες, quasi iidem essent *Car-*
mani atque *Cilices*; nam „qui postmodum, ait, *Cilices*
 sunt a Græcis dicti, suo nomine sese appellabant *Kara-*
manos, aut *Kermeanos*, ut Turcæ pronunciant.“ — Sed,
 quo nomine sive Turcæ sive Arabes adpellent *Cilicæ* in-
 colas, parum id ad Polybium pertinere consentient puto
 omnes. Illud intelligi velim, idcirco nominari h. l. *Car-*
manos vel *Curmanios* cum Cilicibus & Dahis, quoniam
 eodem modo erant armati, scil. in modum levis armaturæ

Mace-

Macedonicæ; quare & Macedonem ducem habuerunt. conf. c. 82, 10. Cui non repugnat, quod in eodem exercitu fuerint alii rursus *Carmani*, alio modo armati, quibus dux natione Medus erat præfectus.

Verf. 4. ἄνδρες μύριοι ed. 1. Bav. Vrb. Flor. Reg. B. *Verf. 4.* Perottus. Ex Vat. vero, qui cum ed. 2. collatus est, nil adnotatur. Istum autem numerum flagitat summa copiarum, quam subducit *verf. 13.* — *Ibid.* Ἀργυροσπίδες. Ad gravem armaturam hi pertinebant. Diodorus Sicul. XVII. 57. τὸ τῶν Ἀργυροσπίδων πεζῶν τάγμα, διαφέρων τῆ τε τῶν ὀπλων λαμπρότητι καὶ τῆ τῶν ἀνδρῶν ἀρετῇ. ubi vide Wessiel. & confer ab eodem laudatum Freinfhemium ad Curt. VIII. 5, 4.

Verf. 6. Ἀγριᾶνες cum circumflexo accentu scripsi. *Verf. 6.* Ἀγριᾶνες edd. cum Bav. & Aug. Ἀγριάννες Vat. Flor. Vrb. Reg. A. — *Ibid.* τοξόται. καὶ τοξόται solus Vrb. — *Ibid.* ὁ Ἀλαβανδεύς. Sic bene Casaub. & seqq. Perperam ὁ Λαβανδεύς ed. 1. 2. cum Bav. & Vrb. Ἀλαβανδεύς Vat. Flor. Aug. Reg. A. absque articulo, quo carere etiam poteramus. *Alabanda*, nobilis urbs Carizæ. Λάβρανδα ejusdem Carizæ vicus perhibetur; (vide Steph. & ejus Interpretes:) nec tamen idcirco quidquam suadet, ut ὁ Λάβρανδρεύς cum Reiskio h. l. suspicemur. Idem *Menedemus* jam supra nominatus est, cap. 69, 4. sed absque patriæ mentione.

Verf. 7. Κισσιῶν Vrb. Flor. Aug. Reg. A. Perott. Sic *Verf. 7.* vero & Bav. cap. 82, 12. *Cissia*, pars Susianæ, in qua urbs ipsa Susa. vide Cellar. III. 19. p. 798. & de scriptura confer Holsten. ad Steph. in Σοῦσα. — *Ibid.* Καδουσίων. conf. c. 44, 9. — *Ibid.* Καρμανῶν. Nil necesse erat, in *Καρμανίων* hoc mutare, licet eosdem *Καρμυλούς* dicat cap. 82, 12. Vtramque formam nominis gentilis, *Καρμανοί* & *Καρμάνιοι*, diferte agnoscit Stephanus. Nec opus est, ut *Ἀρμενίων* h. l. suspicemur cum Gronovio. Confer Adnot. ad *verf. 3.* — *Ibid.* προστέτακτο τοῦ Μήδου. Mendose προσέτακτο Μήδου Aug.

Verf.

- Verf. 8.** *Verf. 8.* In *Ζαβδιβήλω* cum edit. i. consentiunt codices ad unum omnes. Temere prorsus *Ζαβδιφίλω* ed. 2 & seqq.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* τῶν δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλ. Conjunctionem δὲ temere neglexerunt editi. — *Ibid.* εἰς πεντακισχιλίους. Sic Casaub. & seqq. consentientibus msstis, excepto Bav. in quo defunt hæc verba. Obscopæus ex Perotti versione supplens numerum, πεντακισχιλίοι ediderat. Imperite πεντακισχιλίους, absque εἰς, ed. 2.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* χιλίους μὲν καὶ πεντ. Carent μὲν editi, in vitis msstis. — *Ibid.* Ζέλον Vat. Flor. Aug. Reg. A. Perott. Ζέλην Bav. nec ex Vrb. notatur varietas. — *Ibid.* Γορτύνιον. Perperam Γοργύνιον Vrb. Flor. Aug. Reg. A. In Aug. tamen littera τ antiqua manu superscripta. *Gortynii*, Cretenses. IV. 53 sqq.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* ἀκοντιστῶν Λυδοί. ἀκοντιστῶν μὲν Λυδοί Vat. Vrb. & Vrsin. — *Ibid.* Κάρδακες. Militum mercenarium genus, bellicolorum & rapina vivere solitorum. Vide Interpretes Hesychii ad voc. Κάρδακες, & Intt. Cornelii Nepotis in *Datam.* c. 8. Eustathius in B. *Iliad.* p. 279. ed. Bas. (368. ed. Rom.) laudatus a Spingio ad Hesychium: Κάρδακες, στρατιῶται περὶ Ἀσίαν. Ὁ δὲ Ἄλλιος Διονύσιος οὕτω Φησὶ. Κάρδακες οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλ' οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι, παρὰ Θεοπόμπῳ. Ἀπλῶς δὲ, Φησιν, οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρείον καὶ κλῶπα Κάρδακα ἐκάλουν.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* ἀδελφιδούς. *Antipater*, Antiochi fratris filius. Liv. XXXVII. 45.

Cap.
LXXX.

CAPVT LXXX.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* τοῖς ἐφελκομένοις, qui tardius sequebantur; vel simpliciter, cum Casaubono, qui sequebantur a tergo. conf. IX. 40, 2. — *Ibid.* παρὰ τὸ Κασίον καὶ τὰ Βάρραθρα. Stephanus: Βάρραθρον, τόπος κοῖλος. - - ἔστι καὶ Βάρραθρα πλησίον τοῦ Κασίου. Et Strabo, l. XVI. p. 760. laudatus ibi a Borkelio: τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ Βάρραθρα, δὲ
πρὸς

ποιεῖ ἢ παρεκχεόμενος Νεῖλος, φύσει κελων καὶ ἐλωδῶν ὄντων τῶν τόπων. id est: *Barathra*, s. *voragine prope Pelusiam*, *Nili effusionibus facta*, cum ea ioca natura cava sint ἔσ *palustria*. De *Casio* monte idem ibidem. Pro βάραθρα mendose vulgo Strabonis etiam codices βάρθρα dant l. XVII, p. 803. Neminem vero in errorem inducat, quod vulgo apud Stephanum editur, Τάρβρα, πόλις Διβύης, nam id ex Τάρβρακα corruptum esse docebimus ad Polyb. XII. 1, 2.

Vers. 2.

Vers. 3. Quod ei proxime post verba διὰ τῆς ἀνύδρου, in quæ definit vers. 2. in hunc modum legimus cum editis & scriptis libris omnibus, qui ad nostram quidem notitiam pervenerunt, Παραγενόμενος δ' εἰς Γάζαν, καὶ προσαναλαβῶν αὐτοῦ (vel ἐνταῦθα) τὴν δύναμιν, αὐδῆς προηέ βάρθην, & deinde si ita pergimus, διανύσας δ' ἐπὶ τὸ προκείμενον & sic porro; hoc dixerit Polybius, *Ptolemæiων ex Aegypto primum Gazam venisse, deinde quinque iursus dierum spatium progressum pervenisse Raphiam, neque tamen usque ad ipsam urbem, sed sublitisse cis Raphiam ad sex millia passuum*, (hoc ipso vers. 3.) *eodem loco, quo deinde pugna cum Antiocho commissa est.* (vers. 4-6. & cap. 82, 1.) Simul vero idem Polybius, reliquis omnibus consentiens scriptoribus, nobis dicit, *eamdem Raphiam primam esse urbem, quæ proficiscentibus ex Aegypto in Cælesyriam* (& satis jam notum est, totam Palæstinam ab eo *Cælesyriæ* nomine constanter comprehendi) *occurrit.* Et consentiunt omnes scriptores, *post Raphiam versus septemtrionem esse Gazam*; & docent itineraria, *Gazam a Raphia non quinque dierum itinere, sed xxii. millibus passuum abesse*: (Antonin. Itin. p. 151. Ioseph. Bell. Iud. lib. IV. extr.) & ipse Polybius satis significat, probe sibi fuisse cognitum eum situm eamque distantiam; nam, *ex pugna*, ait, *Antiochum fuga statim Raphiam se recepisse*, (cap. 85, 13.) *mox vero proxima nocte ulterius retrogressum Gazam petiisse*, (cap. 86, 4.) ἔσ, *castris ad Gazam positis, mortuos qui in pugna ad Raphiam ceciderant, impetratis ad*

L..

Verf. 3.

hoc a Ptolemæo induciis, sepelivisse. (ibid.) Quas res, tam manifeste inter se pugnantes, quum nullo modo credibile sit, excidere potuisse Polybio; PALMERIUS ad cap. 86, 4. ipsum sibi conciliaturus Polybium, duas statuit fuisse *Gazas*, unam in ditione Ptolemæi prope desertum, ubi copias suas refecit Ptolemæus ex labore, quem in deserto transmittendo habuerant; aliam Syriæ, in Antiochi ditione, quo post prælium se recepit Antiochus: inter quas duas *Gazas* sitam fuisse, ait, Raphiam. Ad quæ RELANDUS in Palæst. p. 791. „Certum est, ait, si omnia recte se habent in contextu Polybiano, duplicem *Gazam* statui. Sed, si duplex fuisset, annon Polybius debuisset, vitandæ confusionis ergo, id monere, aut unam ab altera distinguere aliquo cognomine? Et quis meminit illius *Gazæ* Aegyptiacæ? Videtur itaque mihi locus cubare in mendo, & vel pro Γάζων nomen loci ignotioris substituendum, vel aliquid aliud, quo indicetur, Ptolemæum non jam appulisse *Gazam*, sed profectum eo, & constituisse eo usque iter facere cum exercitu.“ — De *Gaza* Palmerio hætenus quidem adfentitur Wesseling. ad Diodor. XIX. 80. & ad Itinerar. p. 151. (nisi Diodori, Dexippi & Hieronymi testimoniis) ut duas fateatur fuisse *Gazas*, alteram nude Γάζων, alteram παλαιὴν Γάζων & Παλαιγγάζων adpellatam, eandem, quam ἐρημον dixit Lucas in Actis Apost. c. 8, 16. sed eas non ita longo intervallo sejunctas, ut citationi, qua usus est Palmerius, ulla vis inest ad levandam hanc, de qua agimus, apud Polybium difficultatem. Iam si cum Relando nomini Γάζων aliud dicas substituendum nomen; novimus & ex Antonini Itinerario & ex Iosepho l. c. mansiones omnes, quæ sunt inter Casium montem & Raphiam, neque vero ullum reperitur nomen, quod non & immane quantum a *Gazæ* nomine differat, & aliis maximis prematur difficultatibus. Quare mihi & lenissima ratio & unice maxime probabilis medendi desperato malo, quo hæc pars narrationis Polybianæ adfecta erat, ea esse visa est, si commodiorem in locum verba ista, quæ

has

turbas ciebant, rejicerem. Lubens vero certiore[m] Verf. 3.
nem, si quis promferit, expediendarum hujus loci
cultatum arripiam.

Ibid. διανύσας δ' ἐπὶ τὸ προκείμενον πεμπτάως. *quinto*
quo destinaverat, pervenit. τὸ προκείμενον vel gene-
n intelligi potest in *Coelesyriam*, vel speciatim in ejus
viciniam, ubi Ptolemæum Antiochus cum exercitu
estabat. (conf. ad verf. 4.) Quidquid sit, *quinto die*,
scil. ex quo profectus Pelusio Ptolemæus erat, castra
atus est *quinquaginta stadia* (id est, *sex millia passuum*)
raphia. Numerantur Pelusio Raphiam, secundum Iti-
rium, CXIV millia passuum: Pelusio Pentaschoenum
Cassium XX. Ostracenam XXVI. Rhinocoruram
VI. Raphiam XXII. Quod magnum spatium videri
est, cum ingenti exercitu intra quinque dies conficien-
s: sed per arida illa loca, quantum fieri potest, matu-
solet iter. Titus Vespasianus, cum multo quidem
ori utique exercitu, quartis castris Pelusio Raphiam
venit, teste Iosepho de Bell. Iud. lib. IV. extr. primo
ad Iovis Casii templum castra metatus est, altero ad
racinen, quæ mansio aqua caret, tertio ad Rhinoco-
i, quarto Raphiæ; unde quinto die Gazam pervenit.
uit igitur Ptolemæus, per plana illa & aperta loca,
mquam cum majoribus copiis, quarto die prope Ra-
im pervenire.

Ibid. Πυνοβλουρα Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Pe-
i. & sic ed. 2. Nec tamen spernam Πυνοβρουρα
d ex Bav. habuit ed. 1. & ex eodem Bav. & ex Reg. B.
ocavit Casaubonus. Vtraque scriptura apud probatos
ptores invenitur. Vide Stephan. Byz. ejusque Inter-
tes, & Intt. Itinerarii Antonin. p. 151 sq. Cellar. III.
p. 106.

Verf. 4. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ἀντιόχος ἦκε. Verf. 4.
item temporibus Antiochus cum exercitu advenit. Iam
Ptolemæum in hæc loca advenisse Antiochum, & ca-
ad Raphiam cepisse, scribit auctor libri III. Maccab.
Polybii Histor. T. VI. R ipse

Verf. 4. ipso initio. Et hoc quidem probabilius videtur. Nam si prior in hæc loca venit *Ptolemæus*, non intelligitur, cur *cis Raphiam* subfiterit, nec propius *Gazam* accesserit, quam in urbem anno superiori omne genus commeatum convehendos curaverat. (cap. 68, 2.) Nempe eum anteverterat *Antiochus*, & *Gazam* atque *Raphiam*, sive hoc ipso tempore, sive etiam ante per duces suos, præripuerat. Nam, *Et Gazam Et Raphiam nunc in Antiochi fuisse potestate*, satis etiam ex reliqua Polybii narratione intelligi videtur, cap. 85, 13 seqq. & c. 86, 8. conf. quæ notavimus ad verf. 3. Sed, cum cogito, quam diligenter aliàs hic Scriptor momenta omnia soleat adnotare, quæ ad claram rerum gestarum notionem animis legentium valeant informandam, miror ejus nunc *de captis ab Antiocho Gaza Et Raphia* silentium, & manet suspicio, graviore etiam nunc vulnere adfectum esse hunc locum, & intercidisse aliquam narrationis partem. Interim possumus verbum *ἦκε* notione plusquam perfecti accipere, *venerat*, ut IV. 80, 1. & V. 103, 1.

Ibid. παραγενόμενος δ' εἰς Γάζαν. Vide notata ad verf. 3.

Ibid. ἐνταῦθα Vat. Flor. Vrb. Aug. Reg. A. Vrb. In latina versione addenda hoc loco verba: *resedis ibi copiis*. —

Ibid. προσῆει errori debetur operarum nostrarum. Corrigere προσῆει βλάην.

Verf. 5. *Verf. 5.* τὸ μὲν οὖν πρῶτον. οὖν temere & invitis msstis neglexerunt ed. 2. & seqq. — *Ibid.* ἀντιστρατοπεδ. ἀντιστρατοπεδ. Aug. — *Ibid.* ἀλλήλοις. ἀλλήλους Vrb.

Verf. 6. τόπον βουλόμενος εὐφυστέρων μεταλαβεῖν. τόπων & εὐφυστέρων ed. 2. & seqq. perperam & contra codicum omnium fidem. — *Ibid.* περὶ τὸν Πτολεμαῖον. τὸν temere neglectum in ed. 3 & seqq. *Verf. 7.* καὶ περὶ τὸν Caret καὶ Aug.

Cap.
LXXXI.

C A P V T LXXXI.

Verf. 1. Θεόδοτος. De isto *Theodoti facinore* conf. *Maccab.* lib. III. c. 1, 2 seqq. — *Verf. 2.* προγεγενημένης.

προ.

προγενομένης Vrb. — *Ibid.* ὀποία edd. ex Aug. ποία Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. Nihil interest.

Vers. 3. περιποτήν Vat. Flor. Vrb. Est hoc proprium *Vers.* 3. in hac re vocabulum, & Polybio usitatum, *corporis cultum* significans. περιβολήν ex interpretamento ei substitutum. — *Ibid.* ἐνδυμενίαν edd. cum Bav. Bene Perottus: *quippe variis illi quoque vestibus utebantur.* De vocab. ἐνδυμενία conf. Adnot. ad IV. 72, 1.

Vers. 5. τὸν μὲν Πτολεμ. μὲν carent ed. 1. 2. cum Bav. *Vers.* 5. 7. Ex Vrb. & Reg. B. accivit Casaub. & agnoscunt ceteri codd. *Vers.* 7. τῇ μὲν τόλμῃ. Sic Vrb. & Flor. puto & Vat. quamquam ex hoc nil notatum. — *Ibid.* δισφαλισμένος. Perperam δισφαλισμένος Aug.

CAPVT LXXXII.

Cap.
LXXXVII.

Vers. 3. συνίστατο unus obtulit Flor. Et ponit quidem interdum Polybius cum plurali neutrius generis verbum in plurali numero; sed mox *Vers.* 7. habet τὰ μὲν (θηρὰ) ἦν, & ἐτέτακτο, in singulari. *Vers.* 3.

Vers. 7. αὐτὸς post Πτολεμαῖος temere carent ed. 1. 2. — *Vers.* 7. *Ibid.* πρὸ τοῦ. πρὸς τοῦ Vat. Flor. — *Ibid.* κέρως Aug. — *Ibid.* ἐτέτακτο. τέτακτο Aug. ἔτακτο Vat. Flor. Vrb. — *Ibid.* κατ' αὐτοὺς τοὺς μισθοφ. κατὰ τοὺς μισθ. Aug.

Vers. 9. ἐπικαμπίῳ ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. *Vers.* 9. Sic & Scaliger correxit. ἐπικαμπῶ ed. 1. cum Bav. ἐπικαμπτῶ ed. 2. cum cett. codd. Vide ad I. 27, 4.

Vers. 10. τῶν εἰς τὸν Μακεδονικὸν τρόπον καθοπλ. &c. *Vers.* 10. nempe *qui more levis armaturæ Macedonicae erant armati.* conf. c. 79, 3. τοὺς εἰς τὸν Μακ. τρ. καθοπλισμένους dat solus Aug.

Vers. 11. Κάρδακας. vide ad c. 79, 11. — *Ibid.* ὑπὸ *Vers.* 11. Μενέδημον Vrb. Aug. Reg. A. Ceteri perperam ὑπὸ Μενέδημον.

- Vers. 12.** *Vers. 12.* Κισσίου recte edd. cum Bav. Vat. Flor. cf. c. 79, 7. Κισσαίου h. l. Aug. Reg. A. Κασσίου Vrb. — *Ibid.* Καρμανίου. Cf. ad c. 79, 7. & 3.
- Vers. 13.** *Vers. 13.* τοῦ λειοῦ κέρατος προσβάλετο Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. & Perottus, profusque ignorant τοῦ βασιλικοῦ, quod hic habent editi cum Bav. qui deinde τοῦ λειοῦ post προσβάλετο adjiciunt. — *Ibid.* τῶν βασιλικῶν τινα γεγονότα παίδων. Quosnam dicat *regios pueros*, mihi non liquet. Suspiciatus eram τῶν βασιλικῶν τινος γεγονότα παῖδα, qui filius erat alicujus ex regis amicis.

Cap.
LXXXIII.

C A P V T LXXXIII.

- Vers. 1.** *Vers. 1.* κατὰ πρόσωπον. κατὰ τὸ πρόσωπον edd. temere & invidiis mstitis. *Vers. 3.* Vocab. Ἀντιόχη deest Vrb. Vat. Flor.
- Vers. 4. 5.** *Vers. 4.* Quod ait, *neutrū potuisse propriū aliquod factū in signe in mediū proferre*, id in *Antiochum* tamen non satis convenit; qui, ut monuit etiam ad hunc locum REISKIVS, ea jam peregerat, quæ aliis magnæ sibi gloriæ duxisset: domuerat Molonem, & Cœlesyriam in potestatem redegerat suam. — *Vers. 5.* παριστάται Bav. Reg. A. B. παριστάται ed. 2 & seqq. In Aug. uterque simul impositus est accentus. *Vers. 6.* ἐπιδεικνύοντες. ἐπιδεικνύοντες Aug. Reg. A. — *Ibid.* τοὺς ἡγουμένους dant vett. codd. omnes. Operarum errore in ed. 1. erat ἡγεμόνους; hinc ἡγεμόνας Reg. B. & ed. 2. & seqq.

Cap.
LXXXIV.

C A P V T LXXXIV.

- Vers. 1.** *Vers. 1.* ἤνε κατὰ τῆς ἀδελφῆς Πτολεμαῖος μέν. Sic ed. 1. 2. consentientibus vett. codicibus. Verborum seriem mutavit Casaub. cum Reg. B. — *Ibid.* ἐπὶ τὸ πάσης τῆς σφετέρως παρατάξεως εὐώνυμον Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vrb. Vrsin. excepto quod Flor. simpl. τάξεως pro παρατάξ. habet. Aliter editi cum Bav. — *Ibid.* Πλησ. ἔλησ Vat. Vrb. *Ibid.* συνάβαλον recte codd. omnes excepto Bay. τοῖς θηρίοις

ϕλοῖς in ablativo casu est intelligendum, ab elephantum pugna praelium inceperunt.

Verf. 2. τῶν αβεστ ed. 1. & Bav. — *Ibid.* συνήρεια *Verf. 2.* τοῖς ἐναντιοῖς. Male συνήρεια unus Aug. Mox *verf. 3.* habemus *διςπειδόμενα περὶ τῆς χώρας.* De verbo *συναρείδας* dixi in *Emendatt. & Observv.* in *Suidam* p. 68 sq. & breviter, sed quod satis esse potest, in *Adnot. ad Fragm. Polyb. Gramm. num. LXXXIV.* — *Ibid.* τῶς σαρίσθαις perfecte correxit Casaub. cui praeivit Reg. B. τῶς σαρίσταις scribens. τῶς χειροῖ ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. quod correctoris manum prodit. Nam *σαρίσθ* habet Vat. qui, cum *σαρίσταις* ex more multorum pro *σαρίσταις* scribere voluisset debuissetve, (conf. ad c. 85, 9.) neglexit compendium scripturae superne adponendum, quo indicaretur terminatio *αις*. Eodem modo in suo exemplari invenerat Flor. qui *σαρίσται* inde effecit. Et Ursinus, τῶς σάροις scribens, quid spectarit difficile quidem dictum est; illud intelligitur, reperisse eum pariter *σάροις* in suo codice. Ex *Vrb.* nihil ad h. l. adnotatum. Xylandrum ad marginem sui libri (exemplum id erat editionis Basil.) adscripsisse *σαρίσταις*, refert Casaub. in *ora Basil.* — *Ibid.* διαδαρατιζομ. *Simpl. δαρατιζομ.* Aug. Reg. A.

Verf. 3. ζώνων. *Θηρίων* ora ed. 2. Scilicet cum in Aug. per *Verf. 3.* librarii errorem prorsus omissum esset vocab. ζώνων, quod h. l. habent ceteri omnes; inter lineas ab alia manu adjectum ibi *Θηρίων*, quod inde in oram ed. 2. adscitum. — *Ibid.* εἰς ἀλλήλους in contextum primus recepit Casaub. Sic autem Bav. in ora, & reliqui omnes in contextu. — *Ibid.* ὡς εἰ τῆ βίαις sc. τῶν ὀδόντων, *vi dentium alter alterum propellere conantur*, aut τῆ βίαις, *vi illa, impiani illa vi qua possent haec belluae.* Sic mox & τῆ δυνάμει, pariter adjecto articulo. Perperam vero ὡς εἰν ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. In ὡς εἰν cum ceteris consentit Reg. B. — *Ibid.* διςπειδόμενα. Temere *διερίδόμενα* Reg. A. Consulto vero *διερίζόμενα* solus Aug. qui & *verf. 2.* sua auctoritate *συνήρεια* scripsit pro *συνήρεια*.

- Verf. 4. 6.** *Verf. 4.* ὅπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς Λιβυκοῖς ἐλέφασσι. Notum est, minores esse Libycos elephantos Indicis. conf. Appian. in Syriacis c. 31. — *Verf. 6.* ἀλλὰ καὶ. καὶ caret Flor.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* διαταραχθέντων. διαπραχθ. Vrb. — *Ibid.* καὶ πρὸς τὰς αὐτῶν τάξεις συνωθουμένων. Eadem verbi structura III. 74, 2. συνωθούντο πρὸς τὸν ὑποκείμενον ποταμόν. Malit fortasse aliquis defendere τὰς πρὸς αὐτῶν τάξεις, ut συνωθουμένων active accipiatur, & τὰς πρὸς αὐτῶν idem sit ac τὰς ἑαυτῶν τάξεις, at sic quidem τὰς παρ' αὐτῶν, non πρὸς αὐτῶν, dicturus fuerat Polybius, τὰς πρὸ αὐτῶν quo pacto defendi queat, prorsus non video. Certe, quod Casaubonus in versione habet: *quam igitur conseruatae belluae omnes ante se ordines in fugam auerterent, Ptolemæi agema illis urgentibus est inclinatum*: id quam alienum sit ab hujus aciei ratione, non opus est ut pluribus ostendamus. — *Ibid.* ἐνέκλινε Casaub. cum Vrb. Vat. Flor. Reg. B. ἔκλινε ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A.
- Verf. 8. 9.** *Verf. 8.* ὑπὸ ταῦτον. Temere & invitis msstis ὑπὸ ταῦτον ed. 1. 2. quod tamen placuit Gronovio, quoniam præcessit τοῖς δὲ περὶ τὸν in plur. numero. — *Ibid.* εἰ περὶ τὸν Ἄντ. εἴ τε περὶ τὸν Ἄντ. edd. perperam & invitis omnibus msstis. — *Verf. 9.* προσυγεχυμένων. Mendose προσυγεχυμένων ed. 1. 2. Bav. — *Verf. 10.* τῶν caret Flor.

Cap.
LXXXV.

C A P V T LXXXV.

- Verf. 1. 2.** *Verf. 1.* ἔχων κέρασ. κέρασ ἔχων edd. invitis msstis. — *Ibid.* ἐναπαδέει non debuit opperiebatur verti, sed obseruabat, ut X. 42, 6. & XI. 13, 2. — *Verf. 2.* ἀπὸ τῆς Ἐλλάδος. τῆσ temere neglectum in ed. 3 & seqq.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* Ἀντίοχος μὲν ἠγωνίζ. μὲν οὖν ἠγωνίζ. ed. 2. cum Aug. & Reg. A. Ceteri recte ignorant οὖν. — *Ibid.* ἠγωνίζετο. — „Forte ἐνῆγωνίζετο, perseverabat dimicare Et persequi vestigia victoriæ ab ea parte sibi patefacta.“
RISK.

Verf.

Verf. 8. προελθῶν εἰς μέσαν. Sic unus Flor. Ceteri
cum editis προελθῶν. — *Verf. 9.* καταβαλόντες. Te-
nere καταλαβόντες ed. 2. — *Ibid.* σαρίσας corre-
xit Casaub. σαρίσας ed. 1. 2. contentientibus msstis. conf.
id c. 84, 2.

Verf. 10. ἀντέστησαν. ἀπέστησαν Vrb. male. — *Ibid.* *Verf. 10. 12.*
ἴτε μετὰ τοῦ Νικ. Commoda quidem videtur Casauboni
mendatio οἱ δὲ, nec tamen necessaria. — *Verf. 12.* ἀνα-
ρέχειν. ἀνατρέπειν Aug. — *Ibid.* σημάϊας. Antiochi
βασιλικῆ Ἰλη memoratur *cap. 84, 1.*

Verf. 13. ἐποιεῖτε τὴν ἀποχώρησιν εἰς τὴν Ῥαφίαν. Conf. *Verf. 13:*
. 80, 3 sq. & ibi Adnot. Adde cap. 86, 3 & 8. — *Ibid.*
αὐτὸν καὶ αὐτὸν Flor. — *Ibid.* τὴν τῶν ἄλλων.
τὴν caret Flor. — *Ibid.* ἀγένειαν ex edit. Ernest. in
ostram est propagatum. ἀγένειαν ed. 1. 2. 3. 4. & Reg. B.
um Bav. Rectius autem fuerit ἀγενίαν quod offert Vrb.
el potius ἀγεννίαν, quod est in Flor. Aug. Reg. A.
cut edidimus XI. 2, 7. Suidas: Ἀγένεια ἢ δυσγένεια.
ἀγεννία, ἢ ἀναυδρία καὶ ἢ δειλία.

CAPVT LXXXVI

Cap.
LXXXVI.

Verf. 4. οὗτος. οὕτως Vrb. — *Ibid.* διέπεινε πρὸς Γά- *Verf. 5.*
αν. Vide Adnot. ad c. 80, 3 & 4. Adsentitur h. l. Reif-
ius Palmerio, & duas Gazas statuit; hanc Syriæ vel
hoñniciz, in vulgus notam, quæ inter Raphiam & Asca-
onem sita est; alteram Aegyptiacam, quam inter Rhino-
oluram & Pelusium sitam ait, Palæogazam cognomina-
im. — *Ibid.* ἐκήδευσε τοὺς τεθνεῶτας ὑπόσπονδος.
uspicatus eram ὑπόσπονδος, sed nil variant libri.

Verf. 6. τῶν δὲ παρὰ &c. usque ἐκκαίδεκα μὲν ἀπέθανον *Verf. 6.*
esunt ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. & Perott. Habent ea
rb. Vat. Flor. Vrb. Reg. B.

Verf. 7. Ἡ μὲν οὖν. Sic edd. & Reg. B. quibus suf. *Verf. 7. 9.*
agari videtur Flor. Sed οὖν ignorant Bav. Vrb. Vat. Flor.
ug. Reg. A. — *Verf. 9.* εὐφύες. Perperam εὐφύη
κὶ πρόχειρον Vat. Flor.

Verf. 10. *Verf. 10.* τότε δὲ καὶ Vat. Flor. τότε δὲ καὶ Aug. Reg. A. τότε δὲ, absque καὶ, edd. cum Bav. — *Ibid.* τῆ γὰρ οὐκ αὐτῆ -- προσκυνοῦσα. — „Forte προσκλίνουσι, *propendent amicis erga eos.*“ REISKIVS. — Tertius casus nominis, verbo προσκυνεῖν junctus, quod aliás quartum amat, paratum quidem præsidium inveniet in eis exemplis, quæ ad Evangel. Matth. cap. 2, vers. 2 & 11. ex variis scriptoribus congesserunt viri docti. Sed ipsum verbum ei rei, quam vult Polybius, non videtur conyenire. προσκλίνειν τι, προσημῆς ἐστὶν aliquem, favere alicui, habuimus IV. 51, 5. Et eadem notione nomen πρόσκλισις V. 51, 8. Sic in fragm. apud Suidam ait nescio quis, μὴ διαπράξαται τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν. Cf. Iutt. ad Paul. Epist. ad Timoth. I. 5, 21. — *Verf. 11.* οὐκ ἀπελιπον ὑπερβολὴν cf. I. 36, 1. De re confer III Maccab. cap. 1.

Cap.
LXXXVII.

C A P V T LXXXVII.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Ἡμιόλιον. Quod Reg. B. in ora habet, γρ. ἡμιόλιον, id operarum errore expressum erat in ed. 1. — *Ibid.* τῶν ὑπεραντ. Carent τῶν Aug. Reg. A.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* οὐκ αὐτῆ recte Casaub. οὐκ αὐτῆς ἡσυχίας, *quietis studiosus, pronus ad quietem.* vid. III. 78, 7. IV. 57, 4.
- Verf. 4.* προσαναταθείς. Aliás quoque ad hoc verbum, quamquam familiare Polybio, offenderunt librarii. Vide qd c. 55, 1. & conf. XVIII. 36, 9. & Fragm. gramm. CVIII. Adde Lexic. Polyb. in προσανατάθεισιν & in ἀναταειν.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* Vocab. διμισίους, operarum errore in edit. Casaub. omissum, restituit Gronovius. — *Verf. 5.* καὶ ἕμα τούτοις -- δεκάστειλα Σωσίβιον. καὶ τούτοις habent ed. 1. 2. consentientibus vett. codd. Necessario vero aut ἕμα fuit inserendum, ut IV. 24, 8. V. 103, 3. aut δεκάστειλα in ευνεκαπέστειλα mutandum. καὶ ἕμα τούτοις video Scaligero etiam placuisse. Bene Perottus; ac *Sosibium una cum legatis -- ad Antiochum misit.*

Verf.

Verf. 9. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Corrupte κατὰ Verf. 9.
 ἐν οὖν τὴν Ἀσίαν Aug.

CAPUT LXXXVIII.

Cap.
LXXXVIII.

Verf. 1. Πόδιοι δὲ &c. Mirum videri debet, quam Verf. 1.
 occasione nunc maxime has *res Rhodiorum* interfe-
 rit Polybius. Cujus rei nullam aliam reperio causam, nisi
 quod hoc maxime tempore absoluta fuisse videatur *Inflan-*
atio murorum, navalium, ceterarumque urbis Rhodi par-
ium, qua ingenti illo terræ motu, de quo nunc agitur,
verant eversa. Acciderat autem illa calamitas non solum
 vivo adhuc & Macedoniæ regnum administrante *Antigono*
Dofone, (c. 89, 6.) cui A. V. 531. Ol. cxxxix, 1. Philip-
 pus successit; verum etiam vivo & regnante in Syria *Se-*
mco Callinico, Antiochi patre, (cap. 89, 8.) cui A. V. 528.
 Ol. cxxxviii. 2. successit Seleucus Ceraunus, frater An-
 tiochi. Itaque ad A. V. 527. calamitatem illam Rhodio-
 rum retulit Simfonus in Chronico Vniversali. Orosius
 ib. IV. c. 37. Hieronymum secutus, (ut ad Simfonum
 Wesselingius monuit) eundem casum in C. Flaminii confu-
 atum, id est, in A. V. 531. retulit: quod cum Polybii
 rationibus consistere nequit, nisi apud hunc cap. 89, 8. pro
 κατὰ scribendum statuas ὁ ἀδελφὸς Ἀντιόχου, quod ne-
 no temere urgebit. Sed ex Polybii rationibus intelligi
 debet, Seleucum illum non, ut multorum vulgo est opi-
 nio, in Parthica captivitate obiisse; verum in Syriam esse
 reversum, & regnum ibi per aliquot adhuc tempus obti-
 nisse.

Ibid. βραχῆ χρόνον πρότερον. Mendose βραχὺ Aug.
 Reg. A. Decem quidem anni, ut modo vidimus, excu-
 rant: sed *brevs hoc tempus* erat, pro tanto reparando
 damno.

Verf. 3. Τροσούρον τοιοῦτον Vat. Flor. — *Ibid.* κατὰ Verf. 3.
 τὰς ἐπιτυχίας. Sic ed. 1. cum codd. omnibus, præter
 Aug. e quo cum imperite κατὰ τὰς ἐπιτυχ. dedisset ed. 2.
 κατὰ delevit Casaubonus κατὰ vero revocare neglexit.

Verf. 4. *Verf. 4. ὑπερβαλοῦσας. ὑπερβαλοῦσας Bav. — Ibid. καὶ χάριν προσοφείλειν αὐτοῖς τοὺς δίδοντας. Acute REISKIUS: „Imo vero αὐτοῖς, ut ipsi illi, qui donarent, gratias haberent accipientibus benevolentiae non repudiatae. Nam in eo maxima vis est, ut ipsi donorum auctores beneficio se putent affectos, cum donati dignantur oblata admittere.“ — Eodem modo Perottus, ut dantes ipsi gratiam se ab illis accipere putarent.*

Verf. 5. *Verf. 5. Ἰέρων γὰρ καὶ Γέλων. γὰρ carent h.l. Vat. & Flor. sed temere deinde eandem particulam inserunt post τὰ μὲν. Hieronis liberalitatem in Græcos laudat Noster VII. 8, 6. Gelo, Hieronis filius, amplius quinquaginta annos natus obiit ante patrem. Polyb. VII, 8, 9; Liv. XXIII. 30. Participem regni fuisse, ex his Polybii verbis intelligitur.*

Ibid. ἐβδομήκοντα καὶ πέντε τάλαντα &c. Incredibilis utique summa, ut perspece REISKIUS monuit, septuaginta quinque talenta, ad oleum palastrarum data, praesertim ab eo, qui nonnisi decem talenta ad sacrificia publica dederit, decem ad augendos cives, nihil ad reficienda moenia & navalia, in quibus praesidium & decus & salus erat Rhodiorum. Vide vero, an per se stent ista verba ἑβδομ, καὶ πέντε ἀργ. τάλαντα, & deinde legendum sit πρὸς δὲ τὴν εἰς τὸ ἔλαιον - χορηγίαν, id est, ad haec, vel praesertim suppediavit oleum omne &c. Sed ob stare fortasse videbitur id, quod proxime sequitur, τὰ μὲν παραχορημα &c. Ceterum multis partibus minuitur Hieronis donum apud Diodorum Sicul. in Eclog. VI. ex lib. XXVI. T. II. p. 513. sed partim Excerptoris aut librariorum, partim Editorum culpa. — Ibid. εἰς τὸ ἔλαιον. Temere articulum neglexerunt edd.

Verf. 6. *Verf. 6. καὶ εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πολιτῶν. ad augendos cives. εἰς, ut dixi, Casaubonus ex conject. adjecit. In ἐπαύξεισιν vero consentiunt codices omnes: nam quod ἐπαύξεισιν habent ed. 1. 2. id ex operarum errore est. Quid autem sit hoc, εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πολιτῶν, ita sibi obscurum esse ait Reiskius, ut ne conjectura quidem ulla probabilis ipsi fuc-*

succurrat. Perottus, *ad usum civium*; nec tamen inde efficitur, ἀπόλαυσιν eum legisse. Casaubonus, *ad frequentandam urbem incolis*; accipiens scilicet *de civium numero augendo*. — „Malim, ait ERNESTVS in Lexic. Polybiano, *ad augendam rem familiarem civium*, scil. tenuiorum; si tamen lectio sana est, de quo dubito. Veram lectionem arbitror ἐπαυρέσεις vel ἐπαυρήσεις. Thucyd. II. 53. ἐπαυρέσεις πρὸς τὸ τεργνόν.“ — Forte eadem fere notione verum fuerit ἐπαύξησην, *ad sublevandos cives*.

Verf. 6.

Verf. 7. τριπήχεις. Mendose τριπήχεις ed. | 1. 2. cum *Verf. 7.* Bav. Sunt autem *catapultæ tricubitales*, quæ tela emittunt trium cubitorum. Vide Lipsii Poliorcet. lib. II. dial. 2.

Verf. 8. ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων Δείγματι. Quid fuerit *Digma* *Verf. 8.* *Rhodiorum*, intelligitur ex *Digmate Atheniensium*, qui locus fuit in Piræeo, hominum copia, tam civium, quam peregrinorum, multum frequentatus, in quo mercatores δείγματα, id est, *specimina* exponere solebant rerum, quas venales habebant. Vide Suidam & Hesych, auctoresque ibi ab Interpretibus laudatos. — *Ibid. ὑπὸ τῷ δήμου.* Perperam ὑπὸ τὸν δῆμον Aug.

CAPVT LXXXIX.

Cap.
LXXXIX.

Verf. 1. Πτολεμαῖος. Ptolemæus Evergetes. — Ibid. Verf. 1. ἀρταβῶν. Hesychius & Suidas: Ἀρτάβη μέτρον Μηδικὸν σίτου, (poterant addere, Περσικὸν καὶ Αἰγυπτιακόν) Ἀττικὸς μέδιμνος. Conf. Intt. Hesychii. — *Ibid. ἑξ πεντήρων.* Perottus: *ad faciendas quinqueremes sex, triremes decem.* Præferendum hoc visum erat **ΚΕΙΣΚΙΟ**, quod res ipsa suadeat, minorem esse numerum quinqueremium, quam triremium. Scripturam autem καλ, (in quam consentiunt veteres nostri codices omnes,) quam in δέκα cum Reg. B. mutavit Casaubonus, inde ortam suspicatus est idem Reiskius, quod figla ς, (Latinorum literæ S fere similis,) quæ *numerum senarium* indicat, magnam similitudinem habeat, cum nota compendaria, qua significatur parti-

Verf. 1.

particula καί. Ceterum suspicari pariter licebat, vocem δέκα primum in δέ καί, ut passim aliàs, (conf. ad I. 85, 3.) fuisse corruptam, dein δὲ ab aliis omissum esse, & solum καί relictum. Alia conjectura usus est Xylander in versione germanica, pro καί πεντήρων καὶ δέκα τριήρων, legens πεντεκαίδεκα τριήρων, ad quindecim triremes; omisissis prorsus quinqueremibus. De navium numero, hoc præterea dubium nescit GRONOVIVS: „Quare tantummodo alimoniam decem triremium recipit, [verf. 4.] non etiam decem quinqueremium, ne quid deesset suo beneficio?“ — Vide igitur, an sic scripserit Polybius: ξύλα δὲ ναυπηγήσιμα καὶ πεντήρων καὶ τριήρων δέκα, ligna fabricandis navibus decem, partim quinqueremibus, partim triremibus. Sic verf. 4. τριήρων nomen, ut sæpe aliàs, generali notione pro omni genere longarum navium in belli usum instructarum fuerit accipiendum.

Ibid. πευκίνων τετραγώνων πήχεις ἐμμέτρος τετρακισμυρίου. Casaub. trabes e picea ad mensuram ambitorum quadraginta millium. Nempe πύκινα τετράγωνα, scil. ξύλα, sunt ligna e picea cæsa vel ligna abiogna ad formam quadrangularem concisa, id est trabes abiogna. Neque vero silentio prætereundum est, sua auctoritate Casaubonum hæc a præcedentibus sejunctis interpolata majori distinctione, quam nullam agnoscunt ed. 1. & 2. cum codd. msstis, ut ex horum præscripto trabes hæc piceæ vel abiognae sint ipsa illa ξύλα ναυπηγήσιμα, quæ modo dixerat. Quare etiam Scaliger, pro πευκίνων τετραγώνων, correxit πύκινα τετράγωνα. Quod vero deinde πήχεις ἐμμέτρος habent libri omnes, id suspectum esse REISKIVS monuit: „Quamquam enim, inquit, cubiti alii aliis differunt longitudine, non tamen hic tam cubitorum ἐμμετρία vel commoditas spectatur, quam crassitiei lignorum. ἔμμετρον est id, quod est ἐν μέτρῳ, sc. τῷ καθήκοντι, in mensura justa, idem quod σύμμετρον. Sic Lucianus in libello de Saltat. c. 75. ἔμμετρον vocat justa forma [ἢ statura] hominem. Contrarium ejus est τὸ ἔμμετρον, excedens modum justum

justum in utramvis partem.“ Itaque aut *πυκνίων τετραγώνων πάρχους ἐμμέτρου πήχεις τετρακισμυρούς* legendum suspicatus est, aut *πυκνίων τετραγώνων ἐμμέτρου πήχεις τετρακισμυρούς*. Possis vero etiam, adoptata Scalligeri emendatione *πύκνινα τετράγωνα*, deinde conjicere *πάρχους ἐμμέτρου τετρακισμύρια*, *abiegnas trabes commodæ crassitiei quadrages mille*; nisi fortasse nimius videbitur hic trabium numerus. GRONOVIVS, nihil mutans in græcis, intelligere se ait „trabes quadratas varia longitudine, ex quibus dimensis omnibus ea cubitorum summa colligatur;“ — græcaque verba simpliciter sic conversa voluit; *trabium quadratarum e picea commodos cubitos ad XL milia*. Fuerint autem ex hac vulgata lectione *commodi cubiti*, vel *commodæ ulnæ*, ut ait REISKIVS, idem atque *largæ & liberales*, *ubi mensuræ non tantum nil deest, sed etiam superest*. Quæ tamen sententia quam sit frigida, nemo non videt.

Verf. 1.

Verf. 2. ὀθούων ἰστούς τρισχιλοῦς. Casaub. *vela & maios ter mille*. — „Legit igitur, vel, quasi sic scriptum esset, accepit, ut solet interdum, *ὀθόνια καὶ ἰστούς*, quorum nihil potest placere. Verto: *velorum (vel linteorum) tela s ter mille*. Nam hoc quoque *ἰστούς* est. Plutarchus in Romulo Tarchetium ait *ἰστόν τινα παρεγυῆσαι ταῖς κόρυς ὑφαίνειν δεδεμένους*, quomodo & Hesiodus, aliique. Idem est, quod dicit Livius XXVIII. 45. *Etruria populi pro suis quisque facultatibus consulem adjuturos polliciti; Tarquinienfes liutea in vela; &c.*“ GRONOV. — „Dubium esse, ait REISKIVS, significet-ne *ἰστούς* hic loci *telam*, hoc est *tantum quantum uno jugo textorio una opera detexitur*; an *mensuræ quoddam genus*, pro ementiendis pannis, quemadmodum Angli habent sua *Tard*, quod vocabulum est germanicum *gerste*, virga.“ — Simili ratione Latini vocabulo *pertica* pro mensura utuntur. Sed hujus usus nominis *ἰστούς* nullum adfertur exemplum; alterius exempla prostant, & eam notionem h. l. res ipsa commendare videtur.

Verf. 7.

Verf.

Verf. 3. *Verf. 3. εἰς τὴν τοῦ Κολοσσοῦ κατασκευὴν, ad Colossæ reparatorem.* Neque tamen rursus erectum esse, intelligitur ex Plinii lib. XXXVII. 7, 18. ubi conf. quæ notavit Harduinus; adde Wesseling. ad Simson. ad A. V. 537. Perperam h. l. κολόσσου penacute vulgo edebatur. κολοσοῦ Aug. Reg. A.

Ibid. τάλαντα τρισχίλια. — „Post τάλαντα excidit χαλκοῦ. talenta æris non facti, nam de cuso & signato ære paulo ante dixerat. Colossus enim ille erat æneus.“ **REISK.** — Nisi hæc, de Colosso, reponenda proxime post illa, καὶ χαλκοῦ νομίσματος τάλαντα χίλια, ut ex communi nunc intelligatur χαλκοῦ, & ibi quidem æs signatum, ad Colossum æs crudum. Sic vero incommodum tamen fuerit, quod priori loco χαλκοῦ adjectivum est, cum nunc quidem substantivum nomen requiratur. Post τάλαντα τρισχίλια, pro commate, maiorem pone distinctionem, quo hæc a sequentibus magis separentur; nihil enim architecti ad Colossum pertinent, sed ad murorum, navalium, ædium constructionem.

Verf. 4. *Verf. 4. ἀρτάβας σίτου μυριάς δισχιλίας.* Sic primus Casaubonus edidit cum Reg. B. Vrsin. & Perotto, quibus suffragantur Vat. & Flor. **REISKIVS**, probans μυριάδας δισχιλίαις, quam enormem summam habent ed. 1. 2. cum aliis codicibus, oblitus videtur illarum *myriadum centum*, quarum jam verf. 1. facta est mentio.

Verf. 6. *Verf. 6. Ἀντιγόνος. Antigonus is, qui Dofon est cognominatus. conf. ad c. 88, 1. — Ibid. ἐκκαίδεκαπήχους. ἐκκαίδεκαπήχων Vat. in contextu, sed in fine superscripta terminatio ους, in quam consentiunt ceteri. Miratur vero h. l. **REISKIVS**, descendere Polybium a majore numero ad minorem: & „alius, inquit, dixisset ἀπὸ δεκαπλήχους ἕως ἐκκαίδεκαπήχους.“ — Possis suspicari ἀπὸ ἐκκαίδεκαπήχους ἕως δεκαπλήχους vel ἕως εἰκοσιπλήχους. Sed quid juvant hujusmodi conjecturæ, in re præsertim ceteroquin obscura? Nam *Ibid.* quid sint φφηκίσεις, quid sit εἰς σφηκίσκων λόγον, etiamnum quæro,*

Verf. 10. *Verf. 10.* τότε δὲ καὶ Vat. Flor. τότε δὲ καὶ Aug. Reg. A. τότε δὲ, absque καὶ, edd. cum Bav. — *Ibid.* τῆ γὰρ οὐκ αὐτῆ -- προσκυνοῦσα. — „Forte προσκλίνουσι, propendent animis erga eos.“ REISKIUS. — Tertius casus nominis, verbo προσκυνεῖν junctus, quod aliàs quartum amat, paratum quidem præsidium inveniet in eis exemplis, quæ ad Evangel. Matth. cap. 2, vers. 2 & 11. ex variis scriptoribus congefserunt viri docti. Sed ipsum verbum ei rei, quam vult Polybius, non videtur conyenire. προσκλίνειν τι, propensum esse in aliquem, favere alicui, habuimus IV. 51, 5. Et eadem notione nomen πρόσκλισις V. 51, 8. Sic in fragm. apud Suidam ait nescio quis, μή διαπράξαθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν. Cf. Intt. ad Paul. Epist. ad Timoth. I. 5, 21. — *Verf. 11.* οὐκ ἀπέλιπον ὑπερβολὴν cf. I. 36, 1. De re confer III Maccab. cap. 1.

Cap.
LXXXVII.

C A P V T LXXXVII.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Ἡμῶλιον. Quod Reg. B. in ora habet, γρ. ἡμῶλιον, id operarum errore expressum erat in ed. 1. — *Ibid.* τῆν τῶν ὑπεραντ. Carent τῶν Aug. Reg. A.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* οὐκείος recte Casaub. οὐκείος τῆς ἡσυχίας, quietis studiosus, pronus ad quietem. vid. III. 78, 7. IV. 57, 4.
- Verf. 4.* προσαναταθείς. Aliàs quoque ad hoc verbum, quamquam familiare Polybio, offenderunt librarii. Vide ad c. 55, 1. & conf. XVIII. 36, 9. & Fragm. gramm. CVIII. Adde Lexic. Polyb. in προσαναταθέναι & in ἀνασταν.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* Vocab. ἐνιαυσίους, operarum errore in edit. Casaub. omiffum, restituit Gronovius. — *Verf. 5.* καὶ ἔμα τούτοις -- ἐξαπέστειλε Σωσίβιον. καὶ τούτοις habent ed. 1. 2. consentientibus vett. codd. Necessario vero aut ἔμα fuit inserendum, ut IV. 24, 8. V. 103, 3. aut ἐξαπέστειλε in ευνεξαπέστειλε mutandum. καὶ ἔμα τούτοις video Scaligero etiam placuisse. Bene Perottus: ac Sybium una cum legatis -- ad Antiochum misit.

Verf.

- Verf. 4. *Verf. 4. ὑπερβαλοῦσας, ὑπερβαλοῦσας Bav. — Ibid. καὶ χάριν προσοφείλειν αὐτοῖς τοὺς δίδοντας. Acute REISKIUS: „Imo vero αὐτοὺς, ut ipsi illi, qui donarent, gratias haberent accipientibus benevolentiae non repudiatae. Nam in eo maxima vis est, ut ipsi donorum auctores beneficio se putent affectos, cum donati dignantur oblata admittere.“ — Eodem modo Perottus, ut dantes ipsi gratiam se ab illis accipere putarent.*
- Verf. 5. *Verf. 5. Ἰέρων γὰρ καὶ Γέλων. γὰρ carent h.l. Vat. & Flor. sed temere deinde eandem particulam inserunt post τὰ μὲν. Hieronis liberalitatem in Græcos laudat Noster VII. 8, 6. Gelo, Hieronis filius, amplius quinquaginta annos natus obiit ante patrem. Polyb. VII, 8, 9; Liv. XXIII. 30. Participem regni fuisse, ex his Polybii verbis intelligitur. Ibid. ἐβδομήκοντα καὶ πέντε τάλαντα &c. Incredibilis utique summa, ut perspecte REISKIUS monuit, septuaginta quinque talenta, ad oleum palastrarum data, præsertim ab eo, qui nonnisi decem talenta ad sacrificia publica dederit, decem ad augendos cives, nihil ad reficienda moenia & navalia, in quibus præsidium & decus & salus erat Rhodiorum. Vide vero, an per se stent ista verba ἐβδομ, καὶ πέντε ἀργ. τάλαντα, & deinde legendum sit πρὸς δὲ τὴν εἰς τὸ ἔλαιον - - χορηγίαν, id est, ad hæc, vel præsertim suppediavit oleum omne &c. Sed obstare fortasse videbitur id, quod proxime sequitur, τὰ μὲν παραχρημα &c. Ceterum multis partibus minuitur Hieronis donum apud Diodorum Sicul. in Eclog. VI. ex lib. XXVI. T. II. p. 513. sed partim Excerptoris aut librariorum, partim Editorum culpa. — Ibid. εἰς τὸ ἔλαιον. Temere articulum neglexerunt edd.*
- Verf. 6. *Verf. 6. καὶ εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πολιτῶν. ad augendos cives. εἰς, ut dixi, Casaubonus ex conject. adjecit. In ἐπαύξεισιν vero consentiunt codices omnes: nam quod ἐπαύξεισιν habent ed. 1. 2. id ex operarum errore est. Quid autem sit hoc, εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πολιτῶν, ita sibi obscurum esse ait Reiskius, ut ne conjectura quidem ulla probabilis ipsi fuc-*

succurrat. Perottus, *ad usum civium*; nec tamen inde efficitur, ἀπόλαυσιν eum legisse. Casaubonus, *ad frequentandam urbem incolis*; accipiens scilicet *de civium numero augendo*. — „Malim, ait ERNESTVS in Lexic. Polybiano, *ad augendam rem familiarem civium*, scil. tenuiorum; si tamen lectio sana est, de quo dubito. Veram lectionem arbitror ἐπαυρέσεις vel ἐπαυρήσεις. Thucyd. II. 53. ἐπαυρέσεις πρὸς τὸ τερπνόν.“ — Forte eadem fere notione verum fuerit ἐπαύξησιν, *ad sublevandos cives*.

Verf. 6.

Verf. 7. τριπήχεις. Mendose τριπήχης ed. I. 2. cum *Verf. 7.* Bav. Sunt autem *catapultæ tricubitales*, quæ tela emittunt trium cubitorum. Vide Lipsii Poliorcet. lib. II. dial. 2.

Verf. 8. ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων Δείγματι. Quid fuerit *Digma* *Verf. 8.* *Rhodiorum*, intelligitur ex *Digmate Atheniensium*, qui locus fuit in Piræo, hominum copia, tam civium, quam peregrinorum, multum frequentatus, in quo mercatores δείγματα, id est, *specimina* exponere solebant rerum, quas venales habebant. Vide Suidam & Hesych. auctoresque ibi ab Interpretibus laudatos. — *Ibid.* ὑπὸ τῷ δήμου. Perperam ὑπὸ τὸν δῆμον Aug.

CAPVT LXXXIX.

Cap.
LXXXIX.

Verf. 1. Πτολεμαῖος. *Ptolemaeus Evergetes*. — *Ibid.* *Verf. 1.* ἀρταβῶν. Hesychius & Suidas: Ἀρτάβη μέτρον Μηδικὸν σίτου, (poterant addere, Περσικὸν καὶ Αἰγυπτιακόν) Ἀττικὸς μέδιμνος. Conf. Intt. Hesychii. — *Ibid.* ἑξ πεντήρων. Perottus: *ad faciendas quinqueremes sex, triremes decem*. Præferendum hoc visum erat REISKIO, quod res ipsa suadeat, minorem esse numerum quinqueremium, quam triremium. Scripturam autem καλ, (in quam consentiunt veteres nostri codices omnes,) quam in δέκα cum Reg. B. mutavit Casaubonus, inde ortam suspicatus est idem Reiskius, quod sigla ς, (Latinorum literæ S fere similis,) quæ *numerum senarium* indicat, magnam similitudinem habeat, cum nota compendaria, qua significatur parti-

Verf. 1.

particula καί. Ceterum suspicari pariter licebat, vocem δέκα primum in δὲ καί, ut passim aliàs, (conf. ad I. 85,3.) fuisse corruptam, dein δὲ ab aliis omissum esse, & solum καί relictum. Alia conjectura usus est Xylander in versione germanica, pro καί πεντήρων καὶ δέκα τριήρων, legens πεντεκαίδεκα τριήρων, ad quindecim triremes; omisissis prorsus quinqueremibus. De navium numero, hoc præterea dubium nectit GRONOVIVS: „Quare tantummodo alimoniam decem triremium recipit, [verf. 4.] non etiam decem quinqueremium, ne quid deesset suo beneficio?“ — Vide igitur, an sic scripserit Polybius: ξύλα δὲ ναυπηγήσιμα καὶ πεντήρων καὶ τριήρων δέκα, ligna fabricandis navibus decem, partim quinqueremibus, partim triremibus. Sic verf. 4. τριήρων nomen, ut sæpe aliàs, generali notione pro omni genere longarum navium in belli usum instructarum fuerit accipiendum.

Ibid. πικνίων τετραγώνων πήχεις ἑμμέτρος τετρακισμυροῦς. Casaub. trabes e picea ad mensuram ambitorum quadraginta millium. Nempe πικνίνα τετράγωνα, scil. ξύλα, sunt ligna e picea casa vel ligna abiagna ad formam quadrangularem concisa, id est trabes abiagna. Neque vero silentio prætereundum est, sua auctoritate Casaubonum hæc a præcedentibus sejunctis interposita majori distinctione, quam nullam agnoscunt ed. 1. & 2. cum codd. msstis, ut ex horum præscripto trabes hæc piceæ vel abiagna sint ipsa illa ξύλα ναυπηγήσιμα, quæ modo dixerat. Quare etiam Scaliger, pro πικνίων τετραγώνων, correxit πικνίνα τετράγωνα. Quod vero deinde πήχεις ἑμμέτρος habent libri omnes, id suspectum esse REISKIVS monuit: „Quamquam enim, inquit, cubiti alii aliis differunt longitudine, non tamen hic tam cubitorum ἑμμετρία vel commoditas spectatur, quam crassitiei lignorum. ἑμμετρον est id, quod est ἐν μέτρῳ, sc. τῷ καθήκοντι, in mensura justa, idem quod σύμμετρον. Sic Lucianus in libello de Saltat. c. 75. ἑμμετρον vocat justa forma [sc. statura] hominum. Contrarium ejus est τὸ ἔκμετρον, excedens modum justum

justum in utramvis partem.“ Itaque aut *πενκίωνων τετραγώνων πάρχους ἐμμέτρου πήχεις τετρακισμυρούς* legendum suspicatus est, aut *πενκίωνων τετραγώνων ἐμμέτρων πήχεις τετρακισμυρούς*. Possis vero etiam, adoptata Scalligeri emendatione *πένκυνα τετράγωνα*, deinde conjicere *πάρχους ἐμμέτρου τετρακισμύρια*, *abiegnas trabes commodæ crassitie quadrages mille*; nisi fortasse nimius videbitur hic trabium numerus. GRONOVIVS, nihil mutans in græcis, intelligere se ait „trabes quadratas varia longitudine, ex quibus dimensis omnibus ea cubitorum summa colligatur;“ — græcaque verba simpliciter sic conversa voluit; *trabium quadratarum e picea commodos cubitos ad XL milia*. Fuerint autem ex hac vulgata lectione *commodi cubiti*, vel *commodæ ulnæ*, ut ait REISKIVS, idem atque *largæ & liberales*, *ubi mensuræ non tantum nil deest, sed etiam superest*. Quæ tamen sententia quam sit frigida, nemo non videt.

Vers. 1.

Vers. 2. ὀθωνῶν ἰστούς τρισχιλοῦς. Casaub. *vela & malos ter mille*. — „Legit igitur, vel, quasi sic scriptum esset, accepit, ut solet interdum, *ὀθόνια καὶ ἰστούς*, quorum nihil potest placere. Verto: *velorum* (vel *linetorum*) *tela* ter mille. Nam hoc quoque *ἰστός* est. Plutarchus in Romulo Tarchetium ait *ἰστόν τινα παρεγύησαι ταῖς κόραις ὑφαίνειν δεδεμέναις*, quomodo & Hesiodus, aliique. Idem est, quod dicit Livius XXVIII. 45. *Etruriæ populi pro suis quisque facultatibus consulē adjuturos polliciti; Tarquinienfes lintea in vela; &c.*“ GRONOV. — „Dubium esse, ait REISKIVS, significet-ne *ἰστός* hic loci *tela*, hoc est *tantum quantum uno jugo textorio una opera detexitur*; an *mensuræ quoddam genus*, pro ementiendis panis, quemadmodum Angli habent sua *Tard*, quod vocabulum est germanicum *gerte*, virga.“ — Simili ratione Latini vocabulo *pertica* pro mensura utuntur. Sed hujus usus nominis *ἰστός* nullum adfertur exemplum; alterius exempla prostant, & eam notionem h. l. res ipsa commendare videtur.

Vers. 7.

Vers.

Verf. 6. *ξύλα εἰς σφηκίσκων λόγον* poterit denotare ligna, *sub-*
cis hujusmodi destinata, usum hunc præstitura. Pro λόγων
perperam λόγων habent ed. 1. 2. quod primo quidem scri-
ptum fuerat in Bav. sed mox eadem manu in λόγων ibidem
mutatum.

Ibid. Quod *μυρίας* dant ed. 1. 2. cum msstis omnibus,
adhæsit litera *ς* ex vocabulo sequenti. Neque vero ullus
nec impressus liber, nec manuscriptus, *μυριάδας* habet,
quod falso ex Augustano codice citavit Bœclerus: quare
corrui fundamentum, quo nitebatur *ΚΕΙΣΚΙΙ* suspicio
„legendum forsitan esse *εἰς σφηκίσκων ἢ δόκων μυριάδα*, ut
per vocab. *δόκων* aut auctor ipse aut aliquis lector vel scho-
liasta explicuerit vocabulum *σφηκίσκων*.“

Ibid. *στρωτήρας*, *asseret* vertit, Casanbonus; *tabulas*
ad contabulationes Ernestus; *phalangas* putavit esse Gron-
nov. in Notis msstis, provocans ad Plin. XII. 4, 8. Quo-
rum nihil apud veteres reperio. Immo vero docet Sui-
das cum Harpocrate, esse *trabes minores, quæ παρῆστι-*
bus & transverso imponuntur, velut eæ quibus conficitur
lacunar conclavis; *trabes transversarias.*

Ibid. Tria verba, *πίττης τάλαντα χύλια* desunt Aug. —

Ibid. *ἄλλης ἀμῆς*, *crudæ picis.* Casaubonus: *liquidæ picis*
nec coctæ; recte, nam hujus quantitas declaratur *μετρη-*
ταῖς, quæ mensura liquidorum est.

Verf. 7. *Verf. 7. Χρυσῆς δ' ἡ γυνή, Chryseis, uxor ejus.* Mire
Casaub. *Chryseis, femina nobilis.* — „Eusebius in Chro-
nico I. sic scribit de Demetrio, Antigoni Gonatæ filio, ex
Porphyrîo: *γῆμας δὲ τινὰ τῶν αἰχμαλώτων, καὶ Χρυσῆς*
πρόσεπων, Φίλιππον ἐξ αὐτῆς ἔσχεν, τὸν πρῶτον πολεμή-
σαντα Ῥωμαίοις. Εὐὰν Χρυσείδην, Demetrii viduam, &
matrem Philippi, duxit Antigonus, qui Διδάσκων dictus est,
& tutor fuit Philippi.“ GRONOVIVS. — *Ibid.* *ὅστων μυ-*
ριάδας, intell. *ἀρταβῶν* vel *μεδίμων.* Sic rursus verf. sq.
conf. verf. 1. & Adnot. ad V. 1, 11.

Verf. 8. *Verf. 8. Σίλενος δ' ὁ πατήρ Ἀντιόχου.* Vide ad c.
88, 1. — *Ibid.* Quænam via h. l. insit illis particulis
χωρίς

χωρίς μὲν, χωρίς δὲ, non satis video; nisi hoc dicit, primum nonnisi immunitatem concessisse, deinde alio tempore reliqua dona adjecisse.

Verf. 9. μυριάδας πηχῶν. — „Aut *μυριάδα* leg. aut *Verf. 9.* post *ξύλων* deest nomen, significans rem, per *ulnas* mensurari solitam, ut recte cum *ea de re*, ignota nobis, tum de *signis* possit *pluralis* usurpari, quemadmodum de *resina* & de *pilis* (*caprillis* puta vel ejusmodi, ad torquendos funes) recte dixit *ταλάντων χιλιάδας*, hoc est, *mille pondo resinae, & turjus alia mille pondo pilorum.* REISKIUS. — De *pilis* conf. ad IV. 56, 3.

C A P V T X C.

Cap. XC.

Verf. 1. ἔτι δ' οἱ restitui ex ed. 1. & msstis. Temere *Verf. 1.* *ἔτι γ' οἱ* ed. 2 & seqq. — *Ibid. Λυσανίαν. Δισαίναν* ed. 1. & *Δισανίαν* ed. 2. utrumque invitis msstis. De tribus istis *Asia dynastis*, quos Polybius dicit, nihil magis nobis compertum est, quam Reiskius sibi fuisse fatetur. Multo post hæc tempora, Lyfanius, Ptolemæi Mennæi filius, Chalcidenes in Syria dynasta & rex memoratur.

Verf. 2. συνεπιλαμβανομένας Casaub. ex Reg. B. con- *Verf. 2* sseq. sentientibus Vat. & Flor. Simpl. *ἐπιλαμβ.* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. — *Verf. 3. ἀφ' οὗ.* Corrupte *αὐτοῦ* Aug. — *Ibid. συνωκίᾳ, instaurari*, ut II. 55, 5. IV. 33, 7. Mendose *συνωκίᾳ* Vat. Flor. — *Verf. 4. δοκῆν. δοκῆ* Aug.

Verf. 5. πρῶτον μὲν. Temere *πρῶτον ἐπὶ* ed. 1. & *Verf. 5.* *πρῶτον μὲν ἐπὶ* ed. 2. — *Ibid. περὶ τὰ κοινὰ προστασίας,* in *publicis institutis magnificentiam* vertimus. Sic *προστασιῶς* de eadem re V. 88, 4. *cum dignitate, cum apparatus & majestate.* Casaubonus *Rhodiorum studium erga suam rempublicam* est interpretatus.

Verf. 7. προίεμενα. Sic scriptum oportuisse, ex con- *Verf. 7.* jectura viderat Scaliger, itemque Reiskius; requirebatur enim participium ad præcedens verbum *λανθάνωσιν*. Id ipsum vero obtulerunt codd. Vrb. & Flor. Nescio quid Vat. *προίεμενα* edd. cum Bav. Aug. Reg. A. Habet hunc *Polybii Histor. T. VI.* S lacum,

locum, a vers. 5. ταῦτα μὲν οὖν εἰρήδω &c. usque ad finem capituli, Codex VRBINAS in Excerptis, cum Titulo in ora libri: Οἷους χρὴ εἶναι τοὺς Βασιλεῖς.

Vers. 9. *Vers. 8.* τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστοις τηρεῖν. Non impro-
bans hoc Reifk. malle tamen se ait ἕκαστοι. — *Ibid.*
ὅσῳ πλείστον διαφέρουσιν Ἕλληνες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.
ὡς πλείστον Vrb. Ceteri omnes ὡς πλείστον. Ad quæ
verba sic Reifk.: „Post τηρεῖν videtur aliquid deesse.
Quamquam enim ὡς sæpe idem est atque καὶ γὰρ, quod
etiam hic locum potest habere; cohæreret tamen oratio
melius, si legeretur ἕκαστοι τηρεῖν, μεμνημένοι ὡς &c.
[Sic scilicet Casaub. in versione vocabulum *memores* in-
feruerat.] Aut possit aliàs pro ὡς legi ὃ, quo decoro ser-
vando præstant Græci aliis hominibus.“ — Minime sper-
nam ὃ, ea notione quam Reifk. explicavit. Mihi vero,
cum ὅσῳ scriberem, (de qua voce conf. Adnot. ad L. 45, 9.
& Dukerum ibi laudatum ad Thucyd. VI. 89.) visum erat,
intelligi in præcedentibus per ellipsin posse τοσοῦτῳ μάλ-
λον. ὡς autem ex ὅσῳ facillime nasci potuisse videbatur, si
in antiquo codice extrema litera ω, ut mos erat multo-
rum librariorum, voci fuisset superscripta; quam literam
alii deinde librarii, perperam accipientes, in locum li-
teræ ο substituisent.

Cap. XCI.

CAPVT XCI.

- Vers. 1.** *Vers. 1.* Ἀγήτα μὲν. Corrupte ἀγη μὲν τὰ unus Flor.
Sed recte omnes cap. 96, 1. — *Ibid.* Ἀράτου δέ. Vide
c. 30, 7. — *Ibid.* Λυκοῦργος. cf. c. 29, 8 sq.
- Vers. 3.** *Vers. 3.* ἐτάττετο πρὸς Πυρρίαν. Πυρίαν ed. 1. 2. cum
Bav. & sic rursus cap. seq. cf. c. 30, 2. Poterat συνετάτ-
τετο scribere, ut c. 92, 7. sed illud probum. cf. II. 59, 3.
& ibi Adnot. — *Ibid.* εἰς τὴν Μεσσηνίαν. τὴν ignorant
ed. 1. cum Bav. non male. Μεσσηνίαν cum simpl. σ eadem
ed. 1. cum eodem Bav. pro more.
- Vers. 4. 5.** *Vers. 4.* διὰ τὸ τόν. Carent τὸ ed. 1. 2. cum Bav. —
Ibid. ὡς ἐπάνω προεῖπον, cap. 30, 1. & 5 sq. — *Vers. 5.* ἀλλὰ
παρα-

παρακαλέσας. ἀλλὰ καὶ παρακαλέσας ed. 2. & seqq. cum solo Aug. Delevi particulam, quam ignorant ceteri omnes.

Versf. 6. πεντακοσίους, *quingentos*. Non negligendum, *Versf. 6.* quod *quingenta* equites mercenarios, non *quingentos* dicant codices nostri omnes. — *Ibid.* Ἀχαιῶν. Ἀχαιῶν Aug.

Versf. 8. ἔδοξε δέ. δέ, quod ignorant edd. & ceteri *Versf. 8.* mssti, unus obtulit Vat. — *Ibid.* περὶ τὴν Ἀκτῆν. Temere Ἀρκτῆν ed. 1. Ἀκτῆν autem Peloponnesii vocabant *tractum* peninsulæ orientalem, & præcipuè *oram Argolidis*, ubi sunt Troezenii & Epidaurii. Vide Berkelium ad Steph. in Ἀκτῆ, & præsertim Wesseling. ad Diodor. XII. 43. — *Ibid.* Πάτρας. Πάτραν ed. 1. Bav.

C A P V T X C I I I

Cap. XCIII.

Versf. 2. προῆγον. παρῆγον ed. 1. 2. cum solo Bav. — *Versf. 2. 3.*

Versf. 3. ἐπιβολὴν recte Aug. Reg. A. Perperam vulgo ἐπιβουλήν.

Versf. 4. τὰς μὲν Κολάμας. μὲν caret Aug. *Calamas* *Versf. 4.* Messeniæ vicum sua ætate nominat Pausan. IV. p. 956. Stephanus vero, ad eundem quidem Pausaniam provocans, πόλιν adpellat. Quidquid sit, frustra Xylander in ora versionis germanicæ, & Gronovius in Notis ad h. l. Θαλάμας maluerunt. Thalamæ Elidis fuit castellum, IV. 75. quod nihil ad hunc locum potest pertinere.

Versf. 5. καὶ κατὰ τὴν εἰσβολὴν. Aut deletum καὶ, aut *Versf. 5.* additum participium *γενόμενος* voluerat Reiskius. Mihi satis bene habere vulgata visa est. — *Ibid.* Κυπαρισσίων. Κυπαρισσίων solus Aug. Κυπαρισσίδες gentile cum Polybio format Stephanus.

Versf. 6. προσβολὰς ποιησάμενος πρὸς τὸν ἔνδεϊαν. Ca. *Versf. 6.* saubonus: *pauulum grassatus per hostium agros, & quantum ferebat virium ipsius tenuitas.* Xylander: *nachdem er ein wenig zur Nothdurft gerammt hat.* Reiskius, ob *penuriam commuatum*, & monet, πρὸς Polybio & Dionl

Vers. 6. Cassio idem sæpe esse quod *διὰ*, provocans ad V. 108, 1. Et de illo usu præpositionis *διὰ* nos quoque diximus ad V. 27, 4. & vocabulum *ἔνδειαν*, absolute positum, de *penuria somniantium* aliàs etiam usurpatum vidimus, veluti V. 73, 6. At phrasis illa *προσβολὰς ποιῆσαι* non *populati agros* denotat, sed *impetum vel impressionem facere* in hostem, in acie stantem, aut in muros urbis, *oppugnare urbem*, ut III. 14, 1. IV. 65, 3. & sæpe aliàs. Quare mihi etiam nunc probabile fit, urbis nomen in illo vocab. *ἔνδειαν* latere. Fuit autem *Ἀνδανία*, *Andania*, urbs Messeniorum, Straboni, Pausaniæ aliisque memorata; quam licet derelictam olim tempore Aristomenis Pausanias dicat lib. IV. c. 17. p. 323. tamen non prorsus desertam, sed Strabonis etiam ætate superfuisset adparet ex Strab. lib. VIII. p. 360. Confer de eadem Stephanum Byz.

Vers. 7. *Vers. 7.* *Ταυρίωνα*. *Taurionem* eum dicit, qui Philippi nomine Peloponneso præsidebat. Philippus autem per id tempus alio erat occupatus, ut docet c. 97. — *Ibid.* *ἰκκῆς ἐξαποστείλωσι καὶ πεζούς. ἰκκῆς καὶ πεζ. ἐξαποστ.* Flor. Aug. Reg. A. nescio an & Vat.

Vers. 8. 10. *Vers. 8.* *παραφυλάττειν. προφυλάττειν.* ed. 1. & Reg. B. invitis vett. codd. — *Vers. 10.* *Ἀχαικοῖς. Ἀχαιοῖς* Aug. ut cap. 91, 6.

Cap. XCIII.

CAPVT XCIII.

Vers. 1. *Vers. 1.* *διέλυε* ed. 1. consentientibus msstis, præter unum Aug. e quo *διέλυσε* habet ed. 2 & seq. — *Ibid.* *πρὸς αὐτούς* restitui ex msstis, qui nunc in hoc consentiunt. *αὐτούς* edd. quod tamen perinde erat. Verba autem ista *διέλυε πρὸς αὐτούς* Cafaub. interpretatus erat *domum dimisit*: quod per se quidem ferri fortasse poterat; certe eodem fere modo *πρὸς αὐτούς* accipitur IX. 10, 11. Sed aliud h. l. dici intelligitur ex vers. 9. & ex cap. seq. vs. 1. Itaque recte Reiskius, cum Xylandro & Perotto, vertendum monuit, *reconciliavit eos sibi met ipsis*; & de verbo *διαλύειν* conferre iussit VI. 13, 6.

Vers.

Verf. 2. τούτους. Perperam τούς Flor. — *Ibid.* επτα- Verf. 2.
 αότας τῆ πατρίδι. Vide II. 55. & IV. 25, 4. — *Verf. 3.* καὶ
 ποιῆ. Deest καὶ ed. 1. Reg. B. & Bav. — *Ibid.* ἐλλεί-
 πωσιν ex vett. codd. restitui; quibus invitis, licet per se
 minime male, ἐλλείπωσιν editum erat. Constructio-
 nem verborum ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τὰς ἐπιβολὰς temere
 sollicitavit Reiskius. Vide Adnot. ad I. 60, 2.

Verf. 5. καθίζονται, intell. τῆς ἐπιβολῆς. Perspecte Verf. 5. 6
 vero sic correxit Casaubonus. καθίζονται ed. 1. 2. Bav.
 Aug. Reg. A. B. καθίζονται Vat. Flor. — *Verf. 6.* προ-
 λαμβαν. προλαμβαν. Aug. Reg. A. — *Ibid.* ἀνακλή-
 ρωσιν. — „Forte ἀνακλήρωσιν, sortitionem; quo
 confieret ager, in quem novi cives, aliunde adsciti, sortito
 immitterentur.“ REISK.

Verf. 8. Μάλιστα δὲ περὶ τῶν νόμων. δὲ habet unus Verf. 8.
 recentissimus Reg. B. δὲ & περὶ desunt ed. 1. 2. cum msstis.
 Et posse abesse judicavit REISKIUS: „nam sæpissime, ait,
 præpositiones ὑπὲρ, περὶ, ἕνεκα, & similes, omittuntur.“ —
Ibid. Πρυτανίδος. — „*Prytanidem*, Megalopolitarum le-
 gislatorem in illo indice legislatorum fatis copioso, quem
 Fabricius T. I. Bibl. Gr. p. 549 sqq. dedit, non reperio. Sed
 meminit ejus auctor vitæ Aristotelis, quem Menagius ad
 Diogen. Laërt V. 36. p. 201. b. edit. Wetst. edidit; &, ut
 videtur, Plutarchus, etiam Sympol. I. p. 1088.“ REISKIUS.
 In Peripateticorum catalogo *Prytanidem* non neglexit Fa-
 bric. Bibl. Gr. T. II. p. 310. nec tamen Polybii hunc locum
 notavit. Plutarchi locus, quem dicit Reiskius, ipso initio
 legitur libri primi Συμπασιακῶν, p. 612. edit. Wechel.

Verf. 9. ποιησάμενος Ἄρατος τὴν ἐνδεχομένην ἐπιστρο- Verf. 9.
 φῆν, *sumptam, quam potuit, curam & attentionem adhi-*
bens. cf. XXVI. 2, 6. — *Ibid.* Φιλονεικίαν ed. Casaub.
 & seqq. cum Bav. Temere Φιλονεικίαν ed. 1. 2. Φιλοτι-
 μίαν Vat. Flor. Aug. Reg. A. quod verum videtur, nam
 & aliàs hoc vocabulo utitur Polybius pro *contentione & li-*
gitatione, ut IV. 53, 5. IV. 87, 4. Itaque Φιλονεικίαν ex
 interpretamento in contextum irrepsisse putem.

Verf. 10. *Verf. 10.* Verba παρὰ τὸν τῆς Ἑστίας &c. usque ἀναζεύξας cap. 94, 1. temere transfiliit ed. 1. Diverso ordine verba locavit ed. 2. ἀνέδησαν παρὰ τὸν τῆς Ἑστ. βωμ. in-vitis msstis. — *Ibid.* ἐν Ὀμαρίῳ. Est Ὀμαρίον lucus, Ἰοῦι Homario vel Homagyrio (id est, conventuum praesidi) sacratas prope Aegium, in quo publicos & communes suos conventus agere Achæi consueverant. Vide Adnot. ad II. 39, 6. Cum ex communi Achæorum decreto mandatum fuisset Arato, ut hanc reconciliationem inter Megalopolitanos perficeret; (verf. 1.) consentaneum erat, ut monumentum reconciliationis eo in loco, quo agebantur Achæorum conventus, poneretur.

CAP. XCIV.

CAPVT XCIV.

Verf. 1. 3. *Verf. 1.* συνέστησε Λύκῳ correxit Casaub. Bene; nam mox verf. 5. & c. 95, 7. in *Lyci* nomen consentiunt omnes. Corrupte h. 1. συνέστησε Σελεύκῳ ed. 1. 2. cum codd. ad unum omnibus. — *Ibid.* ὑποστράτηγον εἶναι τότε τῆς συντελείας τῆς πατρικῆς. — „Recte vertit Casaubonus *dictioni*. Achæorum prætor erat Aratus: ejus ὑποστράτηγος domi suæ erat *Lycus*, Pheris puta, agro Pheræensium præfectus. Unusquisque *τρατίς*, in commune conferens viros & numeros, appellabatur *συντέλεια*, id est πλῆθος εἰς ἂν χωρίον καὶ πρᾶγμα συντελοῦν.“ REISKIUS. — *Verf. 3.* Φαραϊκῆς. διὰ τῆς Ἀφραϊκῆς Vat. Flor. Reg. B.

Verf. 6. *Verf. 6.* Ἀνδρόλοχος deest ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. Perott. Receptit Casaub. ex Reg. B. cui suffragantur Vrsin. Vat. & Flor.

Verf. 7. *Verf. 7.* Μολυκρίαν. Μολύκρεια, Μολύκρειον vel Μολυκρία, oppidum Aetoliæ, ad Antirrhium promontorium.

Verf. 8. *Verf. 8.* αὔδις δ' ὑποστρέψας. αὔτις Aug. & Reg. A. suo more. Particulam δὲ temere neglexerunt ed. 1. 2. — *Ibid.* Χαλκιδεῖαν. Sive recte hoc scriptum, sive Χαλκιδεῖαν aut Χαλκιδεῖαν debuerunt, regio est circumjacens Chalcidæ, Aetoliæ urbi, ad mare. Sic cap. 95, 11. τὴν Καλυδωνίαν, τὴν Ναυκαππίαν. Hæc scripseram, cum in REISKII ad eam.

eundem hunc locum animadversionem incidi hujusmodi: Verf. 8.
„Chalcea est oppidum Aetolizæ, ad Evennum fluvium situm, de quo Strabo p. 707. [lib. X. p. 459 sq.] μετὰ τὸν Εὔηνου πρὸ ὄρος Χαλκίς, ἣν Χάλκειαν ἔφησεν Ἀρτεμίδωρος. [Ex eis, quæ ibi sequuntur, videtur τὸ ὄρος esse cognomen ejus urbis, de qua tamen dubitanter quodammodo Strabo loquitur.] Cavendum, ne Chalcis hæc ad Evennum cum Chalcide item Aetolica [mediterranea] ad Acheloum permisceatur, de qua idem Strabo p. 687. [lib. X. p. 447. c.] & Steph. Byzant. voc. Χαλκίς, loco tertio.“ — Ibid. τῶν δ' ἐμβοηθησάντων. Temere τῶν δὲ βοηθησάντων ed. 2. cum in ed. 1. operarum errore fuisset τῶν δ' ἐβοηθησάντων. — Ibid. Πίου Αἰτωλικόν, Rhium Aetolicum, quod aliàs Antirrhium. Facit quidem Stephanus Rhium Aetolicum urbem Aetolizæ, eandem cum Molycria; sed proprie est promontorium, juxta Molycriam in mare excurrens.

Verf. 9. ταῖς τε πόλεσιν. Mendose τῆς τε πόλεως Aug. Verf. 9

CAPUT XCV.

Cap. XCV.

Verf. 1. "Αμα δὲ τοῖς. "Αμα δὲ καὶ ταῖς προσιρ. Flor. — Verf. 1. Ibid. Σκερδικαΐδας &c. Vide IV. 29 extr. V. 3, 3. & V. 4, 3.
Verf. 3. Ἀγαθύνῳ ed. Casaub. & seq. consentientibus Verf. 3. 41 Bav. & Aug. Ἀγαθύνῳ ed. 1. 2. Reg. B. Ἀγαθύνῳ Flor. Ἀγαθύνῳ Reg. A. & Agatimum scribit Perottus. Ex Vat. nil notatur. — Ibid. Κασσάνδρῳ cum dupl. σ Casaub. & seqq. cum Flor. & Perotto. Κασσάνδρῳ ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. — Verf. 4. τὴν ἀναγωγὴν. τὴν caret Aug. — Ibid. ὡς ἐπὶ Μαλέας ed. 2 seqq. consentientibus mastis, præter Bav.
Verf. 5. Περιμοῦ. Imperite μερισμοῦ ed. 1. cum Bav. — Verf. 5 seqq. Ibid. τῆς τῶν ἄρτι βηθειῶν πόλεων. cap. 92, 7 seqq. De usu particulæ ἄρτι vid. Adnot. ad V. 111, 1. — Verf. 7. περὶ τὸν Λύκον. τὸν carent Vat. & Flor. — Ibid. τὸν τῶν Ἀχαιῶν. τὸν h. l. carent ed. 1. 2. Bav. Flor. Reg. B. puto & Vat. Adjecit Casaubonus, cui suffragantur Aug. & Reg. A. — Verf. 8. Φύξια. Phycium nemini alii me-

- Verf. 9. 10.** moratum reperio. — *Verf. 9.* προπετωκόσι ex conject. scribere jufferat Reiskius; id ipsum vero obtulit Flor. — *Verf. 10.* τὴν περιλαθῆσαν. τὴν caret Aug.
- Verf. 11. 12.** *Verf. 11.* καὶ Ναυπακτίαν. Sic rursus τῆς Ναυπακτίας cap. 103, 4. Temere h. l. Ναυπάκτιαν edd. invitis msstis, errore ex ed. 1. propagato. — *Verf. 12.* Κλεό-
νικον τὸν Ναυπάκτιον. Recte sic emendavit Casaub.
conf. verf. præced. & cap. 102, 4 & 9. 103, 9. 107, 5. —
Ibid. παρατὰ una voce efferunt ed. 1. 2. cum vett. msstis. —
Ibid. μετὰ δέ τινα χρόνον. Vide c. 102, 4 sq.

Cap. XCVI

CAPVT XCVI.

- Verf. 3.** *Verf. 3.* ἀνταβαλόντες. ἀντιβαλόντες Aug. — *Ibid.* Στρατόν. Perperam στρατοῦ idem Aug.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* Φανοταῖς. Φανοτεῖς, eademque Φανότη, & Φανότεια, urbs Phocidis. — *Ibid.* καλιμπροδοσία, una voce, sua auctoritate edidit Casaubonus, quod lubens tenui. πάλιν προδοσία ed. 1. 2. cum msstis. Iam sæpius monui, vetustas nostras membranas Vaticanas; constanter literam ν ante γ vel κ aut χ servare, ubi alias in γ solet mutari: sic & nunc eandem tenuerunt libri nostri, ubi commodius in μ fuisset mutata. Vocabulo καλιμπροδοτής Arpianus utitur Civil. V. c. 96. — *Ibid.* τοιόνδε τινα; τρόπον. Sic Bav. Aug. (in quo tamen per errorem est τοιόνδε δέ τινα τρόπον) Reg. A. B. Sed Obsopæus, scripturæ compendium perperam accipiens, quo Bav. expressit vocem τινά, edidit τοιόν δέ τὸν τρόπον. Hinc ed. 2. τοιονδέ τινα τὸν τρόπον, quod tenere sequentes editores. Ex Vat. & Flor. nil notatum; putem tamen hos convenire cum Bav.
- Ibid.* συνεστήσατο πρᾶξιν &c. Habet Suidas in Πρᾶξις. — *Ibid.* Ἰάσωνος ed. 2 sqq. Bav. Reg. A. B. Suid. Ἰάσωνος Flor. Aug. Temere Ἰάσιος ed. 1. — *Ibid.* ὑπ' αὐτοῦ. Temere ἐπ' αὐτοῦ ed. 1. 2. — *Ibid.* τῆς τῶν Φανοτ. Carent τῶν ed. 1. 2. Reg. B. cum Bav.
- Verf. 5. 6.** *Verf. 5.* Ἀγήταν. Ἀγητα Suid. — *Ibid.* ὠμολόγησας &c. Habet hæc Suidas in Φανοτεῦσιν. — *Verf. 6.* παραγο-

πραγενομένης. παραγεγόμενος Aug. — *Verf.* 7. Ἰάσων. *Verf.* 7. 8.
 Temere Ἰάσων ed. 1. — *Verf.* 8. αὐθις. αὐτίς Aug.
 Reg. A. — *Ibid.* ἐφ' ἑαυτοῦ. Perperam ἐφ' αὐτῷ Vat.
 Flor. & ἐφ' ἑαυτῷ Aug. Reg. A.

CAPVT XCVII.

Cap.
XCVII.

Verf. 1. κατέλαβετο. Casaub. & sqq. cum Vat. Flor. *Verf.* 1.
 Aug. Reg. A. B. κατέλαβε ed. 1. 2. cum Bav. — *Ibid.*
 Βυλάζωρα. — „Stephanus Byz. habet Βύμαζος, πόλις
 Παιώνων, & testem excitat Ephorum. Sed cum Polybio
 concinit Livius XLIV. 26.“ REISK. — *Ibid.* Παιωνίας.
 Temere Παιωνίας ed. 2.

Verf. 4. Βοτρίαια. Βοτριάα, Bottiaea, & Græcis & *Verf.* 4.
 Latinis vocatur aliàs hæc Macedoniæ regio, ab occidente
 Axii fluvii sita, ubi in mare is exit; cui eidem fluvio ab
 oriente Amphaxitis adjacet, in qua urbs est Theffalonica.
 Apud unum Etymologum (ad quem provocavit Casaub. in
 ora Basil.) legitur: Βότρίον, (Βότριοι, puto, voluit) ἔθνος
 Μακεδονικόν. καὶ Βοτρία, ἡ χώρα. Ibidem tamen etiam οἱ
 Βοτριάιοι, & ἡ Βοτριάϊς memorantur. — *Ibid.* Ἐδεσσαίαν.
 Vide Cellar. II. 13. p. 1037 sq. Sic & Steph. Byz. cum
 duplici σσ, qui & monet, Syriæ Edessam a Macedonica
 nomen habere. Edessa, eademque Aege, ad Axium flu-
 vium. — *Ibid.* πάσης τῆς δυνάμεως. τῆς caret ed. 1.
 cum Bav.

Verf. 5. ἐνεργῶ νυκτοπορία. ἐνεργῶν ed. 1. 2. Bav. Aug. *Verf.* 5.
 Reg. A. B. adhærente ex vocab. seq. litera ν. νυκτοπορία
 tenui, editum ex Bav. quam in formam consentiunt omnes
 V. 7, 3. — *Ibid.* ὑπὸ τὴν ἐωθινήν ἡμῶν πρὸς Μελίταιαν.
 Μελιτείαν Aug. Reg. A. minus recte; nam cum accentu
 in penultima Μελίταιαν vel Μελιταίαν erat scribendum. —
 „De scriptione hujus nominis vid. Interpp. ad Steph. Byz.
 [in Μελιταία & Μελίταια] & Wesseling. ad Diodor. Sic.
 T. II. p. 268. & supra ad p. 568.“ REISK. — Vide ad V.
 63, 11. De re autem confer IX. 18. ubi quidem cum eo,
 quod hic ait prima luce ad Melitæam venisse, pugnare vi-

deri potest, quod ibi (vers. 7.) scribit, *advenisse cunctis adhuc vigilantibus*; sed facile hæc conciliari sic possunt, ut ex LX. 18, 6. intelligamus, a rusticis, qui adventantem viderant Philippum, monitos oppidanos vigilasse.

C A P V T XCVIII

Cap.
XCVIII.

Vers. 2. 3.

Vers. 2. πόλιν καταλήψ. τὴν πόλιν solus Aug. — *Vers. 3.* καὶ ἑαυτούς. καὶ αὐτούς Flor. — *Ibid.* παρασκευὴν, fabricam. Minus recte παρασκευὴν Aug. — *Ibid.* ἔχοντα. ἐχόντων ed. 1. 2. cum solo Bav. ut non opus fuerit *Vrsini ingenio* ad corrigendum ἔχοντα; haud dubie codex ejus msstus hoc offerebat cum aliis. — *Ibid.* τὴν αὐτῶν κείραν. αὐτῶν solus Bav.

Vers. 4.

Vers. 4. Οὐ γὰρ ἐστὶν - - ἢ μὴ ποιῆσά τι τῶν ἐσόντων, ἢ μηδὲν παθεῖν δεινόν. ἢ ποιῆσά τι, absque negatione, Vat, Flor. Reg. B. Male, si quid video. Videtur enim proverbialiter quodammodo dictum, ex Logicorum desumptum scholis: *non valet in hoc genere, aut hoc, aut illud*; id est; *non possunt hæc duo se jungi*. Itaque hoc dicit, *non posse se jungi duo hæc, negligere in hujusmodi rebus aliquid eorum, quæ faciendæ sunt, & sine damno abire*. Sed aut ego fallor, aut inest simul in istis verbis adlusio quædam ad alicujus poëtæ dictum, aut aliquod usæ tritum proverbium, quod sic fere sonabat: ἢ ποιεῖν τὸ δέον, ἢ παθεῖν τὸ δεινόν, aut in pentametri modulum, ἢ τὸ δέον ποιεῖν, ἢ δεινόν τι παθεῖν. id est: *Aut faciendum quod convenit, aut damnum patiendum*.

Vers. 7.

Vers. 7. καὶ αὐτῶν ex Reg. B. accepit Casaub. ubi hoc in contextu; ibidem vero in marg. γὰρ κατ' αὐτῶν, quod habent ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A. Ex Vat. & Flor. nil notatum: quare, nisi quid neglectum in collatione, habebit Flor. καὶ αὐτῶν, Vat. vero κατ' αὐτῶν. Parum refert.

Vers. 8.

Vers. 8. τοῖς παρ' αὐτοῖς edd. ex Bav. Præstare utique videtur τοῖς παρ' αὐτοῖς, quod habent alii: *qui damnum acceperunt, aut in periculum venerunt* per ducum imprudentiam.

tiam. Placet etiam *συνιῆσι* in praesenti. Quid fuerit in Perotti codice, nescimus; nam totum hoc caput transfiliit ille interpres. — *Ibid.* προσέχεν αὐτοῖς ambiguum est. Potest enim pariter significare, *observare illos, & cavere sibi.* Sententia eadem.

Vers. 11. τοῦ τοιούτου γένους. τοιούτου τοῦ γένους ed. 2 *Vers.* 11. & seqq. invitis msstis. — *Ibid.* πάλιν μεταλαμβάνοντες ἀρμόζοντα καιρόν. Stetit promissis Polybius lib. IX. c. 19.

CAPUT XCIX.

Cap. XCIX.

Vers. 5. Ἀμυρικὸν πεδῖον. Vide Steph. in Ἀμυρος & *Vers.* 5. in Ἰωλκός, ibique Holstenium. — „Estne quæ in chartis recentioribus *ΡἈμυρο* appellatur?“ REISK. — *Ibid.* ἕως ἐπὶ ex Casauboni emendatione est. ὡς ἐπὶ ed. 1. 2. contentientibus msstis. Sed aliud est ὡς ἐπὶ, aliud ἕως ἐπὶ, ut monui ad I. 19, 4. Solent autem librarii literam *ε* literæ *ω* ita adnectere, ut ea spiritus asperi figuram referat; quo minus mirum, sæpe hæc duo ὡς & ἕως confundi. Conf. III. 53, 5. IV. 1, 5. &c.

Vers. 8. τῷ δ' ἄλλω. τὸ δ' ἄλλο mendose ed. 1. 2. Bav. — *Vers.* 8. 10. *Vers.* 10. προάγειν. προάγειν ed. 1. 2. invitis msstis.

CAPUT C.

Cap. C.

Vers. 1. ἀμύνασαι. ἀμύνασαι Aug. Reg. A. quod non *Vers.* 1 seqq. spernam. — *Vers.* 2. γυνομένης. γυνομένης ed. 1. Reg. B. Bav. — *Vers.* 3. — „Post *συνεχία* videtur τοῦ τόνου aut simile quid deesse.“ REISK. — Poterit vero pariter e re ipsa subintelligi. — *Ibid.* ἐναταῖοι. ἐναταῖοι Vat. Flor. Aug. Reg. A. — *Vers.* 4. διστόλωσαν. Corrupte διστάλωσαν Aug. & statim Reg. A. sed in hoc correctum. Conf. V. 4, 6-8. — *Vers.* 5. ἐρεισμάτων. Temere ἐρυσμάτων ed. 1. 2. — *Ibid.* ἐμβαλεῖν unus obtulit Flor. Sic autem scriptum oportuit. cf. V. 4, 8. V. 8, 9. — *Vers.* 6. Post ἀνακάρουσιν temere profus *οἱ* inserit ed. 2.

Vers. 7. ἐκανείλετο τὸν Λεόντιον. Vide V. 27. — *Ibid.* *Vers.* 7. ἐν τῇ περι τοὺς Παλαιῆς πελορηία. vide V. 4.

Vers.

Verf. 8.

Verf. 8. εἰσοικίας. εἰσοικήσας unus Flor. — *Ibid.* Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν. — „Vna addita literula locus erat integer, legendo nempe Φιλίππου. Fuit equidem Φιλίππου πόλις alia urbs, antea Πονηρόπολις, & postea Trimontium a situ dicta, sed in Thracia ad Hebrum. At hæc urbs, de qua hic fit mentio, Thessaliæ fuit, & eam semper per pluralem numerum, *Philippos*, Florus, Lucanus, Stadius, Silius & Stephanus efferunt; & ejusdem nominis fuit cum altera, quæ in Thraciæ littore, in Macedoniæ limite fuit, de qua Lucas in Actis Apostolorum.“ PALMERIVS. — Sed Polybio consentit Diodorus Siculus, in cujus lib. XXVI. Eclog. VII. hæc leguntur: Ἡ νῦν καλουμένη Φιλίπποπολις κατὰ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιώτιδες Θῆβαι ἐκαλοῦντο. Ad quem locum WESSELINGIVS, commemorata Palmerii ad Polybium observatione: „Viri follertiam, inquit, laudo: nec sequor tamen. Diodori Excerpta Polybianæ scripturæ patrocinantur, neque nocet admodum Stephanus. Nam ceteri isti scriptores, quos testimonium dicere iussit, *Philippos* Thraciæ manifesto errore in Thessaliam transportarunt.“ — *Philippos*, Macedoniæ urbem, (Macedoniæ Adjectæ, quæ dicitur, in Thraciæ confinibus) ad quam a Triumviris superati sunt Brutus & Cassius, per errorem confusam a Poëtis esse cum hac Thessaliæ urbe, monuerat jam Holstenius ad Steph. p. 136. Quod vero idem Stephanus, in *Φιλίπποι*, dicit, Thessalicas vel Phthioticas has *Thebas*, *Philippos* esse cognominatas, nil impedit, quo minus Polybio credamus Φιλίππου πόλιν fuisse hac occasione a Philippo adpellatas. Idem nomen confirmatur ex Livii lib. XXXIX. c. 25. ubi *Philippopolis* manifeste eadem est, quæ *Theba Phthiotica*. Conf. quæ ibidem monuit Drakenborch. Alterius Φιλίππου πόλεως, quæ in mediterranea Thracia ad Hebrum fluvium sita erat, meminit Polybius XXVI. 6. 5. Quosnam ad *Philippos* pertinuerit gentile illud Φιλίππηδος, quo usum esse Polybium Stephanus in *Φιλίπποι* scribit, non liquet.

Verf.

Verf. 10. Θήσας οὐκ ἀλλότριος εἶναί. — „Hoc po-
scit, ait GRONOVIVS, Polybiana scribendi indoles.“ — *Verf. 10.*
Et provocat ad V. 24, 11. IX. 32, 9. XV. 6, 1. XXV. 5, 1.
IV. 84, 3. Si ἀλλότριον servatum cupis, in quod consen-
tiunt libri, addendum esse *ἑαυτὸν* monuit Reiskius. Conf.
I. 38, 1. & ibi Adnot. — *Ibid.* ἐπεμψε. — „Forf. ἀπέ-
πεμψε.“ REISK. Possis & ἐξέπεμψε suspicari, ut V. 24,
11. & sæpe aliàs. Sed & ferri potest vulgatum. •
Verf. 11. πράττειν τι τῶν ἐξῆς. Desiderari τι viderat *Verf. 11.*
Reiskius; & dederunt id Vat. & Flor.

CAPVT CI.

Cap. CI.

Verf. 1. τοὺς Σικερδίλ λέμβους. conf. c. 95, 4. — *Ibid.* *Verf. 1.*
ἀμπόροις. ἐμποροῖς ed. 1. 2. Reg. B. temere & invitis
exemplaribus. — *Ibid.* παρεσπονημέναι δέ. cap. 95, 3. —
Ibid. συνορμήσαντα Flor. Aug. Reg. A. B. Recte. Sic συν-
ορμημέναι c. 110, 2. συνορμίζαν active significat, III. 96,
14. V. 3, 5.

Verf. 2. ἡμιόλους ed. Casaub. & seqq. cum Reg. B. *Verf. 2.*
Vat. & Flor. ἡμιόλους ed. 1. 2. cum Bav. Aug. Reg. A.
quod & ipsum ferri fortasse poterat. Nam & ἡμιόλος &
ἡμιόλιος invenitur, *sesquialter*. Vide Etymol. M. hac voce,
& Aul. Gellium XVIII. 14. citatum ab Henr. Steph. in Thes.
Hinc ἡμιόλος vel ἡμιόλιος dicta ναῦς, & ἡ ἡμιόλια, pro quo
& τὸ ἡμιόλιον Hefychius habet; quod exponitur μικρὸν
πλοῖον δίπυρον λεστρικόν, id est, *minor navis, duobus ve-*
storum ordinibus instructa, qua piratae inprimis utebantur.
Nomen autem inde habere Etymologus ait, quia τὸ ἡμιό-
λιον μέρος ψιλὸν (sic enim scribendum adparet, pro vul-
gato ψιλῶν) ἐρατῶν ἐστι, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι. id
est, *quia sesquialtera pars remigibus nudata erat* (una tan-
tum pars in longitudinem a remigibus occupata; tres par-
tes, quæ faciunt *sexuplum* alterius, remigibus nudæ erant;)
ut inde armati pugnarent,

Verf. 3. ἡτῆσθαι Vat. Flor. & idem debuerunt Aug. *Verf. 3.*
& Reg. A. in quibus mendose ἡτῆσθαι. — *Ibid.* τῇ περι-
Τυβέη.

- Τυβέρηνιαν μάχη. ad *Trafimenum lacum*. vide III. 84. Lepide h. l. τυραννίαν ed. 2. quod *ex ingenio* se emendare Vrsinus ait, cum Τυβέρηνιαν scribere jubet; in quod tamen ipsum scripti libri omnes consentiunt, nec probabile est, unum Vrsini librum errori operarum Basileensium favisse.
- Verf. 4. *Verf. 4.* Κεγχρεαῖς. Κεγχρωαῖς Aug. Reg. A. & Flor. sed in hoc superscripta litera ε. — *Ibid.* παρήγεις. παρήγεις Vat. παρήγεις Flor. suo more.
- Verf. 6. *Verf. 6.* Θεωμένου. Θεωρουμένου solus Aug. minus recte. Conf. ad I. 57, 1. — *Ibid.* ὅτι λέπονται Ῥωμαῖσι μάχη μεγάλη. Pari modo verbum λέπονται in praesenti, notione praeteriti, *vidium esse*, usurpatum vidimus III. 85, 8. λειπόμεθα μάχη μεγάλη, ubi de eadem Romanorum clade agebatur.
- Verf. 8. 9. *Verf. 8.* πρὸς τοὺς Αἰτωλοῦς. Sic Vat. Flor. Aug. Reg. A. τοὺς carent edd. cum Bav. — *Verf. 9.* τὸ προσηγορευμένον. Mendose τὸ προσηγορευμένον Vat. Flor. Aug. Reg. A. sed in Flor. superscripta vera lectio.
- Verf. 10. *Verf. 10.* ἣ ἐκείνη edidit Casaub. cum Reg. B, ἣ κείνη ed. 1. 2. consentientibus vet. codicibus. *Ad neminem autem magis, quam ad Philippum, pertinere orbis imperium* ait, quoniam is ab Alexandro Magno se descendere gloriabatur. cf. V. 10, 11. & cap. sq. verf. 1.

Cap. CII.

CAPVT CII.

- Verf. 1. *Verf. 1.* κατὰ τὰς πράξεις. τὰς carent ed. 1. & 2. cum Bav. & Reg. A. Habet Reg. B. cum ceteris. — *Ibid.* εἰφίσταται. Haud dubitanter εἰφίσταται scribere Reiskius iussit. Recte: non enim video, quo pacto in praesenti tempore loqui Polybius potuerit, cum nemo amplius illius familiae, quo tempore haec scripsit, superesset. cf. II. 37, 7 sq.
- Verf. 2 sq. *Verf. 2.* διαβούλιον ἀνεπίθου Flor. Aug. Reg. A. Perperam ἀνεπίθου edd. cum Bav. — *Verf. 3.* τῶ δοκεῖν. τὸ δοκεῖν Aug. male. — *Verf. 4.* Κλεόνικον μὲν τὸν Ναυπάκτιον. cf. c. 95, 12.

Verf.

Verf. 5. Dele comma post ναῦς, & pone post δύναμιν. — *Ibid.* Ad ἔχων intellige αὐτάς, scil. τὰς ναῦς καὶ τὴν δύναμιν. Verf. 5.

Verf. 6. προσελθῶν. προσελθῶν edd. perperam & invisi- Verf. 6.
 is msstis. — *Ibid.* τὸν ἐν τοῖς Περιπρίοις Πύργον,
 REISKII secutus sum consilium, ad hunc locum sic com-
 mentantis: „Haud prospere hic loci successit opera Ca-
 aubono utrique. *Pyrgos* est nomen oppidi; non signifi-
 cat h. l. turrim quamcunque. vide p. 473. & 477. [IV. 77.
] & c. 80, 13.] *ἄρειπροις* est Casauboni senioris conjectura,
 n qua defendenda Mericus operam perdit. Præstat in lo-
 cis ejusmodi corruptis servare veterem lectionem, si me-
 iorem & certiore in promptu non habes. Veteres edd.
 hic dant *περιπρίοις*, [plures codices *περιπρίοις*] quod acu-
 iores videant quid sibi velit.“ — Quod de Πηνειῷ fluvio
 n scholio dixi, alienum ab hoc loco videri posset, si de
 itu, quem *Lasioni* oppido Danvillius in Tabula Græciæ
 designavit, dubitare non liceret; sic enim nimis hinc re-
 notus Peneus fluvius foret. At in eadem tabula Psophis-
 tiam, quæ in vicinia Lasionis fuit, (conf. IV. 73, 1.)
 nimis, quam par erat, versus meridiem locata videtur.
 Livius XXVII.32. castelli, cui *Pyrgus* nomen, meminit,
 quinque millia passuum ab urbe Eleorum distantis: quod
 osum tamen nunc a Polybio dici non putem; nam hoc
 videm, de quo nunc agitur, in confinibus Achaiæ vel
 Arcadiæ & Elidos situm esse debuit.

Verf. 7. Post κατάλυσιν in fine vers. præced. minus Verf. 7.
unum pone, pro *majori*. Sic codices omnes. Temere
 sua auctoritate primus editor, majore interposita di-
 stinctione, mox μετὰ δὲ ταῦτα edidit, quod tenere se-
 nentes. Delevi conjunctionem, quam ignorant scripta
 xemplaria.

Verf. 9. περὶ Πάνορμον &c. — „Ad hunc locum re- Verf. 9.
 venit Stephanus Byz. voc. Πάνορμος, ubi ait, καὶ λιμὴν,
 ε Πολύβιος. quod ibi fugit Berkelium.“ REISK. Nempe,
 cet hodie unius in Sicilia *Panoirmi* fiat mentio apud Ste-
 phanum,

phanum, facile tamen adparet, excidisse ibi nonnihl. Scilicet sic fere scripserat: Πάνορμος, πόλις Σικελίας, καὶ λιμὴν Πελοποννήσου, ὡς Πολύβ. vel Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμὴν· ἔστι δὲ καὶ Πελοποννήσου λιμὴν, ὡς Πολύβιος. — *Ibid.* τοὺς τῶν συμμάχων. τοὺς caret Aug.

Verf. 10. *Verf.* 10. δι' αὐτοῦ. δι' αὐτοῦ Bav. Reg. A.

Cap. CIII.

C A P V T CIII.

Verf. 1. *Verf.* 1. καὶ τινὰς τῶν ἡκόντων ἅμα τούτοις. ἡκόντων qui venerant, in plusquamperfecto. conf. IV. 80, 1. & V. 80, 4. — „ἅμα τούτοις non cohæret cum ἡκόντων, sed cum Ἄρατον καὶ Ταυρίωνα, una cum Arato & Taurione emisit quosdam alios ex iis qui ad concilium Achaeorum convenerant. οἱ ἡκόντες sunt οἱ συναλθόντες πρὸς τὸ συνέδριον καὶ τὴν κοινολογίαν. vid. pag. 615, 16.“ [hoc cap. verf. 7.] REISKIUS.

Verf. 3. *Verf.* 3. δεκάσταλλον. δεκάσταλλον Flor.

Verf. 4. *Verf.* 4. ὄρηθεις τοῖς παρακαλουμένοις, postulatis eorum incitatus. ὄρηθεις Flor. male. Aut παρορηθεις legendum, quo verbo & sæpissime aliàs utitur Polybius, & in hac ipsa re cap. 105, 1. aut ὄρηθεις pro illo positum. — *Ibid.* τὰ λεγόμενα Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. Cæla, cava loca, convallis.

Verf. 6 seq. *Verf.* 6. ἦκον. ἦλθον Vat. in contextu; sed in marg. eadem manu γρ'. ἦκον, quod unice habent ceteri omnes. — *Ibid.* Φιλίππου deest Aug. & Reg. A. — *Verf.* 7. ἐξέπεμπε. ἐξέπεμψε edd. & Reg. B. invitis vett. codd. — *Ibid.* ὡστε. ἔχεν Casaub. & seqq. Commodius ὡστ' ἔχεν, ed. 1. consentientibus mssis. Temere ὡστε δ' ἔχεν ed. 2. — *Verf.* 8. διαποστολαί. Corrupte διαστολαί Aug. ut c. 37, 3.

Cap. CIV.

C A P V T CIV.

Verf. 1. *Verf.* 1. Ὅς ἔφη. Perperam οὗς ἔφη Aug. Reg. A. Agelai Aetoli oratio hæc de Pace ad Philipppum Regem inserta est Excerptis Codicis VRBINATIS, cum Titulo in ora:

ορα: Ἀγαλάου δημηγορία. Eandem fere orationem Philippo tribuit Iustinus XXIX. 2 sq. tamquam ad Græcos socios ab eo habitam. Notaverat hoc Casaub. ad oram Basil. — *Ibid.* τοῖς Θεοῖς εἰ λέγοντες. Corrupte τοῖς ἔθνεσι λέγοντες Vrb. — *Ibid.* τὰς τῶν βαρβάρων ἐφόδους. — „Romanos designat, ut IX. 37, 5.“ REISK.

Vers. 1.

Ibid. συμπλένοντες τὰς χεῖρας, καδάπερ οἱ τοὺς ποταμούς διαβαίνοντες. Laudat ad h. l. Gronovius (in Notis msstis) Diodori verba XVII. 55. quæ & Freinfh. ad Curt. IV. 9, 17. citavit: *Alexander, milites Tigrim fluvium prædibus transfituros, jussit τὰς χεῖρας ἀλλήλοις συμπλέκειν, καὶ τὴν ἄλην τῶν σωμάτων πυκνότητα ποιῆν ζεύγματι παραπλησίαν, manus inter se arcte conferere, totamque corporum molem veluti ponti similem facere.*

Vers. 2. καὶ φυλάττωσαι. καὶ συμφυλάττωσαι solus Aug. & hinc ed. 2 & seqq. — *Ibid.* πρὸς ταῖς δύσσεσι, in occidente, nempe in Italia. Confer mox vers. 7 & 10. nec de veritate Reiskianæ hujus emendationis dubitaveris.

Vers. 2.

Vers. 3. καὶ νῦν. — „Forte καὶ συνεστῶ, aut καὶ νῦν ἔχοντι.“ REISKIVS. Nil opus. καὶ νῦν ad δῆλον referendum, jam nunc apparet. — *Ibid.* κατ' οὐδένα τρόπον. Posterius vocab. temere neglexit ed. 1. — *Ibid.* ἐπὶ ταῖς. Perperam ἐπὶ ταῖς ed. 1. & Reg. B. cum Bav. Pejus καὶ τὰς ed. 2. perperam accepto scripturæ compendib, quo in ed. 1. designabatur præpositio ἐπ'. — *Ibid.* δυναστείας. δυναστείας ed. 1. contra librorum omnium fidem. — *Ibid.* διατέινειν, τένδερν. Nil opus erat sollicitare hanc verbî formam.

Vers. 3.

Vers. 5. ποιῆται recte Vat. & Flor. In Vat. vero τ in Vers. 5. seqq. videtur mutatum. ποιῆσαι Vrb. Aug. Reg. A. B. quod in ποιῆσαι mutavit Bav. & hoc tenuerunt editi. ποιῆσαι πρόνοιαν, νόον ποῆν, dicunt Græci. — *Vers. 6.* ὑπάρχειν. Poterat fortasse defendi ὑπάρχειν, esse, ad manus esse, paratus esse. Habemus tamen & aliàs exemplum literarum χ & ξ inter se permutatarum a nostris librariis, I. 59, 8. *Vers. 7.* κραιβάη. κραιβάη Vrb. Reg. A. — *Ibid.* κείζο-
Polybii Histor. T. VI. T man.

Verf. 5. 199. *μεν.* Temere *πέζομεν* ed. 1. 2. — *Verf. 8.* τοῖς θεοῖς caret Aug. a pr. manu & Reg. A. — *Ibid.* ὑπάρχειν ἡμῖν τὴν ἐξουσ. &c. Sic Vrb. Vat. Flor. Aug. Reg. A. quæ series verborum majorem & vim & perspicuitatem addit orationi. τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἡμ. ὑπαρχ. edd. ex Bav. Sed *μοχ καὶ πολεμεῖν* ed. 1. 2. cum omnibus codd. Bene, ut arctius copulentur *καὶ πολεμεῖν, καὶ διαλύεσθαι*; articulo vero τοῦ haud ægre caremus.

Cap. CV.

CAPVT CV.

Verf. 3. *Verf. 3.* τὴν Ἀντιόχου περὶ Κολλην Συρίαν. Poterat; ut maluit Reifkius, περὶ Κολλης Συρίας scribere, quemadmodum sæpius τὸν πόλεμον περὶ Κολλης Συρίας dixit; sed cum *μέχρη* bene habet περὶ Κολλην Συρίαν. — *Ibid.* ἐτι δέ. ἐπὶ δὲ Vat. Flor. — *Ibid.* πρὸς Αἰτωλοῦς. πρὸς εἰντούς Flor.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἐτι δὲ τὰς Λιβυκάς. ἐτι δὲ καὶ τὰς Λιβυκάς folus Aug.

Verf. 5. *Verf. 5.* οὐ γὰρ ἐτι - ἀλλ' ἤδη. Ad negationem illam intellige *μόνον* vel *οὕτως*, ex usitato Græcorum more: *et enim jam non solum, vel non tam - quam* &c. Sic IV. 42, 2. οὐ γὰρ εἰνός, ἀλλ' ἀναγκαῖον. — *Ibid.* πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ σκοπούς, id est, ut Reifkius monuit, ad Romanos & Carthaginienses: conf. vf. 7.

Verf. 6. *Verf. 6.* καὶ πρὸς τοὺς νησιώτας καὶ πρὸς τοὺς τὴν Ἀσκατον. Alterum πρὸς abest Vat. Flor. Aug. Reg. A. Vtrouque περὶ, pro πρὸς, maluerat Reifkius: commode quidem, sed & πρὸς hac notione, *circa, quod adinet*, passim usurpatum videmus; ut V. 56, 8. πρὸς τοὺς Φίλους, *amicos quod adinet*. Adde III. 20, 3. IV. 67, 4. IX. 42, 1. &c.

Verf. 7. *Verf. 7.* τῶν τῶ Ἀττάλω. τῶν Ἀττάλω ed. 1. Reg. B. Bav. Flor. non male. Perperam τῶ Ἀττάλω, absque τῶν; ed. 2. Aug. Reg. A. nescio an Vat. Vtrumque conjunxit Casaubonus. — *Verf. 8.* πρὸς τοὺς Ἕλληνας. τοὺς caret solus Aug.

Verf.

Verf. 9. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόσχεσιν. Vide I, 3, 3 sqq. *Verf.* 9 & IV. 28, 3 sqq. — *Ibid.* οἶμαι. Sic hoc verbum orationi & aliàs inferuit, & nuperime cap. 102, 1. ὡς ἂν οἶμαι καὶ νέον βασιλέα. Nullo vero pacto ferri ὑμᾶς poterat: nusquam enim lectores suos ita adloquitur Polybius. Postquam δεδείχαμεν in δεδίχαμεν corruptum erat, οἶμαι in ὑμᾶς est detortum. Nihil familiarius librariis permutatione diphthongi οι cum vocali υ, quæ eodem prorsus modo olim pronunciabantur. Exempla & aliàs vidimus, & V. 17, 8. ubi idem error omnes nostros codices invaserat. De permutatione terminationum αι. & ας jam sæpius diximus. In codice Perotti utraque videtur fuisse lectio, ὑμᾶς, & οἶμαι, altera in contextu, altera inter lineas aut in ora. Sic certe habet ejus versio: *manifeste vobis (nisi nos opinio fallit) ostendimus*: nec enim dubito, ita scripsisse illum interpretem, non, ut in edit. Hagenoëns. & Basil. legitur, *manifeste nobis*, & deinde *nisi nos*; nec ut in edit. Lugdunensi apud Sebast. Gryphium 1542. in 8vo. ubi *manifeste vobis*, & deinde *nisi vos opinio fallit*. Miror, intactum hunc locum relictum esse a Reiskio. — *Ibid.* πότε καὶ πῶς. Temere πότε τοῦ πῶς ed. 1. 2.

Verf. 10. Κάναν. Κάναν Bav. — *Ibid.* τῶν Ἰταλ. *Verf.* 10. Temere τῶν neglexit ed. 1. — *Ibid.* Ad ἐξισώσαντες intellige αὐτήν, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ Ἑλληνικὰς πράξεις.

CAPUT CVI.

Cap. CVI

Verf. 2. αἱ κατὰ Πελοπ. αἱ caret ed. 1. invitis msstis. — *Verf.* 2. *Ibid.* ἀνεκτῶντο τοὺς ἰδίους (βίους). Perottus: *republicas componebant*. Hinc Scaliger νόμους supplevit. Præferenda tamen Casauboni conjectura, qui supplevit βίους.

Verf. 4. οὐ γὰρ οἶδ' correxit Casaub. cum Reg. B. εἴ γὰρ *Verf.* 4. οἶδ' ed. 1. 2. consentientibus vett. codd. — „Οὐ γὰρ οἶδ' legendum, non εἴ. Videntur corrupisse, qui contraria sibi scribere Polybium putabant, quia sequitur hujus rei causa. Negat vero causam rei se scire, cujus tamen causam mox subjicit, ut cap. 75, 4.“ CASAVB. in ora Basil.

Vers. 4.

Ibid. Πελοποννήσιοι, τῶν ἄλλων ἀνθρώπων οἰκειότατα πρὸς τὸν ἡμέτερον καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἔχοντες, ἤμιστα πάντων &c. Post οἰκειότατα insertum verbum διακείμενοι vulnerat Vrfinus. Quamvis vero οἰκειότατοι legeres, tamen ex græci styli & Polybiani præsertim indole defecta foret oratio, & requireretur saltem participium ὄντες. Notandum vero, licet ἤμιστα in contextu habeant codices omnes, tamen oram Bav. & oram Reg. A. habere γρ. ἔλαττον. Quare videndum, an ἔλαττον fortasse olim in contextu fuerit, ἤμιστα vero ex participio aliquo, quod ejus loco legebatur, sit corruptum, quod ipsum deinde vocem ἔλαττον sede sua depulerit. Quid vero spectans Polybius, de universis generatim Peloponnesiis hoc prædicet, esse eos maxime omnium hominum ad vitam mansuetam & humanam accommodatos, non satis equidem perspicio. Si in Arcadas, (conf. IV. 29, 1.) aut omnino in eos populos hoc dixisset, qui foedere Achaico erant juncti, nil mirum esset. Sed Spartanorum, ut hoc utar, (cum quibus præsertim bellum fere continuum erat reliquis Peloponnesi populis) virtutem quidem bellicam & severitatem morum laudatam scio; mansuetudinem, lenitatem morum, humanitatem nusquam magnopere prædicatam memini.

Ibid. κατὰ γε τοὺς ἀνώτερον χρόνους. Et hoc ex uno recentissimo Reg. B. adoptavit Casaubonus. κατὰ τε τοὺς &c. ed. 1. 2. consentientibus vett. mssis; quod locum tueri utique non poterat, nisi statueres, intercidisse deinde nonnihil, veluti καὶ τοὺς τότε, aut aliquid simile. — *Ibid.* αὐτὸς dedit ed. 1. cum scriptis libris omnibus. αὐτὸς ed. 2. & seqq.

Ibid. πρᾶσιμοχοῖ. Cum πρᾶσιμοχοῖ vulgo legeretur, non modo Musgravius, ut in scholio dixi, Fragm. XCIX. ex incertis Euripidis Tragœdiis, (T. III. p. 600.) πρᾶσιμοχοῖ correxit, laborum tolerantibus vertens; sed jam ante Musgravium eodem modo Barnesius ediderat, in Incertis Euripidis Tragœdiis vs. 289. p. 511. Et pronum erat ita corrigere, quemadmodum & vir doctus in cod.

Bav.

Bav. fecit: nam pari ratione *τληπόλεμος* pro *τλησιπόλεμος* dictum novimus; & *τλησιπόνος* Hesychius habet, quod *πολημρός* & *καρτερικός* interpretatur. Sed plurimum & in his vetustiorum codicum consensus aliud suadere videtur. In codice Vrbinatè abrupta hæc Euripidis verba ad oram libri adscripta sunt hoc modo. *Εὐριπίδου. ἦσαν αἰεὶ πρυσίμοχοι τινὲς καὶ οὐ ποτε ἦσανχοι δορὶ.* Et eodem modo *πρυσίμοχοι* (non *πρόσιμοχοι*, quod errori debetur typhothetæ nostri) habent Aug. & Reg A. Quod, per itacismi fallaciam, ex *πρησίμοχοι* proxime corruptum esse intelligi videtur ex membranarum Vaticanarum & Flor. scriptura *πρασίμοχοι*, quæ dorica forma esse potest vocabuli modo dicti. Nam licet verba ista

— *τλησίμοχοι, καὶ ποτὶ ἦσανχοι δορὶ,*

pro jambico versu, cui prima syllaba deesset, habuerint Barneſius atque Musgravius, nihil tamen impedit, quo minus ex chori cantu, cui dorica dialectus solennis est, deſcripta putemus. Quemadmodum igitur verbum *πρήθο* non solum *accendo*, sed & *spiro* exponitur; sic *πρασίμοχος* vel *πρησίμοχος* esse poterit *belli arumnias accendens*, vel *belli arumnias laboresque spirans*.

Vers. 5. Φύσσαν ὄντας recte edd. ex Bav. Vers. 5.

Vers. 6. τῶν ἐν Μακεδονίας Φόβων ἀπαλέλυντο Vers. 6.
Vat. & Flor. Et Perottus, *liberati*. Ceteri, ut editi, *τὸν ἐν Μακ. Φόβου ἀπεδέδυντο*, ne sic quidem male.

Vers. 7. Μικίωνι Vat. Flor. Aug. & Reg. A. Perott. Vers. 7. f.
Euryclidam & Miconem (*Μίκωνα*) Pausanias II. 9. p. 132. rhetores Atheniensium vocat, populo gratos. Eisdem dein Philippus veneno tollendos curavit. — *Ibid. οὐδ' ὀποίας. οὐδ' ὀποίασούν* solus Reg. B. & sic idem passim aliàs, ubi οὐν ignorant veteres Polybiani codices. — *Vers. 8. ἀκρυσίαν.* Temere *ἀκρασίαν* unus Reg. B.

CAPVT CVII.

Cap. CVII.
Vers. 3.

Vers. 3. ἐζήτουν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον. πρόσωπον, id est, hominem, qui, ut ait REISKIUS, nominis sui auctoritatem, vel, si mavis, umbram & larvam quasi aut personam præstaret Aegyptiis, sub qua latitantes, ea quæ vellent, peragerent. vid. XXVII. 6, 4. — Ibid. ὄντες αὐτοῖς. Vtrumque spiritum, ut passim alias, super αὐτοῖς posuit Bav, ut nescias, utrum præ altero probaverit.

Vers. 4.

Vers. 4. Σερείας. Σερίας Flor. Σεραπέας Aug. quod & fuerat in Reg. A. sed ibi literæ πν punctis inferne notantur ut spuria. — Ibid. ὑπερέβαλε. ὑπερέβαλλε solus Reg. A.

Vers. 5.

Vers. 5. παραυτά, παρ' αὐτὰ divisis vocibus ed. Casaub. & seqq. invitis ræstis. — Ibid. εὐδοκούντες nil opus est, ut cum Reiskio in εὐδόκουν mutemus. Adjectis paulo post parentheseos signis, clarus fit & satis expeditus, pro Polybiani styli indole, orationis decursus. Notaverat tamen & Casanbonus in ora Basil. videri sibi, εὐδοκούντες ἦσαν aut ἠδόκουν scriptum oportuisse. Et εὐδόκουν Scaliger in ora sui libri correxit. Prorsus vero mendose ἀδακούντες Aug.

Vers. 6.

Vers. 6. οὐδένα δὲ χρόνον edd. & Reg. B. cum Bav. & Flor. Ibid. διαλιπόντες. διαλειπόντες (sic) Aug. Reg. A. — Ibid. Pro δια, & mox pro πεποιῆσθαι, dant διὸ & πεποιεῖσθαι ed. 1. 2. Reg. B. temere utrumque. — Vers. 7. In τὴν προειρημένην τοιαύτην, quamvis superflua prorsus & ingrata sit media vox, consentiunt omnes. — Ibid. παρακατέχε. Temere προκατέχε ed. 2. παρατέχε ed. 1. operarum errore.

Cap. CVIII.

CAPVT CVIII.

Vers. 1.

Vers. 1. ἀνακομιθεῖς. Corrupte ἀναγκαθεῖς Aug. & inde ora ed. 2. — Ibid. πρὸς ἄ. Vide ad V. 27, 4. — Ibid. καὶ τότε Casaub. & seqq. cum Reg. B. Vat. Flor. Vrsin. καὶ deest ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. — Ibid. Πελαγονίας. Pelagonia, regio Macedoniæ, in qua urbs Stobi,

bi, a qua Iohannes Stobæus nomen habet. — *Ibid.* Πισσαίων. Hinc Stephanus, Πισάον, Πελαγονίας. quod nomen ibi ex Πισσαίων corruptum ordo literarum docet.

Versf. 1.

Versf. 2. Δασσαρήτιδος ed. Casaub. & seqq. Δασσαρήτιδος h. l. Vat. Flor. Reg. B. Corrupte Δαρήτιδος ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. *Dassaretis*, Illyrica regio, Macedonia attributa. Δασσαρήται, ἔθνος Ἰλλυρίας, apud Stephanum Byz. citatur ex Polybii lib. VIII. Confer infra vs. 8. *Ibid.* Φοιβάτιδας edd. & Reg. B. cum Bav. Φιβώτιδας Vat. Flor. Aug. Reg. A. Ignotum utrumque aliis scriptoribus nomen. — *Ibid.* Ἀντιπατρίαν. *Antipatriam*, in extremis Macedoniae, in faucibus angustis sitam esse urbem docet Livius XXXI. 27. ex alia parte Historiarum Polybii, hodie deperdita, quæ libro XVI. erat comprehensa.

Versf. 2.

Ibid. Χρυσονδίωνα edd. cum Bav. Χρυσονδύωνα Vat. Flor. Aug. Reg. A. Eadem fortasse urbs, quam *Codrianem* & *Condriouem* vocant codices Liviani loco cit. Possunt etiam duorum oppidorum vel castellorum nomina in unum videri contracta. Quod vero Iac. Gronovius (in Differtat. Epistolicis in Livii loca quædam geographica, adjectis Tomo II. editionis Livii Gronoviani, p. 34.) apud Polybium h. l. pro Χρυσονδίωνα legendum Κυδαν, Κεδριόνα, contendit; id quidem errore Scholiastis Callimachi & ipsius Stephani Byzantini niti, post Salmasium docuerunt Callimachi Interpretes ad Hymn. in Cerer. vs. 25. Conf. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 379.

Ibid. In Γερτροῦντα nil hic variant libri; sed mox versf. 8. Γεροῦντα dant omnes, nam Γερῶντα ibi ed. 1. 2. & Reg. B. invitis vetustis exemplaribus habent, nisi quod *Gerontem* ibidem Perottus scripsit. *Geronium*, in hac regione castellum, Livius memorat l. c. lib. XXXI. c. 27. quod idem fortasse est cum hoc Polybiano Γερροῦντι vel Γερροῦντι, aut cum *Creonio*, cuius meminit Noster versf. 8.

Versf. 4. τὰ κατὰ τὴν Ἰλ. Perperam τὰ caret Aug. — *Versf. 4. 6.* *Ibid.* εἰς Ἰταλίαν. εἰς caret Aug. & Reg. A. — *Versf. 6.* τῆς πρὸς Πρωμ. Temere τῆς neglexerunt ed. 1. 2. — *Ibid.*

ἐνεκεν αὐτοῦ ed. 2 lxx. cum Aug. puto & Vat. & Flor. αὐτοῦ ed. 1. Bav. Reg. A. B.

Verf. 7. *Verf. 7. μόνως γὰρ οὕτως* ed. Casaub. & seqq. Sic autem ex ingenio se emendare ait Vrsinus; *dederunt* vero id ipsum Vat. & Flor. Mendose *μόνος γὰρ οὗτος* ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. — *Ibid. ἐν τῷ Φάρῳ*. Sic hoc quidem loco omnes, cum articulo masculino. At III. 18, 2 & 7. & III. 19, 12. constanter τὴν Φάρον in foem. usurpavit: nescio, an, quod ibi oppidum, nunc totam insulam dicat *Ibid. κατακτήσασθαι*. Simpl. *κτήσασθαι* Aug.

Verf. 8. *Verf. 8. Δασσαρήτιδος* ed. 2. & lxx. & sic h. l. Vat. Flor. Aug. Reg. A. Δασσαρ. simplici σ ed. 1. 2. Reg. B. cum Bav. Conf. ad verf. 2. — *Ibid. Κρεώνιον καὶ Γεροῦντα. Corragum & Gerrunium*, castella hujus regionis, junctim nominantur apud Liv. l. c. quæ fortasse eadem fuerint cum his Polybianis. Conf. supra ad verf. 2. Sed meræ hæc conjecturæ sunt, neque præterea quidquam. Id enim moneo, lubrico admodum niti fundamento eos, qui scripturam *Corrago* apud Livium firmari existimant auctoritate Aeschianis, in cujus Orat. contra Ctesiphontem (p. 553. edit. Reisk.) *Κόρραγος* memoratur: nam ibi *Corragum* non castelli nomen, sed ducis cujusdam militum mercenariorum esse, & alii perspete viderunt Interpretes, & contra Taylorum denuo adferuit Reiskius.

Ibid. περὶ τὴν Λυχνιδίαν λίμνην. Vide Steph. Byz. in *Λυχνιδός*. Urbem, a qua nomen habet lacus, *Λυχνιδία* Polyb. vocat XVIII. 30, 12. — *Ibid. Ἐγγελάνας. Ἐγγελάνας* Vat. Aug. Reg. A. Stephanus: *Ἐγγελαῖνας*, (cum accentu circumflexo) *ἔθνος Ἰλλυρίας*, iidem qui aliàs *Ἐγγελαῖς*. — *Ibid. De Cerace & Satione* nihil habeo compertum. — *Ibid. Βοιός*. Nec magis, qui sint *Boji* hi, sive *Boei*, liquet. Gronovium video *Βοιβίους* esse suspicatum, & de *Boebo* Livii XXXI. 41. cogitasse. Sed ista quidem Thessaliæ est. Habet vero Stephanus Byz. in Macedonia etiam *λίμνην Βοιβήν*, quæ ab aliis *Βόλβη* adpellatur. Sed eam huic quidquam facere quis adfirmabit? — *Ibid. Βαυρίαν*. An huc perti-

pertineat, quod Stephanus habet, Βάντιον, ἔθνος Θράκης, Verf. 8, viderint doctiores.

Ibid. τῶν καλουμένων Πισσαντιῶν. Duplici σσ cum Bav. habuit codex Perotti. *Pissantini* vero hi, aut *Pisanini*, an pertinent ad Πισσαῖον, quod est verf. 1. memoratum? — *Ibid.* Ὀργυσον vel Ὀργυσον. *Orgessi*, castelli in extremis Macedoniæ, neminit Livius loco jam sæpius citato, XXXI. 27. quod non videtur ab hoc diverfum.

Verf. 9. περὶ τὸ Γερούνιον. Vide lib. III. cap. 100. Ad Verf. 9 finem libri festinantes librarii, misere multa turbarunt. Sic nunc Γερούνιον in Γαλιόνιον vel Γαλώνιον corrupterunt; moxque verf. seq. Αὔλον induxerunt Τερέντιον, quem sane non noverat Polybius. Et paulò ante, pro Ἰταλίας, Ἑπάλίας habet Reg. A. pariterque Aug. a prima manu.

Verf. 10. κατέστησαν στρατηγούς αὐτῶν Γάιον Τερέντιον. στρατηγούς Παῦλον Τερεντ. ed. 1. 2. cum Bav. Αὔλον ed. Casaub. & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. B. & Vrsino. *Caium* quidem *Terentium* Perottus habet; sed potuit ex Livio & ex Fastis ex ipsoque Polybio III. 106, 1. 103, 3 sq. &c. corrigere; quod nos in græcis etiã facere non dubitavimus. Et ΓΚΟΝΟΝΙΥΜ sequendum duximtis; qui ait: „Vide an fuerit κατέστησαν στρατηγούς αὐτῶν Γ. Τερέντιον. Procul dubio illud Γ. quod est Γάιον, minuscula scriptum, exhaustit præcedens litera. [aut majusculam Γ. expulit sequens litera T.] Sic I. 30. Καρχηδόνιοι στρατηγούς ἐαυτῶν εἶλοντο δύο.“ — Pafimodo IV. 27, 1. οἱ Ἀίτωλοι στρατηγόν αὐτῶν (ubi quidem alii αὐτὰν habent) εἶλοντο Σκόπαν. IV. 2, 9. ἤρηντο στρατηγόν αὐτῶν Ἀννίβαν. V. 30, 7. στρατηγόν αὐτῶν Ἀρατον κατέστησαν. Fit autem mihi probabile, primo per negligentiam alicujus librarii omiffum fuisse vocabulum Γάιον, ac deinde αὐτῶν in Αὔλον & a nonnullis in Παῦλον corruptum.

CAPUT CIX.

Cap. CIX.

Verf. 2. διαίρειν correxit Casaub. Metidose διαιρεῖν Verf. 2, ed. 1. 2. cum msstis. — *Ibid.* ἐπιφαίνεσθαι. Notata hæc

emendatio jam erat in ora cod. Reg. B. ἵσως ἐπιφύεσθαι. Et videtur ἐπιφαινέσθαι ab imperito aliquo vel dormitante librario ad formam præcedentis verbi πρόθοιτο fuisse effictum. — *Vers.* 3. διόπερ. Vide Anot. ad I. 82, 13.

Vers. 4. *Vers.* 4. προσακλήσας. προσακλήσας maluerat Reiskius. Sed novimus, amare præsertim Polybium verba ex πρόθω composita: *exercitabat adhuc nonnihil*, scilicet quatenus patiebatur temporis angustia.

Vers. 5. *Vers.* 5. ποιησάμενος τὸν πλοῦν δι' Εὐρίπου καὶ τοῦ περὶ Μαλέαν. Si necessario tenenda esset hæc scriptura sic foret exponenda, *navigavit per Euripum*, (eum, puta, qui simpliciter & per eminentiam ita dici solet, quo Euboea a Bœotia separatur. conf. V. 29, 5. & c. 101, 2.) ἔπ' *per illum, qui est ad Maleam*; ut intelligeretur fretum illud, quod inter Maleam promontorium & Cytheram insulam interest, de quo vide Strab. lib. VIII. p. 363. & 378. Nam Εὐρίπος, generale nomen, de quovis freto potest usurpari. conf. Strab. lib. I. p. 54. & lib. XIII. p. 617. In eandem sententiam Reiskius ad καὶ τοῦ περὶ Μαλέαν subaudiendum πόρου existimavit. Sed nil opus videtur istis ambagibus, nudeque legendum καὶ περὶ Μαλέαν, ἔσ' *circum Maleam*. conf. c. 101, 4. — *Ibid.* Κεφαλληνίαν ed. Casaub. & seqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Vers. 6. *Vers.* 6. κυνθάνομενος δὲ περὶ τὸ Λιλύβαιον αὐτοὺς ὄρμειν. Sic optime planissimeque ed. 1. consentientibus msstis. Temere & imperite ante περὶ τὸ Λιλυβ, ed. 2. τοὺς inferfit; quod tenens Casaubonus, & præterea αὐτοὺς sua & Vrsini auctoritate in αὐτοῦ mutans, sententiam prorsus corrumpit. Istam vero παραδιόρθωσιν religiose servarunt posteriores editores.

Cap. CX.

C A P V T C X.

Vers. 1. *Vers.* 1. τὸν Ἀφῶν ποταμὸν. Poterat & Ἄφρον antepenacite scribi, ut apud Strabonem. Eiusdem vero nominis fluvium Cypri Ἀφῶν penultima circumflexa Etymologus scribit De corrigenda mendosa codicum scriptura
jam

jam Casaubonus in versione, & post eum disertius etiam Palmerius monuit. Satis patet erroris origo; tenuissima lineola differt Λ ab A; jota vero subscribendum ad latus olim poni solitum esse & in membranis nostris Vaticanis etiam nunc constanter ad latus positum conspici, jam sæpius adnotavimus. — „Emendationem suam, Ἀῖον, in versione proditam, tuetur Casaubonus ad Strab. p. 486. [lib. VII. p. 316.] ubi tamen monet, in Ptolemæi quoque codicibus Λῶον legi. Forfitan igitur his auctoribus restituit Valæsius Nostro p. 1444, 26. [XXVII. 14, 3.] Λῶον pro Λατὸν, quod ei suus codex præstabat. Sed ille videtur vitium vitio mutasse, non sanasse.“ REISKIUS. — Nimirum in Peiresc. codice l. c. pariter ΛΩΤΟΝ ex ΛΩΙΟΝ erat detortum. Αοι fluvii, præter Strabonem, Plinium & alios, frequens satis sit apud Livium mentio.

Vers. 1.

Vers. 2. Σάσων, insula prope Acroceraunia promontorium. Scholion in ora Cod. Vat. Σάσων νῆσος, ἣν νῦν ἄστωνας (*Assona puto voluit) καλοῦσιν, κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἰουλοῦ κόλπου. Idem Schol. in Aug. & Reg. A. nisi quod in his, ἣν νῦν καλοῦσιν Ἀσσων. — Ibid. συνωρμημένα. Sic Flor. & Suidas in Προσαγγελία; ubi citantur hæc Polybii verba. συνωρμημένα duplici errore edd. συνωρμημένα ceteri libri; perperam, nisi intelligas accusativum τὰ πλοῖα vel τὰς ναῦς conf. c. 101, 1. — Ibid. ἀπὸ πορθμοῦ. ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ malim cum Reiskio, a freta, Siculo puta. „Latini quoque (ut idem REISKIUS monuit) fretum nude pro freta Siculo usurpant, cum ratio ipsa loci cujusque satis demonstraret, quod fretum designaretur. Livius XXX. 28. de Hannibale: qui Italiam ab Alpibus ad fretum monumentis ingentium rerum compleisset.

Vers. 2.

Vers. 3. καταλείπειν. καταλείπειν Flor. — Vers. 5. Κε. Vers. 3 seq. Φελαγίαν ed. Casaub. & seqq. cum Aug. & Suida in Ἀναξίχαϊς. Κεφαλήν. ed. 1, 2. cum ceteris codd. — Vers. 6. βραχὺ δέ τι. Caret τι Flor. — Ibid. ἐπὶ τινὰς. ἐπὶ τινὰς Suidas in Ἐμφασιν. — Ibid. ἐπιστροφῆς. ἐπιστροφῆς Suidas ibid.

Vers.

Verf. 7. 8. *Verf. 7.* ψευδῶς γενέσθαι τὸν ὅλον φόβον περὶ αὐτόν. Casaubonus in versione: *non erat autem in totum falsus nuntius qui terrorem hunc Philippo intulerat: & in ora Basil.* „Videtur deesse negatio: Imo omnino deest.“ — Imo temere prorsus scrupulus iste injectus erat docto interpreti. Reiskius, cum lacunæ signum aliquod in codicibus mssis repertum a Casaubono putaret, nihil aliud videri deesse, ait, quam οὐτω. Sed nec hoc, nec quidquam aliud, sive ad sententiæ veritatem, sive ad integritatem orationis, utique desideratur. Quod vero περὶ αὐτόν displicuit Reiskio, qui id in περὶ αὐτῶν, de illis, scil. Romanis, mutandum suspicatus est; non meminit familiarissimam Polybio istam phrasin esse, τοῦτο γέγονε περὶ αὐτόν, pro τοῦτο περιέστη αὐτόν vel αὐτῶ, hoc ei accidit, vel hoc ille habuit, Vide I. 22, 1. X. 36, 1. XII. 14; 2. XII. 15, 5. XXIII. 14, 9. *Verf. 8.* διεπέμπετο. Forfan διεπέπεμπετο, in plusquamperfecto miserat.

Verf. 9. *Verf. 9.* δεκαναταυν scribendum in ora Basil. monuit Casaub. quia mox sequitur ταύτην τὴν ὀφθεϊσαν, cum quo stare planè non potest δέκα νῆας, nisi ad ὀφθεϊσαν deinde adjicias βοήθειαν aut aliquod simile substantivum; sicut Reiskius suasit. Sed multo expeditius est, ut cum Casaub. statuamus, δέκα νῆας ex librariortum natum esse imperitia, quibus minus familiaris fuit vocab. δεκαναία, quo tamen & aliàs utitur Polybius, XXIII. 7, 4. & XXV. 7, 1. — *Ibid.* τὸ Λιλυβ. Mendose τὸν Λιλυβ. solus Aug. — *Ibid.* περὶ Πήγιον. περὶ τὸ Πήγιον Flor.

Verf. 10. *Verf. 10.* διὰ τό. Caret h. l. τὸ Flor. — *Ibid.* καί σαις ταῖς. Corrupte ταύταις ταῖς idem Flor. — *Ibid.* γίνεσθαι scripsi, ut sibi constaret scriptura hujus verbi. γίνεσθαι erat h. l. in mssis, quod temere in γενέσθαι mutarunt editores. — *Ibid.* ἐκ τοῦ κατὰ λόγον. Sic recte Casaub. consentientibus mssis, nisi quod καταλόγον una voce Reg. A. habet: Familiaris illa dictio Polybio. Temere ἐκ τοῦ omisit ed. 1. & καταλόγον junctim scripsit. Hinc dein ed. 2. ἐκ τοῦ καταλόγου perperam & invitis exemplaribus.

ribus. — *Ibid.* ἐγεγόνει. ἐγένετο unus Flor. in contextu, sed ἐγεγόνει in marg.

Verf. 11. ὑπὸ τῆς προσηλλ. ἐν τῆς Suidas in Προσηλλία. Verf. 11.

CAPVT CXI.

Cap. CIX.

Verf. 2. οὐς διεβίβασεν ἐν τῆς Εὐρώπης ὁ βασιλεὺς Ἀταλος. Temere λαβιβάσας ed. 1. 2. De re confer c. 78, 4. *Ibid.* διὰ τὰς ἄρτι βηθείσας ὑποψίας, propter jam expositas suspiciones. — „ἄρτι paulo latius accipe: multa enim narrationi de Attali cum Gallis discidio intercesserunt.“

Verf. 2.

REISK. — Nempe sic particula ἄρτι & phrasi τὸ ἄρτι βηθὲν utitur Polybius; non solum de eo, quod modo nunc vel proxime ante dictum est, sed & de eo quod jam satis multo ante ἔθ' plusculis nonnullis interjectis: cujus usus exemplum habuimus cap. 95, 7. Verbo autem τὸ προειρημένον usurpare solet de eo, cujus proxime ante mentio facta est. — *Ibid.* Ἰλιεῖς. Perperam Ἰλιεῖς Flor. Reg. A. & Aug. a prima manu. Et sic iidem paulo post rursus Ἰλιέων, pro Ἰλιέων. — *Ibid.* ἐπιβαλλομ. ἐπιβαλομένων Aug. Reg. A.

Verf. 3. ἀγεννή. ἀγενής Aug. Reg. A. B. — *Ibid.* ὑπὸ τῶν τὴν Τρωάδα κατοικούντων Ἀλεξάνδρειαν. Sic recte Vat. Flor. Reg. A. Nil opus est adjecta præpos. περι, quam habet Bav. Corrupte prorsus Aug. ὑπὸ τῶν Τρωάδων δις. ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια est Alexandria Trojana, vel Alexandria in Troade, quæ & nude Troas nonnumquam appellatur.

Verf. 3.

Verf. 4. Θεμιστην. — „Res ipsa loquitur, viri hoc nomen esse debere, non fœminæ. Sed fœminæ nomen est Θεμιστα. Lege ergo Θεμιστιον.“ REISKIUS.

Verf. 4.

Verf. 5. Ἀρίσβαν. Scholion in ora cod. Vat. Ὁμηρος καὶ δ' ἄν Ἀρίσβην. — *Ibid.* ἐπεβουλευόντο. ἐπεβούλευον Flor. — *Verf.* 6. τοὺς μὲν ἄνδρας. Caret μὲν Aug. — *Ibid.* χειρῶν, χερῶν Vat. Flor. Aug. Reg. A.

Verf. 5.

Verf.

Vers. 7.

Vers. 7. τὰς ἐφ' Ἑλλησπόντων πόλεις. Vtrumque fert græci sermonis usus, ἐφ' Ἑλλησπόντων & ἐφ' Ἑλλησπόντου, quemadmodum pariter ἐπὶ Θαλάττῃ & ἐπὶ Θυλάττης dicunt de urbe ad mare sita. — *Ibid.* ἀπέλιπε ἀπέλειπε Aug. Reg. A. — *Ibid.* τοὺς ἐκ τῆς Εὐρώπης βαρβάρους. — „τοῖς ἐκ τῆς Εὐρώπης βαρβάρους, ne quis regulus Asiaticus barbaris Europæis facilem trajectum in Asiam reddat.“ REISKIUS,

Vers. 8. 9.

Vers. 8. Τὰ μὲν οὖν. Temere & imperite^a μὲν οὖν ed. 1. 2. — *Ibid.* περὶ Κάνναν. περὶ τὴν Κάνναν Aug. Reg. A. — *Ibid.* τὰ κλειῖστα. τὰ μὲν κλειῖστα Flor. & Reg. B. — *Ibid.* μετετίθετο. μετέθετο ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Vide lib. III. c. 118. Vers. 9. λήξωμεν nil opus est ut cum Voss. in λήξομεν mutemus.

Vers. 10.

Vers. 10. Ἐν δέ. Recte δὲ scripsit Casaubonus; referatur enim ad præcedens οὖν μὲν. Eodem modo correctum in ora libri Voss. — *Ibid.* βραχέα & quæ sequuntur usque τῇ βιβλῷ defunt Aug. & Reg. A. — *Ibid.* προαναμνήσαντες. Nil urget, ut cum Reiskio προαναμνήσαντες legamus. Vide IV. 28, 6. IV. 29, 7. & Adnot. ad V. 109, 4. — *Ibid.* τῆς ἐν ταύτῃ τῇ βιβλῷ προκατασκευῆς. At quæ hoc quinto libro continentur, nihil valent ad præparandos lectores ad intelligendum statum reipublicæ Romanæ, aut ad illius cognoscendi adferendam cupiditatem. Quare suspicatus sum, ἐν τῇ τρίτῃ βιβλῷ scripsisse Polybium, ut respexerit ea quæ extremo capite libri III. dixerat. Aliàs vero notum est, librum I. & II. solere a Polybio προκατασκευῆν dici totius sive Historiæ. *Ibid.* κατὰ τὴν ἐν ἀρχαῖς ὑπόσχεσιν. Tractationem de Formâ reipublicæ Romanæ pollicitus erat non solum extremo libro III. sed & I. 64, 2. & III. 2, 6.



ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI VI.

RELIQUIAS.

ASSOLVIMVS Commentarios in Quinque illos priores Historiæ Polybianæ Libros, qui soli ex quadraginta, quos totum opus olim erat complexum, integri hodie supersunt, & in eisdem CODICIBVS MANVSRIPTIS, quibus usi sumus in recensenda illa parte totius operis, ad nostram ætatem sunt conservati. Nunc, ubi ad ceteros libros pergimus, e quibus nil nisi *Excerpta* atque *Fragmenta* nobis reliquit temporum injuria, deserunt nos plerique ex illis codicibus, quorum frequentem adhuc mentionem in his Commentariis fecimus, & ex omni illorum numero nullus porro fere nos comitatur, nisi AVGVSTANVS atque VRBINAS, qui, præter alia, eas Reliquias ex libro sexto & sequentibus usque ad decimum octavum continent, quæ *Excerpta Antiqua* vocavimus; de quibus Excerptis diximus in Præfat. Tomo I. præmissa, pag. 7 seq. De ipso Codice AVGVSTANO, post ea quæ in eadem præfatione p. 36 seqq. dicta sunt, vide quæ monuimus in Præfat. ad Tom. II. p. 7. De VRBINATE, præter ea, quæ in Præfat. ad Tom. I. dicta sunt, confer Præfat. ad Tom. II. p. 5 sq. De VRBINI codice, quatenus huc spectat, diximus ibidem p. 6. Duo REGII PARISENSIS Codices, quibus usi sumus in his *libri sexti Reliquiis*, diversi sunt ab eis, qui per quinque priores libros nos erant comitati; quare novis notis, alterum *Reg. D.* insignivimus, alterum *Reg. E.* eundem, e quo Henr. Vale.

Valesius in Appendice editionis-Excerptorum de Virtutibus & Vitiis lectiones nonnullas laudavit. De priore, qui in Catalogo Græcorum Codicum Mssorum Bibliothecæ Regiæ num. MDCLII. recensetur, diximus in Præf. T. II. p. 8 sq. De altero, qui est Codex Græcus Biblioth. Regiæ MMDCCCCLXVII, vide ibid. pag. 13 seq. Porro & in scholiis infra Contextum nonnunquam a nobis laudatus est, & in his Commentariis ad sextum librum sæpius citabitur OXONIENSIS Codex, de quo vide Præfat. Tom. II. p. 10. Eundem codicem Gronovius in Notis mssis *Hæschelianam* appellavit.

Quem Codicem nota *Med.* cum in scholiis passim insignivimus, tum in hisce uberioribus Adnotationibus insigniemus, est ille Codex membranaceus FLORENTINVS Bibliothecæ LAURENTIANO-MEDICEÆ, de quo diximus in Præf. Tom. II. p. 7 sq. uno eodemque volumine compactus cum eo, quem in quinque prioribus libris nota *Flor.* insignitum persæpe citavimus, sed ab alia manu scriptus. Cum hujus codicis lectionibus plerumque consentit *alter Codex Medicæus*, cujus ibidem mentionem fecimus: nonnumquam tamen ex hoc diversam lectionem adnotavit Gronovius. Hunc igitur codicem, sicubi ex eo nominatim lectio aliqua erit proferenda, hac nota *alter Med.* insigniemus. Quas lectiones passim ex LEIDENSI *Codice* citavimus (quem uno verbo tetigimus in Præfat. T. II. p. 12.) eas eidem Gronovio debeo, qui partim in Notis editis nonnumquam ad librum *MS.* provocavit, quem in Nota ad X. 19, 5. *chartam Lugdunensem* nominat, partim in Notis manuscriptis, ubi etiam *MS. patris* interdum appellat. Vtrum vero sit unus idemque Codex Leidensis, qui librum sextum cum sequentibus continet, an alius, qui solum librum sextum, alius, qui Excerpta ex libro VII. & seqq. exhibet, non satis habemus compertum; nec ad manus nobis est, qui id docere forte poterat, Catalogus Bibliothecæ Lugduno-Batavæ, in quo p. 343. in Codicibus a Bonaventura Vulcanio legatis num. II. unus saltem codex Polybianus, Excerpta

ex libris deperditis continens, recensetur, ut ex Reiskii Animadvv. ad Polyb. p. 615. intelligimus, & ex Reuffii Præfatione ad Lectiones Polybianas ex Codice Tubingensi excerptas. De REÆTIS *Codicibus Parisiensibus*, qui Excerpta Antiqua ex libro VII. & seqq. continent, (quos notis his *Reg. F.* & *Reg. G.* insignivimus) tum de *Codice VESONTINO & Tubingensi*, diximus in Præfat. T. II. p. X.

Variarum POLYBII EDITIONVM ubi in his Commentariis in Librum sextum & in Excerpta Antiqua ex sequentibus Libris fiet mentio, *editio prima* jam nihil ad Obsoletum pertinebit, sed intelligenda ea erit, quæ in Annotationibus in quinque priores Libros *editio 2.* erat signata, nempe *Basileensis*, quæ per *Io. Hervagium* Basileæ anno MDXLIX. in lucem est emissa; quæ quidem, quoniam græci contextus recensio *Arnoldo Peraxilo Arlenio* debetur, *Arleniana* poterat vocari; sed usus obtinuit, ut *Hervagiana* audiat. De ea exposuimus in Præf. Tom. I. p. VII. & p. XVI sqq. Pars quidem Excerptorum ex Libro sexto, ut ibidem p. VIII sq. docuimus, jam ante Hervagium cum Vepetiiis, tum Parisiis & Basileæ erat edita; sed quoniam nullam ex eis editionibus ad hunc diem oculis conspicerem mihi licuit, nihil ex eis adferre potui, nisi sicubi Reiskius in Animadversionibus passim lectionem aliquam ex Basileensi *Oporini* editione excerptam citavit. Confer quæ infra in Annotationibus ad cap. 19. dicentur. Excerptorum Antiquorum *editio secunda* intelligenda erit *Isaaci Casauboni*; *tertia*, *Jac. Gronovii*; *quarta*, *Ernestina Lipsiensis*. Sed duas quidem posteriores, quemadmodum adhuc, sic deinceps, rarior erit citandi occasio; quoniam pressio pede Casauboniana sequuntur.

Rationem, quam tenuimus, tenere certe studuimus, in colligendis ordinandisque horum Librorum Reliquiis, quorum contextus non integer ad nos pervenit, exposuimus in Præfat. T. II. p. XLIII seq. Concinnatio *Reliquiarum sexti libri* non multi fuit laboris. Longe maximam partem harum Reliquiarum Antiqua illa, quæ diximus, Excerpta offerebant *Polybii Histor. T. VI.* U

nec ullus alius est Polybii liber, e quo tam amplam materiam in suam *Epitomen*, quam vocavit, retulerit iste compilator. Multum tamen abest, ut integrum exhibuerit hunc librum. Multa initio defunt: multa in medio passim prætermissa; (in his, disputatio de Saliorum & aliorum Pontificum collegiis, quam hoc libro fuisse olim comprehensam discimus ex lib. XXI. c. 10, 11.) nescio an & in fine, ita quidem, ut pro Titulo illo, quem capiti LVII. pag. 575. præfiximus, *Ἐπιλογος ταύτης τῆς βιβλίου*, *Conclusio hujus Libri*, tutius factum fuisset, si *Ἐπιλογος τοῦτου τοῦ λόγου*, *Conclusio hujus disputationis de Republica Romanorum* scripsissemus, aut titulum istum prorsus omissemus. Duo supererant ex eodem sexto Libro *Excerpta Valesiana*, id est, Eclogæ, ab Henr. Valesio e codice Peiresciano inter *Excerpta de Virtutibus & Vitiis* (conf. Præf. T. I. p. XII. n. 7.) editæ: quorum Excerptorum prius illud, *de L. Tarquinio*, cum ex vetustiore romani populi historia esset desumptum, cujus historię brevem summam præmiserat Polybius disputationi de Republicæ forma, initio Libri posuimus, & cum aliis nonnullis minoribus Fragmentis, ex eadem historia decerptis, quæ a Dionysio Halicarnasseo, ab Athenæo, a Stephano Byzantino conservata sunt, conjunximus: alteram Valesianam eclogam, breviorē illam, quæ ex qua parte hujus Libri decerpta esset haud adparebat, in finem rejecimus cum aliis nonnullis minoribus Fragmentis, de quorum fede, quam in libro olim integro occupassent, pariter haud satis constabat.

ADNOTATIONES

A D

RELIQUIARVM LIBRI SEXTI

Cap. I

CAPVT I.

Cum interciderit hujus libri *Exordium*, quo haud dubie Polybius & *Argumentum*, quod in eo erat pertractaturus, brevi-

breviter exposuerat, & (ut aliàs solet, ubi ad disputationem olim promissam progreditur) in memoriam revocaverat Lectoribus id quod in superioribus erat pollicitus; commode facturos nos putavimus, si Exordii loco nunc ex lib. III. cap. 2. ea repeteremus, quæ de *Argumento Libri sexti* & de consilio hujus disputationis de *Republica Romanorum* præfatus erat. Poterant vero pari ratione Exordii & Introductionis loco in eandem hanc disputationem ea inservire, quæ lib. I. c. 64, 1-4. & præsertim quæ lib. III. c. 113, 8 seqq. de eodem argumento præstruxit; quæ hæc occasione repetuisse relegisseque neminem possitebit.

CAPUT II.

Cap. II.

Fragmentis hoc capite congestis titulum fecimus *Ἐκ τῆς Ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς*. Etenim τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν, id est, vetustiore[m] populi romani historiam breviter attigisse Polybium, (quemadmodum monuimus etiam in Testimoniis de Scriptis Polybii, T. V. hujus operis p. 16.) disertè testatur Dionysius Halicarn. Antiq. Roman. lib. I. cap. 6. his verbis: Πρώτον μὲν - - τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἐπιδραμόντος Ἰερωνύμου τοῦ Καρδιανοῦ - - ἔπειτα Τιμαίου τοῦ Σικελιώτου - - ἅμα δὲ τούτοις Ἀντιγόγου τε καὶ Πολυβίου καὶ Σιληνοῦ καὶ μυρίων ἄλλων τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν οὐχ ὁμοίως ἐπιβαλόντων. &c. Rursusque ibid. cap. 7. Ἴσως γὰρ οἱ προανεγνωκότες Ἰερώνυμον, ἢ Τιμαίων, ἢ Πολύβιον, ἢ τῶν ἄλλων τινὰ συγγραφέων, ὑπερ ὧν ἐποιήσαμεν λόγον ὀλίγω πρότερον ὡς ὑπεσσευρέταιν τὴν γραφὴν, πολλὰ τῶν ὑπ' ἐμοῦ γραφομένων οὐχ εὐρηκότες κκρ' ἐκείνοις κείμενα, σχεδιάζεν ὑπολήφοντά μοι &c. Istud autem argumentum cum in prioribus historiarum libris non persecutus sit, nullo alio Libro, nisi hoc Sexto pertractatum a Polybio esse consentaneum est. Et revera hoc libro id factum ostendunt tria Fragmenta Polybii ex illa *vetustiore Romanorum historia* decerpta, quæ vel disertis verbis, vel satis claris indicis ad *librum sextum* referunt illi auctores, qui nobis ea conservarunt, Compiler Eclogarum de Vir-

tutibus ac Vitiis, Athenæus, & Stephanus Byzantinus. Quare & illa Fragmenta huc congefimus, & eisdem alla nonnulla, ad idem argumentum pertinentia, quamvis liber, e quo defumta sunt, non esset declaratus, adjunximus.

Verf. 1. *Verf. 1.* Dionysius Halic. I. 74. Οὐ γὰρ ἤξιουν, inquit, ὡς Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος τὴν Ῥώμην ἐκτίθαι κείνομαι· οὐδ' ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀγχισεῦσι κειμένου πίνακος ἐνὸς καὶ μόνου τὴν πίστιν ἀβασάνιστον ἀπολιπεῖν. id est: *Nolui enim, ut Polybius Megalopolitanus, hoc solum dicere, me credere, Romam conditam fuisse anno secundo septima Olympiadis: neque uni ἔσ' soli Anchisenfium tabulae fidem, re non diligenter examinata, adhibere. Ad quem locum CASANBONVS notavit: „Videtur ergo Polybius nactus apud Anchisenses aliquod antiquitatis monumentum, ubi notatum erat conditæ Romæ tempus. Ei lapidi plus tribuisse Polybium, quam oportuerit, queritur Dionysius.“ — Poterat ad hunc locum etiam referri illud Fragmentum, quod ex Georgii Syncelli Chronographia protulimus in Spicilegio Reliquiarum p. 31.*

Verf. 2. *Verf. 2.* Παλάντιον λέγεται &c. Fortasse plura nonnulla verba, quæ habet Dionysius, ad Polybium pertinent. Sic autem ille Antiq. Romanar. lib. I. cap. 31 extr. & initio cap. 32. ὄνομα τῷ πόλει τούτῳ τίθενται Παλάντιον, ὡς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ σφῶν μητροπόλεως. - - Ὡς δὲ τινες ἰστοροῦσιν, ὧν ἐστὶ καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, ἀπὸ τινος μερικίου, Πάλαντος, αὐτόθι τελευτήσαντος· τοῦτον δὲ Ἡρακλέους εἶναι παῖδα καὶ Δύνας (Λαύνας) τῆς Εὐάδρου θυγατρὸς· χάσαντα δ' αὐτῷ τὸν μητροπάτορα τάφον ἐπὶ τῷ λόφῳ, Παλάντιον ἐπὶ τοῦ μερικίου τὸν τόπον ὀνομάσαι. id est: *Huic oppidulo nomen Palantium imposuerunt, in memoriam veteris suæ in Arcadia patriæ. - - Sed, ut nonnulli prodiderunt, inter quos est ἔσ' Polybius Megalopolitanus, nomen habet ab adolescente quodam Palante, qui ibi obiit. Hunc vero Herculis ἔσ' Dynæ, (Lavina) Evandri filia, filium fuisse tradunt: quum autem avus maternus in*

as colle sepulcrum ipsi exstruxisset, de adolescentis illius nomine locum ipsum Palantium appellasse ajunt.

Verf. 3. Παρὰ Ῥωμαίοις &c. Diferte ad sextum 'Po- Verf. 3.
lybii librum hæc retulit Athenæus. Ait enim: Παρὰ Ῥο-
μαίοις, ὡς Φησι Πολύβιος ἐν τῇ ἕκτῃ, ἀπίρηται &c. Fuisse
autem Romuli legibus *mulieribus romanis vetitum, ne vi-*
num biberent, & parem pœnam ebrietati, ac adulterio, fuisse
positam, ex Dionysio Halic. discimus lib. II. c. 25. Quare
eo loco, ubi de Romulo agebat, hujus legis meminisse
Polybius videtur. De totius hujus fragmenti argumento
confer omnino Plinium Hist. Nat. XIV. 13, 14. & A. Gel-
lium X. 23. quos ad Athenæum laudavit Casaubonus. —
Ibid. πάσσαν πίνουσιν. Οὗτος δὲ ποιεῖται &c. Verba hæc
Polybii laudavit etiam Eustathius ad Iliad. T'. p. 1243. ed.
Bafil.

Verf. 4. τῷ Αἰγοςθενσίῳ γλυκεῖ, vino dulci Aegostha- Verf. 4
nensi. Aegosthena, Megaridis oppidum. Αἰγοςθενεῖα cor-
rexerit Casaub. cum veteres editi & mssti τῷ Αἰγοςθενεῖ τῷ
darent, quod in τῷ Αἰγοςθενίτῃ potius fuisse mutan-
dum probabile fit ex eo, quod apud Stephanum legimus,
gentile ejus oppidi a Polybio Αἰγοςθενίτην formari. Vide
Fragm. Polyb. histor. & geogr. num. II. p. 54.

Verf. 5. οὐκ ἔχει οἴνου κυρία. Sic editur apud Athe- Verf. 5.
næum: in commentario vero Casaubonus ait, libros ve-
teres & Suidam rectius κυρίαν habere; & sic edidit
Casaub. in Fragmentis Polybianis. Præ tuli tamen priorem
formam, quam & editio Basilenfis Athenæi habet, & qua
alibi utitur Polybius, VI. 13, 1. & 3, c. 14, 10. c. 15, 6 &c.
Ac licet apud Suidam legatur Κυρία, ἢ ἐξουσία, tamen
apud eundem rursus reperitur Κυρία, ἢ κατὰ φύσιν ὑπάρ-
χουσα δύναμις.

Verf. 8. οὐ προσδεῖ διαβολῆς. Bene Casaubonus: Verf. 8.
„nulla opus est criminatione: quippe cum ipsum crimen in-
ter osculandum se prodit.“ — Errore operarum nostra-
rum factum est, ut perperam προσδεῖ pro προσδεῖ scri-
beretur.

Verf. 9. *Verf. 9.* Ἐπιως &c. Fragm. hoc diferte ad *sextum Polybii librum* refert Stephanus.

Verf. 10. *Verf. 10.* Λεύκιος ὁ Δημαράτου &c. E codice Peiresciano in Excerptis de Virtutibus & Vitiis edidit hoc Fragmentum Valesius: ex eisdem vero Excerptis suo etiam Lexico totum inseruit Suidas, in Λεύκιος. Non videtur autem in Codice Peiresciano difertis verbis fuisse adnotatum, *ex Libro sexto Polybii ductam esse hanc Eclogam*: sed VALESIVS, ad Librum VI. eam referens, de ea re in Notis ad Excerpta a se edita sic differit: „Recte hoc Fragmentum Libro sexto Polybii adscribi, patet cum ex serie ipsa fragmentorum; quæcunque enim præcedebant, ad libros V. priores Polybii pertinebant, quæ nos consulto, quia edita erant, omisimus: tum vero quod in lib. VI. Polybius universam populi romani historiam & antiquitatem breviter complexus fuerat, a regibus ipsis exorsus. Vel istud fragm. quod profert Steph. Byz. ex lib. VI. Polyb. ἔπιως δὲ &c. nonne ad Ancum Marcium regem Rom. manifeste spectat, qui Ostiam condidisse ab omnibus historicis memoratur?“ —

Ibid., αὐθενὸς ἔλαττον ἔχειν. Vocab. ἔλαττον aberat a cod. Peiresc. Ex Suida supplevit Vales. — *Ibid.* διὰ τινος ἀφορμᾶς. — „Forte διὰ τῆς ἀφορμᾶς, propter opes suas: nam opes sunt idem atque ἀφορμᾶί. Subauditur τῆς ὑπαρχούσας αὐτῷ. Paulo post [vers. 13. & 15.] appellat χορηγίαν.“ REISKIUS.

Verf. 11. *Verf. 11.* ἔχων γυναῖκα. ἔχων καὶ γυναῖκα malim.

Verf. 14. *Verf. 14.* ὥστε συνοικεῖν καὶ συγχειρίζειν τῷ Μαρκεῖ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν. — „Legendum συνδιακεῖν, ut recte Aemilius a Porta conjecerat in interpretatione Suidæ. Sed & Diodorus Siculus habet συνδιακεῖ. [in Exc. de Virt. & Vit. T. II, ed. Wessél, p. 551.] καὶ κατὰ τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν συνδιακεῖ τῷ βασιλεῖ.“ VALESIVS.

Verf. 15. *Verf. 15.* καὶ Φήμην. Φήμην an Φήμηγ legas, multum non puto interesse.“ REISK.

CAPVT III.

Cap. III.

Tituli
Excerpt.
Antiq.

Cum ab hoc capite incipiant *Excerpta Antiqua*, quæ vocamus, ex hoc sexto Polybii libro; haud alienum erit, ut, quonam *Titulo* hæc Excerpta in quoque nostrum Codicum & in Editionibus insigniantur, exponamus. Scilicet in *Vrbinate*, in quo primus liber Excerptorum hanc in-

scriptionem habet: Τῆς Πολυβίου Ἐπιτομῆς λόγος α. sextus liber, pari ratione ac ceteri omnes, nude inscribitur Πολυβίου τοῦ ε'. λόγου. intellecto vocab. ἐπιτομή. Tum vero prima pars Excerptorum hujus libri in ora codicis peculiarem titulum habet: Περὶ διαφόρων Πολιτειῶν, id est, *de variis Rerumpublicarum formis*: quem Titulum nos pariter primo Excerpto, quod a cap. 3. usque cap. 10. decurrit, præfiximus. In eundem fere modum *Reg. D.*

& *Oxon.* inscribuntur: Πολυβίου τοῦ ε'. λόγου. Περὶ διαφόρων Πολιτειῶν. Codex *Aug.* nullum alium, nisi hunc

Titulum libri sexti habet: Πολυβίου τοῦ ε' λόγου καὶ ἐπιτομήν. & similem Titulum ceterorum librorum. Denique Codex *Mediceus* & *Regius E.* cum *editione Heruagiana* Librum hunc sic inscriptum habent: Ἐκ τοῦ Ἑκτου τῶν Πολυβίου. περὶ ἀστυκτικῆς καὶ ἀρχαίας τῆς Ῥωμαίων πολιτείας, ἧτι ἔ ἀκμῆς τε καὶ διαφορᾶς πρὸς τὰς ἄλλας. Inscriptio, quam *Isaacus Casaubonus* & sequentes *Editores* Excerptis hisce præmiserunt, quæ hujusmodi est, Ἐκ τῆς ἕκτης (ἑβδόμης, & sic porro) ἱστορίας τοῦ Πολυβίου τοῦ Μεγαλοπολίτου Παρεμβολᾶς, id est, *E Polybii Megalopolitani sexta Historia Excerpta*, ex nullo codice Manuscripto ducta est, sed a *Casaubono* pro suo arbitria composita. Idem doctissimus Editor, cum in Codice *Vrbinate* Excerpti cujusque Argumentum duobus vel tribus verbis in ora libri esset indicatum, quod & in aliis nonnullis codicibus subinde, sed rarius quidem, factum est, brevibus istis Titulis vel Argumentis non contentus, suo ex ingenio suaque doctrina cuique Excerpto multis verbis, quæ integram

Tituli
Excerpt.
Antiq.

nonnumquam paginam complent, Argumentum tam græcè quam latine præposuit. Ea Argumenta posteriores Editores, sicut omnia quæ erant in Casauboniana Editione, repetierunt; nos vero consulto prætermisimus, contenti partim brevibus Titulis, quos, quoad licuit, ex Vrbinatè codice mutuatos adscripsimus, partim ratione illa, qua & in superioribus libris usi sumus, argumenta capitum latino sermone ad oram græci contextus adnotandi.

Verf. 1. *Verf. 1. εἰς τὰναντία. εἰς τοῦναντίον* habet Reg. E. non *εἰς τὰναντίον*, quod operari errore positum est in scholio nostro. *εἰς* deest Aug. Reg. D. & Urb. interceptum a literis *ης* in quas definit vox præcedens. — *Ibid. ὁλοσχερῶς* potest utcumque ad verbum *πέῖραν εἰληφθ* referri: sed commodius utique videri debet *μεταβολῆς ὁλοσχεροῦς*. conf. I. 19, 11. VI. 7, 2. — *Ibid. βῆδιαν. βῆδιον* solus Oxon. — *Ibid. ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος* recte edd. cum Med. ut supra *ὑπὲρ τῶν προγεγον.* At h. l. *ὑπὸ* Aug. Reg. D. E. Oxon. sed ora Aug. ab ead. manu *ὑπὲρ*, & ora Reg. E. *ἴσως ὑπὲρ*. — *Ibid. ἀπόφασιν.* In Reg. D. superscripta est litera *ν*, ut sit *ἀπόφασιν*.

Verf. 2. 3. *Verf. 2. γινωσκόμενα. γιγνωσκ.* Reg. D. — *Verf. 3. τῆς Ῥωμαίων. τῆς τῶν Ῥωμ.* Med. — *Ibid.* In *εὐχερῆς* cum edd. consentit Med. e quo certe nil discrepantiæ notatum. Sed *εὐχερῶς* perperam Urb. Aug. Reg. D. E. Oxon. — *Ibid. τῶν προγεγονότων περὶ αὐτοὺς ἰδιωμάτων. περὶ αὐτῆς* Reg. D. & Oxon. quod commodum videri potest, ut referatur ad *πολιτείαν*; sed requiritur accusativus, quemadmodum docuimus ad V. 110, 7.

Verf. 4. 5. *Verf. 4. εἰ μέλλοι. εἰ μέλλει* non male. — *Verf. 5. ὑποδεικνύειν. δεικνύειν* Aug. servans suum morem, composita verba præpositionibus suis nudandi. — *Ibid. τρία γένη λέγειν.* Carent verbo *λέγειν* Reg. D. E. Quæstionem quod adinet *de Variis Rerumpublicarum Formis*, notum est copiose eam tractatam & omnes in partes versatam esse cum a Platone in Dialogo, qui Politicus inscribitur, & in libris de Republica, tum ab Aristotele in Politicorum libris. Quo-
rum

καὶ post verbosas disputationes nec injucundum fuerit nec in-
 fructuosum, Polybium nostrum audire, de eodem argu-
 mento breyiter ac dilucide commentantem. — *Verf.* 6. *νη* *Verf.* 6.
 Δι' carent Regii, Oxon. & Leid.

Verf. 9. καὶ τοὶ οὐδ'. Sic Med. cum edd. in contextu. *Verf.* 9.
 Mendose καὶ τὴν οὐδ' Vrb. & Aug. in contextu, sed idem
 Aug. in marg. eadem manu ἀλλ' οὐδ', quod & ed. 1. &
 Med. in marg. habent. Sed Reg. D. E. Oxon. & Leid. nil
 nisi ἀλλ' οὐδ' agnoscunt. Videtur hæc emendatio esse ab
 eis profecta, qui, unde corrupta esset vitiosa scriptura καὶ
 τὴν, nescirent.

Verf. 10. οἱδὲ τ' εἰσι. οἱδὲ τ' ἦσαν Vrb. & Aug. in con-*Verf.* 10. 1094.
 textu, sed hic alteram lect. in marg. habet. — *Verf.* 11. ἔχειν
 τι. τι carent Reg. D. E. & Oxon. — *Verf.* 12. δημοκρα-
 τίας. δημοκρατίας Reg. E. qui & supra *verf.* 5. δημοκρα-
 τείων habet; ubi & ἀριστοκρατίαν habet Aug. pro ἀριστο-
 κρατίων.

CAPVT IV.

Cap. IV.

Verf. 4. ὅ τι ποτ' ἀν αὐτό. αὐτῷ Aug. male — *Ibid.* *Verf.* 4.
 πρόδηται. προδήται Vrb. Aug.

Verf. 5. In *παρὰ δὲ ᾧ* cum ed. 1. 2. consentit Med. Non *Verf.* 5;
 spernenda tamen scriptura Aug. *παρὰ δὲ δὴ ᾧ* — *Ibid.*
παρὰ τοῖς τοιοῦτοις. Ante hæc verba conjunctionem ἀλλὰ
 cum edd. & Reg. E. inserit etiam Med. sed recte eam igno-
 rant Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. & codex Vrfini. — *Ibid.*
ὅταν τὸ τοῖς. Carent τὸ Reg. D. & Oxon. — *Ibid.* *τοῦτο*
δεῖ καλεῖν. δεῖ ex conject. adjecit Casaubonus. *τοῦτο δὲ κα-*
λεῖν Med. *τοῦτο καλεῖν δημοκρ.* ed. 1. Aug. Reg. D. E.
 Oxon. puto & Vrb. e quo nulla notatur discrepantia. Ex
 abesse posse videtur verbum δεῖ. Reiskius tamen, ægre
 illo carens, scripsisse Polybium suspicatus est, *τοῦτο κα-*
λεῖν δεῖ δημοκρατίαν; quo facto, facile δεῖ excidisse, ait,
 ob vicinitatem vocis *δημοκρατίαν*. — *Ibid.* Cum *καλεῖν*
 in *καλὴν* corruptum esset in Oxon. & Reg. D. librarius
 Reg. D. superscripsit ᾧ, indicans *καλᾶ*.

- Verf. 6. 9.** *Verf. 6.* βητέον caret Leid. — *Verf. 9.* Δῆμος, *populus liber, popularis status*, idem quod δημοκρατία, ut sæpe apud Thucyd. & apud Aristot. Politic. V. 5.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* ἀποκληροῦται. — „ἀποκληροῦται, exit ut perfortem. Sed quæ ejus verbi hic vis erit? Forte leg. ἀποκληροῦται, tandem in fine exit in furiosam & tumultuosam plebis libidinem. Et hoc idem, diu post ista scripta, nunc invenio in margine codicis Herwagiani.“ REISKIUS. — Eadem in re verbo ἀποτελεῖν utitur c. 9, 8. — *Ibid.* ὀχλοκρατία. Imperite ὀλιγοκρατία Aug. in contextu, & ed. 1. & Med. in marg. Vide cap. 57, 7sq.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* σαφέστατα ex marg. ed. 1. edidit Casaub. Sic autem Aug. & (nisi discrepantiam adnotare neglexit Gronovius) etiam Med. Mendose σαφές τὰ ed. 1. in textu cum Regg. & Oxon. σαφές σαφῶς περι τούτων Vrb. quod dictum videri potest ad similitudinem phrasium πάντη πάντως, & οὐδαμῶς οὐδαμῆ, quibus aliàs utitur Noster; nec tamen id premere velim. — *Ibid.* οἶα. οἶον Reg. E.
- Verf. 13.** *Verf. 13.* κατὰ φύσιν. Perperam carent κατὰ Reg. E. & Oxon. — *Ibid.* ἀπ' ἀρχ. εἰληφ. εἰληφ. ἀπ' ἀρχῆς Reg. D. E. Oxon.

Cap. V.

CAPUT V.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* διευκρινεῖται. διακρινεῖται Aug. — *Ibid.* ποικίλος. ποικίλως Aug. Reg. D.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* Reiskius, scribere jubens ἀν ἐδέειπεν τι δόξῃ τὸ τῆς καθολ. &c. (non enim exclusum voluit pronomen τι, quod in scholio nostro infra contextum temere prætermisum est) dictionem τὸ τῆς καθολικῆς ἐμφάσεως ex more Polybii accipi voluit pro ἡ καθολικῆ ἐμφάσει. Sed nil opus videtur vulgatam sollicitare scripturam, in quam libri omnes consentiunt. Pro τι δόξῃ temere τῆ δόξῃ habet ed. 1. sed verum dant mssti omnes.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* Verbum Φύεθαι h. l. cum odd. & Vrb. agnoscit Aug. — *Ibid.* συνίστασθαι, post πρῶτον, delevit Casaub. & in ora Bæsil. scribit: est glossa cod. Vrb. Spallettus

lettus noster in lectionibus codicis Vrb. ait: *redundat συν- Verf. 4.*
ιστασθαι, quod quo valeat, & habeat - ne hoc verbum co-
 dex ille in contextu, an in margine, non satis intelligo.
 Illud video, codicem Aug. id verbum profus ignorare.
 Si simul cum *Φύεσθαι* servatum cupis, erit cum Reiskio
καὶ συνίστασθαι scribendum, quod fortasse fuerit proxi-
 mum vero.

Verf. 5. ἡ δὲ ἄλλας. Sic recte Aug. & Regii. Per. *Verf. 5.*
 peram vulgo *ἡ δὲ ἄλλας*. — *Ibid. ὁ λόγος αἰρεῖ*, trita phi-
 losophorum usu locutio: *ratio evincit, rationi consentaneum*
est. Perperam *εἰρεῖ* Aug. Reg. D. E. Oxon.

Verf. 6. πάντων τῶν ἐπιτηδ. τρόπων τῶν ἐπιτηδ. Reg. *Verf. 6.*
 E. — *Ibid. ἐκ τῶν. αὐτῶν* idem Reg. E.

Verf. 7. κατὰ τοῦτων, intelligo *contra alia animam.* *Verf. 7.*
tia & eorum impetum. conf. cap. 6, 8. Quodsi tenere
 opus esset *τοῦτο*, quod cum editis habent codd. omnes
 præter Reg. E. *κατὰ* (ut sæpe aliàs) in *καὶ* foret mutan-
 dum, *καὶ τοῦτο* scil. *ζῶον*, *etiam hoc animal.* — *Ibid. εἰς*
deest quidem ed. 1. sicut ceteris editionibus; sed communi
 consensu agnoscunt præpositionem codices Vrb. Aug.
 Med. Reg. D. E. Oxon. *εἰς τὸ ὁμόφυλον συναγελάζεσθαι*,
cum sui similibus congregari. Scaliger, pro *ὑπερ εἰκός*
κατὰ τοῦτο τὸ ὁμόφυλον, legi voluit *ἄπερ εἰκός κατὰ τὸ*
ὁμοφ. συναγελ. — *Ibid. τὸν τῆ σωματικῆ.* Sic scripti
 cum editis. Ex uno Leidensi Gronovius *τὸν κατὰ σωματ.*
 citat, quod ex *τὸν καὶ τῆ σωματ.* corruptum ille judica-
 vit. — *Ibid. τοῦτον ἡγεῖσθαι.* Polybianum hoc est, &
 signate dictum, *hunc, inquam, necesse est præire & imperare*,
 scil. *ceteris.* conf. Adnot. ad IX. 3, 9. *τούτων* ex conje-
 ctura hominis est, qui necessario requiri genitivum puta-
 verat, quo tamen facile caremus: sic mox *Verf. 8. τοὺς*
ἰσχυρατάτους ὀρῶμεν ἡγουμένους vel *εἰσηγουμένους.* Quod
 in scholio dixi, *orant Med. cum ora Heruag. in ταύτων*
consentire, diligentius denuo collationem Gronovianam in-
 spiciens, video, *τοῦτον citari ex marg. Med.*

Verf.

- Verf. 8.** *Verf. 8.* τῶν ἀδοξοποιήτων ξύων. τῶν h. l. carent ed. 1. Aug. & Regius uterque; neque ex Vrb. diffusum ab ed. 1. notatum video. Requirebatur tamen articulus, quem recte adjecit Casaubonus: &, ni fallit collatio Gronoviana, agnoscunt eundem codd. Med. & Oxon. ἀδοξοποίητος, qui non regitur opinione, sed uni natura paret. conf. XVII. 15, 16. — *Ibid.* In θεωρούμενον consentiunt codices nostrī ad unum omnes; etiam Aug. e quo quidem hanc lectionem adnotare neglexit Bœclerus. Sua auctoritate illud ejecit editor Basil. & ad marginem relegavit. — *Ibid.* ἔργον ἀληθιν. ἀληθ. ἔργον Reg. D. Oxon. — *Ibid.* ἡγουμένους. Non sperno εἰσηγουμένους, quod habet Aug. & debuit Vrb. in quo corrupte scribitur ὀρώμεν ης ἡγουμένους. Aliās tamen ea ratione istud verbum usurpatum Polybio non memini.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* συναθροισζομένων recte Casaub. Sic vero ora Vrb. & ora Aug. ab antiqua manu, & Reg. E. in contextu. Ceteri συναθροισζομένους cum ed. 1. & sic Aug. & Vrb. in textu. — *Ibid.* καὶ τοῖς ἀλκιμωτ. Conjunctio καὶ abest ed. Casaub. & seqq. nescio casu-ne, an consilio: illud video, perperam id factum, & contra codicum omnium fidem.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* τοῦτ' ἀρχὴ γίγνεται. Sic libri ad unum omnes: quæ scriptura, cum ferri defendique posset, revocanda nobis visa est. τότε ἀρχὴ habet etiam ora libri Scalig. sed nescio an ab alia manu, non Scaligeri.
Ibid. πρώτως. πρότερον Leid. male:

Cap. VI.

CAPUT VI.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* τῶν εἰρημ. τοιόσδε, τοιόσδε τῶν εἰρημ. Reg. D. E. Oxon.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* οἱ ἐκτρέφοιεν adoptavi ex Reg. E. quod ipsum habet etiam ora ed. 1. & ora Med. οἷς ἐκτραφέη context. ed. 1. & Med. οἷς ἐκτρέφοι Vrb. Reg. D. Oxon. & ora ed. 1. & ora Med. οἷς ἐκτρέφη Aug. in contextu, & ed. 1. & Med. in ora. Quas vero lectiones ora Aug.
in

In marg. habet, *ἐκτρέφοι & ἐκτρέφοιεν*, ex recentiori manu ex ora ed. 1. descripta sunt. ὕφ' ἧν ἐτράφη voluerat Reiskius. In eodem verbo insolentio rem structuram habet: us cap. 7, 2. *τραφέντας ὑπὸ τοιούτοις*, *sub talibus educati*, pro ὑπὸ τοιούτων, a *talibus*. — *Ibid.* δρῶν τοῦτους recte dederunt Aug. Reg. E. Oxon. Perperam vulgo δρῶν τοῦτοις.

Vers. 2.

Vers. 3. τοὺς συνόντας pro vulgato τοὺς ἐνόντας scribendum monuit Casaub. in ora Basil. pariterque Reiskius. *συνέντας* correxit Scaliger in ora sui libri. Erroris origo haud obscura: literæ *εν* inter se connexæ in mssis simillimam formam literarum *ον* habent; *σ* autem ex voce præcedente facile duplicatum est. — *Ibid.* Pro *θεραπείᾳ*, temere vocabulum *κακοπάθειαν* ex præcedentibus repetit Aug.

Vers. 3.

Vers. 4. διαφορᾶν. Sic recte libri omnes. Imperite *διαφορᾶν* margo ed. 1. Agitur de *discrimine* inter id quod iustum est & contra. — *Vers. 5.* τὸ γιγνόμενον. γενόμενον Reg. E. sed superscripta litera *ι* indicatur altera scriptura.

Vers. 4. 5

Vers. 7. ἐννοια παρ' ἐκάστῳ τῆς τῶν καθήκοντος δυνάμεως καὶ θεωρίας. Bene habet *θεωρίας*. ἡ τοῦ καθήκοντος δύναμις καὶ θεωρία, *vis & ratio honesti*. Dupliciter enim usurpatur hoc vocab. *θεωρία*; aliàs subjective, ut in scholis ajunt, pro *contemplatione*, *scientia*, *notitia*; sic *vers. 9.* ὑπογίγνεται θεωρία αἰσχροῦ καὶ καλοῦ, *subnasctur notitia quædam turpitudinis & honestatis*; sic III. 21. 10. &c. Aliàs objective, ut ajunt, accipitur, & idem notat ac *disciplina aliqua*, *principia*, quibus *scientia quædam continetur*, *ratio*: sic IV. 39, 11. ἡ κατὰ φύσιν θεωρία, *ratio physica*, *principia scientiæ naturalis*: sic VI. 42, 6. IX. 19, 5. XVI. 12, 6. & eodem modo hoc loco.

Vers. 7.

Vers. 8. ὅταν. Mendose ὅτου Reg. E. — *Vers. 9.* μὴ μῆσεως τυγχάναν. τυγχάναν Aug. a pr. manu, Reg. D. Oxon. male.

Vers. 8. 9

Vers.

Verf. 10.

Verf. 10. Ὅταν οὖν καὶ ὁ προστάς. Ὅταν οὖν ὁ προστάς jam corrigere jufferat Casaub. in ora Basil. ὁ abest uni Reg. E. — *Ibid.* συνεπισχὺ τοῖς προειρημένοις. Casaubonus: *quando illis, quos diximus laudem castos, semper favet.* Reiskius: *adjuvat prædixit;* & τὰ προειρημένα intelligit τὸ καθῆκον καὶ τὸ καλόν. Vtro modo accipias, parum interest. Perperam *συνεπισχολή* Reg. E. — *Ibid.* κατὰ τὰς τῶν πολλῶν διαλήψεις. διαλέξεις, quod scripti omnes cum editis hic dabant, Casaubonus interpretatus est: *favet protegitque eos sua potentia in colloquiis cum multitudinē.* REISKIUS olim se existimasse ait, defendi posse διαλέξεις, & *delectus* exponi, (a verbo διαλέγειν, *deligere*, quo VI. 12, 6. & c. 21, 7. & alibi utitur Polybius,) ut sententia esset: *si princeps populi in delectu civium rationem semper habeat decori & justii.* Nunc vero διαλήψεις se præferre ait, quod idem est atque ὑπολήψεις, *opiniones.* Mihi, si servandum utique κατὰ τὰς τῶν πολλῶν διαλέξεις esset, sententia, quæ sola ferri utcumque posset, hæc esse videtur, *secundum populi sermones*, id est, *secundum id quod populus, sibi placere, sermonibus suis vel colloquiis significat.* Sed ne hanc quidem interpretationem ferre usum vocabuli διαλέξεις putem; quod non tam de *vulgi sermonibus, sermocinationibus & colloquiis*, quam de *doctorum disputationibus & dissertationibus* usurpatur; ut taceam, nusquam id vocabulum a Polybio frequentari. Contra vocabulo διάληψις & διαλήψεις sæpe utitur, vide II. 50. 11. III. 4, 6. III. 6, 7. &c. Quare mihi unice verum hoc visum est, κατὰ τὰς τῶν πολλῶν διαλήψεις, *secundum plurimorum sententiam, secundum populi notiones & opinionem.*

Ibid. δόξῃ. Corrupte δόξης Reg. E. jota ad η̄ adscribendo in sigma mutato, qua parte & in aliis codicibus in superioribus libris subinde peccatum vidimus. — *Ibid.* ὑποταταμένοις. ὑποταταμένοις idem Reg. E. quod valet ὑποταταγμένοις; quod ipsum verbum c. 7, 5. in eodem codice eodem modo corruptum est. Sed bene habet partitipium

Αἰρίῳ πρᾶσεντις quod dicunt temporis, ut c. 5, 7. & sæpe aliàs. — *Ibid.* διανεμητικός. διανεμητικῶς Vrb.

Vers. 11. εὐδοκοῦντες. Perperam εὐδοκιμοῦντες Aug. *Vers.* 11.
Et idem mox ὑποτάσσονται καὶ συσσωζῶσι. Pro συσσωζῶσι simplex σωζοῦσι dant ed. 1. & Med. σύσωζουσι Reg. E. συσώζουσι Reg. D. Quamquam enim non omnia sphalmata constanter enotare decrevimus, quibus scitent codices nostri, qui hæc Excerpta continent; non inutile tamen erit subinde vitiosam scripturam, quibus modo unus & alter, modo plures simul, contaminati sunt, referre, ut & genius cujusque codicis, & plurium codicum inter se cognatio intelligatur: quod cum ad judicandum subinde de scripturæ cujusque valore, tum potissimum ad investigandam in locis difficilioribus, probabili quadam via rationeque veram scripturam baud parum valebit. — *Ibid.* γηραιός. γεραιός ed. 1. Med. — *Ibid.* τῇ δυναστείᾳ. τῇ ἐννάμει Reg. E.

Vers. 12. ἡγεμονίαν. ἡγεμονείαν Aug.

Vers. 12.

CAPUT VII.

Cap. VII.

Vers. 2. ἐπὶ πολὺ recte ex Vrb. adscivit Casaub. Sic *Vers.* 2.
& Vrsin. & ora Med. & idem debuit ora ed. 1. in qua mendose est ἐπεὶ πολὺ. πολὺ absque ἐπὶ Reg. E. πολλοὶ absque ἐπὶ contextus ed. 1. & Med. tum Aug. Reg. D. Oxon. — *Ibid.* διαφυλάττουσι. φυλάττουσι Reg. E. — *Ibid.* ἐκ τοιούτων. Sic ed. Casaub. nescio an ex Vrb. e quo tamen nil notavit Spallettus: sed consentiunt Aug. Reg. D. E. ἐκ τούτων ed. 1. Med. — *Ibid.* τραφέντας ἐπὶ τοιοῦτοις, sub talibus educatos. Nil variant libri. Videbatur tamen requiri ἐπὶ τοιούτων, a talibus. conf. ad c. 6, 2. Aliam rursus ejusdem verbi structuram habemus X. 25, 1. τραφεῖς καὶ παιδευθεῖς ἐπὶ Κλέανδρον. — *Ibid.* παραπλησίως. Vel παραπλησίας cum Reiskio, vel παραπλησίους utique (nam utroque modo formatur sœminum) scribendum videtur. Sic mox *vers.* 5. παραπλήσιοι ἔχων τὴν βιοτείαν. In terminationibus vocum præsertim multa

multa turbarunt librarii: & *ως* cum *ευς* similiter commutatum nuper vidimus cap. 3, 1.

Verf. 3. *Verf. 3. ἀλλὰ κατὰ τὰς.* Si tenemus ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς, erit paulo ante ad εὐκ ἔτι vox μόνον subintelligenda. — *Ibid. τὰς* ante τῆς γνώμης carent Reg. D. & Oxon. — *Ibid. τῆς ἐξ ἀμφοῖν παραλλαγῆς, discriminis, quod est inter utroscumque. ἐξ ἀμφοῖν* per pleonasmum vel periphrasin, pro simplici genitivo ἀμφοῖν. Sic κατὰ τὴν ἐξ αὐτῶν φύσιν I. 81, 6. idem valet quod τὴν αὐτῶν.

Verf. 4. *Verf. 4. οἱ κριθέντες, electi, probati. οἱ ἐνκριθέντες* Reg. E. quod valet οἱ ἐγκριθέντες, quo verbo utitur Noster IX. 2, 4. — *Ibid. ὀχυρούμενοι. ὀχυρωμένοι* Aug.

Verf. 7. *Verf. 7. περὶ τὴν τροφήν* recte ed. Casaub. & seqq. ex ora ed. 1. cum qua facit ora Med. Et sic unice Reg. D. Ceteri τροφήν. — *Ibid. δὲ* post ἀναντιβήτους temere caret ed. 1.

Verf. 8. 9. *Verf. 8. ἐγένετο. ἐγίνετο* Aug. & hinc ora ed. 1. sed in Aug. ab eadem manu superscr. ἐγίνετο. — *Verf. 9. ἦν εὐκ &c. ἦν* correxit Casaub. cum ἦν darent editio 1. & mssti, idque cum superioribus conjungerent. — *Ibid. ἔτι δὲ θαββαλ. ἔτι δὲ καὶ θαββαλ.* Reg. E. recte: — *Ibid. γενέσθαι. συνέβαινε γίνεσθαι* Aug.

Cap. VIII.

CAPVT VIII.

Verf. 1. *Verf. 1. ὅταν λάβῃ* edd. Med. Reg. E. ὅτε λάβοι. est quoties accipit, vel si quando accepit. Vtrum teneas, parum interest. Et ante & post plerumque ὅταν utitur, aut ἐάν, cum suo subiunctivo; sed eodem hoc cap. verf. 4. habet pariter ὅτε cum suo optativo. Mendose h. l. ὅταν λάβοι Reg. D. & Oxon. — *Ibid. συνεκισχύοντες* sc. αὐτοῖς, nempe τούτοις τοῖς προστάταις. — *Ibid. καὶ γένεσθαι* prætermittit Reg. E.

Verf. 2. *Verf. 2. τοὺς μονάρχους. τὰς μοναρχίας* Reg. E. Mok idem mendose ἐπιδιδόντες, pro ἀπιδιδόντες.

Verf. 3. *Verf. 3. τοῦ κοινῆ συμφέροντος. κοινῶ* Reg. E. & Leid. — *Ibid. χαρίζοντες. χαρίζοντες* Reg. E. — *Ibid. καὶ*

τὰ κατ' ἰδίαν recepi ex Aug. & Vrb. Μῖρε καὶ τοὺς κατ' ἰδίαν edd. Med. Reg. D. E. & ora Aug. ab ant. manu. — *Ibid.* καὶ τὰ κοινὰ edd. Med. Vrb. Aug. καὶ κοινῇ τοῦ πλάθους Reg. D, E. Oxon. & ora Aug.

Vers. 6. ἐν τοῖς πλάθουσι. ἐν caret Reg. C. — *Ibid.* *Vers.* 6. τὰ παραπλήσια τοῖς ἄρτι ρηθεῖσι. Nempe Φθόνος, μῖσος & ὀργή, c. 6, 7 sq. & c. 8, 1. — *Ibid.* τὸ τέλος αὐτῶν. Temere τὸ τέλος ἀνθρώπων Reg. E. — *Ibid.* τοῖς περὶ τοὺς τυράννους ἀτυχήμασι. Casaubonus ἀτυχήματα calamitatem interpretatus est, non male: possis vero etiam intelligere *scelera*, *flagitia* regum, de quibus dixit cap. 7, 7. Conf. Annot. ad V. 67, 4. Sic sententia erit: *eundem tandem exitum hi inveniunt, quem habuerunt tyrannorum flagitia.*

CAPUT IX.

Cap. IX.

Vers. 1. μῖσος. μῖσος Aug. Reg. E. — *Ibid.* κἄπειτα *Vers.* 1. *Ἐαρέθησιν.* Mendose *Ἐαρέθησι* Reg. D. E. & Oxon. *Ἐαρέθησας* suspicatus est Reiskius, immemor usus illius adverbii κἄπειτα pro simplici ἔπειτα, de quo dixi ad I. 4, 8. Hinc deinde, pro λαμβάνει, λαμβάνη legendum putavit, perinde ac si apodosis orationis a λοιπὸν inciperetur; in quo profusa a filo orationis aberravit vir doctissimus. — *Ibid.* ἔτοιμον καὶ συνεργὸν λαμβάνει. ἔτοιμον συνεργεῖν λαμβάνει ora ed. 1. sed id nullus ex nostris codd. agnoscit.

Vers. 2. Φονεύσαντες. Φονεύοντες unus Reg. E. Post *Vers.* 2. istud verbum vulgo desiderari nonnihil, non modo res ipsa loquebatur, sed & Reg. D. spatio nonnullo relicto & duobus interspersis punctis indicabat, & in Oxoniensis ora notatur, deesse h. l. aliquid. *Lacunam* Casaub. in versione his verbis explevit, *aliis in exilium pulsis*; & in ora Basil. notavit „*lego οὐδὲ Φυγαδεύσαντες.*“ — *Ibid.* Post *τελλμῶσιν* nullam distinctionem agnoscunt Regii & Aug. Et sane æque commode particula ad præcedentia referri potest, ac ad verbum *δεδιότες*, — *Ibid.* τῶν πρότερον *Polybii Histor. T. VI.* X adopta.

- adoptavi ex Aug. Reg. E. & Leid. — *Ibid.* τῆς πρότερον ἀγνοίας. τῆς τῶν προτ. ἀγν. correxit Scaliger.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* δὲ σφίσι. δέ τισι Reg. E. male. — *Ibid.* καὶ πίστιν. Corrupte καὶ σφίσι Reg. D. E. Mox iidem συνέλαβον, pro ἀνέλαβον. — *Ibid.* σφᾶς αὐτοῦς scripsi cum Aug. Reg. D. E. σφᾶς αὐτοῦς edd.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* ἔτι σώζονται. ἔτι carent ed. i. Reg. D. E. Oxon. Ex Vrb. adscivit Casaub. & habet Aug. puto & Med. e quo nil adnotavit Gronov. — *Ibid.* τῶν ὑπεροχῆς καὶ δυναστείας πᾶσαν εὐλαβέτων. Casaub. qui potentiam acriminationisque paucorum sunt experti. Non est in græcis vocabulum; respondens latino *paucorum*, sed facile ex connectione intelligitur: fieri vero etiam potest, verbum unum aut alterum omissum esse ab Excerptore. ὑπεροχῆ, oppositum τῷ ἰσχυρίᾳ, intelligi potest *eminentia*, *privilegium*, quod habet unus præ altero: sed sæpe sigillatim usurpatur pro *potentia*, *imperio*, *dominio*.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* Φιλαρχεῖν. Φυλαρχεῖν Aug. — *Ibid.* τυγχάνειν τούτων. Sic hæc conjungenda esse, cum vulgo in edd. interjecto comitate post τυγχάνειν cohærerent τούτων διαφθείρουσι τὰς οὐσίας, monuerunt Gronov. & Reiskius: & intellexerat jam Casaubonus, qui in ora Basil. ad τούτων notavit „forf. τῶν ἀρχῶν vel τιμῶν.“ — Mihi probabile fit, τούτου scripsisse Polybium, scil. τοῦ ἀρχεῖν, quod ex præcedenti verbo Φιλαρχεῖν subintelligitur. — *Ibid.* διαφθείρουσι τὰς οὐσίας, facultates perdant, vel, ut Casaub. interpretatus est, rem familiarem suam dilapidant. Suspicatus eram τῶς οὐσίας, divitiis suis corrumpunt multitudinem: quod & Reiskio in mentem venisse video: sed nil urget, ut vulgatam sollicitemus lectionem.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* δοξοφῶγίαν, gloriae aviditatem. Vocabulum a Polybio, pro usitatori δοξομανία, ad similitudinem præcedentis δωροφάγος effictum. Id quamvis excusari posse fateatur Reiskius, tamen, ingenio suo indulgens, δοξοφῶγίαν se malle ait, quasi temulentiam gloriae, ad similitudinem vocabuli εἰνοφλυγία.

Verf.

Vers. 8. *συνειθισμ. συνηθισμ.* Reg. D. E. & sic sæpif. *Vers.* 8. 9.
 sine confundunt ei & η. — *Ibid.* τιμῶν ed. Casaub. &
 seqq. cum Vrb. Aug. Reg. E. puto & Med. Sic XII. 5. 3.
 πᾶσιν ἡμᾶς ἠμεύσαντο τοῖς τιμίαις καὶ Φιλανθρώποις. Dio-
 dor. Sicul. III. 9. p. 180. τοῖς πλουσιωτάτοις τοῦτο τὸ τιμιον
 (hunc honorem, scil. regnum) ἀπονέμουσιν. — *Vers.* 9. πάλιν
 εὐρη. πάλιν abest Reg. E.

Vers. 10. πάλιν εἰς αὐτὰ καταντᾶ. Suspiciari possis εἰς *Vers.* 10.
 ταῦτά. Sed nil opus. εἰς αὐτὰ idem valet ac εἰς ἑαυτὰ, in
 se ipsa redeunt, id est, redeunt ad id quod olim fuerant. —
Ibid. τὰ κατὰ &c. Articulus abest ed. 1. Aug. Reg. D. E.
 Oxon. Ex Vrb. recte adscivit Casaub. & habet etiam Med.
 ni fallit Gronoviana collatio.

Vers. 11. κοῦ τῆς ἀξήσεως, quo loco, vel quo gradu *Vers.* 11.
 incrementi. — *Ibid.* ἕκαστον. Intellige γένος vel εἶδος
 τῆς πολιτείας. Et fortasse ipse Polybhus vocabulum ali-
 quod ejusmodi adjecit. — *Ibid.* κοῦ μεταστήσεται. Ca-
 saub. in quam formam sit immutanda: id vero est ποῦ vel
 πῆ. Hoc dicit: quisnam gradus sit is, ad quem ubi perve-
 nerit, consequatur mutatio. — *Ibid.* διασφάλλοιτο Reg.
 D. E. Ceteri cum editis διασφάλλοιτο. — *Ibid.* ἢ φθό-
 νου. Aut sic, aut καὶ φθόνου scribendum monuit Reisk.
 Et Casaub. jam interpretatus erat ira atque invidia. ἢ φθό-
 νου scripserat Scalig. in ora sui libri.

Vers. 12. τῆς συστάσεως. τῆς στάσεως Aug. Vrb. male. *Vers.* 12.
 Conf. vers. seq. — *Vers.* 13. ἔχειν. ἔχειν Med.

CAPVT X.

Cap. X.

Vers. 2. παρεκομένην. Corrupte παρεσόμενην Reg. E. *Vers.* 2. 3.
 παρεσομένως Reg. D. παρεκομένως Oxon. — *Vers.* 3. δι
 ὧν recte Casaub. cum Vrb. Aug. Regiis & Oxon. ΔΙ de-
 est ed. 1. & Med. interceptum ab AI, in quod definit vox
 præcedens.

Vers. 4. συγίνεται Aug. Reg. E. συγίνεται edd. cum *Vers.* 4. 6.
 Med. Reg. D. Oxon. συγένηται (sic) Vrb. συγένεται puto
 voluit. — *Vers.* 6. προιδόμενος. προειδόμενος Reg. E. D.

Vers. 7.

Vers. 7. Κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον. Nil variant libri, nisi quod τῆς deest Reg. D. Casaubonus: non secus ac fieri semper amat in navibus; quas hinc inde par vis venturum impellit. In eandem sententiam Ernestus, addubitan tamen de lectionis sanitate, ut cum navis contrariis ventis in diversas partes rapitur. Mihi ista interpretatio nec cum vi vocabuli, nec cum natura rei satis convenire visa est; nec vero sollicitandam vulgatam scripturam putavi; certe nec ἀντιπαδείας, nec ἀντιπλοίας, quæ Reiskius tentavit, desideraturus est, quisquis cogitaverit, (quod idem etiam Reiskius perspete monuit) ἀντίπλοϊαν esse cum quis adversus flumen aut æstium maris (poterat adjicere, aut contra vim ventorum) nititur. Eadem fere ratione, si recte capio, Henr. Stephanus, in Indice Theauri: „ἀντίπλοια, ait, esse dicitur πωιγatio quæ fit averso utrinque remotum æstu & impulsu; metaphoricè autem accipi pro æquabilitate atque parilitate, ut in hoc Polybii loco.“ — Imaginis hæc ratio: ventus, ut hoc utar, regiminis Regii eo tendit, ut ad Despotismi & Tyrannidis saxa illidat navem; contra istius venti vim continuo nititur, eamque, e superior evadat, cohibet potestas Populo tradita: & sic de ceteris.

Vers. 9.

Vers. 9. κατ' ἐκλογὴν. Perperam καὶ ἐκλογὴν Aug. — Ibid. ἀριστίνδην κευριμένοι. κευρημένοι Reg. E. ἀρίστην διακευριμένοι Aug. & hinc ora ed. I. Ceteri recte.

Vers. 10.

Vers. 10. ὡστε. ὡς γὰρ Reg. D. Oxon. Et τὴν, quod sequitur, deest Oxon. — Ibid. προσκλήσει. προσκλήσει Aug. προσκλήσει Reg. D. E.

Cap. XI.

CAPVT XI.

Titulum illum, Περὶ συστάσεως τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας præeunte codice Urb. isto loco posuimus: nude tamen codex περὶ συστάσεως πολιτείας habet, reliqua tria verba nos adjecimus.

Vers. 4.

*Vers. 4. Δεῖ δὲ τὸν ἀγαθὸν κριτὴν &c. Facile adparet, hæc cum præcedentibus non coherere. Quare Reiskius
monuit*

monuit, aut omiſſa h. l. quædam & præterita eſſe ab Excerptore, aut alieno loco hæc eſſe poſita, & referenda ad cap. 5, 4. poſt verbum *ἐπαπορηθέντων*. Continuo tamen filo & eadem linea cum præcedentibus exarata hæc habent codices omnes. Fortaſſe Polybius, priuſquam ad ipſam Reipub. Romanæ deſcriptionem progredetur, ampliore aliquo uſus eſt introitu: e quo, prætermiſſis ceteris, hanc unam ſententiam excerptit Compiler. Et eſt hæc ſententia ex earum genere, quæ aliàs in codice Urb. margini ſunt inſcriptæ; de quo genere jam sæpius diximus. Eodem pertinent illæ, quas in fine huius libri cap. 59. collectas dedimus.

Verſ. 4.

Verſ. 6. διὰ τούτων. διὰ τοιούτων Med. — *Verſ. 8. καὶ τότε, ἔ τunc.* Scilicet tempore belli Hannibaliſi, poſt pugnam Cannenſem. Mira enim ratio, qua tunc Romani brevi tempore res perditas reſtituerunt, occaſionem ſcriptori præbuerat hanc digreſſionem faciendi de Reipub. Romanæ forma; ut ipſe profeſſus eſt III. 113. conf. VI. 58. Et ex his verbis *καὶ τότε* intelligi videtur, paulo ante hunc locum, in memoriam lectoribus ſuis revocaſſe Polybium ſtatum rerum qui eo tempore fuerat:—quod ipſum ſe, priuſquam ad diſputationem de Reipublicæ Romanæ forma tranſiturus eſſet, facturum prædixit V. 111, 10.

Verſ. 6. 8.

CAPVT XII.

Cap. XII.

Verſ. 2. εἰς τε τὴν σύγκλητον &c. A conſulibus, ait, *legatos in ſenatum introduci ſolitos.* In hac vero muneris parte quænam ſimilitudo cum regia majeſtate inſit, difficile dictu fuerit. Prætoris urbani eas partes fuiſſe, intelligitur ex Ciceronis Acad. II. 45. & Appiani Mithrid. c. 6. & ipſe Polybius innuere videtur XXIV. 2, 9. Quod tamen non impedit, quo minus olim ad conſulem ea res perti-
nuerit, ut diſerte h. l. idem ſcriptor noſter docet.

Verſ. 2.

Verſ. 3. Pro τῶν δογμάτων mendose dant *ἐπὶ δογμάτων*
ed. 1. cum cod. Med. Idem Med. ſolus verſ. 4. cum ed. 1.

Verſ. 3.

ἀεί agnoscit. — *Versf. 5.* κατασκευῆς. κατασκευῆς vos luit Scalig. Perinde est. conf. ad c. 14. 2.

Versf. 6. *Versf. 6.* τοῖς συμμαχοῖς. — „Aut subauditur στρατοπέδοις, aut est pro συμάχοις, ut οἱ ἑκπικολ. pro ἑκπεῦσι, & οἱ ναυτικοὶ pro ναύταις.“ REISKIUS. — *Ibid.* τὸ δοκῶν. Intellige μέρες. — *Ibid.* τοὺς χιλιάρχους κατιστάται. Cap. 19, 7. docet, tribunus militum partim a populo, partim ab imperatore, id est a consule, fuisse lectos.

Versf. 7. *Versf. 7.* Dele comma post ὑπάρχουσιν. — *Versf. 10.* ὑφ' ἡμῶν correxit Gronovius, consentientibus mssis. Temere ὑφ' ὑμῶν ed. 1. 2.

Cap. XCIX.

CAPVT XIII.

Versf. 19. *Versf. 1.* ταμῖου. ταμίου Reg. D. quod ex ταμῖου proxime corruptum. — *Versf. 2.* Pro πλὴν τῆν est τῆν in Ms. Leid. — *Versf. 3.* πενταστηρίδα Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. πενταστηρίαν Med. cum edd. — *Versf. 4.* Ὁμοίως καί. Carent καὶ Vrb. & Aug. — *Ibid.* δολοφονίας. δολοφονίας Aug. Reg. E. — *Ibid.* μέλεα. Mendose μέλλει Vrb. Aug. Reg. E. μέλλοι Reg. D.

Versf. 5. *Versf. 5.* ἰδιώτης. ἰδιώτης Reg. D. qui tamen simul agnoscit ἢ ante πόλις. — *Ibid.* Verba τῶν κατὰ τὴν Ital. defunt Reg. D. E. Oxon. & Leid. — *Ibid.* Φυλακῆς recte edd. & Med. Φυλικῆς Reg. E. sed a superscr. Φιλικῆς Leid. Φυαικῆς Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. sed Φυλακῆς ora Aug. ab antiq. manu.

Versf. 6. *Versf. 6.* πρὸς τινας. πρὸς τινὰ Aug. — *Ibid.* διαλύσουσαν Vrb. Aug. Reg. D. E. διαλύουσαν edd. cum Med. & Oxon. — *Ibid.* παραληψ. Mendose παραλεψ. Aug. Casaubonum vero, παραληφομένην vertentem ad suscipiendum aliquid, recte reprehendit GRONOVIVS: „Quid enim? Inquit: qui conciliandi pacem, hortandi, imperandi, aut bellum indicendi causa, annon mittitur ad suscipiendum aliquid?“ — „Ego fateor, sic pergit idem Gronovius, me expedire ægre posse, nisi legas ἢ προσληφομένην, & interpreteris, aut ad accipiendos in facietatem vel deditiōnem

tionem: quod unicum legationis officium in his verbis dedidero; idque ad senatum pertinuisse patet ex Campanorum exemplo apud Livium VII. 31. Eodem pertinere videntur decem legati, mitti soliti ad ordinandam novam provinciam. — Sententiam scriptoris non dubito rectissime interpretatum esse Gronovium; sed eadem sententia mihi visa est haud incommode verbo παραλαμβάνουσα exprimi a Polybio potuisse.

Verf. 6.

Ibid. πολεμῆν ἐπαγγέλλουσαν. ἐπαγγελοῦσαν voluit Reisk. sed teneri praesens potest, licet futura praecesserint. Est autem, si quid video, ἐπαγγέλλειν πολεμῆν, non bellum indicere, sed edicere, jubere bellum, (sicut apud Demosth. ἐπαγγείλαντες πανδημὶ στρατεύειν) quod non est hujus loci, ubi agitur de bello hostibus indicendo: quare πολέμου utique pro πολεμῆν requiri videtur.

Verf. 7. πρῶσβειῶν. πρέσβειων Scaliger, commo-
dus, quoniam sequitur ἐκάστοις. — *Ibid.* κατὰπαξ. κατὰ
περ Reg. E. Conf. ad V. 67, 2.

Verf. 7.

Verf. 9. τὴν σύγκλητον κυροῦν. Cum legeretur πρὸς
τὴν &c. monuit REISKIVS: „aut πρὸς delendum, aut eo
servato legendum κυρεῖν, aut tandem πρὸς τῆς συγκλήτου
κυροῦσθαι.“ —

Verf. 9.

CAPVT XIV.

Cap. XIV.

Verf. 2. ὑπάτων πάλιν. Temere πάλιν ed. I. — *Ibid.*
παρασκευάς. κατασκευάς Reg. D. E. & Oxon. Sic & ora
Aug. antiq. manu, ἐν ἄλλῃ κατασκευάς, & hinc ora ed. I. —
Ibid. τὴν ἐν ταῖς ὑκαίθροις ἐξουσίαν. Perperam τῆς &
ἐξουσίας ed. I. invitis omnibus nostris codd.

Verf. 2.

Verf. 4. Τιμῆς. τιμῆ Ang. & τιμῆ Vrb. male. — *Ibid.*
καὶ δυναστεῖαι. Deest h. I. καὶ Reg. E. — *Verf.* 5. πῶς
γὰρ εἰκός. Abesse posse εἰκός putavit Gronovius, provo-
cans ad cap. 37, 4. Sed hoc quidem loco, cum editis,
agnoscunt illam vocem optimi quique codices, Vrb. Med.
Aug. Reg. E. — *Ibid.* ἐν ἴσῃ τιμῆ. Temere ἐν ἴσῃ τι-
μῆς ed. I.

Verf. 4 & 5.

- Verf. 6.** *Verf. 6.* καὶ διαφόρου. καὶ ἀδιαφόρως Reg. E. ἴσως διαφώ-
 ρως ora Aug. imperite. διάφορον est pecunia, res pecuniaria:
 quam nimirum plurimi aestimant homines. — *Ibid.* ἐπιφανῆς.
 ἐπιφανῆς Reg. D. Oxon. Et magis corrupte ἐπιφορᾶς Reg. E.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* ἔτι δὲ recte dederunt Aug. Reg. D. E. Vulgo
 ἔτι δὴ. — *Ibid.* Τιβουρήων. Et Τιβυρτίνος, & Τιβου-
 ρῖνος formari hoc gentile, docet Stephanus.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* ἔχει δὲ recte Casaub. nescio an cum Vrb.
 certe cum Reg. E. ἔχειν δὲ ed. 1. Med. Aug. Reg. D. Oxon.
Verf. 12. ὅτι μεγίστην. ὅταν μεγ. Med. male.

Cap. XV.

CAPVT XV.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* Ante ἐξουσίαῶ articulum τῆς repetit ed. 1. quem
 ignorant codd. nostri, & recte cum Vrsino deleuit Casaub.
Ibid. συντέλειαν ex ora ed. 1. recepit Casaub. Habet autem
 hoc codex Med. ni fallit. collatio Gronoviana. Corrupte
 συγένειαν ed. 1. in contextu, & Reg. D. E. Oxon. puto &
 Vrb. e. quo nulla discrepantia notatur. Sed ora Aug. an-
 tiqua manu, ἴσως συντέλειαν.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* προαδέιται δέ. δὴ ed. 1. Med. Reg. D. — *Ibid.*
 ἐπὶ τέλος. ἐπὶ τέλους Aug. Reg. D. E. male. Mox ἰκανὸς
 pro ἰκανός Aug. Reg. D. Vrb. In Reg. E. correctum.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* ἄνευ δὲ τῆς συγκλήτου βουλήματος. βουλευμά-
 τος Aug. Videri autem potest hoc, quod nunc dicit, pu-
 gnare cum cap. 12, 8. & 13, 2. sed facile conciliari pos-
 sunt. Postquam decrevit senatus impensam in bellum facien-
 dam, & postquam pecunia tradita est quæstori; tunc con-
 sul utitur pecunia prout ipsi videtur. Sed & initio, &
 deinde, ubi novis com meatibus & pecuniæ supplemento
 opus est, in senatus potestate res est posita.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* ἐπιβολάς. ἐπιβουλάς Med. Reg. D. E. male.
 Mox τῶν βουλομένων Leid. pro τῶν ἡγευμένων. — *Verf. 6.*
 διέλθη. διέλθοι Reg. D. Oxon. ἔλθοι Reg. E. — *Verf. 8.* ἐνάρ-
 γεια. ἐνέργεια ed. 1. Reg. D. — *Ibid.* δύνανται, scil.
 οἱ στρατηγοί. Modo enim usus erat plurali τῶν στρατηγῶν.
Ibid.

Ibid. οὐδὲ συνταλεῖν. Imperite οὐδὲ τὸ συνταλεῖν ed. 1. Aug. Reg. D. Oxon.

Vers. 9. εἰς τὸ διαλύεσθαι. Aut εἰς aut πρὸς supple- *Vers.* 9:
dum monuit Gronov. in ora sui libri. Violentius reme-
dium suafit Reifkius. — *Ibid.* ἀπὸ τῆς οἰκείας correxi
cum Reifkio. Vulgo omnes οἰκείας.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Vers. 2. διορθώσεις. Mendose διορθώσεως ed. 1. & Med. *Vers.* 2:
Ibid. τῶν ἀμαρτανομένων κατὰ τῆς πολιτείας, *delicta quae*
contra rempublicam admissa sunt. Sic correxi, monente
Cafaubono in ora Basil. Vulgo edd. & mssti κατὰ τὰς
πολιτείας, quod, si quis servatum cupit, videndum est,
utrum valeat idem ac ἐν ταῖς πολιτείας, *quae crimina gra-*
vissima in rebuspublicis committi possunt, (ut cap. 14, 4-
τιμῆς ἐστὶ καὶ τιμωρίας ἐν τῇ πολιτείᾳ μόνος ὁ δῆμος κύριος.)
an *delicta, in administratione reipublicae commissa.* — *Ibid.*
τὸ πρέστιμον. τὸ προστίμιον Reg. E.

Vers. 4. εἰς ἐνίστηται. εἰς ἐν ἴστηται Reg. E. D. *Vers.* 4:
Oxon. Sed in ora Reg. D. & Oxon. ἴσως εἰς ἐνίστη-
ται. — *Ibid.* διαβουλιῶν. διαβουλιῶν Aug. Reg. D. malo.
Vers. 5. Διό. διὰ ed. 1. invitis msstis.

CAPVT XVII.

Cap. XVII.

Vers. 1. ὀφείλει recte Aug. Reg. D. E. Oxon. Corrupte *Vers.* 1. a:
ὀφεί Vrb. ὀφείλων edd. & Med. — *Vers.* 2. τῶν ἐκ-
δομένων. τῶν cum editis agnoscunt Med. & Aug. Sed
deletum articulum malim cum Vrb. Reg. D. E. Oxon. Pro
ἐκδομένων perperam dant ἐνδομένων Aug. Reg. C. Oxon.
Ibid. κηπίων. — „κηπίων suspectum, nisi hortorum vel
potius hortulationum nomine saltus & venaturam comple-
xus est: nam saltim κηπεῶν legendum videtur, a verbo
κηπεύειν, & nominativῳ ἡ κηπεῖα, non a τὸ κηπίον.“ REIS-
KIVS. — κηπίων, vel potius κήπιον, hortus, habet No-
ster XVIII. 3, 1. Nec satis adparet, cur scrupulum de

- hoc vocabulo iniecerit Reiskius. Ad omnes istos genitivos ex præcedentibus intelligi debet ἔγτων ἐπαίδομένων.
- Verf. 3. 4. *Verf. 3.* ταῖς ἀνωῖς recte Casaub. cum Vrb. Vrsin. Aug. Reg. D. E. & Oxon. Mendose ταῖς ὠρνωῖς ed. 1. & ὀρνωῖς Med. — *Ibid.* ταῖς ἐργασίαις ταῖς ἐκ τούτων non debuit cum Casaubono verti *curationibus operum*; sed *quæstu ex illis (redemptionibus) faciendo*. Sic αἱ ἐκ θαλάττης ἐργασίαι IV. 50, 3. sunt *quæstus ex mari*; & ἐργάζεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, XII. 13, 2. *quæstum ex corpore facere*; & id genus alia. — *Verf. 4.* περὶ τούτων. ὑπὲρ τούτων Scalig.
- Verf. 5. *Verf. 5.* καὶ γὰρ χρόνον δεῦνα. — „Aut γὰρ cum τοῦ mutandum est, aut deest aliquid.“ REISK. — Repete ex prioribus τὴν κυρίαν ἔχει, aut intellige vel adde δύναται. Potnit excerptor verbum unum aut alterum, quo usus erat scriptor, prætermittere.
- Verf. 7. *Verf. 7.* συναλλαγμάτων. συναλλάγματα sunt *negotia inter homines mutua, contractus*; tum *lites ex contractibus nata, controversia pecuniaria*; sic h. l. & XXIII. 2, 11. *Ibid.* ὅσα μέγεθος ἔχει. — „Forfan καὶ ὅσα. Nam idem est, ac si dixisset τῶν τε συναλλαγμάτων, καὶ τούτων τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἰδίων καὶ δημοσίων, ὅσα μέγεθος ἔχει.“ REISK.
- Verf. 8. *Verf. 8.* βουλευμάτων. βουλευμάτων voluit Scaliger. Nil opus; nam & βουλήσεως dixerat cap. 16, 5.
- Cap. XVIII.
- Verf. 1. *Verf. 1.* τῆς ἐκάστου. τῆς ἐκάστοις Reg. E. — *Ibid.* ἀρμογὴν αὐτῶν. Temere ἀρμ. αὐτῆς ed. 1. non αὐτοῖς, ut ex ea refert Reiskius: sed αὐτῶν eadem in ora, quod in contextum recepit Casaub. consentientibus codicibus.
- Verf. 2. *Verf. 2.* συμφορῶν. συμφορῶν ed. 1. & ora Med. imperite.
- Verf. 3. *Verf. 3.* ὥστε μήτε. μήτε scripsi, quoniam mox rursus sequitur μήτε. Sic & Scaliger h. l. correxit. Si quis tamen utique μηδὲ defenderit, quod propius ad librorum scripturam accedit, non magnopere repugnabo. Nec vero
in

in hoc solo erratum erat, sed mox pro μηδὲν ἄτς erat Verf. 3.
 μηδένα τς in ed. 1. & msstis, quod pariter ex ingenio
 perspete correxit Casaubonus cum Scaligero. — *Ibid.*
 μήτε τὸ κριθόν. Sic Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. E.
 Oxon. & Vrsino. μη τὸ κριθ. ed. 1. & Med. Pro quo si
 μηδὰ scripsit Polybius, paulo ante etiam μηδὲ suo loco
 stabit.

Verf. 4. τὴν ιδιότητα τοῦ πολιτεύματος idem valet, ac Verf. 4.
 τοῦτο τὸ πολίτευμα διὰ τὴν αὐτοῦ ιδιότητα.

Verf. 5. ἐνδιατρίβωσι. ἐνδιατρίψωσι Reg. D. E. Oxon. — Verf. 5.
Ibid. τῶς ἐκ τῶν. Perperam τοῖς ἐκ τῶν Vrb. Aug. —
Ibid. τρέπονται correxit Casaub. τρέπονται ed. 1. Reg. C. D.
 & Aug. Ex Vrb. Med. & Oxon. nil notatur. — *Ibid.*
 ὃ δὲ. ὃ δὲ Aug. Et idem paulo ante ὑπερηφάνειαν pro ὑπερ-
 ηφάνειαν.

Verf. 6. τότε καὶ μάλιστα. καὶ carent Reg. D. E. Oxon. Verf. 6.
Ibid. αὐτὸ παρ' αὐτοῦ Casaub. cum Aug. Reg. C. D. Oxon.
 & Vrsin. ex ingen. αὐτῷ παρ' αὐτοῦ ed. 1. & Med. Et ex
 Vrb. nulla notatur discrepantia.

Verf. 7. ἐπειδὴν γὰρ. Desunt hæc duo verba Augusta- Verf. 7.
 no, qui deinde ἐνακοῦντι habet pro ἐξαιδοῦν τι. ἐξαικοῦντι
 ed. 1. Med. Reg. D. Oxon. ἐξαικοῦντι Reg. E. sed litera ν
 post κ puncto notata, ut delenda. ἐξαιδοῦν τι cum Vrsino
 correxit Casaub. quod & in ora Aug. ab antiqua manu po-
 tatum est sic: ἐν ἄλλω. ἐπειδὴν γὰρ ἐξαιδοῦν τι. Codex Vrb.
 eadem, qua nostri codices, culpa teneri videtur. — *Ibid.*
 Verba φιλονεκῆ καὶ πλέον & quæ sequuntur usque τῶν με-
 ρῶν prætermisit Reg. E. — *Ibid.* ἐπικρατῆται. ἐπικρατῆ
 aut ἐπικρατῆσαι βούληται scriptum voluit Reiskius. Ac
 sane nusquam apud Polybium verbum ἐπικρατεῖσθαι, media
 vel passiva forma, activa notione usurpatum memini. Vi-
 dendum est, an fortasse alio prorsus verbo hic usus sit Po-
 lybius.

Ibid. αὐτοτελοῦς. — „ipso per se perfetto, ut alieno
 subsidio & subventu opus nihil habeat.“ REISKIUS. —
 Non minus necessaria, quam sagax doctaque emendatio;
quæ

quæ jam a Casaub. & in versione expressa erat, & ab eodem in ora Basil. notata. Et frequentatum Polybio illud vocabulum. — *Ibid.* ἐξοιδῆς rursus cum Vrsino correxit Casaub. & sic rursus ora Aug. Mendose ἐξοικῆ ed. 1. cum msstis.

Verf. 8. *Verf.* 8. πάντα ex ingenio correxit Casaub. quia sequitur τὰ μὲν & τὰ δέ. πᾶν ed. 1. consentientibus msstis, excepto Reg. E. in quo magis corrupte πᾶ.

Cap. XIX.

CAPVT XIX.

Pluribus ab Excerptore prætermisiss, sequitur nunc illa pars descriptionis formæ Reipublicæ Romanæ, quæ ad *Rem Militarem* pertinet; cui generalem Titulum præfiximus, ex Casauboni argumentis desumptum, Πολυμικὰ Ρωμαίων ἐπιτηδεύματα, id est, *Populi Romani Instituta rei Militaris*, sive de MILITIA ROMANA. Titulus enim, qui huic disputationi in ed. 1. & in codd. Med. Urb. Aug. Reg. D. & Oxon. vel præfixus vel ad oram libri adscriptus est, Περὶ τῆς τῶν Ὀπλιτῶν καταστάσεως, non ad totum hunc locum, sed ad partem tantum pertinet. Quare ad cap. 27. codex Urb. rursus novum habet titulum, *de Casaris*: & fortasse etiam alibi alios. In Codice Reg. E. desideratur tota hæc disputatio usque ad finem cap. 42. quare hujus codicis hac in parte nulla ratio haberi potest.

In editione Hervagiana sive Basileensi, quam in his Adnotationibus ad Excerpta ex libro sexto & sequentibus hac nota ed. 1. designare solemus, disputationi huic *de Militia Romana* brevis hæc Præfatio præmittitur: *Quæ hic de Re Militari Romanorum a Polybio κατ' ἐπιτομὴν memorantur, cum ipsius Lascaris latina versione jam ante sunt edita per Joannem Oporinum nostrum, prælo Lasciano, cum a nato Christo numerabatur annus M. D. XXXVIII. Quam editionem etiam in hac nostra paranda cum msstis codicibus & editione Lutetiana (ibi siquidem Epitome sexta per Io. Lodoicum excusa est) accessione minime prænitenda continimus,*

In idem Fragmentum REISKIUS in Animadversionibus hæc præfatus est: *Ad particulam, quæ nunc sequitur, de Militia Romana, interdum libellum adhibui Basileæ 1537. ab Oporino editum, in quo ea habetur græce tum primum in vulgus edita, cum Iani Lascaris latina interpretatione, & ejusdem Epigrammatibus græcis & latinis, & Jacobi Comitis Purliliani libris duobus de Re Militari. Appellabo hanc editionem typographi nomine Oporinum, quia altera Basileensis editio ex Hervagiana officina prodiiit.* — Falsum esse Reiskium, qui ait primum omnium ab Oporino editum esse hoc Fragmentum, monuimus in Præfat. ad Tom. I. Polybii nostri p. VIII sq. ubi de Parisina quidam illa editione, quam per Io. Lodoicum excusam Hervagius vel Arlenius in editione Hervagiana dicit, professus sumus, nobis nihil ceteroquin comperitum esse; sed docuimus eundem libellum & græce & latine ex ejusdem Iani Lascaris interpretatione jam anno M. D. XXIX. Venetiis in lucem esse editum. Nobis vero eum nullam ex istis editionibus licuerit oculis usurpare, nihil ex eisdem, nisi quæ Reiskius ex Oporino subinde adnotavit, proferre in his Adnotationibus poterimus. Una nobis ad manus fuit Lascaris latina versio, quæ & editioni Hervagianæ adjecta est, & Vegetii aliorumque scriptorum de Re Militari editioni, a Petro Scriverio curatæ, inserta.

Græca Polybii, quatenus supersunt, omnia per singulas minutas sectiones inserta sunt FRANCISCI PATRICII libro, qui *Res Militaris Romana* inscribitur, & ex italica lingua in latinam a Ludolpho Neocoro conversus, continetur Tomo X. Thesauri Græviani Antiquitatum Romanarum. Nescimus, an hic, in Italia scribens, Veneta usus sit editione, de qua modo diximus: illud videmus, ab Hervagiana subinde eum discedere, cum tamen ex ingenio nihil mutare voluisse videatur. Francisci Patricii vestigia pressit IUSTVS LIPSIUS, in libris V. *de Militia Romana*, quos, ut in ipso etiam Titulo significavit, loco *Commentarii ad Polybium* scripsit; in quibus plurima Patricio Lipsium de-

bere

bere, jam olim viri docti monuerunt. Græca Polybii Lipsius pariter ad exemplum Hervagianum expressit; ita quidem, ut loca, quæ corrupta putavit, rarius in contextu, sæpius in commentario corrigeret. Quam Fragmento huic Polybiano post Patricium Lipsius navavit operam, eandem post Lipsium IO. GEORG. POESCHELIUS, Corrector olim Gymnasii Heilbronnenfis, præstitit, qui *Polybii Megalopolitani de Militia Romana libellum, versione latina, Commentatione perpetua, & Iconibus illustratum*, Norimbergæ 1731 edidit. Et hic quidem in græco contextu modo Casauboni, modo Lipsii, usus est emendationibus; subinde etiam, sed perraro admodum, suo ex ingenio nonnihil correxit; in latina item versione ab utroque istorum duumvirorum profecit; ceterum in Commentario presso fere pede, quod & ipse ultro profitetur, Lipsium maxime est secutus, ita tamen, ut de suo subinde nonnihil adjecerit. Ex his quoniam in omnium manibus, qui hæc studia curant, Lipsius versatur, quæ ille sive correxit in verbis hujus Excerpti, sive quæ de rebus ipsis maxime memorabilia adnotavit, ea nonnisi brevissime referemus, ceterum ad ipsam Lipsii tractationem ablegabimus Lectorem.

Verf. 1. *Verf. γ. Ἐπειδὴν* Casaub. cum mssis nostris. Commodius vero puto Ἐπει δ' αὖ divisis vocibus edit. 1.

¹ *Ibid. χιλιάρχους καθιστάσι. tribunos (militum) creant.* Quis creat? Diceres eosdem, qui consules creantur: sed ex eis, quæ verf. 7. obiter dicuntur, intelligimus, alios tribunos militum a populo, alios a consulibus nominatos. Id haud dubie Polybius ex professu, sive in fine hujus versus, sive paulo ante in ea parte disputationis, quam prætermisit compilator, exposuerat; simulque fortasse docuerat, *quotnam tribuni a populo, quot a consulibus fuerint lecti*; quamquam diversis temporibus diversa ratio fuit, ut docuit Lipsius de Mil. Rom. lib. II. dial. 9. Conf. Liv. VII. 5. IX. 30. XXVIII. 27. XLII. 31. XLIII. 12. (al. 14.) XLIV. 31.

Ibid.

Ibid. τεσσαρεσκαίδεκα. Sic Casaub. & seqq. & Patric. cum Vrb. Aug. Reg. D. consentientibus (ni fallit collectio Gronoviana) codd. Med. & Oxon. Et movent quidem grammatici, numeralia nomina a quinque ad centum indeclinabilia esse: itaque si pro uno vocabulo habeamus τεσσαρεσκαίδεκα, poterit hoc fortasse accusativum casum similem nominativo formare; idque majori etiam jure in δεκατέσσαρες valere videtur, quod magis etiam speciem habet unius vocabuli. Attamen δεκατέσσαρες in accusativo consentientibus libris omnibus legimus l. 36, 11. IV. 56, 2. Quare & h. l. præferri debebat scriptura τέσσαρες καὶ δέκα, vel τεσσαρεσκαίδεκα, quam habent ed. Herv. & Oporin. & Patricius; quam & unice probatam video Reiskio.

Ibid. ἐκ τῶν πέντε ἐνιαυσίους ἔχοντων ἤδη στρατείας &c. *Quatuordecim tribunos lectos*, ait, *ex eis qui quinque annua stipendia jam meruerant; decem ex eis qui decem stipendia.* Hos deinde (vers. 9.) *seniores*, illos (vers. 7.) *juniores* adpellat. Perspecte vero Lipsius monuit, juniores intelligendos esse ex equestri & senatorio ordine; seniores ex plebejis; scilicet ut citius ad honores pervenirent ii, qui ex ampliore essent ordine: quod sicut per se admodum est probabile, sic verisimile non est, inobservatum id reliquisse Polybium; sed vel a compilatore vel a librariis prætermisum videtur, qui etiam in eis, quæ continuo sequuntur, multa turbarunt.

Vers. 2. τῶν λοιπῶν τοὺς μὲν ἑπταετίους &c. Quidquid facias, vereor ne numquam certa ratione restitui desperatus locus possit, in quo genuina Polybii oratio non solum a librariis misere corrupta, verum etiam ab ipso compilatore horum Excerptorum imperite truncata videtur. Franciscus tamen Patricius, scripturam editionis Hervagianæ h. l. verbotenus tenens: δέκα δ' ἄλλους ἐκ τῶν δέκα τῶν λοιπῶν, τοὺς μὲν ἑπταετίους δέκα, τοὺς δὲ πεζοὺς ἕξ. οὓς δὲ στρατείας τελεῖν κατ' ἀνάγκην &c. verba ista, nullo corruptelæ serupulo injecto, his latinis reddidit: *Et decem præterea alios*

Verf. 2. *ex iis, qui (præter illa quina, quæ jam dicta sunt) reliqua dena, si equites; sena vero, si pedites sint, meruerunt.* Atque ita hoc dicentem facit Polybium: *decem alios tribunos oportere habere quindecim annua stipendia, si sint equites; undecim, si sint pedites.* Audacior Paulus Leopardus, Emend. lib. V. c. 3. in Gruteri Thef. Crit. T. III. p. 89. in hunc modum & interpungenda & legenda atque interpretanda Polybii verba censuit: *δέκα δὲ ἄλλους σὺν τούτοις. ἐκ τῶν δέκα τῶν λοιπῶν, τοὺς μὲν ἵππεῖς δ' τοὺς ἐκ πεζοῦς ἕξ. οὗς δὲ* &c. hoc sensu: *Præter hos, decem quoque alios. Ex his decem reliquis, quatuor quidem equites, sex vero pedites. Quos oportet facere necessario stipendia intra quadraginta sex annos ætatis.* Sed quod interpunctionem quidem adinet, dubitari non debet, recte a Lipsio & Casaubono (quibuscum faciunt, quotquot post illos viri docti in hunc locum sunt commentati) superiorem phrasin finiri in verbis *ἐκ τῶν δέκα*, scil. *ἐνιαυτοῦ στρατείας ἐχόντων*, & a *τῶν λοιπῶν* novam incipi verborum periodum. Sed de ipsis statim his verbis *τῶν λοιπῶν* ambigitur; quæ si teneas, sententia hæc erit: *reliquorum vero, equites quidem dena stipendia oportet facere, pedites vero* &c. quasi vero ceteri, sive equites, sive pedites, peculiari legi fuissent subjecti, quæ ad eos non pertineret, qui tribuni essent creati. Imo vero consentaneum est, generalem hanc fuisse legem, quæ ad omnes pertinebat; ut adeo equites hi & pedites, quos dicit, non distinguantur hac ex parte a tribunis. Itaque Casaubonus primo quidem (ut ex ora Basil. intelligo) de *λοιπῶν* in *πολλῶν* mutando cogitaverat; deinde vero *πολιτῶν* prætulit, idque in ipsum contextum recepit: sed intelligens, conjunctionem insuper desiderari, *τῶν γὰρ πολιτῶν* ex ingenio edidit; quod tenere posteriores editores. Iacobus noster Gronovius, quum Prælectiones olim in Universitate Leidensi publice institueret in hanc partem historiæ Polybianæ, commentariolos quosdam memoriæ causa tunc conscripserat, in quibus nihil quidem absolutum, nihil elaboratum, totus (ut

Verf. a. jor lux ex aliis auctoribus, quam ex corrupta apud nostrum scriptura, effulget; sed in mera conjectura res versatur. Octavianum quidem Augustum, reipublicæ dominum, annos militiæ definiturum, ante quos exactos nomini liceret præmia repetere, emeritis promissa, cohortibus prætoriiis XII. annos, ceteris militibus XVI. annos statuisse, Dio Cassius docet lib. LIV. c. 25. ad A. V. 741. Eam vero rationem deinde A. V. 758. rursus ab eodem Augusto mutatam esse, & prætorianis XVI. ceteris XXI. annos statutos, docet idem Dio lib. LV. c. 23. Atque id dein sequentibus temporibus ita servatum esse colligitur ex Taciti Annal. lib. I. c. 17. & 78. ex codice Justiniano lib. VII. tit. LXIV. leg. IX. & ex Suida in Βερρανότ. Libera autem republica quid in hac parte moris fuerit, nusquam definitum legimus. Tib. Gracchum legibus suis, quibus populi favorem captabat, *tempus militiae*, id est *numerum annorum*, quibus stipendia facere oportebat, *meruisse* (τοὺς χρόνους τῶν στρατειῶν ἀΦαιρῶν) docet Platarch. in ejus Vita p. 832. quisnam vero fuerit legitimus numerus, non declarat. Vnus locus, quem Lipsius adfert, in quo conjectura ipsius (*scripsisse Polybium: τοὺς δὲ πεζοὺς ἄριστοι δὲ στρατείας τελεῖν*) præsidium invenire videatur, oratio illa Sp. Ligustini apud Livium est, lib. XLII. 34. ubi stipendia omnia sibi emerita esse ait, quippe qui XXI. annua stipendia in exercitu emerita haberet. Poterat fortasse etiam ad Liv. III. 71. (quem locum Gronovius in schedis suis notavit) provocare, ubi Scaptius, magno natæ civis Romanus de plebe, non ut rem aliquam insolitam aut extraordinariam, sed eo tantum ut intelligeretur, non juvenem fuisse eo tempore de quo loquebatur, ait, *vicefima jam stipendia se tunc meruisse*. Quod vero idem Lipsius ait, ex ipso Polybio palam esse, εἰκοσι hoc loco esse legendum, quoniam is mox subjungat, (vers. 3.) *ὀφείλουσαν οἱ πεζοὶ στρατεῖαν εἰκοσι στρατείας ἐνιαυσίους*, *pedites debent conficere annua stipendia viginti*: id quidem mirum atque debet videri. Certe enim, si posteriora hæc Poly-

verba in *eisdem pedites* dicta sunt, de quibus nunc (rf. 2.) agitur, neque mendum verbis illis inest, propter contrarium ejus rei, quam inde effectam Lipsius vocat, consequetur. Si enim dicit Polybius: *si quando gratia reipublicæ tempus urget, tenentur pedites ad xx. annorum stipendia facienda*; sane intelligi debet, ex consuetudine & constanti lege non xx. annos, sed pauciores mensures. Hanc rationem spectans Casaubonus, in Epist. LXV. Congratulans data anno 1596. (diu antequam Polybium in usum ederet) contendit, vel hoc loco (verf. 2.) *ἔνοσι*, vox deinde (verf. 3.) *ἔνοσι κέρτα* legendum ex Servio Aeneid. lib. II. v. 157. (de cujus verbis confer Lipsium 6.) vel h. l. *δεκαεξέ*, & deinde *ἔνοσι*. Et hanc quidem posteriorem rationem, quam in editione Polybii deinceps implexus est, confirmari ait ex Taciti Annal. L. 17. ubi testes per seditionem postularunt, ut *sextus decimus filiorum annus finem militiæ adferret*. — „Etsi enim (Casaubonus) non dicit Tacitus, eum quondam fuisse legatum legitimum stipendiorum; est tamen verisimile, verum legem reposuisse istos, & juris antiqui & obsoleti testium suæ seditioni prætexuisse.“ — Imo vero, si rationem aliquam legem reponere illi voluerunt, erat ex, quam ab Augusto latam ex Dione paulo ante relictam. At ne hanc quidem maxime respexerunt feditiones illi: rationem qua usi sunt, cum peterent, ut cum sexagesimo anno finiretur militia, ipse Tacitus satis declarat, *quod prætoriarum cohortes, qui non plus periculum quam ipsi susciperent, post sexdecim annos penalibus redderentur*. Itaque, cum unicum hoc sit fundamentum, quo nescis Casaubonus numerum XVI. hoc loco apud Polybium posuit, non ausi sumus meram conjecturam, tametsi ac vere nullo fundamento nitentem, pro re communi in contextu Polybiano servare. Gronovius, in præfatione Prælectionibus in Polybium de Militia Romana, Li-
 mendationem ea una ratione improbens, quod „si seditionis verba Polybii sunt integra & vera, (quod dubitari

Vers. a.

non posse ait,) ubi *in summis necessitatibus ad xx. usque annos produci peditum stipendia* scribit, certum sit omnino, ordinarium numerum esse minorem; — tum vero Casauboni emendationem nullo niti fundamento intelligens, novam exquisivit medendi huic loco rationem, eamque in ipsis veteris scripturæ vestigiis reperisse sibi visus est, statuens, verba ista *τοὺς δὲ πεζοὺς ἐξ οὗ δέι* ex his corrupta esse *τοὺς δὲ πεζοὺς ἑ. ξὺν δέι* vel *ἑ. ξυνδέι*, ut sententia hæc esset: *pedites autem quinque annos ad hæc* (scilicet præter prædictos decem annos, adeoque omnino *annos quindecim*) *militare oportet*. Itaque *ξὺν* eodem modo poni statuit atque aliàs *πρὸς*, & *ξὺν δέι* (vel juncta voce *ξυνδέι*) idem esse ac *προσδέι* vel *πρὸς τοῦτοις δέι*. Cui rationi, ne quid nunc amplius dicam, vel hoc opponi potest, nusquam nec formam *ξὺν* pro *σὺν*, nisi semel aut bis in uno aut altero codice, per totum opus Polybianum occurrere; ipsam autem præpositionem *σὺν*, isto modo absolute usurpatam uti *πρὸς*, aut verbum *συνδέι* pro *προσδέι*, nusquam neq. apud Polybium, nec apud alium quemquam græcum scriptorem reperiri. Quod si de numero *xvi.* aliunde constaret, probabilius firmamentum Casaubono licebat emendationi suæ ex scripturæ vestigiis petere, statuendo, pro *δέι στρατείαις* scriptum olim fuisse *δέι τε στρατείαις τελέων*. Sic vero aut delenda fuerint illa verba *ἐξ οὗ*, aut statuendum intercidisse nonnulla in eam sententiam quam in Scholio infra contextum indicavimus.

Ibid. πλὴν τῶν ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετραμήρων. τετρακόσια δραχμὰν sunt quatuor millia æris; quemadmodum, quæ Livius XXXIX. 44. *quindecim millia æris* dicit, apud Plutarch. in Cat. Maj. p. 346. sunt *δραχμὰν χίλια καὶ πεντακόσια*. Ex istis autem verbis intelligitur, (quod Lipsius etiam monuit,) Polybii ætate mutatam fuisse Servii Tullii de censu legem, ex qua, quibuscumque minor *χι.* millium æris census esset, in sexta illa classe erant, quæ ne classis quidem habebatur, & immunis erat a militia.

Vers.

Verf. 3. ὁΦείλουσι καὶ πεζῇ στρατεύειν ἕκαστοι στρατείας
 ἑνιαυσίους. Cum omnes vulgo editi atque scripti ὁΦεί-
 λουσιν οἱ πεζῶν darent; ad eosdem τοὺς πεζοὺς hoc
 vulgo retulerunt interpretes, de quibus verfu superiori di-
 ctum est: quæ ratio (ut paulo ante monuimus) commovit
 plerosque, ut statuerent, pedites legitime, nisi summa rei-
 publicæ necessitas cogeret, minorem numerum stipendio-
 rum fecisse. At connexionem orationis Polybianæ quif-
 quis expendit, manifestum ei putamus futurum, nunc non
 de eisdem peditibus, de quibus supra, sed de his loquitur
 Polybium, quos *infra quatuor millia æris census* modo di-
 xerat: hos igitur, ait, *ad nauticos quidem usus reservari
 solitos esse; sed eosdem, si necessitas reipublicæ cogeret, in
 pedestribus etiam copiis meruisse: & quidem hos pariter,*
 atque reliquos pedites, *ad xx. annorum militiam.* (sive
 illam nauticam regulariter, sive hanc pedestrem extra or-
 dinem) *fuisse adscriptos.* Notum est, sicut in latino ser-
 mone *pedestres copias*, sic & apud Græcos τοὺς πεζοὺς vel
 τὴν πεζικὴν δύναμιν non modo *equitatui*, verum etiam *na-
 valibus* opponi *copiis*; ut II. 2, 4. II. 11, 1 & 7. V. 68, 2.
 & sæpe aliàs. Quumque apud A. Gellium XVI. 10. lega-
 mus, & *proletarios* etiam, qui non amplius mille quin-
 gentis æris in censum deferebant, & *capite census*, qui-
 bus census vel nullus erat vel non amplius CCCLXXVII.
 æris, *milites interdum* (hos quidem posteriores non nisi
 in maximis tumultibus) *esse scriptos*; credere fas est, eos,
 qui quaternis millibus æris censebantur, quos ordinariè
 in classium usum reservatos Polybius ait, necessariis rei-
 publicæ temporibus in pedestri etiam exercitu meruisse.
 Denique, quum in ipsa belli Hannibatici historia, post
 cladem Cannensem, non solum legamus, *mille & quingen-
 tos milites, qui in classem jam scripti erant, Romam mis-
 sos, ut urbi præsidio essent*; Liv. XXII. 57.) verum etiam,
*ob liberorum capitum inopiam ac necessitatem, octo millia
 juvenum ex servitiis emta publice armataque*; (ibid.) quin
 & qui *capitalem fraudem ausi, quique pecuniæ iudicati in*

Vers. 3.

vinculis essent, milites esse lectos: (Liv. XXIII. 14. Valer. Max. VII, 6, 1.) quis credat, non cives ex pauperiori ordine in militiam prius lectos, quam ad extremum istud remedium descensum? Immo vero hanc ipsam illius temporis necessitatem spectasse nunc, cum hæc scriberet, Polybius videtur. Itaque hoc loco non nisi leve mendum græcis verbis, quæ vulgo exhibent libri, inesse putavimus; & post *χρείαν* pro majori puncto minus, pro *ὀφείλουσαν* vel *ὀφείλουσι καὶ πείζῃ στρατεύειν* ponendum diximus. Possis vero in eandem sententiam, pro *οἱ πεζοὶ* etiam *καὶ πείζοι* vel *οἱ δὲ καὶ πείζοι* suspicari. Quam in sententiam Pöschelium etiam video abiisse; qui græca quidem verba minus commode, inserta voce *ἐκείνοι*, sic constituit, *ἐκείνοι ὀφείλουσαν οἱ πεζοὶ στρατεύειν ἐκείνοι στρατείας ἀμεινολογῶν*, ceterum hæc ita latine vertit: *quod si aliquando casus aliquis gravior urgeat, illis etiam veluti pedibus vicena stipendia annua sunt faciendæ.* Quod si quis vero inconstantiae nos accusaverit, quod, cum in præcedentibus corruptæ librorum scripturæ nullam ausi simus emendationem adferre, nunc conjecturam nostram ipsi contextui intulerimus; dicamus, priori loco, graviori vulnere adfecto, incertos prorsus nos hæcisse; hoc loco insignem veri speciem esse secutos.

Vers. 6 seq. *Vers. 6.* In *συναθροισθέντων* cum edd. consentiunt Med. Reg. D. & Oxon. Sic & Patric. & Lipsi. — *Vers. 7.* *καθ' ἄπερ ἂν ὑπὸ τοῦ δήμου δεῖ.* Vide quæ ad verba *χιλιάρχους καθιστάσι* vers. 1, notavimus. — *Vers. 9.* In fine hujus versus, post *εἰς τὸ τέταρτον* perperam ex initio versus repetunt verba *τῶν δὲ πρεσβυτέρων* ed. 1, & Med. & *τῶν πρεσβυτέρων* Oporin. Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. quæ merito amputavit Casaubonus.

Esp. XX.

CAPVT XX.

Vers. 4. *Vers. 4.* *προσαχθέντων* h. l. & deinde scripsit Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. & Patric. — *Ibid.* *δεύτεροι.*

πρωτοί. δεύτερον Reg. D. sed jota supra scriptum. — *Ibid.*
 τελευταῖοι. τελευταῖον Reg. D. Oxon.

Verf. 7. δ. αἶλον. Indefinito tempore nunc utitur, & *Verf. 7*
 mox rursus *verf. 8. εἵμαιν*, paulo post vero (*verf. 9.*) ad
 praesens tempus redit, *τιθάσι*. Sic cap. 22, 6. ἀφῆκαν
 n indefinito, mox vero *verf. 7. διαλέγουσι* in praesenti.
 Nempe de re, quae & olim fieri consueverat, & ipsius ad-
 huc aetate in usu erat.

Verf. 9. τοὺς ἰππεῖς τὸ μὲν παλαιὸν ὑστέρους εἰώθεσαν *Verf. 9:*
οικιμάζην ἐπὶ τοῖς τετρακισχιλοῖς διακοσίαις &c. mox
quites, olim quidem posteriore loco moris erat deligere,
est quatuor mille & ducentos pedites &c. Codicum ve-
 terumque editionum scripturam istam defendit Lipsius I. 5.
 et II. 6. ut, quod de veteris instituti differentia a recen-
 tore dicit Polybius, non ad numerum equitum pertineat,
 sed tantum ad ordinem temporis, quo electi sunt; olim post
 pedites, deinde ante pedites; utque adeo, quod mox de
 recentis equitibus in legione dicit, generatim dictum sit,
 sed tam in eas valeat legiones, quae 4200 pedites habebant,
 iam in has quae 5000. Casaubonus vero, quasi hoc di-
 ceret Polybius, *olim cum 4200 pedibus non nisi ducentos*
equites in legione fuisse, deinde vero cum 5000 pedibus
equites trecentos, διακοσίους h. l. ex conjectura edidit; ni-
 si (ut ex ejusdem Epist. LXV. ad Bongarsium data, &
 ora Basil. ad h. l. intelligo) Livii testimonio XXII. 36.
 Polyb. III. 107, 10. Casaubonique sententiam defenden-
 te Rualdus ad Plutarchi Romanum Animadv. II. & Sal-
 asius de Re Militari Romanor. cap. 20. in Graev. Thef.
 antiq. Rom. T. X. col. 1442 sq. Sed in Livii quidem loco
 citato parum praesidii hanc sententiam invenire, post Li-
 vium II. 6. Dukerus in primis ad Livium & Drakenbor-
 dius docuerunt. Et omnino nusquam apud Livium du-
 centi equites in legione memorati leguntur, semper tre-
 centi, etiam antiquis temporibus ubi non nisi 4200 pedites
 erant, ut Liv. VII. 25. Nam quod sequenti tempore lib.
 II. c. 31. cum quibus millibus *ducenti equites* ex vulgata

Vers. 9.

lectione junguntur, id librariorum incuria factum esse, qui *quina millia & ducenti pedites*, non *equites*, scribere ibi debuerunt, extra dubitationem posuit Perizonius, cujus verba adtulit Drakenborch. ad Liv. l. c. At apud Polybium quidem III, 107, 10, ex constanti codicum omnium lectione, cum *quatuor millibus peditum* (rotundo ibi hoc numero utitur) junguntur *equites ducenti*; rursusque apud eundem II. 24, 13. duæ memorantur legiones, quarum quæque *cum 4200 peditibus ducentos equites* habebat. Sed & apud eundem rursus, ubi ex professo & univere de legionibus Romanis verba facit, in primi belli Punici historia, I. 16, 2. *trecentos equites* in legione, & *quater mille pedites* numerat. In ista igitur varietate & inconstantia, quam in prædictis scriptoris nostri locis observamus, cum æqua in utramque partem momentorum sint pondera, minime quidem spernendam Casauboni emendationem judicavimus; sed non ita certo rati fundamento illa visa est, ut, damnata codicum scriptura, in contextu veluti consecrari debuerit. Denique, si omnino *διακοσίους* h. l. legendum esset, suspicari etiam liceret, sic fortasse scripsisse Polybium, *ἐπὶ τοῖς τετρακισχίλοις διακοσίους διακοσίους*: quamquam hoc quidem non magnopere velim urgere, quandoquidem nihil impediabat, quo minus nunc numero rotundo *quater mille*, pro *quater mille & ducentis*, diceret, quemadmodum loco modo citato I. 16, 2. & mox VI. 21, 10.

Cap. XXI.

C A P V T XXI.

Vers. 1.

Vers. 1. ἐπιλεγμένους tacite reposuit Gronov. ex ora ed. 1. & sic Med. Reg. D. Oxon. & Patric. Mendose *ἐπιλεγμένους* Aug. Vrb. *ἐπιλεγόμενους* ed. 1. (Hervagianam semper intelligo.) *ἐπιλεγμένους* Casaub. sua auctoritate. Lipsius I. 6. cum in textu expressisset lectionem Hervagianam, in ora notavit: „Scal. *ἐπιλεγμένους*.“ Vbi nam vero ita legerit Scaliger, nobis non compertum est. In exemplo edit. Basil. quod olim Iosephi Scaligeri fuerat, neu-

neutram ex duabus lectionibus ἐπιλεγου. & ἐπιλελεγμ. præ altera probatam video.

Verf. 5. ἄρχοντα. Si certa esset conjectura, quam ad *Verf. 5.* cap. 26, 5. proposuimus, confidenter h. l. ἄρχοντας scribendum contenderemus.

Verf. 8. αὐται. τοιαῦται Aug. — *Ibid.* παρὰ Ῥω. *Verf. 8.* μάοις. καὶ παρὰ Ῥωμ. Reg. D. & Oxon. temere,

Verf. 9. Post ἐξακοσίους temere οἶμαι inferit Reg. D. — *Verf. 9.* *Ibid.* τοὺς δὲ Πριγκ. χιλ. καὶ διακοσ. caret Aug. a prima manu & Vrb. Habet cum aliis Suidas in Πρίγκιπες. καὶ caret Reg. D. — *Ibid.* τοὺς δὲ λοιπούς. Temere δὲ deest Vrb. & Aug. Reliquos vero dicit mille ducentos qui ad complendum numerum 4200. desiderabantur. Nam quod *verf. seq.* ait, *si vero pluribus, quam quatuor millibus, consistet legio;* numero rotundo utitur, neglectis *ducentis*, de quibus supra dixit. Conf. Salmaf. de Re Milit. Rom. cap. 15. col. 1399. T. X. Thef. Græv.

Ibid. Ἰροσφοφόρους. Hos paulo ante γρασφαμάχους adpellaverat, quemadmodum I. 33, 9. & VI. 33, 8. & 35, 5. XI. 22 seqq. quos latine *jaculatores* dicere poteramus; nec tamen dubitavimus *velites* cum Casaubono non solum hoc libro, sed jam I. 33, 9. in primi Punici belli historia nominare, quamquam vulgo perhibent, bello Punico secundo demum in Capuzæ obsidione A. V. DCLIII. & nomen & totum genus hoc militum fuisse inventum; de quo & supra diximus ad I. 33, 9. & max. dicemus ad VI. 22, 2. De γρέσφω vide c. 22. *verf. 4.*

CAPUT XXII.

Cap. XXII.

Verf. 1. Inter extrema verba capitæ præcedentis & *Verf. 1.* initium hujus capitæ, in Reg. D. exiguum spatium est, cum signo quo uti solet ad indicandum novum Fragmentum. Ac credi potest, non nihil hoc loco prætermissum ab Epitomatore; quod sæpe consulto ab eo factum observavimus in Excerptis ex eis libris, qui integri etiam nunc

exstant, — *Ibid.* μάχαιρος Φορέων καὶ γρόσφοις. Conf. Liv. XXXI. 35. XXXVIII. 21.

Verf. 3. *Verf.* 2. τριπέδων ἔχει τὴν διάμετρον. *Parma diametrum habet tripodalem.* Quas Liptius III. 1. difficultates nescit de ista parmæ dimensione, non videntur esse tanti, ut satis causæ fuerit Casaubono, cur vocab. τριπέδων præfixo asterisco ut corruptum notaret, & contra librorum omnium fidem non nisi *sesquipedalem* statuerint parmarum istarum diametrum. Nam quod si sequiores nonnulli scriptores *breves parmulas* passim commemorant; non inde consequitur, Polybii ætate & superioribus temporibus tripodalem non fuisse velitum parmam. Et brevis utique hæc ipsa etiam parma erat, cum scuto comparata; (de quo vide cap. 23, 2.) sed habebat tamen, ut ipse Polybius docet, *satis magnam amplitudinem ad tegendum corpus, μέγας ἀρκοῖν πρὸς ἀσφάλειαν*, quod de sesquipedali mensura vix dici potuerit. conf. Reliq. ex lib. XXIX. 6, 1. & Liv. XLIV. 35, 19. Quod autem figuram περιφερῆ, id est, *rotundam, orbicularem*, parmæ tribuit Polybius, id non impedit, quo minus ab utroque latere incurvata fuerit, adeoque & tractatu fuerit facilius, nec nimium spatium in latitudinem occupaverit. Iam quod Livius XXVI. 4. scribit, *parmas velitibus in Capuæ obsidione breviores datas esse quam equestres*; non est quidem probabile, equitum parmas majores fuisse quam tripodales: quare nec in *istos ad Capuam velites* (quos & Valerius Max. II. 3, 3. *parvo tegmine munitos* ait, & Frontinus IV. 7, 29. *parmulis non amplis armatos*) valebit id, quod Polybius nunc scribit, *parmas velitibus fuisse tripodales*. Sed nimirum illud velitum genus, & is eorum usus, quem tunc primum in Capuæ obsidione anno Urbis DCLXIII. repertum hi scriptores aiunt, singularis plane fuit, nec diu utique duravit; neque enim umquam post id tempus mentio ejusdem usus ulla, quod sciam, in Romanorum historia occurrit. At jam longe ante id tempus (quemadmodum ad I. 33, 9. monuimus, & ex parte docuit Salmastius de Re Milit. Romanor. cap.

cap. 16. Tom. X. Thef. Græv. col. 1401 seqq.) in exercitu Verſ. 2. Romano fuerat illud militum expeditorum & leuiter armatorum genus, quos *ὑποΦομάχους* & *ὑποΦοΦέρους* Polybius, *velites* Liviū aliique ſcriptores Romani adpellant. Et ſane neque nomen, neque totum genus armaturæ velitum ad Capuam demum eſſe inventum, ſatis etiam Liviū in ipſa narratione illius ad Capuam inventi lib. XXVI. c. 4. ſignificat, tum aliis rebus, tum eo, quod *haſtam*, quæ novo illi velitum generi data eſt, *ferro præfixam* ait, *quale haſtis velitaribus inſt.* Quibus verbis in memoriam reuocat lectoribus id, quod de velitibus eorumque haſtis in rebus anni Urbis DCXL. lib. XXIV. c. 34. dixerat, quæ cum eis conueniunt, quæ de haſta velitari Polybius hoc cap. verſ. 4. ſcribit. Denique, ut ad *parmam* revertamur, quid multa? idem rurfus Liviū, multis annis poſt Capuæ obſidionem, in hiſtoria belli Romanorum cum Gallis, Aſiam incolentibus, quod anno Urbis DLXV. geſtum eſt, de *velitibus* eorumque armis verba faciens, XXXVIII. 21. accurate cum Polybio, & nominatim de *tripedalibus parmis*, conſpirat. *Hic miles*, ſcribit, (*& conſentiunt codices omnes*) *tripedale in parmam habet, Et in dextra haſtes, quibus erinus utitur: gladio Hispanienſi eſt cinctus: quod ſi pede conlato pugnandum eſt, tranſlatis in laeuam haſtis, ſtringit gladium.* Quo magis miramur, paſſim viros doctos (in hiſ Nieupoortium in Ritib. Roman. Sect. II. c. 3. n. 1.) citra dubitationem Caſauboni ſententiam ſequentes, conſidenter ſcripturam codicum Polybianorum corruptam h. l. pronunſiaſſe; cum tamen ad Liviū locum, modo laudatum, a nemine, ex eis quidem, quorum adnotationes Drakenborchius collegit, quidquam monitum reperiamus. Ceterum, quod poſt expoſitum iſtum ad Capuam uſum velitum, XXVI. 4. adijcit Liviū: *inſtitutum*, ut *velites in legione eſſent*; quaſi ante nulli poſuiſſent, quos tamen & nomine & re exiſtiſſe vidimus, & idem Liviū ante id tempus XXI. 55. & XXIV. 34. diſerte commemorauerat;

id quale sit, quove pertineat, ipse viderit; nobis haud satis liquere profiteamur.

Verf. 3. *Verf. 3. προσκοσμηται δέ.* Adparet, sive compilatoris culpa, sive librarii, excidisse nominativum δ γροσφομάχος, aut in eandem sententiam alium — *Ibid. λεπὴ περιεπιφύλαξ, nuda galca, i. e. crista Et cono caretatem,* ut interpretatur Reiskius, & indicare videntur sequentia, insolita autem ista nominis forma (in neutro genere) nescimus an diminutivi vice usus sit, quemadmodum *galericulus* velitum. Esontinus dicit IV. 7, 29. aliis sane consuetâ forma feminini generis utitur, ut statim cap. 23, 8. *περιεπιφύλαξ χαλαρή.* — *Ibid. πᾶσι δὲ λυκαίων.* δὲ caret ed. Herv. & Lipsius cum mssis, excepto Aug. πᾶσι δὲ καὶ λυκαίων ed. Casaub. & seqq. nescimus an cum Oporino & editione Veneta; certe sic Patricius. Sed καὶ omnes pariter ignorant nostri codices. Nisi particulum δὲ expressam codex Aug. exhiberet; posses (quemadmodum Casanbono primum in mentem venisse intelligimus ex ejus notatis ad oram Basil.) suspicari ὅτι πᾶσι λυκαίων, ut ὅτι a terminatione vocis præcedentis interceptum statueretur. Sed nil opus est, ut a codicis hujus lectione discedamus. — *Ibid. προκινδυνεύοντας, in obeundis præliis, Occupantes pugnam* maluit Gronov. monens, emphaticum quid esse in hoc verbo, & velitum proprium munus esse τὸ προκινδυνεύειν. Est nempe *ante alias* (& nuno quidem, *ante signa*) *pugnare.*

Verf. 4. *Verf. 4. τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλος.* Rarum vocabulum, δ γρόσφος, & in Græcorum historia inauditum, quod nusquam, nisi in rebus Romanorum, ubi de *velitum hastis* sive *jaculis* agitur, frequentavit Polybius, & quod præter hunc vix ab alio scriptore usurpatum legimus excepto Plutarcho. A latino vocabulo *crispus* derivavit Salmastius de Re Milit. Rom. p. 1466. respiciens puto illud Virgiliti: *Bina manu lato crispans hastilia ferro.*

Ibid. ἐξελήλασμένον. Sic Ernestus correxit in Lexic. Polyb. ἐξελήλασμένον cum editis omnibus dant Vrb. Aug.

Aug. & Med. Pari vero ratione VIII. 26, 6, dant ἐξελα-
θέντων Aug. & Med. pro ἐξελαθέντων. — *Ibid.* καὶ μὴ
δύνασθαι τοὺς πολεμίους ἀντιβάλλειν. Sic Livius XXIV. 34.
vehitum telum inhabile ad remittendum. — *Ibid.* κοινὸν
γίγνεται τὸ βέλος. Simile ratione, *elephantos*, Appianus
ait, κοινούς πολεμίους, *communes hastes adpellari solitos*,
Hilstor. Hispan. c. 47. Verf. 4.

CAPUT XXIII.

Cap. XXIII.

Verf. 1. πνεοπλίον, *justa arma.* Laudat ad h. l. Gronovius Livii verba XXXVIII. 22. *quum levis armatura
tale praelium ediderit, quid ab legionibus, quid ab justis
armis expectandum?*

Verf. 2. δ' ἢ Ῥωμαίων. Articulum ἢ, temere omissum
in editione Casauboni, restituit Gronovius. Argumentum
hujus capitis tractavit Lipsius lib. III. dial. 2. Verf. 2.

Verf. 3. ὁ δὲ μείζων ἔτι &c. Sententia haud obscura
verba non satis commode fluunt. Post μείζων levem distin-
ctionem posuimus, quam ignorant editi & mssti nostri: alii
fortasse malent post ὁ δὲ repositam. Pro ἔτι habent ἐστὶ
Reg. D. & Oxon. — *Ibid.* μοσχίφ scripsimus cum Aug-
monente etiam Reiskio. Sic vero jam Lipsius ediderat.
Vulgo ceteri omnes μοσχίφ.

Verf. 4. σιάλωμα. Suidas, hunc ipsum Polybii locum,
ut videtur, respiciens: Σιάλωμα, σιδηρῶ περιφέρεια τοῦ
Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ. — *Ibid.* Recte ἐξερείσεις edit. Her-
v. & seqq. cum Med. Sic & Patricius. ἐξερήσεις Vrb.
ἐξαιρήσεις Aug. Reg. D. Oxon. & sic in edit. Oporini esse
ait Reiskius; nescio, quid in Veneta. — *Verf. 5.* De
vocabulo κόγχος diligenter inprimis egit Henr. Stephanus
in Indice Thef. græc. ling. — *Ibid.* σαρισσῶν. σαρισσῶν
Reg. D. ut sæpe aliàs alii codices. Verf. 4. 5.

Verf. 6. μάχαιρα. Sic scripti & editi, excepta ed.
Hervag. quæ μύχαιραν habet, quod & Lipsius tenuit,
hunc locum tractans lib. III. dial. 3. De gladio Romano-
rum, quem *Hispaniensem* adpellatum Polybius ait, vide
quæ

quæ notavimus ad II. 30, 8. & confer alia scriptoris nostri
 Vers. 7. loca ibi laudata. — *Vers. 7. ἐξ ἀμφοῖν. ἐν ἀμφοῖν* unus
 Aug. in textu, sed in marg. ἐξ ab antiqua manu.

Vers. 8. 9. *Vers. 8. ὑσσόλι. ὑσσόλι* Aug. & idem max ὑσσών, con-
 tra aliorum usum. De *pilo* vide Lipsium III. 4. — *Vers. 9.*
Τῶν δ' ὑσσώνων εἰ μὲν &c. Habet Suidas in Ὑσσός.

Vers. 11. *Vers. 11. οὐ τὴν ἔνδεσιν κατὰ τὴν χρεῖαν οὕτως ἀσφαλ-
 λίζονται βιάως.* Cum vulgo κατὰ τὴν χρεῖαν præferrent
 omnes, Casaubonus cum Lipsio verba ista sic latine reddi-
 dit, *cujus nexum usionemque adeo firmandi valide.* Quo-
 rum verborum vis quam non satis plana nobis videtur,
 accidisse h. l. suspicabamur, quod sæpe factum viderimus,
 (conf. Adnot. ad III. 23, 3.) ut particula κατὰ cum κατὰ
 fuerit a librariis perturbata. Sed, vixim ut fatemur, ve-
 remur, ne præpropere nunc quidem ista fuerit suspicio.
 Certe phrasin κατὰ τὴν χρεῖαν, si ita scripsisse statuerimus
 Polybium, in ista verborum connexionione non significave-
 rit, *tibi usus requirit*; sed idem fere fuerit ac id quod mox
 sequitur, *ἐν τοῖς χρεῖαις*, id est, *in conflictibus, in pugnis*
 (nam sic ex usu Polybiano dictio illa *ἐν τοῖς χρεῖαις* erat
 interpretanda, non *inter utendum*, ut cum Lipsio & Ca-
 saubono fecimus.) At nihil causæ est, cur putemus istam co-
 ram *firmandi nexum ferri cum ligno* tum demum adhiberi
 solitam, *cum instabat pugna*; quandoquidem nihil impe-
 diebat, quo minus initio statim ita firmaretur nexus, &
 semper ita parata essent *pila*. Quare, donec certius &
 planius aliquid adferatur, revocatam interim librorum scri-
 pturam κατὰ τὴν χρεῖαν, velimus, hac sententia, *cujus infor-*
tionem in lignum & usum ita valide muniunt; id est, *cui*
tantam curam adhibent, ut & firmiter ligno infixum ma-
neat, & reliquum usum operamque certam præstet, &c.

Ibid. ἕως μέσου, usque ad dimidium sui, scil. ferri; ut
 adeo nonnisi dimidium totius longitudinis ferri ultra lignum
 promineret. Bene autem monuit Lipsius, non tam tubum
 aut auliscum cogitandum esse, cui immissum fuerit lignum,
 quam duas alas vel laminas ex solido ferro utrimque ad-
 instar

instar furcæ vel forcipis exeuntes, quibus lignum ad dimidium usque suæ longitudinis (quandoquidem par erat longitudo totius ferri totiusque ligni) inferebatur. Cum commodam scripturam ἕως μέσου exhibuerit codex Reg. D. non opus erat, ut aut ἕως μέσων (scil. τῶν ξύλων) cum Lipsio corrigeremus, quam emendationem ceteroquin & Casaubonus in ora Basil. & Reiskius probarunt, aut vulgata ἕως μέσον teneremus, quam utrumque defendi posse, adverbialiter sumta voce μέσον pro ἀνὰ μέσον vel ἐν μέσῳ, Reiskius existimaverat.

Vers. 11.

Ibid. ἐνδιδόντας. ἐνδιδόντες Vrb. Aug. Reg. D. Cum vulgata facit Med. & Oxon. — *Ibid.* ὅστε μὴ πρότερον. Carent μὴ Aug. & Vrb.

Ibid. καὶ περ ὄντα τὸ πᾶχος ἐν τῷ πυθμένι &c. πυθμῆν perinde est, utrum fundum cavitatis intelligas, inter duas laminas sive alas interceptæ, cui insertum erat lignum, an basin coni illius vel pyramidis, quam referebat solidum ferrum, ultra lignum prominens. Quænam vero vis sit hoc loco particulæ καὶ περ, rursus fatemur nobis quidem non liquere; nisi fortasse ita intelligendum, *quamquam id quidem* (scil. ut frangatur ferrum) *vix fieri potest, quippe quod satis firmum est, Et in imo ad unius digiti cum dimidio crassitiam habet.* Sed eodem pertinet, & simul hoc loco moneri a Polybio debuisse videtur id, quod Appianus docet in Epit. Rerum Gallicar. cap. 1. (Tom. I. operum edit. nostræ, p. 72.) *excepta cuspide malle fuisse reliquum pili ferreum*; ut nimirum, si scuto hostis impactum inhæreret, incurvaretur adeoque pondere ligni impediret hostem, non frangeretur: ne extrahi facile posset, hamus impediēbat. conf. Cæsarem de Bello Gall. I. 25.

Ibid. τριῶν ἡμιδακτύλων. In marg. interiori codicis Reg. D. recentiori manu scriptum ἐνός ἡμιδακτύλου.

Vers. 12. κτερίνη στεφάνη. Consentit Suidas in Περὶ κτερίνης. Nudis simplicibusque utplurimum galeis usos esse velites, supra dixit cap. 23, 3. De materia reliquaque forma galeæ & ibi, & hoc loco, (nisi a compilatore nonnulla

Vers. 12.

nulla

Verf. 12. nulla præterminata sunt) tacet; puta, quia & varia fuit, nec multum discedens a more Græcorum. Vnius ornatus munit, galeæ impositi. *περίνω σταφάνησιν ἄριστε πλυσσο* vertit Lipsius lib. III. dial. 5. *serto pennaceo* Casaubonus. — *Ibid.* *μέλασιν ὄρθοις* recte edd. cum Med. Reg. D. Oron. & ora Aug. antiqua manu. Corrupte *μελανορθοις* Vib. Aug. in contextu, & eodem modo Suidas.

Verf. 14. *Verf. 14.* *προστίθενται* Aug. Reg. D. Oron. Oporia. *προσσεθεντο* Suidas in *ΚαρδιοΦύλαξ*. *προστίθεται* ed. Hervag. & seqq. cum Med. Sic & Patricius, & Lipsius III. 6. *Ibid.* *πρὸ τῶν στέρνων* recte edd. omnes, Med. Aug. Suid.

Verf. 15. *Verf. 15.* *άλυσ. περιτιθ. θώρακας. ἀλυσιθετοῦς χιτῶνας περιτίθεντο* *περὶ τοὺς θώρακας.* Suidas.

Verf. 16. *Verf. 16.* *ἀντὶ τῶν ἰσῶν οἱ Τριαριοὶ ὄρατα Φερόδω.* *pro pilis Triarii hastas gerunt.* Vide Liv. VIII. 8. & 10. & Duker. ad c. 8, 10. Polyb. II. 33, 4. ubi perperam *pila* pro *hastis* nostra interpretatio habet, ut monuimus in Adnot. Confer Lipsium III. 6.

Cap. XXIV.

CAPVT XXIV.

De toto hoc capite conf. Lipsium II. 8. & II. 2.

Verf. 3. *Verf. 3.* *ταξιαρχῶν.* In hanc formam consentiunt libri, quæ est a sing. ὁ ταξίαρχης, quamquam & præcessit modo & mox sequitur *ταξίαρχους*, a singulari ὁ ταξίαρχος. Habent enim hoc (ut jam aliàs monere me memini) nomina substantiva ex verbo *ἄρχω* composita, ut promiscue duplici ista forma, altera primæ declinationis, altera secundæ, frequententur. Sic *ἑκπάρχος* & *ἑκπάρχης*, aliaque similia. *Ibid.* καὶ προσένειμαν. καὶ ἐνειμαν ora Reg. D.

Verf. 4. *Verf. 4.* *τοὺς ἐπιβέλλοντας κατὰ τὸ πλῆθος, ἴσους ἐπὶ πάντα τὰ μέρη διένειμαν.* *convenientem numerum, pro ratione multitudinis, per omnes illas partes æquabiliter distribuebant.* Possis ἴσως pro ἴσους suspicari; sed & hoc locum tueri posse videtur. Cuique manipulo, hastatorum, principum, triariorum, ratum numerum velitum ait fuisse adtributum; neque adeo proprios velitum manipulos, nec pro

proprios centuriones fuisse. Præter Lipsium II. 2. confer ranc. Patricium p. 887. & 912 sqq. Hinc in præliis, postquam in hostem procurrissent velites, sagittæque suas concussissent, per intervalla aciei ad suos quique manipulos recipiebant. Quare *velitum σπέῖρα*, quas commemorat Polyb. XV. 9, 9. non tam interpretandi erant *manipulæ*, quia propria vexilla velites non habebant, quam *globi elitum*, quorum globorum quisque suo manipulo. aliàs erat distributus, sed nunc omnes relictis suis manipulis antea evolabant. Adde quæ de *velitibus* rursus notamus I VI. 31, 11. & 33, 5.

Vers. 4:

Vers. 5. τάγμα καὶ σπέῖραν καὶ σημαίαν. Hinc Suidas i Σημαία. Σημαία, σπέῖρα, τάγμα, ταῦτόν ἐστιν &c. semper sic Polybius promiscue tribus istis vocabulis uti solet, pro Romanorum *manipulo*: & hac notione constanti illa nomina frequentat, quamvis apud alios græcos scriptores passim *τάγμα* legio sit Romana; & *σπέῖρα* cohors; vide Lexic. Polyb. Legionem Polybius constanti *στρατιῶδον* appellat. Pro *cohorte* nullum novit græcum nomen, & οὐδὲ σπέῖρας ait lib. XI. c. 23, 1. τούτο δὲ καλεῖται τὸ σφύγγημα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίους Κόορτις. id est, *corporis elitum tribus manipulis constans, apud Romanos Cohors appellatur*. Quod vero eodem libro, cap. 33, 1. codice citri omnes post verba ἐπὶ τέτταρας κόορτις addunt τούτο ἐστὶ σπέῖρα, id constanti usui scriptoris nostri adversatur, & manifeste adfuturum est sive a librario sive ab ipso compo- sitore horum Excérptorum; qui græcum nomen, quo seniores scriptores usi sunt pro Romanorum *cohorte*, adnotare commodum duxerat; (quemadmodum etiam apud Suiam Κόορτις exponitur Ῥωμαϊκὴ σπέῖρα;) aut qui fortasse verba illa Polybii, paulo ante ex lib. XI. c. 23. citata; perieram erat interpretatus, & id, quod Polybius de *corpore elitum tribus σπέῖραι*, constante dixit, (appellari illud apud Romanos *cohorte*;) de singulis *σπέῖραι* acceperat, idcirco hoc loco in memoriam revocare voluerat lectoribus.

Vers. 5:

Verf. 7. *καθῆν τι. τι* carent Aug. & Reg. D. — *Ibid.* τῆς πολεμικῆς χρείας οὐκ ἐπιδεχομένης πρόφασιν. *quoniam res bello gerenda (vel ministerium bellicum) non admittit causationem, exceptionem, excusationem.* In proverbio erat apud Græcos: ἀγῶν οὐ δέχεται σιγήσεις, ἀγῶν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, de quo vide Erasmus in Adag. & Suidam in Ἀγῶν.

Verf. 8. 9. *Verf. 8.* ἡγεμονίαν. ἡγεμονείαν Aug. — *Verf. 9.* ἐξ ἀμερούου. Temere ἐξ omisit Hervag. Adjecit Casaub. consentientibus mssis.

Cap. XXV.

CAPVT XXV.

Verf. 1. *Verf. 1.* Ἰλας. ἔλας Aug. Et mox εἰλάρχας Vrb. & Aug. Ferraro 10. HENR. BOECLERVS in Lectionibus Polybianis manuscripti codicis Augustani ad lectionem codicis nonnihil de suo adnotavit. Sic autem ille ad hunc locum: Vocem Ἰλας & Ἰλάρχας msc. semper per diphthongum scribit, ἔλας, εἰλάρχας. Glossæ græcolatinæ ἔλη, *giobus, acies, ala, cohors; εἰληδόν, turmatim.* Homerus Iliad. B' verf. 93. Ἰλαδὸν, quod poëticum agnoscit Pollux lib. IX. c. 8. Ceterum Eustathius ad hunc Homeri locum diversam scripturam exponit: πρωτότηπον τοῦ Ἰλαδὸν ἢ Ἰλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ Ἰλη καὶ τὸ Ἰλαδὸν διὰ τῆς εἰ διφθόγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, τὸ συστρέφω. ἐξ οὗ καὶ τὸ πέσειλον. ὕστερον δὲ οὐχ αὐτως, ἀλλ' ἐν τῷ αὐτοῖς ἡ γραφή. Videtur duplex scriptura a diversa etymologia repetenda: dum ἔλην alii ab εἰλῶ, ut Eustathius notat, deducerent; alii Ἰλην a Thessalo quodam, cui nomen Ἰλέων, [siue Ἰλεῶν,] dictam putant; ut est apud Aelianum in Tacticis c. 43. — Hæc de scriptura hujus nominis Boeclerus. Polybiani codices, ut passim monuimus, frequenter ἔλη præferunt. Lipsium, vocabulum Ἰλην primitus pro eodem cum Latinorum *ala* habentem, (de Milit. Rom. II. 6.) carpit Arcerius ad Aeliani Tact. c. 43. Vndecumque derives, certum est, vocabulum Ἰλη vel ἔλη & hoc loco & pæne constanter, cum apud
Poly-

Polybium, tum apud alios scriptores, qui res Romanas græco sermone perscripserunt, non tam *alæ* Romanorum, quam *turmæ*, respondere. Synonymum ἤλας est οὐλαρός, cap. 28, 3. 29, 3. &c.

Verf. 3. Ὁ δὲ καθολισμός &c. De *armatura equitum* vide Lipsium III. 7. — *Ibid.* πρῶτον μὲν. Abest μὲν Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. *Verf. 3.*

Ibid. ἀλλ' ἐν περιζώμασιν δεινόμενον. Casaubonus *sed in campestribus pugnabant: & in eadem sententiam ante eum Lascaris, in subligaculis. Contra Lipsius: in veste succintri pugnabant.* Nam „quis credet, inquit, nudos eos & campestri solo tectos pugnasse?“ — At, *nudos pugnasse*, (γυμνούς) ipse mox Polybius sequenti versu diserte scribit: quod quidem non respectu togæ vel trabes intelligendum, sed respectu *thoracis*. Itaque hoc dicit *pro thorace, equites Romanos non nisi campestribus vel subligaculis oliui fuisse præcinctos*; quod non impedit, quod minus simul trabea indutos statuamus. Eodem pertinet, quod Suidas habet: Περιζώμα· τὸ ὑπὸ (περὶ malim) τῶ ἀδούης σπέπασμα. γυμνῶν μαχομένων τῶν Ῥωμαίων ἐν τοῖς περιζώμασι. ubi non alium, nisi hunc ipsum Polybii locum in mente habuisse videtur grammaticus; & delendam putemus distinctionem, quam post σπέπασμα vulgo inseruerunt. Pæri vero ratione scriptor noster II. 9, 3. ubi Illyrios *sine armis*, specie aquandi, Dyrrhachium ingressos dicere voluit, αὐτοῖς τοῖς περιζώμασι, *solis campestribus* ait *succinctos fuisse*.

Verf. 4. καταβαίνειν καὶ ταχέως ἀναπηδᾶν. καταβαίνειν *Verf. 4.*
ταχέως καὶ ἀναπηδᾶν voluit Reiskius.

Verf. 5. καδ' ἕνα μὲν ἢ λεπτά. Sic Casaubonus ex ingenio, ut videtur, correxit. καδὰ μὲν γὰρ λεπτά ed. Oporin. & Hervag. & cod. Med. quod ferri poterat, si sequeretur ἐπίουον, non ποιούντες. Sic Lascaris: *quia enim graciles eas faciebant.* καδὰ μὲν ἢ λεπτά vel ἢ λεπτά Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. Lectio Casauboniana exhibetur in *textu Polybiano*, qui insertus est Franc. Patricii Libello

Vers. 5. de Re Milit. Roman. in Thef. Græv. T. X. p. 893. nescimus, utrum quod ita auctor in edit. Veneta invenerit, an quod ab interpretè, qui ex italico idiomate librum Patricii in latinum sermonem convertit, aut ab editore Thesauri, Grævio, emendatio illa Casauboni in locum veteris lectionis fuerit substituta.

Ibid. κλαδάρῃ. Rarioris usus & dubiæ quodammodo significationis vocabulum. Quo minus mirum, & tentatum & corruptum alicubi esse a librariis. Nam sicut h. l. in cod. Reg. D. super π superscripta est litera π , ut sit κλαδάρῃ, sic in fragmento Polybiano apud Suidam (ποβίς Fragm. Polyb. Grammat. n. CVI.) unice legitur θόρο κλαδάρων. quod vix ferendum & manifeste corruptum videtur; nam κλαδάρων est *humidum, madidum*, quod quo pacto ad hastam pertineat, haud adparet. Κλαδάρῃ θόρατα *fragiles hastas* interpretatus est Budæus, a κλάω, *frango*, unde & latinum *clades* derivatum videtur; *vibratiles* Lascaris, & *tremulas* Casaub. cum Lipsio, quibus favet Hesychius, κλαδᾶσαι, σείσαι exponens, & κλαδέϊ, σείει, κινῶ, & κλαδαρόμματοι, εὔσειστοι τὰ ὄμματα. Est nempe κλαδᾶω, ex nŕitata literarum λ & ρ permutatione, idem quod κλαδᾶω, & κλαδᾶνω, quæ eandem vim habent. Eodem epitheto, de *hastis equitum* loquens, usus est Leonidas Tarentinus in Epigr. 47. T. I. Anthol. p. 232. ed. Brunck. κλαδάρῃ κάρμακες, nam κάρμακες sunt θόρατια ἰππικῶν, ut docet Hesychius.

Ibid. καὶ πρὸ τοῦ γε. καὶ abest ed. Hervag. & codd. Aug. & Reg. D. Hinc Reiskius τοῦ τε pro τοῦ γε scribendum censuit; sed in γε consentiunt omnes. Abest etiam καὶ ab Urb. nisi adnotare neglexit Spalletus. Adjecit Casaub. nescimus, ex conjectura-ne, an ex msstis. Videntur particulam eam agnoscere codd. Med. & Oxon. e quibus certe nullam discessionem a contextu Casauboniano adnotavit Gronovius. Habet eandem partic. contextus apud Patricium.

Vers.

Verf. 6. μετὰ δὲ ταῦτα κλαθέντων, λοιπόν ἢ ἀπρακτα
αὐτοῖς καὶ μάταια. *deinde fracta, nulli amplius usui illis
erant.* Expectastēs κλαθέντα, sed ita solet Polybius ge-
nitivis participiorum uti, absolute positis; de quo usu dixi-
mus ad IV. 49, 1.

Verf. 6.

Verf. 7. τὸν γε μὴν. τὸν δὲ μὴν. Reg. D. Oxon. — *Ibid.*
τοῖς ἠμφαλωτοῖς κοπάνοις. Pollux II. 170. μεσόμφαλοι κα-
λοῦνται πλακούντων τι εἶδος. *Mesomphali, id est amphibici
formam in medio referentes, vocantur placentarum quadam
species.* Nec tamen hoc nomen inter illa bene multa pla-
centarum nomina reperitur, quæ ab Athenæo collecta
sunt in Deipnosoph. lib. IX. p. 649 sqq. — *Ibid.* οὐκ
πρὸς τὰς ἐπιβολὰς. conf. verf. 10. — *Ibid.* διὰ τὸ μὴ στά-
ειν ἔχειν. — „στάσις est rigida consistētia, durities co-
riti.“ REISK. — *Ibid.* καὶ πρότερον ἦσαν. καὶ πρότερον
ὄντες suspicati eramus. — „πρότερον, antequam made-
fierent. κῦν, toties quoties madefacta & resoluta sunt.“ —
REISKIVS.

Verf. 7.

Verf. 10. Ὁ δ' ἀντὶς λόγος. Perperam vulgo Ὁ δ' αὐ-
τοῖς ὁ λόγος edd. cum Med. & Vrb. Delevi alterum arti-
culum cum Aug. Reg. D. Oxon. Oporin. & Patric. — *Ibid.*
πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις. Lipsius. in ag-
gressionē & oppositionē. Casaubonus, Ἐσὶ cum illis infe-
runtur, Ἐσὶ cum hostis invaditur. Vidimus aliās, ἐπιθεσιν
esse subitam invasionem e proximo, ex insidiis, & opponē
προσβολῆ, adgressioni manifestā per apertam vim, I. 57, 3.
& justā pugna, ex composito. utrimque commissa, I. 74, 13.
Adde I. 58, 4. III. 67, 1. Hæc vero loco recte adnotasse
REISKIVS videtur, (cum ad hunc ipsum versum, tum ad
verf. 7.) ἐπιβολὰς esse tela missilia, quæ eminus injiciuntur,
ut saxa, sagittæ, pilæ; ἐπιθέσεις autem tela quæ cominus
infiguntur scuto, eique innitantur, idque student perforare,
ut hastæ & gladii: esse itaque illa, τὰ ἐπιβαλλόμενα βέλη
hæc, τὰ ἐπεριδόμενα.

Verf. 10.

Ibid. ἄστημιαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρεῖαν. fir-
mitum certumque præstant usum. ἄστημιος idem est ac στάσις

ἔχον vers. 7. Eademque fere vis est vocabuli *τεταγμένος*, quod, prorsus ut hoc loco, sic VI. 57, 2. opponitur *ἄστατος*, ei quod *incertum & instabile* est: quare sollicitari a Reiskio non debuit.

Vers. II. *Verf.* II. μεταλαβείν. μεταβαλεῖν solus Aug. Vide IV. 74, 1. & ibi notata. — *Ibid.* καὶ Ῥωμαῖοι. Particulam καὶ, familiarem Polybio in hujusmodi connexionione, inseruimus eum Vrb. & Aug. De Romanorum prudentia in adseiscendis optimis quibusque institutis atque inventis populorum devictorum, confer quæ habet Athenæus Deipnosoph. lib. VI. p. 273. laudatus ad hunc locum a Casaub. in ora Basil.

Cap. XXVI.

CAPVT XXVI.

Vers. 1sq. *Verf.* 1. Pro οἱ χιλιάρχοι καὶ ταῦτα παραγῆ. haud satis sane idonea de causa στρατηγοὶ καὶ τὰλλα παραγῆ. scriptum voluit Reiskius. — *Verf.* 3. τὸ μέρος τῶν συμμ. Mendose τόπος τῶν συμμάχων Reg. D. Oxon.

Vers. 4. *Verf.* 4. παραγίνονται δὴ πάντες. Ante Ernestum verba hæc a præcedentibus, interposita majori distinctione, nullis adhibitis parenthesis signis, dirempta erant: unde hiatus oriebatur in oratione, quem Pœschelius adjecto in fine vers. 2. post ὑπὸ τῶν ὑπάρτων verbo παραγίνονται suppleendam putavit. Et Scaliger monuerat, deesse verbum συνέρχονται aut aliud simile. Nunc, postquam verba ταῦται δὲ & quæ sequuntur, monente Reiskio, parenthesi inclusa sunt, satis liquida progreditur oratio: & intelligo, ex Polybii usu, (de quo diximus ad II. 37, 3. & ad loca ibi citata) ne opus quidem fuisse particula δὴ substituta in locum particulæ δὲ, quam eandem δὲ particulam revocatum velimus & auctori restitutam.

Ibid. πλὴν ἄρνηθείας καὶ τῶν ἀδυνάτων. Aulus Gellius Noct. Attic. XVI. 4. ex Cincii libro V. de Re Militari exceptiones recenset, quæ absentiam militis eo die, qui præsinitus erat, excusabant; in his sunt: *morbis fonticus; auspiciis tunc quod sine piaculo præterire non liccat; sacrifici-*

*crificiumve anniversarium quod recte fieri non posset, nisi
 ὅπῃς eo die ibi sit &c. ἀδύνατα* proprium nomen est, quo
 apud Græcos designabantur *excusationes legitimæ, cur quis
 abesset aut muneribus demandatis fungi non posset: de cu-
 jus vocab. usu conf. Reiskii Indicem græc. Demosth.*

Vers. 5. Locum de *Præfctis sociorum* ex Polybio ex- Vers. 5.
 cerpsit Suidas in ΠραΐΦεκτοι. Quod si vera est nostra con-
 jectura, *προβεβλημένοι μὲν ὑπὸ τῶν συμμάχων*, accipietur
 verbum *προβάλλεσθαι* ea notione, quam apud Demosthe-
 nem notavit Reiskius in Indice græcitatibus Demosth. *pro-
 ponere aliquem, edito nomine commendare.* De re confer
 ad cap. 21, 5.

Vers. 7. τὸ μὲν τῶν πεζῶν πᾶρισον, *peditum numerum* Vers. 7.
*partem: nempe, demtis eis qui inter extraordinarios refe-
 runtur, ut docet cap. 30, 2. quos si addas, dicendum fuerit
 peditum numerum sociorum plerumque quinta parte ma-
 jorem fuisse numero civium Romanorum. conf. mox
 vers. seq.*

Ibid. τὸ δὲ τῶν ἰππέων τριπλάσιον. Sic ed. Casaub.
 & seqq. in græco contextu, cum Urb. Aug. Reg. D. Oxon.
 ora ed. Herv. & ora cod. Med. Quam scripturam merito
 contra Lipsium II. 7. & Casaubonum, qui in versione al-
 teram secutus est, defendit Gronovius. Nam eodem modo
 Polybius III. 107, 12. nisi quod ibi addit ὡς ἐπίκαι, *ut
 plurimum: τὸ δὲ τῶν ἰππέων (πλήθος) ὡς ἐπίκαι τριπλά-
 σιον.* Nec dissentit VI. 30, 2. ubi, cum τὸ δὲ τῶν ἰππέων
διπλάσιον ait, id est, *equitum duplum numerum*, diserte,
 quo pacto hoc dicat, declarat, nempe *postquam de universo
 numero equitum sociorum demta est tertia pars, quæ Ex-
 traordinariis adscribitur.* Quod vero apud Livium XXII.
 36. legimus, *socii duplicem numerum equitum darent; pe-
 ditæ æquarent;* & si qua sunt alia Livii aut aliorum scri-
 ptorum in eandem sententiam loca; non inde consequetur,
 tribus in locis falsum esse Polybium, aut in falsam scri-
 pturam conjurasse Polybii librarios; sed ad singulares casus
 pertinebunt ea loca, quæ Polybio adversarii videntur: nec

enim constans semper fuit ratio, quemadmodum perspectis Drakenborchius & Dukerus ad Liv. XXXVIII, 35; 9. & ad XL. 36, 6. docuerunt.

Vers. 10. *Vers. 10. εὐτραπέων* ed. Casaub. & seqq. cum Vrsin. Vrb. Reg. D. & Oxon. Sic & apud Patric. in Thesaur. Græv. sed *εὐτραπέων* Lipsius cum ed. Herv.

Ibid. θεωρήματος ἀπλοῦ περι τὰς παρεμβολὰς, *simples* & *constans ratio disponendarum copiarum*. *θεωρημα* eadem notione dicit ac *θεωρίαν* cap. 42, 6. & alibi conf. Adnot. ad VI. 6, 7. *παρεμβολὰς* vulgo *castrametationem* interpretantur; quæ notione quidem sequentibus capitibus, & aliàs, frequentatur hoc vocabulum: sæpe etiam idem proflus valet ac τὸ στρατόπεδον, *ipsa castra*. Sed nec raro *αἰετῶν*, & *αἰετῶν instructionem*, *αἰετῶν rationem* denotat. Nempe latius patet hoc nomen, & generatim omnem *collocationem* vel *dispositionem* significat: & hoc quidem loco ex nexu atque filo orationis sit manifestum, ea notione accipi, quæ & ad *πορείαν*, & ad *στρατοπεδείαν* & ad *παρατάξιν* pertineat, esseque *ordinationem*, *dispositionem*, *collocationem exercitus sive in agmine, sive in castris, sive in acie*.

Vers. 11. *Vers. 11. καὶ παρατάξεις. Αἰετῶν instructionem*, Romanis usitatam, breviter se explicaturum hoc libro pollicetur Polybius. Cujus tractationis proprius locus erat in fine cap. 42. Sed eam partem amputavit compiler horum Excerptorum. Neque vero fuisse admodum locum istum hoc libro tractasse Polybius videtur; quandoquidem in historiarum suarum cursu sæpius occasionem habuit, *αἰετῶν* Romanæ rationem accurate exponendi. Ab hac tractatione autem diversi erant, & libro separatim edito comprehensū *Commentarii Taitici*, ad quos provocat lib. IX. cap. 20, e quibus Fragmenta nonnulla, quæ supersunt, collegimus in Testimoniis Veterum de Scriptis Polybii, T. V. nostræ edit. p. 24 sq.

Vers. 12. *Vers. 12. τῶν ἔργων*. Nescimus quid voluerit debuerit, ve Vrb. in quæ est *εἰς τῶν ἔργων*. Sic & in Aug. sed ibi pun-

punctis inferne ut spuria notatur particula *διὰ*. In ora edit Hervag. est *διὰ τῶν δυνάμεων ἢ διὰ τῶν ἔργων*. — *Ibid.* *ἐνὰς τῶν ἀξίων*. Expectaveramus *ἐνὰς τῶν μάλιστα ἀξίων*, aut aliquid simile,

CAPUT XXVII.

Cap.
XXVII.

Verf. 1. *αἰὲ* tenuimus ex edit. Ernest. Et sic ed. Herv. & Aug. *αἰὲ* edit. Casaub. & Gronov. cum Reg. D. & aliis. De *Castrorum forma & distributione apud Romanos*, præter Lipsium lib. V. dial. 2. & seqq. consulendæ Herm. Schellii Notæ ad hanc Polybii dissertationem, in Thesaurο Antiq. Romanar. Græviano, Tom. X. col. 1148 sqq.

Verf. 1.

Verf. 2. *σημαίας*. Perperam *σημείας* vel *σημαίας* Vrb. nunc & deinde. — *Ibid.* *τετράπλευρον. τετράπλευρον* Aug. & hoc alteri lectioni superscriptum in Reg. D. imperite; nam *quadratum* esse locum, modo dixerat: nuno mensuram totius areæ declarat, quæ *quatuor* fuit *jugorum*.

Verf. 2.

Verf. 3. *αἰὲ. αἰὲ* Reg. D. Oxon. — *Ibid.* *καταβάλλειν*. *λατῶν τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατόπεδα, collocantur Romana legionēs*. Proprium quidem in hac re verbum *καταβάλλειν* est, sive de acie, sive de collocacione in castris agatur, (conf. c. 28, 2. 29, 6 & 8. &c.) non *καταβάλλειν*. Sed habemus pariter *καταβάλλειν* I. 40, 7. Nec male utrobique. Nam *καταβάλλειν* proprie *de singulis partibus exercitus* usurpatur, quæ respectu aliarum partium certo quodam modo collocantur, & illis sive adjiciuntur sive inseruntur: *de toto exercitu*, (ut h. l.) aut de parte quadam copiarum quæ *per se* locatur, *seorsim ab aliis*, (ut I. 40, 7.) commodius *καταβάλλειν* dici videtur.

Verf. 3.

Verf. 4. *διῶν* scripsi cum Aug. Med. Reg. D. Oxon. *διῶν* edd. quemadmodum & alibi nonnumquam codices nonnulli Polybiani habent; velut c. 32, 8. 45, 7. 57, 2. conf. Suid. in *Διῶν*, sive *Fragsm. Polyb. Grammat. n. XL*. Sic & passim apud alios scriptores, sine certa lege, ut monnerunt Wesseling. ad *Diodor. T. I. p. 33. l. 11.* & *Du-*

Verf. 4.

Verf. 5. kerus ad Thucyd. IV. 8. Attamen constanter fere apud Polybium optimi quique codices in *δυοῖν* consentiunt. — *Ibid.* στρατοπέδων ὄντων &c. Terminationibus istis pluralis numeri in Reg. D. superscripta terminatio dualis *ων*, recenti quidem manu, & sane citra necessitatem. — *Ibid.* μεθ' ἑκατέρου. μεθ' ἑκατέρῳ ed. Gron. & Ern. operarum errore.

Verf. 6. *Verf.* 6. πρὸς τὴν ἐκτός ἐπιφάνειαν. Non debuit Schemmellum turbare particula *ἐκτός*, quam ex *ἐντός* corruptam suspicatus est: nec enim *ἐκτός* nunc dicit Polybius respectu reliquorum castrorum, de quibus nullum verbum adhuc fecit, sed respectu areæ illius in qua est prætorium; ut sit ἡ ἐκτός ἐπιφάνεια illa ipsa pars, quæ ab area prætorii & a τῇ περιθείσῃ τοῦ τετραγώνου πλευρῆς spectat versus reliqua castra & versus tentoria legionum, de quibus mox dicit. Comma vero, quod post *ἐπιστραμμέναι* vulgo ponunt omnes, rectius tolletur. Post *αἱ δὲ σκηναὶ* comma inseruimus, non alio consilio, nisi ut indicaremus, ab istis verbis cogitatione separanda esse ea quæ sequuntur, quæ in Ernestina editione, posito commate post *σχήματος*, cum superioribus conjuncta erant.

Ibid. ἢ νοείθω. ἢ σοι ἔστω ed. Oporin. & Hervag. ἢ σοι ἔστω Med. in textu, & Aug. in ora. ἢν οἰέθω Vrb. Aug. Oxon. & ora Herv. & ora Med. Sic & fuerat in textu Reg. D. sed ibi ab alia manu deleta est litera *ν*, ut sit ἢ οἰέθω. De veritate emendationis Casauboni nemo puto dubitabit. Eodem verbo *νοεῖν* pari modo utitur Noster II. 11, 7. ἢν δὲ νοεῖν ὡσπερὶ βᾶσιν. & VI. 32, 6. οὐδὲν ἕτερον δὲ νοεῖν πλὴν &c.

Ibid. τοῦ παντός σχήματος κατὰ πρόσωπον. *Etiam partem castrorum, quam spectant tribunorum tentoria, (si nempe cogitatione progrediaris ab area prætorii, & ab ejus centro, quod erat primum punctum datum positumque,) monet nunc Polybius, ἔσ' a lextore cogitari debere ἔσ' a se adpellatum iri frontem (sive anteriorem partem) castrorum:* idque iterum monet & signate repetit cap. 29, 7.

Nem-

Nempe, ut perspecte docuit Schelius, intelligi debet, hoc nonnisi docendi causa ita poni a scriptore nostro, ea sine, ut faciliori commodiorique opera justam notionem formæ castrorum animo informare posset lector: ceterum, dum id ita monet Polybius, satis ipse significat, eandem partem aliàs non ut *frontem castrorum* solere cogitari, neque ita adpellari. Nempe agitur de ea parte castrorum, quæ *portam* spectat *decumanam*, quæ (in simplicibus quidem castris) posterior porta erat, in tergo castrorum, in latere ab hoste averso: cui portæ opposita erat in altera parte, quæ proprie frons castrorum & habebatur & nominabatur, *porta prætoris*, haud procul eo loco, quo nunc prætorium ait esse intelligendum. Confer cap. 32, 6-8. & ibi notata.

Verf. 6.

CAPVT XXVIII.

Cap. XXVIII.

Verf. 2. ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου πρὸς ὀρθὰς τῆ γραμμῆ, *linea ex illo puncto ad rectos angulos ducta.* Videtur in græcis desiderari participium respondens latino verbo *duci*. *σημεῖον* cum Casaubono, ex mathematicorum usu, *punctum* intelligo, nempe punctum sectionis: nec video, quid juvet Reiskii conjectura, qui ἀπὸ τοῦ ὑψύτου σημείου suspicatus est, & *σημεῖον* intelligit *σημαίαν* illam, quæ c. 27, 2. commemorata est. Scaliger in hanc seriem collocanda verba statuit: *διχοτομήσαντες τὴν προεξημένην εὐθείαν πρὸς ὀρθὰς τῆ γραμμῆ, ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου τοὺς ἰσκέεις δεξ.*

Verf. 2.

Verf. 3. *τετράγωνον.* Corrupte *δίγωνον* Vrb. Aug. Oxon. *Verf. 3.* Reg. D. quod ex *δ. γωνον* (per notam numericam scripto) ortum videtur. — *Verf. 4.* *ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ. ὡς δ' ἐπιπολὺ* Med.

CAPVT XXIX.

Cap. XXIX.

Verf. 1. *Γενομένης δὲ τῆς τῶν ἰσκέων παρεμβολῆς.* *Satis* lucide fluere videtur oratio. Gronovius tamen *Γενομένης δὲ τῆς* legendum censuit, quia aliàs nusquam, ut ait, *ἰσκέων*.

Verf. 1.

invenitur, quo respiciant verba illa, quæ sequuntur, *ἢ μή τις τινὸς ἐπιμαρτυρία*.

Vers. 4. *Vers. 2. ἐπὶ τὸ μῆκος. ἐπὶ τὸ μῆκος δὲ παρεμβεβληκότων* ed. Herv. cum Aug. Reg. D. Oxon. quod nescimus quo pacto ferri posse putaverit Reiskius. Nempe in eisdem libris, qui ita habent, post *εὐλαμῶν* inserto puncto perperam terminatur superior oratio, quasi nova verborum periodus inciperet a verbis *ἐπὶ τὸ μῆκος*. Ea res occasionem dedit inferendæ conjunctioni, quæ neutiquam erat hujus loci, Ex codice Vrb. nullum diffidium ab edit. Herv. notavit Spallettus noster, nec Casaubonus in ora Basil. Sed postquam conjunctio ejecta est a Casaubono, nullum dissensum codicis Med. a textu Casauboniano notavit Gronovius in collatione illius codicis. In Reg. D. particula *ἢ* lineis superne inferneque adpositis ut spuria notatur. — *Vers. 4. ἡμίσεις ὡς ἐπίκαι.* Sic etiam correxit Scaliger.

Vers. 5-7. *Vers. 5. βάρους.* Perperam *βάρους* Reg. D. in contextu, & Oxon. Et aliàs quoque permutata illa nomina a librariis vidimus. — *Vers. 7. κελυόντων. κελυόντων* Reg. D. sed vera lectio in marg. ab alia quidem manu. — *Ibid. καὶ τὰς εἰσβολὰς* (scil. *τῶν θυμῶν*) idem sonat ac *τὰς ἀρχὰς ἀδείας*, vel potius *ἰνγρησsus*, id est, *initia viarum*. — *Ibid. ἑκατοπέδου, ἑκατονπέδου* Aug. *ἑκατονπέδου* Reg. D. Oxon. *Ibid. ὑπεθέμεθα κατὰ πρόσωπον &c.* Vide c. 27, 6.

Vers. 8. *Vers. 8. βλέποντα.* Ad σχήματα hoc erat referendum, ut vers. 3. *συμφαυόντων μὲν τῶν σχημάτων, βλέπόντων δ' ἑμκαλιν &c.* Ex sequenti voce *συμφαυόντα* litera σ adhaesit voci *βλέποντα*. — *Ibid. τιθέντες* recte edd. & Med. Perperam *τίθεντα* Vrb. Aug. Reg. D. Oxon.

Vers. 9. *Vers. 9. καὶ κατὰ τὸ μῆκος.* Teneri non incommode conjunctio posse videtur: *aquales sunt etiam quoad longitudinem*, scil. quemadmodum quoad latitudinem.

CAPVT XXX.

Vers. 1. ἀντίους παρεμβ. τούτοις. Perperam τούτους ed. Casaub. & Gronov. cum Vrb. τούτοις restituit Ern. quod erat in ed. 1. & msstis omnibus excepto Vrb.

Vers. 2. In πρῶτῃα consentiunt omnes. In uno Aug. ubi alia manu mutatum in πρῶτῃον. Respicit autem cap. 26, 7. — *Ibid.* διπλάσιον. Vide Adnot. ad c. 26, 7.

Vers. 3. ἀφίστασι recte edd. cum Med. ἀφίστησι Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. Conf. c. 31, 11.

Vers. 6. παρὰ τὰ πέμπτα. Ex notæ numeralis usu facile accidere potuit, ut πάντε pro πέμπτι a librariis scriberetur. Quod si tenaciter tueri πάντε volueris, intelliges, quia per quinque utrimque ordines media transit a via.

CAPVT XXXI.

Vers. 1. τῆς τοῦ στρατηγίου περιστάσεως. Sic vers. 7. omnes scripti & editi τὴν τοῦ στρατηγίου περιστάσιν, rursumque cap. 41, 2 sq. Est autem ἡ τοῦ στρατηγίου περιστάσις tota illa area quadrata, ducentos pedes quaqua versus patens, in qua area est prætorium sive imperatoris tentorium. cf. c. 27, 2. — *Ibid.* Ad τῷ τε ταμίᾳ καὶ ταῖς ἄλλοις οὐτὼ χορηγίαις deesse fortasse verbum ἀνείτοις suspicatus erat Casaub. in ora Basil. Sed nil abest. Eadem verborum structura c. 27, 5. ἵπποις ἅμα δ' ὑποζυγίοις τέποις.

Vers. 2. ἐφ' ἑκάτερα scil. τὰ μέρη, in utramque partem, utrimque. Sic bene codex Bav. III. 72, 9. τοὺς δ' ἵπκῆς ἡμελῶν ἐφ' ἑκάτερα παρέστης τοῖς κέρασι. Eodem modo πρὸς ἑκάτερα vers. 5. & sæpe aliàs. Perperam h. l. ἀφ' ἑκάτερα Reg. D. Oxon. — *Ibid.* ὄσον ἐκμάμπιον ἔχοντες ἄξιν πρὸς τὰς (τῶν χιλιάρχων) σκηναίς, veluti forcipis figuram cum tribunorum tentoriis efficientes; id est, ad angulos rectos tentorii tribunorum utrimque insistentes. Conf. d I. 27, 4. Pro ἐκμάμπιον corrupte ἐστὶ καμπίον habet Lug. (in contextu.) Reg. D. Oxon. — *Ibid.* ἐθελοντηδόν edd. omnes cum Med. & Oxon. & ora Aug. antiqua manu.

Ibid.

Cap.
XXX.
Vers. 1.

Vers. 2.

Vers. 5.

Vers. 6.

Cap. XXXI.

Vers. 1.

Vers. 2.

- Ibid.* ταμείου. ταμείου ed. I. cum Med. — *Ibid.* οἱ δ' ἐν
 θατέρου. Sic Casaub. cum msstis nostris omnibus & ora
 ed. Herv. Perperam οἱ δ' ἐπατέρου ed. Herv. in contextu.
- Verf. 5. *Verf.* 5. παράλληλος. παραλλήλοις Vrb. Oxon. — *Ibid.*
 τοῦ στρατηγίου καὶ τοῦ ταμείου. τοῦ utrobique caret Vrb.
- Verf. 7. sqq. *Verf.* 7. κατὰ μέσην correxit Casaub. cum quo unus (ni
 fallimur) facit Oxon. Ceteri omnes cum ed. I. κατὰ μέσσην.
Ibid. καὶ κατ' αὐτὴν τήν. Perperam καὶ κατὰ ταύτην τήν.
- Verf.* 9. κένωμα. „Proprie *intervallum*.“ Scaliger. —
Verf. 10. τὰ δὲ κατὰ μέρος ἤδη. Ἔδη, quod habet Oxon-
 iensis, probavit Gronovius in Notis msstis, & Manice ve-
 rum esse contendit. Nobis vulgatum probum videtur.
- Verf. 11. *Verf.* 11. ἀφιστᾶσι. ἀφιστῶσι Vrb. Aug. Reg. D. Oxon.
Ibid. ταῦτο δὲ τὸ κένωμα πολλὰς καὶ δοκίμους αὐτοῖς παρεχα-
 ται χρείας. Varios eosque insignes, ait, usus praestare spa-
 tium illud, quod inter vallum & tentorium frigas, de
 quibus adhuc dixit, *relinquitur*. Vñibus, quos ipse enu-
 merat, alium addit Lipsius, de quo tacet hoc quidem loco
 Polybius. Scilicet, cum in descriptione castrorum nul-
 quam fiat *velitum* mentio; hunc eis locum, ubi tentoria
 habuerint, juxta vallum eis tribuit Lipsius lib. V. dial. 4. p.
 m. 237 sq. provocans ad ea quæ habet Noster paulo infe-
 rius, VI. 35, 5. quem locum vide. Probabilior vero
 Franc. Patricii ratio videtur, qui (pag. 887 & 912 sqq.)
 ex ipso Polybii de tentoriis *velitum* silentio, collatis eis
 quæ c. 24, 9. de *velitibus*, per omnes reliquæ legionis ma-
 nipulos distributis, idem Scriptor noster dixerat, colligit,
 eandem aream in castris adsignatam *velitibus* fuisse, quam
 occuparunt manipuli illi, quibus quisque *velitum* globus
 erat adtributus.
- Verf. 13. *Verf.* 13. τὰς τε τῶν παρεισαγομένων θρεμμάτων, καὶ
 τὰς ἐκ τῶν πολεμίων λείας. Haud satis integra aut emen-
 data hæc verba videntur. Nec satis videtur τὰς τε τῶν
 παρεισ: quod est in Aug. Versionem Casauboni tenuimus, ad-
 quam GRONOVIVS in Notis msstis: „An igitur illæ pe-
 cudes abactæ non sunt hostibus ademtæ? Intelligo *αβολλὰς*
 πεκυ-

pecudes ἔ' *quæ alia hostibus adimi solent.* In eamdem fere sententiam interpretatus est Lipsius. Sed id græce foret καὶ τὰς ἄλλας ἐκ τῶν πολ. λείας. Potuerunt autem pecorati- am partim soluto ære comparari, partim a focis volentibus suppeditari.

Verf. 14. ὀλίγων. ὀλίγον Reg. D. — *Ibid. διὰ τὴν τῶν κηρῶν περίστασιν.* Casaubonus cum Lipsio: *propter circumposita tentoria*; scilicet quod materia tentoriorum, semper pelles, vim telorum frangerent, aut ignem prohiberent. Nescimus vero, an vocabulum *περίστασις* eadem notione sit accipiendum, quam vidimus *vers. 1 & 7.* huius capitis, pro *tota area*, in qua sunt cuiusque manipuli tentoria; ita quidem, ut intelligatur, tentoria, quæ sunt in quaque area, non esse in ipsa ora viæ, sed ex aliquo intervallo.

CAPUT XXXII.

Cap.
XXXII.

Verf. 1. δεδομένου. δεδομένου, quod habent alii libri, ex *δεδομένου* corruptum videtur; sicut cap. 35, 7. pro *προδοδεδομένου* codices nonnulli *ἀποδοδεδομένου* habent. Sed in *δεδομένου* h. l. cum editis consentit Med. Et mox ad unum omnes dant τοῦ πλήθους δεδομένου. — *Ibid. τῶν ημεῶν.* Sic ante Reiskium jam olim correxerat Scaliger. *Ibid. καὶ τοῦ πλήθους.* Sic ed. Herv. consentientibus codd. omnibus. Quod καὶ τοῦ πλάτους apud Patricium editur in Thes. Græviana p. 937. id haud dubie ex Casauboniano exemplo sive ab interprete latino sive ab editore Thesauri descriptum. Quodnam vero *πλάτος* intellexerit Casaubonus, ibi de *area* agitur, cuius *βάθος* & *μῆκος* jam sunt commemorata, difficile fuerit dicta. *βάθος*, ubi opponitur τῷ *μήκει*, *longitudini*, est *latitudo*. Itaque in dimensione rearum, quas occupant manipuli, non nisi τὸ μῆκος & τὸ βάθος memorata videmus c. 28, 4 sq. c. 29, 4 sq. &c. *πλήθος* vero duobus modis intelligi potest: sive *numerus manipulorum*; sive *numerus militum* in manipulo, qui vel major vel minor est, prout vel 4200 milites, vel 5000 capit

Verf. 1.

capit legio. Et nunc quidem posteriori modo accipiendum: aucto enim numero militum in legione, augebatur numerus militum in quoque manipulo, non numerus manipulorum.

Verf. 2. *Verf. 2.* Si συναφιστάναιν significaret *intelligere*, integra foret oratio. Sed ea non est vis hujus verbi, quod ex Polybii quidem usu nil aliud nisi *attendere, considerare* significat, adeoque cum τοῖς βουλευμένοις cohæret, *qui voluerint attendere*. Quare omnino desiderari videtur infinitivus γινῶναι, συνοῶν, aut in eam sententiam alius, qui α συμβαίνει pendeat, & ad τὸ μέγεθος & τὴν ὅλην περιμέτρων &c. referatur.

Verf. 4. *Verf. 4.* παρὰ τὸ στρατήγιον, *secundum vel juxta prætorium*. Bene haberet, & intelligi posset via illa, centum pedes lata, quæ ante prætorium est, nisi statim adjiceret de foro ad quæstorium translato. Quare ut frequentissime in codicibus nostris, & nuperrime verf. 1. factum vidimus, παρὰ perperam cum περὶ permutatum videtur.

Verf. 6. *Verf. 6.* Πάντων δὲ τῶν τετάρων στρατοπέδων &c. Per specte ad hunc locum *SCHELVVS* in Polybium de Castris, Tom. X. Thesauri Ant. Romanar. Græviani col. 1160. monuit: „Omnes Polybii interpretes hæc ita accipiunt, quasi rem novam hic doceat, de qua antea non sit locutus, præcedentia ad duarum legionum vel consularem exercitum referentes: quod ut clarius exprimeret Casaubonus, vocem δὲ interpretatus est *at*. Nos vero non dubitamus, progredi Polybium in re eadem explicanda, tantum quod, cum antea omnia eodem modo collocarit, nunc differentiam adjiciat, quæ est in compositione duarum & quatuor legionum. Quare convertemus: *Cum igitur quatuor legiones*. Ita supra: Ἀθροισθέντων δὲ καὶ τῶν συμμάχων ὁμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις. Item, τούτων δ' εὐτρεπῶν γενομένων.“ — Possis eadem sententia etiam *Iam vero* vertere. De connexionione orationis confer verf. 8.

Ibid. οὓς ἐποιοῦμεν εἰς τὴν ἐπίσω βλέποντας ἐπιφάνειαν.
quos diximus illud latus castrorum respicere, quod tergum castrorum.

castrorum vel latus posteriorius cogitandum monuimus. Conf. Verf. 7.
ad cap. 27, 6. Minus feliciter Scaliger ἀς ἐποίουν μὲν cor-
rexerat pro mendoso οὐς ἐποίουν μὲν, quod erat in ed. I,
& in msstis. — *Verf. 7.* ὅτε δὲ ἄτα δὲ Reg. D. Oxon.
& ora ed. Herv. male.

Verf. 8. τὴν δ' ἀγορὰν . . . μέσον τῶν δύο ἑσπερῶν στρα- Verf. 8.
τοπέδων. *forum vero, & quaestorium, ac praetorium, in*
medio locant utriusque legionis. Sic vertenda esse graeca,
(non cum Lipsio & Casaubono, *in medio utriusque exerci-*
titus;) demonstravit SCHELIVS; docuitque, in simpli-
cibus castris, praetorium fuisse in via, quae a porta praetoria
ad decumanam per medias duas legiones transit, paulo ante
quintanam; forum, in ipsa quintana, in centro fere castrorum;
quaestorium, inter forum & portam decumanam. Nescimus vero,
quò pacto, post ea praesertim quae Schelius adnotavit &
calculo suo in Notis editis ad h. l. probavit Gronovius,
REISKIUS rursus δύο στραπέδα duo castra potuerit interpretari,
cujus haec est ad eundem hunc locum adnotatio: — „ὁμοῦ [initio
hujus versus] & χωρῆς videntur transponenda esse. Quoties
Consules separata castra habent, tum ea habent designata,
ut paulo ante pluribus demonstratum est: sin autem juncta,
tum, reliquis omnibus immotis, forum, quaestorium &
praetorium amborum media castrorum constituunt.“ —
Ibid. δύοῖν tenuimus ex edit. Ernest. & sic dederunt Aug.
Reg. D. Oxon. δύοῖν habent superiores editiones, nec adnotatur
dissensus ex Urb. & Med. conf. ad c. 27, 4. Super στραπέδων
in Reg. D. rursus ut c. 27, 4. superscriptum in fine *on* recentiori manu.

CAP. V. T. XXXIII.

Cap.
XXXIII.

Verf. 1. τοὺς ἐκ τοῦ στραπέδου. Casaubonus, qui in Verf. 1.
quaque legione sunt: quae verba imprudenter tenuimus. Re-
cte vero GRONOVIVS monuit, debuisse verti, *qui in exercitu*
(vel, *qui in castris*) *sunt:* — „Erant enim, ait, proce-
rum *servi* cum dominis in exercitu ad sordida munera, pro
Polybii Histor. T. VI. A a qui.

- Verf. 1.** quibus & frumentum accipiebant; non verò in legione.“ — *Ibid.* ὀρμίζουσι correxit Casaub. cum msstis. Corrupte ὀρμίζουσι ed. Herv. cum Med. Conf. ad III. 61, 10. Iurifjurandi formulam, de qua hic agitur, exhibet A. Gellius XVI. 4. ex Cincii libris de Re Militari. Conf. Polyb. X. 16, 7.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* πᾶν εὐρη τι. *Si quid ibi inveneris sustulerisve quod tuum non erit.* A. Gellius loc. cit.
- Verf. 4. 5.** *Verf. 4.* καθημερείαις. Sic quum scribendum monuisset REISKIUS, rationem adjecit: „Est enim a verbo καθημερεύειν. Alterum vulgatum, est ab adjectivo καθημέριος.“ — *Verf. 5.* τρεῖς ἕκαστος Mendose ἕκαστον edit. Herv. & cod. Med.
- Verf. 6. 7.** *Verf. 6.* ἰστασιν. Ἰστασαν cum aliis dare debuisse videtur Aug. in quo a prima manu est ἰστασιν cum accentu in antepenult. — *Ibid.* τῶν σκευῶν. τῆς τῶν σκ. ἀσφ. χάριν voluit Reiskius; qua tamen correctione nil opus esse videtur. — *Verf. 7.* παρὰ τοὺς ἵππους. Sic παρ' ἕκαστον τάγμα, παρὰ τὸν ταμίαν, & παρ' ἕκαστον τῶν πρεσβυτῶν, cap. 35, 3.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* Triarios & velites, ait, illo ministerio non fungi. De triariis confer mox verf. 10. Velitibus vero incumbit ministerium excubandi ad vallum. cap. 35, 5.
- Verf. 9. 11.** *Verf. 9.* εὐχρηστίας. Perperam εὐχαριστίας Aug. — *Ibid.* προστατικόν. προστακτικόν Reg. D. male. — *Verf. 11.* πρὸς τὴν χρείαν. Deest τὴν Aug. & Vrb. — *Ibid.* μήτε λυόμενοι ed. Casaub. & sqq. cum Aug. Reg. D. Vrlin. nec dissensus notatur ex Med. μήτε λούμενοι Vrb. μὴ τελούμενοι ed. Herv. — *Ibid.* ἀλλήλους οἱ ἵπποι Reg. D. Oxon. & ora Herv. & ora Med. ἄλλοτε παραχῆς ed. Herv. & Med. in textu, absque ἵπποις, quod addunt Aug. & Vrb.

Cap.
XXXIV.

C A P V T XXXIV.

- Verf. 3.** *Verf. 3.* τὴν κατὰ τὸ στρατοκ. τῶν κατὰ τὸ στρ. voluit Reisk. — *Ibid.* Verba ἀνά μέρος & quæ sequuntur usque λαχόντες desunt Reg. D. & Oxon,

Verf.

Verf. 4. ἐστὶ καὶ τῶν Πρωφ. Corrupte μὲν καὶ τῶν Verf. 4.
ed. Hervag. cum Med. absque ἐστὶ. — *Ibid.* περὶ τοὺς
συμμάχους. παρὰ τοῖς συμμάχοις Reisk.

Verf. 8. ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας καὶ τελευταίας στρατο- Verf. 8.
πεδεύουσης κατὰ τὰς ῥύμας, ex decimo ordine (vel mani-
pulo) qui in extremitate cuiusque striga metatur. conf. c.
29, 9. In ed. 1. & cod. Med. erat ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας
τοῖς τελευταίοις μέρεσι στρατοπεδεύουσιν κατὰ τὰς ῥύμας,
ἐκ τούτων &c. reliqua oratione, inde a verbis ἐκ τούτων,
separata a præcedentibus, puncto post ῥύμας interposito.
Quæ verba cum manifeste corrupta essent & sensu cassa,
Cafaubonus ex ingenio, adjectis duabus voculis οἱ & ἐν,
sic edidit: οἱ ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας ἐν τοῖς τελ. μερ. &c.
Articulum οἱ jam in ora exempli Scaligerani notatum vi-
deo. Cafaubonum, ut constanter, secuti sunt posteriores
editores. Sed doctus ille Polybii editor atque interpres,
si codicum scripturam, quam & margo editionis Hervag-
gianæ ex parte exhibet, diligentius considerasset, aliam
fortasse emendandi rationem fuerat initurus. Scilicet co-
dex Vrb. sic habet: ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας, τινῶς δ' ἡμέ-
ραις καὶ τελευταίοις στρατοπεδεύουσι &c. Consentit Aug-
nifi quod pro τινῶς, τινὲς habet. δ' ἡμέραις ex Vrb. Spallet-
tus nositer adnotavit: Cafaubonus vero in ora Basileensi (ex
Gronovii quidem apographo, quod præ oculis habemus)
ex eodem codice Vrb. δ' ἡμέρας notavit. Codex Reg. D.
& Ox. habent σημαίας τισὶν ἡμέραις καὶ τελευταίοις, quod
ipsum in ora notatum habent ed. 1. & codex Med. Simi-
literque in ora Aug. ab antiqua manu est τισὶ δ' ἡμέραις καὶ
τελευταίοις (sic, non τελευταίοις) & videri potest τελευταίοις
voluisse debuisset. Quam codicum scripturam qui cum
ea contulerit, quam ed. Herv. & codex Med. in contextu
habent, facile sibi persuadebit, deberi hanc viri docti con-
jecturæ, qui ἡμέραις ex μέρεσι detortum suspicatus esset,
& ad hanc conjecturam reliquam orationem adaptasset.
Sed postquam cognoverit lector, cap. 40, 11. pro πρώ-
ταις σημαίοις in codicibus nonnullis esse πρώταις ἡμέραις

Verf. 8. (quæ lectio ortum duxit ex mendosa scriptura, quæ passim obtinet, *σημεία* pro *σημαία*, & ex permutatione fatis frequenti literarum *ι* & *ρ*, de qua diximus ad III. 47, 3.) intelliget, verba ista *τινὲς δ' ἡμέρας*, aut *τισὶ δ' ἡμέραις*, vel potius *δ' ἡμέρας*, ex margine temere in contextum esse recepta, cum nihil aliud significarent, nisi quod in aliis codicibus pro *σημαίας* scriptum fuerit *δ' ἡμέρας*, scilicet eodem errore quo cap. 40, 11. pro *πρώταις σημαίας* codices Urb. & Aug. *πρώταις ἡμέραις* habent; quo accedit, quod litera *σ*, a qua incipit vox *σημαίας*, quæ litera c. 40, 11. ab extremitate vocis præcedentis absorpta est, hoc nostro loco in illis, de quibus agitur, codicibus, in *δ* mutata erat; quas literas *δ* & *σ* in codicibus nonnullis, negligentius scriptis, sæpe ita sibi similes vidimus, ut, nisi contextus orationis docuisset, nescires, utram scribere voluerit librarius. Postquam portentum istud lectionis in contextum erat receptum, nil magnopere mirum est, reliqua etiam nonnihil esse corrupta, præsertim in terminationibus verborum, ubi ob scripturæ compendia facillimus lapsus est. Sic igitur *τελευταίας* perperam scriptum est pro *τελευταίας*, & *στρατοπεδεύουσιν* pro *στρατοπεδεύουσης*. Partem nostræ emendationis jam proposuit Gronovius in Notis msstis in ora exempli suæ editionis, ubi, deleto articulo *οί*, quem adjecerat Casaubonus, sic fortasse scribendum monuit *πρὸς τὴν ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας ἐν τοῖς τελευταίαις μέρεσι στρατοπεδεύουσης κατὰ τὰς ῥύμας*. quod per se bene haberet, nisi codicum scriptura nostram emendationem probabilior redderet. Consimilem verborum structuram paulo post habemus, verf. 10. *ἕως ἂν ἐπὶ τὰς πρώτας καὶ σύνεγγυς τοῖς χιλιάρχοις στρατοπεδεύουσας σημαίας ἐξικηῖται*. Pro *κατὰ τὰς ῥύμας* solus Oxon. *κατὰ ῥύμας* habet, omisso articulo.

Ibid. κατὰ τὰς Φυλακίας. Perperam κατὰ τὰς Φυλάς Aug. & hinc ora Herv. — *Ibid.* δύνοντος. δύναντος Reg. D. Oxon. quod non satis convenit cum verf. 10. ubi

αἰς,

ait, *tabellas omnes relatas ad tribunus oportere ante vesperam.*

Verf. 10. ἐξικνῆται. ἐξικνεῖται Aug. Reg. D. Oxon. *Verf. 1099. male. — Verf. 11. διότι δέδοται. δέδοται* caret ed. 1. & Med. Reiskius præstare putavit *ἐπίδεδοται* aut *ἀποδέδοται.* — *Verf. 12. οὐχ ἦμαι.* Perperam caret οὐχ Oxon.

CAPVT XXXV.

Cap.
XXXV.

Verf. 2. τὰς δὲ necessario erat scribendum cum Vrb. *Verf. 2.* Aug. Reg. D. Oxon. Perperam *τοὺς δὲ* Med. sicut edd.

Verf. 4. παρ' ἑκαστον τῶν πρεσβευτῶν καὶ συμβούλων *Verf. 4.* *δύο. Apud quemque legatorum & consiliariorum aua consistuntur custodia.* Casaubonus: *ad legatorum* (tutelam,) *qui consilium participant, bina.* Adsentimur Patricio & Lipsio, *πρεσβευτὰς & συμβούλους* pro synonymis accipientibus, pro quo unum latinum nomen *legatos* posuerunt. Nam quos *legatos imperatorum* Romani vocabant, græce ad verbum quidem *πρεσβευτὰς* erant dicendi; sed nomen hoc, quoniam aliam vulgo vim habet, commode per vocabulum *σύμβουλος*, quod *consiliarium* proprie denotat, declaratur. Eodem modo Appianus non solum decem illos legatos, a senatu mitti solitos, quorum e sententia provincias recens partas ordinarent imperatores, *συμβούλους* adpellat, (conf. Annot. nostr. ad Appiani Hist. Hispan. c. 78.) verum etiam *legatos militares*, qui imperatores comitabantur, sive ab ipsis lecti, sive a senatu eis adjuncti, ut & consiliis suis eos iuarent, &, ubi opus esset, parti copiarum præessent. Quæ notione nomen *σύμβουλοι* accipiendum apud Appianum eodem loco quem modo citavimus, tum in Hist. Syriaca cap. 21. & 30. coll. Liv. XXXVII. 1. Non dubitamus autem, Polybium sive hoc loco sive alibi de munere horum legatorum nonnihil dixisse, quod a compilatore horum Excerptorum prætermisum est. Quod autem superius nec in disputatione de castrametatione, nec in disputatione de ducibus & præfectis militum mentionem *legatorum* factam videmus; potest ea quoque

Verf. 4. epitomatoris culpa esse, sed fortasse causa hæc est, quod Polybii ætate nondum fuerit more receptum, ut cuique Imperatori *legati* semper essent adjuncti, & ut cuique legioni (quod a recentioribus auctoribus vulgo velut constans in exercitu Romano mos solet perhiberi) *legatus* præesset, qui dignitate & imperio inter imperatorem & tribunos militum fuerit medius. Apud Polybium certe nullum ejus rei vestigiū, quod quidem meminerimus, occurrit. Ordinarii consiliarii imperatorum Tribuni militum erant: & ex his, quicumque vel prudentia & peritia rei militaris, vel virtute, vel fide aut gratia præ ceteris apud imperatorem valebant, ii vice legatorum fungebantur. Sic, ut hoc utamur, quos Livius XXXVI. 17. *consulares legatos* vocat, iidem *tribuni militum* fuere, ut ex aliorum scriptorum luculento testimonio Glareanus & Sigonius docuerunt. Extra ordinem vero, his quidem temporibus, factum interdum videtur, ut alii legati imperatoribus adjungerentur. GRONOVIVS vero Polybii verba h. l. melius simpliciter verti putavit *legatorum, & aliorum qui consilium participant*; quo refert primos ordinum ductores ex cap. 24, 2. & præfectos honoratiores, de quibus conferre jubet Manutium ad lib. II. Famil. Cic. ep. 17. Rursus tamen idem Gronov. in Notis msstis ad oram sui exempli locum notavit Diodori in Excerptis Vales. p. 384. (T. II. ed. Wessell. p. 607.) ubi pariter, ut h. l. apud Polybium, *σύμβουλος & πρεσβευτής* pro synonymis usurpantur: *Μάριος εἰς ὧν τῶν συμβούλων καὶ τῶν πρεσβευτῶν, cum Marius unus ex legatis esset proconsulis.*

Verf. 5. *Verf. 5.* Τὴν δ' ἐκτὸς ἐπιφάνειαν οἱ γροσφομάχοι κληροῦσι. *Exterius latus* (scilicet inter castra & vallum) *velites implent*, — „crebris scilicet vigiliis & stationibus;“ — ut interpretatur Schelius p. 1185. Confer supra ad cap. 31, 11. Parum commode κληροῦσι voluit Gronov. Oportebat saltem κληροῦνται in passivo. — *Ibid.* παρακοιτοῦντες. Perperam h. l. παροικοῦντες Reg. D. Oxon. & ora edit. Hervag. — *Ibid.* καὶ ἡμέραν, *quotidie*: id est, velites non
per

per vices has excubias agunt cum alio genere militum; **Verf. 5.** sed *quovis die*, id est *semper*, (nempe die nocteque) velites sunt, quibus hoc ministerium incumbit. conf. cap. 36, 5. Perperam *de die* vertit Casaubonus, quasi non item de nocte. — *Ibid.* ἀνὰ δέκα si nonnisi *denos velites* denotat, intelligendum cum Lipsio, alios milites cum his ad portas excubasse. Si foli velites, *decem excubiæ* (id est, *decem quaterniones*) erunt intelligendæ.

Verf. 6. τὸν τὴν πρώτην μέλλοντα. bene Casauh. cum **Verf. 6.** Vrb. & Aug.

Verf. 7. βραχέα τελείως. Nisi βραχὺν legamus, aut **Verf. 7.** βραχέας & χαρακτῆρας, utique verba βραχέα τελείως interposito commate separanda sunt a sequentibus, quod in ed. Herv. & rursus in Ernestina factum est, & ad *ξύληφιαι* referenda; quod & Casaubonus in versione expressit, *tesfellas oppido exiguas*, recte omnino; nam in græcis Casauboni & Gronovii nonnisi operarum errore omissa distinctio est post τελείως, quam repositam velimus: βραχέα enim in accus. sing. non est in usu. Idem exiguum lignum deinde cap. 36, 3. κάρφος adpellatur. — *Ibid.* ἔχοντα χαρακτῆρα, quæ nota quadam sunt insignita. conf. c. 36, 7. — „Omnino non aliud fuisse videntur quam ligneola, cum nota duplici impressa; altera manipuli, altera vigilæ ipsius.“ LIPSIVS V. 9. p. 271. — *Ibid.* ἀποδεδαγμένους. ἀπαδεγεμ. ed. Herv. & Med.

Verf. 8. ἤλης. Constante ἤλης Vrb. ὕλης mendose **Verf. 8.** Reg. D. Oxon. & sic mox iterum, & deinde. — *Ibid.* τοῖς μέλλουσι ἐφοδεύειν. — „Subaudi, ὅτι μέλλουσι τοῦτο ποιεῖν. nisi malumus pro τοῖς legere ὅτι, nam aliàs pendebit ἐμφανίσῃ, aut post πρὸ ἀρίστου erit addendum παρεῖναι, ut ad se adsint.“ REISKIUS.

Verf. 9. ἐφοδείας. ἐφοδείας Aug. ut paulo ante. — **Verf. 9. 10.** *Verf. 10.* ταῦτά. ταῦτα Aug. Absit a Regio D. & Oxon.

Verf. 11. ὑπὸ τῶν οὐραγῶν. ἐκ τῶν οὐρ. Vrb. Reg. D. **Verf. 11.** Oxon. & Aug. sed in hoc ὑπὸ est in ora ab antiq. manu. — *Ibid.* κόστην scil. Φυλακὴν ἐφοδεῦσαι δὲ ἕκαστον, quænam

Verf. 11. *de vigilia noctis* (proprie, *quata vigilia*) *quisque eorum debeat circuitionem facere.* Itaque cap. 36, 1. est ὁ τὴν πρώτην Φυλακὴν λαχὼν, & verf. 4. αἱ τὰς τῶν τὰς ἐξῆς Φυλακὰς ἐφοδεύοντων. Pro *πόσῃ* Lipsius p. m. 275. ait legi etiam posse *πόσῃ*, *quantam*; quod quid sit, nos quidem non capimus, Et *πόσῃ* quidem, ex Lipsii sententia, edidit Pöschelius, sed interpretatus est *quotam*; at id *πόσῃ* est, non *πόσῃ*.

Verf. 12. *Verf. 17. βουκαῖον. βουκαῶν* h. l. Reg. D. & Oxon. itemque ora Aug. ab antiqua manu, & hinc ora Hervag. Literas *α* & *ω* & alibi passim inter se permutatas vidimus a librariis.

Cap.
XXXVI.

C A P V T XXXVI.

Verf. 4. *Verf. 4. Vocem παραλήψιον* ignorant Reg. D. & Oxon.

Verf. 5. *Verf. 5. βουκαῶν* h. l. cum Ursino correxit Casaub. — *Ibid. καθ' ἡμέραν, quotidie*, id est, *semper hi*, non alternatim cum aliis. conf. ad c. 35, 5.

Verf. 6. *Verf. 6. τὰ δεδομένα.* Casaubonus, articulum addens, qui ob præcedens *πάντα* excidere facile potuerat, intelligit omnes tesseras, quæ *distributa erant excubiitoribus.* Sic cap. 34, 11, *κἄν μὲν ἀνεχθῆ πάντα τὰ δοθέντα.* REISKIUS vulgatum defendit: „nam constructio est, ait, *ἐὰν πάντα* (sc. τὰ συνδήματα) ἢ *δεδομένα χωρὶς ἐγκλήματος.*“

Verf. 7. *Verf. 7. ἐλάττω* caret Reg. D. — *Ibid. λέλοιπε.* Scriptura hæc, in quam consentiunt reliqui codices, habet etiam ora Med. & ora Hervag. *λέλυται* Lipsius interpretatur, *quænam vigilia defecerit.* Eamque scripturam veram putavit Reiskius: „non *λέλοιπε σύνθημα*, ait; sed *λέλυται Φυλακῆον.*“ —

Verf. 8. *Verf. 8. πρὸς τὴν ἐφοδον.* Sic omnino legendum cum cod. Oxon. licet ceteri omnes codd. cum editis h. l. in *τὴν ἐφοδον* consentiant. ὁ *ἐφοδος* est *circuito*; qui pro quaque noctis vigilia unus erat, cui negotium obeundi excubias statum, quamquam is nonnullos ex amicis, tamquam testes, secum habebat, ut docet Polybius cap. 36, 1. Hinc verf. 6, τῶν ἐφόδων ἕκαστος est *quisque ex illis quatuor circuito-*

cuito-

evitoribus, qui quatuor noctis vigiliis inter se sortiti sunt. Verf. 8.
 Sic rursus cap. 37, 5. in genus masculinum, *ταῖς ἐφόδοις.*
 recte consentiunt omnes. Et mox hoc cap. 36, 9. recte
εἰς τὸν ἔφοδον edidit Casaub. cum codd. Vrb. Reg. D. &
 Oxon. ubi (quemadmodum hoc loco) fœmininum *εἰς τὴν*
ἔφοδον habet Hervagius cum Med. & Aug. quod ibi per-
 peram revocarunt Gronov. & Ernest. τὸν ἔφοδον utro-
 bique jam scripserat Scaliger.

Verf. 9. ἣν ἐν ταῖς Φύλαξι. Absit particula *ἐν* a Reg. Verf. 9
 D. abfcripta a litera finali vocis præcedentis. — *Ibid. τὸ*
μακρόν. Perperam τὸ καλὸν ora Herv. & ora Med. — *Ibid.*
δῆλός ἐστιν &c. Scabrosa nonnihil, ac veremur ut satis in-
 tegra, oratio. Casaubonus vertit, *confestim qui iustravit,*
testificatum se esse proximos declarat; referens participium
ἐπιμαρτυράμενος ad *δῆλός ἐστιν.* Sic delendum fuerit
 comma post *ἔχων.* Scaliger pro *δῆλός ἐστιν* scribendum
 putaverat *δῆλον ποιῆ.* — *Ibid. τοιοῦτο. τοιοῦτον* Reg. D.
 Oxon. — *Ibid. εἰς τὸν ἔφοδον* revocavi ex ed. Casaub. &
 consentiunt Vrb. Reg. D. Oxon. Alii *εἰς τὴν ἔφοδον.* Conf.
 ad verf. 8.

CAPUT XXXVII.

Cap.
XXXVII.

Verf. 1. συνεδρίου τῶν χιλιάρχων. Quod si servati de-
 bet τῶ χιλιάρχῳ, sane non, ut vulgo faciunt, hæc duæ
 voces interposita distinctione a prioribus separandæ fue-
 runt? sed *καθίσαντος συνεδρίου τῶ χιλιάρχῳ* erit *conciliium*
sedebat tribuno.

Verf. 1.

Verf. 4. τοῖς ἑ ἐκπεσοῦσιν ed. Herv. in textu cum Med. Verf. 4
 Reg. A. & ora Aug. ab ant. manu. — *Ibid. ἐπανελθεῖν.*
ἐλθεῖν Reg. D. — *Ibid. ἐν οἰκίᾳ δέξασθαι* recte *τεῖλο* reci-
 pere interpretatus est Casaub. Nec video, cur *ἐν τῇ οἰκίᾳ.*
id est, domi, in patria, voluerit Reifkius.

Verf. 6. ἰσχυρῶς οὔσης. οὔσης post *τιμωρίας* ponit Verf. 6. 7
 Aug. — *Ibid. τὰ κατὰ ταῖς* recte edd. cum Med. Deest
 τὰ Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. — *Verf. 7. εἰ δὲ πρᾶξι-*
χεν &c. Gronovius, excidisse nonnihil suspicans, pro-
 vocavit ad cap. 34, 5. *ἔτι τοῖς ἐπάτοις. ἐπὶ τοῖς ἔπ.* Aug.

Reg. D. ἐπὶ τοὺς ὑπάτους Oxon. Locum de *panis militariibus* tractavit Lipsius V. 18.

Verf. 8 seq. *Verf. 8.* κύριος δ' ἐστὶ καὶ Casaub. & seqq. cum Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. De re, quæ hic agitur, confer Valesium & Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 564. not. 30. laudatos a Reiskio ad h. l. — *Ibid.* Πρωφέκτοι. Analogia Πραίφεκτοι requirit, cum accentu in antepenultima, quemadmodum cap. 26, 5. cum Suida scripsimus, ubi pariter penacute Πρωφέκτοι dabant edd. & codices nostri. — *Verf. 10.* ἀπαγγελίωσι. Perperam ἐπαγγελίωσι ed. Herv. — *Verf. 11.* τινὲς ἐς ἐφεδρείαν. Perperam carent ἐς Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. ἐφεδρείαν Reg. D. Oxon. Et iidem mox ἐφεδρείαις. De re confer l. 17, 11 seq.

Verf. 12. *Verf. 12.* πολλαπλασίων recte Casaub. cum plerisque mssstis. Sic & ora Aug. ab antiq. manu. Perperam πολλαπλασίως ed. Herv. & Aug. in contextu. — *Ibid.* τὴν οἰκίαν τιμαρίαν. — „οἰκίαν, id est καθήκουσαν, εὐδουλαν, τεταγμένην, sed malim τὴν ὑπὸ τῶν οἰκείων ὕβριν.“ REISK. — In latina verf. scribe *usitatum apud illos superfluum metuentes.*

Cap.
XXXVIII.

C A P V T XXXVIII.

Verf. 1. *Verf. 1.* ὀλοσχερῶς si servamus, ad λιπεῖν erit referendum, non ad proximum πιεθείσας. Mendose *πειθείσας*, pro *πιεθείσας*, ed. Herv. Aug. Reg. D. Oxon. puto & Vrb.

Verf. 2. *Verf. 2.* προαγαγὼν εἰς μέσον. Particulam εἰς (quam solam, absque μέσον, vulgo ponunt omnes) ignorat alter ex codicibus Mediceis. Et monuit Gronov. in Notis mssstis, aut delendam præpositionem εἰς, aut scribendum εἰς μέσον. εἰς αὐτὸ correxerat Scaliger. Forte ex diversa lectione orta est præpositio εἰς, quæ indicare debuerat, εἰσαγαγὼν legendum esse pro προαγαγὼν. Ad verba ὥστε δέκατον &c. deesse aliquid visum erat Reiskio, ex causa μέρος τοὺς κολαζομένους. Sed hæc verba facile subintelliguntur. — *Ibid.* κληροῦται. κληροῦσθα Aug. quod

quod consulto ita positum videtur a librario, ut referretur ad τὸ τοῦτους, quod paulo ante præcessit in hoc codice.

Verf. 4. τὸ δυνατόν εἴληπται, capitur, *eligitur id quod possibile est*; id est *eligitur ratio, quæ una omnium maxime simul valet ad incutiendum terrorem &c.* — *Ibid.* καὶ πρὸς κατάπληξιν. Particulam καὶ (nescimus, casu-ne, an consilio) omisit h. l. Casaub. & cum eo sequentes editores. Agnoscunt eam cum ed. Herv. codices omnes. Mox vero, pro καὶ διόρθωσιν, analogia requirit καὶ πρὸς διόρθωσιν, quod & Reiskius monuit. πρὸς διόρθωσιν τῶν τυμπωμάτων Casaub. interpretatus est, *ut acceptum detrimentum sarciretur.* Lipsius *correctionem* intellexit; quam n sententiam Reiskius πρὸς διόρθωσιν τῶν παραπτωμάτων vel τῶν διαπτωμάτων legendum censuit. Nobis visus est hoc dicere scriptor noster: *rationem istam unam omnium maxime valere simul ad terrorem incutiendum omnibus, adeoque ad deterrendos milites ab ignavia, formidine supplicii,) simul ad minuendam calamitatem,* quæ nimia esset futura, si omnes simul supplicio adficerentur. *conf. verf. 1.* Sed, re denuo considerata, probamus Casauboni interpretationem: nempe ea fuit vis istius moris, ut, quicumque fortis favore effugissent supplicium, omnem deinceps navarent operam, ut prima quaque occasione detrimentum, quod per ipsorum ignaviam accepissent Romani, tanto luculentioribus virtutis documentis repararent.

CAPUT XXXIX.

Verf. 3. In Φιάλην consentiant omnes. Lipsium, cum nullum de *patera* exemplum meminisset, admodum dubitanter quidem ψάλλον vel ψέλλιον legendum suspicantem, notavit Gronovius, commemorans Masinissam, a Scipione *urea patera* donatum, teste Livio XXX. 15. & Aelium Tuberonem ab Aemilio Paulo post rem Macedonicam e *ep. gestam argentea phiala* sive *patera*, teste Plutarcho 1 Aemilio p. 270. — *Ibid.* Φάλαρα. Scholion cod. Aug. ἀς μετωπίδας τῶν Ἰππων λέγει.

Cap.
XXXIX.
Verf. 3.

Verf.

- Verf. 4 sqq.** *Verf. 4.* εὐν ἐν ἀπροβολισμοῖς. Carent ἐν Reg. D. & Oxon. absorptum a præcedente litera ν, ut cap. 36, 9. — *Verf. 5.* Τοῖς δὲ Mendose Τῆς δὲ ed. Herv. Aug. Reg. D. — *Verf. 6.* καὶ σώσαντας caret Reg. D. Oxon.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* οἷ τε χιλιαρχοὶ δεο. Turbata utique oratio videtur; & vix satis est, si post εὐν μὲν ἐκόντες ποιῶσιν cum Reiskio, ex more noto Græcorum subintelligamus εὐ τοῦτ' ἐστὶ, καὶ τὸ δέον γίγνεται.
- Verf. 9. 10.** *Verf. 9.* χωρὶς τῆς ἐν τοῖς στρατοπ. δεο. Bene habet hic locus, nec sollicitari debuit a Reiskio, qui voluit χωρὶς τῆς ἐν τῷ στρατοπέδῳ παρεχθῆμα εὐκλείας καὶ τῆς ἐν οἴκῳ Φήμης. — *Verf. 10.* τόπους recte habent edd. cum Med. Desideratur hoc vocab. in Urb, Aug. Reg. D. Oxon. — *Ibid.* ἐαυτῶν ἀρετῆς. αὐτῶν Reg. D. sed prius fuerat αὐτῶν.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* Ὀψώνιον δεο. De *Stipendio militum* vide Lipsium lib. V: dial. 16. & Schellium in Thef. Græv. p. 1190 seqq. — *Ibid.* δύο ὀβολοῦς. Duo oboli sunt tertia pars drachmæ, quæ fere æquivaleret denario. Cum igitur denarius (ut ex Plinio novimus XXXIII. 3, 13.) Polybii ætate sedecim asses valeret; consequitur, duos obolos Romano ære, exactius si spectes, fuisse *quinque asses cum triente*. Sed, *quinos asses* fuisse diurnum stipendium Romani militis ante Iulii Cæsaris ætatem, intelligitur ex Sueton, Iul. c. 26. collat. cum Taciti Annal. I, 17. Itaque, cum propius *quinque assibus* græce nihil rotunde potuerit dicere Polybius, *duos obolos* dixit; quemadmodum II. 15, 6. *semissem, quartam oboli partem* dixerat, quamquam paulo minus valebat. Consule Id. Frid. Gronovium de Pecun. Vet. III. 2. p. 120 seqq. — *Ibid.* δραχμῆν, *drachmam*, id est, *denarium argenteum*, qui sedecim asses valebat.
- Verf. 14 15.** *Verf. 14.* ἴσον. ἴσον Reg. D. & sic ille constanter. — *Verf. 15.* πάντων τούτων ἡ ταμίαις. πάντων ὁ ταμίαις τούτων Aug.

CAPVT XL.

Cap. XL.

Vers. 2. "Όταν τὸ πρῶτον σημήνη, — „scil. tuba vel buccina.“ CASAVB. in ora Basil. — *Vers. 5.* ἀποσκευήν. παρασκευήν solus Oxon. — *Vers. 6.* ἔπειτα caret Vrb. & Aug. sed in hoc oræ adjectum ab antiq. manu.

Vers. 2 sqq

Vers. 8. Προσδοκίας δ' οὐσης. — „Videtur aliquid deesse: ex. c. δεινῆς, vel ἐπιθέσεως ἐκ τῶν πολεμίων.“ REISK. — Facile tamen hoc quidem subintelligi poterat. — *Vers. 9.* τὰ δ' αὐτὰ κάλων ἔπειτα ταῦτα. „Forte τούτων.“ REISK. — At bene & aliàs dicitur ὁ αὐτὸς οὗτος. — *Ibid.* ἴνα. Perperam ἀνά Vrb. Aug. Reg. D. sed ἴνα ora Aug. & Reg. D. — *Ibid.* κωνωνῶσι recte edd. cum Med. κωνωνοί Vrb. Aug. Reg. D. Ox. quod ex κωνωνῶτες decurtatum suspicari licet cum Gronovio.

Vers. 8. 9

Vers. 11. τριφυλαγίαν παράλληλον τῶν Ἀστράτων &c. *Vers. 11.* τριφυλαγία est triplex acies, s. acies in tres partes distincta. Tres illæ partes sunt hastati, principes & triarii. Hi iuxta acie ita locantur, ut τριφυλαγία sit ἐπάλληλος, id est, ut alteri pone alteros stent, primum hastati, deinde principes, extremi triarii. In itinere, ubi periculum ab hoste ab alterutro latere imminet, si per campum satis latum instituitur iter, τριφυλαγίαν faciunt παράλληλον, id est, ut *aquata fronte* tres illæ partes sive tres acies incedant, interjectis inter manipulos sese subsequentes impedimentis. Et hastati quidem locantur ab eo latere, a quo hostis expectatur; juxta hos principes; ad alterum latus triarii. Vbi adparent hostes, convertit se versus illud latus agmen totum, & procedunt extra agminis & impedimentorum seriem primo hastati, sequuntur principes & triarii: atque eo ipso totum agmen in justæ aciei formatam est disposita. Quod si præter opinionem accidit, ut ab altero latere adpareat hostis; progredi necesse est primum triarios, qui ab eo latere stant: sed mox succedentes principes & hastati, a tergo triariorum extra agmen progressorum subducuntur, ut per manipulorum intervalla procedentes ante illos locentur. Hoc est, putamus, quod

vers.

Verf. II. *versf. 13.* dicit, *ἐὰν μὴ ποτε προσεξέλιξαι δέη τοὺς Ἀστᾶτους.*

Pro Ἀστᾶτων, corrupte Aug. Vrb. & Oxon. ἀναστάτων habent. Pro σημαιῶν in Aug. Reg. D. & Oxon. nescimus an & in Vrb. est σημείων. Eo ex errore natus alter, ut mox pro πρώταις σημείαις sit πρώταις ἡμέραις in Aug. & Vrb. De quo errore diximus ad cap. 34, 8. neque opus est, ut ἡμέραις cum Gronovio suspicemur ex μοίραις vel σκείραις corruptum.

Verf. 13 seq. *Verf. 13* seq. *προσεξέλιξαι. προελίξαι* Vrb. *προσελίξαι* Oxon. De re confer quæ paulo ante dicta sunt. — *Ibid.* Pro *ἐὰν μὴ ποτε* est *ἐὰν δέ ποτε* in ora Aug. ab antiq. manu. In eademque ora Aug. & ora Reg. D. *versf. 14.* pro *τὸ δὲ* est *τότε*, quod editio Herv. cum Med. in contextu habet. Sed recte *τὸ δὲ* edidit Casaubonus, quod in contextu habent Aug. & Reg. D. & refertur ad *τὸ μὲν τῶν ὄπλ. σύστημα.*

Cap. XLI.

CAPVT XLI.

Verf. 3 seq. *Verf. 3.* *παρεμβάλλειν* ed. Casaub. & seq. cum Aug. Reg. D. Oxon. putamus & Med. *παρεμβαλεῖν* ed. Hervag. — *Verf. 4.* *τῆς σκηνῆς. ταῖς τῆς σκηνῆς* edd. Delevimus importunum priorem articulum, quem nec agnoscit Aug. a prima manu, nec Reg. D. — *Verf. 5.* *Γενομένων. γινομένων* Reg. D. — *Ibid.* *καταμέτρησιν. καταμέτρητον* Med.

Verf. 6. 7. *Verf. 6.* Bene habet *μετὰ δὲ ταῦτα.* Vide ad I. 29, 6. — *Ibid.* *παρ' ἣν τίθενται* correxit Casaub. præeunte Scaligero. *παρεντίθενται* ed. Herv. cum msstis. — *Verf. 7.* *Φοινικᾶς* restituiimus ex ed. Casaub. & Herv. *Φοινικᾶς* Reg. D. & ed. Gron. & Ern. — *Ibid.* *τὰ δ' ἐπὶ θάτερα,* quod ad alteram partem adinet. Mendose *τὰς δ' ἐπὶ* Aug. Reg. D. Oxon.

Verf. 9 seq. *Verf. 9.* *γίγνηται εὐσύνοπτος.* Sic perspicue Aug. Mendose *γίνετ'* edd. — *Verf. 11.* *διακλύσαντες* recte Casaub. & seq. cum Aug. & Vrb. Ceteri *διακλύσαντας.* — *Ibid.* *καὶ κατὰ μέρος.* Deest *καὶ* Reg. D. — *Verf. 12.* *τὸ δὲ παραπλήσιον.* τὸ δὲ *παραπλήσιον.* malebat Reisk.

CAPVT

CAPVT XLII.

Cap. XLII

Vers. 2. 3.

Vers. 2. Duæ voces τῶν τόπων desunt Vrb. & Reg. D. —

Vers. 3. τὴν τῆς ἕλης. Deest τὴν Reg. D. — *Ibid.* πρὸς ἄλλους καὶ ἀκατάλητους. Possis & ἄλλους καὶ ἄλλους suspicari: sed illud & significantius est, & propius scripturæ librorum. ἀκατάλητος, *dissentaneus, dissimilis.*

Vers. 4. ἄστατον recte Casaub. Et est hoc Polybianum verbum. Sæpe vero & hastatorum (ἀστάτων) nomen in ἀναστάτους corruerunt nostri librarii. — *Ibid.* ἐκάστω. Aut ἐκάστων aut ἐκάστων legendum perspicite monuit Reiskius. Nam ἐκάστω si teneas, non videmus, quo pacto τὸν κατὰ μέρος τόπον denotare possit *locum singulorum ordinum*, quæ sententia h. l. requiritur & recte a Casaubono expressa est.

Vers. 4.

Vers. 5. παρεπόμενα. Corrupte *παρασόμενα* Aug. & hinc ora Reg. A. — *Vers. 6.* περὶ τὰ στρατόπεδα, *de legionibus Romanis* interpretatus est Casaubonus; nos latiori notione, *de militia Romana*: veremur ne non satis accurate uterque, & videntur vertenda illa verba fuisse *de Castris*; tum vero καὶ μάλιστα περὶ τὰς παρεμβολάς, *Et maximo de ratione metandorum castrorum*, quam partem præ ceteris copiose & enucleate exposuit. Ceterum confer quæ notavimus ad cap. 26, 11. Pro *παραμβολάς*, mendose ἐμβολάς habent Vrb. Aug. Reg. D.

Vers. 5. 6.

CAPVT XLIII.

Cap. XLIII.

Titulum Σύγκρισις τοῦ Λακωνίων &c. adoptavi ex Reg. E. qui eum ad verbum ita exhibet. Habet autem hoc Excerptum Reg. E. usque ad sinem hujus Libri, (ad sinem dicimus cap. 58.) ut jam monuimus in Præf. T. II. p. 13. Eundem titulum editio Hervag. in ora habet; & codex Aug. in ora, sed a recentissima manu. Ab antiqua manu in ora Aug. est titulus *περὶ ἐννοστειῶν* &c. quem editio Herv. in contextu habet cum Med. Vrb. Reg. D. & Oxon. Argumenta quæ h. l. habet editio Casaub. & seqq. Πολιτεύματα παλαιά &c. ab ipso Casaubono sunt conficta, sicut cetera

cetera omnia, quæ sequentium librorum reliquiis vulgè præfixa leguntur.

Verf. 1. *Verf. 1.* περί τε τοῦ Λακεδ. Sic Vrb. & Reg. D. & Reg. E. sed in Reg. D. super τοῦ superscriptum τῆς. περί τε τοῦ τῶν Λακεδ. Med. περί δὲ τῶν Λακεδ. ed. Herv. mendose: quod in περί τε τῶν Λακεδ. mutavit Casaub. & sic exhibet Aug. — *Ibid.* Μαντινέων. Mantinensium rempublicam prorsus silentio deinde præterit. Leges horum, breviter quidem & jejune, laudat Aelianus Var. Hist. II. 22. Rempublicam Mantinensium, cum Laconica & Cretenfi republica, inter Aristocratias refert Maximus Tyr. Dissert. VI. quod convenit cum eo, quod de eisdem Mantinensibus Aristoteles commemorat Polit. IV. 6.

Verf. 2. *Verf. 2.* Ἐγὼ δὲ ταύτας μὲν εἶω. τὴν δ' Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων οὐ πάνυ τι &c. — „Possit ταύτας accipi pro ἐκείνας, & sæpe οὗτος & ἐκεῖνος ita permutant vices inter se, ut illud remotius, hoc propius significet. Sed de Cretenfibus, Lacedæmonius & Carthaginensibus sigillatim deinde loquitur: quod non possit facere, si voluisset ταύτας ad eos populos referri. Quare ταύτας necesse est ad proximum, more solito, scilicet ad Atheniensium & Thebanorum respublicas referri, & sic proinde legi: ἐγὼ δὲ ταύτας μὲν εἶω, τὴν Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων, ἃς οὐ πάνυ τι &c. Conf. c. 44. extr.“ REISK. — Quidquid sit, turbatum utique nonnihil hoc loco videtur, quod non dubitamus compilatoris culpa esse factum. — *Ibid.* πάνυ τι scripsi cum Vrb. πάνυ τοι edd. cum aliis. — *Ibid.* πολλοῦ caret Oxon.

Verf. 3. *Verf. 3.* ὥσπερ ἐκ προσκταίου τινος τύχης, velut ex subito quodam fortunæ casu. Perperam προσπρακταίου Aug. & hinc ora Hervag. προσπρακταίου Reg. D. Ceteri cum editis consentiunt. Neque vero opus erat, ut hanc lectionem sollicitaret Reiskius, qui προσκαιούσης vel προσπρακταίουσῆς suspicatus est. Vide Henr. Stephanum in Indice Thef. & viros doctos ad Hesychium in Πρόσκαιον. — *Ibid.* λάμψαντος recte Casaub. cum Reg. D. Oxon. & Med. λάμψαντος ed. Herv. Aug. Reg. E. — *Ibid.* τὸ δὴ λεγόμενον haud satis

nis adparet, ad præcedentia ne, an ad sequentia referatur: sed, ni fallimur, ex usu sermonis semper ad id, quod æquitur, refertur illa formula. Itaque veluti proverbialiter dictum significatur illud *δοκούντας ἀκμήν καὶ μέλλοντας ἔτυχεῖν*. Quæ verba, verum si spectes, sunt versus jamicus, quem a nescimus quo poeta mutuatus est scriptor ioster.

Vers. 4.

Vers. 5. οὐχ ἢ τῆς. Mendose οὐχὶ τῆς Reg. E. — *Vers. 5. Vers. 7. ἐξ ὧν.* Perperam ἐφ' ὧν Reg. C. & sic ora Aug. b. antiq. manu, & ora Hervag.

CAPVT XLIV.

Cap.
XLIV.

Vers. 2. συνανθήσασα. συνανθήσασα Aug. Reg. D. E. *Vers. 2. 199.* male. — *Vers. 3. τὸν τῶν Ἀθην.* τὸν carent ed. 1. & Med. — *Vers. 4. γίγνεται τὸ δέον. τὸ δεινόν* Reg. E. — *Vers. 5. ταῦτά.* Sic recte Casaub. cum Reg. E. & Vrsino. αὔτα ed. 1. cum aliis.

Vers. 6. ἔτι πλεῖν. Corrupte ἐπιτυχεῖν Reg. E. — *Ibid.* *Vers. 6.* τῶν μὲν ἐκσειόντων τοὺς κάλους, aliis quidem excutientibus, xplicantibus rudentes. Sic recte Aug. Reg. D. E. Et parum abit Vrb. qui habet ἐκσειόντων τοὺς κάλους, eodemque modo alter ex Mediceis, & codex Vrsini. Sed ed. Hervag. omisso prorsus isto verbo habet τῶν μὲν τοὺς σκαλμούς. Alter Mediceus τῶν μὲν τοὺς ἄλλους σκαλμούς. κάλους recte Casaubonus restituit; unde vero ἐκσυρόντων arripuerit, aut sur a certa satis codicum scriptura discesserit, non videmus. — *Ibid. κοινανήσασι. κοινανοῦσι* Reg. E.

Vers. 8. ἐν ταῖς ἀπεριστάτοις βαστώνας. Quid sit ἀπεριστάτος, intelligitur ex vi vocabuli περίσταςις, quod mollo præcessit; nempe, quem nulla circumstant pericula, cui nullum extrinsecus periculum imminet.

Vers. 9. οὐδὲν εἶ οὐ δῶ Reg. E.

Vers. 9.

CAPVT XLV.

Cap. XLV.

Vers. 1. Κρητῶν. Κριτῶν Vrb. quod ex Κρηται. *Vers. 1.* τῶν corruptum, qua forma sæpius deinde utitur codex Polybii *Histor. T. VI.* B b ille

Vers. 1. ille cum aliis. Vide statim cap. 46, 1. — *Ibid.* μεταβάντες ἄξιον ἐπιστήσασιν. Aut μεταβάντας aut ἀξιούμεν legendum contendit Reiskius; & μεταβάντας correxit Scalliger. Sed vide ad I. 14, 8.

Ibid. Ἐφορος. Quæ Ephorus de repub. Cretensium disputavit, eorum summam enucleate satis exhibet Strabo lib. X. p. 480 seq. — *Ibid.* Καλλισθένης, Πλάτων. Imperite ante Καλλισθένης particulam καὶ inseruit Hervag. cum Aug. Eam, inde ejectam, ante Πλάτων reposuit Casaub. ubi nullus codex eam agnoscit, nec quisquam admodum desideraverit. De Cretensium repub. & ejus similitudine cum rep. Spartanorum confer quæ disputavit Aristoteles Politic. lib. II. c. 8.

Vers. 3. *Vers.* 3. διέξιμεν. διέξιμεν Aug. διαξιόμεν Reg. C. — *Vers.* 4. δεύτερον δὲ. δὲ omittunt Vrb. Aug. & Reg. D. non male. conf. Adnot. ad II. 39, 4 p. 436. — *Ibid.* τὴν τοῦ διαφόρου τμήσιν bene edd. cum Med. ἀσπίσιν pecuniæ. cf. c. 46, 2.

Cap.
XLVI

C A P V T XLVI.

Vers. 1. 4. *Vers.* 1. Κρηταιῶσι edd. cum Med. Aug. Vrb. Sic rursus vers. 3. — *Vers.* 4. τὰ κατὰ τὰς ἀρχάς recte Casaub. cum Reg. E. Ceteri carent τὰ cum ed. 1.

Vers. 7. *Vers.* 7. δυοῖν γὰρ ὄντων. δυεῖν ex cod. Lugdun. citavit Gronov. in Notis editis ad h. l. Nostri codices omnes cum edd. in δυοῖν consentiunt. Vide Adnot. ad VI. 27, 4. — *Ibid.* συναρηρημένα. συνηρημένα Aug. Vrb. — *Vers.* 8. τῶν κακῶν τούτων. Mendose τοῦ κακοῦ τούτων Hervag. cum Med. Ceteri recte. — *Ibid.* συμφρονεῖν ταῦτα. Sic Casaub. & seqq. cum msstis. Mendose συμφρονεῖν ταῦτα. ταῦτα δ' ἀποφην. ed. 1. Satis erat συμφρονεῖν. ταῦτα δ' ἀποφ. Et delendam ταῦτα visum est Reiskio.

Vers. 9. *Vers.* 9. Κρηταῖς διὰ edd. cum Med. Aug. & Vrb. Desunt duæ voces Reg. E. Pro Κρηταῖς vero est Κρητας in Reg. D. Κρητες in Oxon. — *Ibid.* ἰδίᾳ καὶ κατὰ κοινὴν per-

perfecte Casaub. conf. c. 47, 2 & 4sq. — *Ibid.* σφάς. σφάς Aug. constanter.

Vers. 10. προσέχοι dederunt Vrb. Aug. Reg. D. E. *Vers.* 10. 1sq. Oxon. — *Vers.* 11. ἢ μὲν οὖν ex Vrb. adoptavit Casaub. cui consentit Aug. & cod. Vrſini. Ceterum parum refert, ἢ an οὗς legamus. Et οὗς habet etiam ora Aug. ab antiq. manu. — *Ibid.* Duæ voces οὗτε ζῆλωτῆν defunt Reg. D. & Oxon. — *Ibid.* διέξιμεν. διέκειμεν Vrb. Aug.

CAPVT XLVII.

Cap.
XLVII.

Vers. 1. τὰς δυνάμεις τῶν πολιτειῶν non incommode *Vers.* 1. h. l. *formam rerum publicarum* interpretatus est Casaubonus. Possis pariter *rationem* exponere; eodem modo quo latine *vim alicujus rei* dicimus, pro *ejus ratione & natura*.

Vers. 4. οὕτως ὅταν τοὺς τε. ὅταν abest ab ed. 1. & cō- *Vers.* 4. dicibus nostris omnibus, excepto Reg. E. Recte particulam adjecit Casaubonus, præeunte Scaligero.

Vers. 5. Κρηταίων. Κρητῶν Reg. D. E. Oxon. & ora *Vers.* 5. Hervi. — *Ibid.* εὔροι τις. Perperam εὔρη τις Reg. D. Oxon. — *Ibid.* κατὰ λόγον, quod cum ed. 1. habent codices omnes, nihili est hoc loco. Requiritur omnino dictio opposita ei, quæ præcessit, κατ' ἰδίαν. Est autem ea κατὰ κοινόν. Conf. v. 2 & 4. & cap. 46, 9. XXI. 10, 6; VII. 8, 5.

Vers. 8. τῶν τεχνιτῶν. τεχνιτῶν intelligendi *Vers.* 8. *scenici*, ut XVI. 21, 8. Conf. Wesseling. ad Dibdor. IV. 5. *Ibid.* μὴ νενεμημένους correxit Casaub. Et sic dant Aug. & Med. Sic & debuit Vrb. in quo est μὴ ἐνεμημένους. Mendose μὴ νενεμημένους ed. 1. & sic Reg. D. sed in hoc superscr. μὴ. Perfecte autem Casaub. interpretatus est, *qui in album non fuerint recepti*. Vide Sueton. Neron. c. 21. & Fabrum in Agonist. I. III. c. 16. Ceterum nusquam alibi hoc verbum, cujus quænam h. l. vis sit ignorare se professus est Reiskius, ita usurpatum novimus. Vis tatius esse προσνεμεσθαι monuit Ernestus. Proprium aliàs in ea re verbum ἀπογράφεσθαι perhibetur. — *Ibid.* παρῆ-
ματ.

- μαν. Mendose περιεμαν Vrb. Reg. D. Oxon. — *Ibid* ἀθλητικούς. κτητικούς iidem Reg. D. & Oxon. — *Ibid*. ἔργων ἀληθινῶς. ἀληθινῶν in contextum receptum velimus. Sic ἀληθινὰ πράγματα V. 36, 2. & ἀληθινοὶ κίνδουνοι XXII. 6, 11. Conf. I. 21, 3.
- Vers. 9. *Vers*. 9. ἀγομένης dederunt Vrb. Aug. Reg. D. E. quod, ex Aug. cognitum, probavit etiam Reiskius. — *Ibid*. συγκρίνοι. συγκρίνη Reg. E. συγκρίνει Reg. D. Oxon. Vicissim mox, pro ὑπάρχει, ὑπάρχοι habet Reg. D. & ὑπάρχει Reg. E. sed ὑπάρχοι idem inter lineas.
- Vers. 10. *Vers*. 10. τὴν γε συγκρ. Casaub. & seqq. cum Reg. D. E. Oxon. τὴν δὲ ed. I. cum Med. — *Ibid*. ἀπεμφαίνουσαν. ἀποφαίνουσαν Reg. D. Oxon. ἀποκοκυίαν prius habuerat Reg. E. sed statim idem librarius in ἀπεμφαίνουσαν mutavit. Suidas ἀπεμφαίνει, ἀπέοικεν.

Cap.
XLVIII.

C A P V T XLVIII.

- Vers. 2 seqq. *Vers*. 2. διαφυλάττειν. φυλάττειν Reg. D. Oxon. — *Vers*. 3. ἀφέλεια. Mendose ἀφέλεια Aug. ἀσφάλεια Reg. D. *Ibid*. ἀποτελέσειν. ἀποτελέσει Vrb. Aug. — *Vers*. 4. καὶ σωφροσ. Perperam ἢ σωφροσύνης ed. I. & Med. — *Vers*. 5. τὴν πολιτείαν. Restituimus articulum, operarum errore omissum in ed. Casaub. & seqq. — *Ibid*. αὐτοῖς ἀπέλικε. — „Forte αἰσαῦτις, in proferunt, pro αὐτοῖς.“ REISK.
- Vers. 6. *Vers*. 6. καθάπαξ. καθάπερ Reg. C. Vide ad V. 67, 2.
- Vers. 7. *Vers*. 7. Λοικόν ἦν. Λοικόν ἦ tenens Reiskius, δὲ in ἔδει mutatum voluit. Quod si ἦ voluisset Polybius, post τοῖς πολίταις nobis visus est repositurus fuisse illam particulam. Postquam ἦν in ἦ fuit corruptum, inseruit aliquis verbum εἶ ad complendam sententiam. conf. ad III. 28, 5.
- Vers. 8. *Vers*. 8. πρὸς τοὺς ἄλλους Ἐλ. Deest τοὺς Vrb. Reg. D. E. Oxon. Et in Aug. intra lineas adscriptum, a prima tamen manu, ut videtur.

CAPVT

CAPVT XLIX.

Cap.
XLIX.
Verf. 1.

Verf. 1. διότι. ὅτι Reg. D. E. Oxon. — *Ibid.* ἐπ' ἐξανδρακοδ. ὑπ' ἐξανδρακοδ. ed. 1. temere & invitis msstis. ἐπ' ἀνδρακοδ. Reg. D. Oxon. — *Ibid.* Μεσσηνίους. Μεσσηνίους Reg. E.

Verf. 3. τὴν ἐν τοῖς Ἑλλ. Carent ἐν Reg. D. Oxon. — *Verf. 3i*
Ibid. τούτοις αὐτοῖς. Speciosum est ταύτοις αὐτοῖς, & id habet Med. Ab auctoris mente prorsus aberravit Reiskius, cum ait, sententiam postulare ταύτους ἠνάγκασαν αὐτοῖς ὑπομῆναι ποιῆν τὸ προστατόμενον, id est, hos (a se devictos populos) coegerunt, sibi (Lacedæmoniis) morem gerere ἔδιδδο ἀυδiantes esse. Persis dicto audientes fuisse Spartanos dicit Polybius, eo quod infamis pacis Antalcidicæ arbitrum regem Perfarum fecerunt. Vide *vers. 5.* & de Pace illa ἐπ' Ἀνταλκίδου conf. ad I. 6, 2. *Eod. vers. 5.* ἐνπερῆσαι. ἀπορῆσαι. ora Aug. ab antiq. man.

Verf. 6. ἑλλήπες. Suidas ἑλλήπες τὸ ἐνδεές. Et rursus *Verf. 6.*
idem: ἑλλήπουν τὸ ἐνδεές. ἑλλήπες δὲ, διὰ τοῦ ι.

Verf. 7. τὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανόδους καὶ παρακομιδὰς. *Verf. 7i*
Veremur ne non satis recte hæc interpretati simus, vel domum ipsi repetere, vel res necessarias advehendas curare. Non agitur sane de rebus domo advehendis, nam εἰς τὴν οἰκίαν pariter ad ἐπανόδους & ad παρακομιδὴν refertur. Rectius fortasse Causaubontus: quam brevi tempore ἔσδ domum ipsi repeterent, ἔσδ sua etiam convenerent. Sed alias παρακομιδὴ est trajectio fluminis vel maris, III: 43, 5: V: 5, 3. Itaque videndum, an ποιούμενοι τὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανόδους καὶ παρακομιδὰς sit domum revertentes sive pedibus sive navibus: neque enim obstat, quod deinde demum versu seq. classes commemorat; ibi enim eas dicit quæ extra Peloponnesum sunt missæ, nunc vero de expeditionibus loquitur in alias partes ipsius Peloponnesi susceptis, quæ & terra & mari fieri potuerant.

Verf. 10. ἀργυρολογῶν. ἀργυρολόγον Reg. D. Oxon. *Verf. 10.*

CAPVT L.

Cap. L.

Vers. 1. a.

Vers. 1. παρεξέβην. παρέβην Reg. D. Oxon. — *Vers. 2.* ἀποδοχ. τῆς πολιτείας. τῆς πολιτ. ἀποδοχ. Reg. D. E. Oxon.

Vers. 3.

Vers. 3. In κἀκείνου cum edd. consentit Med. Præferendum autem κἀκείνο videtur, scil. τὸ πολλῶν μὲν δεσ. Nam si referretur ad id quod præcessit, dicturus fuisse videtur καὶ τούτου κάλλιον. κἀκείνο κάλλιον. τὸ πολλῶν μὲν ἠγείσθαι eodem modo dictum est, ac οὐ τούτου εἶναί ἐποληκτέον τέλος. τὸ νικήσαι, III. 4, 9. & alia ejusmodi, quæ collecta a nobis vide ad IX, 3, 9. — *Ibid.* πρὸς αὐτὸν adoptavimus ex Aug. Reg. D. E. Oxon. & Leid. quod necessario requiri monuerat jam Gronovius.

Vers. 6.

Vers. 6. αὐτοῖς τῆς. αὐτῆς τῆς εὐπορίας Reg. D.

Cap. LI.

CAPVT LL.

Vers. 1.

Vers. 1. De *Carthaginienſium Republica* conf. Aristot. Polit. lib. II. cap. 9. — *Ibid.* συναστᾶσθαι edd. Aug. Vrb.

Vers. 2.

Vers. 2. τὸ γερόντιον, τὸ carent Reg. D. Oxon. Pro γερόντιον, in quod excepto Reg. E. consentiunt scripti libri cum editis, γεροντέιον vel γεροντιεῖον legendum suspicatus est Reiskius. Nec vero temere quidquam mutandum. Hesychius: Γερωῖα· γερόντια. ἦν γὰρ σύστημα γερόντων. Rursus vero idem: Γερωῖα· γερόντια, κατὰ Λάκωσι, Καρχηδονίοις, (sic enim pro vulgato Λακεδαιμονίοις utique legendum,) καὶ Κρησί. Ad quæ loca prætermisſum esse ab Interpretibus hunc Polybii locum monuit Ernestus in Lexic. Polyb. Non displicet τὸ γεροντικόν, quod cum Reg. E. habet ora Hervagii, Γερουσίαν Carthaginensium dicit Aristot. II. 9. & eodem modo Polyb. X. 18, 1, ubi γερουσίαν distinguit a συγκλήτῳ. — *Ibid.* καθηκόντων αὐτῶν. Perperam αὐτῶν Aug.

Vers. 3.

Vers. 3. Ἀννιβιακόν Med. Aug. Vrb. cum edd. Mendose Ἀννιβικόν Reg. D. Oxon. Vide ad I. 3, 2.

Vers. 4.

Vers. 4. καὶ πράξεως, Haud fatis adparet, quo pacto πράξις conferri possit cum σώματι & πολιτεία, δε, quod

quod si de quaque πράξι, de quaque re gesta, dici utcum- Verf. 4.
que potest, habere eam primo incrementum, & deinde
florem vigoremque, tamen ægre intelligitur, quo pacto
cuique rursus Φθίσιν etiam tribuat. Itaque vide an τά-
ξεως scripserit Polybius, ut τάξιν intelligat quamcumque
constitutionem vel ordinationem, quodcumque institutum.
Apud Aristotelem quidem l. c. ἡ τάξις τῶν Καρχηδονίων est
institutum Carthaginensium, aut constitutio reip. Poe-
norum.

Verf. 5. παρήμαζεν, deflorebat, in eo erat ut deflore- Verf. 5.
ret & senesceret. Imperfectum illud tempus dederunt
Vrb. Aug. Reg. D. E. παρήμασεν Med. cum edd. quod
Cafaubonus defloruerat & effæta jam erat interpretatus est,
aoristo primo in notione plusquamperfecti accepto.

Verf. 7. τὰ Ῥωμαίων Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. τὰ Verf. 7. 8.
τῶν Ῥωμ. edd. cum Med. — Verf. 8. ἢ καὶ bene habet,
quare etiam. Mendose ἢ καὶ ed. 1. — Ibid. τῷ βουλευ-
εσθαι. Perperam τὸ βουλ. ed. 1. & Aug.

CAPUT LII.

Cap. LII.

Verf. 1. πρὸς τὰς κατὰ θάλατταν adoptavimus ex Aug. & Verf. 1.
intelligimus χρείας, quemadmodum mox verf. 2. dicit τὸ δὲ
παρὶ τὰς πεζικὰς χρείας. πρὸς τοὺς κατὰ θαλ. Reg. D.
Oxon. πρὸς τὰ κατὰ θαλ. edd. cum Med. Vrb. Reg. E.
quod & ipsum ferri poterat.

Verf. 3. παρὶ τοῦτο recte Vrb. Aug. Reg. C. D. Oxon. Verf. 3.
& Leid.

Verf. 7. Verba οἱ γὰρ absorberi potuerunt a sequente Verf. 7.
ὅπερ. Sive autem οἱ γὰρ, sive ἐκεῖνοι γὰρ, aut aliud quid
scripsit h. l. Polybius, manifestum est relatum id fuisse ad
Romanos, non ad Pœnos.

Verf. 9. τῆς ναυτικῆς χρείας. Præferendum hoc pu- Verf. 6 10.
tavimus, quod dederunt Aug. Reg. D. E. Oxon. τῆς ναυμα-
χικῆς χρείας edd. cum Med. & Vrb. — Verf. 10. ψυχι-
κῆς. σὺψυχικῆς ed. 1. cum Med.

Verf. II.

Verf. XI. τυχεῖν ἐν τῇ καρδίᾳ. Quod desideratur vulgo ἐν in edd. & plerisque msstis, sæpe id factum vidimus præcedente litera ν, quæ eam particulam absorpsit: sic c. 36, 9. 39, 4.

Cap. LIII.

CAPVT LIII.

Verf. I.

Verf. I. μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου, cum reliquo omni cultu, ornatu, honorum insignibus, quibus vivus usus erat. Adjectum vocab. λοιποῦ refertur ad cetera, quæ nunc ad pompæ splendorem accedunt, & quæ singularia erant apud Romanos in ista cærimonia; ac præcipue, quod eum, qui sic efferebatur, comitabantur imagines majorum, de quibus dicit verf. 6 sqq.

Ibid. ἑστῶς ἀναγῆς, stans conspicuus, vel erectus ut conspici possit. Non de ipso corpore mortui hoc videtur intelligendum, quod arca inclusum latebat; (conf. Dionem LVI. 34.) sed de cerea imagine, quæ ad defuncti similitudinem erat efficta, ut in Cæsaris funere apud Appian. Civil. II. 147. & in Augusti apud Dionem Cassium l. c. vel potius de vivo homine, qui, corporis habitu quam simillimus defuncto, vultum impositum gerebat ad ejusdem defuncti similitudinem cera expressum. Nam quod de imaginibus majorum mox dicit verf. 6. funus comitantibus, si conferas quæ apud Dionem Eclog. V. ex lib. XXXI. legimus, (T. II. ed. Wessel. p. 518sq.) intelliges, eandem rationem fuisse personæ defuncti, quæ in exsequiis conspicietur. Atque id ipsum significare Polybius videtur verf. 4 sqq. & planius etiam fortasse h. l. rem exposuerat, sed turbatum aut prætermisum nonnihil videri potest ab Excerptorum horum compilatore aut a librariis. ἑστῶς vero, cum opponitur τῷ κατακλιμένῳ, reclinato, non solum de eo dicitur qui *pedibus stat*, sed & de eo qui *erectus sedet in lectulo vel in curru*. Sic quidem apud Herodian. IV. 2, 19. (cujus verba mox proferemus ad verf. 6.) ἐφιστάτες dicuntur qui *in curribus sedent*. Atque eodem modo
hic

hic videtur vertendum *ἰστῶς, σρεῖξιος*, ut intelligatur *σρεῖξιος sedens*.

Verf. 2. ἂν μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλείπηται. καταλείπεται Reg. D. E. Oxon. De re confer Reimar. ad Dion. l. c. not. 179. — *Ibid. λέγει περὶ τοῦ τελευτημιότου τὰς ἀρετὰς*. Abundare utique videri potest præpositio *περὶ*, sed a Polybiano stylo non alieni sunt hujusmodi pleonasmī. conf. ad c. 56, 4.

Verf. 3. τῶν κηδεύοντων. Perspecte Casaubonus, *eorum ad quos funus pertinet*: & in ora Basil. notaverat: „scribe κηδεύοντων.“

Verf. 5. ἢ δὲ εἰκῶν, ἔστι πρόσωπον &c. πρόσωπόν ἐστι Oxon. Plinius Hist. Nat. XXXV. 2. *expressi cera vultus simulaculis disponebantur armaris, ut essent imagines quæ comitariantur gentilitia funera*. — *Ibid. κατὰ τὴν ὑπογραφήν* Perperam μετὰ Aug. Reg. D. Oxon. & *ὑπογραφήν* Reg. D. E. Oxon. & ora Aug. Proprium vocabulum ἢ *ὑπογραφή*, de *suco & pigmentis*, quibus color quem volumus conciliatur faciei.

Verf. 6. ταύτας δῆ. Bene habet vulgatum *ταύτας δὲ*, in quod cum editis consentiunt Med. Reg. D. E. Oxon. Atque id revocatum velim. Nulla signata vis est h. l. particulae *δῆ*. — *Ibid. θυσιᾶς ἀνοήγοντας. θυσιᾶς ἀνάγοντας* Reg. E.

Ibid. περιτιθέντας ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατὰ τὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἕλλην παρμοσπὴν. δοκοῦσι restitui ex Urb. & Aug. cum mendose vulgo *δοκῶσι* legeretur cum Med. Reg. D. E. & Oxon. Plana oratio: *περιτιθέντας* (scil. τὰς εἰκόνας, τὰ πρόσωπα illa, de quibus dixit verf. 5.) *τοῖς δοκοῦσιν εἶναι ὡς ὁμοιοτάτοις &c.* Et perspicua sententia: *vultus illos cera expressos circumponunt (vel imponunt) hominibus, qui videntur defunctis simillimi esse & statura & reliquo corporis habitu, vel reliqua corporis forma*. Vocabulum *περικεπή* sæpius apud Polybium de *exteriori corporis habitu cultuque* usurpatur, (vide V. 81, 3. X. 25, 5. XXXII. 20, 2 & 5. & XXXII. 16, 5.) & sigillatim quidem

Verf. 6.

de vestitu, & alio adparatu; sed nihil impedit, quo minus de ipsius corporis habitu & forma intelligamus, quæ notio & convenientissima huic loco est, & origini vocabuli maxime consentanea. Nam quod a comæ circumcissione ductam similitudinem putavit Reifkius, id quidem nescimus quo fundamento nitatur: immo vero idem est περιουπή ac ἔλη τοῦ σώματος περιγραφή, qua ipsa dictione in eadem re, quæ hic agitur, usus est Diodorus loco jam laudato: (T. II. p. 519.) quod ipsum perspecte GUIL. BUDAËVS, de Diodoro quidem nihil cogitans, veluti divinatione quadam vidit, cum in Comment. Ling. Græc. adlatis Polybii verbis, in quibus hæremus: „Hic περιουπή, ait, significat, nisi fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, hoc est, *limitamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφὴν.*“ — Nempe forma, figura, exterior rei conformatio περιουπή dicitur, a circumcisis undique atque definitis limitibus. Eademque prorsus ratione Plutarchus in Amatorio, pag. 765. ed. Wechel. cognato vocabulo περίουμα usus est, ubi, translato ad animi habitum sermone, περίουμα τοῦ καλοῦ καὶ εἰδωλον, honesti formam atque imaginem sive speciem dicit, quæ in animo cernitur hominis virtutem colentis, & ex dictis ejus factisque elucet: & ibidem quidem, si contuleris quæ præcesserunt, intelliges, vocabulum εἰδωλον quidem respondere τοῖς χρώμασι καὶ εἶδαι, coloribus atque speciebus, περίουμα vero τοῖς σχήμασι, quatenus σχῆμα figuram sive formam geometricam significat suis lineis determinatam ac veluti circumcissam. Mire vero a Polybii sententia aberravit Casaubonus, qui locum hunc latine sic est interpretatus, ad funeris elationem eas (imagines) proferunt; & ut quam simillimæ sint defuncto, reliquum etiam corporis truncum adjiciunt: quam interpretationem alii docti viri, qui de Antiquitatibus Romanorum scripserunt, bona fide secuti sunt. Imo vero, vivos fuisse homines, qui, imposito cereo vultu ad mortuorum similitudinem expresso, & vestibus eorum induti, personas eorundem referebant, ex tota Polybii descriptione satis adparet. Proinde

inde & statim subiicit, οὗτοι δὲ προαναλαμβάνουσιν ἐδῆ-
 τας &c. hi vero induunt vestes, & vers. 8 (sq. αὐτοὶ μὲν
 οὖν οὗται ἐφ' ἀρμάτων πορεύονται &c. hi ἰπρὶ ἰσθμῶν ve-
 huntur. . Ἐ, postquam ad Rostra venerunt, ordine omnes
 sellis insident eburneis. Eademque res ex sæpius laudata
 Diodori ecloga, quamquam nimis mutila atque contracta,
 satis etiam nunc intelligitur. Quin etiam ad Herodiani
 usque ætatem aliquid durasse illius moris, perspicue do-
 cet hic scriptor in illustri illa descriptione cærimoniæ Con-
 secrationis defunctorum Cæsarum lib. IV, c. 2. ubi vers. 19,
 ait: ἄρματα τε περιέρχονται, φέροντα τοὺς ἐφεστατάς ἡμ-
 Φιεσμένους μὲν τὰς περιπορφύρους ἐδῆτας, προσωπέα δὲ
 περικειμένους, εἰκόνας ἔχοντα ὅσοι Ῥωμαίων ἐνδόξως ἐστρα-
 τήγησαν ἢ ἐβασίλευσαν. Id est: circumaguntur curvus,
 quibus insident homines, togis vestiti purpureis, Ἐ larvas
 induiti, quæ imagines referunt celeberrimorum imperato-
 rum principumque Romanorum. Ad efficiendam senten-
 tiam quam Casaubonus in Polybii versione h. l. expressit:
 (ut alia jam taceam incommoda, quibus illa premitur) præ-
 ὁμοιοτάτοις scriptum oportebat ὁμοιοτάται, quo pacto ex
 conjectura scripsit Budæus loco paulo ante laudato; sed in
 vulgatam lectionem recte consentiunt libri omnes. Reif-
 kius ὁμοιοτάτοι suspicatus erat, subintelligens εαυτοῦ, &
 alia insuper partim temere mutans, partim in transversum
 rapiens; neque tamen commodam sententiam extricavit.

Vers. 7. οὗτοι δὲ. Caret δὲ ed. 1. invitis msstis no-
 ttris. — Ibid. προαναλαβ. προσλαμβάνουσιν Reg. D. —
 Ibid. ἐδῆτας adscivimus ex Aug. & sicut requirebatur ob id
 quod sequitur περιπορφύρους &c. Perperam ἐδῆτα edd. cum
 aliis msstis. περιπορφύρους vero corrigit æquus Lector;
 imprudentibus nobis, error operarum ex Ernestina edi-
 tione in nostram est propagatus. — Ibid. Quatuor verba
 εὐν δὲ τιμ. πορφ. desunt Reg. E.

Vers. 10. παραστήσασί τινα idem est ac παραστήσασί τιμ
 ὄρουν I. 45, 3. IV, 5, 9, & sæpius alibi.

CAPVT LIV.

Cap. LIV.

Vers. 3. *Verf. 3. συνακολουθούσης. ἀκολουθούσης Aug.*

Vers. 4. 5. *Verf. 4. προδήλους εἶλοντο θανάτους. Nota omnibus exempla; quorum nonnulla collegit Valerius Max. V. 6. —*
Vers. 5. τοὺς ἰδίους υἰοὺς &c. Sic L. Iunius Brutus, Liv. II. 5. A. Postumius, Liv. IV. 29. T. Manlius Torquatus, Liv. VIII. 7.

CAPVT LV.

Cap. LV.

Vers. 1. *Verf. 1. Κόκλην &c. Vtique cum Reiskio malimus Ὁράτιον γὰρ τὸν Κόκλην ἐκκληθέντα. Sane sic, si non scripsit, scribere debuit Polybius. Ceterum in Horationum nomine sicut in latino sermone brevem faciunt primam syllabam, sic & græce apud Dionysium Halic. & apud Cassium Dionem o breve constanter usurpatum scimus, quemadmodum h. l. apud Polybium eum plerisque mastis Ὁράτιον editum erat. Conf. quæ notavimus ad Appiani lib. I. Ecl. 9. Cum vero apud Polybium III. 22, 1. in ω longum, quod h. l. antiquissimus codex Vrb. exhibet, libri consentiant omnes, putavimus ea scriptura usum esse Polybium, quasi a græco ὄρα derivatum esset nomen. Apud Plutarchum Ὁράτιος quidem per o editum est T. II. p. 307. ed. Wechel. sed Ὁράτιος ibid. p. 309. & T. I. p. 105. Apud Suidam tam in serie vocum ab Ω incipientium occurrit hoc nomen quam in eorum quæ primam literam o breve habent. — Ibid. καταντιπρὸ Aug. Vrb. Reg. D. Oxon. κατ' ἀντιπρὸ Reg. E. κατ' ἀντιπρὸς edd. cum Med. — Ibid. πέραιτι. Corrupte, παράτω edd. cum Med. — Ibid. τοῖς κατόπιν. τοῖς κατὰ πόλιν Reg. D.*

Vers. 2. *Verf. 2. τραυμάτων πλήθος. καὶ τραυμ. πλ. edd. cum Med. & Aug. Delevimus conjunctionem cum Vrb. Reg. D. E. Oxon. — Ibid. καὶ διακατέσχε. καὶ deest hoc loco solum Aug. qui præterea κατέσχεσ habet pro διακατέσχε.*

Vers. 3. *Verf. 3. κατὰ προαίρεσιν μετήλλαξε τὸν βίον. Casaubonus: spontaneam mortem oppetiit. Ad quem locum hæc notavit PALMERIUS: „Hoc loco dissentit a Polybio Livius*

ius [II. 10.] & cum eo Dionysius Halicarnassens, [V. 24.] Vers. 3.
 quo credo Livius plura mutuatus est. Potior tamen mihi
 Polybii antiquioris & vetustioris fides: posteriores, ut hi-
 storiam bellam facerent, sic mutarunt. — At, quem-
 dmodum dubie de ea re locutus Livius est, cum, *τοῦ
 ἔμφυτον*, ait, *πλεονεκτητέραν ἀποδοτέραν, ἢ τῆς
 ἀρχαίας*, pariterque Florus l. 10. sic consulto ambiguis quodammodo
 verbis usus Polybius videtur: nam *κατὰ προκείμεναι μετα-
 λαβὴς τὸν βίον* pariter de eo dici potest, *qui periculo sponte
 suscepto succumbit*, ac de eo, *qui, cum morti se destinasset,
 incolumis tamen evadit*.

CAPUT LVI.

Cap. LVI.

Vers. 2. οὐδὲν αἰσχρόν. αἰσχρόν οὐδὲν Reg. D. Oxon. — *Vers. 2. 3
 bid. καὶ τοῦ πλεονεκτητέιν.* Carent h. l. τοῦ Reg. D. E. Oxon. —
Vers. 3. κατὰ τοσοῦτον. κατὰ τοσοῦτο.

Vers. 4. σημεῖον δὲ τοῦτο. Sic Vrb. Aug. Reg. D. E. Vers. 4.
 Oxon. & Vrlin. Corrupte *σημεῖον δὲ τῶν παρὰ μὲν* ed. 1.
 um Med. Conf. III. 30, 2. Sed ut h. l. Casaub. *τούτων*
 profuit, sic IV. 44, 3. omnes dant *σημεῖον δὲ τούτου.* —
bid. θάνατός ἐστι περὶ τοῦτο πρόστιμον. Sic Vrb. Aug.
 Reg. E. Mendose *παρὰ τοῦτο* Reg. D. Oxon. *περὶ τοῦ-
 οῦ* edd. cum Med. Satis fuerat *τούτου* absque *περὶ*. Sed
 et illud ferri posse videtur. Forsan autem ad *πρόστιμον*.
 articulum τὸ adjecit Polyb. ut VI. 16, 2.

Vers. 5. ἀνόμοιον. Mendose *ἀνομον* Vrb. & Aug. in *Vers. 5* seqq.
 contextu. — *Vers. 6. πρὸς τὸ βέλτιον.* Perperam ca-
 rent τὸ Vrb. & Aug. — *Vers. 7. τοῖς ἄλλοις.* Mendose
οἷς ἄλλοις iidem. — *Vers. 8. ἐπιτραπέζιαι* ed. Casaub.
 et seqq. cum Vrb. Aug. Reg. E. — *Vers. 10. εἰ μὲν γάρ.
 perperam caret γάρ* ed. 1. — *Ibid. ἴσως οὐδὲν ἦν ἀναγκ.
 ἴσως οὐδὲν ἂν ἦν ἀναγκ.* Reg. E. Vtrumque recte. Conf.
 d I. 1, 1.

Vers. 12. εἰ νῦν εἰπῆ &c. εἰπῆ καὶ ἀλόγως εἰ νῦν Reg. C. Vers. 12.
 quod magis placet.

Vers.

Verf. 13. *Verf. 13. εὐν ταλάντου μόνον πιστευθῶσι.* - Sic Vrb. & Aug. *τάλαντον*, edd. cum Med. & Reg. E. & ora Aug. ab antiq. manu. *ταλάντων* Reg. D. Oxon. Non aspernamur *τάλαντον*, sed *ταλάντων* Polybianum esse putavimus. Sic XVIII. 38, 6. *πιστευθεὶς γὰρ τῆς Κύπρου.* Et intelligitur *πρæpositio περί.* Conf. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 364.

Cap. LVII.

CAPVT LVII.

Titulata in Codicibus nullum habet hæc Eclogæ. Sed **trouum** hoc esse Excerptum, nec proxime coherere cum eis quæ præcedunt, satis adparet, & in Cod. Vrb. significatur peculiari signo, quo initium novæ cujusque Eclogæ signari solet.

Verf. 1. 2. *Verf. 1. προσδεῖ λόγων* Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. — *Verf. 2.* In *δυεῖν* consentiunt omnes libri nostri cum editis in Lugdunensi esse *δυεῖν* notavit Gronov. ad cap. 46, 7.

Verf. 2. *Verf. 2. τεταγμένην* scribendum perspecte monuit Vrb. finus, neque vero discessum ab exemplo Casauboniano ad hunc locum ex codice Mediceo notavit Gronov. in collatione illius codicis. Sicut τὸ *τεταγμένον* hic opponitur τῷ *ἀσάτω*, sic cap. 25, 10. pro synonymis usurpantur *δοτικῶς* & *τεταγμένος*. *ἀσάτου* ἔχει *θεωρίαν*, *non habet certam rationem*; *τεταγμένην*, *certam*.

Verf. 3. 4. *Verf. 3. εἰς ἄλλα* recte Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. *εἰς ἄλλα* ed. Herv. cum Med. Vide cap. 5, 1. & de tota re conf. cap. 5 seqq. — *Verf. 4. προειπεῖν.* Mendose *προσειπεῖν* Vrb. Aug.

Verf. 6. *Verf. 6. ἀρχεῖ* Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. Mendose *ἀρχη* Reg. E. *ἀρχῆ* ed. 1. cum Med. ubi sicut littera *χ* mendose pro *ξ* posita est, sic vicissim vulgo ab omnibus *ξ* pro *χ* scriptam vidimus I. 59, 8.

Ibid. τὸ τῆς ἀδοξίας ὄνειδος. **ΚΕΙΣΚΙΝΣ**, sic scribere iubens; interpretatus est *ignominia conditionis privata*. — „Nam *ἀδοξία* est, inquit, cum quis est *ἀδοξος*, *inglorius*, *ignobilis*, *honoris* & *publici numeris exfors*: quo sensu legitur hæc vox apud Diodor. Sicul. T. I. p. 71. lin.

lin. 76. Male apud Dionem Cassium p. 118, 87: *αδοξία* Verf. 6.
 vertitur *ignominia*: est enimvero *conditio privata*; nam
 opponitur regno seu regiae majestati. Sic quoque est apud
 Plutarch. p. 1064, 12. — Cum haud dubie corrupta esset
 vulgata scriptura, Reiskii adoptavimus emendationem, non
 quod certissimam putarem, sed quod certius nihil habere-
 mus. Et intelleximus quidem, specie non carere id quod est
 in cod. Reg. E. *εὐδοξία εἶδος*, quasi dicat *species*, sive
splendor & illecebra gloriae ac celebritatis: sed nescimus
 quid alieni ab usu graeci sermonis, certe a Polybiano stylo,
 visum est habere vocab. *ἔδος* ista connexionem istaque no-
 tione usurpatum.

Verf. 7. λήψεται δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς μεταβολῆς ὁ δή- Verf. 7.
 μος &c. *titulum vel nomen factae mutationis feret populus;*
auctor mutationis populus habebitur celebrabiturque: (conf.
 I. 31, 4. X, 23, 2.) scilicet *populi* nomine se tegent ii, qui
 multitudini blandiuntur, & ad moliendas res novas eam
 excitant: itaque novum rerum statum *status popularis &*
libertatis nomine decorabunt; sed revera erit *dominatio*
multitudinis atque *turbæ*, absque legum verecundia, fru-
 dio, ira, invidia, cupiditate omnia agentis, & in eam
 partem semper sese moventis, in quam ab adsentatoribus
 fuerit abrepta; donec inveniatur, qui, observata occa-
 sione, sublatis æmulis, de improvviso regnum atque ty-
 rannidem rursus est occupaturus. (conf. cap. 9, 5-9.) Eum
 dicit statum, qualem nostris his diebus esse novam Fran-
 ciae constitutionem calumniose clamant hi, qui, fractas
 suas immodicas opes & repressam insolentiam dolehtes,
 ignoscere philosophiae non possunt, quod afflictum mise-
 rata statum quo nimis diu populus Francorum depressus
 jacuerat, descendere tandem de caelo, sedemque inter-
 nos sigrere, & ordinare moderarique res nostras dignata
 est. Romam quidem cogitatione si redeas, & turbas co-
 gites Gracchanas, tum Syllae, Caesaris, Triumvirorum-
 que tempora, intelliges, non nimis longe a vero aberrasse
 Polybii praesagium.

Ibid.

Ibid. ἀδυσία. Mendose & invitis mstiti ἀδυσία ed. 1. — *Ibid.* ἐδ χάρινδῃ. Perperam ὁ ἔχρινδῃ Aug. Reg. D. E.

Verf. 10. *Verf.* 10. ἴδῃ πῃ vel ἴδῃ πῃ Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon.

Cap. LVIII.

CAPVT LVIII.

Verf. 169. *Verf.* 1. παρεβήμεν recte dederunt Aug. Reg. C. ut II. 36, 1. V. 13, 1. & alibi. — *Verf.* 2. περὶ Κάριον in sing. numero utitur illo nomine III. 107, 2. IV. 1, 2. & alibi. — *Ibid.* συνεχάρη. Mendose συνεχάρη ed. 1. & Med. — *Verf.* 3. ἀέκαμψα. ἔκαμψα Reg. D. E.

Verf. 4. *Verf.* 4. ἐκπερούμενος ed. 1. contententibus mstitis: id est, cum jam egrederetur castris. ἐκπερούμενος ed. Casaub. operarum errore, cum ἐκπερούμενος voluisset editor, quod expressit Gronov. & Ernest. & commodius utique erat, nec tamen necessarium. Sic vero Cicero, de Offic. III. 32. ipsum Polybium auctorem citans, ait: unum ex decem, qui paullo postquam egressus erat e castris redisset, quasi aliquid esset oblitus, Romam venianfisse. Pariter Livius XXII. 58. quibus egressi castris essent unus ex iis &c.

Verf. 5. *Verf.* 5. μὴ φθνήσῃ τοῖς ἐκλωκόσι τῆς σωτηρίας. Sic recte Aug. & Reg. C. Et sic poscebat graeci sermone usus. — *Ibid.* τρεῖς μνᾶς, tres minas, id est, trecentos denarios argenteos s. nummos quadrigatos, ut in hac historia ait Livius XXII. 52. & 57.

Verf. 7. *Verf.* 7. κατὰ τὰς μάχας περιπεπτῖ. ἐλατῖμασι. μεγάλοι περιπεπτοκότες ἐλατῖ. κατὰ τὰς μάχας Reg. D. Oxon. — *Ibid.* ἐστερημένοι τότε τῶν συμμάχων recepi ex Vrb. Reg. D. E. & Oxon. Mendose ἐστερημένοι τῶν τότε τῶν συμμάχων ed. 1. & Med. ἐστερημένοι τῶν τότε συμμάχων Casaub. & seqq. cum Vrsino & sic Aug. — *Ibid.* πατρίδος αὐτοῖς. πατρίδος αὐτῆς solus Oxon.

Verf.

Vers. 9. εὐκορῆσαι. Corrupte *εὐκοροῆσαι* ed. 1. cum *Vers. 9 sq.*
Med. — *Vers. 10. τοσοῦτον ἀπέσχον* scriptimus cum Aug.
Iulgo ceteri τοσοῦτ' ἀπέσχον. — *Ibid. ὡς τε οὔτε. ὡς*
ὔτε Reg. D. Oxon.

Vers. 11. τοῖς τε παρ' αὐτῶν, suis. Sic teste libri no- *Vers. 11 sq.*
tri omnes. conf. ad III. 9, 2. — *Ibid. ἠσ/ωμένοις* resti-
uimus ex ed. 1. & msstis, qui in hoc consentiunt. conf. ad
X. 3, 8. — *Vers. 13. χαρῆναυ νικήσαντα. νικήσαντά*
χαρῆναυ Reg. E. — *Ibid. καταπλεγέντα.* Perperam κα-
πληγέντα Aug.

CAPVT LIX.

Cap. LIX.

Ἀποσπασμάτια ista, id est *minora Fragmenta* ex par-
tibus eis libri sexti, quæ periere, decerpta, & partim in
Eclogis Valefianis, partim in ora Codicis Vrbinatis, par-
tim ab Athenæo, partim denique a Stephano Byzantino
conservata, congregimus in hoc caput, & ad finem reliquo-
rum Excerptorum ex hoc libro rejecimus, quoniam, ex qua-
siam parte libri decerpta sint, haud satis adparebat. Quod
i tamen conjecturæ locus est, videntur pleraque, si non
omnia, ex priore libri parte, quæ Archæologiam Roma-
nam, id est vetustiore Romanorum Historiam contine-
bat, delibata.

Vers. 3. κατὰ τὸν Ἡσιόδου. Vide *Ἔργ. καὶ Ἡμερ.* *Vers. 3.*
Vers. 40. (30. ed. Brunck.) Adde Polyb. V. 32, 1. & ibi
notata.

Vers. 4. ὑπόθυψις, fomes, incendium. Conf. ad V. *Vers. 4.*
12, 3.

Vers. 6. Πύγχοις rescriptimus ex Athenæo, cum *Πύγκος* *Vers. 6.*
esset in editionibus Polybii in fragmentis Polybianis, er-
rore operarum Casauboni in ceteras editiones propagato.
Πύγχοις recte dederat Vrbinus in Polybii Fragmentis p.
129. errore putamus operarum Casauboni. Fragmentum
item hoc ad alium potius quemcumque librum Polybii,
Polybii Histor. T. VI. C e quæ

quam ad sextum hunc videtur pertinere, in quo non apparet, quo pacto *Aetolia* facta fuerit mentio. Et facile credi potest, errauisse in numero libanos Athenæi.

Verf. 7. *Verf. 7. Ὀλλιον.* — „Videtur hoc fragm. ad bella Romanorum cum Hetruscis pertinere.“ REISK. De *Volcis* (vel *Volcio* (sic enim latino ore efferebatur, & *Volcium* in latina nostra versione rescriptum malimus;) vide Cluveri Ital. Antiq. lib. II. cap. 3. p. 514 sq.

* * * * *

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI VII.

Lib. VII.

RELIQUIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. 1. De defectione Campanorum ad Hannibalem vide *Vers. 1, 2.*
Liv. XXIII. 2 seqq. Adde Fragmentum, quod
est apud Suidam in *Καπύη*, quod retulimus in Spicilegio
Fragmentorum ex lib. VII. Tom. V. p. 92. — *Vers. 2. διδὲ*
περ ὑπὸ Ῥωμ. ἀνήμεστα θεινὰ ἔπειθον. De pœna, quam
deinde Campani dederunt Romanis, vide Liv. XXVI.
15 seq.

Vers. 3. Πετηλινά. De nomine confer Adnot. ad App. *Vers. 4.*
piani Hist. Annibal. c. 29. & c. 57. De *Petelinorum* fide
erga Romanos, & de urbe eorum capta vide Appian. l. c.
cap. 29. & Liv. XXIII. 20. & 30. — *Ibid. συνευδοκούντων*
τῶν τῶν Ῥωμαίων, non improbantibus, consentientibus, im-
mo fidem eorum collaudantibus Romanis. Convenit hæc
sententia eum responso, quod Petelinis legatis datum a se-
nату Romano Livius refert XXIII. 20.

CAPVT II.

Cap. II.

De totius Eclogæ hujus argumento, confer Livium
XXIV. 4 seqq. Ad emendandam vero primam hanc Eclo-
gam de legationibus, quæ satis quidem emendate ab Vr-
fino edita est, nihil subsidii ex codice Bavarico illo, qui
Legationes continet, petere potuimus, quoniam ibi Lega-
tiones ex Polybio excerptæ non nisi ab ea Ecloga incipiunt
quæ in Vrsini codice numero sexta erat.

C c 2

Vers.

Vers. 1.

Vers. 1. ἐρχομένησαντος τοῦ Θράσιου, intellige ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, quæ verba adjicit Polybius II. 21, 2. Livius XXIV. 6. *Thrasone sublato e medio.* — *Ibid.* τὸν Ζώϊτρον. Mendose *Zoilum* nominant codices Liviani XXIV. 4. sed iidem ad Polybii scripturam accedunt cap. 26. ubi vide quæ notarunt Io. Frid. Gronov. & Drakenb.

Vers. 4.

Vers. 4. κατὰ Καρχηδονίους ex Vrsini editione restitimus. — *Ibid.* Ἀγαθάγγελι. — „Vide Valef. ad Diodor. Sic. T. II. p. 559.“ REISK.

Cap. III.

CAPVT III.

Vers. 1.

Vers. 1. Post verba τῶν Ρωμαίων, & rursus post ἐν ὄψει, asteriscum posuit Vrsinus, & queritur in Notis, locum hunc in codice mutilum esse & mendosum; quid vero sit, quod exhibet codex, non declarat. In eisdem Notis, ubi repetit verba eadem, quæ in contextu sunt posita, adjectam videmus vocem εὐδίας, ante ἐκράψα προβαύτας, nescimus utrum ex eodice, ut per errorem omissa sit in contextu, an ex Livio, qui XXVI. 6. sic habet: *Ap. Claudius prator, cuius Sicilia provincia erat, ubi accepit, ex templo legatos ad Hieronymum misit.*

Vers. 2.

Vers. 2. ἄτε ἐν μίσει ὄντων τῶν προβαυτῶν. Sic bene Casaubonus. Contra Vrsinus, cum in contextu, tum in Notis: ὁ δὲ Ἰερώνυμος, ἔτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν προβαυτῶν, ἔτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν Καρχηδονίων. Vbi quidem, cum corrupte ἔτε pro ἄτε, ut putamus, fuisset in codice, impetite omnino sive a librario, sive ab Vrsino, alterum membrum orationis ἔτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν Καρχηδ. adfuturum videtur. — *Ibid.* συλλυπεῖσθαι τοῖς Ρωμαίοις. Satis intelligitur, per ludibrium hoc dici. Neque sane nos quidem particulam negantem cum Reiskio desideremus.

Vers. 5.

Vers. 5. ἤπερο correximus. Perperam vulgo ἔπερο, & sic cap. 5, 7. & passim alias in Excerptis de Legationibus scriptum editumque. In aliis historię Polybianę partibus codices nostri in veram formam ἤπερο consentiant. — *Ibid.*

αἰς,

πῶς, pro διὰ τί, nil erat cur sollicitaret Reifkius, qui πέρως maluerat, *utrum videretur esset.*

Vers. 6. οἱ ἐν ταῖς Συρακούσαις καταφρόνησαντες. Vers. 6.
Sic recte Casaubonus, ex ingenio (putamus) corrigens mendosam codicis Vrsiniani scripturam.

Vers. 7. διὸ καὶ παρομολογόντων. Vers. 7.
Commodius videri potest παρομολόγουν, quod maluerat Reifkius. Sed bene habet vulgata; & ad illa verba referuntur ea quæ sequuntur *vers. 8. πάλιν ὑπολαβὼν τὸ μεράκιον*, ubi, quoniam interjecto fermone legatorum suspensa fuit quodammodo oratio scriptoris, facillioris connexionis causa interferuntur ista, *ρηθέντων δὲ τούτων.* — *Ibid. εἴσατε τοίνυν &c.* Haud satis adparet acumen responsi: sed nec opus est, ut in ludibrio, ab inflato protervoque juvene, qualis hic rex fuit, projecto, exquisitum salem quaeramus.

C A P V T IV.

Cap. IV.

Vers. 2. συνεβαλόντας. Vers. 2.
Sic scribendum monuit REISKIUS. — „Redit enim, inquit, ad Carthaginienses: *postquam, opera cum Hieronymo conjuncta, Carthaginienses eiecissent copias Romanas e Sicilia.*“ — *συνεβάλλοντα* Vrsin. *συνεβαλόντα* Casaub. & seqq. Ceterum VRSINVM in Notis, totum hunc versum & nonnulla quæ præcedunt & quæ sequuntur repetens, ait: Polybii verba in manuscripto exemplari corrupte leguntur: sed nos ita protulimus hæc & alia, ut emendari debere existimavimus.“ — Atque ita hic Editor, quam plurimis in locis silentio premeus codicis sui scripturam, noluit ut de pretio emendationum, quæ ex ipsius ingenio profluxerunt, iudicare lectores possent. In eis vero Eclogis, quæ codice Bavarico continentur, paratum remedium hujus quidem incommodi nobis obtulit ipse ille codex, quem cum Vrsini codice plerumque consentientem comperimus.

Vers. 4. τὰς ἐν Ἰταλίᾳ πορείας Ἄννιβεν. Vers. 4.
Non satis accurate Casaubonus: *quomodo in Italiam Hannibal venisset.* πορείας Polybius dicit (ut monuit ad h. l. REISKIUS)

omnia illa itinera militaria cum exercitu in agmine incessante, quibus Italiam persequitur Hannibal.

Vers. 5. *Vers. 5. μηδενι καθηκειν μαλλον. — ως εκεινη. —* Nos respondent inter se *μαλλον* & *ως*, sed aut *μαλλον* sequente η est optandum, aut *ουτως* & *ως εκεινη*. REISKIUS. — At sic amat Polybius, *μαλλον* seq. *ως*. Vide XI. 2, 9. & Adnot. ad III. 12, 5.

Vers. 6 seq. *Vers. 6 seq. Αμνη των περι Αγαθ.* Sic, precedente majori distinctione, edidit Casaubonus; qua ratione sit, ut & in *μεταωριδην* suspensa hiet oratio, & ad *αμνη* conjunctio requiratur *ουν* aut *διεπερ*. Rectius, & convenienter stylo Polybiano, tali modo orationem distinxit Vrsinus; *δια το καὶ φύσιν. μὲν ἀπατάστατον ὑπάρχον. ἔτι δὲ μαλλον ἐκ ἐκείνων τότε μεταωριδην, ἀμνη των περι Αγαθου αρχον &c.* Atque ita repositum velimus. Multo hoc quidem commodius certiusque est, quam quod Reiskius sensit, aut *υπαρχον* legendum esse pro *υπαρχεν*, aut pro *μεταωριδην* scribendum *μεταωριδηται*, quod ille malle se ait.

Vers. 8. *Vers. 8. συνθεωρούμενοι. —* „Aut *συνθεωρούμενος* legendum, aut *συνθεώμενοι*. Vidimus jam in superioribus eundem errorem, atque notavimus.“ REISKIUS. — Quod quamvis & erudite & acute monitum concedamus, tandem obsecundare veriti sumus doctissimo viro. Vide Adnot. ad I. 57. I.

Cap. V.

CAPUT V.

Vers. 2. *Vers. 2. τι δεῖ ποιῆν.* Sic *διηκέρει τι δεῖ χρησθαι τοῖς ποιούσι* I. 60, 6. conf. IV. 69, 3. 70, 6. &c. Possis & *δῆσ* suspicari; sed præstat indicativus. *δῆσ* voluit Reiskius in conjunctivo, quem nullo modo hujus loci esse putaverimus nos quidem.

Vers. 5. *Vers. 5. ταῖς περι τὸν Ἰπκουράτην* tenuimus editum inde a Casaubono. *τὸν Ἰπκουράτην* ed. Vrsin. sed monuerat Vrsinus in Notis, videri sine dubio legendum *ταῖς περι τὸν Ἰπκουρ*, quoniam sequitur *καὶ αὖτε μετέχουσι γνώμης* in plurali numero.

Vers.

Verf. 8. ἐνήγον τὰ τοῦ πολέμου. Vtique ἐνήργαυον Verf. 8.
 legendum videtur: *sedulo agebant ea quæ ad bellum perti-*
nebant, sedulo bellum parabant. Vide I. 13, 5. III. 6, 5.
 IX. 13, 9. Nam aliud est ἐνάγειν τὸν πόλεμον, *concitare*
bellum, apud Thucyd. II. 21. & Plutarch. in Compar. Co-
 riolani & Themistocli. p. 235. Est enim ibi ἐνάγειν idem
 quod κινεῖν, παρακινεῖν, παρακείθειν, *incitare homines ad*
bellum. Conf. Suid. in Ἐνάγει & Ἐνήγον. Nec dici posse
 videtur ἐνάγειν τὰ τοῦ πολέμου.

CAPVT VI.

Cap. VI.

Pertinebat hoc Fragmentum ad historiam *cædis Hiero-*
nymi, quam in *Leontinorum* urbe factum esse discimus ex
 Livii lib. XXIV. c. 7.

Verf. 3. ἀποβῶγα συνεχῆ. ἢ ἀποβῶξ, substantive, Verf. 3.
 idem valet ac ὁ κρημνός. conf. verf. 5 seq. adde III. 54, 7.
 & ibi notata.

Verf. 4. ἀπὸ τοῦ πρὸς μεσημβρίαν πέρατος. Licet in Verf. 4.
 hanc scripturam libri conjuraverint omnes, vix tamen vi-
 demus, quomodo defendi possit: & omnino adoptari debet
 Reiskii emendatio ἐπὶ τοῦ, eoque magis quod mox ἐπὶ
 τοῦ πρὸς ἄρκτους habemus; ubi quidem errore ἐπὶ τοῦ
 πρ. ἀρκτ. legebatur in editis & codicibus omnibus, præter
 unum Med. e quo ἐπὶ τοῦ restituimus, quod ipsum ita corri-
 gendum idem Reiskius pariter monuerat. Scaliger, sicut
 ἀπὸ τοῦ πρὸς μεσημβρίαν hic habent omnes, sic & mox
 ἀπὸ τοῦ πρὸς ἄρκτους pro ἐπὶ scribendum censuit. —
Ibid. τὰ Λεοντῖνα καλούμενα πεδία. Sic scripsimus, cum
 vulgo omnes *Λεοντινά* darent. conf. VIII. 11, 13.

Verf. 5. καταμὸς ὃν καλοῦσι Λίσσον. Nulli alii feri Verf. 5.
 ptori, quoad novimus, memoratus *Lissus* amnis; quem in
 Teriam influere Cluverus ait, (Sicil. Antiq. p. 128.) qui
 ab altera parte Leontinos ex modico intervallo præterfluit.

Verf. 6. τὴν προειρημένην ὁδόν. *Viam* illam *angustam* Verf. 6.
 dicit, in qua *consoffum a conjuratis Hieronymum* Livius
 narrat loc. cit.

Vers. 13. *Vers. 13. εὐν ταλάντου μόνον πιστευθῶσι.* - Sic Vrb. & Aug. τάλαντον, edd. cum Med. & Reg. E. & ora Aug. ab antiq. manu. τάλαντων Reg. D. Oxon. Non aspernamur τάλαντον, sed τάλαντον Polybianum esse putavimus. Sic XVIII. 38, 6. πιστευθεῖς γὰρ τῆς Κύπρου. Et intelligitur præpositio *καρὶ*. Conf. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 364.

Cap. LVII.

CAPVT LVII.

Titulum in Codicibus nullum habet hæc Ecloga. Sed notum hoc esse Excerptum, nec proxime coherere cum eis quæ præcedunt, satis adparet, & in Cod. Vrb. significatur peculiari signo, quo initium novæ cujusque Eclogæ signari solet.

Vers. 1. 2. *Vers. 1. προσδεῖ λόγων* Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. — *Vers. 2.* In *δυσὶν* consentiunt omnes libri nostri cum editis: in Lugdunensi esse *δυσὶν* notavit Gronov. ad cap. 46, 7.

Vers. 2. *Vers. 2. τεταγμένην* scribendum perspete monuit Vrb. finus, neque vero discessum ab exemplo Casauboniano ad hunc locum ex codice Mediceo notavit Gronov. in collatione illius codicis. Sicut τὸ τεταγμένον hic opponitur τῷ ἀστατῷ, sic cap. 25, 10. pro synonymis usurpantur *ἀστατῶς* & *τεταγμένος*. *ἀστατὸν ἔχει θεωρίαν, non habet certam rationem; τεταγμένην, certam.*

Vers. 3. 4. *Vers. 3. εἰς ἄλλα* recte Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon. *εἰς ἄλλα* ed. Herv. cum Med. Vide cap. 5, 1. & de tota re conf. cap. 5 seqq. — *Vers. 4. προειπεῖν.* Mendose *προσεπεῖν* Vrb. Aug.

Vers. 6. *Vers. 6. ἀρξεί* Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. D. Oxon. Mendose *ἀρξή* Reg. E. *ἀρχή* ed. 1. cum Med. ubi sicut littera *χ* mendose pro *ξ* posita est, sic vicissim vulgo ab omnibus *ξ* pro *χ* scriptam vidimus I. 59, 8.

Ibid. τὸ τῆς ἀδοξίας ὄνειδος. **ΚΙΣΚΙΥΣ**, sic scribere jubens; interpretatus est *ignominia conditionis privata*. — „Nam *ἀδοξία* est, inquit; cum quis est *ἀδοξος, inglorius, ignobilis, honoris & publici muneris exfors*: quo sensu legitur hæc vox apud Diodor. Sicul. T. I. p. 71. lin.

lin. 76. Male apud Dionem Cassium p. 118, 87: ἀδοξία Vers. 6.
vertitur *ignominia*: est enimvero *conditio privata*; nam
opponitur regno seu regiae majestati. Sic quoque est apud
Plutarch. p. 1064, 12. — Cum haud dubie corrupta esset
vulgata scriptura, Reiskii adoptavimus emendationem, non
quod certissimam putarem, sed quod certius nihil habere-
mus. Et intelleximus quidem, specie non carere id quod est
in cod. Reg. E. εὐδοξία εἶδος, quasi dicat *species*, sive
splendor & illecebra gloriae ac celebritatis: sed nescimus
quid alieni ab usu graeci sermonis, certe a Polybiano stylo,
visum est habere vocab. εἶδος ista connexionem istaque no-
tione usurpatum.

Vers. 7. ἀψεται δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς μεταβολῆς ὁ δῆ- Vers. 7.
μος &c. *titulum vel nomen factae mutationis feret populus;*
auctor mutationis populus habebitur celebrabiturque: (conf.
I. 31, 4. X, 23, 2.) scilicet *populi* nomine se tegent ii, qui
multitudini blandiuntur, & ad moliendas res novas eam
excitant: itaque novum rerum statum *status popularis &*
libertatis nomine decorabunt; sed revera erit *dominatio*
multitudinis atque *turbæ*, absque legum verecundia, stu-
dio, ira, invidia, cupiditate omnia agentis, & in eam
partem semper sese moventis, in quam ab adstantoribus
fuerit abrepta; donec inveniatur, qui, observata occa-
sione, sublatis æmulis, de improvviso regnum atque ty-
rannidem rursus est occupaturus. (conf. cap. 9, 5-9.) Eum
dicit statum, qualem nostris his diebus esse novam Fran-
ciae constitutionem calumniose clamant hi, qui, fractas
suas immodicas opes & repressam insolentiam dolehtes,
ignoscere philosophiae non possunt, quod afflictum mise-
rata statum quo nimis diu populus Francorum depressus
jacuerat, descendere tandem de caelo, sedemque inter-
nos figere, & ordinare moderarique res nostras dignata
est. Romam quidem cogitatione si redeas, & turbas co-
gites Gracchanas, tum Syllae, Caesaris, Triumvirorumque
tempora, intelliges, non nimis longe a vero aberasse
Polybii praesagium.

Ibid.

Ibid. ἀδίκως. Mendose & invitis mstis ἀδικῶς ed. 1. — *Ibid. δὲ χάνουθῆ.* Perperam δ' ἐχάνουθῆ Aug. Reg. D. E.

Verf. 10. *Verf. 10. ᾤδὲ πῆ* vel ᾤδὲ πῆ Vrb. Aug. Reg. D. E. Oxon.

Cap. LVIII.

CAPVT LVIII.

Verf. 1 seq. *Verf. 1. παρεξέβημεν* recte dederunt Aug. Reg. C. ut II. 36, 1. V. 13, 1. & alibi. — *Verf. 2. περὶ Κάουον.* In sing. numero utitur illo nomine III. 107, 2. IV. 1, 2. & alibi. — *Ibid. συνεχώρησα.* Mendose συνεχώριζε ed. 1. & Med. — *Verf. 3. ἐξέπεμψε.* ἔπεμψε Reg. D. E.

Verf. 4. *Verf. 4. ἐκπορευόμενος* ed. 1. consentientibus mstis: id est, cum jam egrederetur castris. ἐκπορευόμενος ed. Casaub. operarum errore, cum ἐκπεπορευόμενος voluisset editor, quod expressit Gronov. & Ernest. & commodius utique erat, nec tamen necessarium. Sic vero Cicero, de Offic. III. 32. ipsum Polybium auctorem citans, ait: *unum ex decem, qui paullo postquam egressus erat e castris redisset, quasi aliquid esset oblitus, Romam venianfisse.* Pariter Livius XXII. 58. *quum egressi castris essent unus ex iis &c.*

Verf. 5. *Verf. 5. μὴ Φθονῆσαι τοῖς ἐχθροῖσι τῆς σωτηρίας.* Sic recte Aug. & Reg. C. Et sic poscebat græci sermonis usus. — *Ibid. τρεῖς μνᾶς, tres minas,* id est, *trecentos denarios argenteos* s. *numos quadrigatos,* ut in hac historia ait Livius XXII. 52. & 57.

Verf. 7. *Verf. 7. κατὰ τὰς μάχας περικεπτ. ἐλατῶμασι. μεγάλοι περικεπτικότες ἐλατῆ. κατὰ τὰς μάχας* Reg. D. Oxon. — *Ibid. ἐστερημένοι τότε τῶν συμμάχων* recepi ex Vrb. Reg. D. E. & Oxon. Mendose ἐστερημένοι τῶν τότε τῶν συμμάχων ed. 1. & Med. ἐστερημένοι τῶν τότε συμμάχων Casaub. & seqq. cum Vrsino & sic. Aug. — *Ibid. πατρίδος αὐτοῖς. πατρίδος αὐτῆς* solus Oxon.

Verf.

Verf. 9. εὐπορήσαι. Corrupte ὑποχορήσαι ed. 1. cum Verf. 9 sq.
 Med. — *Verf. 10. τοσοῦτον ἀπέσχον* scriptimus cum Aug.
 Vulgo ceteri τοσοῦτ' ἀπέσχον. — *Ibid. ὡς τε οὔτε. ὡς*
οὔτε Reg. D. Oxon.

Verf. 11. τοῖς τε παρ' αὐτῶν, suis. Sic teste libri no. Verf. 11 sq.
 stri omnes. conf. ad III. 9, 2. — *Ibid. ἡτλωμένοις* resti-
 tuimus ex ed. 1. & msstis, qui in hoc consentiunt. conf. ad
 IX. 3, 8. — *Verf. 13. χαρῆναι νικήσαντα. νικήσαντα*
χαρῆναι Reg. E. — *Ibid. καταπλαγέντα.* Perperam κα-
 ταπλήγέντα Aug.

CAPUT LIX.

Cap. LIX.

**Ἀποσκαμᾶτια* ista, id est *minora Fragmenta* ex par-
 tibus eis libri sexti, quæ periire, decerpta, & partim in
 Eclogis Valefianis, partim in ora Codicis Vrbinatis, par-
 tim ab Athenæo, partim denique a Stephano Byzantino
 conservata, congestimus in hoc caput, & ad finem reliquo-
 rum Excerptorum ex hoc libro rejecimus, quoniam, ex qua-
 nam parte libri decerpta sint, haud satis adparebat. Quod
 si tamen conjecturæ locus est, videntur pleraque, si non
 omnia, ex priore libri parte, quæ Archæologiam Roma-
 nam, id est vetustiore Romanorum Historiam contine-
 bat, delibata.

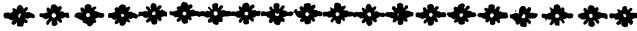
Verf. 3. κατὰ τὸν Ἡσίοδον. Vide **Ἔργ. καὶ Ἡμερ.* Verf. 3.
 verf. 40. (30. ed. Brunck.) Adde Polyb. V. 32, 1. & ibi
 notata.

Verf. 4. ὑπέθυψις, fomes, incentivum. Conf. ad V. Verf. 4.
 42, 3.

Verf. 6. Πύργος rescriptimus ex Athenæo, cum Πύργος Verf. 6.
 esset in editionibus Polybii in fragmentis Polybianis, er-
 rore operarum Casauboni in ceteras editiones propagato.
 Πύργος recte dederat Vrsinus in Polybii Fragmentis p.
 229. errore putamus operarum Casauboni. Fragmentum
 autem hoc ad alium potius quemcumque librum Polybii,
Polybii Histor. T. VI. C e quam

quam ad sextum hunc videtur pertinere, in quo non adparet, quo pacto *Aetoliae* facta fuerit mentio. Et facile credi potest, errauisse in numero librarios Athenæi.

Verf. 7. *Verf. 7. Ὀλκων.* — „Videtur hoc fragm. ad bella Romanorum cum Hetruscis pertinere.“ REISK. De *Volcis* (vel *Volcio* (sic enim latino ore efferebatur, & *Volcium* in latina nostra versione rescriptum malimus;) vide Cluveri Ital. Antiq. lib. II. cap. 3. p. 514 sq.



ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI VII.

Lib. VII.

RELIQUIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

Vers. 1. **D**e defectione Campanorum ad Hannibalem vide *Vers.* 1, 2. Liv. XXIII. 2 seqq. Adde Fragmentum, quod est apud Suidam in *Καπύη*, quod retulimus in Spicilegio Fragmentorum ex lib. VII. Tom. V. p. 32. — *Vers.* 2. *ἀδὲ περ ὑπὸ Ῥωμ. ἀνήμεστα θανά ἔπαθον.* De pœna, quam deinde Campani dederunt Romanis, vide Liv. XXVI. 15 seq.

Vers. 3. *Πετηλίνα.* De nomine confer Adnot. ad App. *Vers.* 4. *piani Hist. Annibal. c. 29. & c. 57.* De *Petelinorum* fide erga Romanos, & de urbe eorum capta vide Appian. l. c. cap. 29. & Liv. XXIII. 20. & 30. — *Ibid. συνευδοκούντων τῶν Ῥωμαίων, non improbantibus, consentientibus, immo fidem eorum collaudantibus Romanis.* Convenit hæc sententia eum responso, quod Petelinis legatis datum a senatu Romano Livius refert XXIII. 20.

CAPVT II.

Cap. II.

De totius Eclogæ hujus argumento, confer Livium XXIV. 4 seqq. Ad emendandam vero primam hanc Eclogam de legationibus, quæ satis quidem emendate ab *Vrsino* edita est, nihil subsidii ex codice Bavarico illo, qui Legationes continet, petere potuimus, quoniam ibi Legationes ex Polybio excerptæ non nisi ab ea Ecloga incipiunt quæ in *Vrsini* codice numero sexta erat.

C c 2

Vers.

Verf. 1. *Verf. 1.* ἐκχωρήσαντες τοῦ Θράσανος, intellige ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, quæ verba adjicit Polybius II. 21, 2. Livius XXIV. 6. *Thrasone sublato e medio.* — *Ibid.* τὸν Ζώϊπρον. Mendose *Zoilum* nominant codices Liviani XXIV. 4. sed iidem ad Polybii scripturam accedunt cap. 26. ubi vide quæ notarunt Io. Frid. Gronov. & Drakenb.

Verf. 4. *Verf. 4.* παρὰ Καρχηδονίοις ex Vrsini editione restitimus. — *Ibid.* Ἀγαθάρχῳ. — „Vide Valef. ad Diodor. Sic. T. II. p. 559.“ REISK.

Cap. III.

CAPVT III.

Verf. 1. *Verf. 1.* Post verba τῶν Ῥωμαίων, & rursus post συνθήκας, asteriscum posuit Vrsinus, & queritur in Notis, locum hunc in codice inutilum esse & mendosum; quid vero sit, quod exhibet codex, non declarat. In eisdem Notis, ubi repetit verba eadem, quæ in contextu sunt posita, adjectam videmus vocem εὐθὺς ante ἐπεμψε πρεσβευτῶν, nescimus utrum ex codice, ut per errorem omissa sit in contextu, an ex Livio, qui XXVI. 6. sic habet: *Ap. Claudius prætor, cujus Sicilia provincia erat, ubi se accepit, ex templo legatos ad Hieronymum misit.*

Verf. 2. *Verf. 2.* ἄτε ἐν μίσει ὄντων τῶν πρεσβευτῶν. Sic bene Casaubonus. Contra Vrsinus, cum in contextu, tum in Notis: ὁ δὲ Ἱερώνυμος, εἶτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν πρεσβευτῶν, εἶτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν Καρχηδονίων. Vbi quidem, cum corrupte εἶτε pro ἄτε, ut putamus, fuisset in codice, imperite omnino sive a librario, sive ab Vrsino, alterum membrum orationis εἶτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν Καρχηδ. adfuturum videtur. — *Ibid.* συνδυεῖσθαι τοῖς Ῥωμαίοις. Satis intelligitur, per ludibrium hoc dici. Neque sane nos quidem particulam negantem cum Reiskio desideremus.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἤπερο correximus. Perperam vulgo ἔπερο, & sic cap. 5, 7. & passim altàs in Excerptis de Legationibus scriptum editumque. In aliis historiæ Polybianæ partibus codices nostri in veram formam ἤπερο consentiunt. — *Ibid.*

αὐς,

πῶς, pro διὰ τί, nil erat cur follicitaret Reiskius, qui πέρως maluerat, *utrum verum esset.*

Vers. 6. οἱ ἐν ταῖς Συρακούσαις καταφρόνησαντες. Vers. 6.
Sic recte Casaubonus, ex ingenio (putamus) corrigens mendosam codicis Vrsiniani scripturam.

Vers. 7. ἐκὸ καὶ παραμολογόντων. Vers. 7.
Commodius videri potest παραμολόγουν, quod maluerat Reiskius. Sed bene habet vulgata; & ad illa verba referuntur ea quæ sequuntur *vers. 8. πάλιν ὑπολαβὼν τὸ μεράκιον*, ubi, quoniam interjecto sermone legatorum suspensa fuit quodammodo oratio scriptoris, facillioris connexionis causa interseruntur ista, *ῥηθέντων δὲ τούτων.* — *Ibid. εἴσατε τοίνυν &c.* Haud satis adparet acumen responsi: sed nec opus est, ut in ludibrio, ab inflato protervoque juvene, qualis his rex fuit, projecto, exquisitum salem quaeramus.

C A P V T IV.

Cap. IV.

Vers. 2. συνεβαλόντας. Vers. 2.
Sic scribendum monuit REISKIUS. — „Redit enim, inquit, ad Carthaginenses: *postquam, opera cum Hieronymo conjuncta, Carthaginenses eiecissent copias Romanas e Sicilia.*“ — *συνεβάλλοντα* Vrsin. *συνεβαλόντα* Casaub. & seqq. Ceterum VRSINVS in Notis, totum hunc versum & nonnulla quæ præcedunt & quæ sequuntur repetens, ait: Polybii verba in manuscripto exemplari corrupte leguntur: sed nos ita protulimus hæc & alia, ut emendari debere existimavimus.“ — Atque ita hic Editor, quam plurimis in locis silentio premissis codicis sui scripturam, noluit ut de pretio emendationum, quæ ex ipsius ingenio profluxerunt, judicare lectores possent. In eis vero Eclogis, quæ codice Bavarico continentur, paratum remedium hujus quidem incommodi nobis obtulit ipse ille codex, quem cum Vrsini codice pleuramque consentientem comperimus.

Vers. 4. τὰς ἐν Ἰταλίᾳ παρείας Ἄννιβαν. Vers. 4.
Non satis accurate Casaubonus: *quomodo in Italiam Hannibal venisset.* παρείας Polybius dicit (ut monuit ad h. l. REISKIUS)

omnia illa itinera militaria cum exercitu in agmine incessante, quibus Italiam perfulavit Hannibal.

Vers. 5. *Vers. 5.* μηδενι καθήκειν μάλλον. — ως εκείνω. — „Nos respondent inter se μάλλον & ως, sed aut μάλλον sequentes est optandum, aut ούτως & ως εκείνω.“ REISKIUS. — At sic amat Polybius, μάλλον seq. ως. Vide XI. 2, 9. & Adnot. ad III. 12, 5.

Vers. 6 seq. *Vers. 6 seq.* Ἀκμήν τῶν περὶ Ἀγάθ. Sic, praecedente majori distinctione, edidit Casaubonus; qua ratione fit; ut & in μεταωριθὸν suspensa hiet oratio, & ad ἀκμήν conjunctio requiratur οὖν aut διόπερ. Rectius, & convenienter stylo Polybiano, tali modo orationem distinxit Vrsinus: διὰ τὸ καὶ φύσιν μὲν ἀκατάστατον ὑπάρχειν· ἐπὶ δὲ μάλλον ὑπ' ἐκείνων τότε μεταωριθὸν, ἀκμήν τῶν περὶ Ἀγάθου &c. Atque ita repositum velimus. Multo hoc quidem commodius certiusque est, quam quod Reiskius suscipit, aut ὑπάρχον legendum, esse pro ὑπάρχειν, aut pro μεταωριθὸν scribendum μεταωριθῆναι, quod ille malle se ait.

Vers. 8. *Vers. 8.* συνθεωρούμενοι. — „Aut συνθεωροῦντες legendum, aut συνθεώμενοι. Vidimus jam in superioribus eundem errorem, atque notavimus.“ REISKIUS. — Quod quamvis & erudite & acute monitum concedamus, tamen obsecundare veriti sumus doctissimo viro. Vide Adnot. ad I. 57, 1.

Cap. V.

CAPUT V.

Vers. 2. *Vers. 2.* τι δεῖ ποιῆν. Sic διακρίει τι δεῖ χρῆσθαι τοῖς ποιούσι I. 60, 6. conf. IV. 69, 3. 70, 6. &c. Possis & δέοι suspicari; sed praestat indicativus. δέη voluit Reiskius in conjunctivo, quem nullo modo hujus loci esse putaverimus nos quidem.

Vers. 5. *Vers. 5.* τοὺς περὶ τὸν Ἰπποκράτην tenuimus editum inde a Casaubono. τὸν Ἰπποκράτην ed. Vrsin. sed monuerat Vrsinus in Notis, videri sine dubio legendum τοὺς περὶ τὸν Ἰπποκρ., quoniam sequitur πάλαι μετέχουσι γνώμης in plurali numero.

Vers.

Verf. 8. ἐνήγον τὰ τοῦ πολέμου. Vtique ἐνήργαυον Verf. 8.
 legendum videtur: *sedulo agebant ea quæ ad bellum perti-*
nebant, sedulo bellum parabant. Vide I. 13, 5. III. 6, 5.
 IX. 13, 9. Nam aliud est ἐνάγειν τὸν πόλεμον, *concitare*
bellum, apud Thucyd. II. 21. & Plutarch. in Compar. Co-
 riolani & Themistocl. p. 235. Est enim ibi ἐνάγειν idem
 quod κινεῖν, παρακινεῖν, παραπέθειν, *incitare homines ad*
bellum. Conf. Suid. in Ἐνάγει & Ἐνήγον. Nec dici posse
 videtur ἐνάγειν τὰ τοῦ πολέμου.

CAPVT VI.

Cap. VI.

Pertinebat hoc Fragmentum ad historiam *caedis Hiero-*
nymi, quam in *Leontinorum* urbe factum esse discimus ex
 Livii lib. XXIV. c. 7.

Verf. 3. ἀποβρώγα συνεχῆ. ἢ ἀποβρώξ, substantive, Verf. 3.
 idem valet ac ὁ κρημνός. conf. verf. 5 seq. adde III. 54, 7.
 & ibi notata.

Verf. 4. ἀπὸ τοῦ πρὸς μεσημβρίαν πέρατος. Licet in Verf. 4.
 hanc scripturam libri conjuraverint omnes, vix tamen vi-
 demus, quomodo defendi possit: & omnino adoptari debebat
 Reiskii emendatio ἐπὶ τῶν, eoque magis quod mox ἐπὶ
 τοῦ πρὸς ἄρκτους habemus; ubi quidem alio errore ἐπὶ τοῦ
 πρ. ἀρκτ. legebatur in editis & codicibus omnibus, præter
 unum Med. e quo ἐπὶ τοῦ restituimus, quod ipsum ita corri-
 gendum idem Reiskius pariter monuerat. Scaliger, sicut
 ἀπὸ τοῦ πρὸς μεσημβρίαν hic habent omnes, sic & mox
 ἀπὸ τοῦ πρὸς ἄρκτους pro ἐπὶ scribendum censuit. —
Ibid. τὰ Λεοντῖνα καλούμενα πεδία. Sic scripsimus, cum
 vulgo omnes Λεοντινὰ darent. conf. VIII. 11, 13.

Verf. 5. πταμός ὃν καλοῦσι Λίσσον. Nulli alii scri- Verf. 5.
 ptori, quoad novimus, memoratus *Lissus* amnis; quem in
 Teriam influere Cluverus ait, (Sicil. Antiq. p. 128.) qui
 ab altera parte Leontinos ex modico intervallo præterfluit.

Verf. 6. τὴν προειρημένην ὁδόν. *Viam* illam *angustam* Verf. 6.
 dicit, in qua *confussum a conjuratis Hieronymum* Livius
 narrat loc. cit.

Verf. 1. *Verf. 1.* τινὲς τῶν λογιγράφων, nonnulli *historiae scriptores*. Vocabula λογιγράφος & λογοποιός notum est ὀρροῖν τῷ ποιητῇ. & soluta orationis scriptorem denotare, siue *fabularum scriptorem*, siue *oratorem*, siue sigillatim *historicus*; quo pacto Thucydides I. 21. Herodotum λογιγράφου nomine designat. Confer Harpocrat. in Λογοποιός, & quæ ibi notaverunt Manfaccus & Henr. Valesius. Ceterum totum fere hoc caput ex Constantini Porphyrogēniti Excerptis de Virtutibus & Vitiis in suum Lexicon transtulit Suidas.

Ibid. εὐταῖς si teneas, referetur ad *Syracusios*, quod haud incommode fieri posse videtur.

Verf. 2. *Verf. 2.* ὥστε μήτε Φάλαριν - μήτ' ἄλλον μηδένα γαγονάνα τυραννον ἐκείνου κικρόταρον, quasi nemo acerbius *fuisse tyrannus*; proprie, ut nemo fuerit, (scil. ex illorum scriptorum ratione, si verum est quod illi scribant) *senior tyrannus*.

Verf. 3. *Verf. 3.* καὶ παῖς. In mendosam mutilamve scripturam consentit Suidas. καὶ περ παῖς scripsisse Polybiam arbitramur. — *Ibid.* οὐ πλείους τριῶν καὶ δέκα. Suidas: οὐ πλείους τριῶν ἢ δέκα. Voluit putamus debuitque τριῶν ἢ εὐο καὶ δέκα.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἓνα μὲν τινα καὶ δεύτερον ἀστραβλῶσθαι. Vide Liv. XXIV. 5.

Verf. 5. *Verf. 5.* Magis placet Φατέον, quod ex Peiresciano codice editum est, quam Φασιν, quod Suidas habet. — *Verf. 6.* εἰ τὰς ἐπὶ μέρους γραφοντες πράξεις. Confer ad III. 32, 11. — *Ibid.* εὐπεριλήπτους (sic corrigendum adparet errorem operarum nostrarum) quæ angusto circulo circumscribuntur, quæ non late patent; secus nempe ac hoc argumentum, quod Polybius tractavit, cujus molem exusat lib. III. c. 32.

CAPVT VIII.

Cap. VIII.

Verf. 4.

Verf. 4. ἔτη γὰρ ὡς καὶ τέσσαρα βασιλεύσας; nam cum annos quatuor & quinquaginta regnaverit. — Ad h. l. VALESIVS: „Quot annos, inquit, regnarit Hiero, Hieroclis filius, inter auctores non convenit. Lucianus in Longævis [c. 10. T. III. edit. Wetsten. p. 214.] LXX. annos ei tribuit ex Demetrio Calatiano. Pausanias lib. II. Eliac. [VI. 12. p. 479.] scribit, Hieronem regnum inisse anno 2. Olymp. cxxvι. [nempe ex Casauboni emendatione ad Polyb. I. 8. 3.] Itaque cum Olymp. cxli. anno primo sit mortuus, relinquatur ex Pausaniæ sententia, ut sexaginta annos regnaverit. Sed Polybius 54. annos Hieroni duntaxat attribuit, qui ex anno 4. Olymp. cxxvii. confurgunt; quo anno, victis ingenti prælio Mamertinis, Hiero, qui tunc Prætor Syracusanorum erat, Rex publice est salutatus, ut refert Polybius lib. I. [c. 9.] quamquam Diodorus Siculus lib. XXII. [ecl. XV. T. II. p. 500.] in ejus prælii descriptione Hieronem Regem vocat, quasi jam tum Rex esset. Quocirca facile adducor ut credam, quosdam regnum Hieronis ab initio Præturæ ejusdem deduxisse, quam suscepit Hiero anno 2. Olymp. cxxvι. Certe verba Pausaniæ tam de prætura quam de regno accipi possunt. Ait enim: τὴν δὲ ἀρχὴν εἶχεν ἔτι δευτέρῳ τῆς ἐπιτοῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εἰκοσι καὶ ἑκατὶν. Itaque in Luciano mendam esse puto, ac pro ἑβδομήκοντα legendum esse ἐξήκοντα.“ — Hæc Valesius. Confer Adnot. ad I. 8, 3.

Ibid. διαφύλαξ δ' αὐτῶν. δ' αὐτῶν ed. Mediolan. Suidæ non male.

Verf. 5. ἐπιβαλόμενος. ἐπιβαλλόμενος Suid. quod *Verf. 5. 6.* minime spernendum. — *Verf. 6.* εὐεργετ. καὶ φιλοδοξ. γενόμενος εἰς τοὺς Ἑλληνας. Conf. I. 16, 10. & V. 88, 5 seqq.

Verf. 19. Γέλων. — „Intelligo Gelonem, Hieronis filium, Hieroclis nepotem.“ VALESIVS. Ceterum quam laudem Geloni huic tribuit Polybius, eam suspectam facit Livius XXIII. 30.

Cap. IX.

CAPVT IX.

De *Fœdere inter Philippum & Hannibalem*, per *Xenophanem* Philippi legatum concluso, vide Livium lib. XXIII. cap. 33 seq. ubi docet, cum redeuntes ab Hannibale legati Philippi, una cum Hannibalis legatis, capti essent a Romanis, inventa apud eos esse pacta pacis inter regem Macedonum Pœnumque ducem. Igitur historiæ suæ inseruit Polybius ipsam formulam fœderis, cujus argumentum breviter ostendit Livius XXIII. 33. integram autem formulam ex Polybiana historia conservavit nobis compilator Excerptorum illorum, quæ Antiqua a nobis vocatur. In qua formula mirum videri non debet quod difficultia nonnulla loca & haud satis emendata occurrant, quibus corrigendis parum etiam profuit magna copia librarium manuscriptorum, quos vel ipsi nos consulimus vel e quibus excerptæ Lectiones nobiscum communicatæ sunt: de quibus codicibus diximus in Præfatione Tomo II. præmissa, cap. I. art. L & II. p. IV - VII. & art. IV. p. X - XIII.

Verf. 1. *Verf. 1. Μάγωνος, Μύρκανος. Μάγωνος* non potest esse genitivus casus, quoniam satis constat, Hannibalem Hamilcaris fuisse filium, non Magonis. Satis vero intelligitur, viros eos, qui hoc loco nominantur, fuisse nobilissimos ex Pœnis, qui cum Hannibale erant, concilii participes. Et *Magonem* quidem hunc dõbitari non debet fuisse Hamilcaris filium, Hannibalis fratrem, de quo vide, quæ adnotavimus ad Appiani Hist. Hannibal. cap. 20. Cujus nomen licet aliàs *ὁ Μάγων* in primo casu efferatur, nil tamen impedit, quo minus credamus, terminationem grætam *ος* fuisse nunc exotico nomini adjectam, quod idem ipsum in sequentibus etiam nominibus *Μύρκανος*, *Βαρμύκανος* factum videmus, in quibus terminatio *ος* utique nonnisi ex Græcorum more adjecta videri debet; quæ nomina Panico ore *Murcan*, vel *Murcal* aut *Myrcal*, & *Barmocal* vel *Barmucal*, aut aliquid simile, sonabant. Itaque nullo modo opus videtur, ut cum Reiskio suspicemur, scriptum fortasse a Polybio fuisse *Μάγων ὁ Σμυρκανός*, & deinde

deinde anxie quæramus, quidnam tandem sit *Smyrcanus*, *Verf. 1.*
gentile-ne, an dignitatis alicujus nomen?

Ibid. Βαρμόμαρος. Βαρμόμαρος unus Med. — *Ibid.*
πάντες γερούς. πάντες οί γερούσιαστα scriptum voluit
Reiskius; pariterque mox inter Καρχηδόνοι & στρατεύ-
μενοι insertum eundem articulum voluit. — *Ibid.* Ἀθη-
ναίων recte ex Vrsini conjectura adoptavit Casaubonus, &
sic alter ex codicibus Vindebon. & (ni fallimur) codex Med.
& Tübing. idque inter lineas scriptam in cod. Vefontino
a prima manu, sed idem codex Vefont. in contextu cum
ed. 1. & reliquis codicibus Ἀθηναίων habet.

Verf. 2. Ἐναντίον Διός καὶ Ἥρας &c. Alternis vici- *Verf. 2.*
bus nominantur Græcorum numina, rursusque Pœnorum.
Itaque REISKIUS: „Sacramentum hoc, ait, ita est ἐνακ-
λαξ conscriptum, ut modo Xenophanes per deos græcos
juret, modo Hannibal per Carthaginienses, ad hunc quasi
modulum:

Philippus.

1. per Iovem, Iunonem, &
Apollinem.
2. per Martem, Tritonem,
Neptunum.
3. per rivos, lacus, fontes.
4. per Deos Macedoniae &
Græciae.

Hannibal.

1. per Genium (seu Fortu-
nam) Carthaginiæ, Her-
culem & Iolaum.
2. per deos commilitones, &
Solem, Lunam, & Terram.
3. per deos agri Carthagi-
niensis.
4. vacat: occupatum enim
jâm erat.

Communiter ambo: per deos commilitones, qui huic ju-
rijurando præsunt.“

Ibid. ἐναντίον δαίμονος Καρχηδονίων recte edd. & sic al-
ter ex duobus codicibus Mediceis, is cujus præcipuam ra-
tionem habuit Gronovius. Verba autem ista Casaubonus in-
terpretatus est, *coram Dea Carthaginiensium*, Astartem
intelligens, sive cœlestem quæ dicebatur Venerem. Reiskii
interpretationem, *per genium l. fortunam Carthag.*
paulo ante vidimus.

Ibid.

- Verf. 2.** *Ibid.* καὶ Ἡρακλέους καὶ Ἰολάου. *Herculis* a Poëniâ, utpote Tyriorum posteris, religioſe fuiſſe cultum, ſatis notum eſt. *Iolaum*, Herculis comitem, ab eiſdem Poëniâ cultum nemo alius prodidit auctor. In Sicilia, in Sardinia cultum fuiſſe ſcimus; (Diodor. IV. 25. & 29 ſq. Pappian. X. 17. p. 837.) ſed non eis in partibus, quæ Poëtorum parebant imperio. Pro Ἰολάου Scaliger Ἰοάου legendum putavit, idque cum *Iehoua* Hebræorum contendit.
- Verf. 3.** *Verſ. 3. ἐφωστήμασιν* recte Caſaub. & ſeqq. Et ſic Vefont. intra lineas, nec diſſenſus adfertur ex Tubing. *ἐφωστήμασιν* ed. 1. cum ceteris codd.
- Verf. 4.** *Verſ. 4. καὶ πάντας οἱ Καρχηδονίων.* Et hoc emendationi debetur Caſauboni. καὶ πάντων Καρχηδονίων ed. 1. conſentientibus mſtis. — *Ibid. γερουσιασταὶ* h. l. ex ingenio corrigendum ait Vriſius. Sic vero Urb. Aug. & omnes noſtri codices excepto Med. & ita eddidit Caſaub. — *Ibid. ὃ ἂν δοκῆ.* REISKIUS, cum hanc eſſe ſcripturam codicum cognoviſſet, ſuſpicatus eſt, in ſequentibus excidiſſe nonnihil, atque ſic fortaiſſe ſcripſiſſe Polybium: ὃ ἂν δοκῆ ὑμῖν, καὶ ἡμῖν δοκεῖν· καὶ τὸν ὄρκον τοῦτον θέλω περὶ Φιλίας καὶ εὐνοίας καλῆς, ὡς πρὸς Φίλους καὶ οὐκ εἰούς &c. Si, nil mutatis ceteris, teneas ὃ ἂν δοκῆ, ſententia erit, *quidquid tandem vobis nobiſque* (de aliis rebus) *videatur, amicitiam jangemus hiſ legibus.* — *Ibid. ὑμῖν καὶ ἡμῖν.* Sic edd. cum Med. Aug. & Urb: Verba καὶ ἡμῖν deſunt Regiis noſtris F. G. Vindobonenſibus, Vefont. & Tubing.
- Verf. 5.** *Verſ. 5. Ad ſωζομένους* adjeſiſſe Polybium ſuſpicatur Reifkius καὶ Φυλακτομένους, ut verſ. 7. eaque verba ſic exponit: *ut deducantur in itineribus ſuis, & alibi ubicumque protegantur a Philippo.* — *Ibid. τοὺς Καρχηδονίων ὑπάρχους;* qui ſub imperio ſunt Carthaginienſium. Suidas: Ἵπαρχος· ὃ ὑποſταγαμένος ἐτέρῳ. Diſtinguuntur tamen Ἵπαρχοι ab ὑπηκόοις, qui mox ſeoriſim memorantur; intelligunturque hand dubie Ἵπαρχοι, qui melioris ſunt conditionis, quam ὑπήκοοι, ac fortaiſſe pro eo, quod ſequitur,
- ἴσοι

ἔδοι τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, scripserat Polybius τοῖς αὐτῶν νόμοις, qui imperio quidem Carthaginensibus sunt subiecti, sed suis tamen legibus utuntur: quo ex genere nominatim commemorantur *Vtiscenses*, ut nobilissimi omnium, qui æquissima conditione imperio Pœnorum erant subiecti, & pro fœderatis magis, quam pro subditis, habebantur.

Verf. 5.

Verf. 6. πρὸς ἃς ἐστίν. Proxime præcedens nomen ἔθνη utique πρὸς ἃ ἐστίν requirere videtur. — *Ibid.* ἢ τς ex ἢ ἔσται corruptum suspicatus est Reiskius, quibuscum nobis amicitia aut nunc est, aut in posterum erit: sed id ipsum quidem paulo post seorsim ac diserte adjicitur. — *Ibid.* Κελτία. Mendose Βαλτία h.l. Reg. F. Tubing. & duo Vindob. κ cum β permutato, ut aliis vidimus — *Ibid.* Λυγυστήν in nonnullis codd. in Λυγιστήν, in aliis in Λυγιστήν est corruptum. Et sic mox rursus verf. seq.

Verf. 6.

Verf. 7. ὑπὸ Καρχηδονίων τῶν συστρατευμένων. Sic Urb. Aug. Regii, Vindobonenses & Vefont. Cum editis & Med. facit Tubing. e quo certe nullum dissensum ab editis notavit Reuffius. — *Ibid.* ἐκ τοῖς κατ' Ἰταλίαν τόποις τούτοις, in his Italia locis. Deletam vocem τούτοις voluit Reiskius, ut perpetuam repetitam e τόποις, aut vero post τόποις legendum censuit ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπιβουλ. his de causis, aut hac lege, hac conditione non machinabimur mutuas insidias. In codicibus nonnullis, velut in Aug. in Regii & Vefontino, posito puncto post τόποις, sequitur τούτοις οὐκ ἐπιβουλ. At rectius utique editores cum aliis codicibus τόποις τούτοις conjunxerunt: & facile quidem abesse patiamur τούτοις, sed cum in cunctis compareat libris, dele re non ausimus. In phrasi, quæ huic parallela est, verf. 6. dixerat ἐν ταύτῃ τῇ χάρῃ. — *Ibid.* οὐδὲ λόχῃ χρησόμεθα. Nil videmus, quid opus sit λέχῃ in δόλῳ mutare cum Reiskio; nam id quidem non satis causæ est, quod mox dicit ἄνευ δόλου.

Verf. 7.

Verf. 8. μετὰ δὲ πάσης προθυμίας δὲ abest ab aliis; in Aug. & Urb. post πάσης locatur, sic, μετὰ πάσης δὲ

Verf. 8.

προ-

Verf. 8. προθυμίας, quod teneri potuerat debueratque. — *Ibid.* ἀσόμεθα πολέμιοι. — „Post πολέμιοι excidit ὑμεῖς μή, scil. ἔσσεσθε πολέμιοι. tu quidem Philippe, & vos Macedones atque Græci, eritis hostes hostibus Carthaginiensium.“
REISK. — *Ibid.* πρὸς οὓς ὑμῶν εἰσὶν ὄρκοι. Cum vulgo ἡμῶν consentientibus msstis legeretur, recte REISKIVS „Imo vero ὑμῶν, ait, vobis. Nam Carthaginienses ubique per hoc foedus loquuntur, & cum obligant fidem suam, dicunt, ἡσ faciemus; cum autem aliquid exigunt a foederatis, & eorum fidem sibi oppignorant, tum dicunt, vos facietis.“ —

Verf. 10. *Verf. 10.* ἄσσεσθε δὲ καὶ ἡμῶν πρὸς τὸν πόλεμον. In tota hac formula foederis nusquam usurpatur infinita oratio; quare haud dubie accidit hoc loco librariis, quod sexcentis aliis in locis, ut s. cum α. permutarint. Sed ant nomen σύμμαχοι vel φίλοι adjiciendum, aut verbum adhibendum compositum, συνέσσεσθε vel παρέσσεσθε. — *Ibid.* ἄσσεσθε ἡμῶν καὶ ὑμῶν. Caret duobus verbis καὶ ὑμῶν unus Vindob. Alter cum Vefont. mendose habet ἡμῶν καὶ ὑμῶν. — *Ibid.* εὐήμεριαν, *successum, victoriam.* A verbo εὐμερέω legitima hæc forma nominis est εὐμερία, quam eadem & Suidas & Hesychius adnotarunt. εὐμερείαν Aug. & codex Dorvill. εὐμερείαν Reg. F. G. & alter Vindob. In Vefontino utraque jungitur scriptura.

Verf. 11. *Verf. 11.* βοηθήσετε δέ. βοηθήσειν δὲ Scaliger, ut Casaub. — *Ibid.* ὡς ἂν χρεία ᾖ. Pari modo verf. 15. βοηθήσομεν ἀλλήλοις εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὡς ἂν ἑκατέρωι ᾖ χρεία. Quod Casaubonus habet ὡς ἂν, nescimus an e codice aliquo duxerit: ex Med. certe nullum dissensum ab exemplo Casauboniano notavit Gronov. & ὡς ἂν adfertur ex altero Vindob.

Verf. 12. *Verf. 12.* Ποιησάντων δὲ τῶν θεῶν &c. Cum ποιήσει τῶνθε τῶν θεῶν daret edit. i. cum codd. omnibus, acute vidit REISKIVS, in prioribus duabus vocibus latere genitivum pluralem participii sequente conjunctione δέ; sed nimis a vestigiis scripturæ, & hoc ipso loco, & in eis
 quæ

uæ sequuntur, recedit, cum totam orationem ita refin-
 it: *πεισάντων δὲ τῶν θεῶν ἡμᾶς μετὰ τὸν πόλεμον τῇ παρὰ
 ὑν Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀξιώσει, Ῥωμαίοις
 υντθεῶσαι.* Quæ sic interpretatur: *Cum autem dii, bello
 ebellato, per Romanorum & sociorum deprecationem, hor-
 ribuntur cum Romanis pacisci, paciscemur.* Imo vero ni-
 il planius, nihil certius videtur, nisi hoc, ut statuamus,
 iendosam illam codicum scripturam ex *ποισάντων* esse or-
 am. Ac fortasse ne opus est quidem, ut nomen aliquod,
 eluti *εὐμερίαν* aut aliquod simile, excidisse suspicemur,
 oterit fortasse nomen illud ex superioribus subintelligi:
 it possis phrasin illam *ποισάντων δὲ τῶν θεῶν* &c. ita in-
 rpretari: *quod si vero effecerint vel præstiterint
 vobis dii, scil. ut pacem petant Romani; si petent, ita eis
 icem dabimus, ut vos eodem foedere comprehendamini;*
 it denique, ad similitudinem usus linguæ Hebrææ, (quam
 opinqua cognatione attigit Punica,) *ποισάντων δὲ τῶν
 :ῶν* idem prorsus fortasse valebit ac *δόντων δὲ τῶν θεῶν
 ἡμερίαν* vel *τῆν νίκην*, qua ratione interpres græcus I. Sa-
 uel. 14, 6. veritus non est, ne nimis fieret obscurus, si
 rba illa hebræa *וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ* (id est, *fortasse
 eus faciet pro nobis, vel faciet nobiscum; fortasse Deum
 toriam nobis præstabit*) his græcis redderet, *ἂν τι ποιή-
 ει κύριος ἡμῶν.* Ceterum fatemur, non satis commodum
 vobis hoc loco videri illud *ὅμῶν μὲν καὶ ἡμῶν.* Nam quan-
 quidem Pœni Græcis promittunt, se illos, si pax con-
 nerit, eodem pacis foedere comprehensuros; haud satis
 nsentaneum videtur, ut dicant, *si vobis dii prosperum
 :cessum dederint.* Itaque abesse hoc loco malimus illa verba
ῶν μὲν καὶ, aut certe *ἡμῶν* præpositum, *ὅμῶν* postpositum
 limus. Quidquid sit, ferenda non videtur Casauboni ratio;
 i in progressu quidem hujus periodi rectissime cum Vr-
 o & cod. Urb. *τὸν πρὸς Ῥωμαίους* posuit pro eo, quod
 ed. i. erat, *τῇ πρὸς Ῥωμαίους,* & *ἂν ἀξιώσει* pro
ξιώσει, priorem vero partem, insertis ex ingenio ver-
οὐ δόντων, in alienam sententiam detorsit. Græca Cas-
 sau.

Vers. 12.

sauboni contextui nostro subjeci: latina ejusdem interpretatio hæc est: *Sis deorum auxilium vobis nobisque in hoc bello adversus Romanos & ejus socios defuerit, & postulatam a nobis fuerit, ut amicitiam cum Romanis jungamus; sic jungemus, &c.* Neutiquam probabile est, istam mali ominis hypothesin, *si deorum auxilium defuerit*, in scederis formula fuisse expressam. Quod τῇ πρὸς τοὺς Παλαιῶν pro τὸν plerique omnes habent libri, id satis adparet deliberato factum esse, postquam ἀξιώσι, quod sequitur, in ἀξιώσει corruptum erat, & particula ἄν interciderat. ἀξιώσι, præter Vrbinatem, Medicæus etiam codex præfert sed is alium errorem sibi proprium habet, τοὺς συμμάχων αὐτοὺς ἀξιώσι, cum ceteri omnes in τοὺς συμμάχους αὐτῶν consentiant. Paulo ante vero, ubi in πρὸς Παλαιῶν consentiunt ceteri omnes, editio Hervag. cum uno Med. παρὰ Παλαιῶν habet; quam præpositionem arripiens Reiskina, suam illam conjecturam τῇ παρὰ Παλαιῶν καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀξιώσει effinxit. Denique quod Παλαιῶν συνεβουλεύσαντες scripserunt omnes, duplicata litera sigma, & altera ad priorem vocem adherente, adeo pervulgatum id genus erroris est, ut neminem morari debeat: neque vero intelligi facile error, restituique nominativus Παλαιῶν potuit, postquam verbum ἀξιώσει corruptum erat, ad quod nominativus ille referebatur.

Ibid. ὅσπ' ἔσται πρὸς ὑμᾶς τὴν αὐτὴν Φιλίαν. Sic recte edd. cum Med. Ceteri πρὸς ὑμᾶς. Cum editis tamen, si fallimur, consentit etiam h. l. Vrb.

Vers. 13.

Vers. 13. ἐφ' ᾧ τα. Particula ista τα refertur ad μηδὲ quod sequitur. — *Ibid.* ἀρᾶσαι πρὸς ὑμᾶς rursus recte edd. cum Med. Mendose ceteri ἀρᾶσαι πρὸς ὑμᾶς. — *Ibid.* De Corcyraeis, Apolloniatis & Dyrrhachinis confer lib. Ib. c. 11. — *Ibid.* μηδὲ Διμάλης. Sic bene Casaub. cum Vrb. & Vrsino putamus & Med. & Tubing. Mendose μηδὲ ἐφ' αὐτῆς ed. 1. cum Aug. Reg. F. Vefont. & utroque Vindob. μηδὲ δημάλης Reg. G. Vide III. 18, 1. & ibi notata. — *Ibid.* Πλατίνων ex. edit. Gron. & Ernestina in nostram lærepit.

irrepsit. In ed. Casaub. cum literis quadratis tota hæc fœderis formula expressa sit, accensus nusquam sunt adjecti. Scribe Παρθενῶν cum ed. 1. & msstis, vel Παρθηνῶν. Confer Adnot. ad II. 11, 11.

Vers. 15. ἡ χρεία bene Casaub. & seqq. monente *Vers.* 15. *verso.* ἡ χρεία ed. 1. cum msstis. Consi. *vers.* 11.

Vers. 17. δοκῆ ἡμῶν. Temere factum est, ut in brevi- *Vers.* 17. bus Notis ad h. l. diceretur: „*Alii δοκῆ ἡμῶν.*“ Scriptum debuit: „*Alii δοκῆ ὑμῶν.*“ Nempe sic ed. 1. cum Aug. *Vers.* 17. font. & duobus Vindob. minus recte.

C A P V T X.

Cap. X.

Exposuisse hoc libro Polybium *res a Philippo Messenæ gestas*, adparet cum ex nostro cap. 11. quod caput tertium erat in Excerptis antiquis ex eodem libro VII. tum ex cap. 12, 10. & cap. 13 sq. quæ in Excerptis Valesianis conservata sunt & ibi proxime sequuntur Eclogam de *Gorgo*, quam hoc cap. exhibemus. Seriem illarum rerum, quæ in his Fragmentis abrupta est, & occasionem qua Philippus hoc tempore Messenam venit, discimus ex Plutarchi *Arato* p. 1050. Scilicet occasione intestinarum turbarum, quæ Messenios dividerant, advenerat Philippus, specie compositurus turbas & conciliaturus litigantes; rêvera majores concitans motus, & dirarum calamitatum Messeniis auctor.

Vers. 1. Οὔσης δημοκρατίας παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις &c. *Vers.* 1. Conjectura ducti, suspicati sumus, Fragmentum hoc, quod nominatim Polybio Suidas tribuit, pertinere ad illas *Messeniarum dissensiones*, quarum Plutarchus loci citi. meminit, adeoque ex historia *rerum a Philippo Messenæ gestarum* esse decerptum. In titulo quem huic Fragmento in latina versione præfiximus, Ἰσθγορίαι rescribæ pro Ἰσθγορίαι, quod operæ nostræ errarunt. In Suidæ vero editionibus facile adparet, pro eis quæ vulgo sic exhibentur: Ἰσθγορεῖ. ἐπιστῆς λέγει. tum Ἰσθλογοεῖ. Πολύβιος· Οὔσης δημοκρατίας &c. *Polybii Histor. T. VI.* D & hoc

hoc modo scriptum oportuisse: Ἰσηγορεῖ ἐπίσης λέγει, ἰσηγορεῖ. tum vero, Ἰσηγορεῖα. Πολύβιος· Οὔσης δημοκρα. δεκ.

Verf. 2. *Verf. 2.* Γόργος, ὁ Μασσηνίος. Fuit hic haud dubie in eorum numero magistratum vel principum civitatis, quos contra plebem concitavit Philippus, eodem tempore, quo vicissim plebem contra illos exasperavit. Erat autem idem *Gorgus* jam olim ad Philippum legatus, & opem ejus pro Messeniis adversus Lycurgum, Lacedæmoniorum regem, imploraverat. vide V. 5. Γόργος, cum accentu in ultima, vulgo edebatur hoc loco: retraximus accentum, quod in proprio nomine requirebat grammatica ratio; & penacute exhibent hoc nomen libri Polybiani V. 5, 4 seq. & Suidas in eodem hoc nostro Fragmento, quod ille totum Lexico suo inseruit. Eodemque modo apud Pausaniam editur, qui statuz meminit *Gorgi Messenii, Eucleti filii, victoris quinti-
quertii.* lib. VI. c. 14. p. 487.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀναγωγίας. Vide Toupii Curas Noviss. in Suidam, ad vocab. Γόργος. Ἀναγωγίαν Suidas ἀκαίδευσιαν interpretatur. Adjectivum ἀνάγωγος, quod idem exponit per ὁ μὴ τυχῶν τῆς δεούσης ἀγωγῆς, habemus apud Polyb. XII. 25, 6. & XXXIV. 14, 3. Præterierat elegans Toupii emendatio acumen Reiskii, qui mendosam quidem viderat vulgatam scripturam, sed ἀγνοίας, ἀμαθίας & alia nomina in mente habuit.

Cap. XI.

CAPVT XI.

De totius hujus capituli argumento conferendus Plutarchus, loco supra citato, in vita Arati cap. 50. p. 1050. edit. Wechel.

Verf. 1. *Verf. 1.* τυθέντων. Mendose τιθέντων edit. 1. & cod. Vefont. — *Ibid.* διακλίνας, inclinans in alteram partem. Plutarchus: παρὰ μέρος ἀποκλίνας εἰς ἄλλοτερον. — *Ibid.* τί δοκῶ τὰ ἱερὰ σημειώσεν; Nil opus est emendatione Casauboni. Eodem vocabulo τὰ ἱερὰ in eadem re Plutarchus utitur: τί καθ' ἑρῶσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et recte quidem, ut
monuit

monuit REISKIUS: „Nam τὰ ἱερῶα, ait, sunt *totæ victima*, sed τὰ ἱερὰ tantum *exta*, de quibus hic agitur.“

Vers. 2. Δημήτριος. *Demetrius Pharius.* cf. c. 13, 4. — *Vers. 8.* *Ibid.* ἐκ τοῦ προβεβηκότος. *Commode Casaubonus, e re nata.* Consentit ERNESTIVS, qui addit: „*ex tempore*, id est *ex eo quod in medio erat*, (extis eorumque signis,) quod appellari posse τὸ προβεβηκὸς vix dubitem.“ — In qua interpretatione adquietendum putamus, donec certius quid & liquidius proferatur. Frigidum sane videri debet quod ad istam phrasin REISKIUS commentatus est: „Cum jam præcessisset, inquit, Demetrius, Philippus restitisset, tum Demetrius retro conversus, ex aliquo intervallo, quo ab eo in antea progressus aberat, ad eum sic locutus est, τὸ προβεβηκὸς est idem atque τὸ προβεβημένον, vel ἡ πρόβασις, ἢ ἀπόστασις τοῦ προβεβηκότος ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος.“ — Quæ interpretatio manifeste pugnare videtur cum αὐτόθεν, quod præcedit, id est, *e vestigio*.

Ibid. ζητῆς recte Casaub. & seqq. cum Aug. putamus & cum Med. Perperam ζητῆς ed. 1. Regii, Vefont. nescimus an & Vrb.

Vers. 3. μόνως ἄν. *Vitiose μόνος ἄν* Aug. Regii, Vefont. — *Ibid.* τὸν βοῦν. τὴν βοῦν habet Strabo loco mox citando. — *Ibid.* τὸν Ἰθωμάτην. *Mendose τὸν Ἰθωμάτην* ed. 1. Reg. G. Vefont. In articulo vero masc. τὸν consentiunt libri omnes. Sic & vers. 6. omnes εἰ δὲ τοῦτον καλαβῶν, in masculino genere. Itaque temere h. l. τὴν Ἰθωμάτην ediderunt Gron. & Ern. Satis adparet, de *arce Messeniaca* agi, cui aliàs ἡ Ἰθώμη nomen est, cum apud Pausaniam, tum apud Strabonem, qui lib. VII. p. 361. eamdem rem narrat, quam hic Polybius exponit. Nec vero Stephanus Byzantinus (quoad quidem hodie opus docti hujus grammatici habemus, ab epitomatore mutilatum) aliud nomen quam ἡ Ἰθώμη habet. Sed apud Plutarchum l. c. τὸν Ἰθωμάτην legitur, pariter ut apud Polybium, excepta Dorica terminatione αν. Et apud eumdem quidem Plutarchum ibidem unum codicem Ἰθώμων habere

Varl. 3. reperimus, sed rursus duo alii *Ἰθωμάνταν*, quod ex *Ἰθωμά-
ταν* corruptum est. *ΚΕΙΣΚΙΥΣ*, rationem redditurus diffe-
rentiæ nominum: „ὁ *Ἰθωμάτης*, inquit, est nomen *arcis*,
ἢ *Ἰθώμη* vel *Ἰθωμά* nomen *oppidi*.“ — Quæ ratio ve-
temur, ne nullo profus nitatur fundamento. Quod si enim
in unum conferas varia loca, ubi Pausanias de *Ithome* Mes-
seniaca loquitur; (lib. IV. cap. 1. p. 280. c. 9. p. 301. c. 31.
p. 356. &c.) satis adparet, eandem *Ἰθώμη*, quam & *μον-
την* & *oppidulum* dicit, *arcem* fuisse *Messeniorum*; quan-
doquidem ipsa urbs Messena in radice Ithomes montis, in
quo fuit illud oppidulum; condita erat, & Messena atque
Ithome communi muro deinde fuere comprehensæ. Et
quod si de ratione quis dubitat, qua corruptam apud eun-
dem Pausaniam scripturam p. 356. emendandam Kühnius
censuit, fautorem & adfertorem suæ sententiæ Strabonem
advocare Kühnius potuerat, qui loco paulo ante citato,
ubi hanc ipsam, in qua versamur, historiam exponit, di-
sertissimis verbis scribit: *Ἡ δὲ Μεσσηνίων πόλις ἔοικε Κο-
ρίνθῳ· ἐπέκειται γὰρ τῆς πόλεως ἑκατέρω ὄρος ὑψηλὸν καὶ
ἀπότομον, τείχει κοινῷ περιειλημένον, ὡστ' ἀκροπόλει χρῆ-
σθαι· τὸ μὲν καλούμενον Ἰθώμη, τὸ δὲ Ἀκροκρίνθος.* Ita-
que dubitari non debet, eandem Messeniorum arcem, quæ
apud Polybium & Plutarchum ὁ *Ἰθωμάτης* vel *Ἰθωμάτας*
vocatur, *Ἰθώμη* a Pausania & Strabone adpellari. Et su-
spicari licet, de duplici nomine monere voluisse Stepha-
num Byzantinum, sed, quæ is in hanc partem scripserat,
corrupta esse ab Epitomatore. Nam quod nunc ibi legi-
tur: *τὸ ἔθνηκόν, Ἰθωμάτιος καὶ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμάτης διὰ
τοῦ η, καὶ Δωρικῷ τρόπῳ Ἰθωμάτας. ἀφ' οὗ ὁ πολίτης Ἰθω-
μάτας, καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας.* in his quidem corruptelam
prodit discrimen quod hic fit inter τὸ ἔθνηκόν, & ὁ πολίτης,
quod discrimen nusquam alibi Stephanus facit, sed pro idem
valentibus promiscue utitur duobus illis vocabulis, ita, ut
modo τὸ ἔθνηκόν dicat, modo ὁ πολίτης, nonnumquam et-
iam ὁ οἰκῶν, & numquam aliud esse nomen ἔθνηκόν perhi-
beat, aliud nomen τοῦ πολίτου. Quid sit autem, quod pro
illis

illis verbis ἀφ' οὗ ὁ πολίτης, an ἀφ' οὗ ἢ ἀπρόπολις, Verf. 3.
 scripserit ipse Stephanus, definire nos quidem non aufimus.
 Sed quod *Ithome* arx apud Polybium Plutarchumque ὁ Ἰθωμάτης vel ὁ Ἰθωμάτας dicatur, gentili nomine & masculino genere, id quidem inde factum suspicamur, quod apud Messenios a *Ioue Ithomata*, cujus celebre in arce illa templum fuit, (Pausaniæ IV. 3. p. 287. III. 26. p. 277. IV. 33. p. 361. & Stephano Byzantino memoratum) fortasse ipsa etiam tota arx ὁ Ἰθωμάτας vulgo adpellaretur.

Verf. 4. ταὐτὰ correxit Casaub. quod commodius erat. Verf. 4.
Ibid. αὐτὸ λέγειν ἡξίου τὸ Φαινόμενον, *posulavit, ut ad id ipsum diceret quod sibi videretur, neque quidquam dissimularet.* αὐτὸν, quod vulgo hic præferunt libri, probare non possumus: ferremus, si transpositis verbis esset λέγειν αὐτὸν ἡξίου. Nunc vero, ante λέγειν positum pronomen vim quamdam singularem habere debet, quæ tamen in αὐτὸν nulla est: in αὐτὰ ea vis inest, quam modo declaravi.

Verf. 5. Ὁ δὲ διακορήσας. — „Ante διακορήσας videtur aut οὐδὲν aut μικρὸν aut ἐπὶ βραχὺ deesse.“ REISK.
 Nil opus nobis visum est. διακορήσας. h. l. est *rogitabundus hastitans*, fere ut IV. 71, 5.

Verf. 6. ἣν παρέλαβες παρ' Ἀντιγόνου, Φρουρούς: τοὺς συμμάχους. ἦ pro ἦν, & dein Φρουρουμένους scribendum censuit REISKIUS, hac sententia: *eam custodia, qua custoditos facies ab Antigono traditos accepisti.* Quæ emendatione facile caremus.

Verf. 8. Ὁ οὖν Φίλιππος. Intelligi utique debet, aut Verf. 8.
 conjunctione οὖν, aut alia quacumque ratione usum h. l. esse Polybium, qua sequentem orationem cum præcedentibus conneckeret. Ὁ δὲ Φίλιππος suspicatus erat Reiskius. Possis pariter conjicere: τοὺς λευκοὺς συμμάχους· οὗς ὁ Φίλιππος &c.

Verf. 9. ἐπισημημένος &c. *quum paulo ante acriter* Verf. 9.
fuisse a juniore Arato increpatus propter eadem virorum. Cædem dicit ducentorum fere nobilium Messeniorum, quos occiderat plebs, concitata a Philippo. Conf. Plutarch. L. c.

Ibid. μη παρακούσαι τῶν λεγομένων. Sic Casaub. consentientibus msstis, quibus invitis nescimus quo casu παρακούσαντος λεγομένων est in ed. 1.

Verf. 10. *Verf.* 10. Ἀγωμεν, *redeamus* scil. cum militibus qui nobiscum sumt. conf. verf. 7.

Cap. XII.

CAPVT XII.

Verf. 1. 4. *Verf.* 1. ἐπιστήσας τὴν διήγησιν, *narrationis cursum sistam.* Observationes, quas hic inferit Polybius de *Philippi moribus in rebus mutatis*, pollicitus erat lib. IV. c. 77. *Verf.* 2. τοῦτε παράδειγμα. Scripsisse Polybium putemus τοῦτο τὸ παράδειγμα. — *Verf.* 4. καὶ τοι νέφ' ὄντι παραλαβόντι. Cogitaveram νέφ' ἔτι παλαβ.

Verf. 6. *Verf.* 6. Ἀλεξάνδρου. *Alexāder* iste satellitio erat praepositus, cf. IV. 87, 8sq. ac fortasse idem, quem *Aemeti filium* dixit, bello Cleomenico Chalcaspidis praepositum ab Antigono, II. 66, 5, ut quidem Reiskius putavit. *Ibid.* Χρυσόγονου. De hoc conf. V. 9, 4. 17, 6. 97, 3 sq. IX. 23, 9.

Verf. 7. *Verf.* 7. Ἀκαρνάνων. καὶ Ἀκαρνάνων voluit Reiskius: a quo miramur nil aliud ad totum hunc locum esse adnotatum, nisi quod probet Valesii conjecturam τῶν δὲ Πελοπον. pro τὴν δὲ Πελ. Nobis quidem, nisi graviore vulnere affecta haec periodus est, saltem legendum videbatur οὐδὲ περὶ τῆς Πελοποννησίων δεσ. scil. εὐνοίας καὶ προθυμίας.

Verf. 9. *Verf.* 9. τὸ πάντας Κρητικεῖς συμφρονήσαντας, καὶ τῆς αὐτῆς μετασχόντας συμμαχίας, ἕνα προστάτην ἐλέσθαι τῆς γῆσου Φιλίππου, καὶ ταῦτα συντελεσθῆναι χωρὶς ὅπλων καὶ κινδύνων. Haec verba sic interpretatus est VALESIVS: *quod omnes simul Cretenses, concordia inter se ac societate iniita, unum Philippum dictatorem ad res injuriae constituendas publice elegerunt, quodque citra vim & periculum cum illa effecta sunt.* Paterat satis videri, si προστάτης dux vel praeses exponeretur; sed dictatorem ad res injuriae constituendas praetulit Valesius, eum ob id quod mox subjicitur, *omnia sine violentia & periculo confecta esse*, tum ob ea quae

rurfus cap. 15, 4. de rebus a Philippo in Græcia geſtis bre- Verf. 9.
viter memiſit Polybius. Mirum vero utique videri debet,
quod earumdem rerum in ſuperioris hiftoriæ curſu nulla
profus mentio occurrat: niſi forte in libri ſexti parte ali-
qua, quæ intercudit, res iſtas Polybius expoſuerat. Nam
quæ lib. IV. c. 55. de ſocietate a Polyrrheniis Lampæiſque
& horum ſociis cum Philippo adverſus Cnoſſios inſita nar-
rantur, non ſunt ejuſmodi, ut ad ea referri id, quod nunc
dicit, commode poſſit. Nec apud alium ſcriptorem ulla
hujus rei mentio occurrat, ſi brevia verba Plutarchi exci-
pias, in Arato p. 1049. ἡ πρὸς Κρήτας (τοῦ Φιλίππου) ὁμι-
λία, δι' ἧς ὅλην προσηγάγετο τὴν νῆσον ἡμέρας ὀλίγας. quæ
verba Xylander interpretatus eſt, *colloquium cum Cretenſi-
bus, quo paucis diebus totam ſibi adjunxit inſulam.*

Verf. 11. συντελείας ἐγκυρήσεν ἐναντίας. Eodem Verf. 11.
modo verbum ἐγκυρεῖν uſurpatur VIII. 1, 5. XV. 36, 6.
XXXIII. 12, 8,

C A P V T XIII.

Cap. XIII.

Verf. 2. κατὰ τὴν ἑ. βιβλον. Vide lib. V. c. 12, 7ſq. Verf. 2.
Ibid. καὶ Φάσει μόνον. καὶ ἀποφάσει maluerat Reifk. quo
vocabulo mox utitur, rurfusque verf. 5.

Verf. 3. ἐπὶ ταῦτο τὸ μέρος τῆς διηγήσεως ἐπέστημεν. Verf. 3.
Tenuimus Valeſii verſionem: *cum eo loci conſtitiffemus.* Re-
ctius fuerat, *cum ad eum locum* (vel *ad eam partem narra-
tionis*) *perueniffemus.* conf. ad III. 118, 11. Aliud eſt ἐπι-
στήσεως τὴν διήγησιν, cap. 12, 1.

Verf. 4. ἀπολογεῖσθαι τοῦ μηδὲν εἶναι ποιῆσαι μοχθηρόν. Verf. 4.
Poſſis intelligere (περὶ) τοῦ, ſed quandoquidem præceſſit
περὶ τοῦ Ἀράτου, incommodum hoc videtur, & legen-
dum putemus ἀπολογεῖσθαι τὸ μηδὲν εἶναι &c.

Verf. 5. τὴν πίστιν τῆς ſτερηθείσης ἀποφάσεως. Quid Verf. 5.
velit vox ſτερηθείσης, neminem dicere poſſe ſibi perſua-
ſerat Gronovius. Videndum tamen, ne ſτερηθῆσιν (ſcil.
πίστωσιν) ἀπόφασις, idem ſit ac ἀνυπόδεικτος verf. 2. *enuncia-
tum demonstrationis nudatum.*

Verf. 7. *Verf. 7.* καθάπερ ἂν ἐγχευόμενος αἵματος. — „Fortè καθάπερ ανει (aut καθάπερ ἂν εἰ) γευσόμενος. Nam ἐγχεύειν aut ἐγχεύεσθαι non est in usu.“ REISK. — Nos quidem nobis visum sumus vestigia verbi ἐγχεύεσθαι alibi etiam apud scriptorem nostrum reperire: vide XVII. 11, 7.

Ibid. ὡς Φησιν ὁ Πλάτων. Vide Platon. de Repub. lib. VIII, haud procul a fine. Confer quæ mox monemus ad verf. 8.

Verf. 8. *Verf. 8.* Cum post illa verba, τὸ περὶ τῆς ἄκρας συμβούλευμα, vulgo inserta legerentur ista, τὸ μὴ θᾶν ἐκ τοῖς Πολιτικοῖς, ad hæc sic commentatus est VALE-
SINES: „Hæc non sunt Polybii verba, sed ejus qui hæc Excerpta [de Virtutibus & Vitiis] compilavit, Intelligi autem illud consilium, quod Demetrius Pharius dedit Philippo, ut hominem utroque cornu teneret, quod habet in lib. VII. c. 3. [scil. cap. 3. Excerptorum Antiquorum; nobis cap. 11.] Qui locus a Constantino Porphyrogeneta relatus fuerat in librum περὶ Πολιτικῶν διακρίσεως, qui liber una cum reliquis fere omnibus perit. Hujus mentio fit in Excerptis Diodori, ubi ad marginem notatum reperimus, Ζήτην ἐν τῷ περὶ Πολιτικῶν διακρίσεως.“ — Fieri tamen potest, ut verba ista ἐν τοῖς Πολιτικοῖς ex superioribus perperam huc translata fuerint, cum referenda fuissent ad illa verba ὡς Φησιν ὁ Πλάτων, ut intelligerentur *Platonis libri de Republica*, quæ Reiskii fuit sententia. Id si statuas, intelligendum erit, verba hæc, de quibus agitur, in margine fuisse scripta ad verf. 7, & imperite huc tracta. Tum vero simul teneri poterit verbum μὴ θᾶν verf. 8. hoc modo, τὸ περὶ τῆς ἄκρας συμβούλευμα μὴ θᾶν, vel τὸ μὴ θᾶν περὶ τῆς ἄκρας συμβούλευμα.

Cap. XIV,

CAPVT XIV.

Verf. 6. *Verf. 6.* ἡ τῶν παρεπομένων Φίλων ἐκλογή. Ad hunc locum Gronovius in ora sui libri laudavit versum quem Sophocli tribuit Aulus Gellius XIII. 13.

Ξοφοὶ εὐραγαί τῶν ποφῶν εὐνοεῖα.

Id est:

Sapienter sunt reserati amici si uterentur superciliis.

CAPVT

CAPVT XV.

Cap. XV.

Dixerat Polybius V. 87, 8. & 107, 4. *Antiochum*, qui *Magnus* est cognominatus, pace composita cum Ptolemaeo Philopatore, omnia sua consilia in *bellum adversus Achaenum* convertisse, & ineunte æstate anni ab V. C. 738. superato Tauro bellum illud suscepisse. Res initio illius belli gestas, exposuit putamus scriptor noster in posteriore parte libri sexti, quæ intercidit: tum hoc libro VII. ea, quæ altero illius belli anno gesta sunt, enarravit; (vide vers. 2. hujus cap.) cujus narrationis partem hanc, sane memorabilem, quæ de *capta per Antiochum urbe Sardibus*, quæ federa erat imperii Achæi, agebat, conservavit nobis compilator Fragmentorum horum, quæ *Antiqua Excerpta* nominamus.

Vers. 1. ἐπιθέσεως, subita invasionis. Conf. I. 57, 3. *Vers. 1. 74, 13. — Ibid.* Ante τῶν στρατιωτῶν perperam inserit τῆμ. 1. cum Aug. Regii Vefont. Tubing. putamus & Vrb. Sed in Aug. ut spurius notatur ille articulus. — *Ibid. οὐ μόνου ἀνωφελές, ἀλλὰ καὶ μακρόν.* Inversam verborum seriem voluit Reifkii: οὐ μόνον μακρόν, ἀλλὰ καὶ ἀνωφελές, non solum longum, sed etiam inutile.

Vers. 2. τὸ δὲ πέρασ. adverbialiter hic sumendum esse, *Vers. 2.* monuit Reifkii, *tandem, postremo.* Recte: nec vera aliter accepisse Casaubonus videtur, licet in lat. vers. scripserit *finem imposuit.* Ad verbum dicere oportebat: *Ad extremum Lagyras Crotensis* &c. Sed longiorem periodum (nam verbum, quod respondet nominativo ὁ Λαγύρας, sequitur demum vers. 5. τοσούτω μᾶλλον προσᾶχε) commode in latina versione divisit Casaubonus. — *Ibid. ὁ Κρής.* Sic Casaub. cum ora ed. 1. & ora Aug. putamus & ora Med. Et sane aut hoc oportebat, aut ὁ Κρηταίος, aut ὁ Κρηταίος. Conf. VIII. 17, 1.

Ibid. τὰς ὀχυρωτάτας πόλεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ &c. evenire plurimum, ut munitissima quæque urbes negligentia oppidatorum capiuntur &c. Argumentum hoc (ut monuit Casaub. in ora Basil.) tractavit Onocander in Strategico;

- Verf. 2.** scil. cap. 42, p. 112. edit. Rigaltii, ubi titulum adscripsit Rigaltius in hunc modum: *Loca, quæ obfessi inaccessa existimant, obsidentibus sæpenumero prodesse.* Et simillima quadam ratione olim a Cyro captam eandem urbem Sardes esse, docet Herodot. l. 84. & Xenoph. in Cyropæd. VII 2.
- Verf. 3.** *Verf. 3. καὶ τοῦτο δ' αὖ ἐπεγνωκώς.* Sic ex ingenio correxit Casaubonus; quod nunc demum videmus citra necessitatem esse factum, & revocatam velimus consentientem codicum omnium & editionis primæ scripturam, quæ commodissime sic habet, *καὶ τούτων αὐτῶν ἐπεγνωκώς* διότι συμβαίνει ἀλώσεις γίνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους. Quorum verborum naturalis series hæc esse intelligitur: *καὶ ἐπεγνωκώς*, διότι συμβαίνει τὰς ἀλώσεις τούτων αὐτῶν (scil. τῶν ὀχυρωτάτων πόλεων) γίνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρ. τόπους. In uno vocab. ἀλώσεις (quod recte dedit Casaub. cum Vrb. Aug. & Vrsin.) aberrarunt nonnulli codices: αὐλώσεις ed. 1. Med. Tubing. αὐλώσεις Regii & Vefont. — *Ibid. ἀπηκρίσθαι* recte Casaub. cum Vrsino. Conf. XVIII. 6, 4. VIII, 15, 3. Vitiose ἀπαντῆσθαι ed. 1. Med. ἀπνητῆσθαι Aug. Regii, Vefont. ἀπνητῆσθαι Tubing. Proxime a verbo abest Vrb. ἀπνητῆσθαι scribens, NT pro ΑΠ.
- Verf. 4.** *Verf. 4. ὡς διὰ ταιωύτης πράξεως κυριεύσειν αὐτῆς. κυριεύειν* ed. 1. cum Med, *ταιαύτης πράξεως.* — „facinore aliquo, ex eo genere quod initio hujus Excerpti commemoratur.“ MEISEK.
- Verf. 5.** *Verf. 5. πάντα τέπον.* cf. verf. 6. & 11. Nil frequentius ista permutatione vocabulorum τόπος & τρόπος. Vide ad IV. 70, 9. V. 60, 8. &c.
- Verf. 6. 7.** *Verf. 6. Πρίονα* recte Casaub. cum Vrb. & ora ed. 1. ex Aug. *τρίονα* ed. 1. cum Med. Regg. Vefont. Tubing. — *Verf. 7.* Recte idem Casaub. ex conjct. correxit *συνεθεώρησα*, cum *συνθεωρήσαι* dedissent codd. omnes cum edit. 1.
- Verf. 8.** *Verf. 8. κοιλίας interanea* vertit Casaub. Prætulit *ca-davera*, quod habet Musculus, ex cujus versione interpretatio

tatio ista in lexica translata est. Videtur tamen magis convenire Casauboni interpretatio,

Vers. 10, ἐξήτασε. Sic oportuit; & sic dant omnes *Vers.* 1
VIII. 19, 2. — *Ibid.* τὰς προσβάσεις Casaubonus vertit
qua adiri locus possit. Sic IV. 56, 8. πρόσβασις est *acces-*
sus, *aditus*. Sed sicut verbum προσβαίνειν, sic & nomen
πρόσβασις, apud Polybium plerumque de *adscensu* usurpa-
tur; quæ notio & in hunc locum perapte convenire vide-
tur, qua *conscendi murus* possit. Vide Adnot. ad II. 67, 6,
& ad I. 55, 10. ubi quidem in ipsa Adnotatione nostra,
nescimus, quo errore, bis pro vocabulo ἀναβολῆ perperam
προσβολῆ scriptum est; quod sphalma facile corriget æquus
Lector.

CAPUT XVI.

Cap. XV

Vers. 2. παρακαλεῖσάντα συστῆσαι συναπιθεῖναι, *sibi* *Vers.* 2.
adjuvare, & *hortari daret. sese in commune periculum.*
Trajectio verborum, non aliena a stylo Polybiano. Neo-
opus videtur, ut, transpositis verbis, cum Reiskio lega-
mus *συστῆσαι, παρακαλεῖσάντα* &c. *συστῆσαι* vero recte
edd. cum plerisque msstis. *συστῆσαι* ora ed. 1. & ora Aug.
ab antiqua manu, & sic statim fuerat in Reg. F. sed mox
ab eadem manu correctum. — *Ibid.* τῆς ἐπιβολῆς (*κα-*
ρπεί, conatus, molitionis) adscivimus ex Vrb. Aug. Vefont.
Vidit etiam & perspete monuit Reiskius. Perperam τῆς
ἐπιβουλῆς edd. cum aliis codd. — *Ibid.* τριακὴν δύναμιν
ἔχειν καὶ τόλμαν. *δύναμιν τοῦτ' interpretatus est Casaub.*
Videtur potius *ingenium dexteritatemque* h. l. denotare hoc
vocabulum, de qua notione diximus ad I. 83, 6.

Vers. 3. ἐτήρουν νύκτα τὸ περι &c. Sic recte edd. cum *Vers.* 3.
Med. *νύκτα τοῦ περι* Vrb. Aug. Regii, Vefont.

Vers. 4. λαβόντες δὲ τῆ αὐτήν, . . . τῆ πρότερον. Sic *Vers.* 4.
recte ed. 1. consentientibus msstis. Quod cum Vrsinus
extra necessitatem in *λαβόντες δὲ ταύτης . . . τῆ πρότερον*
mutatum voluisset, Casaubonus, Vrsino parens, simul
(nescimus quo consilio sive casu) *ταυτήν* ante *ταύτης* serva-
vit.

vit, atque ita totam orationem turbavit, cujus plana erat sententia: *ναῖτι τὴν νύκτα, pridie ejus diei quo exsequi consilium cogitabant* &c.

Verf. 5. *Verf. 5. τοὺς στροφῆς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. αἱ στροφῆς* haub dubie sunt *cardines*. τὸ ζύγωμα Casaub. interpretatus est *jugamentum* sive *tignum transversarium*. Et in ora Basil. ait: „ζύγωμα est *axis transversarius*, quo clauditur *janua*, ut in nostra domo; & hoc est quod græci dicunt *ἐπιζυγοῦν τὴν θύραν*.“ — Vide Interpretes Hesyck. ad v. *Ἐπιζύγωσι*. & Interpr. Pollucis X. 26. Sed ea quidem ratione τὸ ζύγωμα non differet a τῷ *μοχλῶ*, qui intus est, cum nunc agatur de parte exteriori. Et habemus quidem vocabulum a verbo *ζυγοῦν* derivatum, quod idem valet ac ὁ *μοχλός*, sed id τὸ ζύγωμα est, non τὸ ζύγωμα. At ea notio, ut diximus, nequiquam convenit huic loco. Itaque videndum, sit ne fortasse τὸ ζύγωμα idem quod τὸ *θύρωμα*, id est, *postes portæ*, qui trabe transversim superne imposita *ζυγοῦ* (id est *jugi*) speciem referunt; an sint *vincula* sive ferrea sive lignea, quibus firmatur porta & inter se continentur varix tabulæ e quibus compacta porta est. Nobis fatemur non liquere.

Ibid. τὰς βαλανάγρας. Scholiasta Thucydid. II. 4. *βάλανός ἐστι*, ait, τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγανον. (id est, *ressulus*, *terragulum*.) ὅθεν καὶ ἡ κλεῖς καλεῖται βαλανάγρα, παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. (eo quod *carpiat ressulum*.) Eodem modo Schol. Aristoph. ad *Vesp.* 155. & ex his Suidas.

Verf. 6. *Verf. 6. ἀκαλουθήσαντας* ed. Casaub. & seqq. Et sic Aug. putamus & Med. & Tubing. ἀκαλουθήσαντας ed. I. Regii, Vofont. & (ni fallimur) Vrb. — *Ibid.* τὴν τοῦ θεάτρου στεφάνην, *arcam theatrum ambientem*. — „Quænam sit theatri *στεφάνη*, intelligitur ex illa Emanuelis Martini epistola, qua theatrum Segusianum describit.“ *ΚΕΙΣΚ.*

Verf. 7. *Verf. 7. διέδωκε λόγον, sermonem sparsit*. Vide I. 72, 3. III. 78, 8. XV. 22, 3. XXIII. 2, 2.

CAPVT XVII.

Cap. XVII

Vers. 1. ὑπέστειλαν. Temere & invitis mstis *ἐπέσται- Vers. 1. a.*
λαν ed. 1. — *Ibid. προκίπτοντα.* conf. VIII. 6, 8. Sic
πίους in mare prominens est ὄρος προεκταπός εἰς τὸν ὠκεανόν apud Diodor. III. 53. ad quem locum plura hujus verbi,
 in eandem sententiam accepti, exempla ex Strabone a Wef-
 selingio collecta sunt. — *Ibid. ὄφρῶν* scribendum putavi-
 mus, cum *ὄφρῶν* h. l. darent edd. & mssti. — *Vers. 2. ἀνέκ-*
επτον recte Casaub. cum Vrb. & Vrbfin. & sic ora Augi
 ab antiq. manu. *ἀνεκίστατον* ed. 1. Med. Aug. Regii, Vefont. Tubing. quod ex *ἀνεκίστατον*, id est, *haud observa-*
tum, haud animadversum, corruptum suspicatus est Reiskius. *ἀνέκτατον* ora ed. 1. & ora Med.

Vers. 3. δυσὶν κλιμάκων. *δυσὶν κλιμ.* Vefont. quod *Vers. 3.*
proxime ex δυσὶν corruptum est. — *Ibid.* Pro δι' ἧς utro-
 bique est *διεῖς* in ed. 1. & msstis. Solus Aug. utrobique
 in ora verum habet ab antiqua manu.

Vers. 4. τοὺς προσβαίνοντας, ascendentes. Sic recte *Vers. 4.*
 edd. cum Med. Vrb. Aug. Tubing. Conf. Adnot. ad II. 67,
 6. Vitiolæ *προβαίνοντας* Regii & Vefont. — *Ibid. πα-*
ραβαλλομένων, periclitantium. Mendose *παραλαμβανόμε-*
νων Reg. G. & Vefont.

Vers. 5. οἱ μὲν ἐκπληγμένοι τὸ παράδοξον, οἱ δὲ προ- *Vers. 5.*
φράμνοι καὶ δεδιότες τὸ συμβησόμενον, ἀχανεῖς, ἅμα δὲ κε-
ρχαρῆς ὄντες, ἔστασαν. Alii admirantes novitatem co-
 natus, alii de eventu dubitantes timentesque, stabant silen-
 tio defixi, simul vero lætitia gestientes. Verbum *προφρά-*
σαι sicut h. l. cum *δαΐδειν* conjungitur, sic & aliis plerum-
 que in sinistram & ominosam partem accipitur a Polybio,
 pro *suspensum habere, non bene ominari, dubitare de*
eventu. Vide I. 65, 7. 66, 9. II. 47, 4. XVIII. 6, 5. &
 26, 2. &c.

Vers. 6. προῆγε τὴν δύναμιν. Hoc primum oportuit: *Vers. 6.*
exercitum e castris educit: tum sequitur καὶ προσέβαλλε.

Vers.

- Verf. 7. *Verf.* 7. *παρηλαγμένον*. Polybianum verbum restituit Casaub. cum Vrb. & Vrsin. Vitiose *παρηλαγμένον* ed. 1. Med. *παρηλαγμένον* Aug. Regii, Vesont.
- Verf. 8. *Verf.* 8. *τοὺς ἀπαντήσαντας εἰς τὴν πόλιν*. Soil. ad portam eam quæ proxima erat loco, ubi Lagoras cum sociis ascendit; (conf. c. 18, 2.) quos quidem non conspexerat Achæus, sed moliri hostes aliquid ab ea parte intellexerat, quoniam in eam oculos omnium e castris converfos viderat.
- Verf. 9. *Verf.* 9. *Ἀρίβαζος*. Sic rursus c. 18, 4. Sed eundem *Ἀρίβαζον* vocant codices omnes VIII. 23, 9.

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

- Verf. 3. *Verf.* 3. *κατέλαβοντο*. Licet eodem hoc cap. verf. 8. *κατέλαβει τὴν πόλιν* in activa verbi forma dicat; tamen constanter aliàs (ubi quidem præterito imperfecto aut aoristo secundo utitur) in medio genere frequentat hoc verbum. vide I. 58, 2. III. 19, 3 & 11. V. 17, 1. &c. Et manifeste latuerat h. l. terminatio *το* in particula *τε*, quæ nullo modo hujus erat loci, nec habebat quidquam quo referretur.
- Verf. 4. *Verf.* 4. *σπεύδοντες παρεγύαυ ἐπὶ τοὺς εἰσπεκτικότητας*. Casauboni est hæc interpretatio, quam in loco difficill tenuimus: *signum ad conveniendum adversus eos, qui erant ingressi, cunctis dare festinantem*. Eodem vero modo *σπεύδοντες παρεγύαυ* nunc dicit Polybius, ut *σπουδῇ παρεγύαυ* I. 76, 2. Sicut autem ibi verbum *παρεγύαυ* a Gronovio *adpropinquare*, & ab Ernestio *impetum facere, irruere* expositum vidimus: sic rursus h. l. ab eodem Ernestio in eandem fere sententiam, *occurrere ad obsistendum* exponitur; quæ interpretatio, ab omni reliquo usu græci sermonis abhorrens, jam ex Musculi versione harum Eclogarum Polybii in vetera Lexica græco-latina recepta erat; & ad Henr. Stephano probata. Sed quemadmodum ad I. 76, 2. monuimus, nil opus ibi videri, ut ignotum reliquis omnibus scriptoribus usum hujus verbi adstringamus Polybio: sic nec hoc loco recedendum putamus ab eadem notione, qua
cum

cum apud alios auctores, tum præfertim apud Xenophonem (II. 3, 21. III. 2, 6 & 8. III. 3, 42 & 58 & 61 & 69. &c.) in re bellica idem verbum frequentatur; ubi, de imperatore usurpatum, denotat *imperare, imperium dare, quod veluti per manus traditum ab uno ordine ad alium propagetur, donec ad omnes pervenerit; de militibus, repetere imperium datum & commilitonibus tradere, adeoque sese mutuo cohortari*. Itaque sententia istius phraseos σκεύδοντας παρεγυῖν ἐπὶ τοὺς εἰσπεκτικώτας ad verbum hæc fuerit: *propere imperium (sive a duce datum, sive sibi ipsi dantes) alii aliis tradiderunt, commilitonibus adclamarunt, (intellige, eundem, pergendum esse) adversus eos qui in urbem (ab alia parte) jam irrupissent*. Et videri quidem potest, in eam sententiam, pro σκεύδοντας παρεγυῖν, commodius fuisse σκεύδεν παρεγυῖντες: neque tamen nos quidem in re non nimis liquida quidquam temere mutaverimus. Ceterum velimus, unum nobis exemplum sive ex Polybio, sive ex alio scriptore proferatur, ubi παρεγυῖν nil aliud nisi παρεγίλκειν aut ἀπαντῆν denotare possit; & lubentes interpretationem illam, de qua supra diximus, amplectamur.

Verf. 6. ἤδη τοῦτοίς κατὰ τὸ συνεχές. Sic Aug. Vrb. Verf. 6. 7. Regii, Vefont. Ex Tubing. nulla discessio a vulgata scriptura adfertur. — *Ibid. τὰς παρακειμένας διένοκτον πύλας. proximam effregere portam.* conf. VIII. 31, 4. Itaque verf. 8. ait, *omni ex parte jam irrupisse exercitum.* — *Verf. 7. ἐπὶ βραχὺ* utique fuit rescribendum, licet in ἐπὶ βραχὺ cum editis consentiant libri nostri omnes.

Verf. 10. Σάρδεων - ἐγένετο κύριος Ἀντιόχος. Ad urbem hoc pertinet Sardes: arx anno sequenti demum Antiocho tradita. Vide VIII. 23.

C A P V T XIX.

Cap. XIX.

Verf. 1. Μασσύλοι. Vide Adnot. ad III. 33. 15. Qua vero occasione *Massylorum* hoc libro VII. meminerit Polybius, haud liquet. Galæ, ejusque filii Masinissæ, qui reguli

Verf. 4.

Verf. 1.

reguli fuerunt Numidicæ hujus gentis, prima apud Livium mentio occurrit lib. XXIV. c. 48 sq. in rebus A. V. 541, quas res libro VIII. perscripserat Polyblus: sed ea quidem pars historiæ Polybianæ prorsus intercidit.

Verf. 2. *Verf. 2. Οἱ δὲ τὸν Ὀρικὸν &c.* Orici a Philippo capti, & a Romanis recepti, meminit Livius XXIV. 40. in rebus A. V. 540. cujus anni res gestas libro VIII. expositas fuisse a Polybio docent Excerpta Antiqua ex lib. VIII. cap. 5 seqq. (nobis cap. 6 sqq.) collato Liv. XXIV. 33 sq. Conf. Adnot. ad Polyb. VIII. 10, 1. At nihil magnopere obstat, quo minus, quum Stephanus Byzantinus verba supra scripta apud Polybium lib. VII. legi (ni in numero errarunt librarii) diserte dicat, credamus, ejusdem oppidi Orici mentionem a Polybio jam in rebus superioris anni fuisse factam. *Λέγεται ἀρσενικῶς*, ait Stephanus, (id est, in masculino genere usurpatur hujus urbis nomen;) ὡς Πολύβιος ἐβόησεν. *Οἱ δὲ τὸν Ὀρικὸν κατοικοῦντες &c.* Fieri etiam potest, ut, quæ res in annalibus, quos secutus Livius est, ad consules anni 540. referebatur, eandem alii annales, quos Polybius probavit, ad annum 539. retulerint.

Ibid. παρὰ τὴν εἰσβολήν. περὶ scriptum oportuit, Idque corrigi velimus. Sic enim & ratio grammatica postulat, & dant codices Stephani a Salmasio laudati, & Eustathius ad Dionysii Perieges. verf. 321. ubi eadem repetuntur Polybii verba.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI VIII.

Lib. VIII.

RELIQUIAS.

CAPVT I. ET II.

Cap. I. II.

Fragmentum hoc, quod *cap. 1. & 2.* continetur, diuelli non debuisse, ait *ΚΕΙΣΚΙΥΣ*, ab illo, quod deinde *cap. 12-18.* Excerptorum Antiquorum (nobis *cap. 17* seqq.) legitur, ubi narratur, quibus artibus Achæus ex arce sua extractus & Antiocho proditus sit. Eandem fuisse *ΚΑΨΑΥΒΩΝΙ* sententiam, ex ora Basil. intelligimus, ubi hæc notantur: „Hæc disputatio maxime locum habet ob Achæi *ἄλωσιν*, quæ nondum est narrata. Et fortasse loco motum hoc fragmentum.“ — Denique in eadem opinione Ernestius fuit, qui perturbatum esse hoc loco Excerptorum ordinem contendit in Præfat. ad Polyb. p. 15. Iam nos quidem, loco moveri potuisse fragmenta nonnulla a compilatoribus Excerptorum, minime negauerimus. Etenim in Constantini quidem Eclogis, cum eis de Virtutibus & Vitiis, tum de Legationibus, manifeste aliquoties id factum observare nobis visi sumus; ita quidem, ut ipsi in hæc nostra Polybii editione nonnumquam conati sibus in pristinum ordinem ea restituere. Et in Antiquis, quæ vocamus Excerptis, licet nusquam nos quidem turbatum observare Eclogarum ordinem meminerimus, tamen potuisse id pariter fieri, facile largiemur. At hæc, quam præ manibus habemus, Polybii disputationem quo minus referendam putemus ad illam Achæi calamitatem, quam deinde exponit, obstat id quod legimus *cap. 2. vers. 6.* unde perspic-

Polybii Histor. T. VI.

E e

Eus

tunc intelligi videtur, disputationem hanc alia occasione
 fuisse institutam. Et ex oppositione quidem calamitatis
 Achæi, quam mox expositurum se significat, cujus cala-
 mitatis causam nullam ipsi Achæo tribui posse ait, quo-
 niam is omnem, quæ fieri poterat, cautionem adhibuerat:
 ex ista igitur oppositione, collata cum ipso initio hu-
 jus fragmenti, intelligi videtur, hoc loco expositum fuisse
 a Polybio casum hominis, (& quidem ducis copiarum, *ἡγε-
 μόνος*, vide cap. 1, 2.) qui sua quadam culpa suaque impru-
 dentia in cladem inciderat, & copias sibi commissas per-
 diderat. Quisnam vero ille sit, reperire adhuc non potui-
 mus. Pro eo ordine, quem aliàs Polybius, ex quo coepit histo-
 riam per singulos annos digerere, (inde ab Olymp. cxxi.
 ab A. V. 539.) tenere consuevit, ut cujusque anni histo-
 riam a rebus in Italia gestis inciperet, tum ad res Siculas
 progrediretur, ac deinde demum ad res in aliis regioni-
 bus gestas converteret narrationem: pro illo igitur rerum
 ordine consentaneum est, ut casum eum, qui occasionem
 dedit Polybio hæc disputandi, vel in Italia accidisse pute-
 mus, vel in Sicilia. Nam quæ deinde sequuntur fragmen-
 ta, (cap. 5 seqq.) ex rebus in Sicilia sub finem anni 540.
 gestis excerpta sunt: quæ vero cap. 3 sq. exhibetur dispu-
 tatio, ea utrum ex occasione rerum in Italia gestarum in-
 stituta sit, an occasione novi gravisque belli in Sicilia ad-
 versus Syracusanos a Romanis suscepti, dubitari potest,
 quamquam hoc quidem nobis verosimilius videtur. Iam
 vero in Italia apud Livium quidem, qui tamen res in Ita-
 lia gestas in primis copiose exponere consuevit, in hujus
 anni 540. historia nihil reperimus, quod disputationi huic de
 qua quærimus, *de cautione in fide habenda hostibus*, occa-
 sionem dare facile potuerit. In rebus Siculis vero, ante
 susceptum a Romanis pertinax illud cum Syracusanis bel-
 lum, occurrit apud Livium mentio *præsidii Romani*, quod
 ab Appio Claudio ad tuendos sociorum agros fuerat mis-
 sum, *inter conditiones pacis interfecti*. lib. XXIV. c. 29 sq.
 Nam calamitatem, quam non nisi brevibus verbis tetigit
 Livius,

Livius, fufius fortaffe expofuerat Polybius, & eadem occasione difputationem hanc, de qua quærimus, inffituerat. Fortaffe vero de Andranodoro agebatur, qui fua imprudentia exitium fibi contraxit: cujus cafum breviter Livius XXIV. 24. exponit; quo etiam pertinere videtur fententiola illa, quam in hac regione in ora habet codex Vrb. quæ a nobis ad finem hujus libri cap. 38. 1. rejecta eft.

CAP. I. *Verf. 2. ἀργῶν.* — „hoc eft, δι' ἀργίαν, ὅπως τῆς ἐπιτόνου σπέφειας.“ REISK. — *Verf. 3. Ἀρχίδαμος.* De hujus cafu conf. lib. V. c. 37. — *Ibid. ἐπιδόμενος.* Perperam ἐπιδόμενος ed. 1. cum Med. — *Ibid. ἐνεχείρισεν αὐτόν.* Teneri poterat αὐτόν vel αὐτόν, quod dabant libri. — *Verf. 5. ἐγχειρίσας αὐτόν* ed. Cafaub. & feqq. & Aug. ex emend. ab ead. manu. αὐτόν ed. 1. cum ceteris codd.

Verf. 6. Πισοπίδας ὁ Θηβαῖος. Vide Plutarch. & Cornel. Nep. in ejus vita. — *Ibid. πολεμιστάτους αὐτῷ νομίζει.* Sic pofcebat grammatica ratio: & modo *verf. 4. αὐτῷ* in αὐτῶν vulgo corruptum vidimus. & mox rurfus *verf. 8. videbimus;* nunc vero, cum proximum verbum a litera *ν* incipiat, pronior etiam fuit librariorum lapsus. αὐτοῦ, quod vulgo edebatur, nonnifi ex ingenio primi editoris effe videtur: & licet ex codd. Med. & Tubing. nullum diffenfum ab edd. videamus notatum, fufpicamur tamen, hos a reliquis noftris codicibus, in mendofum αὐτῶν confentientibus, non difcedere.

Verf. 9. Γνάδος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. In græco correximus, quod in latina verfione Cafaubonus jam correxerat. Rem expofuit Polyb. I. 21. ubi de nomine vide quæ adnotavimus ad *verf. 4.* Sed in eadem Adnotatione, quod diximus, Gronovium in lat. verfione invito Cafaubono Cajum (pro Cnæo) inveniffe, nescimus quo pacto id imprudentibus nobis exciderit: fane Gronovius, quamquam in Notis ad h. l. dubium nectit de Cn. Cornelio, quem nulla fua culpa incidiffe in potestatem hoftium contendit, tamen in Cafauboni verfione nihil mutavit: quare indictum illud velimus, &

in sine prædictæ Adnotationis nil aliud repositum, nisi hæc verba: *errorem Gronovius in græco servavit.*

Cap. II.
Vers. 4.

CAP. II. *Vers. 4. ἢ καὶ. quapropter etiam.* Sæpe in ista particula ἢ eodem modo atque hoc loco peccarunt librarii. — *Ibid.* Cum ἀναλογηθῆναι sit in ed. 1. consentientibus msstis, dividendum id putavit Reiskius in duo vocabula ἀν ἀλογηθῆναι. Nos quidem cum nullam vim h. l. videremus, quæ particulæ ἀν inesset, præferendam putavimus Casauboni rationem. Et sæpe in nomine ἀλογίης simillimo modo errarunt librarii, ἀναλογίαν perperam scriberites.

Vers. 5.

Vers. 5. μὲν τὰς τοιαύτας. Sic legendum suspicatus erat Reiskius: & sic habet Aug. articulo τὰς inter lineas adjecto a prima manu. μὲν τοιαύτας ed. Casaub. & seqq. cum Vrb. Vefont. & Reg. G. quod & ipsum ferri poterat. μέντοι αὐτάς Reg. F. μέντοι τὰς αὐτάς ed. 1. & Med. — *Ibid.* ζητεῖν πίστεις δεῖ, δι' ὧν. Cum abesset δεῖ ab ed. 1. & codd. omnibus, Casaubonus ex conjectura edidit ζητεῖν δεῖ πίστεις. Nobis placuit post πίστεις reponere δεῖ, quo ex loco a sequenti particula δι' videtur fuisse depulsum illud verbum.

Vers. 6.

Vers. 6. τῶν κατὰ λόγον recte ex ora ed. 1. recepit Casaub. Sic autem habet Aug. ab antiq. manu, unde in ed. 1. transit. — *Ibid.* ἀν που correxit Casaub. ἀν του ed. 1. cum msstis: ex codice Med. tamen nullam deflexionem ab exemplo Casauboniano notavit Gronov. — *Ibid.* τῆς παρὰ τοῖς. Corrupte τοῖς παρὰ τῆς Aug. Regii, Vefont.

Vers. 7.

Vers. 7. ἐναργέστερον recte edd. Nec vero videmus, cur ἐναργέστατον malimus cum Reiskio. — *Ibid.* τὸ κατ' Ἀρχαίων συμβάν. Vide infra cap. 17 sqq.

Vers. 9.

Vers. 9. παρὰ τοῖς ἐπτός. Sic recte & unice Vrb. qui ignorat πᾶσι, sed præpositionem hanc παρὰ eo compendio effert, in quo fere nil aliud conspicitur nisi litera π & superscripta litera α, (conf. Montfauc. Palæogr. Græc. p. 345. col. 2. sub med.) unde alii perperam πᾶσι pro παρὰ lege-

egerunt scripseruntque, quem errorem rursus errarunt
 librarii nostri cap. 3, 5. & IX. 19, 2.

CAPUT III.

Cap. III.

De Argumento Excerpti, quod cap. 3 sq. continetur,
 iximus nonnihil in argumento cap. 1 & 2. Occasione rerum
 Sicilia a Romanis anno 540. gestarum digressionem hanc
 esse Polybius videtur, quam dignam censuit compila-
 or quæ in Eclogarum harum numero referretur. Cohæ-
 ere hoc fragmentum cum præcedente, contendit Reif-
 ius; sed, quidnam spectans ita judicaverit, non expla-
 avit.

Verf. 1. Οὐκ ἀλλότριον. In edit. 1. ad oram h. l. ad *Verf. 1.*
 scripta hæc verba sunt ἐπὶ τὸ καί, quæ quid monstri alant,
 debet exponere, ne quis frustra torqueat ingenium, vim
 orumdem requirens. In libris msstis, sicut in eadem
 editione Basileensi, novum quodque Excerptum con-
 nua linea plerumque jungitur Eclogæ præcedenti; non-
 nisi duobus punctis, quæ colon adpellare consuevimus,
 ut alio ejusmodi signo, ab illa distinctum. In nonnullis
 codicibus præterea etiam vocabulum Ἐπιτομή, in ora ad-
 scriptum, eam vim habet, ut significet, in illa linea, cui
 l vocabulum adscriptum est, novum incipere Excerptum.
 l cum alibi, tum ad hujus Eclogæ initium factum videmus
 i codice Augustano, qui in usum editionis Basileensis
 im manuscripto codice Hervagii, qui hæc Excerpta con-
 nebat, collatus est. Sed quum postrema syllaba vocis
 τιτομή nexu quodam scripturæ esset expressa, qui similis
 re est illi nexui, quo particula καί solet designari; impe-
 te, pro Ἐπιτομή, ἐπὶ τὸ καί legit is qui codicem Augu-
 anum cum Hervagiano contulit.

Ibid. ἡμῶν. Vitiose ὑμῶν ed. 1. Mox eadem προαιρέ-
 ων, pro προαιρέσεως; utrumque contra codicum omnium
 ostrorum fidem.

Verf. 2. τρικοῦτον μὲν πόλεμον. Nil perspectius, ne *Verf. 2.*
 re certius hac, Casauboni emendatione. Conf. Adnot.

- Verf. 3. ad I. 75, 2. — *Verf. 3.* In veram formam ἡμφισβήτησθ' cum edd. consentit Med. nisi errorem cum ceteris nostris codicibus communem adnotare neglexit Gronovius. Sic omnes III. 2, 4. V. 93, 5. Et sic alii scriptores. ἀμφοσβήτησθ' ex recentiore & barbara græcitate esse videtur.
- Verf. 4. *Verf. 4.* δύο δὲ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν. τὴν, quod abest ab aliis, recepi: ex Urb. παρα δύο δὲ κατὰ Ἰβηρ. Med. Videtur præpositio παρα ex ora iniquo loco in contextum illata. Pertinebat illa ad verf. seq. ubi pro πᾶσι, quod plerique codices habent, παρα legendum est.
- Verf. 5. *Verf. 5.* οὐκείως per ὁμοίως interpretatur Suidas, hæc ipsa Polybii verba citans. ὁμοίως tamen apud Polybium malle se ait Reiskius. Nos vero non videmus cur dubitemus, οὐκείως scripsisse Polybium: subintelligendum vero putamus dativum τούτοις, convenienter his, pro horum rationis. Max autem pro ταῦτα scribendum ταῦτ' α̅ videtur, eadem, paria fiebant apud Pœnos. cf. verf. 8. — *Ibid.* παρα Καρχηδονίως. Sic recte Suidas & alter ex Mediceis. Mendose πᾶσι ceteri omnes codd. cum edd. Conf. Adnot. ad c. 2, 9. & ad c. 3, 4.
- Verf. 6. *Verf. 6.* ἐπιβολαῖς recte Aug. Ceteri vitiose ἐπιβοῦς λαῖς, quod tenuere editores omnes.

Cap. IV.

C A P V T IV.

- Verf. 1. *Verf. 1.* δι' ὧν. Videri poterat διὸ vel δι' ᾧ scribendum, quod sonat propterea, igitur. Sed poterit δι' ὧν veluti per adpositionem referri ad id quod sequitur δι' αὐτῶν τῶν ἔργων.
- Verf. 4 sqq. *Verf. 4.* τὸ πάντα τὰ γνωριζόμενα μέρη &c. Conf. ad I. 4, 1. — *Verf. 6.* ἡγεμονίας ex edit. Ernest. tenuimus. ἡγεμονείας superiores editiones, consentientibus msstis. — *Verf. 8.* Perperam ante λεγόμενον inserit articulum τὸ editio 1. cum Med. Regiis, & Vefont. Delevit eum Casaub. nec agnoscit Aug.
- Verf. 9. *Verf. 9.* πολλαπλασιῶν ex Casaub. emendatione est, quam nescimus an confirmet Med. e quo sane nullam ab
ista

ista scriptura discrepantiam adnotatam videmus. Sed teneri pariter poterat *πολυπλασίων*, in quam formam consentiunt ceteri libri. Vide Henr. Stephani Indic. Thef. hac voce.

CAPUT V.

Cap. V.

Quæ hoc capite continentur, primus edidit Casaubonus in Fragmentis Polybianis p. 1031. ex codice manuscripto Anonymi Tactici, ut ipse ait, scil. ex *HECÆONIS* libello *de repellenda Obsidione*, de quo diximus in Præf. Tom. I. p. 13. Mireris vero, quod idem Casaubonus hoc Fragmentum non produxerit ultra illa verba, quæ habes initio vers. 5. *τοιούτην ἡτοίμασε παρασκευὴν ὁ προειρημένον ἔφη*. cum tamen contiguo filo in eodem libello pergat narratio non solum usque ad illa verba cap. 6, 1. *ὁ δὲ Μάριος ἐξήκοντα σκάφει*, (quæ cum reliqua narratione in Excerptis Antiquis cap. 5 seqq. exhibentur,) sed porro etiam usque ad verba illa *οὐκ ἐθάμβουν οὐδ' ἐπιβαλέσθαι*, quæ notis cap. 9, 6. sunt, continuetur. Verba quæ omiserat Casaubonus, *ἐντὸς τῆς πόλεως . . . τῶν ἀνατολῶν*, (cap. 5. f. 6 sq.) Iacobus Gronovius, a nescimus quo Viro omnî aude clarissimo (Henr. Valesium, putamus, dicit) sibi ex eodem regio Codice Parisiensi communicata adjecit, & totum hoc Fragmentum suo loco libro hoc VIII. inseruit. Iusquam quidem Hero Polybium nominatim auctorem iudavit: sed, esse ista Polybii, & totus color orationis, & connexio manifesta cum reliqua narratione Polybiana, & Suidas evincit, qui in vocab. *Ἀνυστινωτέρα* verba illa, usque vers. 3. hujus cap. 5. leguntur, nominatim Polybio tribuit. Adde quæ ex eodem Suida mox notabimus ad vers. 1.

Vers. 1. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, πολιορκοῦντες τοὺς Συρακοῦς. *Vers. 1. οὐς, ἔργου εἶχοντο. Ἀπκίος δ' ἦν ἡγεμῶν.* Hero, (loc. t. p. 326.) narrationem Polybianam *de oppugnatione Συκουσαντι*, cum præcedente sua disputatione his verbis mnectit: *Τῶν γὰρ Ῥωμαίων πολιορκούντων τὴν Συράκου-*

σαν, Ἄκκιος δ' ἦν ἡγεμῶν, καὶ τῇ μὲν περὶ &c. quæ verba eodem modo Casaubonus in Fragm. Polyb. repetiit. Gronovius; intelligens putamus, nominis formam illam τῆν Συρακουσῶν non esse Polybianam, videntque præterea hujusmodi esse in oratione, quia conjunctio δὲ post Ἄκκιος nil habet quo referatur, priora verba, quæ sunt apud Heronem, amputavit; & Fragmentum ex abrupto ab his verbis inchoavit: Ἄκκιος δ' ἦν ἡγεμῶν. Nos vero, videntes apud Suidam ad voc. Ἔργον, Polybio nominatim tribui verba hujusmodi: Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καλιορκαῦντες τοὺς Συρακουσῶν, ἔργου ἔχοντο, αὐτῶν λογιζάμενοι τὴν Ἀρχιμήδους δυνάμιν. cum & ex re ipsa, & ex eis quæ leguntur vers. 3. hujus cap. intelligeremus, verba ista ex eadem hac parte narrationis Polybianæ esse decerpta, in fronte hujus Eclogæ reponenda illa verba, quæ offerebat Suidas, putavimus. Conferendus autem de tota re Livius XXIV. 33. & Plutarchus in vita Marcelli.

Verf. 2. Verf. 2. κατὰ τὴν Συρακῶν πόλιν ἐπισημασμένην.
 Cum partium fere quarumque insigniorum urbis Syracusarum mentio apud veteres scriptores occurrat: (quorum testimonia magno studio collegit Cluverus in Sicil. Antiq. lib. I. c. 12.) in omni illa copia vestigium nullum apprehenditur nominis alicujus, quod cum *Scythis* quidquam habeat commune; nec alioquin ullo modo adparet, quid Syracusis cum *Scythis* negotii esse potuerit, quo factum sit, ut parti alicui suæ urbis nomen ab illo populo impingerent. Τύχην, *Tycham*, fuisse unam ex quatuor illis vel quinque partibus Syracusarum, quarum quæque per se ipsa urbis insignis speciem præ se ferebat, satis constat ex testimoniis Ciceronis, in Verr. IV. 53. Livii XXIV. 2. & XXV. 5. Plutarchi in Marcell. p. 308. Vetusiori urbis parti, cui *Achradina* nomen, quæ mari adliebatur, ad septentrionem sita erat, & valido muro ab eo sejuncta: quare a Plutarcho ἡ ἐξω πόλις vocatur, & alii de ea tamquam distincta a Syracusis urbe loquuntur; quo pertinet quod Stephanus Byzantinus scribit: Τύχη, πόλις Συρακῶν.

Ἰας, πλησίον Συρακουσῶν. Ad illam igitur *Τύχην* referendam esse hanc corrupto nomine in fragmento nostro Polybiano *Σκυθηήν* vel *Σκυτικήν στοάν* adpellatam, confirmatur inde, quod ad eandem urbis partem mox vers. 6. *τὰ Ἐξάπυλα* ponuntur. *Hexapylis* autem (vel, ut alii scribunt, *Hexapylum*) fuisse portam majorem, quæ ex *Tycha* Megara versus & in Leontinos emittebat, ex Plutarcho Livioque docuit Cluverus p. 149. Rationem nominis *Tychæ* Cicero aperit, loco citato ita scribens: *tertia est urbs, quæ in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tychæ nominata est.* Quo minus dubitandum esse de veritate nominis scriptura videri poterat. Et haud cunctanter nos eundem *Τυχηήν στοάν* scripsissemus, nisi aliunde rursus iudicia fuisset dubitatio. Primo enim de *χ* litera dubitare libebat: non tam quod apud Livium veteres nonnulli colices *c* pro *ch* habent; (id enim per se turbare nomen lebebat;) quam quod apud Diodorum, pro *Τύχην*, lib. XI. c. 28. *Τύκην* dant libri, quod ex *Τύκην* potius, quam ex *Τύχην* corruptum videri debet; tum quod apud Thucyd. VI. 98. alii quidem *Σικῆν*, sed meliores libri *Συκῆν* scribunt idem nomen, ubi rursus litera *σ* pro *χ* comparet. Nec facit satis, quod Ionica dialecto *χ* in *σ* mutatum in *σο* nomine contendit Cluverus; qui, dum id scripsit, oblitus videtur, non Ionicæ originis, sed Doricæ fuisse Syracusanos, Corintho in eas oras transvectos. Sed rursus eadem ipsa scriptura, quæ apud Thucydidem occurrit, cum illa confertur quam ex Polybio codex Heronis h. l. profert, novam movere debuit dubitationem. Nam, & de eadem urbe vel de eadem parte urbis Syracusarum, de qua nunc quaerimus, locutum esse Thucydidem loco citato, & antiquissimam saltem esse eam scripturam *Συκῆν*, quam hodieque codices habent, dubitare nos non finit Stephanus Byz. qui, sicut sub litera T. habet id quod supra retulimus, *Τύχη, πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν*, sic sub litera Σ. ad voc. *Συκαί* scribit: *Καὶ ἄλλη Συκῆ* (nisi *Συκῆ* malis) *πλησίον Συρακουσῶν καὶ Κιλικίας.*

Vers. 2.

Verf. 2. (ubi omnino *Σιπυλλας* legendum pro *Κιλικίας*.) Neque enim videmus cur dubitemus, quin Stephani illa verba ad Thucydidis locum laudatum sint referenda. Et quamvis notatio nominis, quam Cicero tradit, utique scripturam *Τύχη* poscat, credi tamen potest, duo fuisse ejusdem loci nomina, quorum alterum antiquius, *Συκῆ* vel *Σοκῆ*, a *ficus* copia traxerit originem, alterum a *Τύχης* id est *Fortunæ* fano, quod in illo erat celebre. Et eo quidem magis in proclivi fuit, ut alterum cum altero permutaretur; quis illa literæ *σ* & *τ*, *κ* & *χ*, quibus inter se differunt duo nomina, frequenter in ore græce loquentium inter se commutabantur. Quod si igitur statuamus, sicut Thucydides *Συκῆν* nominavit illam Syracusarum partem, sic Polybius *τὴν Συκικὴν στοῶν* scripsisse; facile intelligitur, quæ pacto librarii ignotum sibi nomen *Συκικὴν* in *Σκυθακὴν* (ut edidit Casaubonus) vel *Σκυτακὴν* (ut in Heronis libello editum est) corruperint. Quare cum ancipites hæserimus, *Τυχικὴν* an *Συκικὴν* scriptum fuisse a Polybio statueremus; mendosam scripturam, inviti quidem, tenendam in contextu putavimus, donec certior in utramvis partem ratio adparuisset. Quænam vero aut qualis fuerit illa *Tychica porticus*, nos non definiemus. In Achradina pulcherrimas fuisse porticus, Cicero docet loco citato: ab illis hæc *στοῶ*, de qua hic agitur, cognomento *Τυχικῆ* vel *Συκικῆ* distinguitur, quam prope murum fuisse intelligitur inter Hexapylum & mare, ipsi mari imminentem.

Ibid. *ἐτοιμασάμενοι τε* correxit Gron. *ἐτοιμασασάμενας τε* Casaub. & Hero editus. — *Ibid.* *κατήλπισαν*. *ἤλπισαν* Casaub. *καὶ ἤλπισαν* ms. quod in *κατήλπισαν* mutavit Gronov. Et sic etiam Hero ed. — *Ibid.* *κατασχεῖν* ex emendatione Casauboni est. Vitiose ms. & Hero editus *κατασχήσειν*. — *Ibid.* *ἐν τῇ παρασκευῇ*. Delendam putamus præpositionem *ἐν*, quam post vocem in *ν* desinentem sæpe temere invecctam a librariis videmus.

Verf. 3. *Verf. 3.* *οὐ λογισάμενοι* &c. Verba hæc citata a Suida ad voc. *Ἔργον* supra vidimus ad verf. 1. — *Ibid.* *μία ψυχῆ*

θυχή τῆς ἀπάσης &c. Laudat Suidas in Ἀνυστικωτέρω.
De sententia confér I. 35, 4.

Verf. 5. Novem verba ὥστε μηδὲν ἐν τοῦ καιροῦ -- ἀμύν- *Verf. 5;*
ομένους, quæ ex msto sibi communicata edidit Gronovius,
prætermiffa sunt in Herone edito.

Verf. 6. τοῖς Ἐξατύλοις correxit Gronov, Mendose *Verf. 6.*
Ἐξατύλοις ms. Vide Adnot. ad verf. 2.

C A P V T VI.

Cap. VI.

Verf. 1. Ἀχραδινὴν recte Casaub. cum Vrb. Aug. & *Verf. 1;*
Ierone. Mendose Ἀχρανδινὴν ed. 1. Med. Regg. Vefont.
ed in hoc litera ν subscripto puncto notatur ut spuria.

Verf. 2. ἅμα δὲ τούτοις, ἅμα δὲ τούτῳ Hero. — *Ibid.* *Verf. 2;*
ἁραλσλυμέναις τοὺς ταρσοὺς, quibus soluti, id est,
denti erant remi. Sic Hero editus, quemadmodum su-
picatus erat Reiskius, itemque Gronov. in Nota msta.
Corrupte παραλεμμένους ed. 1. & sic codices nostri omnes,
teris λν imperite in μ mutatis. In Aug. verò super prima
superfcripta est ab eadem (ut videtur) manu syllaba λει,
t indicetur παραλειμμένους; in Vefontino autem syl-
laba λς, ut sit παραλεμμένους, quod ipsum etiam in ora-
bri Scaligerani notatum est, & sic edidit Casaub. tam-
quam a verbo inusitato παραλέπω; παραλειμμένους vero,
ionente Vrsino, ediderunt Gronov. & Ernest. a παρα-
έπω. Ex codd. Med. & Tubing. nil ad h. l. notatum
st. In prælio navali τοὺς ταρσοὺς παρέλουν XVI. 4, 5, est
imos detergebant: & ibid. verf. 14. οἳ δὲ παρέλουν εἰς τὴν
πρὸς τὴν χρεῖαν ἀνεγκνῶν, aliis semper aliquid ex eis,
ne ad prægnæ usum necessaria sunt, ἠ ἀφέρεbant; abs-
rahebant. Et, ne longius abeamus, hoc eodem cap.
erf. 9. παραλίειν τὰ γέβρα est removere crates. — *Ibid.*
υνοζευγμένους. Perperam συνεζευγμένας ed. 1. Med. &
Iero. — *Ibid.* πρὸς τὸ τεῖχος. τὸ abest a Regiis, Ve-
ont. Tubing.

Ibid. Σαμβύνας penscute nostro nomine scripsimus,
inquam a nominativo ἡ συμβύκη, unde est τῆς συμβύκης.
verf.

Verf. 2. verf. 8 & 10. & τῆ σαμβύκη verf. 11. & αἱ σαμβύκαι cap. 7 & 4. quo etiam pertinet, quod σαμβύκλας h. l. det Hero, (editus certe,) mendose id quidem, sed penacute tamen; plane vero σαμβύκλας idem Hero cap. 7, 8. Sed in Σάμβυκαε tamquam a fing. ἡ σάμβυξ, hoc loco cum superioribus Polybii editionibus consentiunt codices Polybiani omnes, rursusque cap. 7, 8. ubi invitis codicibus Casaubonus σαμβύκλας posuit. Quæ forma quum nullo modo repugnet analogiæ, quumque ex eadem forma etiam nominativum σάμβυκος ex Polybio Suidas laudet, ubi ait: Σάμβυκος· εἶδος μηχανήματος πολιορκητικοῦ, ὡς Φησι Πολύβιος, revocatam & h. l. & cap. 7, 8. scripturam manuscriptorum Σάμβυκαε velimus. Conf. quæ & de nomine & de re monuimus in Adnot. ad V. 37, 10. & in Emendationibus & Observatt. in Suidam p. 71 sqq. Tum de *Sambuca* & tota hac Polybii descriptione consule Lipsii Poliorcet. dial. 6. Miraris vero, apud Livium in hac historia XXIV. 34. *sambucarum* nullam prorsus mentionem factam. Is nempe pro his *turres contabulatas machinamenta que alia quatiendis muris* imposita navibus nobis narrat, quæ ignorat Polybius.

Verf. 3. *Verf. 3.* Τὸ δὲ γένος τῆς κατασκευῆς. Particulam δὲ, quæ aberat vulgo, adaptavimus ex Herone. Adjiciendam etiam monuerat Reiskius. Pro γένος vero mendose εκῆος legitur apud Heronem. Ex Suidæ verbis modo citatis suspicari possis, εἶδος fortasse scripsisse Polybium. Sed bene habet γένος, nec sollicitari debet.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἐξ ἀποβάσεως. — „ex ima scalæ parte, quæ scala imponitur solo ad aliquam a muro distantiam. cf. IX. 19, 7.“ REISK. — „ἀπόβασις distantia ima a muro cui applicatur.“ ERNEST. — Scilicet, distantia quidem, græce ἀπόστασις est, ἀπόβασις vero Polybius proprie eum dicit locum, unde conscendimus scalam, locum cui insitit ima pars scalæ cum est ad ascendendum erecta & muro applicata; quem quidem locum abesse debere ex aliquo intervallo a basi muri, per se intelligitur. Nunc igitur hoc dicit: altitudinem scalæ non solum eam fuisse, ut per se

παιτηρ

murum æquaret; sed tantam, ut, postquam ex consentaneo a basi muri intervallo inferne insistens erecta fuisset ad scandendum, & ad murum fuisset adplicata, tunc æquaret muri altitudinem. Ex REISKII vero sententia vocabulum ἀπόβασις propria sua vi idem ac ἀπόστασις, id est *distantia, intervallum*, valet. Ait enim: „ἀπόβασις ideo dicitur, quia scala ἀποβάνει distat, διάστημα τι ἀπὸ τοῦ τείχους, ᾧ ἐπερείδεται.“ — Quæ si vera est interpretatio, (quod nec confirmare nos quidem, nec pernegare ausimus;) tamen verbum ἀποβάνειν, in præsentis temporis forma, dubitamus an pro *distare* umquam usurpetur; sed derivanda ista notio nominis ἀπόβασις a notione verbi ἀποβεβηκέναι (in præterito tempore) fuerit. Sicut enim βεβηκέναι (in præterito) idem valet ac στήναι vel ἐστάναι, *stare, situm esse, collocatum esse*; (velut hoc ipso cap. vers. 10. & lib. IX. 21, 8.) sic ἀποβεβηκέναι valere fortasse poterit ἀποστήναι, & inde ἀπόβασις idem esse poterit ac ἀπόστασις.

Ibid. ἰσοῦψῆ. Sic ante Casaub. jam correxerat Scaliger in ora sui libri. In edit. Casaub. penacute scribitur ἰσοῦψῆ, quemadmodum etiam bis eadem linea editum videmus in Apollodori Poliorceticis, in Veterum Mathematicorum operibus p. 40. Accentum in ultimam recte deduxit Gronov. Est hoc Polybianum vocabulum, ἰσοῦψῆς, (vide IX. 21, 10. & 41, 6.) quod cum ignoraret is qui ad oram cod. Aug. vocem ἴσον adscripsit, intelligitur, corrigere hunc voluisse εἰς ἴσον ἕλθω. Emendationem Casaubono præiverat Scaliger. ἐν ἕψει coniecerat Vrsin.

Ibid. ἐκατέραν τὴν πλευρὰν δρυφακτώσαντες καὶ σκεπάσαντες ὑπερπετέσι θωρακίοις. Casaubonus: *utriusque lateris velut cancellis muniunt, & lorculis præaltis contegunt.* Quam versionem cum ante oculos haberemus, verbum δρυφακτώσαντες per se positum, & interjecta minuta distinctione separandum putaveramus a sequentibus, quasi aliud esset δρυφακτώσαντες, aliud rursus σκεπάσαντες ὑπερπετέσι θωρακίοις. In eodem errore nos confirmaverat Lipsii interpretatio, Poliorcet. p. 36. *duo latera pluteis*

Verf. 4. *pluteis muniunt, superne loricalis tegentes.* Itaque in coe-
 teris Casaubonum secuti, a Lipsio id sumimus, ut posteriora
 verba græca, quæ Casaub. interpretatus erat *loricalis præ-
 altis tegunt*, his latinis redderemus, *loricalis superne etiam*
 (nam *superne* ex operarum esse sphalmate adparet) *tegen-
 tibus muniunt.* Et de utraque pariter interpretatione olim
 cogitasse Casaubonum, ex ora Basil. intelligimus, ubi hæc ab
 eo notata sunt: „*ὑπερπετέσι θωρακίοις* varie exponi potest:
 vel de *tegmine sublimi*, vel de *alta munitione ad latera*,
 quæ tegeret τοὺς ἐνόντας.“ — Nunc Polybii verba denuo
 tegentes relegendesque, videmus in scirpo nodum nos quæ-
 sisse, & *perperam inseruisse comma post δρυφακτώσαντες*,
 quod nec codices agnoscunt, & *deletum ocys velimus.* Ver-
 bum *δρυφακτώσαντες* non minus, quam *σεκπάζαντες*, re-
 ferendum est ad *ὑπερπετέσι θωρακίοις*, & cum his cogita-
 tione jungendum: nec de alio genere loricarum hic agi-
 tur, nisi quæ *διατέραν τὴν πλευρᾶν*, id est, *latus utrum-
 que* tegebant. *θωράκιον*, in muro, est *pinna, lorica*, sive
propugnaculum muri lapideum: sed alibi potest etiam, pro
 re de qua agitur, sive ligneum esse sive vimineum *θωρά-
 κιον*, & tunc non differt a *δρυφακτος*, quod nomen ha-
 buimus I. 22, 6. Itaque apud Suidam *Δρύφακτοι* exponun-
 tur per *ξύλινοι θώρακες*, *κιγκλίδες*, *περιφράγματα*, id est,
lignæ lorice, *cancelli*, *sepimenta.* Vicissim *Θωρακίοις*
δρυφακτοῖς, *λωρικίοις*, id est, *septis* vel *cancellis*, *loricis.*
 Igitur verbum *δρυφακτώω*, quod a *δρυφακτος* derivatur,
 denotat *sepire*, *cancellare*: & *δρυφακτοῦν καὶ σεκπάζαν*
θωρακίοις, est, *loricis sepire tegereque.* De tegmine su-
 perne prætento, præter lorica quæ ab utroque latere
 erant, cogitari hic nullo modo debet: recte vero & per-
 specte Casaubonus *ὑπερπετέσι θωρακίοις præaltis loricalis*
 interpretatus est; scilicet ita altæ erant lorice ad utrum-
 que latus, ut nullum telum ex obliquo a muro missum
 tangere scandentes posset, sed aut lorice inhærent, aut
super capita virorum avolarent. conf. c. 7, 3. & XVIII.

13, 3.

Ibid.

Ibid. Ἐθῆσαν πλαγίαν &c. *coherentibus copulatarum* Vers. 4.
causam lateribus ex transverso eam imponunt. Quod πλα-
 γίαν, id est *e transverso*, dicit, ita intelligi par est, ut
 scala, priusquam ea uterentur, sic deponeretur ad horizon-
 tem in navi, ut directio scalæ e transverso opposita esset
 directioni trabium quæ super naves junctas strætæ erant.
 Itaque quum trabes illæ e transverso impositæ essent jun-
 ctis navibus; scala rursus, his eisdem trabibus e transverso
 incumbens, porrigebatur *secundum longitudinem navium,*
vel secundum latera, ut ait Casaub. in versione, quod eo-
 lem redit; & quoniam insigni longitudine erat scala, *mal-*
um prominerebat, ut ait Polybius, *ultra rostrâ navium.*

Vers. 5. προσήρτηντο recte Casaub. cum Vrb. Aug. & Vers. 5.
 Herone. Mendose προσκήρτηντο ed. 1. cum Med. Regiis
 & Vefont. a pr. manu.

Vers. 6. ὅταν recte edd. cum Herone. ὁ δὲ Vrb. Aug. Vers. 6.
 & ceteri mssti. ὅταν tamen habet ora Aug. ab ant. manu. —
Ibid. ἐγίγνωσι τῆς χρείας. — „Verbum ἐγίγνω non modo
 cum dativo, sed etiam cum genitivo constructur: de quo
 antequam est dubitatum; ut Wesseling. ad Diodor. T. I.
 p. 132, 4. veterem lectionem non malam ἤγισσαν ἀλλήλων
 mutavit cum ἤγισ. ἀλλήλοις, auctoribus tamen ille codd.
 msstis. Idem tamen p. 203, 20. reliquit ὡς δὲ τῆς Φάραγ-
 γος ἤγισσαν. vide Nostri p. 916, 17. 998, 16.“ REISKIUS. —
 loca Polybii, a viro docto citata, sunt XII. 7, 1. & XV.
 1, 3. Alia Index noster dabit. Conf. Adnot. ad IV. 62, 5.

Ibid. Ἐλκουσι διὰ τῶν τροχιλιῶν τούτους. Nil causæ
 erat, cur deletam postremam vocem voluerit Vrsinus;
 uæ bene habet, licet absit a Vefont. & Tubing. τούτους,
 intellige κάλους. Nec obstat, quod præcedunt genitivi
 absolute positi. — *Ibid.* ἕτεροι δὲ παρακλησίως. — „Forte
 ἕτεροι δὲ ἐστῶτες παρακλ. Nam, nisi ἐστῶτες additur, in-
 tile est παρακλησίως.“ REISK. — *Ibid.* ἀντηρίσιν cor-
 rigit Casaub. Mendose ἀντιρίσιν ed. 1. Aug. Regii & Ve-
 font. ἀντιρίσιν Vrb. ἀντίρησιν Hero. — *Ibid.* ἄρισιν.
 Cor.

Corrupte ἄρισιν Vrb. Aug. Reg. G. & Vefont. a pr. ἰάνη.
ἄρησιν Reg. F.

Verf. 7. *Verf. 7.* ἀφ' ἑκατέρου intell. μέρους. conf. verf. 9. Consecutionem vero orationis sic cogita: διὰ τῆς εἰρησίας τῆς τῶν ἐκτὸς ταρσῶν ἀφ' ἑκατέρου μέρους. — *Ibid.* τὸ προειρημένον ὄργανον recte Casaub. cum Vrb. Vrsin, & Herone. Mendose τῶν προειρημένων ὀργάνων ed. 1. cum cett. codd.

Verf. 8. *Verf. 8.* πέτευρον recte Casaub. cum Vrb. & Aug. e quo & in oram ed. 1. receptum. πρότερον ed. 1. in text cum ceteris codd. Cum vero *tabulam* perspecte interpretatus esset vocab. istud Casaubonus, nescimus quid spectans Ernestus in Lexic. Polyb. simpliciter *perticam* vertit, quæ notio sane non convenit huic loco. Accurate diligenterque de hoc vocab. egit H. Stephanus in Indice Thesauri in Πέταυρον. Diserte Hesychius: Πέτευρον· σάνις ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφερές τούτου. καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ, ἔτι δὲ (sic enim legendum pro vulgato ἔστι δὲ) λεπτὸν (adde, vel intellige ξύλον, ex Lex. ms. Photii apud Albert. ad Hesych. vel σανίδιον, ex Schol. Theocrit. apud H. Steph. l. c.) ὅταν ἐν μετώρῳ κείμενον ἦ, πέτευρον λέγεται. Id est: Πέτευρον, *tabula vel asser, cui insidentes dormiunt gallinæ: item, quidquid huic simile est. Porro, omne lignum oblongum, tenue, modica latitudine, in alto suspensum, (omnis asserculus in alto horizontaliter suspensus) Πέτευρον vocatur.*

Ibid. τέτραρες ἐπιβεβηκότες. Scribe τέτραρες ἄνδρες ἐπιβεβηκότες cum cod. Vrb. & Herone. — *Ibid.* πρόθεσι. Mendose πρόθεσιν Hero.

Verf. 9. *Verf. 9.* ὅταν -- ὑπερδέξιοι γένωνται τοῦ τείχους, muro superiores facti. Consentaneum enim est, ea altitudine fuisse scalam, ut supremus ille gradus, qui in tabulam aliqua latitudine exhibat, nonnihil emerret supra murum vel supra turrim, cui applicabatur; ita, ut deinde, amotis hostibus, desilire ex ea tabula in murum milites in utramvis partem, dextrorsum vel sinistrorsum, possent. Pro ὑπερδέξιοι apud Heronem ὑπεράνω legitur, ubi ὑπεράνω

pretatione est, imperite autem vocabulum *ὄπερ* Verf. 9.
 ipite truncatum.

τῶν γέβρων correximus. Perperam vulgo *γεβρών*,
 riter apud Heronem, rursusque infra cap. 9, 3, *Ma*
 corrupte *στεβρών* Regii, Vefont. & Tubing.

f. 10. *Deletum* velimus *comma post ἀσφαλῶς*; & post Verf. 10.
 repositum, ubi rectius posuerat Casaubonus. Di-
 prorfus abest ab ed. 1. & msstis. Commodius au-
 φαλῶς ad βεβηκίας refertur: *firmiter, tuto inisi-*
ala. De verbo βέβηκα, in præterito tempore,
 lente ac ἔστην, ἔστηκα, *sto*, diximus ad vocab. ἀπέ-
 erf. 4. & perspicuum exemplum ejus significatus ha-
 IX. 21, 8. Sed hoc loco scabrosa utique, ac nesci-
 mutila oratio, τοῖς κάλοις βεβηκίας τῆς κλίμακος
 οστέρας τὰς ναῦς.

f. 11. τὸ κατὰ κεύασμα. Articulum, cum deside- Verf. 11.
 in ed. 1. & msstis Polybianis, recte ex Herone
 it Casaubonus, monente etiam Ursino. Mendosè
 έβασμα Reg. F. & Tubing.

2. ἐπειδὴν γὰρ ἐξαρθῆ, γίνεται τὸ σχῆμα τῆς νεωῆ
 καὶ τῆς κλίμακος ἐνοποιηθῆν, παρακλήσιον σαμβύκη.
 d verbum: *Cum scala in altum sublata est, fit figura*
utque scalæ in unam junctæ similis sambucæ. Musi-
 ud instrumentum, quam σαμβύκην vocabant Græci,
 similitudine machina bellica obtinuit nomen, Sui-
 fuisse εἶδος κινάρας τριγώνου, *genus citharæ trian-*
 , & apertius etiam Porphyrius in Comment. ad
 xei Harmonica docet, *esse triangulare instrumen-*
tuod ex inæqualibus & longitudine & crassitie nervis
itur: quare haud immerito cum *κάρπα* nostra, quæ
 us, *sambucam* contulerunt Turnebus Adversar. XX.
 arcellus Donatus ad Liv. XXXIX. 6. Quod si vero
 us de ratione similitudinis machinæ nostræ bellicæ
 usico illo organo, videmus quidem Vegetium de Re-
 V. 21. sic scribentem: *Sambuca dicitur a similitu-*
tharæ; nam quemadmodum in citharæ chordæ sunt,
ibis Hist. T. VI. F f 449

Verl. II.

ita in trabe, quæ juxta turrim ponitur, funes sunt, qui pontem de superiori parte trochleis laxant, ut descendat ad murum. Quo & pertinet quod Festus habet: *Sambuca, organi genus, a quo Sambucistræ dicuntur: machina quoque, qua urbs expugnatur, similiter vocatur; nam ut in organo chordæ, sic in machina intenduntur funes.* Sed quacumque ratione animoingas illam quam hi dicunt figuram, parum videtur horum ratio ad explicandam machinæ Polybianæ cum sambucæ musicæ similitudinem valere. Primum enim non loquuntur illi de sambuca qualem Polybius describit, e navibus erecta, sed de ponte quodam sublicio, qui ex erecta ab oppugnatoribus turri in oppositum murum funium ope superne demittitur. Tum, si illam explicationem ad Polybii hanc vel Marcelli potius sambucam velis utcumque adplicare; figura triquetra, quam cogitare oportet, formabitur scalæ, malis, funibus: nec vero in his similitudinem harpæ intelligere adhuc nobis licet; nisi fortasse dicas, ab utroque latere scalæ non modo unum funem ab extremitate scalæ ad trochleam mali, qui ab utralibet parte est, esse progressum, sed per totam scalæ longitudinem ex modicis intervallis plures funes ad respondentes trochleas, e malo suspensas, esse progressos. Sed ne sic quidem adparet, cur Polybius *figuram ipsius navis in unum collatam junctamque cum scala* præbuisse dicat *sambucæ* speciem: quod ipsum pariter diserte urget Athenæus Deipnosoph. lib. XIV. c. 8. p. 634. ὅταν ἐξαρθῆ (τὸ ὄργανον πολιωρητικόν, τὸ ἐπὶ δύο νεῶν προσαγόμενον τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι, ὃ καλεῖται σαμβύκη,) γίνεται σχῆμα νεῶς καὶ κλίμακος ἐνοποιούμενον ὅμοιον τῷ τῆς σαμβύκης. (tali enim quodam modo legenda haud dubie posteriora verba.) Quare videndum est, ne ad figuram triangularem, in qua inerat similitudo machinæ nostræ cum sambuca musica, nihil pertineant nec mali, nec duo funes quos ab extremitate scalæ ab utraque parte ad trochleas e malis suspensas pertinebant; sed unum latus trianguli formaverit ipsa superficies navis, alterum latus formaverit
scala

cala oblique erecta, tum vero sublicæ ad perpendiculum erectæ, (vers. 6.) quæ scalam fulciébant, (aliæ aliis longiores & firmiores, quo longius vel propius a basi scalæ operantur,) simul chordarum, simul tertii lateris trianguli speciem retulerint. Quod si hæc, & passim id genus alia curiosius a nobis & nimis subtiliter quæsitæ videbuntur nonnullis, utrusve si aliis indoctius & parum ad rem apte videbuntur disputata; petimus ab utrisque, veniam dent homini, Polybio illustrando operam navanti, si in infinita rerum varietate, quæ in hujus scriptoris lectione occurrunt, nec omnia pariter ad liquidum perducere valeat, & cum multa (ut quidem speramus) probabiliter explicaverit, super aliis, in quibus interpretandis hæserit ei aqua, dubitationes suas proponendo provocare elicereque studeat doctiorum virorum acutiorumque dilucidationes. Hoc nobis præcipue semper debere propositum esse interpreti visum est, ut clarissimam perspicuamque notionem earum rerum, quæ auctoris verbis significantur, primum suo, tum Lectorum animo informare laboret.

Vers. 11.

CAPUT VII.

Cap. VII.

Vers. 1. τοῖς κύρτοις, Vitiolæ τῶν κύρτων Herod.

Vers. 1.

Vers. 2. παρασκευασμένος ὄργανα. Sic recte libri omnes, ne ex παρασκευασάμενος corruptum putes id quod operatum errore habet ed. 1. παρασκευασμένος. — Ibid. ἐμβελῆς διάστημα. Sic recte Casaub. cum Herone & Suida, in Ἐμβελῆς, ubi verba nonnulla ex hoc Polybii loco proferuntur. Mendose ἐμμηλῆς ed. 1. consentientibus ferè scriptis. Eadem nominis formâ, sed diversa notione, dicitur συμβελῆς, I. 40, 13. telis confassus, telis obrutus. ἐμβελῆς idem est ac ἐν βέλει vel ἐν τὸς βέλους, intra telum iactum. Nec enim opus videtur, ut cum Reiskio dicamus differre inter ἐμβελῆς vel ἐν βέλει, & inter ἐν τὸς βέλους, ut ἐν βέλει εἶναι sit in eo loco esse quo passim telum pervenire, ἐν τὸς βέλους vero (vers. 5.) citra teli confectum esse. Iane, si quid videmus, inter ἐμβελῆς hoc versu, & ἐν τὸς βέλους

Vers. 2.

βέλος verf. 5. nil aliud interest, nisi quod priori loco vocab. βέλος latiore notione de *quovis missili* accipiat, adeoque & de majoribus telis quæ ex catapultis; & de lapidibus qui e ballistis conjiciebantur; posteriori vero loco de *minoribus vulgarisque telis*.

Verf. 3. *Verf. 3. κολύειν αὐτῶν τὴν ὄρμην. κολοῦειν Scalig.*

Verf. 4. *Verf. 4. νυκτὸς ἔτι ποιήσασθαι τὴν παραγωγὴν.* Sic correximus, monente Reiskio & Gronov. in Notis msstis: Et sic jam videmus correctum a Scalig. in ora sui exempli, ubi citavit c. 15, 5. Perperam vulgo omnes atque etiam Hero *νυκτὸς ἐπποιήσασθαι*, verbo Græcis omnibus, ea quidem notione quæ hic requirebatur, inaudito. De permutatione vocularum *ἐπι* & *ἔτι* vide Adnot. ad V. 46, 12. ad V. 42, 1. & ad V. 55, 10. sub finem: *νυκτὸς ἔτι* est *ante lucem*; ut c. 15, 5. & sæpe alias.

Verf. 5. *Verf. 5. ἐντὸς βέλους.* conf. ad verf. 2. Temere βέλος ed. 1. & ἐκτὸς eadem in marg. invitis msstis.

Verf. 6. *Verf. 6. ὡς ἀνδρομήκους ὕψους, ex altitudine fere staturæ humanæ.* Casaubonus: *ad humanæ staturæ modum.* Nil variant libri græci. Nescimus vero, sit ne ὡς ἐξ ἀνδρομ. ὕψ. legendum, an ὡς pro ἕως intelligendum. Livius: *murum ab imo ad summum crebris cavis aperuit.* Idem Livius pro *palmari* magnitudine *cubitalem* ponit. — *Ibid. σκοπίδια, scorpiunculos.* Laudat hunc Polybii locum Suidas ad hoc vocab. De hoc teli genere breviter Lips. in Poliorcet. lib. III. dial. 4. Vegetius IV. 22. *Scorpiones dicebant, quas nunc manubalistas vocant: ideo sic nuncupati, quod parvis subtilibusque spiculis inferant mortem.* Scorpiunculi fabricam descripsit Philo in libello de Telorum constructione, inter Veterum Mathematicorum opera p. 73. ubi imperite & in græco contextu, & in latina versione & in Indice *σκοπίδιον, scopidium* est editum.

Verf. 8. *Verf. 8. τὰς σαμβύκας.* Sic Casaub. & Hero editus. τὰς σάμβυκας ed. 1. consentientibus msstis nostris. Vide Adnot. ad cap. 6. 2. — *Ibid. ἐγχειρήσασθαι* correximus. Perperam vulgo omnes *ἐγχειρίσασθαι.* — *Ibid. ἐξείρειν ὄργανον*

γανα. Sic recte cum Herone scripsit & distinxit Casaub. Perperam ὄργανα ἐξοίρειν ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* ἀνιστάμενα. Temere ἀνιστάμενος ed. 1. — *Ibid.* προπίκτοντα recte dedit Hero, & sic corrigendum monuerunt Reisk. & Ernestus. Eodem modo Scaliger, provocans ad Livii verba, *imminente tollenone*, Mendose vulgo προπίκτοντα edd. & mssti.

Vers. 8.

Vers. 9. σημάματα μελίβδινα. σημάμα non solum *aquipondium* vel *libramentum* significat, sed & simpliciter *pondus*, ut XXII. 10, 4.

Vers. 9.

Vers. 10. περιγόμενοι κερχησίω, *charchesio circumacta*. De vocabuli κερχησίω significatione, præter Hesygium ejusque Interpretes, confer quæ congesserunt H. Stephanus in Indice Thef. Græc. Ling. & Foësius in Oeconom. Hippocratis ad hanc vocem. Hoc loco *carchesium versatile* intelligendum, Vitruvio memoratum lib. X. c. 5. & 22. id est, machina illa tractoria, satis etiam in vulgus nota, quæ his verbis describitur in Lexico Vitruviano Bernardini Baldi & Ioannis de Laet: *Est trabs erecta, robusta quidem & annulis ferreis revincta, ad instar mali; in cujus superiore parte ferrea fibula inserta transversa alia trabs librata continetur & facile circumvertitur: ab altera extremitate ferrei harpagones dependant, quibus onera annexa sublevantur, & machina velibus circumversa curribus facillime imponuntur.*

Vers. 10.

Ibid. σχαστηρίας & hoc loco & rursus cap. 8, 3. eum Herone recte scripsit Casaubonus, monente etiam Vrsino. Utrobique corrupte χαριστηρίας ed. 1. cum Regiis, Vefont. & Tubing. Propius ad verum χαστηρίας Urb. & Aug. & hinc ora ed. 1. De vi vocabuli χαστηρίω rursus, præter ea quæ Henr. Stephanus habet, Foësii Oeconomiam Hippocratis, in verbo σχάζω, consuluisse neminem poenitebit. Adde Casauboni Animadvv. in Athenæi lib. IV. cap. 2. Sicut verbum σχάζειν, quod fere convenit cum χαλᾶν, est *laxare, remittere, solvere* &c. sic *σχαστηρία* apud Mechanicos est pars ea majoris machinæ, sive tro-

- Verf. 10.** chlea, sive rota dentata, sive quod aliud instrumentum, *τῆ-
jus ope id, quod intentum erat, laxatur; id quod suspen-
sum erat, demittitur.* Sæpius in veterum Mechanicorum
scriptis occurrit hoc vocab. *σχάστηρία*, neque tamen uf-
quam satis clare, quale sit quod ita dicitur, explicatur.
Perperam autem vulgo in editis & msstis h. l. verba *διὰ
τῆος σχάστηρίας*, quæ manifeste ad sequentia pertinent,
cum prioribus erant conjuncta. Delevimus nos quidem com-
ma, quod post *σχάστηρίας* erat, & post *κεραύων* reposuimus.
- Verf. 11.** *Verf. 11. συνδραύεσθαι.* Mendose *συνδραύεσθαι* ed. I.
cum Med.

Cap. VIII.

CAPUT VIII.

- Verf. 1.** *Verf. 1. ἐπὶ τοῖς ἐΦερμῶντας.* In latina versione
hoc expresserat Casaubonus, *invadentes*, quod Hero græce
dabat. Quod si quis vero vulgatum prætulit, *ἐΦορ-
μοῦντας*, non admodum repugnamus: & satis commoda
sententia erit, *contra eos qui pro muro ancoras jecerant,
qui ad murum in ancoris stabant.* Livius: *qui propius
subierant.* Plutarchus: *ὡς ἂν προσέμιξαν οἰόμενοι λανθά-
νεον.* in Marcello p. 306 extr.
- Verf. 3.** *Verf. 3. ὅτε δὲ κουφίζων* recte edd. & Med. *ὅτε δ'
κουφίζων* ceteri mssti & Hero. — *Ibid. ἐπὶ πρύμναν.*
ἐπὶ τὴν πρύμναν Hero. — *Ibid. τὰς μὲν πῶρας τῶν
ὀργάνων.* — „Omnino *πτέρνας*, aut *κεραύας*. *πτέρνας*
etiam Valefio occurrebat, vulgatum plane damnanti.“
αρονον. in *Notis msstis.* — REISKIVS: „Imo *κεραύας*,
ait, id est, *antennas machinarum rotatiliū versatiliū
Archimedearum.*“ — Nobis præferendum *πτέρνας* visum
erat ob id quod sequitur *εἰς ἀκίνητον καθῆπτε*, atque id in
versione latina expressimus. Mutare autem græcum non
sumus ausi, quoniam non satis certi eramus, an, sicut *prosa*
navis *rostrata* est, sic fortasse *πῶρα* machinæ dicatur *pro-
rostro*, ut *πῶρα* fere idem fuerit in hac connexionione ac
κεραύα. Casaubonus: *machinarum proas.* — *Ibid. καθῆ-
πτε*, adligabat, *καθῆπτοι* ed. I. cum msstis,

Ibid.

Ibid. In ἐξέρουε consentiunt scripti & editi, nisi quod
 levitur abeant codices nonnulli: ἐξέρουε Reg. F. ἐξέρουε
 Reg. G. ἐξέρουε Vrb. Ipsum autem ἐξέρουε sive ab ἐκρῶ-
 νω deducas cum Ernesto, sive ab ἐξερῶνω, quod tamen in
 imperf. ἐξήρουε proprie requirebat; neutrum quidem ho-
 rum verborum frequentatum aliàs noquimus, sed satis no-
 tum vicinum verbum ἐξερῶω, ἐξερῶσω, quod *evacuare, ef-
 fundere, evomere, educere, expromere, extrahere, ejicere*
 exponitur. ἐξήρεν voluerat Scaliger, ab ἐξέρω, *exsero.* —
Ibid. σχαστηρίας. Vide ad c. 7, 10.

Verf. 3

Verf. 4. γυνομένου. γινομένου Hero. — *Ibid.* ῥιφθῆ-
 σης haud dubie recte habet. Cum ῥηθείσης esset in codi-
 cibus Polybianis, Vefontinus in ora hanc notam habet:
 ἴσως γρ. ἀρθείσης.

Verf. 4

Verf. 6. ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κωιδίξεν &c. Verba
 ista recitans Athenæus lib. XIV. p. 634. nominatim provo-
 cavit ad Polybii Historiarum librum octavum. Eadem fere
 verba Plutarchus habet in Marcello p. 307. sed misere cor-
 rupta vulgo, & ex msto anonymo, cujus lectiones in
 calce editionis Wechelianæ exhibentur, corrigenda. —
Ibid. τὰς δὲ σαμβύκας ρακιζομένας &c. σαμβύκας pena-
 cute nunc scripserunt omnes, secus ac cap. 6, 2. & 7, 8.
 Sed utrovis modo scribas, σαμβύκας an σάμβυκας, utique
 sal omnis joci perire videtur, (ut monuimus ad V. 37, 10.)
 nisi statuamus, vulgari sermone τὴν σαμβύκην vel τὴν σάμ-
 βυκα non modo *sambucam*, id est ipsum illud *instrumentum
 musicum*, de quo supra diximus, sed etiam *sambucifriam*,
 id est, *puellam sambuca canentem*, adpellari solitam. Sa-
 tis enim adparet, respici (ut LIPSIUS ait, Poliorcet I. 6.)
 „ad convivantium morem, qui citharædos, sambucifrias,
 & id genus, male canentes, aut non placentes, colaphi-
 zabant & ejiciebant. Ita igitur sambucis factum Marcellus
 dicit, quæ lapidibus, ut colaphis, percussæ, in mare e
 navi ejectæ essent.“

Verf. 6

Ibid. ὡς περ ἐσκόνοδους, velut communis libationis ex-
 pertes, vel communis libatione indignos. — „Id quod ac-

cidat illis, qui, non vocati, ad sacra, hoc est ad convivium, cujus nullum jus participant, veniant, eique se ingerant, & hilares convivas adventu suo interpellent atque conturbent." REISKIUS. Athenæus, ἐκ τούτου scribens, sententiam quam verbum exprimere maluit.

Cap. IX.

C A P V T IX.

- Verf. 2.** *Verf. 2.* χαρρηγού edidit Casaub. cum Herone, Urb. V. s. n. & ora Aug. ab antiq. manu, unde & ed. 1. in ora habet; (quamquam hæc quidem mendose χαρρηγού,) nescimus vero an consentiat Med. e quo nulla discrepantia ab exemplo Casauboniano notata est. ἀρχηγού ed. 1. Aug. in contextu Reg. F. G. Vefont. Tubing. Livius: *Hieronis impensis curaque, Archimedis unica arte.*
- Verf. 3.** *Verf. 3.* γέβρων. γεβρών rursus ed. 1. consentientibus msstis & Herone, ut cap. 6, 9. — *Ibid.* τοῦς δια τοῦ τείχους τοξοτίσιν. τοῦ cum abesset vulgo, adjecimus cum Herone, Urb. Med. & Aug. In τοξοτίσιν consentiunt codices nostri cum editis; apud Heronem autem τοξότισιν editur, tam in hujus ejusdem fragmenti serie p. 327. quam alio loco p. 319. ubi ait, Ἀρχιμήδης περιγένετο τῶν πολέμων, τοξότισι καταπυκνώσας τὸ τείχος, respiciens Polybii verba illa, quæ legimus cap. 7, 6. καταπύκνωσε τρήμασι τὸ τείχος &c. ad quæ ipsa hoc loco remittit Polybius: unde etiam intelligi videtur, recte Casaubonum τοξοτίδας vel τοξοτίδας interpretatum esse *fenestras murales, scil. per quas sagittæ emittuntur.*
- Verf. 4 sqq.** *Verf. 4.* ἐξαιρούντας. ἐξαιρόντες Scaliger, ut Reiskius. — *Verf. 5.* ὡς καὶ τέλος. ὡς καὶ τὸ τέλος Reg. F. & Tubing. — *Verf. 6.* κείραν ἔτι λαβεῖν. Sic scripsimus cum Urb. & Herone. Vulgo ἔτι κείραν λαβεῖν.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* μία ψυχῆ. Sic haud dubie fuit corrigendum. Eodem modo μία ψυχῆ dederunt omnes cap. 5, 3. In eadem vero sententiam I. 35, 5. εἰς ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη dixerat. Et Plutarchus p. 307. τῷ γὰρ ὄντι πάντες εἰ λοκοὶ Συρακεύσιοι σῶμα τῆς Ἀρχιμήδους παρασκευῆς ἦσαν.

ἦσαν ἢ δὴ πρῶτα πάντα καὶ στρέφουσα, μία ψυχὴ. De literis T & Ψ perperam inter se commutatis a librariis conf. Adnot. ad II. 59, 5. & III. 9, 6. ubi in eodem hoc vocabulo ψυχὴ idem error commissus.

Vers. 8. Συρακουσίων. Possis Συρακούσιον suspicari: *Vers. 8. 9.* sed nil adinet, & in vulgatam consentiunt libri. — *Ibid. κυριεύσειν.* κυριεύειν Med. — *Vers. 9. οὐδ' ἐπιβαλέσθαι* adoptavimus ex Aug. & Herone, qui in his ipsis verbis finit hoc fragmentum. Mendose ἐπιβαλέσθαι Regii & Vefont. ἐπιβάλλεσθαι edd. cum Med.

Vers. 11. μὴ ποιῆν. Perperam carent μὴ Regii, Vefont. & Tubing. — *Vers. 12. τοὺς τὰ Καρχηδ.* Articulum τὰ, cum abesset vulgo, adjecimus cum Med. & Vefont. qui eum inter lineas quidem, sed a prima tamen manu adjectum habet. Inferendum monuerunt etiam Vrsin. & Reisk.

CAPUT X.

Cap. X.

Eclogam de rebus Philippi, quæ a cap. 10. usque cap. 13 extr. progreditur, ex codice Peiresciano exhibens Valesius in Excerptis de Virtutibus & Vitiis, docet, in eodem codice post extrema verba cap. 13. παρέπεσε τοῦ καθ' ἑαυτοῦ, continuo filo secuta esse illa, Φίλιππος δὲ τοῦ μὲν Μεσσηνίου &c. quæ in Excerptis Antiquis ex libro VIII, cap. 9-11. (nobis cap. 14 & 15.) leguntur. Quare secundum rationem nostram Ecloga illa Valesiana utique hoc loco fuit reponenda.

Vers. 1. Φίλιππος παραγνόμενος εἰς τὴν Μεσσηνίαν &c. *Vers. 1. Conf. c. 14, 1. Res Philippi in Messenia gestas,* quarum occasione disputationem hanc Polybius instituit, quæ his proximis capitibus continetur, præterierant compilatores Excerptorum. Tangit eas Plutarchus in Arato p. 1051, & proxime connectit cum illis rebus, quas Livius habet lib. XXIV. 40. ad A. V. 540. Scilicet post foedam illam cladem ad Apolloniam acceptam, quam l. c. Livius exponit, idem quidem Livius *Macedoniam petiisse* ait *Philippum,*

- Verf. 1.** *παρ*, Plutarchus vero in *Peloponnesium* scribit *rediisse*. Quæ fortasse ita conciliari possunt, quemadmodum Dacierius (sua quidem auctoritate) in gallica Plutarchi versione fecit, ut primo Macedoniam petiisse Philippum statuamus, inde vero in Peloponnesum rediisse. Ibi tum, ut scribit Plutarchus, Messinen rursus per dolum adgredi conatus, cum minus succederet dolum, aperta vi egit, finesque Messeniorum vastavit. Confer quæ notavimus ad III. 19, 11. Videri autem possunt res hæc ad annum sequentem, A. V. 541. referendæ, quo eos Simfonus in Chronico Universalit retulit; præsertim cum post ea, quæ ad Apolloniam acciderunt, imminuisse hiemem intelligatur ex Liv. XXIV. 40 extr. Sic vero statuendum fuerit, Achæum & arcem Sardiæ (hoc lib. cap. 17 seqq.) tertio demum anno post captam urbem (VII. 15 sqq.) in Antiochi pervenisse potestatem; quamquam ægre tibi persuadeas, tertium in annum Antiochum ipsum cum exercitu ad arcem Sardiensem adfuisse. (VIII. 19, 1. 20, 9. 22, 8.)
- Verf. 3.** *Verf. 3. διὰ τῆς προτέρας βίβλου, superiori libro. VII. 10 seqq.*
- Verf. 4.** *Verf. 4. τοὺς δὲ καθόλου. Ant τοῖς δὲ h. l. scribendum Reiskius pro τοὺς δὲ putavit, aut mox νενομικέναι aut aliud simile verbum pro γενονέναι. Nobis visum est, τοὺς δὲ sine magno incommodo referri posse ad διασαφεῖν ὑμῖν, adeoque nulla opus esse mutatione.*
- Verf. 5.** *Verf. 5. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων. περὶ τοὺς ἄλλους voluit Reiskius, quoniam præcessit περὶ Μεσσηνίας. Sed quandoquidem utramque constructionem admittit præpositio περὶ, (vide ad I. 54, 5.) licitum fuit putamus Polybio variare orationem.*
- Verf. 7.** *Verf. 7. ὁ παλαιὸς ἤδη συμβέβηκεν. Forsan δὲ pro ἤδη scripsit Polybius. — Ibid. Imprudentibus nobis ac temere prorsus factum est, ut προειρημέναις ederetur, cum προγεγραμμέναις darent editiones omnes ex codicis Peiresciani præscripto, quod verbum rogamus æquum Lectorem, ut in locum suum restituat. Valesium autem videmus suspi-*

aspicatum fuisse προπεπραγμένοις, vertit enim *factis ac consiliis consentaneum sermone*. — *Ibid.* τὸν παρεπόμενον corrigere jussit Reiskius; ac id certe & reliquis græci sermonis usus, & Polybianus sty-
as requirere videtur. conf. II. 56, IO. X. 24, 8.

CAPVT XI.

Cap. XI.

Vers. 1. τῆς περὶ Φιλίππου συντάξεως. *Theopompus* *Vers. 1.*
hujus Φιλίππειων five τῶν περὶ Φιλίππου ἱστοριῶν libros
didit LVIII. teste Diodoro Siculo & Photio. Vide Voss.
e Histor. Græc. lib. I. c. 7. Forſan τῆς Φιλίππου, absque
περὶ, defensum iverit aliquis ex cap. 13, 4. ubi, postquam
ἢ περὶ τῆς Ἑλλάδος dixerat, mox nude & absque præpo-
sitione ἐν τῇ Φιλίππου ait. — *Ibid.* δι' αὐτό. δι' αὐτὸν
voluit Reiskius, id est, *propter ipsum*, Philippum puta-
mo δι' αὐτό, ut sæpe aliàs, refertur ad id quod sequitur
ἰὰ τὸ μηδέποτε &c. & idem est ac δι' αὐτὸ τοῦτο. conf.
d IX. 3, 9. — *Ibid.* μάλιστα παρορμηθῆναι. Recitavit
æc & sequentia verba Suidas in Παράπαν.

Vers. 2. μετὰ ταῦτα &c. Habet Suidas in Παραπόδας, *Vers. 2.*
ὅπου sequuntur, citat idem in Ἐσφικλέναι & in Προστα-
λα. — *Ibid.* In προστασίαν utroque loco Suidas consen-
sit cum cod. Peiresciano, Quod si Polybii essent verba,
e quibus agitur, nil dubitarem quin verum pronuncia-
em παράστασιν, quod, ut recte Ernestus monuit, est Po-
ybianum vocabulum pro *furors*. Posses etiam cum eo-
dem Ernesto ἀκρασίαν suspicari. Sed quoniam, quid ferat
Theopompi stylus, difficile judicatu est, nihil temere so-
licitandum. Et poterit προστασία, quod apud Polybium
tiam magnificentiam interdum denotat, apud Theopom-
pum profusionem significare, ut idem observavit Ernestus.
Quo referendum est fortasse vocabulum πολυτελείῃ, quo
titur vers. 7.

Vers. 3. περὶ τὰς τῶν φίλων καὶ συμμάχων κατασκευὰς *Vers. 3.*
idetur significare *inparandis amicis atque sociis*; sed, quo
acto *injustum* in his parandis Philippum dicere potuerit,

nom

- Verf. 3.** non videmus. Itaque per se stare debet ἀδικώτατος, & nonnisi vocabulum κκοπραγμονέστατον ad sequentia trahendum; *dolosissimum in parandis amicis*; nisi κατασκευῆ τῶν φίλων intelligere velis *rationem tractandi amicos, agendi cum amicis*, quod tamen dubitamus an ferat græci sermonis usus. — *Ibid.* Quæ sequuntur verba, excerptit hinc Suidas in Ἐξηδρακοδισμ. & in Πραξικοπήσας.
- Verf. 4.** *Verf. 4. πρὸς τὰς ἀκρατοκείας.* Sic legendum videri cum Suida in Ἐκκαθής, monuerat jam Valesius. Perperam vero apud Suidam verba ista Aeliano tribui, post eundem Valesium monuit Küsterus. Confirmat istam Suidæ lectionem id quod alio loco idem lexicographus habet: Ἀκρατοκότης· ὁ μέθυσος, ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον ἀκλήστως πίνων. — Ἀκρατοσίαν Ernestus in Lexic. Polyb. interpretatus est *summam intemperantiam vini*.
- Verf. 5.** *Verf. 5. τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνάτης καὶ μ'. αὐτῷ βιβλίῳ, principium libri, qui ei est quadragesimus ponus.* αὐτῷ in dativo casu scripsit, ob sequentem genitivum βιβλίου, aliῶ pertinentem.
- Verf. 6.** *Verf. 6. Εἰ γὰρ τις ἦν &c.* — „Hic locus Theopompi integrior extat apud Athenæum lib. IV. p. 167. & lib. VI. p. 260. ubi post λάσταυρος additur, ἢ βδελυρός, & pro τοίγαρ legitur τοιγαροῦν, rectius; illud enim nimis poëticum est.“ VALESIVS. — Conf. ad verf. 9. Priora verba habet etiam Suidas in Λάσταυρος.
- Verf. 9.** *Verf. 9. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν &c.* Verba hæc usque ἀπῆν habet etiam codex Vrbin. ad oram Excerptorum Antiquorum. Eadem verba, simul cum superioribus, Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν &c. protulit Suidas in Ἀθληταίς, ubi perperam Aeliano hæc tribuuntur; nisi forte eadem ex Theopompo Aelianus alicubi citavit. Apud Suidam igitur ibi pariter Τοιγαροῦν legitur, quemadmodum ex Athenæo jam correxerat Valesius, pro τοίγαρ quod erat in cod. Peiresc. Pro ταῦτ' ἔχειν apud Athenæum est τῶν αὐτ' ἔχειν, apud Suidam vero in Küsteri quidem editione

ὅτι τούτ' ἔχεν, sed editio princeps Mediolanensis in τούτ' ἔχεν cum cod. Peiresc. consentit.

Verf. 11. οὐχ ἀταίρους. — „Addidi ex Athenæo ἀλλ' *Verf. 11. ἀταίρας*, in quo tota sententiæ venustas posita est: quæ quidem allusio etsi urbanitatem aliquam videtur habere, tamen historiæ scriptore prorsus indigna est. Eiusmodi sunt & quæ sequuntur, ἀνδροφόνοι & ἀνδροπόρνοι, quæ & turpia & nimis affectata sunt. Ex quibus apparet, Theopompum verborum curiosiorem fuisse quam rerum.“ VALESIVS. — In eandem sententiam REISKIUS monuit, ea, quæ mox sequuntur de Centauris & Læstrygonibus, prodere ingenium Theopompi luxurians & theatricum atque sophisticum, non viri gravis, non scriptoris accurati.

Verf. 13. καὶ τοσούτων μοι πραγμάτων ἐπιπεχυμένον, *Verf. 13. cum tot ac tanta mihi negotia incumbant.* — „Versatus est in republica Theompus Chius, in qua administranda adversarium habuit Theocritum Chium, oratorem ex Ifoeratis schola, ut testis est Strabo lib. XIII. [p. 645.] & Suidas [in Θεόκριτος.] Contra quem invehitur Theopompus in Suasionibus ad Alexandrum, ut refert Athenæus lib. XII. [p. 540.] ubi Θεόκριτος ὁ σοφὸς dicitur perperam, cum σοφιστῆς legendum sit ex Strabone. Clemens Alex. in Protrept. [p. 45. ed. Sylburg.] ἀγαμαὶ τὸν θεῖον σοφιστὴν Θεόκριτος ὄνομα αὐτῷ. lege Χῖον.“ VALESIVS. — *Ibid. τοιούτους τὸν τρόπον.* conf. *verf. 12. Cum τοιούτων τρόπον* daret codex Peirescianus, *τοιουτρόπου* legendum suspicatus erat Valefius.

Ibid. Λαιστρυγόννας. Vide Homeri interpretes ad Odyss. X. 82. & Schol. ad Lycophr. Cassandr. 956. citatum a Clark. ad Homer. l. c. — *Ibid. τὸ Λεοντῖνον πεδίον.* conf. VII. 6, 4. & Diodor. Sicul. V. 2. Citavit hunc locum Suidas in Κενταυρικῆς

Cap. XII.

CAPVT XII.

Vers. 4. *Vers. 4.* ἡ ἐπιγραφή. — „Hoc epigramma legitur apud Clementem lib. II. *Στραμ.* [p. 301. ed. Sylb.] & Athenæum lib. 7. [lib. VIII. p. 235 sq.] Sed Cicero in quinta Tusculana [c. 35.] distichon tantum agnoscit, quod sic vertit:

*Hæc habeo, quæ edî, quæque exfaturata libidè
hæsit, ac illa jacent multa & præclara rotunda.*“

VALESIUS. — Confer Davil. ad Cic. l. c. qui plura hæc spectantia concessit.

Vers. 7 sq. *Vers. 7.* Necessario utique requirebatur ἐπὶ Φιλίππου, *sub Philippo, regnante Philippo.* — *Vers. 10.* μετ' αὐτῶν cum Reiskio scriptimus. In eandem sententiam μετ' αὐτῶν conjectaverat Valesius. — *Vers. 11.* τὴν αὐτοῦν δέξαν correxit Valesius, cum in ms. esset τὴν αὐτοῦ δέξ.

Cap. XIII.

CAPVT XIII.

Vers. 2. *Vers. 2.* διὰ τῆς ἀλόγου καὶ ἐπιλήτου λαιδορίας, *per absurdam & culpabilem (vel merito castigandam) vituperationem.* — „*Ἐπιλήτος, vituperandus.* Sic videtur & Iosephus XV. 2, 5. dixisse. Compositum quidem ἀνεπιλήτως Xenophon Ages. c. 1. & alii dixere; & ἀνεπιλήτως Thucyd. I. 92. vid. Interpr. ad Thuc. l. c. & nos ad Xenoph. l. c.“ ERNESTVS. — *Ibid.* παραδοχῆς. Polybianum est hoc vocabulum παραδοχή, idem valens ac ἀποδοχή. Vide. I. 1, 1. I. 5, 5. VI. 2, 14. Eodem Sextus Empir. utitur VII. 443.

Vers. 3. *Vers. 3.* τὴν μὲν Ἑλλάδα μεταξὺ &c. — „Theopompus historiam rerum græcarum scripserat a pugna navali ad Cynossema, in qua desinit Thucydides, usque ad prælium navale ad Cnidum libris XII. ut scribit Diodorus Siculus lib. XIV. [c. 84.] cui accedit Photius in Bibliotheca [cod. CLXXV.] qui duodecimum librum τῶν Ἑλληνικῶν Theopompi abs se lectum esse testatur. Suidas XI. tantum enumerat. Idem Theopompus Philippica scripsit libris LVIII. [conf. ad c. 11, 1.] teste eodem Diodoro, orfus ab anno

anno 1. Olymp. cv. Itaque inter utramque historiam Theopompi intervallum erat quinque circiter ac triginta annorum." VALESIVS.

Verf. 3.

Ibid. Non sollicitari debuit μεταλαβών, quod idem fere significat ac μεταβαλών, vel ἄλλην λαβών, ut ait Reiskius. Vide ad I. 61, 3. & ad IV. 74, 1. Nec vero inde confequitur, verf. 7. rursus verbo μετέλαβε usum esse Polybium quod voluit Reiskius; sane, quamvis commodius hoc sit, & Polybii stylo conveniens, illud tamen absque codicum suffragio mutare non ausimus.

Verf. 5. καὶ τυχῶν ἐξουσίας. — „Lege τυχῶν.“ [id est, *Verf. 5.* fortasse.] VALESIVS. — Contra REISKIUS: „Recte habet τυχῶν, ait, sed καὶ delendum est. Nemo tametsi regis captus & occupatus sit beneficiis, omittat, ubi nactus sit libere scribendi potestatem, opportuno loco transire ad Græciæ nomen atque majestatem.“ — At βασιλική δυναστεία non sunt regia beneficia.

Verf. 6. τὸ συμφέρον, utilitas. — Licet vero hoc loco cum REISKIO quærare: „Sed qui potuit utilitatem spectare in condenda historia, qui eum, quem laudare proficitur, accerrime exagitat? Non certe a Philippo, neque ab Alexandro, neque ab ullo Macedonum videtur Theopompus operæ suæ dignam mercedem retulisse.“

Verf. 6.

Verf. 7. μετέβαλε. Vide ad verf. 3.

Verf. 7.

CAPVT XIV.

Cap. XIV.

Verf. 1. Φλιππος δὲ &c. Hæc, quæ in Excerptis Antiquis conservata sunt, in codice Peiresciano in Eclogis de Virtutibus & Vitiis continuo filo junguntur eis quæ modo præcesserunt. Et fieri potest ut sic subito ex diverticulo in viam redierit Polybius: fortasse tamen nonnihil interferuerat, quod prætermisum fuit ab illo compilatore. De re confer quæ diximus ad cap. 10, 1.

Verf. 1.

Verf. 2. δυσαρσθηθέντα nescimus an ex ingenio correxerit Casaubonus: sed sic oportebat utique. Eodem modo Scaliger. Vitiose δυσαρσθηθέντος ed. 1. δυσαρσθη-

Verf. 2.

θέντων

Vers. 2. *Θάτων* Aug. Regil, Vefont. Ex Urb. Med. & Tubing. nil notatur, quorum prior codex cum ed. 1. duo posteriores cum contextu Casauboniano collati sunt. Putatus, in veteri codice compendii causa in fine vocis literam τ super fuisse scriptam, omissamque pro more terminationem α. — *Ibid.* περὶ Ταυρωνος, *adjutore Taurione, Taurionis opera.* Plutarchus Arat. p. 1051. Ταυρωνα ἐπέλευσεν ἐν ἀθήνῃ πρότερον τοῦτο ποιῆσαι.

Vers. 3. *Vers. 3.* παρὰ τοῖς ἐκτός correxit Casaub. cum Scalig. παρ' αὐτοῖς ed. 1. Urb. Aug. Regil, Vefont. Tubing. Ex Med. tamen nil notatur. οἱ ἐκτός, *extranei, qui concilii vel consilii non sunt participes, vulgus.* II. 47, 10. IX. 23, 4. &c. — *Ibid.* οὐ τῶν παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἀπολλυουσῶν. Vtique ἀπολλύτων malimus cum Scalig. nempe Φαρμάκων. — *Ibid.* διάθεσιν ἐργαζομένη, *τόνους adfectionem morbosam operans.* Conf. ad II. 70, 6. Adde Plutarch. l. c. — *Ibid.* τὸ κακόν. Imperite τὸ καλὸν ed. 1. contra fidem nostrorum codicum: sed & alibi passim duo ista vocabula inter se permutarunt librarii.

Vers. 5. *Vers. 5.* Ἐνα τῶν ὑπηρετῶν. τῶν συνήθων ait Plutarchus, id est, *familiarium*, quod commodius videtur: nam *famuli* nomen non videntur edituri fuisse scriptores. — *Ibid.* κατὰ τὴν ἀββ. τὰ κατὰ τὴν ἀββ. ed. 1. cum mssis. Articulum recte deleuit Casaub. — *Ibid.* τῆς πρὸς Φίλιππον. τῆς abest a foliis Reg. F. & Tubing.

Vers. 6. *Vers. 6.* εἰ τοσοῦτων. Sæpe εἰ & ἡ confunduntur a librariis. Sic infra cap. 17, 6. perperam εἰ posuerunt pro ἡ. Valet autem hoc loco εἰ, ut passim aliàs, idem fere ac ὅτι, *quod*; quem usum obtinere docent Grammatici post verba admirandi, gaudendi, dolendi & id genus alia.

Vers. 7. *Vers. 7.* καὶ παρὰ τῇ πατρίδι καὶ παρὰ τῷ κοινῷ. Sic libri omnes, excepto cod. Peiresc. in quo mendose erat καὶ τῇ περσίδι, absque παρὰ. Commodius videri poterat καὶ παρὰ τῆς πατρίδος καὶ παρὰ τοῦ κοινού, quod repositum voluit Reiskius. Sed & vulgatum stare potest: conf. III.

91, 8. III. 9, 2. (δύναται θεωρεῖσθαι παρὰ τοῖς ἐντυγχάνουσιν.) X. 34, 7. X. 40, 5.

Vers. 3. αἰώνιον Casaub. cum Vrb. Aug. Med. αἰωνίαν *Vers.* 8. ed. 1. Regii Vefont. — *Ibid.* ἀποιχομένους. Mendose ἀποιμαχομένους ed. 1. Regii, Tubing. Vefont. sed in hoc ut spurizæ notantur literæ μα.

CAPVT XV.

Cap. XV.

Vers. 1. Recte hæc a superioribus separavit Casaubonus. Et novam hanc esse Eclogam, cum præcedenti non proxime cohærentem, claris signis indicant codd. Vrb. & Aug. *Vers.* 1.

Vers. 2. παρὰ τὸν Ἀρδάξανον ποταμὸν. Exiguus videtur rivus fuisse *Ardaxanus*, quem quidem tacent Strabo & Ptolemæus. In nomine consentiunt libri Polybiani, nisi quod Ἀρδέξανον det alter ex Mediceis. Ab altera urbis parte Drilo fluvius fuit. *Vers.* 2.

Vers. 3. τῆς μὲν περὶ τοῦτον, scilicet τὸν Ἀκρόλισσον. Recte sic dederunt Aug. Regii & Vefont. Perperam περὶ τοῦτον edd. cum ceteris codd. — *Vers.* 4. τοῦ Ἀίσσου restituit Casaub. monente etiam Vrsino. Mendose h. l. τοῦ μέσου ed. 1. consentientibus msstis. — *Ibid.* ἐπιβολὴν correxit idem Casaub. Mendose μεταβολὴν ed. 1. cum msstis. — *Vers.* 5. τῶν ἐνζώνων recte Casaub. cum Vrsino. τῶν ἐνζώνων ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* ἐπὶ τῆς μεσογαίου rursus debetur Casaubono. ὑπὸ τῆς μεσ. ed. 1. consentientibus msstis. — *Vers.* 7. δῆλος ἦν Casaub. cum Vrb. & Vrsino. Sic & Aug. ex emend. ab antiq. manu. δῆλον ἦν ed. 1. cum ceteris msstis. — *Ibid.* ποιησάμενος ora ed. 1. imperite & invitis libris. *Vers.* 3 sqq.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Vers. 5. ἔπειν recte Casaub. cum Vrsino. Mendose ἔπειν ed. 1. cum msstis. In uno Vefont. inter lineas vera lectio indicatur. — *Ibid.* ἔλαθον Casaub. cum Vrb. Vrsi. & ora ed. 1. Puto sic & Med. ἔλαθον ed. 1. in textu, cum *Polybii Histor. T. VI.* G g Re-

Regiis, Vefont. Tubing. In ora Aug. est *ἐλαθον* ab antiq. manu, & *ἔθρον* a recentiori. — *Ibid.* *ἐκκληθέντας*. Reftituit Cafaubonus Polybianum verbum. Perperam *ἐγκληθέντας* ed. 1. cum msstis.

Verf. 6. *Verf. 6.* καὶ τροπῆς. ἐπ' τροπῆς ora ed. 1. invitis msstis.

Verf. 7. *Verf. 7.* οἱ τὰς ἐνέδρας - - διαλαβόντες, qui infidias occupaverant, qui in infidiis erant difpofiti. conf. Annot. ad II. 33, 5. Tom. V. p. 420. — *Ibid.* ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν ἔφοδον. Perperam *ἐνεργῶν* Vrb. Regii, Aug. Vefont. fed Aug. iptra lineas habet terminationem ὄν, Vefontianus vero ὤς. *ἐνεργὸν* cum edd. & Med. agnofcit Suidas, ad hoc ipfum vocab.

Verf. 9 & 10. *Verf. 9.* τὸν δὲ Λίsson. Rurfus τὸν δὲ μέσον ed. 1. cum msstis. — *Verf. 10.* τῶν προειρ. τόπων. Ultima vox abeft a Regiis, Vefont. Tubing. conf. ad II. 17, 8. — *Ibid.* ὡςτε recte dederunt codd. noftri omnes, Vrb. Aug. Regii, Vefont. Tubing. quod nescimus cur in ὡς mutarint editores. — *Ibid.* ἐθέλοντήν. ἐθέλον ed. 1. imperite & invitis msstis. — *Verf. 11.* ἐνι legendum ex ingenio viderat Reifkius, pariterque Scaliger. — *Ibid.* ἀσφάλεια. Mendose ἀσφάλειαν ed. 1. Regii, Vefont.

Cap. XVII.

CAPVT XVII.

Sardibus captis ab Antiocho (lib. VII. c. 15-18.) supererat *arx* munitiffima, quam *Achaus* adhuc tenebat. De Chronologia confer quæ monuimus ad cap. 10, 1.

Verf. 1. *Verf. 1.* Κρής. Mendose Κρήτης ed. 1. cum msstis, ficut VII. 15, 2. Κρής tamen habet ora Aug. ab antiq. manu, & hinc ora ed. 1. Κρηταιεύς correxit Scaliger.

Verf. 2. *Verf. 2.* τοῦτον ὁ Σωσίβιος πιστωτάμενος. Suidas, hæc verba citans, πιστωτάμενος interpretatur πίσταις καὶ συνθήμας ποιητάμενος. Et mox idem πιστῶ σε ὄρκω, αὐτὶ τοῦ ὄρκου ἐπ' σοῦ λαμβάνω. πιστοῦμαι σε ὄρκω, αὐτὶ τοῦ ὄρκου σοι δίδωμι. Itaque Küfterus Polybii verba, quæ Cafaubonus vertit, ubi multis sermonibus fidem illius sibi conciliaffit,

hasset, rectius sic est interpretatus: cum ei pluribus ver-
 s fidem dedisset. — *Verf. 2.*

Ibid. ἐν τῇ βασιλείᾳ, in aula Ptolemaeorum interpreta-
 is est Casaubonus, tamquam esset ἐν τῷ βασιλείῳ vel ἐν
 οἷς βασιλείοις. Satis erat, ad verbum in regno dicere; scil.
 legypsi, quod intelligitur cum ex Sosibii mentione, qui
 regni illius fuit administer, tum ex ipsius Ptolemæi (Phi-
 latoris) *versf. 10.* — *Ibid.* Verbum λέγων cum ed. 1.
 gnoscunt codices omnes: ac nonnisi operarum errore
 missum videtur in ed. Casauboni, qui in latina versione
 lud non neglexit. — *Verf. 3.* Φήσας επισκέψασθαι. Vide *Verf. 3.*
 adnot. ad II. 64, 5.

Verf. 4. πλείω χρόνον. Sic Urb. & Suidas in Ἐμπρε- *Verf. 4.*
 ῶν. χρόνον πλείω edd. cum ceteris codd. — *Ibid.* παρ'
 Αντιόχου. Ferri posset τῶν παρ' Αντιόχου Κρητῶν,
 ad cum verbo στρατευομένων necessario requiri videtur
 ἀρ' Αντιόχου; qui apud Antiochum militabant: atque
 c, refragantibus licet libris, repositem velimus.

Verf. 5. τῇ δὲ συνεχείᾳ τῶν ὑπὸ τὸν Καμβ. τετραγμ. ἀν- *Verf. 5.*
 ῶν ἐτηροῦντο. τῇ συνεχείᾳ statione assidua Casaubonus.
 erspecte vero REISKIUS: „Dubium, ait, utro modo vo-
 abulum accipiatur: eone, quo Casaubonus accepit, an
 ro praesentura, si verbo Marcelliniano licet uti, h. e.
 inga ferie hominum armatorum, per exigua intervalla
 ispositorum iis in locis, quæ communiri nequeunt. Ego
 uidem posteriorem modum præferam.“ — Sic con-
 eniret cum gallico cordoii; vel lignes de circonvallation.

Verf. 6. ἢ μὴ correxit Casaub. cum Vrsino. Mendose *Verf. 6.*
 μὴ ed. 1. cum msstis nostris, nec aliter putamus Medi-
 cet ex eo nil notetur.

Verf. 7. προσεδίδου erit fortasse qui posse defendi putet *Verf. 7.*
 κ Xenoph. Memorab. I. 2. 29. aut ex Luciani Mercede
 onducto c. 20. Sed προσεδίδου & res ipsa flagitare vide-
 ur, & locus parallelus c. 18, 7. ut taceamus frequentem
 rariorum errorem in confundendis oculis πρό & πρόσ. —

Ibid. ἐπισχεῖτο. ἐπισχεῖτο ed. 1. operarum errore, cito in ed. 2.

Verf. 8. 9. *Verf. 8.* παρ' αὐτοῦ τοῦ βασ. παρὰ τοῦ βασ. 1 Reifk. παρ' αὐτοῦ τοῦ βασ. καὶ παρὰ τοῦ σωζομ. Scalig *Verf. 9.* ὑπομείνας. ἐπιμείνας utique scriber Eadem confusio III. 50, 5. vulgo obtinuerat. Et aliàs confunduntur ἐπὶ & ὑπό. — *Ibid.* συνδηματα, τῶν συνδηματικῶν γράμματα, c. 18, 9. ἐπιστολαὶ γεγραμμένα συνδηματικῶς, c. 19, 4. coll. verf. 8. *litera arcana scripta; litera arcana, de quarum scriptura* atque quibus utimur. *convenimus cum eo ad quem scrib* Confer Aenææ Commentar. Poliorcet. c. 31. & ibi Casaub. — *Ibid.* Μελαγκόμαν. Μελανόμαν Vrb.

Verf. 10. *Verf. 10.* τὰ τε πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Rhodiis cedentibus Ptolemæus Andromachum, patrem Achææ captivitate Alexandrina dimiserat: & credibile est, præterea rebus aulam Aegyptiacam gratificatam & tulatam esse Achæo, cum ab Antiocho, hoste Aegæ defecisset. — *Ibid.* ἐπιβολὰς cum Vrfm. correxit Casaub. Corrupte ἐπιβάς ed. 1. cum msstis.

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

Verf. 1. 2. *Verf. 1.* τατ/ομένων. Mendose τατ/όμενον ed. 1. msstis. Correxerit Casaub. cum Vrf. — *Verf. 2.* μίξαι. ξυμίξαι Aug. & Regii, sed mox iidem cum illis consentiunt in συμμίξαντος, nec familiaris est Polattica illa forma. — *Ibid.* διόπερ ᾤετο δεῖν. Emissionis Reifkianæ δι' ἃ παρεγένετο, ὥστε &c. hæc est sententia: *velle cum eo de rebus quibusdam necessariis, cum causa illuc profectus esset, conferre, ideoque atere &c.* — *Ibid.* αὐτοῖς συναντήσουσι. αὐτοὶ συνησθησῶσι. correxit Scaliger; percommode: *quo ipsi soli venirent.*

Verf. 4. *Verf. 4.* ἐβάσταζες correximus ex Suida, apud quæ verba hæc Polybii citantur, alieno quidem loco, in Βασιλείων. Est autem ἐβάσταζες idem quod διασπάττετο,

ἐθαλίμαξ, ut interpretatur Suidas & l. c. & in *Βαστάσας*, Verf. 4.
 & in *Ἐβάστασας*, id est, *librabat, agitabat, versabat animo*
et cogitatione, ut ait Reiskius. Nescimus vero, quo pacto
 vulgatum *ἐβάσταξ* probare idem Reiskius potuerit. Re-
 quirebatur sane imperfectum tempus, & si locum haberet
 soristus, oportebat *ἐβάστασε*. Literas ζ & ξ temere inter
 se permutatas sæpe vidimus errore librariorum.

Verf. 6. σφίσιον αὐτοῖς. Temere *σφίσιον αὐτοῦ* ed. i. in- Verf. 6sq.
 vitis msstis. — *Verf. 7. προθεδομένα.* conf. c. 17, 8. —
Verf. 8. δηλώσαντας. δηλώσαντες Vrb. cum Aug. a pr.
 manu. — *Ibid. ἐγχειριῆν.* Mendose *ἐγχειρῆν* ed. i. Regii,
 Vefont. — *Verf. 9. τὰ κατά. τὰ* carent Reg. F. & Tu-
 bing. — *Ibid. συνθηματικὰ γράμματα.* conf. c. 19, 4. &
 Adnot. ad c. 17, 9. *συνθήματα καὶ γράμματα* Scaliger,
 ut Aug. intra lineas.

Verf. 9. πάλιν ἀπελθεῖν correxit Casaub. ex Vrb. mo. Verf. 9. 11.
 nente etiam Vrsino. *ἐπελθεῖν* ed. i. cum ceteris codd. quod
 in *ἐξελθεῖν* mutandum censuit Reiskius. — *Verf. 11. οὕτως*
ἔφη δώσειν ὁ Βῶλις αὐτὸν εἰς τὴν χρείαν, ita se suscepturum
negotium ajebat Bolis. Deleta velimus commata, quæ
 ante & post *ἔφη* primus interferuit Ernestus; quæ turbant
 magis, quam explanant orationis structuram. *χεῖρα* pro
χρείαν habet pra ed. i. imperite & invitis msstis.

CAPUT XIX.

Cap. XIX.

Verf. 1. Καμβύλος. Καμβύλος cum acuto accentu h. l. Verf. 1.
 Aug. Regii, Vefont. qui supra cum ceteris circumflexe-
 runt penultimam.

Verf. 2. πρὸς τρόπον. Sic edd. & codices nostri Verf. 2.
 omnes; quod ferri tamen nullo modo posse videtur. Sane
 cum genitivo casu construi præpositionem *πρὸς* in istis for-
 mulis, *πρὸς τρόπον, πρὸς θυμοῦ*, & harum similibus,
 recte docent grammatici. Et alias quidem in singulari nu-
 mero usurpatur *πρὸς τρόπον, ad ingenium, ad animum*
meum, id est, *acceptum, gratum mihi*: sed nihil impedire
 videtur, quo minus etiam in plurali dici potuerit *πρὸς*

ερόπων, quo pacto Suidas legit, qui hæc ipsa Polybius recitavit in Πρὸς τρέπων. προστρότου una voce vol Ursinus, referens ad επαγγελίας, tamquam a nomine ctivo, ὁ καὶ ἡ πρόστροπος, quod tamen nusquam ista ra occurrit.

Vers. 4. 7. *Vers. 4. συνθηματικῶς.* Vide Suidam, in hac voce. Conf. c. 19, 4. & Adnot. ad c. 17, 9. Perperam θητικῶς Reg. G. Quæ sequuntur verba, transponend tavit Gronovius; vulgatam verborum seriem, noi licet conturbatam, Polybio vindicavit Reiskius: *Vers. 7. αὐτοπαθῶς, ex proprio adfectu, ex vero sensu.* Vide Suidam h. v. ubi citat hunc locum Poly

Vers. 6 seq. *Vers. 6. πάλιν.* Corrige πάλιν, & typhothetæ dona errorem. — *Vers. 10. ἦν γὰρ τις ἐπίνοια πε Ἀχαιῶν.* Bene habet vulgata. conf. ad V. 110, 7. — *διὰ πρόδου.* Quid sit hoc, nescimus. Casaubonu genium magis suum, quam usum sermonis secutus, i exitu interpretatus est. — „Locus est vitiosus, a NESTVS: contextus desiderare videtur, cum elapsu ex urbe in qua obsidebatur.“ — REISKIUS: „Forti πρόδου, sine processione, h. e. sine prædicatione sui nis & iactatione suæ conditionis, sed celato & dissia cum nomine, tum fortuna, & consiliis, denique id nos incognito dicimus, πρόδος & προέλευσις est pro patriæ in publicum ad populum, cum significationi perii alicujus aut etiam regiæ majestatis. δόξα & διο in libris permutantur.“ — Possis etiam δόξα προό telligere nullo adventus sui nuncio præmissa, id est, inopinata; (conf. vers. seq.) proprie sine præiunte πρόδος, quod notat eum qui præit, quemadmodum dos est qui circumit, circuitor. — *Vers. 11. κατὰ Συρ. κατὰ τὴν Κοιλ. Συρ. solus Vefont.*

Cap. XX,

C A P V T XX,

Vers. 4. *Vers. 4. μετὰ ταῦτα νυκτὸς εἰσῆλθον εἰς τὴν παλιν. postea nocte castra ingrediuntur.* Quis? an B

bylus? At deinde demum (vers. 9.) primum ad Camby-
lum in castra venit Bolis. (cf. vers. 10.)

Vers. 6. διὰ τὸ τῆς. τῆς deest Regiis, Vefont. & Tu- *Vers. 6. 8.*
bing. — *Vers. 8. τοὺς ἐνεδρ. τοὺς συνεδρ.* Vefont. —
Ibid. μήτ' αὐτόν. Particulam καί, quæ præmittebatur, ex
ingenio deleuit Casaub.

C A P V T XXI.

Cap. XXI.

Vers. 1. ἐκτενωῖς Suidas interpretatur ὀλοψύχως, προ- *Vers. 1.*
θύμως, toto animo, promte, laudans hunc Polybii locum,
quem eundem citavit in Βῶλις. Utrobique vero pro Φι-
λοφρόνως habet Φιλανθρώπως.

*Vers. 2. ἔλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον, tantū non- *Vers. 2 & 3.**
deris incepto parem. Nolumus sollicitatum verbum ἔλκοντα,
quod in ἔχοντα mutandum suspicatus est Reiskius. conf.
XII. 28, 6. — *Vers. 3. ὑπάρχων δὲ* ex ed. 1. & msstis
restitui. — *Ibid. ὅμως* non ad ἔκρινε referendum, sed ad
μὴ πῦσαν & ea quæ sequuntur: quare deleuimus comma,
quod post ἔκρινε incommode vulgo insertum erat. —
Vers. 4. οὐκ ἔστι recte Casaub. cum Vrb. & ora ed. 1. Men-
dofe οὐκ ἔτι. ed. 1. in contextu, cum plerisque msstis.

Vers. 5. τὸ δὲ τὰ λεγόμενα. Sic editi & scripti libri *Vers. 5.*
omnes, perperam. Recte Reiskius *deleere alterum τὸ* ius-
sit, in quo obtemperare viro docto debueramus. Vulgatif-
sima formula, τὸ δὲ λεγόμενον, ubi adducitur proverbium
aut proverbialis locutio. vide IV. 52, 3. VI. 43, 3. 46,
1. &c. — *Ibid. πρὸς Κρήτα κρητίζων.* Vide Suidam in
Πρὸς Κρήτα.

Vers. 6. συνεξαποστέλειν, συνεξαποσταλεῖν malimus. — *Vers. 6. 8.*
Ibid. μέμειν προσέταξα. Sic cum Vrb. edidit Casaubo-
nus, delens ἔφη, quod importane erat insertum. Illud ἔφη
ex ἐπέι corruptum jam ante Reiskium suspicatus erat Sca-
liger. — *Ibid. κατὰ τοῦ πέλας* Casaubonus in *alienam*
perniciem interpretatus est. Satis putamus fuerat, *de aliis,*
in vel ab aliis, alias quod attinet. — *Vers. 8. μετρίας* dant
libri nostri omnes, Vrb. Ang. Med. Regii, Vefont. Tu-
bing.

bing. — *Ibid.* ληην recte Casaub. cum Vrsin. Aug. Vefont. Mendose ληην ed. 1. cum cett. codd. ληην ora ed. 1. & ora Med. — *Vers.* 9. ἀπελ ἀπακρυ. Sic unus Aug. in ora ab antiq. manu, unde & ora ed. 1. ex qua in contextum recepit Casaub. Mendose contextus ed. 1. consentientibus msstis εἰεν ἀπακρυ. — *Ibid.* Φῶνα. Sic edd. cum msstis. Rectius fuerit Φάνα.

Cap. XXII.

CAPVT XXII.

- Vers.* 8. *Vers.* 2. καὶ πῶν ἄν τι. Sic recte Casaub. καὶ πῶν ἀντι κατὰ ed. 1. cum msstis; unde delendum ἀντι suspicatus erat Vrsinus, & mox pro ὑπακτ. legendum ἀνδυπεκτασας. Pro πῶν ἄν τι Scaliger τάναντία suspicatus erat, quod non placet.
- Vers.* 5. *Vers.* 5. In προσυρίξας consentiunt omnes; nec opus erat ut sollicitaretur, licet alibi duplex σσ reperiatur. (vide c. 27, 10. & 31, 5.) Neque vero in vocula πρὸ verbo præposita, premamus cum Reiskio significationem ante, vel prius, quasi hoc dicat Polybius, *Balidem prius sibilum edidisse, quam tesseram voce articulata ederet.* προσυρίξεν ipsius etiam vi præpositionis nil aliud notare videtur quam *sibilum edere*. Quare locis paulo ante citatis deletam alteram literam σ, quam h. l. adjectam, malimus. — *Ibid.* ἀπέδωκε malle se REISKIVS ostenderat: „nam ea, ait, ἀποδίδονται, redduntur, quæ debentur dari vel edi ex pacto & condicto.“ — Imo necessario id requirebatur; neque enim aliud, quam ἀποδίδονται τὸ σύνθημα, fert sermonis usus. Vide II. 67, 1. III. 84, 1. IV. 78, 10. V. 60, 6. &c.
- Vers.* 6. *Vers.* 6. ἐπιβάλοιτε, conaretur, tentaret. Sic Scaliger etiam correxerat. ἐπιλάβοιτε quid sit, in quod cum editis consentiunt codices omnes, nemo facile dixerit, nisi librarioꝝ errore corruptum. — *Ibid.* ἔρχε μάχαυραν ὑφ' αὐτῷ παρεσκευασμένως. Mire dictum ὑφ' αὐτῷ, pro ὑφ' ἱματίω, sub veste, ni ex hoc ipso corruptum. — „Forte ἔφ' αὐτῶν, contra fermet, in suam ipsius necem.“ REISKIVS.
- Vers.*

Vers. 11. Ἀνδρομάχου μὲν υἱός. cf. IV. 51. — *Ibid.* ἄγγελα Vers. 11.
 δὲ Λαοδίην τὴν Μιθριδάτου τοῦ βασι. θυγατρ. conf. V. 74, 5. &
 ibi Adnot. Erat autem & *Laodice, Mithridatis filia*, ipsi An-
 tiocho nupta. V. 43, 1-4. An ergo Laodice hæc, uxor
 Achæi, soror fuit illius Laodices, uxoris Antiochi? Mi-
 rum vero, non diserte hoc commemorari a Polybio, qui
 id h. l. non videtur fuisse prætermisurus.

CAPUT XXIII.

Cap. XXIII.

Vers. 3. ἀκρωτηριάσαι, *extrema membra præcidere*, ve- Vers. 3.
 luti manus, pedum digitos, sed potissimum *nares* & *au-
 res*, (cf. I. 80, 13.) & maxime quidem *ures*, ut ex Ety-
 mologo monuit H. Stephanus in Thesaurο. τὴν κεφαλὴν
 ἀποτεμόντας αὐτοῦ, καὶ καταβράψαντας εἰς ὄνειον ἄσπιδον,
 ἀνασταυρῶσαι τὸ σῆμα. Imprudentes nos in eadem sen-
 tentiam cum superioribus interpretibus, Musculo & Ca-
 saubono, verba ista sic sumus interpretati: *ut, amputato
 capite* & *utri asinino insuto, truncus in crucem tolleretur.*
 In quem errorem induxit nos incisum illud, quod post
 ἄσπιδον vulgo interferitur: quo deletο, probabilior multo
 & hand dubie vera existet sententia, quam a Paulo Leo-
 pardo Emend. lib. I. c. 20. (in Gruteri Thef. Crit. T. III.
 p. 17.) expressam videmus his verbis: *deindeque capite illius
 defecito, corpus in utrem asininum insutum suspendere.*
 Nempe *truncus, utri asinino insutus*, (fortasse, quo diutius
 duraret, & ne statim a bestiis discerperetur) *o cruce suspen-
 sus est: abscissum caput, summo crucis palo præfixum.*
 Apud Plutarchum, in vita Cleomenis sub finem, legimus,
 Cleomenis corpus, culleo insutum, (cf. Casaub. ad Sue-
 ton. Iul. c. 74.) *o cruce fuisse suspensum*, sed ita, ut caput
 nudum emerret. Monuit Leopardus loco citato, ad hoc
 supplicium Achæi adludere Ovidium in Ibide v. 301 sq.

Vers. 4. τῆς Λαοδίκης - σενανδίας. τὴν Λαοδίην. Vers. 4.
σενανδίαν voluit Scaliger, qua correctione facile caremus.
 Sed *comma* deletum velimus, quod post ἄσπιδον Casaubonus
 interferuit: adverbium vero *μένον* (quo sæpius utitur Po-

lybius, ubi commodius videri poterat adjectivum) ad τῆς Λαοδικῆς, non ad τὴν ἔξοδον, referendum videtur; ut sententia sit, *quum ex omni arce Laodice sola cognitum habuisset exitum mariti.*

Verf. 5. *Verf. 5. τὴνθεοῦ τὰ πράγματα.* Casaubonus: *ut cur rerum se abdicaret.* In eandem sententiam Ernestus, *deponere imperium.* Reiskius, Casauboni versionem non audens præcise aspernari, suspicatus est, τὸν. τὰ πράγμα. h. l. significare *convulsare, sarcinas colligere, res domesticas ordinare;* quod faciunt, ait, qui quodam e loco migrare ad alterum volunt. Imo vero τὴνθεοῦ τὰ πράγματα, ex usu styli Polybiani, idem est ac συντὴθεοῦ τὰ πράγμα. *res componere, componere bellum.* Sic τὴνθεοῦ εἰρήνην, V. 4, 7. τὴνθεοῦ συνθήκας, I. 11, 7. &, quod in primis huc valet, τὴνθεοῦ τὰ πρὸς τινα, V. 60, 9.

Verf. 9 sqq. *Verf. 9. Ἀριόβαζον. Ἀριόβαζον VII. 17, 9. & 18, 7. — Ibid. παρέδωσαν αὐτοῦς edd. αὐτοῦς Aug. Perperam αὐτοῦς Regif& Vefont. quod ex αὐτοῦς corruptum, — Verf. 10. τοῖς ἐσομένοις. τοῖς ἐπεσομένοις Vrb. — Verf. 11. μεγαλαυχῆν. Imperite μεγαλαυχῆν ed. 1. Reg. F. & Vefont. a pr. manu. μεγαλαυχῆν Reg. G. — Ibid. πᾶν δέ, πάντα δὲ solus Reg. G.*

Cap. XXIV.

CAPVT XXIV.

Verf. 1. *Verf. 1. Καύρος.* Ex eis, quæ de hoc *Cauaro* in transitu commemoraverat Polybius IV. 46, 4. intelligere licet, excerptam esse hanc Eclogam ex ea parte historię, quæ de *extinctione regni Gallorum in Thracia*, agebat. Retulimus autem hanc Eclogam, cum ea quæ cap. 25, sequitur, ad A. V. 541. non quod certi simus, ad hunc annum eas pertinere; sed ne prorsus vacuus ille annus prætermitteretur. Ecloga, quæ est cap. 20. de rebus Antiochi ad Armosatam gestis, haud dubie post narrationem captæ arcis Sardium, quam ad A. V. 540. posuimus, erat rejicienda. Proditionem autem Tarenti, quæ exponitur cap.

cap. 26 seqq. ad A. V, 549. esse referendam, Livius docebat.

Verf. 2. καὶ Βιθυνούς. καὶ Ῥοδίους legendum suspicatus est Baumgarten ad Histor. Universal. ex anglico sermone in german. converiam, Tom. VI. Adnot. 564.

Verf. 3. Καλχηδόνιος. Monuimus ad IV. 39, 5. no. men istud in codicibus Polybianis aliàs, permutatis literis X & K, scribi Καλχηδ. Noluimus tamen nunc scripturam, quam apud Athenæum exhibent libri, mutare.

C A P V T XXV.

Cap. XXV

Verf. 1. Ἀρμόσατα. „Civitas est Armeniæ majoris in ea parte, quæ meridiem spectat. Ptolemæo Ἀρσαμόσατα & Plinio.“ VALESIVS. Vide Plinium VI, 9, 10. & ibi Notas & Emend. Harduini. Adde Cellar. Geogr. Antiq. lib. III. c. 11. p. 390 sq.

Verf. 2. καὶ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν αὐτῶ διαπρακῆ. Valefius: ne regnum ipsius onine everteretur. Retius vero & usui sermonis, Polybiano certe stylo convenientius, dixeris: ne & reliquæ regni partes perturbarentur, conslernarentur, terrore injecto ab ipsius fide averterentur. conf. V, 4, 10. & Lexic. Polyb.

C A P V T XXVI.

Cap. XXV

De Tarento Hannibali prodita conf. Liv. XXV. 8 sqq. & Appian. Histor. Hannibal. c. 32. Proxime autem ante hanc Eclogam ponendum Fragm. quod Suidas in Προσπεσόντων, quod retulimus in Spicileg. Fragmentor. ex lib. VIII. Tom. V. p. 32.

Verf. 1. ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες. Livius l. c. per speciem venandi urbem egressi. Sed confer nostrum mox verf. 7, & c. 27, 4 seqq. Laudat hunc locum Suidas in Ἐξοδία. — *Ibid.* Φιλήμενος & h. l. & deinde scripsit Casaub. cum Urb. Leviter corrupte Φιλήμενος constanter ed. 1. cum ceteris mssis. Est autem, ut monuit Reiskius, Φιλήμενος idem quod πεΦιλημένος, & ex eo factum abjecto augmento & mutata

- Verf. 1.** mutato accentu; cujus generis nominum, augmento perfecti truncatorum, exempla collegisse se ait Reiskius ad Constantini Ceremoniale. Apud Livium alii libri *Philomenus*, alii *Philomenus* præferunt. Apud Appianum ἰ Κωνωνεύς vocatur hic juvenis. Confer Oudendorp. ad Frontin. III. 3, 6.
- Verf. 2sq.** *Verf. 2.* αὐτὰ δὲ μόνον. Temere αὐτὸν δὲ ed. 1. Max eadem *Verf. 4.* temere & invitis msstis, *καρὶ δὲ τὸν*, & *καρὶ τὸν*, pro *τῶν*. — *Ibid* *ἐμβραίνειν*, quod ex Vrb. recepimus, ex conject. scribere jusserat Reiskius. Vide Lexic. Polyb. Suidas: Ἐμβραίνειν ἀρχὴν λαμβάνειν. — *Verf. 5.* *συμμιγνύειν* cum acuto scripsimus. Vulgo *συμμιγνύειν* edd. & mssti. cf. c. 27, 4.
- Verf. 6. 8.** *Verf. 6.* ἐξελαθέντων. ἐξελασθέντων Aug. Med. Conf. ad VI. 22, 4. — *Ibid.* Cum *προθρεμμάτων* vulgo oederetur, simplex *θρεμμάτων* ponere jusserat Vrsinus: pariter Reiskius, nisi deest (inquit) aliquid, cujus pars fuerit *πρό*. Ernestus in Lexico Polyb. corrigere jusserat *τῶν προξελαθέντων θρεμμάτων*. In veri vestigium, de quo netmo putamus dubitabit, deduxit nos codex Vrb. — *Ibid.* *μελήσειν* recte Casaub. Perperam *μελήσαιν* ed. 1. cum msstis, ut passim alibi. — *Verf. 8.* *ἐπιβολὴν* dedit nobis Vrb. & Aug. Perperam vulgo *ἐπιβουλήν*.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* Τότε οὖν. Necessario requirebatur conjunctio, quam eandem passim errore librorum prætermisam notavimus. Conf. ad III. 12, 7. & 13, 3. Aut *δὴ* inferere jusserat Reiskius, aut paulo ante pro *ἔτι δὲ τὴν λείαν* scribere *ἐπεὶ δ' ἐδόκουν τὴν λείαν*, & eam *ῥῆσιν* cum hac connectere, quod minime placet. — *Ibid.* *ἐποδόμενοι* haud dubie verum, licet libri omnes præter unum Vrb. in vulgatum *σπενδόμενοι* consentiant.

Cap.
XXVII.

CAPVT XXVII.

- Verf. 1. 2.** *Verf. 1.* *παραπλησίως*. Temere *παραπλησίως* ed. 1. invitis omnibus codd. Pariter *ἔδοξαν* eadem pro *ἔδοσαν*. — *Verf. 2.* *Φόρους*. Mendose *Φόρας* ed. 1. cum Med. — *Ibid.*

Ibid. Teneri poterat *πράξασθαι*, licet & præcedat futurum & sequatur. conf. ad II. 64, 5. — *Ibid.* *κατὰ μηδένα τρόπον* tenuimus, correctum ab Ernesto, sicut monuerat Reiskius, & ante eum Gronovius in Notis msstis, & Scaliger in ora sui libri. Ante Ernestum, consentientibus msstis, editum erat *κατὰ μηδ. τρόπον*. — *Ibid.* *τῶν Ῥωμαίων*. Articulum, qui aberat vulgo, adjecimus ex Vrb. & Aug. — *Ibid.* *οἰκίας* correxit Ernestus, monente Reiskio. Sic vero est in Aug. & Vefont. Ceteri vulgo *οικείας*. — *Vers.* 4. *συμμιγνύσθαι*. Rursus *συμμιγνύσθαι* cum circumflexo dant edd. cf. c. 26, 5. — *Ibid.* *ἐξοδείαν*. *ἐξοδείαν* h. l. Aug.

Vers. 5. *ἀπέταξαν* recepimus ex Vrb. & Aug. Veram esse hanc scripturam monuerant jam Reiskius & Ernestus. conf. X. 16, 3. X. 18, 9 sq. — *Vers.* 6. *διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν* &c. Citat Suidas in *Διάληψις*. Et, quæ mox sequuntur, habet idem in *Προουργικίτερον*.

Vers. 7. *πρῶτον μὲν τὸν τὸν* carent Regii & Vefont. — *Ibid.* *Γάτων Λιβίου*. Constanter *Caii* prænomen servant libri Polybiani omnes, & hoc loco, & deinde. *Marcum* vocat Livius XXIV. 20. XXVI. 39. XXVII. 25. & Plutarch. in Apophthegm. p. 195. & in Fabio p. 187. Conf. Westeling. Obs. lib. II. c. 5. — *Ibid.* *τοὺς Φυλάττουτας*. *τοὺς μὲν Φυλάττ.* ed. 1. cum Med. Regiis, Vefont. & Tubing. Importunam particulam non agnoscit Vrb. nec Aug. & delevit Casaub. monitus etiam ab Vrsino. — *Ibid.* *τὸν πυλῶνα τὸν ὑπὸ τὰς Τημενίδας προσαγορευομένης πύλας*. *τὰς Τημενίδας* ed. 1. consentientibus msstis, ut videri possit, portas illa a *fano* quodam (*τεμένει*) nomen habuisse, quemadmodum Syracusis pars quædam urbis ab Apollinis fano *ὁ Τημενίτης* est adpellatus, de quo vidè Cluverum in Sicil. Antiq. p. 151. Sed quoniam infra c. 30, 2. codices omnes in *Τημενίδας* per *η* in prima syllaba consentiunt, eodem modo hic rescripsit Casaubonus; recte: nempe a *Temeno* heroe (de quo conferendus Pausanias & Apollodorus in Bibliotheca) nomen habebat illa porta Tarentina,

ut

Verf. 7. ut movuit Heynius in Opuſc. Academ. T. II. p. 220. Conf. infra c. 35, 9. De præpoſitione vero ὑπὸ REISKIYS monuit: „Imo vero κατά. Nam πυλῶν non eſt ὑπὸ πύλας, ſed ὑπὲρ τῶν πυλῶν. Eſt enim πυλῶν turris impoſita πό-
τα urbis. [conf. ad II. 9, 3.] Poſſit quoque legi ἐπὶ τῆς Τημενίδος προσαγορευομένης πύλης. conf. verf. 10. & c. 30, 4. Sæpe vitioſe ὑπὸ cum ἐπὶ permutatum.“ — Sane pla-
ceret poſterior ratio ἐπὶ τῆς Τημενίδος &c. niſi nimis multa mutanda forent.

Verf. 8. 9. *Verf. 8.* εἰδέφρα τῶν Θηρίων, intellige τὴν, vel τινά. Conf. Gronov. ad I. 42, 9. — *Ibid.* ἀνοίγειν αὐτῶν recte Caſaub. cum Vrb. & Vrſin. αὐτοῦς ed. I. Regii, Veſont. Tubing. αὐτὰ Aug. & inde ora ed. I. Neſcimus quid habeat Med. e quo nil ad h. l. notatum. — *Verf. 9.* ἐπιδέ-
το. Perperam ἐπὶ Suidas in Ἀρμοζόμενος, ubi laudat hunc Polybit locum.

Verf. 10. *Verf. 10.* κατεσκευασμένου recte Caſaub. cum Aug. & Reg. G. forte & Med. & Tubing. Id in κατασκευασμένου corruptum in ed. I. Reg. F. & Veſont. quod monemus, ne quis hoc in κατασκευασμένου mutandum putet. Sic ἡτοι-
μασμένοι σάλπιγγας VIII. 32, 7. cum paratas haberent tu-
has. — *Ibid.* προσυρίξαι ſcripſimus cum ed. I. Vrb. Aug. Regii, Tubing. Veſont. Id cum in edit. Caſaub. in προ-
συρίξαι eſſet corruptum, in προσυρίξαις mutavit Gronov. quem ſecutus eſt Erneſtus: ſed iſta attica optativi forma rarius utitur Polybius. Nos quidem προσυρίξαι reſcri-
ptum velimus per ſimplex σ, quæmadmodum eſt in Vrb. Conf. ad c. 22, 5. & c. 31, 5.

Verf. 11. *Verf. 11.* τὸν ἐπὶ τῆς πόλεως ἀρχοντά. Sic oportuit. *Catum Livium* intelligit, Urbis præfectum: vide c. 29, 1. & conf. c. 27, 7. — *Ibid.* ἀφ' ἡμέρας, de die. cf. c. 29, 1. 4 & 6. adde Valeſi ad Diodorum T. II. p. 577. ed. Weſſel.

CAPVT XXVIII.

Cap.
XXVIII.
Vers. 4. 5. 6.

Vers. 4. Dele comma post ἀναζυγήν, & reponē post ἰωθινήν. — *Vers. 5.* κατοπτύση. Semper in activo usurpatur hoc verbum, apud Polybium certe. Tum in Aoristo passivi dicendum fuerat κατοπτυσθῆ, non κατοπτεύθῆ, quod mendose dant edd. & mssti. — *Ibid.* οὐ μὲν - τῶν διακιπτόντων. Perperam Casaubonus: *quicumque in eos incidissent.* Imo vero, *qui profugissent, qui dilapsi essent.* — *Ibid.* εἰς τὴν πόλιν. Sic scripsit cum Vrb. Aug. Vrsin. Regiis, Vfont. Tubing. — *Vers. 6.* ποταμὸν, non opus erat ut sollicitaretur. Si τόπον voluisset Polybius, ἐν τόπῳ erat dicturus vel πρὸς τόπον, ut c. 29, 4. non παρὰ τόπον. — *Vers. 7.* κυρίας. conf. ad IV. 38, 2. — *Ibid.* οὐ διεσάφει recte Casaub. momente Vrsino. Perperam οὖν διεσαφ. ed. 1. cum msstis. Livius XXV. 9. *ne ibi quidem nunciato, quo pergerent.* — *Ibid.* ἐπιβολήν. ἐπιβουλήν Regii & Tubing.

Vers. 9. μηδὲν ἰδιοπραγεῖν recte Casaubonus recepit ex *Vers. 9. 10.* ora ed. 1. quæ id tenet ex ora Aug. ab antiq. manu. Corrupte μηδενὶ δικαιοπραγεῖν ed. 1. cum msstis; quem eundem errorem Suidas jam habet in Δικαιοπραγεῖν, ubi citantur hæc Polybii verba, & ibi μηδενὶ etiam legitur in principe editione Mediol. quod posteriores editores in μηδὲν mutarunt. — *Vers. 10.* διαφείς τοὺς ἡγεμόνας. Sic recte edd. & mssti omnes in contextu, & consentit Suidas in Διαφείς & in Κνέφας. διασαφήσας τοῖς ἡγεμόσι, ora ed. 1. cum ora Med. & ora Aug. ab antiqua manu.

CAPVT XXIX.

Cap.
XXIX.

Vers. 1. πρόληψιν nil causæ videmus, cur in πρόλεξιν, *Vers. 1.* *πραξιτικόν*, mutatum voluerit Reiskius. — *Ibid.* πότου Casaub. cum ora ed. 1. & ora Aug. ab ant. manu. Mendose τόπου ed. 1. consentientibus msstis. Sic rursus *vers. 4.* τόπον, pro πότον, ed. 1. cum msstis, excepto Vrb.

Vers. 4. διακεχυμένοι. Ernestus: „*hilariorum convivi-* *Vers. 4.* *mis e convivis,*) ut apud Lucian. in Symposi-

Verf. 4. Nempe sic Lucianus, T. III. ed. Wettst. p. 431. *ὡς ἔτι μάλ-
λον οἱ συμπέται διαχυθῆεν, ἢο magis etiam ex hilaritate
conuulsa.* Polybii verba citavit Suidas in ipso verbo *Δι-
πεχυμ.* quod interpretatur *ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χι-
ρᾶς.* — *Ibid.* καὶ τι καὶ προσκαίζοντες. Repetitam Po-
lybiano more particulam καὶ adoptavimus ex Suidæ l. c. ubi
eam certe exhibent ediones veteres, & temere omisit Kü-
sterus, putamus quod in Polybii editionibus non invenit. —
Ibid. Quæ sequuntur, *ὡς ἂν ὑποκρινόμενοι* &c. recitat idem
Suidas in *Ἵποκρινεσθαι* & in *Συνουσία.*

Verf. 5. *Verf. 5.* ἡθλοιομένων. ἡθλοιομένοι cum codd. nostris
habet Suidas in *Ἵποκριν.* ἡθλοιομένους idem in *Συνουσία,*
mendose utrumque.

Verf. 7 & 9. *Verf. 7.* ἀπολελειμμένοις recte Casaub. cum Vrfino, &
sic intra lineas habet codex Vefont. ἀπολελημ. ed. 1. &
Regii. ἀπολελημ. Vrb. Aug. Ex Med. nulla notatur dif-
fensio ab exemplo Casauboni. — *Verf. 8.* ἀνορθώσεται
ex Vrb. correxit Casaub. & consentit ni fallimur, codex
Med. ἀνορθώσεται Aug. Regii, Vefont. Vrfin. ἀνορθώ-
ται ed. 1. — *Verf. 9.* ὡς δὲ αἰ Casaub. cum Vrfin. Cor-
rupte ὡς δ' αἰ ed. 1. cum msstis.

Cap. XXX.

CAPVT XXX.

Verf. 2 & 3. *Verf. 2.* κατὰ τὴν ἀπό. Mendose κατὰ τὴν τῆς ἀπό
ed. 1. Regii, Vefont. — *Ibid.* Τημενίδας. Vide ad c. 27,
7. — *Ibid.* ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ - - Τακίνθου, in *Hyacin-
thi tumulo.* Hyacinthum Spartanum heroëm colebant Ta-
rentini, Lacedæmone oriundi. conf. c. 35, 9. — *Ibid.*
Ἀπόλλωνος Τακίνθου. Apollinis sacra cum *Hyacinthi* sa-
cris conjuncta fuisse, docet Pausanias in Lacon. c. 10
p. 228. & c. 19. p. 257. Τακίνθου per u in penult. habet unus
Vrb. — *Verf. 3.* ἀντιπυρσεῦσαι Casaub. cum Vrb. Aug.
Vefont. & ora ed. 1. Corrupte ἀντιπερσεῦσαι ed. 1. in text.
& Reg. F. a pr. manu. ἀντιπερσεῦσαι Tubing. & Reg. F.
ex emend. ἀντιπερσεῦσαι Reg. B.

Verf.

Verf. 6. παρ' αὐτοῖς. — „Narrat Polybius ut rem, Verf. 6. 7.
Tarentinis propriam, aliis Græcis inusitatam: nam in aliis
græcis urbibus erant sepulcra extra mœnia. conf. IX. 17,
2 & 6. & Vales. ad Ammian. Marcellin. XVIII. 7.“ **ῬΕΙΣ-**
ΞΙΝΣ. — *Ibid. ἐντὸς τῶν τειχῶν.* Duo posteriora verba
desiderantur in ed. I. Med. Regiis & Tubing. Adjecit Ca-
saub. cum Vrb. & Aug. ἐντὸς τείχων Vefont. — *Verf. 7.*
μετὰ τῶν πλείονων. τοὺς κλείονας dici pro τοὺς τεθνεῶτας
vel τοὺς ἀποικομημένους satis notum, & monuit Eustath. ad
Iliad. p. 451, 37. ed. Basil. & ad Odysl. p. 7, 52.

Verf. 9. πρὸς τὸν τοῦ Πυθιονίκου τάφον. Quis fuerit ille Verf. 9.
Pythionicus, non habemus compertum. Vocabulum Πυ-
θιονίης non modo generatim denotat eum qui *Pythia vi-*
cit, sed etiam *proprium nomen* est, auctore Suida.

Verf. 12. εὐρώσαντος correxit Casaub. cum Scaligero. Verf. 12. 13.
conf. IV. 48, 11. *εὐρώσαντος* ed. I. cum msstis. —
Verf. 13. παρόδου pariter ingenio debetur Casauboni &
Scaligeri. *πάροδον* ed. I. cum msstis, quod in *παρ' ὄδον*
mutatum voluit Vrsinus.

C A P V T XXXI

Cap. XXXI.

Verf. 1. τῆς Βαθείας, intell. ὄδου, quemadmodum ad Verf. 1.
πλατείαν ex pervulgato sermonis usu ὄδον intelligitur. Sic
quidem interpretatus est Casaubonus. Reiskius contra *βα-*
θείαν nomen esse *portæ* contendit, (conf. c. 35, 6.) ut Con-
stantinopoli (ait) erat porta quædam, *κοίλη* sive *humilis*
vel *profunda* dicta. Pariter Scaliger *πύλης* intelligendum
ad *Βαθείας* monuit.

Verf. 2. ἀπέλιπον. ἀπέλειπον Vrb. in imperfecto, Verf. 2.
commode. — *Ibid. ἐκτὸς τοῦ τείχους* Casaub. cum Vrb.
& Vrsin. Perperam ἐντὸς ed. I. cum ceteris codd. —
Ibid. τὰς ἔξωθεν ἐπιφανείας. — „ἐπιφάνειαι hic non sunt
latera, ut alibi; sed *οἱ ἐπιφαινόμενοι.*“ CASAVB. in ora
Basil. [vel τὰ ἐπιφαινόμενα.] conf. I. 76, 5. & Lexic.
Polyb.

Polybii Histor. T. VI.

H h

Verf.

- Vers. 3.** *Vers. 3. ἐπέστησαν κατὰ πορείαν. „κατὰ πορείαν, in ar-
mis, in acie.“ REISKIUS. — Ibid. τὰ κατὰ τὸν Φιλή-
μενον, quæ ad Philemenum pertinebant. τὰ ex ingenio
recte adjecit Casaubonus; qui articulus cum abesset ab
ed. 1. & msstis, κατὰ deletum voluit Vrsinus. αὐτοὶ δὲ
καὶ τὸν Φιλίμ. Scaliger.*
- Vers. 4.** *Vers. 4. "Ὅτε γάρ. Sic rursus optime Casaub. Men-
dose οὔτε γάρ ed. 1. cum msstis, quod in οἷ τε γάρ mutare
jufferat Vrsinus. — Ibid. In Φερέτρῳ consentiant edd.
& scripti. Solus Suidas Φέρετρον legit, locum hunc citans
ad ipsum vocabulum Φέρετρον. Idem ibidem τὸν πεΦιλημέ-
νον scripsit pro τὸν Φιλήμενον. Quod vero apud eundem
Suidam ibidem pro vulgato τὸν υἱὸν corrigendum ex Poly-
bio τὸν ὕν ait Küsterus, si editionem Suidæ Mediolanen-
sem inspexisset, veram scripturam, τὸν ὕν, ibi erat inven-
turus. — Ibid. τὴν παρακειμένην πύλιν, proximam por-
tam. Aut τὴν προειρημένην legi voluit Reiskius, aut συ-
κειμένην, ex παῖο condiditam. Cogitaveramus nos quidem
τὴν ἀντικακειμένην, oppositam. Sed nil opus videtur
vulgatam folicitare scripturam. Philemenus fuerat cum
Hannibale, & cum haud procul ab urbe abessent, tum de-
mum ab eo se separaverat: Hannibal per portam Teme-
nidem urbem ingreditur; Philemenus ad aliam portam,
huic proximam, se confert. conf. VII. 18, 6.*
- Vers. 5 sqq.** *Vers. 5. προσεσύριξε. Sic corrigere jussit Paulus
Leopardus Emendatt. lib. IV. c. 13. & lib. V. c. 11. in Gru-
teri Thesauro Crit. T. III. p. 77. & p. 95. Poterat vero
etiam teneri Casauboni προσσύριξε, quod & Scaligero pla-
cuerat. Conf. ad c. 22, 5. & c. 27, 10. — Vers. 6. ἀνέφηξε
μετὰ σπουδῆς &c. Citavit Suidas in Μερίτης. — Ibid.
τῶν περὶ τόν. Mendose τὸν περὶ τόν ed. 1. & τὸ περὶ τόν
Regii, Tubing. & Vefont. — Vers. 7. νομαδικήν. No-
μαδικήν litera majuscula scribitur in ed. Casauboni; minus
recte. Recte tamen habet ejusdem versio: habitu pasto-
ritio.*

Vers.

Vers. 8. τὸν οὖν. Corrupte τὸν οὖν ed. 1. Regii, & Vefont. a pr. manu. — *Ibid.* αὐτοῦ πατάξαντες, *ibi loci, eodem ipso in loco.* Sic recte Vrb. & Aug. & sic corrigendum monuerat Vrsinus (ex suo putamus codice) & Reiskius ex ingenio. Conf. III. 116, 11. V. 76, 4. &c. — *Vers.* 9. τοὺς μοχλοῦς. Mendose τοῖς μοχλοῖς ed. 1. cum Med. — *Vers.* 10. ἀσφαλῶς. Perperam ἀσφαλῶν Vrb. Aug. — *Vers.* 11. Dele comma post Ἀντίβας, quod perperam ex superioribus editionibus irrepsit.

Vers. 8 sqq.

CAPUT XXXII.

Cap.
XXXII.

Vers. 1. τῶν χειρίζοντων τὴν πρᾶξιν Casaub. cum Vrb. Aug. Vrsin. putamus & Med. Corrupte τὴν χειρίζοντων πρᾶξιν ed. 1. τῶν τὴν πρᾶξιν Regii, Vefont. & Tubing. & carent χειρίζοντων. — *Vers.* 2. δὲ καὶ τῶν. δὲ carent Regii, Tub. Vefont. — *Vers.* 3. ἐξαιρεῖσθαι, *eximere periculo,* conf. I. 36, 5. I. 11, 11. Mendose ἐξερεῖσθαι solus Reg. G. Post verbum hoc autem, interferto puncto, sic pergit ed. 1. cum msstis omnibus, παρήγγελε δὲ καὶ σώζαν. Importunam particulam δὲ, una cum puncto, merito sustulit Casaub. — *Ibid.* ἀναβοῶντας. ἀναβοῶντες ora ed. 1. temere & invitis msstis.

Vers. 1 sqq.

Vers. 4. Κελτῶν. Βελτῶν Reg. F. Tubing. — *Ibid.* *Vers.* 4. 5. προσταχθέν. πραχθέν Reg. F. Sed ejusmodi singulares aberrationes unius vel alterius codicis nil adinet cunctas adnotare. — *Vers.* 6. διαδύς. Mendose διαδῖς ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* λαβόμενος ἀνατίου correxit Casaub. monente Vrsino, & sic ora ed. 1. & ora Med. Ceteri omnes & ipsa ed. 1. in contextu corrupte habent ἀβανος ἀνατίου.

Vers. 7. Μετὰ δέ. Sic omnes scripti & edd. Nec tamen umquam aliàs legere meminimus μετὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, sed vel μετὰ ταῦτα, vel κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. Et Κατὰ h. l. rescribendum putemus. Sicut β, sic & μ passim a librariis cum κ confunditur: sic paulo ante, προ ὀρμούντων, ὀρκούντων habet Reg. G. — *Ibid.* ἤτοι κισμή-

Vers. 7.

νοι. conf. ad c. 27, 10. — *Ibid.* καὶ τινὰς τῶν αὐτῶν
 χαῖθαι δυναμ. Perfpecte correxit Casaubonus. καὶ τῶν
 αὐτῶν χρ. δυν. ed. i. consentientibus mssis.

Vers. 8. *Vers. 8.* εἰς τὴν ἄκραν, *in arcem, ad arcem, versus ar-*
cem, εἰς τὴν ἄκραν πόλιν Vrsinus; quod, quatenus non
 adjecit formulam *ex ingenio*, qua in his uti solet, tamen
 nonnisi ex ipsius conjectura esse videtur, ut sententia sit *in*
superiorem urbem, in superiorem urbis partem. Sane vo-
 cabulum πόλιν ignorant libri nostri omnes, & facile eo
 caremus.

Vers. 9. *Vers. 9.* παραγενόμενοι recte edd. cum Med. e quo certe
 nulla notatur discrepantia. Perperam παραγενόμενος Urb.
 Aug. Regii, Tubing. Vefont. sed in Vefont. prius aliud
 quid fuisse videtur. Mox γὰρ τῶς πλατ. correxit Casaub.
 cum Urb. consentiente Vrsino & codice Med. nisi fallimur.
 Mendose δὲ τῶς πλατ. ed. i. Aug. Regii, Vefont. Tubing.
 Sæpius inter se permutatas istas particulas videre licet.

Vers. 10. *Vers. 10.* τάξασθαι τὸ συμβαῖνον, certo secum statueret
 quid rei esset. — „Forte τάξασθαι πρὸς τὸ συμβαῖνον, sese
 accommodare rebus presentibus, ordinare suas res ad eventa
 presentia.“ REISKIUS. διατάξασθαι se suspicari significa-
 vit mihi alius Vir doctissimus. ERNESTVS in Lexico Po-
 lybiano: „Res postulat, inquit, hunc sensum, nondum
 poterant plane scire quid evenisset, quasi esset στοχάζεσθαι.
 Ac, nisi vitium est in τάξασθαι, significat, eventum ad
 suum (vel, ad certum) genus referre.“ — Nobis non so-
 licitanda vulgata lectio videtur. Ex Ernesti interpreta-
 tione τάττεσθαι h.l. idem fuerit ac ὑποτάττειν τι ὑπὸ τὸ ἴδιον
 ἔνομα vel γένος, de qua notione verbi ὑποτάττειν diximus
 ad III. 36, 4 & 7. Et simpliciori etiam ratione phrasis illa,
 οὐδέπω δυναμένων τάξασθαι τὸ συμβαῖνον, ita intelligi pot-
 erit, nescio quo loco apud se ponerent rem, id est, nesci-
 bant quid de ea cogitarent. Accedit, quod τάξασθαι apud
 Polybium sæpe ponitur pro συντάξασθαι. Itaque, quem-
 admodum τάξασθαι τινι (vel πρὸς τινὰ) περι τινος vel seq.
 infinitivo, II. 59, 8. V. 91, 3. &c. (conf. Adn. ad II. 59, 8.)
 signi-

significat *constituere cum aliquo, agere cum aliquo*; sic τὰ ξαθαί τι absque casu personæ denotare poterit *constituere aliquid secum, & velut in animo suo aliquid componere & ordinare*, id est, *certam sibi notionem rei informare, certum iudicium ferre*. Nescimus vero, an eodem etiam referri quodammodo possit illa dictio, τεταγμένη θεωρία VL. 57, 2. *certa cognitio, certa ratio*.

Vers. 12. τῷ δὲ πολλούς. Perperam τὸ δὲ πολλ. ed. I. *Vers. 12.* consentientibus msstis, nisi forte verum habet Med. e quo nil notatur. — *Ibid. συλίσασθαι. συλίσασθαι* ora ed. I. *invitis msstis.*

CAPUT XXXIII.

Cap.
XXXIII.

Vers. 3. συνηθροίζοντο. Corrupte *συνηθροίσαντο* Reg. G. *Vers. 3 sqq.* & Vefont. in contextu. Hinc *συνηθροίσαντο* Reg. F. & Tubing. — *Vers. 4. ἐπανελθόντες.* Constructio ad sensum, ut ajunt grammatici, licet præcesserit singularis *ἐπιστον*. — *Vers. 5. τῷ δὲ ἐπὶ τὴν &c.* Habet Suidas in *Κατάλυσις*. — *Vers. 6. πολεμίας νομίζειν τάς.* Sic recte codices nostri omnes Vrb. Aug. Regii, Vefont. Tubing. Ex solo Med. dissensum nullum ab editis notavit Gronovius. — *Ibid. τούτοις ἰφίθρους* recte Casaub. ex ora ed. I. cum qua facit ora Aug. ab antiq. manu. *τούτους ἰφίθρους* ed. I. in contextu, cum msstis.

CAPUT XXXIV.

Cap.
XXXIV.

Vers. 1. τοῖς Καρχηδ. τῆς Καρχηδ. ed. I. cum msstis. *Vers. 1 sqq.* Correxit Casaub. — *Vers. 2. ἠυλίθησαν.* Corrupte *κυλίθησαν* soli Regii. *ἐυλίθησαν* ed. I. imperite & invitis msstis. — *Vers. 3. τῇ πρὸ τούτου τάφρω* correxit Casaub. cum Vrsino. τῷ pro τῇ dabat ed. I. cum msstis.

Vers. 4. σαφῶς δὲ διαγινώσκων. Et hoc rursus debetur Casaubono. *σαφῶς διαγινώσκων* ed. I. cum msstis. Rursus tamen ex Med. nullum dissensum ab exemplo Casauboni notatum videmus; sed jam pridem nobis videmur observasse, quo longius progrediuntur hæc Excerpta Polybii,

Verf. 4.

lybii, eo parciolem fuisse Gronovium in adnotanda ex illo codice (vel ex duobus illis codicibus; nam duo sunt, ut in Præfatione diximus, qui tamen ob perpetuum fere inter se consensum pro uno haberi possunt) lectionis varietate, præcipue ubi manifeste mendosa codicis scriptura erat. In superioribus autem libris nullas, ne manifestissime quidem vitiosas lectiones præteruisse videtur. Eandem rationem in conferendo codice Tubingensi tenuisse Reuffius videtur, ut, cum initio vel levissimas enotasset aberrationes, paulatim parcior fieret. Neque id mirum. Nam & tædii plenus hic labor est, librariorum halucinationes quasque adnotandi; & fructus, quamquam interdum haud spernendus, (de quo in Præfat. Tomo V. præfixa diximus p. 12 sq.) incertus tamen remotusque, & qui per se exilis plerisque haud immerito videatur. Omnino vero, qui unum tantum aut alterum codicem manuscriptum cum impresso conferendum suscipit, ægre dijudicare potest, quidnam adnotari mereatur, quid minus. Nam sicut singularem unius vel alterius librarii aberrationem adnotare, nisi peculiaris quædam ratio adsit, nil adinet; sic, ubi codices omnes in eundem errorem consentiunt, aut ubi in varias partes a vera lectione, aut ab ea quam liber impressus habet, abeunt omnes, operæ pretium utique est, errores istos adnotare, ut sciatur, vulgatam lectionem nonnisi conjecturæ atque correctioni editoris deberi: de cujus conjecturæ pretio liberum deinde cuique viro docto esse debet, suum interponere iudicium, & meliorem, si qua occurrit, tentare; si commoda videtur emendatio, æquum est, ut sciat lector, quænam gratia debeat eis viris, quorum ingenio & doctrina pertinacique labore purgata ab errorum monstris & genuinæ puritati restituta sunt veterum scriptorum monumenta.

Ibid. δάσαντας Casaub, cum Vrb. Aug. Vrsin. δάσαντας ed. 1. Reg. G. δάσαντας Reg. F. Tubing. Vefont. — *Ibid.* ἀναποδειξάμενος Vrsinus ex ingenio scribere iussit, cui obtemperavit Casaub. ἀναποδειξάμενος in aoristo habet ed. 1.

cum

eum msstis, quod teneri fortasse poterat, quemadmodum aoristus infinitivi sæpe præ futuro ponitur. — *Ibid.* τὴν αὐτῶν δύναμιν recte edd. τὴν αὐτὴν δύναμιν Aug. Vrb. Vefont. Tubing. Reg. G. τὴν αὐτοῦ δύναμιν Reg. F.

Vers. 5. πρόπεσον. Livius XXIV. 11. si ferocius praecurrissent. — *Ibid.* προσέβαλε Casaub. cum Vrsin. Aug. Reg. F. Vefont. προσέβαλε ed. 1. προσέλαβε Reg. G. — *Vers.* 6. ἰσχυρᾶς. ἰσχυρῶς ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* περιττειχισμένῳ Casaub. & Vrsin. ex ingenio. περιττειχισμένων ed. 1. cum msstis. — *Vers.* 7. ἐν χειρῶν νόμῳ Casaub. cum Vrb. Aug. Vrsin. ἐν χειρῶν νόμων ed. 1. Reg. F. G. Vefont. Hinc ἐν χειρῶν Νομάδων ora ed. 1. ex impetita conjectura.

CAPUT XXXV.

Cap.
XXXV.

Vers. 1. προβαλόμενος in aoristo voluit Reiskius: „revirur enim, ait, tempus præteritum; quum sibi circumvidisset aut prævidisset vallum.“ —

Vers. 3. τοιοῦτον. τοιοῦτο Vrb. — *Ibid.* παρέστησε. Vrb. & Vefont. παρέστησε ed. 1. cum Regii & Vefont in contextu. — *Ibid.* ἰκανοὺς αὐτοὺς ὑπολαμβάνειν ἕσθεσθαι τοῖς Ῥωμαίοις. Post ἕσθεσθαι deesse videntur verba πρὸς τὸ ἀντέειν, aut in eandem sententiam alia. Dubitamus enim, si ἰκανοὺς τοῖς Ῥωμαίοις græce dicatur pro παρ Ῥωμαίοις.

Vers. 4. ἀποστήσας active significat, itaque cogitatione referendum ad sequens τάφρον.

Vers. 5. παρ ἧν. παρ ἧν ed. Casaub. errore operatum, Verf. 5. iem correxit Gronov. — *Ibid.* ἐπὶ τὸ πρὸς τῇ πόλει εἶλος τοῦ χόου ἀνασπρευομένου. quum a latere (fosse) bi obverso ex effossa terra structus esset agger. χεῖλος in modo de fluminis ripa usurpatur, sed & de latere fosse. X. 31, 8. Idem vero vocab. χεῖλος X. 44, 11 sq. in pluribus ex nostris codicibus bis in τῆχος corruptum videbitur; quo credibilius est, eundem errorem hoc loco erum esse a librariis. Rectius autem fortasse fuerit ἐπὶ πρὸς τῇ πόλει χεῖλος, in dativo casu: & ἐπὶ τῇ habet

Vers. 5. Aug. in contextu, cui *ἐπὶ τὸ* non nisi intra lineas superscriptum est; codices vero Regii, Vefont. & Tubingensis, omittentes novem verba, *τῆς ἀρκυς* usque *ἐπὶ τὸ*, derivati e codice videri possunt, cujus scriba ex uno *τῆ* (*καὶ* *τῆ*) ad alterum *τῆ* (*ἐπὶ* *τῆ*) aberraverat. Si quis pro *τὸ* *χρὸς* nude *χρὸς* maluerit, absque articulo, non repugnabimus. Casaubonus in lat. versione, de græco vocab. *χαῖλας* vel *χαίλας* jam cogitaverat, sed simul *τῆχος* etiam expressit, in propiore *manibus urbis labro*; minus commode. *ἐκ μεταβολῆς* vero recte *vice versa* est interpretatus: scilicet arx ab urbe separata erat fossa, quæ a parte urbis erat, & muro, qui a parte arcis; (cap. 34. 3.) nunc, *vice versa*, urbs adversus arcem munita erat fossa, quæ arcem spectabat, & valida aggere cum vallo, qui muri instar erat, a parte urbis.

Vers. 6. *Vers. 6. τῆς Σωτείρας* cum Vrsino correxit Casaub. *τῆς Σωτήρας* ed. 1. cum msstis. *Soteram & Bathcam* Reiskius *portam* intellexit, (cf. ad c. 31, 1.) Casaubonus *ὄϊαν*.

Vers. 8 & 9. *Vers. 8. Γαλιῶσιν*. Vide Liv. XXV. 11. & alios auctores, laudatos a Cluvero in Ital. Antiq. p. 1238. — *Ibid. ἐκωνυμ. ταύτην*. Correxit Casaub. *ἐκωνυμ. αὐτῆν* ed. 1. cum msstis. — *Vers. 9. πρὸς Λακεδαιμονίους* recte Casaub. cum Vrb. Perperam *παρὰ Λακεδ.* ed. 1. cum msstis. *πρὸς* tamen habet & Aug. in ora ab antiq. manu. — *Vers. 10.* Formam nominis *συνεργίαν* probat analogia, a verbo *συνεργέω*.

Cap.
XXXVI.

C A P V T XXXVI.

Vers. 1. *Vers. 1. συνισταμένου* revocavimus ex ed. 1. cum qua consentiunt codices omnes. Malimus tamen tenuissimum emendationem Casauboni *συνεσταμένου*, in præterito tempore, quod ob vocabulum *ἀντελεῖς* necessario h. l. requiri videtur. — *Ibid. ἐκ Μεταπόντιου*. Sic recte ed. 1. cum msstis. Temere *ἐκ Μεταπόντου* ed. Casaub. & seqq. *Μεταπόντιον* Græci omnes usurpant nomen illius urbis.

Vers.

Verf. 3. τῶν κατὰ τὸν εἰσπλοῦν τόπων correxit Casaub. Verf. 3.
 onus cum Vrsino & ex parte cum Vrb. qui τῶν quidem
 abet, sed deinde τόπων. τὸν κατὰ τὸν εἰσπ. τόπον ed. 1.
 am ceteris msstis. Livius XXV. 11. *Arx*, in *peninsula*
posita, *imminet faucibus portus*. Fauces istas adeo angu-
 as fuisse, ut ponte jungerentur clauderenturque, Strabo
 ocet lib. VI. p. 278. & Appianus in Hist. Hannibal. c. 34.

Verf. 5. παρὰ πόδας. Mendose παρὰ πόδα Aug. Reg. Verf. 4.
 .G. & Vefont. sed in hoc παρὰ πόδα inter lineas. — *Ibid.*
 ὑτοὶ δὲ αὐτῶν, ἰψὶ περ ἑ. Sic mox αὐτοῦς δὲ αὐτῶν
 erf. 8.

Verf. 6. γένοιτο τοῦτο κατὰ τὸ παρόν. Sic rectissime Verf. 6. 8.
 'rb. & Aug. γένοιτο τὸ παρόν edd. cum ceteris codd. —

Verf. 8. ὅσον ἤδη. Vide ad II. 4, 4.

Verf. 11. πορείων ὑποτρόχων correxit Casaub. cum Sca- Verf. 11.
 gero. Corrupte πορείαν ὑπὸ τροχῶν ed. 1. Regii, Tubing.
 'esont. πορείων ὑποτροχῶν Vrb. πορείων ὑπὸ τροχῶν Aug.
 i contextu, sed recte ὑποτρόχων idem in ora ab antiq.
 ianu. Πορεῖον idem fere est ac πορθμεῖον, *id cuius ore*
trajicimus, quo ad trajiciendum utimur, sive terra, sive
 iari, adeoque vel *navis* vel *vehiculum*; quare πορεῖα, qui-
 us usi sunt Tarentini ad tranfvehendas per isthmum naves,
 πότροχα fuisse, consulto monet Polybius. Confer Henr.
 teph. Thef. T. II. col. 180. &, quem is laudat, Pollucem
 i Onomast. I. 83. & III. 92.

Verf. 12. ὑπερνεωλκήσαντες. Sic quidem scripti Verf. 12.
 z editi. Rectius vero fuerit ὑπερνεωλκήσαντες per
 i, quemadmodum I. 29, 3. in νεωλκήσαντες consentiunt
 mnes. conf. Fragm. Polyb. historic. n. LXVII. T. V. p. 73.
 ic Strab. VI. p. 278. ὡστ' ἐπὶ χεβρόνησιν κείσθαι τὴν πύλιν,
 αἱ τὰ πλοῖα ὑπερνεωλκήσθαι ῥαδίως ἐκατέρωθεν, ταπεινοῦ
 ντος τοῦ ἀχένοε. Apud Eustathium vero ad Dionys.
 'erieg. verf. 375. ubi Strabonis illa verba repetuntur, du-
 lici errore ὑπερνεωλκῶσθαι editur.

Cap.
XXXVII.

CAPVT XXXVII.

Ad duo Fragmenta, quæ huc retulimus, ex *historia expugnationis Syracusarum* petita, alia nonnulla, ad eamdem rem pertinentia, adjecimus, cunctaque simul secundum rerum gestarum seriem ordinata Adnotationibus illustravimus in Spicilegio Fragmentorum ex lib. VIII. Tomo V. p. 32 sqq.

Cap.
XXXVIII.
Vers. 1.

CAPVT XXXVIII.

Vers. 1. Οὕτως οἱ πλείους &c. Haud procul initio Excerptorum Antiquorum ex libro VIII. sententia hæc oræ inscripta est codicis Vrbinatis. Forte pertinebat ad imprudentiam Andranodori Syracusani, tragico actori arcana maximi momenti incaute aperientis; de quo Livius XXIV. 24.

Vers. 2.

Vers. 2. Πᾶσα γὰρ ἐλευθερία &c. Fragmentum hoc codex Vrbinas in ora habet circa finem ejus Excerpti, quod finitur cap. 23, nostræ editionis: pertinere autem videtur ad eam rem, de qua agit Excerptum proxime ibi sequens, de *Tarento Hannibali prodito*, quod in nostra editione incipit a cap. 26. Scilicet Tarentini, libertatis moderatæ impatientes, per vices Pyrrhum, Romanos, Pœnos nacti sunt dominos.

Vers. 3.

Vers. 3. Ἄγκυρα. Quod Cluverus Ital. Antiq. III. 7. p. 986. urbem hanc eamdem statuat cum *Antio*, satis noto Volscorum oppido, veremur cum Abr. Berkelio ad Stephanum Byz. ne gratuito profus id sumtum sit a docto viro. Quodnam autem, quave in parte Italiæ fuerit *Ancara* oppidum, aut quanam occasione mentionem ejus hoc libro Polybius fecerit, non liquet. An in eorum oppidorum fuit numero, quæ Livius XXIV. 20. cum a Romanis defecissent, a Q. Fabio recepta scribit?

Vers. 4.

Vers. 4. Δασσαριῖται. Conf. ad V. 108, 8. & Cellar. Geogr. Antiq. II. 13, p. 1027. Meminisse hujus populi potuit

notuit hoc libro Polybius, in *Philippi rebus ad Lissum* ge-
 tis, de quibus agitur c. 15 seq. Plinius III. 23, 26. *A*
Lisso, Macedoniae provincia: gentes Partheni, & a tergo
orum Dassaretæ. In eisdem Philippi rebus locus esse
 notuit, commemorandi alterum Illyriæ oppidum *vers. 5.*
 cui *Hyscana* nomen.



Fragmentis hisce adde illud, ex *Rebus a Cn. Scipione*
 in *Hispania* A. V. 542. gestis excerptum, quod retulimus
 in Spicilegio Fragmentorum ex lib. VIII. num. III. T. V.
 p. 35.



ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

Lib. IX.

LIBRI IX.

RELIQVIA S.

Cap. I.

CAPVT I.

Verf. 1. *Vers.* 1. ὑπὸ τῆς προειρημένης Ὀλυμπιάδος. *Olympiadem* dicit *centesimam quadragessimam secundam*. — *Ibid.* τετρασετῶς διαστήματος, ὃ Φαμὲν εἶν Ὀλυμπιάδα νομίζειν. — „Hoc dicit ratione rerum Romanarum: vult enim, quatuor annos consulares esse vel haberi pro una Olympiade.“ CASAVB. *in ora Basil.* — Conf. Spicileg. Fragm. ex lib. VI. T. V. p. 31. εἶν pro εἶ recte scripsit Casaubonus. Poteras δὲ suspicari, & intelligere εἶν, sed illud utique commodius videtur.

Verf. 2.3. *Vers.* 2. καὶ κρίνεσθαι. — „Subaudi ὑπ' αὐτοῦ, & ab eo solo probari.“ REISK. κρίνειν probare, eligere. V. 52, 1. VI. 7, 4. Sic ἐγκρίνειν mox cap. 2, 4. — *Vers.* 3. πολλοὺς ἐφέλονται recte edd. πολλοῖς Vrb. Aug. Regii, Vefont.

Verf. 4. *Vers.* 4. τὸν μὲν γὰρ Φιλήκοον correxit Casaub. cum Vrfino. Recte: sic enim mox omnes τὸν δὲ πολυκράγμονα. Mendose τὸ μὲν γὰρ Φιληκ. ed. 1. cum msstis. — „Φιλήκοι dicuntur homines, veterum poetarum, fabularum & glossarum studiosi, ruspatores antiquitatis.“ REISKIVS. — ERNESTVS: „Φιλήκοος, qui delectatur narratiunculis variis, nec aliud spectat præter voluptatem audiendi vel legendi.“ — Sed apud Polybium quidem aliàs Φιλήκοος generatim; idem sonat quod Φιλομαθῆς, ut Suidas interpreta-

pretatur. Sunt autem hæc verba non Polybii, sed Ephori, Verf. 4.
 ut mox diserte docet ipse Polybius.

Ibid. ὁ γενεαλογικὸς τρόπος. Vide quæ ad illustrandum hunc locum, & quæ sequuntur, diximus in Adnot. ad lib. I. c. 2, 8. T. V. p. 127 seq. Confer. Diodor. Sicul. initio libri IV. — Perspecte vero ΗΕΥΝΙΥΣ, vir doctissimus, ad Apollodori Biblioth. p. 921 sqq. „Prima historiarum, inquit, inter Græcos elementa ducta fuere ex *deorum genealogiis & heroum rebus gestis*, adeoque e mythis popularibus. Hinc intelligitur, cur antiquissimorum scriptorum libri inscripti erant *περὶ Γενεαλογιῶν*. - - Traducta dein opera ad *Κτῆσεις*, h. e. ad mythos *de urbium & insularum originibus*. - - Processum tandem est ad illud *historiarum* genus, quod eo nomine vere dignum haberi debet, ut perscriberentur ea, *quæ evenisse aliquis aut ipsa vidisset, aut ab iis qui vidissent, cum fide traditum accepisset.*“

Ibid. ἐπισκᾶται. Scimus defendi posse *ἐφίσταται*, quod ex Casauboni erat conjectura; quod ille *moratur* vertit, & probat REISKIUS; nam — „*ἐπιστῆναι*, ait, est *insistere*. *ἐφίσταται* est ergo *apud sese facit insistere in vestigio*, h. e. retinet penes se, aut ad se adducit.“ — Sic & Ernestus: *ἐφίστασθαι*, *attentum retinere in cognoscendo*. Quum vero nullibi aliàs ita usurpatum inveniatur illud verbum, præferendam Vrsini putavimus conjecturam. *ἐπισκᾶσθαι* idem sonat quod *ἐφέλκεσθαι* verf. 3. *invitare, ad se trahere, adlicere*. Hinc *ἐπισκαστικὸς*, *ad adlicendum comparatus*, V. 84, 6.

Ibid. συγένεας. — „Videatur hoc idem esse cum genealogiis, hoc est cum genere studii prioris: sed differunt αἱ γενεαλογίαι & αἱ συγένεαι. *Genealogiæ* sunt origines deorum & heroum fabularium. *συγένεαι* autem sunt *cognationes & propagationes populorum per colonias, quaqua-versum terrarum sparsas.*“ REISKIUS. — *Ibid.* παρ' Ἐφέρου. Confer Diodor. initio lib. IV. — *Ibid.* τὸν δὲ πολιτικὸν recte edd. τῶν δὲ πολιτικῶν nostri nostri. —
Ibid.

Ibid. δυναστῶν bene habet; nec opus est ut in δυναστῶν mutemus cum Vrfino.

Vers. 5. *Vers. 5.* Ἐφ' ὃν ἡμῶς ψιλῶς κατηντηκότες. *Ad quas* (scil. *res gestas*) *cum nude me converterim*; id est, *quas solas quum in scribendo speξaverim*, ut interpretatus est Ernestus. Aliās καταντῶν ἐπὶ τι dicitur cum accusat. casu, vel εἰς τι, aliquo pervenire: sed ἐπὶ cum genit. sæpe pariter motum ad locum significat, hoc discrimine, ut non tam in, quam ad, vel versus, fit interpretandum; ut ἔπλεον ἐφ' Ἐλλ. ἡσπόντου, IV. 50, 5. ἄρμησαν ἐπὶ νήσων, IV. 16, 8. ποιούμενος τὸν πλοῦν ὡς ἐπ' οἴκου, IV. 16, 9. Itaque καταντῶν ἐπὶ τινος, erit *tendere aliquo, petere aliquem locum, speξare aliquid*. Et hac quidem ratione defendi fortasse utcumque poterit vulgata scriptura ἐφ' ὃν. Nescimus tamen an verior sit Reiskii conjectura, ἐφ' ὃν scil. τρόπων, & deinde περὶ τοῦτον. conf. c. 2, 4 & 6.

Ibid. τάξιν an verum fit, etiam atque etiam dubitamus. σύνταξις, *scriptio, liber, opus*, præsertim *historicum*, familiare Polybio vocabulum. Sic mox verbo συντάττωσθαι utitur c. 2, 2. — *Ibid.* ἐν μὲν τι καὶ γένος. ἐν μὲν τι καὶ μόνον γένος suspicatus est Reiskius: aliās καὶ ante γένος delendum censuit. Sed non videmus, quid incommodi habeat καὶ, *ad unum etiam genus auditorum nos adcommo-
davit*: ad γένος enim ex sequentibus intelligendum ἀκροατῶν, quare commodius post ἡμέτερον comma, quam punctum, ponetur. — *Ibid.* παρεσκευάκαμεν. Mendose παρασκευάκαμεν ed. I. cum msstis; in uno Aug. inter lineas scripta s littera.

Vers. 6. *Vers. 6.* ἐν ἀτέροις. Vide lib. I. c. 1. & c. 35. & III. 31. — *Ibid.* ἐμφάσεως χάριν, *quo magis adpareat*.

Cap. II.

C A P V T II.

Vers. 1. 4. *Vers. 1.* κτίσεις recte Casaub. cum Vrfin. κτήσεις ed. I. cum msstis. Κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων scripsit Hellenicus allique. — *Vers. 4.* ἐνεκρίθη, i. q. προήρηται c. 1, 6. *prolatum, probatum est a nobis.* cf. ad VL 7, 4. Sic simplex

πλεον κρινεν c. 1, 2. — „ἐνοικρίθη est idem quod προεκριθή. Verf. 4. 6. οἱ ἔγκριτοι in palæstricis certaminibus sunt iidem atque οἱ πρόκριτοι.“ REISKIUS. — *Ibid.* παυνοποιεῖσθαι. — „Subaudi τὰ πράγματα αὐτὴν διήγησιν.“ IDEM. — *Ibid.* τῷ μὴ συμβατὸν ἔσται. Correxit Casaub. cum Scaligero. τὸ συμβ. ἔσται ed. 1. cum msstis. — *Verf.* 6. προσσχόντων. προσχόντων vulgo edd. cum msstis, quod velimus in προσεχόντων mutassemus, monente Reiskio: commodius certe verbum præfens, quam aoristus, videtur.

CAPUT III.

Cap. III.

Verf. 1. Ἀντίβας δὲ &c. Confer Livium XXVI. 7 sqq. — *Verf.* 1 sqq. *Verf.* 5. οὐ μόνον. Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον scripsit Scaliger in ora sui libri. — *Verf.* 6. οὐ τολμῶντες δέ. Particulari δέ, temere omiffam in ed. Casaub. & seqq. restituumus ex ed. 1. & msstis.

Verf. 7. ὑπερείαις. ὑπερίαις ed. 1. Reg. G. Vefont. — *Verf.* 7. *Ibid.* καθίστάντες εἰς τὰ πόδια. — „Aut καθεσταμένοι legendum, aut καταστάντες, aut καθεστῶτες, aut καθίσαντες, aut καθέντες. Potest tamen vulgata defendi, subaudiendo ἑαυτοὺς, quod idem in καθέντες item debet subaudiri.“ REISKIUS. — De verbo καθίσταμαι, reciproce sumto pro καθίσταμαι ἑαυτὸν, vide Adnot. ad III. 48, 4. Ac fieri sane potest, eadem ratione verbo καθίσταμαι usum esse Polybium. Attamen XX. 10, 9. cum vulgo legeretur ἴστασαν ἄφωναί πάντες, temperare nobis non potuimus, quin ἴστασαν scriberemus: & XII. 16, 10. pro καθίσταμένων τῶν χιλιῶν, καθισάντων scripsimus. Rurfus III. 196, 4. ἐπίστησεν vulgo scripsere omnes pro ἐπίστη vel ἐφαστήκει, praesuit. Pro eo vero quod h. l. καθιστάντες in activa forma est, habemus συγκαθίστασθαι in passivo *verf.* 6. Ceterum alia etiam ratione in usu verbi ἴστημι & ejus compositorum a communi lege difcessisse nonnumquam Polybium, monuimus ad III. 94, 7. — *Ibid.* οὐδ' ἐπινοήσαντες, ne cogitatione quidem.

Verf.

Verf. 8. *Verf. 8. ἐνίοις καιροῖς.* Sic ed. i. consentientibus mss̄tis, quod ex ἐν τοῖς τότε καιροῖς corruptum suspicatus est Reiskius. — *Ibid. τῶν ἡτῶμένων* (in partic. præf. & imperf.) adeptavimus ex antiquo codice Vrb. Sic enim & mox verf. 10. in ἡτῶμένων consentiunt libri omnes, & sine causa id ibi mutavit Gronovius. Cf. IX. 10, 6. Pariter VI. 58, 11. ἡττωμένοις dant codices, quod temere a Casaub. in ἡτῆμένοις erat mutatum. Similique ratione ejusdem significationis verbum λεπτόμεθα in præsentī tempore usurpat nos̄ter III. 85, 8. ubi aliquis in præterito perfecto, λαλείμεθα dictum oportuisse suspicaretur.

Verf. 9. *Verf. 9. αἴτιον τοῦτο γεγονέναι τῆς ἐκατ. προαιρέσεως, τὸ παρ' ἀμφ. θεωρηθῆσαι.* Postremum verbum correxit Casaub. cum mendose θεωρεῖσθαι daret ed. i. consentientibus mss̄tis. Ceterum nil variant libri; nec opus fuisse videtur, ut sollicitaretur vulgata scriptura a Reiskio, legendum conjiciente αἴτιον τούτου γεγονέναι τὸ διάφορον τῆς ἐκατέρων προαιρέσεως, τῷ παρ' ἀμφοῖν. Pronomen τοῦτο, ad quod refertur deinde τὸ, pleonastice quodammodo positum videri poterat, nec tamen emphasi caret. Similiter III. 4, 9. οὐ τοῦτο εἶναι ὑποληπτόν τελος - -, τὸ πικῆσαι. II. 37, 11. τούτῳ μόνῳ διαλλάττειν - -, τῷ &c. II. 30, 7. αὐτῷ τούτῳ - - λεπτόμενοι, ταῦς τῶν ἔπλων κατασκευαῖς. conf. ad VI. 50, 3. Vice versa, postposito nomine οὗτος, VI. 5, 7. τὸν τῆ σωματικῆ βῶμῃ διαφέροντα, τοῦτον ἡγείσθαι.

Verf. 10. *Verf. 10. ἡτῶμένων.* Vide ad verf. 8. — *Ibid. κατ' αὐτῶν*, scil. τῶν Καρχηδονίων, illæ professiones Romanorum per montana a latere hostium contra hos erant, i. e. cum detrimento hostium erant conjunctæ: est enim id ipsum, quod verf. 8. dixit ἐδυσχρηστοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι. Nihil est κατ' αὐτὸν, quod vulgo hic dabant omnes. Aut κατ' αὐτὸ, hac ratione, aut κατ' αὐτοῦ, contra eum, scil. Hannibalem, corrigere jussit Reiskius. κατ' αὐτῶν videmus placuisse Scaligero, qui ita in ora sui libri correxit.

CAPVT IV.

Cap. IV.

Verf. 2. εἰδὼς recte Casaub. cum Urb. εἰδὼς ed. 1. cum *Verf. 2 3.*
 msstis. — *Verf. 3.* τοῖς νώτοις pertinet ad κομίζοντας.
 Putaveramus idem denotare ac ἀπὸ νότου, a tergo adve-
 here: sed lubentes tenuimus Casauboni versionem, *dorsua-*
riorum vectione; scilicet dorsis jumentorum, quæ νωτοφόροι
 vocantur & νωτοφόροι ἡμίλωνι. cf. Polluc. II. 180. — *Ibid.*
 Pro κομίζοντας temere νομίζοντας habet ed. 1. & *verf. 4.*
 προσβεβλημ. pro προβεβλημ. utrumque invitis omnibus
 nostris msstis.

Verf. 4. τοὺς ἐπικαδισταμένους ἐπ' αὐτούς. Sic ex *Verf. 4.*
 ingenio scripsit Casaub. & in *verf. lat.* multis verbis sen-
 tentiam, quam illis verbis subjectam putavit, expressit;
 nec nos ab illius versione h. l. discessimus. Nunc vero
 demum videmus, longe feliciter a SCALIGERO restitutum
 esse corruptum vulgo locum. Scilicet, quum τοὺς ἐπικαδ-
 ισταμένους ἐπ' αὐτούς legeretur in ed. 1. consentientibus
 msstis, perspicacissime ille ἐπάτους in ora sui libri cor-
 rexerit. Itaque in contextu nostro sic scriptum velimus
 τοὺς ἐπικαδισταμένους ἐπάτους. Tum in Scholio infra
 contextum: ἐπάτους ex Scaligeri emendatione recepimus.
 Mendose ἐπ' αὐτούς ed. 1. cum msstis, quod in ἐπ' αὐτούς
 ex ingenio mutavit Casaubonus. Denique latinam versio-
 nem sic correctam velimus. Præterea vero verebantur, ne
 advenientes novi Consules castra castris suis opponerent,
 οἱ ἐπικαδισταμένοι ἕπατοι vel στρατηγοὶ sunt consules post
 alios creati, novi consules. cf. I. 24, 9. III. 70, 7. Q. Ful-
 vio, Appio Claudio, prioris anni consulibus, prorogatum
 erat ad Capuam imperium: novi consules anni ab urbe
 condita 543: erant Cn. Fulvius Centumalus, P. Sulpicius
 Galba. Liv. XXVI. 1. Conf: Polyb. IX. 6, 6.

Verf. 6. λῦσα cum circumflexo accentu scripsimus, ex *Verf. 6.*
 grammaticorum præscripto & analogia. λῦσα h. l. edd.
 & mssti.

Cap. V.

CAPVT V.

- Vers. 1. 2.** *Vers. 1.* αὐτομολῆσαι. Mendose αὐτομολῆται ed. 1. cum Regiis. — *Vers. 2.* κἄπειτα idem valet ac simplex ἔπειτα conf. ad I. 4, 8. — *Ibid.* ἀπληκισμένοι recte Casaub. cum Urb. & Vrsin. ἀπελπισόμενοι ed. 1. cum cett. codd.
- Vers. 3 sqq.** *Vers. 3.* Διὸ γράψας. διαγράψας ed. 1. quod ex δι' ἃ γράψας ortum videri possit, sed in Διὸ cum Casaub. consentiunt scripti libri omnes. — *Ibid.* ἐπιβολῆς correximus cum Aug. & Vefont. ἐπιβουλῆς ed. 1. cum aliis. — *Ibid.* De ἧς, quod vulgo inferunt omnes post ἐπιβολῆς monnerat Reiskius, aut delendum esse, aut ei addendum εἶχεν. — *Ibid.* τῇ μετὰ τὴν ἀναζυγῆν, *postridie quam movisset castra.* Immo videtur debuisse ante profectioem mittere nuncium, aut saltem eodem die, quo illam parabat. Id indicare voluit codex Med. κατὰ scribendo pro μετὰ. Et ipsum discessum Hannibalis deinde demum vers. 7. exponit scriptor noster. Mox vero pro καὶ τὸν χωρισμὸν necessaria utique fuit Reiskii emendatio, κατὰ τ. χωρισμ. consilium sui discessus a Capua. — *Vers. 4.* ὄρθοι ταῖς διανοίαις &c. Habet Suidas in Ὀρθοί. — *Vers. 5.* ὅλοι. Mendose ὅλον ed. 1. cum msstis. Correxit Casaub. — *Vers. 6.* προκειμένων. Imperite ἀντικειμένων ora ed. 1. ex ora Aug.
- Vers. 8.** *Vers. 8.* προπορείαις perspicue Aug. & hinc ora ed. 1. Eodem modo Med. & προπορίαις Urb. Corrupte προρείαις ed. 1. in contextu cum Reg. F. Tubing. & Vefont. a pr. m. mu. πορείαις Reg. G. πρωτοπορείαις in ora habet codex Vefont. sed a posteriori manu. Differre autem videntur πρωτοπορεία & προπορεία, ita quidem, ut illud sit *primum agmen* vel *prima acies*, hæc vero *militum manus*, *reliquo agmini præmissa*, ad explorandam viam, ad parandos comeatus, ad metanda castra, aliove usus, Et nomen quidem προπορεία frustra in Lexicis quæras, verbum vero προπορεύεσθαι & οἱ προπορευόμενοι eadem notione habemus apud Polyb. II. 27, 2. VI. 41, 1.

Vers.

Vers. 9. Ἀννίωνα edd. cum ora Aug. ab antiq. manu. Veri. 9.
 Bene: perinde enim *Anio* & *Anien* a Romanis vocatur hic
 fluvius. Corrupte Ἀννίωρα Aug. in contextu, & reliqui
 codd. omnes. — *Ibid.* μὴ πλείω τετρακίοντα σταδίων,
 non *ampli*us x. l. *stadia*, id est, *quingue milia passuum*.
 Non nisi *tria milia* edunt Livius, Plinius, Florus. *Qua-*
tuor miliaria Eutropius; cum Appiano, qui κκxii. *sta-*
dia habet.

CAPUT VI.

Cap. VI.

Vers. 2. μὲν ὄντος. Imperite μόνοντος ed. i. cum Veri. 2.
 msstis. — *Ibid.* μηδέποτε τὸν Ἀννίβαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπρη-
 κέναι τῆς πόλεως. — „Mira vox ἀπρηκέναι, pro *accessisse*:
 nam contrarium potius significat. Vide Suidas in ἀπρη-
 κίτος, quod exponit ἀναχωρήσαντος. [Conf. Lexic. Polyb.]
 Sed mirum, eundem Suidam ἀπαίρειν exponere παραγα-
 νέσθαι, quod plane huic loco convenit.“ CASANB. in ora
Basil. → Ernestus suspicatus erat, excidisse fortasse præ-
 positionem ἐπὶ, quæ adjecta est XXXII. 25, 10. ἀπῆρεν
 ἐπὶ Θυατείρων, *versus Thyatira discessit*: sed hujus quidem
 dictionis alia ratio est. Alius vir doctissimus ἐπρηκέναι
 τῆς πόλεως maluerat: neque vero verbi ἀπαίρειν, isto modo
 constructi, eave sententia usurpati; quæ h. l. desideratur,
 exemplum ullum reperitur. Nobis, donec certius quid
 adferatur, recte monuisse Reiskius videtur, ἐπὶ τοσοῦτον
 ἀπρηκέναι τῆς πόλεως eodem modo dictum esse, quo latine
 dicimus *tamprope abfuisse ab urbe*. ἀπῆρε in aor. primo
 est *discessit, profectus est*: ἀπῆρε, in præterito perfecto,
abfuit.

Vers. 3. περιπόρευόμεναι opportune codex Vrb. dedit. Veri. 3.
 quod & Reiskius suspicatus erat. Perperam vulgo παρα-
 πορευόμεναι. — *Ibid.* πλύνουσαι ταῖς κόμαις. — „Vi-
 debatur aliquando auctor dedisse πλύνουσαι τοῖς δάκρυσι,
 καὶ σαίρουσαι ταῖς κόμαις. Sed bene habet vulgata. πλείον
 dicitur de rebus tam humidis quam ficcis, quibus *sordes*
 ab aliqua re alia *absterguntur*. Sic Plutarch. *Opusc.* p. 1113:

- Vers. 3.** dixit τῆ τῶν γηρῶν τραχύτητι τὸν ῥύπον κατακλύειν, *aspritate terrenorum sordes eluere*, h. e. verrendo & fricando expurgare. — REISKIUS. — Etiam Scaligero suspectum fuerat verbum πλύνουσαι, qui καλύνουσαι est suspicatus, quo verbo, eadem notione, qua hic locum habet, usus est Polybius VI. 33, 4. Livius XXVI. 9. *circa Deum delubra discurrunt, crinibus passis aras* [an *areas*? τὰ ἐδάφη] *verrentes, nixæ genibus*.
- Vers. 4 sqq.** *Vers. 4.* αὐτοῖς ἕθος. αὐτοῖς ed. i. invitis msstis. — *Vers. 5.* τῆ μετὰ ταῦθ' ἡμέρα. Corrupte τῆ μεταυθήμερα ed. i. cum solo Med. — *Ibid.* αὐτῆς τῆς πόλεως perspecte ex ingenio correxit Casaub. αὐτοῦς τῆς πολ. ed. i. cum msstis. — *Vers. 6.* τότε τὰς καταγραφάς. τότε καὶ τὰς καταγρ. edd. invitis msstis, nisi forte ita habet Med. — *Ibid.* καὶ δοκιμασίας. καὶ τὰς δοκιμασίας ed. Casaub. & seqq. adjecto articulo, quem ignorant codices omnes, quo facile etiam caremus. — *Vers. 9.* εἰς ἄκραν nescimus cur displicuerit Reiskio, qui ἔκταλιν, ἕρκος, & denique λαῶραν suspicatus est, quæ nemo desideraverit. — *Ibid.* πολέμιον. πολέμιος ed. i. non incommode, sed contra librorum fidem.

Cap. VII.

CAPUT VII.

- Vers. 1 sqq.** *Vers. 1.* παραβόλως recte Casaub. cum Vrb. & Vrbino. Corrupte παρεμβόλως ed. i. cum ceteris codd. — *Vers. 2.* καταλιπόντας. καταλείπόντας Vrb. quod five ex hoc ipso, five ex καταλείποντας corruptum. — *Vers. 3.* ὄν ἐπότερον &c. Familiaris Polybio constructio, quam non sollicitare debuit Reiskius, qui aut ὄν delendum, aut mox ὑπελήθει censuit legendum.
- Vers. 5. 6.** *Vers. 5.* Vnice verum est καταβαλόντες, *caesis trecentis*. cf. III. 94, 6. V. 17, 4. *καταλαβόντες captis trecentis* interpretatus erat Casaub. Sed *καταλαμβάνειν* est *deprehendere, adsequi, invenire*; pro *capere* nusquam usurpatur. Eadem verba *καταβάλλειν* & *καταβῆν* a librariis nonnullis perperam confusa habes X. 32, 5. — *Vers. 6.* τῶς παραορείαις

παρωρίας recte Casaub. cum Aug. *ταῖς παρωρίας* ed. f. *ταῖς παρωρίας* Vrb. Vef. Reg. F. G. Vrbfin. *ἐν ταῖς παρωρίας* voluit Reifkio: sed nil opus est præpositione. vide III. 53. 4.

Vers. 7. μετὰ δὲ πέμπτην. Sic omnes, absque arti- Vers. 7.
culo. — *Ibid. ἐπιτίθεται νυκτὸς ἔτι τῇ στρατοπεδείᾳ.*
ἐπιτίθεσθαι τινι, non *ἐπιτίθεσθαι ἐπὶ τι* vel *ἐπὶ τινα*, & alii omnes græci scriptores dicunt, & ipse Polybius noster I. 17. 10. I. 79. 1. I. 86. 5. &c. *ἰνυάδεραι ἀλίquem* vel *aliquid*. Contra, nil frequentius apud eundem nostrum phrasi illa *νυκτὸς ἔτι*, dum adhuc nox erat, ante lucem: vide IV. 25. 3. 57. 6. VIII. 15. 5. X. 31. 3. &c. Nullum vero item frequentius librorum nostrorum peccatum, quam vocularum *ἔτι* & *ἐπὶ* permutatio, de qua diximus ad VIII. 7. 4. & alijs locis, citatis ad I. 55. 10. T. V. p. 290. Qui error postquam commissus fuit hoc loco, consequens erat, ut τῇ στρατοπεδείᾳ in τὴν στρατοπεδείαν mutaretur.

Vers. 9. προσκαρτερῶν τοῖσι. Sic correximus, mo- Vers. 9. 200
nente Gronovio in Notis msstis, & Reifkio. — *Vers. 10. διὰ τῆς Δαυνίας, per Apuliam Dauniam* vertit Casaub. Nempè Daunia pars erat Apulix: cf. III. 88. 4.

C A P V T VII.

Cap. VII.

Vers. 1. ἐπισημῆνασθαι. Mendose *ἐπισημῆνασθαι* ed. i. Vers. 1. 21
Regii, Vefont. — *Vers. 2. Καθάπερ γὰρ Ἐκαμεινόν-
δαν &c.* Totum hunc locum usque ad finem hujus cap. li-
bello suo *de Obsidione toleranda* inseruit HERO p. 323. De
re confer Xenoph. Hist. Græc. lib. VII. p. 503 sq. ed. Leuncl.
& Diodor. Sicul. XV. 83 seq. — *Ibid. Τέγαν* scripsimus
cum msstis, & sic aliàs etiam editum apud nostrum, sed
h. l. *Τεγάαν* erat. — *Ibid. παραταξομένους.* Omnino
futurum tempus h. l. requirebatur. In *παραταξάμ.* autem
cum codicibus nostris Polybianis consentit Hero.

Vers. 5. τῇ πόλει absque *ἐν* habet Hero, & alter ex Vers. 5.
Mediceis; recte. Sic mox vers. 9. omnes, *προσέμισσε τῇ
Μαντινείᾳ.* Ex litera *υ*, in quam exit vox præcedens,

- hoc loco, ut sæpe aliàs, ortum duxit inferta perperam *ver-*
Verf. 6. cula *év.* cf. IV. 17, 4. V. 35, 6. — *Verf. 6.* διαπεσόν-
 τος. περιπεσόντος Hero, minus recte. — *Ibid.* καὶ δια-
 σαφης. recte edd. cum ora Aug. ab antiq. manu, & cum
 Herone. Perperam οὐ διασαφης. habet Aug. in contextu,
 & ceteri mss̄ti. Voluerunt putamus οὐδ̄, quod tamen minus
 commodum videtur.
- Verf. 7. 10.* *Verf. 7.* προαναλαβὼν bene habet: nec opus est Reif-
 kii conjectura, qui προαναλαβὼν voluit, ut esset prius
 reficiens, scil. quam castra moveret. conf. V. 80. 4. XXII.
 25, 6. III. 60, 8. — *Verf. 10.* κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτου
 κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν Hero.
- Verf. 13.* *Verf. 13.* ἐπιμέμφοιται τοῖς προειρημένοις ἔργοις, que-
 runtur de iis quæ tunc gesta sunt; nempe fortunam accu-
 sant. Xenophon, de his rebus loquens, ait, ἔξιστι μὲν
 τὸ θεῖον αἰτιᾶσθαι. Hist. Græc. VII. p. 504. Itaque non
 desiderat hic locus REISKII emendationem, scribentis:
 „Forte οὐκ ἐπιμέμφοιται. Hæc Epaminonda & Hanniba-
 lis causa atque facinora non culpant, neque audacius & te-
 meritatis insimulant.“ — *Ibid.* Ad ὅσον ἀγαθῶ στρατηγῶ
 commodè intelligi potest πράσσειται vel πεπραχθῶν πράξι-
 με. Nec vero opus videtur, ut cum Reiskio aut ἀγαθοῦ
 στρατηγοῦ legamus, aut supplementum aliquod contextui
 adjiciamus: nam quod lacunæ signum vulgo post ista verba
 ponitur, id unius Casauboni auctoritate factum est, nec
 tamen vestigium in libris scriptis comparet. — *Ibid.* τὸν
 Ἐπαμεινώνδαν recte edidit Casaub. Sic Hero, & ora cod.
 Aug. ab antiq. manu, item Vrsinus, nescimus utrum ex
 cod. an ex ingenio. τῶν Ἐπαμεινώνδου ed. 1. cum mss̄tis
 nostris. τὸν Ἐπαμεινώνδα ora ed. 1.

Cap. IX,

CAPVT IX,

- Verf. 1.* *Verf. 1.* Τὸ δὲ παραπλήσιον &c. Respondent hæc illis
 verbis cap. 8, 2. καθάτερ γὰρ Ἐπαμεινώνδαν, quæ si pro-
 priora his essent, præstaret nunc utique Τὸ δὲ ἢ παραπλή-
 σιον, aut alia potius particula quæ magis propriè responde-
 deat

deat illi καθάπερ. Sed cum nimis multa interjecta sint, suo more Polybius justam adcommodationem sermonis sequens ad eum qui præcesserat non nimis religiose curat.

Verf. 3. συμπέμψαι μὲν τοὺς ἐπομένους. — „ συμπέμψαι μὲν τοὺς ἐπομένους potest, Polybiana dictione, significare *reprimeret insequentes hostes, & in angustum compellere territorios, ut nos insequi desistant.* Prius enim omni ex parte exercitus consulum Sulpicii & Fulvii fuerant Hannibali circumfusi, eumque undique vexaverant & carpservant. Ille vero palantes illos & undique adorientes globos συνέτριψε, *unum in exiguum locum brevemque gyrum compressit & coërcuit.*“ REISKIUS. — Nil variant libri. Nam quod συμπέμψαι μὲν una voce (pro συμπέμψαι μὲν) habet ed. 1. & quod deinde δὲ post ἀφείδραυσαι eadem omisit, propterea hi illius editionis errores sunt, quos non agnoscunt scripti libri; quare nec opus est, ut immoremur conjecturæ, quam bis erroribus Reiskius superstruxit. Similiter quadam ratione Polybius συμπέμψαι τοὺς πολεμίους dicere voluit, qua non solum ἀναστέλλειν, *repellere, reprimeret hostes,* pervulgato ac veluti proprio in ea re verbo dicuntur Græci, sed etiam συστέλλειν, *cohibere, compescere.* GROTIUS, collato c. 7, 7. pro συμπέμψαι, ait, requiritur verbum, quod significet προσδέξασθαι, sive id sit ἀπομῆσαι, ut ἀπομῆσαι. Et sententia: *quod ex regressu subsisterit & exspectaverit sequentes Romanos, & interim velut e specula observaverit.* — Reiskius συγκόψαι, συντρίψαι, liaque tentaverat.

Verf. 4. μὴ λήξαι τῆς προθέσεως, πρὶν εἰς τὴν τῶν χερῶν βλάβην ἀποσκήψαι. Numquam satis mihi fecerat in particula πρὶν, a Casaubono invitae libris adjecta: & amen, ea remota, non satis commode fluere videbatur ratio. Nunc placet & pæne certa videtur Scaligeri emendatio, nullam inferentis vocem, sed sic legentis, μὴ λήξαι τῆς προθέσεως εἰς τὴν τῶν χερῶν βλάβην ἀποσκήψαι. Quare versionem sic corrige: *postremo, quod ab initio non desisterit in hostium perniciem incumbendi.*

Vers. 4.

Vers. 5. Διαμάσαι. Sic ed. 1. 2. consentientibus mssis; quod, cum in *Διαμάσαις* corruptum esset in editione Gronoviana, Ernestus in *Διαμάσαις* mutavit: & sic Suidas videri potest legisse in *Ἐπιστημύνασθαι*. Nec tamen opus erat, ut attica illa forma obtruderetur Polybio, licet mox *αρίστει* sequatur; nam promiscue utraque forma, & frequentius etiam vulgari hac & communi, quæ in *αι* definit, uti consuevit.

Vers. 7, 8.

Vers. 7. ἔωσαν recte Casaub. cum Vrb. Vrsin. & Vefont. item ora Aug. ab ant. manu. Mendose *ἔωσαν* ed. 1. Aug. Reg. F. *ἔωσαν* Reg. G. Imperite *ἔσησαν* ora ed. 1. — *Vers. 8. τοῖς Καρυαναῖς.* Cap. 5, 2 & 6. *αἱ Καρυανοὶ* dabant omnes. Sed alibi rursus in *Καρυανοὶ* consentiunt libri, ut III. 118, 3. quam formam gentilis hujus nominis unice agnoscit Stephanus Byz. in *Καρύη*.

Vers. 9.

Vers. 9. τῶν Ῥωμαίων ἢ Καρχηδ. ἐγκωμίου. Scribe τοῦ Ῥωμ. ἢ Καρχ. ἐγκωμίου cum Vrb. & Aug. Articulum prorsus omittebant vulgo edd. cum aliis mssis, minus commode. Imprudentibus autem nobis accidit, ut τῶν poneret typhotheta pro τοῦ. Pro οὕτω, quod præcedit, οὕτως habet Vrb. quam formam plerumque usurpata[m] videmus apud Polybium, licet sequatur litera consonans. — *Ibid. ἐπεσημύναμεν.* Merito utique videtur Reiskius *ἐπεσημύναμεθα* voluisse: constanter certe in medio genere usurpatur hoc verbum; & pronus inprimis in terminationibus vocum error librariorum est, ob scripturæ compendia. Vnus est locus, X. 38, 3. ubi pariter vulgo activum legebatur *ἐπεσήμηναν τὸ βηθάν*, sed ibi quidem satis patebat, *ἐπεσημύναντο* scriptum oportuisse.

Ibid. τῶν ἡγουμένων παρ' ἀμφοτέροις ἔνεκα. Sic recte edd. consentiente putamus Vrb. Perperam *παρ' ἀμφοτέροισ* Aug. Regii, Vefont. Nescimus quid Med. & Tub. e quibus nil notatur. De mente vero scriptoris videmus dubitari. Casaubonus vertit, *eorum gratia qui apud utrumque populum bella gerunt.* *Utrumque* autem *populum* non videmus quos alios dicere potuerit, nisi Romanos & Carthagi-

thaginienfes. Contra — „καρ' ἀμφοτέροις, REISKIUS ait, non est *apud Romanos & Carthaginienfes*: (nam hi quidem tum temporis, quum hæc scriberet Polybius, nulli erant, deleta dudum Carthagine:) sed *apud Romanos & Græcos*. Latinismus est, *uterque populus*, pro Græcia & Romanis; ut, *uterque sermo*, pro græco & romano.“ — Ad quæ plura sunt quæ regeri poffunt. Primum enim, an hæc fcripferit Polybius poft everfam Carthaginem, dubitari potest. Cum enim eas res, quæ aliquanto poft compositum bellum Macedonicum geri cœptæ sunt, *novi fcribendi initio factò* a se expositas esse doceat lib. III. 5, 13. intelligi videtur, hanc partem hiftoriarum, quæ res ante id tempus gefas comprehendit, jam ante Bellum Puni, cum tertium fuiffe compositam, licet fortasse in lucem non continuo fuerit edita. Sed, quod ad rem propius spectat, cum hoc ipfo loco, in quo versamur, disertissimis verbis modo fcripferit *ἐν τῷ ὄντι τοῦ Ῥωμαίων ἢ Καρχηδ. ἐνωμίαν χάριν*, sane illud *καρ' ἀμφοτέροις*, quod continuo sequitur, nisi vim facere orationi velimus, non de aliis, nisi de eisdem *Romanis & Carthaginienfibus* intelligi poterit. At *οἱ ἡγούμενοι καρ' ἀμφοτέροις* non sunt, *qui apud utrumque populum bella gerunt*, sed *dūces utriusque populi*; ac ne nos quidem satis adcurate in versione nostra, *qui apud utrumque populum rebus præfunt*, posuimus, sed *præfuerunt* oportuerat fcriptum, in præterito tempore; de qua vi participii illius, quod præfentis vel imperfecti temporis dici solet, cum sæpe aliàs monuimus, tum in ipsa initio harum Adnotationum ad I, 1, 1. Et ita quidem hoc obvium est, ut vix notationem mereatur. Itaque cum hoc capite, in quo versamur, verf. 6. & 8. generatim *Romanos* nominasset Polybius; monet nunc verf. 9. se tamen totam hanc digressionem non eo fecisse, ut generatim *Romanorum*, id est populi Romani, *aut Carthaginienfium virtutem* nunc prædicaret, id quod sæpe aliàs a se factum ait; sed *ducum, qui utriusque populi rebus tunc præfuerunt, prudentiam, virtutem, præfentiam animi atque confiantiam*

stantiam nunc insignire sese voluisse; & hortari eos, qui posthac apud quemcumque populum rebus præfuturi sunt, ut eorum exemplum ante oculos sibi proponant.

Verf. 10. *Verf. 10.* τῶν μὲν ἀναμιμνησκόμενοι, τὰ δ' ὑπὸ τὴν ὄψιν λαμβάνοντες. Non satis adparet, quo spectet τῶν μὲν ἀναμιμν. & quo τὰ δ' ὑπὸ τὴν ὄψιν λαμβ. Casaubonus, cuius tenuimus versionem, τῶν μὲν ad *duces*, τὰ δὲ ad *res gestas* retulit. Possis vero etiam suspicari, prius membrum ad res vetustiores pertinere, quas commemoravit a Græcis gestas; alterum ad has propiores, a Romanis & Pœnis. Fuit etiam cum cogitaremus, τῶν μὲν ἀναμιμν. spectare ad ea, quæ per fortunæ casum incidere possunt; τὰ δ' ὑπὸ τὴν ὄψιν λαμβ. ad res, prudenter fortiterque gestas ab imperatoribus. — *Ibid.* ζηλωταὶ γίγνωνται. — „Vi- detur locus utcumque sic posse sarciri: ζηλωταὶ γίγνωνται οὐ τῶν δοκούντων παράβολον ἔχειν τι καὶ κινδυνώδες, ἀλλ' ὅσα τούναντίον ἀσφαλῆ μὲν &c. *contulerunt non ea, quæ cum temeritate & periculis conjuncta videantur esse, sed quæ habeant cautam & lapsus immunem fiduciam.*“ REISKIUS. — *Ibid.* καλὴν ἔχει. Probabile videri potest ἔχει, quod dant Aug. & Reg. F. (qui codex per errorem *Reg. A. h. l.* insignitus est in scholio nostro infra contextum;) si paulo ante, pro ὅσα δοκῶ, sic suppleas, οὐχ οὕτως ὅσα ἂν δοκῶ.

Cap. X.

C A P V T X.

Inter caput IX. & X. interferi poterat Fragmentum, *de Bomilcare, præfecto Punicæ classis, Tarentinis auxilium profecto*; quod Fragmentum, conservatum ab Herone in libello de Oblidione toleranda, exhibuimus in Spicilegio Fragmentorum ex lib. IX. num. I. Tom. V. p. 35 sq. conf. Liv. XXVI. 20.

Verf. 1. *Verf. 1.* Οὐκ ἐν τῶν ἔξω &c. Ursinus & Casaubonus, in Polybii Fragmentis illis minoribus, in ora codicis Urbinate conservatis, non nisi priora sex verba hujus sententiæ exhibuerant; quare nec amplius quid habent posteriores editio-

editiones. Reliqua sex, ἀλλ' ἐν τῆς &c. ex eodem codice. Verf. 1.
 descripta, (quæ nescimus, cur neglecta ab illis fuerint) diligentissimus Spallettus noster ex Bibliotheca Vaticana, ubi nunc est ille codex, nobiscum communicavit. De re, quæ agitur hoc Fragmento, confer Liv. XXVI. 21. & XXV. 40. Adde Plutarch. in Marcello p. 310.

Verf. 3. Post πεπράχθαι commodè reponetur comma, Verf. 3. 4.
 quod habent superiores editiones, quod nescimus quo pacto a nobis neglectum est. — *Verf. 4.* Post εἰκότως ex usu græci sermonis requiri videtur particula ἀν, sed eam passim & alibi neglectam a scriptore nostro vidimus.

Verf. 7. Ὁ γὰρ οὕτως * ὀρώμενος &c. Asteriscum, in Verf. 7.
 signum defectus aut corruptelæ, adposuit Casaubonus, Tum vero REISKIUS ad h. l. sic monuit: „Forte Θεώμενος legendum est, & delendus asteriscus: *nam qui sic spectat*, (scil. signa deorum affabre facta, his modis parata, & templâ deorum, & basilicas, atque fora, & publica atque privata ædificia ad hunc modum, spoliis gentium devictarum, exornata;) *ille nunquam beatos prædicat eos, quibus cum invidet, tum una quoque subit eum, cum invidentia adversus raptores, commiseratio erga spoliatos.* Apparet ex hac interpretatione, sic distinguendum & legendum esse: οἷς Φθονεῖ ἅμα, καὶ τις ἔλεος αὐτῶν (non αὐτῶν) ὑποτρέχει.“ — Omnino aut ὁ Θεώμενος legendum videtur, sicut τοὺς Θεωμένους habemus versu 9. aut ὁ ἑρώμενος, ut Homericò more verbo medio pro activo usus sit, (conf. Annot. ad I. 57, 1.) aut ὀρώων μὲν, frequentibus fortasse aliis nonnullis verbis quæ interciderunt. Sed ipsa illa mira ratio, qua se torfit Reiskius, ut ex verbis ὁ γὰρ οὕτως Θεώμενος sententiam aliquam exprimeret, satis ostendit, alia etiamnum ex parte laborare orationem; cui facillime medebimur, putamus, si (ut diximus) οὐ γὰρ οὕτως — μακρῶς legimus, & deinde ὡς Φθονεῖ ἅμα, καὶ τις ἔλεος &c. vel ὡς Φθονεῖ, ἅμα δὲ καὶ τις ἔλεος. Præterea αὐτῶν defendi quidem poterit, referendo ad τῶν ἀποβλόντων, sed commodius utique videtur αὐτῶν vel
αὐτῶν

αὐτῷ ὑποτρέχει, *subit eum misericordia*; nam cum utroque casu, tertio & quarto, perinde constructum illud verbum hac notione invenitur. vide XVI. 6, 10. & XXXI. 8, 11. αὐτὸν placuisse videmus Scaligero, ut Reiskio.

Verf. 8. Verf. 8. καὶ ταῦτα συγκαλεῖ. — „Forte καὶ πάντας συγκαλεῖ.“ REISKIUS. — Et συγκαλεῖ quidem utique corrigendum, quod pendeat a præcedente ἐπὶ. Sed teneri ταῦτα poterit ita, ut sit nominativus, atque si hæc advocent: alioquin διὰ ταῦτα mallemus, quam πάντας.

Verf. 11. Verf. 11. μὴ οὐ τοῖς. μὴ οὐτοῖς ed. 1. imperite & involuntis nostris msstis.

Cap. XL

CAPVT XI.

Verf. 1. Verf. 1. κρατήσαντες τῶν ὑπεραντίων. *Carthaginensium duces* (in Hispania) *cum superiores fuissent hostibus* scilicet, occisis P. & Cn. Scipionibus, & exercitibus eorum cæsis profligatisque A, V, 542. cf. Liv. XXV. 34 sqq. Appian. de Rebus Hispan. c. 16.

Verf. 2. Verf. 2. πόλεμον ἀνηρκένας, *bellum sustulisse*, id est, *confecisse, finem bello imposuisse*. A sententia auctoris profus aberravit Valefius, vertens: *qui bellum adversus populum Romanum suscepisse videbantur*: quam eandem interpretationem amplexus Reiskius, ἀνηρκέσαι pro' ἀνηρκέναι legi voluit. Et est sane ἀναιρεῖσθαι πόλεμον *suscipere, movere bellum*: sed nec hujus loci erat hæc notio, nec ea vis inest verbo activo ἀναιρεῖν, quod *tollere, e medio tollere, delere* significat. Eodem modo ἄραι πόλεμον dicit Noster XI. 5, 6. cui opponitur τὴν δ' εἰρήνην ἐλέσθαι, *tollere bellum, & capessere pacem; finem facere bello, pacemque amplecti*.

Ibid. πρὸς αὐτοὺς ἐστασίχζον, *inter se diffidebant*. Huc pertinet, quod P. Scipio, Publii in Hispania occisi filius, apud Livium XXVI. 41. ait: *Tres duces discrepantes, prope ut defecerint alii ab aliis, trifariam exercitum in diversissimas regiones distraxere*. Confer Polyb. X, 6, 5.

Verf.

Verf. 3. Ἀνδοβάλην correxit Valesius, quum truncato nomine h. l. δοβάλην daret codex Peiresc., in quo tamen paulo post recte Ἀνδοβάλην erat scriptum. — „Sic Polybius semper appellat, quem Livius & Zonaras ex Diothe *Indibilem*. Polybius libro 9. [immo lib. X. c. 18.] hunc Hergetem regulum vocat; sed in eo loco Δελητηῶν, non Ἰλεργητηῶν habebat noster codex. [is qui nobis nota *Reg. E.* insignitur.] Livius quidem lib. XXIX. initio Indibilem Hergetem vocat.“ VALESIVS. — Conf. Liv. XXII. 21. & XXVI. 49.

Verf. 3.

Verf. 4. δοῦναι τὰς ἐαυτοῦ θρηγατέρας. Excidit fortasse καὶ τὴν γυναικα; quod suppleri potest ex X. 35, 6, ubi ad hunc locum remittitur lector. Adde X. 18, 7 & 13. De avaritia superbiaque Carthaginiensium, & omnis generis in se injuriis conquerentem apud Romanos Indibilem inducit Livius XXVII. 17.

Verf. 4.

CAPUT XII.

Cap. XII.

Digressionem de *Partibus Artis Imperatoris*, quæ hoc & seqq. capitibus continetur, Reiskius suspicatus est pertinuisse ad cædem P. & Cn. Scipionum in Hispania, qui partim imprudenter commisso nocturno prælio, partim perfidia Celtiberorum periere: vel potius ad irritum aliquem dolum, a Philippo rege in Megalopolin structum. Nobis probabilius visum erat, institutam a Polybio hanc disputationem esse occasione expeditionis a P. Scipione, Publii filio, adversus Novam in Hispania Carthaginem tam callide prudenterque & perite, quam feliciter, susceptæ; de qua vidè Liv. XXVI. 42-46. & Appian. Hispan. c. 19-23. Quæ si vera esset conjectura, pertineret hoc Fragmentum ad res A. V. 544. gestas, & reponendum fuerit post Eclogam Valesianam, cap. 22-26. quæ continet res A. V. 544. in Italia gestas. At ei conjecturæ rursus adversabatur, quod sententia illa, quæ in ista Ecloga Valesiana cap. 22, 6. legitur, in ora Cædicis Urbimatis scripta esset in fine hujus Excerpti, quod a cap. 12-21. decurrit. Itaque eum ordi-

ordinem in collocandis Excerptis tenuimus, quem vestigia Codicum indicabant.

Verf. 3. *Verf. 3.* αὐτῶν τῶν ἐν κειρῶ. Deest τῶν Reg. F. G. & Vfont. ἐν κειρῶ idem est quod paulo ante σὺν κειρῶ.

Verf. 4. *Verf. 4.* οὐδέεις τοῦτ' ἀπορήσεις. Scriptura hæc est editionum omnium, quam nullus ex nostris codicibus agnoscit, nisi fortasse Med. e quo dissensum nullum adnotavit Gronov. Ex scriptura cod. Vrb. & Aug. suspicari licet, sic legendum esse: οὐδὲ τοῦτ' ἀπορήσεις τις. Τίς οὖν ὁ τρόπος &c. Fortasse etiam satis fuerit hoc ipsum οὐδὲ τοῦτ' ἀπορήσεις, intelligendo nimirum ὁ βουλούμενος καταμαθεῖν. Duo Regii, qui cum aliis οὐδὲν habent, deinde ἀπορήσεις dant pro ἀπορήσεις. ἀπορήσεις Vrb. in quo sæpe ν litera ultimæ vocali verborum promiscuè adjicitur, etiam ubi proxima vox a consona incipit.

Verf. 5. *Verf. 5.* Τίς οὖν ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης διαθέσεως &c. Obscurior ac fortasse haud satis integra oratio: cujus vim quum non satis perceptam haberemus, Casauboni versionem, cujus veritatem præitare non ausimus, presso pede tenuimus. Eam in reliquis partibus si probes, videndum, an verbum παρέστι non tam licet, quam convenit, fuerit exponendum; de qua notione notavimus nonnihil ad IV. 27, 4. Sed rectius fortasse totum hunc locum expedivisse REISKIUS cenferi debet, cum ad verba illa τῆς τοιαύτης διαθέσεως notavit: — „scilicet, ut aliquis ῥαδίως ἐν δίστοις εὐστοχῇ, πράττων σὺν νῶ τὸ προτεθέν, ut paulo ante dixerat.“ — Sic fuerit sententia totius dictionis hujusmodi: *Quonam igitur modo dispositus, id est, comparatus & instructus esse debeat imperator, ut certa ac solerti ratione, qui aliquid sibi proposuerit, exsequi possit, considerare nunc licet.* Et quod ait. *considerare nunc licet*, referri debet ad ea, quæ ante dixerat, quibus viam ad hanc disputationem paraverat, sed quæ prætermissa sunt a compilatore horum Fragmentorum.

Verf. 6. *Verf. 6.* Τὰ μὲν οὖν ἀπροθ. &c. Habet Suidas in Ἀπροθέτως.

Verf.

Verf. 8. Πάσης δὴ πράξεως. Est quidem generatim *Verf. 8.*
πράξις αἰθίο, res gesta: sed sigillatim hoc loco, ut persæpe
 aliàs apud Nostrum, intelligitur *αἰθίο callide suscepta, ad*
decipiendos & inopinato invadendos opprimendosque hostes
comparata; quo etiam pertinent exempla, quæ deinde ad-
 feruntur. conf. c. 17, I. c. 18, I & 5.

Verf. 10. ἀποτυχίας nescimus an habeat codex Med. e *Verf. 10.*
 quo nullum ab textu Casauboniano difiensum notavit Gro-
 novius. conf. c. 14, II. 17, 8.

CAPUT XIII.

Cap. XIII.

Verf. 4. τῇ γλώτῃ. τῆς γλώτῃς ed. I. perperam & *Verf. 4.*
 invitis msstis.

Verf. 6. ἡμερησίως restitimus ex msstis, contra quorum *Verf. 6.*
 fidem ἡμερησίας erat editum. — *Ibid.* τὰ διάνυσματα
 τούτων, scil. τῶν πορείων, *confessiones itinerum*. Casau-
 bonus interpretatus est de *modo conficiendorum itinerum*
 rectius fortasse intelligemus de *temporis spatio, intra quod*
possit iter confici. Ceterum aliàs τὸ διάνυσμα pro ipso *iti-*
nere, & pro synonymo vocabuli πορεία usurpatur; c. 14,
 8. c. 15, 3.

Verf. 7. τῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος καιρῶν, & deinde τοῦ *Verf. 7.*
 των, recte Casaub. cum Urb. & Vrsino. Perperam τὸν -
 καιρὸν & deinde τοῦτον ed. I. cum ceteris codd. De vocab.
 περιέχον conf. notata ad III. 36, 6. οἱ ἐκ τοῦ περιέχοντος
 καιροί, per se si spectes hanc phrasin, videri poterant esse
opportunitates & tempestate, ut interpretatus est Ernestus
 in Lexic. Polyb. ad verbum περιέχειν, a quo partem ver-
 sionis nostræ mutuati sumus. Sed connexionem oratio-
 nis si consideres, conserasque cap. 12, 8. & potissimum
 cap. 14, 6sq. & totum caput 15. perspicuum fit, agi hoc
 loco de *temporis sive diurni, sive nocturni notatione, de*
hora sive diei, sive noctis cognoscenda, ex cœli adpectu ha-
bituque. Itaque revocatam Casauboni versionem velimus,
 quæ percommode sic habet: *Tertium & maximum est,*
ut temporum, quæ cœli observationibus diriguntur, noti-
tiam

tiam habeas. Ad verba ἐκ τοῦ περιέχοντος intelligendum videtur γνωστέων, aut aliquid simile: *temporum ex calis habitu cognoscendorum.*

Verf. 8. *Verf. 8. τὸν τόπον τῆς πράξεως, locum rei gerenda.* conf. cap. 12, 8. & c. 14, 2. Vocabula τόπος & τρόπος inter se permutata a librariis cum alibi vidimus, tum IV. 70, 9. & V. 60, 8. — *Ibid. παρὰ τοῦτο, scil. παρὰ τὸ οὐκ ἐν μικρῷ ἢ παρὰ τὸ ἐν μικρῷ θείσθαι.* Nihil opus est, ut cum Reiskio παρὰ τοῦτον corrigamus.

Verf. 9. *Verf. 9. συνδημάτων καὶ παρασυνδημάτων. παραδυν-δήματα* Calaubonus *signa muta* vertit & h. l. & c. 17, 9. & apud Aeneam Poliorcet. c. 25. ubi vide quæ adnotavit vir doctissimus. Non vero semper *mutum* esse *signum*, quod *παρασύνδημα* adpellant Tactici, sed posse etiam *vocale* esse, testatur primum exemplum *παρασυνδήματος*, ab ipso Aenea l. c. prolatum. Itaque *signum duplicatum* dicere maluimus, coll. c. 17, 9. Est enim *signum*, quo is *subsidiium* utimur simul cum *teffera*, quo minus falli possumus.

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Verf. 1. *Verf. 1. τὰ δ' ἐξ ιστορίας.* Vide Adnot. ad I. 57, 5. De triplici vero genere, quod dicit, conf. fragmentum a Suida conservatum in *Στρατηγία*, quod retulimus ad lib. XI. c. 8. — *Ibid. θεωρεῖται.* Perperam *θεωρηται* ed. 1. Reg. F. G. Vefont.

Verf. 3. *Verf. 3. μὴ πιστεύειν.* Particula negans perperam deest omnibus codicibus nostris, recte adjecta ab editoribus.

Verf. 5. *Verf. 5. τὰ δ' ἐξ ἐμπειρίας, nempe μεθοδικῆς, ut dixit verf. 1. — Ibid. τὸ μὲν ἔργον οὐ μέγα - - τὸ δὲ χρῆμα μέγα. labor non magnus; res ipsa vero magna, vel, usus vero magnus:* nam nil vetat, quo minus *χρῆμα* pro *χρήσει* accipiamus. — *Ibid. ἐπιβολάς.* conf. c. 12, 1 & 9. c. 13, 1. & hoc cap. 14, 12.

Verf. 6. *Verf. 6. Ἀναγκ. δ' αὐτοῦ. αὐτοῦ* si probum est, referetur ad *ἔργον* vel ad *χρῆμα*. — *Ibid. περὶ τὰς νυκτερινὰς θεωρίας*

Ἰστωρίας καὶ τὰς ἡμερινάς. — „Ἰστωρίαι sunt naturæ & ra-
 tiones rerum, quatenus observationeprehenduntur, me-
 moria continentur, iudicio deliguntur, & præceptis con-
 strictæ menti infiguntur. Sunt igitur αἱ νυκτεριναὶ καὶ
 ἡμεριναὶ Ἰστωρίαι rationes præceptis traditæ notitium atque
 dierum.“ REISKIUS. — Conf. ad VI. 6, 7. — *Ibid.* οὐδ'
 ἤς τινος ἂν ex edit. 1. & msstis revocavimus. οὐδ' ἡστινοσ-
 οῦν ἀσχολιας sua auctoritate edidit Casaub. Sic pro μηδ'
 ἐν ὁποίᾳ IV. 21, 6. & pro οὐδ' ὁποίας IV. 65, 3. idem Ca-
 saubonus cum uno recentissimo Regio μηδ' ἐν ὁποιουῶν, &
 οὐδ' ὁποιουῶν edidit.

Vers. 6.

Vers. 9. καὶ μὴν οὐδέ ἐν. οὐδέδ' voluit REISKIUS, cu-
 jus huiusmodi est ad h. l. adnotatio: „Sententia videtur
 esse: qui nescit, quantum itineris die æstivo, & quantum
 hiberno, rursusque noctibus alternis conficere queat; ille
 nescit, possitne ad locum aliquem adhuc κνεφαῖος & tene-
 bris tectus intra certum horarum spatium pervenire: item,
 num eo possit pervenire tempestate frigida, aut celo plu-
 vio, & solo lubrico atque cœnoso. Rursus qui temporum
 differentiam ignorat, nescit, possit ne certo quodam tem-
 pore noctium æstivarum hostes adhuc dormientes in lectis
 deprehendere, & quæ sunt alia ejusmodi. Hoc posterius
 est, πρὸς τὸν θέοντα καιρὸν ἐξικέσθαι.“ — Post hæc scripta
 videmus demum, οὐδ' ἐνός pro vulgato οὐδ' ἐν correxisse
 Scaligerum; quod verissimum putamus. Genitivus pen-
 det a verbo ἐξικέσθαι, quod illum casum desiderat.

Vers. 9.

Vers. 10. τὸ πρότερον Casaub. cum Vrb. & Vrb. Men-
 dose τὸ πρότερον ed. 1. cum cett. codd. — *Vers.* 12. In
 mendosam scripturam, ἡ δὲ προειρημένους λαβὼν, cum edi-
 tis consentiunt codices omnes. ἡ δὲ προλαβὼν correxit
 Scaliger, ut voluit Reiskius.

Vers. 10.

CAPUT XV.

Cap. XV.

Vers. 2. μόνος. Mendose μόνος ed. 1. cum Aug. Reg. *Vers.* 2. 4.
 F. G. Vefont. — *Vers.* 4 sq. Quinque verba καὶ τὰς ἀνα-
 ζήτας οὐ γὰρ desunt codicibus Regils, Vefont. & Tubing.
Polybi Hist. T. V. K k *Vers.*

- Verf. 6.** *Verf. 6. συνθερεῖν.* In compositum verbum, quod amat Polybius, cum editis consentiunt Regii, Vefont. & Tubing. — *Ibid. ἐπὶ τοῦ κόσμου, in caelo. κόσμος, caelum.* Sic mox rursus verf. 12. & XII. 25, 7. in verbis ex Timæo citatis. conf. Menag. ad Laërt. VII. 137 seq. & Wesseling. ad Diodor. III. 56.
- Verf. 7.** *Verf. 7. τοὺς δὲ τῆς νυκτός. τῆς* deest Regiis, Vefont. Tubing. — *Ibid. εἰν μὴ τις ἐπὶ τοῦ Φαινομένου τῆ τῶν δαδ. &c. Casaubonus: nisi quis, ea quæ in caelo apparent sidera contuens, duodecim signorum dispositionem atque ordinem valeat assequi. ἐπὶ τοῦ Φαινομένου videtur idem esse ac ἐπὶ τοῦ κόσμου, in caelo visibili, in caelo oculis nostris patente. Sicut τὰ Φαινόμενα sunt quæ in caelo adparent, & potissimum sidera, intelligendo ἄστρα, (unde dein etiam per metonymiam siderum notitia eodem nomine adpellata est) sic τὸ Φαινόμενον nunc dicit Polybius totum caeli spectaculum oculis nostris expositum. Verba ἐπὶ τοῦ desunt Reg. F. & Tubing. ἀμπεριφέροντα mendose Reg. F. G. & Vefont: pro συμπεριφέρηται.*
- Verf. 8.** *Verf. 8. ἐξ ἀναφέρεσθαι* correxit Casaub. cum Vrsino, & sic ora Aug. antiqua manu. ἐξ ἀναφέρεσθαι ed. 1. ἐξ ἀφέρεσθαι Aug. in contextu, Reg. F. G. Vefont. — *Ibid. ἐν τοῖς αὐτοῖς μέρεσι, in eisdem partibus, idem (putamus) valet, ac ἐν ἴσοις μέρεσι, in partibus æqualibus.*
- Verf. 9.** *Verf. 9. ἐπιτέλλειν.* Haud cunctanter adoptandam duximus certissimam emendationem, quam quidem timidiuscule ab acutissimo Reiskio propositam mireris. Sed ingenue professus est vir cetera doctissimus, obscurum sibi esse hunc locum, utpote rationum astronomicarum imperito.
- Verf. 10. 11.** *Verf. 10. ἡνῦδα. ἡνῦδα* Reg. F. Vefont. — *Verf. 11. τοὺτους* Casaub. cum Aug. Regiis, Vefont. Vrsino. *τούτους* ed. 1. cum Med.
- Verf. 13 14.** *Verf. 13. ἐν τῶν περὶ τὰς ἀνατολὰς κειρῶν καὶ τέτων. μερῶν* pro κειρῶν suspicatus est Scaliger. — *Verf. 14. τροῦ-
ρχού*

αρχούσης καὶ περὶ καὶ ὑπαρχούσης καὶ περὶ dant scripti libri
omnes. Alterum καὶ omisit ed. 1.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Vers. 1. Ἡ καὶ perspecte correxit Casaub. *Ed. καὶ ed. 1.* *Vers. 1.*
cum msstis, frequente errore. — *Ibid.* ἀλλὰ καὶ τὰ
περὶ τὰς. Et hoc Casaubono debetur: eodemque modo
Scaliger correxerat. ἀλλὰ καὶ τὰς περὶ τὰς dabat ed. 1.
cum msstis; unde Reiskius effectum voluit ἀλλὰ καὶ τὰς
περιτὰς ἐν τῇ γῆ πράξεις, quod interpretatus est: *sed etiam
ad cœpta terrestria cum arte quadam ἔ. calliditate haud
tralaticia gerenda.* Eam subtilitatem nemo, putamus, re-
quiret.

Vers. 2. Ἰκανὰ γὰρ &c. Hæc vulgo ita legebantur: *Vers. 2.*
ἰκανὰ γὰρ καὶ τὰ παράδοξα γιγνόμενα τυγχάνειν προνοίας
ἀκριβῶς, εἰς τὸ πολλὴν ἀπορίαν παρασκευάζειν καὶ πολλὰς.
Quæ sic interpretatus est Casaubonus: *Nam etiam illa quæ
cum admiratione hominum solent evenire, puta, effusiones
imbrium - - ἔ. similia his alia, provideri ita exacte quærent,
ut hac ratione hostem in magnas sæpe conjicias difficultates.*
Quam interpretationem, haud vereamur contendere, plu-
rimum aberrare ab auctoris sententia; quæ, generatim
quidem, ex connexionione præcedentium atque sequentium,
& ex ipsis verbis, quamvis corruptis defectisque, satis
etiam nunc elucet. REISKIUS tali modo constituendum
hunc locum suspicatus est: „Forte (ait) ἰκανὰ γὰρ καὶ τὰ
περὶ ταύτην κατὰ δόξαν γιγνόμενα, μὴ δυνάμενα τυγχάνειν
προνοίας ἀκριβῶς, εἰς τὸ &c. nam quæ etiam in hac (scil.
terra) præter opinionem eveniunt, ideo quod non possunt
plane præcaveri, satis magnam afferre possunt homini ter-
rorem atque conturbationem.“ — Nominis ἰκανὰ, si per
se stat sine regimine, hæc vis est: *satis multa sunt,
quæ præter opinionem incidere possunt, neque præcaveri
poterant;* si referendum ad εἰς τὸ πολλὴν ἀπορίαν κατα-
σκευάζειν, eam habebit vim quam in versione expressimus.
ἀκριβοῦς, pro ἀκριβῶς, conspicitur in Aug. sive quod ita

Verf. 2. primum ibi fuerit, & inde factum ἀκριβῶς, sine quod ex ἀκριβῶς factum sit ἀκριβῶς, neque enim satis id quidem discerni potest. Terminationem οὐς cum ὤς permutatam vidimus I. 19, 11. & VI. 3, 1. ἀκριβῶς h. l. correxit etiam Scaliger.

Ibid. καὶ πολλαίς. Etiam h. l. deesse nonnihil putavit Reiskins, & καὶ ὅλις ἀνατρέχειν πολλαίς scriptum olim suspicatus est. Temere. Nihil sane desideratur, & particula καὶ ad πολλαίς adjecta est eadem ratione, qua καὶ πλείους, καὶ λίαν & id genus alia saepe numero legimus apud Polybium, de quo usu diximus ad L. 20, 6. conf. ad III. 40, 9.

Verf. 4. *Verf. 4.* ὀλιγωρήσομεν. Mendose ὀλιγωρήσομεν ed. 1. Reg. F. G. Vefont.

Verf. 5. *Verf. 5.* ἀφροντιστήιον Scaliger etiam correxerat ἀφροντιστήιον, non ἀφροντιστήιον, (quod operatum errore positum in Icholio nostro) dat ed. 1. consentientibus mssis, tamquam a verbo ἀφροντίζω, quod ex vulgatis ante suam aetatem lexicis absque alia auctoritate citavit Henn. Stephanus in Indice Thesauri. Verbo ἀφροντιστήιον Polybius utitur IX. 13, 1. — *Ibid.* περιπίπτωμεν. περιπίπτωμεν ed. 1. in vitis nostris codicibus.

Cap. XVII.

CAPVT XVII.

Verf. 1. *Verf. 1.* ἐπιβαλόμενος. ἐπιβαλλόμενος ed. 1. cum Aug. Regiis & Vefont. putamus & cum ceteris codd. Et id quidem seruari potuerat. — *Ibid.* παραγεννηθέντα. Perperam παραγεννηθέντα ed. 1. 2. — *Ibid.* In mendosam scripturam ἐπιπρεπίου cum editis consentiunt Urb. Med. Aug. Reg. F. Vefont. Tubing. Ex scriptura, quam habet alter Med. & ora Aug. suspicari possis, vel ἐπιμβύειν legendum, ut c. 18, 6. vel περιμένειν. Sed sic particulæ ὡς nulla vis fuerit, nisi ex οὕτως corruptam conicias, ut sit οὕτως ἐπιμένειν, vel οὕτως περιμένειν, ita manere, ita exspectare. ἐπὶ Λεπρέου, quod primum in mentem venerat Reiskio, alienum prorsus est. Est enim Lepreum

preum Triphylizæ oppidum, cum Cynætha in maxime septemtrionali parte Arcadiæ fuerit sita. Specie non caret alterum, *ὡς ἐπὶ Ἡρῆλου*. Sed veritatem quis præstabit? Minime omnium placet Gronovii conjectura, *ὡς ἐπὶ ἀρεπίων*, quasi de *rueribus* quibusdam aut *parietinis* ageretur, quæ prope Cynætham fuerint; cujusmodi *ἀρείκια* etiam apud Lafionem ait memorari apud Nostrum V. 102, 6. nempe ex Casauboni conjectura, quæ ipsa lubrico admodum nititur fundamento. Meminimus ab erudito viro juvene P. C. Buttmann Francofurtensi, cum in conferendis Polybii codicibus Parisiensibus amicam sociamque operam olim nobis navaret, sagacem doctamque conjecturam ad hunc locum propositam, *ὡς ἐπὶ ἄρκτου*, quæ hoc unum incommodum habet, quod, quamvis ratione notum fatig vocabulum *ἄρκτου* in obscurum *πεπίου* corruptum fuerit, haud facile intelligitur: ceterum verum est, fluvium eum, ad quem sita Cynætha erat, (sive Cræthis is fuit, ut habet Danvillii tabula, sive Selinus, ut habet tabula quæ ad cap. LII. Itinerum minoris Anacharfidis pertinet) versus septemtrionem ab oppido illo decurrisse.

Ibid. ἐνοχλήσαντα, *otium ibi agentem*, *morantem*, rarum utique verbum, & vix alias auditum; nec tamen contra analogiam formatum. Habet illud Aug. cum editis, nec dissentit putamus Vrb. nec Med. Mendose *ἐνοχλήσαντα* Reg. F. G. Vefont. & Vrsin. *ἐλοχλήσαντα* maluerat Reiskius. conf. vers. 4.

Vers. 2. ὅτε λάβοισιν. Perperam ἦτε λαβ. Regii & Vefont. — *Ibid. τὸν καιρόν*. Aut τὸν delendum censuit Reiskius, aut εὐθετον legendum. Nobis satis facit vulgata. — *Ibid. συναχθέντα* correxit Casaub. cum Vrsino: sic vero habet & Aug. in quo tamen litera τ postmodum, sed ab antiqua manu, inserta videtur. *συναχθέντα* ed. 1. cum ceteris msstis. — *Ibid. τὰ φρον* correxit idem Casaub. cum Scaligero, & hic, & rursus vers. 6. cum utrobique τὰ φρον daret ed. 1. consentientibus omnibus msstis.

Et articulus masculini generis & res ipsa τάφον utique desiderabat.

Verf. 3. Verf. 3. εἰθισμένοις. ἡθισμένοις Aug. Regii, Vefont.

Verf. 5. Verf. 5. τοῦ καιροῦ συνάψαντος. συνάξαντος ferri potuisse existimavit Reiskius, nescimus quid respiciens, nisi forte V. 24, 1. Sed ibi συνάγειν est *compellere, urgere*: nunc vero nil aliud dicere voluisse videtur Polybius, nisi *adpetente tempore, cum adesset tempus*. Itaque rectum putavimus συνάψαντος, quod familiare Polybio est in ea re verbum.

Verf. 6. Verf. 6. πρόβατα μαλακά — „sunt *oviculae tenellae*, a partu recentes. Ita Cicero de Senectute: *vetulis equis teneros anteponere solemus*. De *pellitis ovibus*, quas latina Casauboni dat interpretatio, vide Varronem de Re Rust. II. 2. — Hæc bene REISKIUS: sed supra modum indulgisse ingenio censendus est, cum dehinc sic legendum coniecit: τῶν εἰθισμένων Ἡρα παρὰ τῆς πόλεως τρέφεται, *quas oves civitas Cynathensium solebat publice Iunoni alere*. Quod quidem τρέφεται voluit, pro τρέφειν, id vero recte fecisset, si ea sententia esset, quam in latina versione Casaubonus expressit, quem & nos temere sumus secuti, *quod genus (ovium) circa urbem solet nasci*. Sed nihil impedit, quo minus genitivum τῶν εἰθισμένων referamus ad τις, *habebat oves delicatas aliquis eorum qui prope urbem consueverant oves alere*. (De pellitis ovibus conf. Casaub. ad Polyb. lib. IV. p. 196. & interpretes Horat. ad lib. II, od. 6, 10.)

Ibid. βιωτικὸν ex Aug. habet etiam ed. 1. in ora & est haud dubie vera lectio, quam & Reiskius probavit. Est autem βιωτικὸν idem fere ac ἰδιωτικὸν, *ad rem familiarem, ad privatum vitæ usum pertinens, res privata*. Vide IV. 37, 8. & XIII. 1, 3. quo loco post κατὰ τὰς οὐσίας ἐνδεόμενους inferenda verba sunt, nostra culpa prætermissa, εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν συναλλαγμάτων. Confer Wesifeling, ad Diodor. Tom. II, p. 611. & Wetttenium ad I. Epist.

Epist. ad Corinth. 6, 3. — *Ibid.* ἐπὶ τὸν αὐτὸν τάφον.
Vide ad vers. 2.

Vers. 8. ἡτοιμάσθαι. Sic ed. 1. Aug. Reg. G. Vefont. *Vers.* 8. ἡτοιμάσθαι, ed. 2 & seq. cum Reg. F. — *Ibid.* προβληθέντες, in *judicium adducti*. conf. Reiskii Ind. Demosth. in *προβάλλεσθαι*.

C A P V T XVIII.

Cap. XVIII.

Vers. 1. τὴν τῶν Μεγαλ. πόλιν Casaub. cum Aug. Reg. *Vers.* 1. F. G. Vefont. τὴν δεest ed. 1. perperam. τὴν Μεγαλ. abfque τῶν habet Vrb. & Vrsin. — *Ibid.* τὸν Φωλαῶν. In hanc scripturam consentiunt omnes, excepto Reg. F. in quo est Φωλαῶν. conf. H. 55, 5. & ibi notata.

Vers. 2. βραχέας. βραχέας Vrb. In latina versione, *Vers.* 2. seq. pro *esse brevissimas*, quæ Casauboni sunt verba, scribe, *sunt admodum esse breves*. — *Vers.* 3. τῆς ἡμέρας καταλαμβανούσης, intellige αὐτὸν, *quum lux ei superveniret*. — *Vers.* 4. ὅς, εἰ κατὰ &c. Sic rectissime dant edd. cum quibus facit (ni fallimur) codex Med. Perperam ὅς εἰ κατὰ Vrb. Aug. Reg. F. G. Vefont.

Vers. 5. ὡς ἐπάνω προέειπον. Vide lib. V. c. 97. — *Vers.* 7. *Ibid.* Μελιταίων recte Casaub. conf. V. 97, 5. & Steph. Byz. Μελιταίων ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vefont. Ex ceteris nil adnotatum. Mox *vers.* 6. Μελιταίων dant iidem Aug. & Regii & Vefont. cum ed. 1. — *Ibid.* ἐπιμένειν, ἐπι μένειν voluit Scaliger; sed probum & Polybianum verbum est ἐπιμένειν, pro simplici μένειν.

C A P V T XIX.

Cap. XIX.

Vers. 1. Νικίας. Conf. Thucyd. lib. VII. c. 50 seq. & *Vers.* 1. Plutarch. in Nicia p. 538 seq. — *Ibid.* τὸ περὶ τὰς Συρ. στρατεύματα. τὰ στρατεύματα solus Vefont. sed & in hoc vera lectio ab eadem manu indicatur intra lineas. — *Ibid.* σελήνης. Mendose ἐλήνης ed. 1. cum Med.

Vers. 2. παρὰ τοῦτο Casaub. cum Vrb. & Vrsino. Cor. *Vers.* 2. rupte πᾶσι τοῦτο ed. 1. cum reliquis codicibus, conf. ad

Verf. 2. VIII. 2, 9. — *Ibid.* κατὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῦ νύκτα ποιησαμένου τὴν ἀναζυγήν. αὐτοῦ, quod habent editiones omnes, utrum ex conjectura ductum sit, an ex msto libro, nescimus. αὐτῷ habent Vrb. Aug. Regii, Vefont. Tubing. & Vrsin. Ceterum non insequente nocte, si Thucydidem audimus Plutarchumque, discessum molitus est Nicias; sed usque ad proximum plenilunium manere constituerat: nec insequente nocte, sed octavo demum die in Syracusanorum pervenit potestatem.

Verf. 3. *Verf.* 3. δυνατός ἦν οὐχ οἶον παραλιπεῖν &c. Particula ἂν adjicias, an minus, parum interest. Sed ad παραλιπεῖν necessàrio desiderari particula negans videtur; & utique οὐχ οἶον οὐ παραλιπεῖν vel οὐχ οἶον μὴ παραλιπεῖν scriptum oportuisse putemus. Prætermitti illa particula utcumque potuisset, si post ἀλλὰ sequeretur negatio; quemadmodum latine dicimus non modo hoc, (pro non modo non hoc,) sed ne illud quidem.

Verf. 4. *Verf.* 4. ἐμπείροις. Mendose ἐμπειροῖς ed. i. invitis nostris mstis. — *Ibid.* μέχρι τῶν προειρημ. Perperam τῶν deest Regiis & Tubing.

Verf. 5. *Verf.* 5. Περὶ δὲ τῆς τῶν κλιμάκων θωραξίας. De hoc argumento dicturum se promiserat lib. V. c. 98. — *Ibid.* τοιοῦτός τις, τις deest Regiis, Vefont. & Tubing.

Verf. 6. *Verf.* 6. οἶων γὰρ ἂν δέκα τινῶν, — „scil. pedum, aut cubitorum, aut orgyrum.“ REISK. — *Ibid.* συμβαίνη. Vide Suidam in Δαψιδων. — *Ibid.* τὰς κλιμακας. Articulum, quem adjiciendum Reiskius monuit, non neglexit Suidas l. c. — *Ibid.* δαψιλῶν recte edd. cum Vrb. & Regiis & Aug. a prima manu. Sic etiam debuit Suidas, apud quem corrupte quidem δαψιδων legitur, quod ex δαφιλῶν ortum. non ex δαψιλῶς.

Verf. 7. *Verf.* 7. τὴν δ' ἀπόβασιν, distantiam vero ab imo muro. — „ἀπόβασις est idem, quod ἀπόστασις τῆς κλιμακος ἐν τοῖς κάτω πρὸς τῷ ἐδάφει μέρεσιν ἀπὸ τοῦ τείχους.“ REISK. — Vide ad VIII. 6, 4. Dubitatio vero, quæ de mensuratione ratione, hic & verf. præced. tradita, oborta Reiskio erat,
nem-

eminem turbabit geometricarum rationum paululum petitum. — *Ibid.* γίνονται. Perperam γίνονται ed. 1. Reg. F. G. Vefont. — *Ibid.* ὀρθότεραι. ὀρθώτεραι ed. 1. Aug. Regii, Vefont.

Vers. 8. ὕψους. ὕψος ed. 1. Reg. F. & Reg. G. a secunda *Vers.* 8. manu. Sic & Vefont. in contextu, sed ὕψους intra lineas. — *Ibid.* ἐπιπέδοις correxit Casaub. ὑποπέδοις ed. 1. consentientibus omnibus msstis. — *Ibid.* πολυπραγμαεῖν τὰ κατὰ τῶν μαθηματικῶν, τραβᾶτε, discere ea, quæ raduntur a Mathematicis. Sic ex Casauboni emendatione, quæ specie non caret, & analogiæ est consentanea. lectius vero, iudice Reiskio, abest τὰ ab edit. 1. cum qua consentiunt scripti libri omnes, nisi forte articulum agnoscit unus codex Med. e quo nihil notavit Gronovius. — πολυπραγμαεῖν κατὰ τινος (ait REISKIUS) est, *aliquid ab aliquo sedulo diligenanterque percunclando requirere, sciscitari.* — Sic igitur ad πολυπραγμαεῖν intelligendum uerit αὐτὸν, scil. τὸν πρόπον τῆς λήψεως, & sententia erit: *ui cum discere uolent a Mathematicis.*

CAPUT XX.

Cap. XX.

Vers. 1. γογωμετρημένοις correxit Casaub. γογωμετρη- *Vers.* 1. μένοι ed. 1. Aug. Regii, Vefont. putamus & ceteri codd. — *Ibid.* τελείως Casaub. cum msstis nostris. τελείως ed. 1.

Vers. 3. τὸ περιλαμβανόμενον τῇ στρατοπέδει *Vers.* 3. ζῳρίον, spatium vel area quam occupant vel comprehendunt castra. Vtique mendosum est περιλαμβανόμενον, quod h. l. habent vulgo omnes, scripti & impressi. Conf. V. 14, 2. ubi in eadem fere connexionione περιβαλομένων correxerat Casaubonus, pro περιβαλομένων, quod tamen ibi ueneri debebat & a nobis revocatum est. — *Ibid.* κατὰ λόγον recte Casaub. cum ora ed. 1, & ora Aug. ab antiqua manu; sic uero & Med. in contextu, ni fallimur, & codex Vrfini. κατ' ἄλλογον ed. 1, & Aug. in contextu Urb. Regii, Vefont. Tubing. Conf. ad VIII. 2, 6.

Verf. 4.

Verf. 4. ἐν τοῖς περὶ τὰς Τάξεις ὑπομνήμασιν. παρὰ
cum περὶ commutatum, cum perſæpe aliàs, tum modo
 nunc verf. præced. vidimus, in παραλαμβανόμενον pro πα-
 ριλαμβανόμενον. Commodiffime autem τὰ περὶ τὰς Τάξεις
 ὑπομνήματα *commentarios* Ταξικος latine reddi poſſe puta-
 vimus. Sunt enim αἱ τάξεις non ſolum *ratio inſtruiendæ aciei*,
 ut III. 72, 11. & c. 109, 2. (quæ proprie ἡ παράταξις di-
 citur, VI. 26, 11. & perſæpe aliàs) ſed omnes eæ partes,
 circa quas verſatur ipſa illa ars, quam vulgatiſſimo voca-
 bulo τὴν Τακτικὴν vel τὰ Τακτικὰ vocant Græci: quas
 partes ſuccincte enumeravit Aelianus, *Tactic.* c. 4. Quare
 ipſi commentarii Τακτικοὶ five *Ars* Τακτικὴ Aeliani, in vetu-
 ſiſſimis quidem exemplaribus, hunc titulum habent, περὶ
 ſτρατηγικῶν Τάξεων. Quod autem ὑπομνήματα dicit
 Polybius, id eſt, *Commentarios*; (non τὸν περὶ τὰς
 Τάξεις vel περὶ τῶν Τάξεων λόγον, quemadmodum *diſſer-
 tationem de forma Reipublicæ Romanæ*, libro ſexto Hi-
 ſtoriarum Inſertam, τὸν περὶ τῆς Ρωμαίων πολιτείας λόγον
 vocat V. 111, 10.) ſatis ſignificare videtur, *peculiarè ſcri-
 pto Præcepta Τακτικῆς artis a ſe eſſe expoſita*: quod ſcri-
 ptum etiam diſerte laudatum videmus ab Aeliano & Ar-
 riano in Τακτικῶν. Vide *Testimonia Veterum de Scriptis*
 Polybii, collecta a nobis Tom. V. p. 24 ſq. Dubitavera-
 mus aliquantiſper, recte ne περὶ τὰς Τάξεις in accuſativo
 dicatur, cum περὶ τῶν Τάξεων dicendum videri poſſet:
 ſed bene id habet, eademque ratione dictum eſt, qua ὁ
 περὶ τὰς ἀπαιτίας καὶ κτίσεις τρόπος IX. 1, 4. & ὁ περὶ τὰς
 πράξεις ibidem; & τὰ περὶ τὰς γενεαλογίας καὶ μύθους IX.
 2, 1. & ſexcenta id genus alia. Lectionem illam περὶ Πα-
 ρατάξεων, quam nullus codex in contextu habet, ingenio
 docti alicujus viri deberi, qui mendofam eſſe ſcripturam
 librorum παρὰ τὰς Τάξεις vidiffet, ſatis intelligitur. Et in
 commentariis περὶ Παρατάξεως, id eſt, *de inſtruiendæ aciei*,
 ne proprius quidem locus futurus erat, de his rebus, quas
 hic dicit, commentandi.

Verf.

Verf. 5. Οὐ γὰρ οἴομαι τοῦτό γε μετρίως ἡμῖν ἐποίσειν ὑδὲνα, διότι &c. Perperam ὑμῖν, pro ἡμῖν, habent Regii & Vefont. In ὑποίσειν vero consentiunt scripti & editi omnes; nisi quod unus Reg. G. corruptissime prorsus ὑποίσειν habet. Verba, autem ista sic vertit Casaubonus: *ne me enim fore arbitror, qui modestia quadam nobis objiciant.* Et Ernestus in Lexic. Polyb. ὑποφέρειν τι τινί, interpretatus est *objicere, excipere.* Ac sane, sive ὑποίσειν sive ἐποίσειν legamus, de notione verbo istī h. l. subjecta non dubitare nos finit connexio sermonis. Iam vero verbo quidem ὑποφέρω ab Henr. Stephano in Thes. Gr. Ling. cum Guil. Budæo videmus hanc significationem tribui, *objicia, exprobo.* At unicus locus, ad quem hi provocant, est ille Herodiani, Historiar. II. 5. ubi vulgo sic legitur: *ὡς, εἰ τι ὑποπτέυετε, ἀτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα.* sed ibidem non solum Andr. Schotti codex mssus ἐπιφέρειν, non ὑποφέρειν, dabat, verum in eadem scripturam ἐπιφέρειν probatissimi quique codices, Vindobonensis, Tenetus, & Bavaricus, quem ipsi contulimus, consentiunt. Quæ scriptura, monente etiam Andr. Schotto, non dubie auctori Herodiano jam pridem restitui debuerat. Nam ὑποφέρειν τί τινί, *objicere alicui aliquid, culam in aliquem conferre,* nusquam aliàs, quod sciamus, reperitur: vulgatissima vero dictio est, & Polybio juxta cum optimis quibusque scriptoribus frequentata, *αἰτίαν, διαβολήν, ὑπόννοιαν, ἔγκλημα (& similia) ἐπιφέρειν τινί.* vide II. 5, 4. V. 41, 3. &c. Quare quo frequentius & aliàs πὸ & ἐπὶ permutata inter se a librariis novimus, eo minus dubitandum duximus, quin ἐπιφέρειν hoc loco restitueremus Polybio. Ceterum, adverbio μετρίως quamnam notionem nunc subjicerit scriptor, haud fatis adparet. Casauboni quidem istam interpretationem, *modestia quadam,* sive ferendam esse, nemo putamus dubitaverit. Miramur tantum relictum esse hunc locum a Reiskio. Ernestus in Lexico Polyblano, hunc ipsum locum citans, μετρίως *facile, tenere* exponit: quæ commodissima sane foret sententia,

Verf. 5.

Verf. 4. *tentia, id quidem neminem puto mihi facile (vel temere) obiecturum; sed exempla hujus usus requirimus, quæ nūquam comparent. Nos hunc nostrum locum conferentes cum illo, quem XVII. 15, 4. legimus, putavimus, μετρίως Polybium dixisse pro convenienter, recte, cum ratione, jure aliquo, merito; eadem prorsus ratione, qua latine, modo ac ratione, dicimus, pro bono modo, recte, convenienter.*

Ibid. τοὺς ὀρεγομένους αὐτῆς recte Casaub. ταὺς ὀρεγομένην ed. 1. cum mssis nostris.

Verf. 6. *Verf. 6. χάριν τῆς ἐν ἐκάστοις ἐπιφάσεως, ostentationis causa; ut in eorum quoque gloriari aliquis possit. In eadem sententiam commode Casaubonus: ad inanem duntaxat speciem. Nescimus vero quid Ernestus spectarit, cum in Lexic. Polyb. hunc locum citans scripsit, ἡ ἐν ἐκάστοις ἐπιφασίς, judicium de singulis rebus. Vocabulum ἀπέφασίς obversatum fuisse animo docti viri videtur. — Ibid. στομυλλίας correxit Casaub. Et sic habet cod Vefont. στομυλλίας, per e breve, edit. 1. cum Aug. & Regiis: fortasse ne id quidem male. — Ibid. καλύ τι μᾶλλον ἀποδοκιμάζων. Adverbium μᾶλλον non ad πᾶν referendum, ut πολὺ μᾶλλον sit multo magis: sed constructio verborum in hunc modum intelligenda, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἀποδοκιμάζων καλύ τι, id est, ego vero potius valde improbens &c. Quæ notione, potius, quin potius, immo vero, passim illam particulam frequentat noster, ut II. 56, 2. II. 71, 1. IX. 33, 4. &c. quo & pertinere videtur I. 55, 7.*

Ibid. Post ἐπιτάττειν, monente etiam Reiskio, comma interposuimus, quo magis adpareret ratio constructionis; ad quam non satis attendens Casaubonus, alienam Polybio sententiam adfinxit, cum græca verba inde a παρακλήσεως δὲ ita vertit: sic etiam præcipiendῆς, ut necessaria præsidia earum rerum quas usus quotidianus postulat, aliquanto longius repetantur, acerrimus sim auctor. — Ibid. Φιλοτιμότητος. In ω longum & hoc loco & verf. 9. consentiunt cum editis codices nostri omnes; cum tamen, ex præ-

præceptis grammaticis, præcedens syllaba longa τῖ necessario ο breve requireret. — *Ibid.* Φιλοτιμότητος εἰμι καὶ κατασκευάζων. Languere videri potest καὶ κατασκευάζων, post φιλοτιμότητος. quod fortius est. Id putamus spectans leiskius, Φιλοτιμότητος εἰμι κατασκευάζων legendum suspicatus est; sed minus etiam concinna ac prorsus inusitata videbatur periphrasis huiusmodi, εἰμι κατασκευάζων, το κατασκευάζω. Cogitaveramus Φιλοτιμότητος εἰμι κατασκευάζων, ut participium penderet a nomine Φιλοτιμότητος. sed ne hoc quidem satis placuit: itaque in vulgata adque-

Vers. 6.

Vers. 7. ἢ τοὺς ἀθλητικῆς restituimus ex mssis nostris *Vers.* 7. *lug.* Regiis, Vefont. & Tubing. ἢ τῆς ἀθλητικῆς dabant ed. — *Ibid.* τὸ τέλος ἑκατέρου τῆς τῶν προειρημ. συναρτίας. — „Legendum transpositis vocabulis τῆς ἑκατέρου. ἔλος reedit ad artem saltandi & tibiis canendi: τῶν προειρημένων reedit ad rythmos, præcepta musica & palæstrica exercitia.“ REISKIUS. — At, interjecta particula ἢ, istinxerat Polybius τοὺς ὀρχηστικῆς & τοὺς ἀθλητικῆς ἐπιτελεῖν, quare τὸ τέλος ἑκατέρου ad utramque harum ar-
των referendum videtur.

Vers. 8. ἀσχάλλειν recte Casaub. cum Aug. & Vrfino. *Vers.* 8. *erperam* ἀσχάλλειν ed. I. Regii, Vefont. putamus & Vrb. — *Ibid.* εἰ δεήσει τῶν ἐκτὸς ἐπιτηδευμάτων μέχρι τινὸς ἀναλαμβάνειν, si alias nonnullas artes, extrinsecus adiungendas, oportet ipsos aliquatenus delibare. ἀναλαμβάνειν τὰς τέχνας, ἔ, *addicere, attingere, tractare artes*; quo pertinet iam fortasse illa phrasίς ἀναλαμβάνειν βιβλίον, *attingere, tractare, legere librum*, III. 9, 2. & alibi. Sed cum quarto usu, non cum secundo, construitur illud verbum. Quare I. videri poterat, ad τῶν ἐκτὸς ἐπιτηδευμάτων intercis-
se aut intelligendum esse pronomen τὶ vel τινά. Sed, nos ratio fallit, pendet ille genitivus τῶν ἐπιτηδευμάτων phrasίς μέχρι τινὸς, & ἀναλαβεῖν μέχρι τινὸς τῶν ἐπιτηδευμάτων idem valet ac ἀναλαβεῖν τὰ ἐπιτηδεύματα μέχρι τινὸς sc. μέρος, sive ἀναλαβεῖν μέρος τι τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Vers.

Vers. 9.

Vers. 9. τοὺς περὶ τὰς βαναύσους τέχνας ἀσκούντας. — Subaudi ἕκαστους aut τὰ σώματα. Solent Græci ἀσκεῖν in activo pro ἀσκειῖσθαι usurpare. vid. Dion. Chrysof. p. 616, 3. Arrian. Differt. Epict. p. 253. ult. & p. 399, 1. Dion. Cass. p. 922, 66. & p. 1111, 8. Diodor. Sic T. I. p. 153, 22. Ipsi Latini *exercere* simpliciter dixerunt pro *exercere se*, ut apud Ciceronem de Orat. II. 71. ut *M. Lepidus, cum cæteris in campo exercentibus, in herba ipse recubisset*; ubi male editio Pearcii ad *cæteris* addit *se*“ REISKIUS. — Eodem modo verbo composito utitur Polyb. I. 63. 9. ἐν τοιοῦταις πράγμασιν ἐνασκήσαντες. Dicunt autem promiscue ἀσκεῖν τέχνην, & ἀσκεῖν (scil. ἑαυτὸν, aut τὸ σῶμα, aut τὴν ψυχὴν) περὶ τέχνην, & ἀσκεῖν (τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν vel ἑαυτὸν) πρὸς τι, velut apud Xenoph. II. 1, 20. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Eademque ratione cognatæ significationis verbum ἐκπονεῖν non modo cum accusativo construitur, ut ἐκπονεῖν τὰ καλὰ, ἐκπονεῖν τὸ σῶμα, ἐκπονεῖν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ περὶ τοὺς θεούς, (quam in partem exempla collecta vide a Zeunio in Indice Græcitatæ ad Xenoph. Cyropæd.) verum etiam absolute, id est, non diferte expresso accusativo, ἐκπονεῖν πρὸς τι, ut apud eundem Xenoph. in Memorab. Socr. lib. II. c. 4, 13. ἢ βόμην ἀσκήσασαι, ἢ πρὸς μάθησιν ἐκπονῆσασαι (nempe τὴν ψυχὴν vel ἑαυτὴν, quoniam præcessit hoc ipsum nomen ἢ ψυχῆ.) Quod eo monuimus, quoniam in prædicto Xenophontis loco præter rationem (ut nobis quidem persuasum est) eruditus editor, quem paulo ante nominavimus, mendosam judicans vulgatam scripturam, aut τὰ πρὸς μάθησιν legendum statuit, aut (quod ipse prætulit ediditque) προσμάθησιν (una voce) ἐκπονῆσασαι.

Ibid. προκυρουμένων. Monuerat Reiskius, aut delendum esse articulum τῶν, quem ante προκυρουμένων repetunt vulgo editi cum msstis, aut addendum πάντων vel ἄλλων. Haud dubie tollendus fuit, quem inferuit imperitia hominis, qui connexionem sermonis non habuerat perspectam. Satis adparet naturalis ordo constructionis, τῶν

προκυ-

προαιρουμένων διαφέρειν περὶ τὰ κάλλιστα, Magis commu-
pte, quam ceteri, Reg. F. & Tubing. dant τῶν προαιρου-
μένων διαφέρειν. — *Ibid.* ὁμολογήσεις scripsimus cum Reg.
& Vefont. Perperam ὁμολογήσεις edd. ὁμολογήσεις Reg. li.

C A P V T XXI.

Cap. XXI.

Verf. 1. Οἱ δὲ πλείστοι &c. — „Fragmentum hoc *Verf. 1.*
universè quidem cum superioribus cohæret: sic tamen, ut
intermedia quædam defint; quod apparet e verbo προαιρου-
μένων, quod redit ad πόλεων. id tamen non præceffit.“
REISKIUS. — Plerique codices mssti Fragmentum hoc
a superiori distinguunt.

Verf. 4. τούτου δ' ἔστιν αἴτιον. Sic correxit Casaub. *Verf. 4.*
cum quo nescimus an faciat Med. e quo nil notatum. Ex
codice Vrbinatè nunc & abhinc nihil amplius proferre nô-
bis licet, nisi quæ Casaubonus in ora Basileensi adnotavit:
quæ a Spalsetto nobiscum ex illo codice communicata sunt,
non ultra caput proxime præcedens progrediuntur.

Verf. 5. ἐκπλήττωσαι &c. — „Forte sic ordinanda *Verf. 5.*
sunt verba: ποτὲ μὲν ἐκπλήττωσαι, θαυμάζοντας, εἰ δυνα-
τόν.“ REISKIUS.

Verf. 7. ἀδίκημα. — „Recte reddidit Casaubonus ἀδί- *Verf. 7.*
κημα per vocabulum *error*. τὸ δίκαιον sæpe *verum* & *re-*
ctum est. vide Kypke T. I. p. 374. Observv. ad N. T. Adeo-
que ἀδίκημα est aberratio a vero, etiam in opinatione.“
REISKIUS. — *Ibid.* περὶ τὰς τῶν πόλεων ἀποφάσεις
περὶ τὰς τῶν πόλεων ὑπὲρ τῶν ὀρεινῶν πόλεων ἀποφάσεις
suspicatus est idem Reiskius. Possis minori molitione
περὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀποφάσεις conjicere. Sed ne
hac quidem novatione opus videtur. Bene habet vulgata
scriptura, intelligenda per ellipsin præpositionis *περὶ*, quæ
ad τῶν πόλεων omissa est, ne bis eadem vox concurreret. Si-
millima ratione Diodorus Siculus lib. I. c. 6. ait: *περὶ τῶν*
μυθολογουμένων ἐκάστου τῶν ἀθανάτων, τὰ μὲν πολλὰ συν-
τάξασθαι τερασμόμεθα, id est, de eis quæ de υπομοχθε deo-
γυμῶ

Verf. 7. *καὶ τὰς φησὶς παραγγελλοῦνται &c.* Iurares, scribendum fuisse ὑπὲρ vel περὶ ἐκάστου.

Ibid. πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι. Aut πλείουσιν οἰκίαις legendum contendit Reiskius, aut πλείους οἰκίας ὑπολαμβάν. κατέχειν, in activa verbi forma. — Nisi forte κατέχεσθαι in medio genere haud incommode ponitur, pro in se se comprehendere.

Verf. 8. *Verf. 8.* τὰς οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν. Non satis liquet, quid sit quod dicit οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν, domos vel aedes aedificationum aut aedificiorum. An οἰκοδομίας dicit integras series aedificiorum, insulas, domos complures continentes? An verborum sententia non alia nisi hæc est: nos enim in aedificando aedes eriguntur ad lineam, quæ inclinationi soli ad rectos angulos insistit? Reiskius putavit, pro οἰκοδομιῶν sententiam postulare ὄρεινῶν, vel βουνοῶν, aut ἐν βουνοῖς ὠκοδομημένων. Eodem jure dicere liceret sententiam requirere τὰ τεῖχος τῶν οἰκιῶν, πυλῶν aedium. Nos quidem nihil immutare ausimus. Quod vero deinde pro μὴ τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἐδάφων Reiskius scribendum contendit μὴ ἐν τοῖς κλίμασι τῶν ἐδάφων, haud dubie fefellit virum doctum conjectura; & nihil facit ad illius stabilendam sententiam, quod paulo post τὰς ἐν τοῖς κλίμασιν οἰκίας scribit Polybius. Recte vero ἐγκλίμασι habent h. l. editi, pro mendoso ἐγκλήματι quod est in Aug. Regiis & Vefont. — *Ibid.* οἰκοδομεῖσθαι. Possis ἐνοικοδομεῖσθαι conjicere, ut ab hoc verbo pendeant dativi τοῖς ἐγκλίμασι & τοῖς ἐπιπέδοις. Nunc iidem dativi pendebunt a verbis πρὸς ὄρθας. — *Ibid.* βεβηκέναι, stare, insistere. conf. VIII. 6, 10. & Adnot. ad VIII. 6, 4.

Verf. 9. *Verf. 9.* Γνοίη δ' ἂν τις ἐκ τοῦ Φαινομένου παιδικῶς ὅπως (sive παιδικῶς πῶς malueris) τὸ λεγόμενον. In latina versione præterit hæc verba Casaubonus; nec defectum (ut passim aliàs fecit) supplevit Gronovius. In eisdem interpretandis, ab auctoris sententia plurimum aberravit Reiskius, græca tali modo constituenda suspicatus: Γνοίη δ' ἂν τις ἐκ μὲν τοῦ Φαινομένου παιδικῶς, ἀλλ' ὅμως, τὸ λεγόμε-

λεγόμενον. Nobis sententia Polybii haud obscura videtur; in verbis non omnia ad liquidum perducta sunt. Recte Casaubonus παιδικῶς edidit, cum παιδικῶς daret editio 1. cum msstis. In ὅμως, quod nullo modo videtur esse huius loci, cum editis consentit Aug. ὅπως ex ingenio, ut ipse ait, rescribere iusserat Vrsinus; id ipsum vero exhibuerunt codices nostri Regii, Vfont. & Tubing. e quibus adoptavimus. Iam non aliud quidem in promptu habemus exemplum, ubi ὅπως eadem ratione, qua enclitica particula πως usurpetur: sed quemadmodum ὅπως sæpe idem fere quod πῶς valet, sic & eandem vim ac enclitica particula πως poterit habere. Igitur παιδικῶς ὅπως fuerit puerili quadam ratione. ἐκ τοῦ Φαινόμενου est ex eo quod adparet, quod manifestum est. Et totius sermonis hæc fuerit sententia: *Cognoscat vero aliquis ex eo quod vel puerili quadam ratione cuius adparet; ex ratione que vel pueris perspicua atque evidens est.* Sic XVII. 1, 12. ἀπλοῦν λόγον καὶ Φαινόμενον dicit sermonem simplicem atque planum, perspicuum, facile omnibus intelligendum, nihil reconditi habentem.

Vers. 10. εἰ γὰρ νοήσαι τις. Sic recte Casaub. & seqq. Vers. 10. In νοήσαι consentiunt Vrb. Aug. Regii, Vfont. Tubing. Mendose νοήσας ed. 1. & Med. νοήσει præter rationem voluit Reiskius. τις carent Aug. Regii, & Vfont. sed habent cum editis Vrb. & Med. item Aug. in ora ab antiqua manu. Quod si ab omnibus abesset, non magnopere desiderassemus: sed oblatum a probis codicibus, & jam receptum ab editoribus, loco nolimus movere. — *Ibid.* εἰς ὕψος ἀνατεταμέναι τὰς ἐν τοῖς κλίμασιν οἰκίας. Ante εἰς ὕψος scripti omnes cum editis articulum τὰς ponunt, quem eundem deinde repetunt iidem scripti libri ante ἐν τοῖς, excepto Med. qui habet τὰς εἰς ὕψος ἀνατ. καὶ ἐν τοῖς, quod eodem modo habuisse videtur codex Hervagii. Hinc τὰς εἰς ὕψος servavit editor, καὶ vero ante ἐν τοῖς deleuit, & eodem modo posteriores editores. Nobis Polybiano stylo convenientius visum est, delere cum Reiskio articulum

- Verf. 2.** VIII. 2, 9. — *Ibid.* κατὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῦ νύκτα ποιησαμένου τὴν ἀναζυγήν. αὐτοῦ, quod habent editiones omnes, utrum ex conjectura ductum sit, an ex msto libro, nescimus. αὐτῷ habent Vrb. Aug. Regii, Vefont. Tubing. & Vrsin. Ceterum non insequente nocte, si Thucydidem audimus Plutarchumque, discessum molitus est Nicias; sed usque ad proximum plenilunium manere constituerat: nec insequente nocte, sed octavo demum die in Syracusanorum pervenit potestatem.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* δυνατὸς ἦν οὐχ οἶον παραλιπεῖν &c. Particula ἄν adjicias, an minus, parum interest. Sed ad παραλιπεῖν necessario desiderari particula negans videtur; & utique οὐχ οἶον οὐ παραλιπεῖν vel οὐχ οἶον μὴ παραλιπεῖν scriptum oportuisse putemus. Prætermitti illa particula utcumque potuisset, si post ἀλλὰ sequeretur negatio; quemadmodum latine dicimus non modo hoc, (pro non modo non hoc,) sed ne illud quidem.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* ἐμπείροις. Mendose ἐμπειροῖς ed. 1. in vitis nostris mastis. — *Ibid.* μέχρι τῶν προειρημ. Perperata τῶν deest Regii & Tubing.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* Περὶ δὲ τῆς τῶν κλιμάκων θεωρίας. De hoc argumento dicturum se promiserat lib. V. c. 98. — *Ibid.* τοιοῦτός τις, τις deest Regii, Vefont. & Tubing.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* οἷον γὰρ ἂν δέκα τινῶν, — „scil. pedum, aut cubitorum, aut orgyiarum.“ REISK. — *Ibid.* συμβαίνη. Vide Suidam in Δαψίδων. — *Ibid.* τὰς κλίμακας. Articulum, quem adjiciendum Reiskius monuit, non neglexit Suidas l. c. — *Ibid.* δαψιλῶν recte edd. cum Vrb. & Regii & Aug. a prima manu. Sic etiam debuit Suidas, apud quem corrupte quidem δαψίδων legitur, quod ex δαφιλῶν ortum. non ex δαψιλῶς.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* τὴν δ' ἀπόβασιν, distantiam vero ab imo muro. — „ἀπόβασις est idem, quod ἀπόστασις τῆς κλίμακος ἐν τοῖς κατὰ πρὸς τῷ ἐδάφει μέρεσιν ἀπὸ τοῦ τείχους.“ REISK. — Vide ad VIII, 6, 4. Dubitatio vero, quæ de mensuratione ratione, hic & verf. præced. tradita, oborta Reiskio erat,
- nemi-

neminem turbabit geometricarum rationum paululum peritum. — *Ibid.* γίνονται. Perperam γίνονται ed. 1. Reg. F. G. Vefont. — *Ibid.* ὀρθότερα. ὀρθώτερα ed. 1. Aug. Regii, Vefont.

Verf. 8. ἕψους. ἕψος ed. 1. Reg. F. & Reg. G. a secunda *Verf.* 8. manu. Sic & Vefont. in contextu, sed ἕψους intra lineas. — *Ibid.* ἐπιπέδοις correxit Casaub. ὑποπέδοις ed. 1. consentientibus omnibus mssis. — *Ibid.* πολυπραγμανεῖν τὰ παρὰ τῶν μαθηματικῶν, τραχίστε, δύσκολα, quæ traduntur a Mathematicis. Sic ex Casauboni emendatione, quæ specie non caret, & analogiæ est consentanea. Rectius vero, iudice Reiskio, abest τὰ ab edit. 1. cum qua consentiunt scripti libri omnes, nisi forte articulum agnoscit unus codex Med. e quo nihil notavit Gronovius. — „πολυπραγμανεῖν παρὰ τινος (ait REISKIUS) est, aliquid ab aliquo sedulo diligenterque percunstando requirere, sciscitari.“ — Sic igitur ad πολυπραγμανεῖν intelligendum fuerit αὐτὸν, scil. τὸν πρόπον τῆς λήψεως, & sententia erit: qui cum discere volent a Mathematicis.

CAPUT XX.

Cap. XX.

Verf. 1. γεωμετρημέναυ correxit Casaub. γεωμετρ- *Verf.* 1. κέναυ ed. 1. Aug. Regii, Vefont. putamus & ceteri codd. — *Ibid.* τελείως Casaub. cum mssis nostris. τελῶς ed. 1.

Verf. 3. τὸ περιλαμβανόμενον τῇ στρατοπέδει *Verf.* 3. χωρίον, spatium vel area quæ occupant vel comprehendunt castra. Vtique mendosum est παραλαμβανόμενον, quod h. l. habent vulgo omnes, scripti & impressi. Conf. V. 24, 2. ubi in eadem fere connexionione περιλαμβομένων correxerat Casaubonus, pro περιβαλόμενων, quod tamen ibi teneri debebat & a nobis revocatum est. — *Ibid.* κατὰ λόγον recte Casaub. cum ora ed. 1. & ora Aug. ab ant. manu; sic vero & Med. in contextu, ni fallimur, & codex Vrfini. κατ' ἄλλογον ed. 1. & Aug. in contextu Urb. Regii, Vefont. Tubing. Conf. ad VIII. 2, 6.

Verf. 4.

Verf. 4. ἐν τοῖς περὶ τὰς Τάξεις ὑπομνήμασιν. παρὰ
cum *περὶ* *commutatum, cum* *perſæpe* *aliàs, tum* *μοδο*
nunc *verf. præced. vidimus, in παραλαμβανόμενον* *pro* *πε-*
ριλαμβανόμενον. Commodiffime *autem τὰ περὶ τὰς Τάξεις*
ὑπομνήματα *commentarios Ταβίους* *latine* *reddi* *poſſe* *puta-*
vimus. Sunt enim αἱ τάξεις *non ſolum* *ratio* *inſtruendæ* *aciæ,*
ut *III. 72, 11. & c. 109, 2. (quæ* *proprie ἡ παράταξις* *di-*
citur, VI. 26, 11. & perſæpe *aliàs) ſed* *omnes* *eæ* *partes,*
circa *quas* *verſatur* *ipſa* *illa* *ars, quam* *vulgatiſſimo* *voca-*
bulo τὴν Τακτικὴν *vel τὰ Τακτικά* *vocant* *Græci: quas*
partes *ſuccinctè* *enumeravit* *Aelianus, Tactic. c. 4. Quare*
ipſi *commentarii* *Tacticici* *ſive* *Ars* *Tactica* *Aeliani, in* *vetu-*
ſtiſſimis *quidem* *exemplaribus, hunc* *titulum* *habent, περὶ*
στρατηγικῶν Τάξεων. Quod *autem ὑπομνήματα* *dicit*
Polybius, id eſt, Commentarios; (non τὸν περὶ τὰς
Τάξεις *vel* *περὶ τῶν Τάξεων λόγου, quemadmodum diſpra-*
tationem de forma Reipublicæ Romanæ, libro *ſexto* *Hi-*
ſtoriarum *inferſtam, τὸν περὶ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας λόγον*
vocat *V. 111, 10.) ſatis* *ſignificare* *videtur, peculiari ſcri-*
pto Præcepta Tactica artis a ſe eſſe expoſita: quod ſcri-
ptum *etiam* *diſerte* *laudatum* *videmus* *ab* *Aeliano* *&* *Ar-*
riano *in* *Tacticis. Vide* *Teſtimonia* *Veterum* *de* *Scriptis*
Polybii, collecta *a* *nobis* *Tom. V. p. 24 ſq. Dubitavera-*
mus *aliquantiſper, recte* *ne* *περὶ τὰς Τάξεις* *in* *accuſativo*
dicatür, cum *περὶ τῶν Τάξεων* *dicendum* *videri* *poſſet:*
ſed *bene* *id* *habet, eademque* *ratione* *dictum* *eſt, qua* *ὁ*
περὶ τὰς ἀπαικίας καὶ κτίσεις τρόπος *IX. 1, 4. & ὁ* *περὶ τὰς*
πράξεις *ibidem; & τὰ* *περὶ τὰς γενεαλογίας καὶ μύθους* *IX.*
2, 1. & ſexcenta *id* *genus* *alia. Lectionem* *illam* *περὶ Πα-*
ρατάξεων, quam *nullus* *codex* *in* *contextu* *habet, ingenio*
docti *alicujus* *viri* *deberi, qui* *mendoſam* *eſſe* *ſcripturam*
librorum *παρὰ τὰς Τάξεις* *vidiſſet, ſatis* *intelligitur. Et* *in*
commentariis *περὶ Παρατάξεως, id eſt, de inſtruendæ* *aciæ,*
ne *proprius* *quidem* *locus* *futurus* *erat, de* *his* *rebus, quas*
hic *dicit, commentandi.*

Verf.

Vers. 5. Οὐ γὰρ οἶμαι τοῦτό γε μετρίως ἡμῖν ἐποίσειν οὐδένα, διότι &c. Perperam ὑμῖν, pro ἡμῖν, habent Regii & Vefont. In ὑποίσειν vero consentiunt scripti & editi omnes; nisi quod unus Reg. G. corruptissime prorsus ἐποιήσειν habet. Verba, autem ista sic vertit Casaubonus: *neque enim fore arbitror, qui modestia quadam nobis objiciant.* Et Ernestus in Lexic. Polyb. ὑποφέρειν τι τινι, interpretatus est *objicere, excipere.* Ac sane, five ὑποίσειν five ἐποίσειν legamus, de notione verbo isti h. l. subjecta non dubitare nos finit connexio sermonis. Iam vero verbo quidem ὑποφέρω ab Henr. Stephano in Thes. Gr. Ling. cum Guil. Budæo videmus hanc significationem tribui, *objicia, exprobo.* At unicus locus, ad quem hi provocant, est ille Herodiani, Historiar. II. 5. ubi vulgo sic legitur: *ὡς, εἰ τι ὑποπτέυετε, ἐτέροις ὑποφέρειν τὸ ἐγκλημα.* Sed ibidem non solum Andr. Schotti codex msstus ἐπιφέρειν, non ὑποφέρειν, dabat, verum in eandem scripturam ἐπιφέρειν probatissimi quique codices, Vindobonensis, Venetus, & Bavaricus, quem ipsi contulimus, consentiunt. Quæ scriptura, monente etiam Andr. Schotto, haud dubie auctori Herodiano jam pridem restitui debuerat. Nam ὑποφέρειν τί τινι, *objicere alicui aliquid, culpari in aliquem conferre,* nusquam aliàs, quod sciamus, reperitur: vulgatissima vero dictio est, & Polybio juxta cum optimis quibusque scriptoribus frequentata, *αἰτίαν, διαβολήν, ὑπόνοιαν, ἐγκλημα (& similia) ἐπιφέρειν τινι.* vide III. 5, 4. V. 41, 3. &c. Quare quo frequentius & aliàs ὑπὸ & ἐπι permutata inter se a librariis novimus, eo minus dubitandum duximus, quin ἐπιφέρειν hoc loco restitueremus Polybio. Ceterum, adverbio μετρίως quamnam notionem nunc subjicerit scriptor, haud fatis adparet. Casauboni quidem istam interpretationem, *modestia quadam,* vix ferendam esse, nemo putamus dubitaverit. Miramur intactum relictum esse hunc locum a Reiskio. Ernestus in Lexico Polyblano, hunc ipsum locum citans, μετρίως facile, temere exponit: quæ commodissima sane foret sententia,

Verf. 4. *tentia, id quidem neminem puto mihi facile (vel temere) obiecturum; sed exempla hujus usus requirimus, quæ nūquam comparent. Nos hunc nostrum locum conferentes cum illo, quem XVII. 15, 4. legimus, putavimus, μετρίως Polybium dixisse pro convenienter, recte, cum ratione, jure aliquo, merito; eadem prorsus ratione, qua latine, modo ac ratione, dicimus, pro bono modo, recte, convenienter.*

Ibid. τοὺς ὀρεγομένους αὐτῆς recte Casaub. τοὺς ὀρεγομένους αὐτῆν ed. 1. cum mæstis nostris.

Verf. 6. *Verf. 6. χάριν τῆς ἐν ἐνάτοις ἐπιφάσεως, ostentationis causa; ut in eorum quoque gloriari aliquis possit. In eadem sententiam commode Casaubonus: ad inanem dantaxat speciem. Nescimus vero quid Ernestus spectarit, cum in Lexic. Polyb. hunc locum citans scripsit, ἡ ἐν ἐνάτοις ἐπιφασίς, judicium de singulis rebus. Vocabulum ἐπιφασίς obversatum fuisse animo docti viri videtur. — Ibid. στομυλλίας correxit Casaub. Et sic habet cod Vefont. στομυλλίας, per σ breve, edit. 1. cum Aug. & Regiis: fortasse ne id quidem male. — Ibid. καλύ τι μᾶλλον ἀποδοκιμάζων. Adverbium μᾶλλον non ad πολὺ referendum, ut πολὺ μᾶλλον sit multo magis: sed constructio verborum in hunc modum intelligenda, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἀποδοκιμάζων καλύ τι, id est, ego vero potius valde improbens &c. Quæ notione, potius, quin potius, immo vero, passim illam particulam frequentat noster, ut II. 56, 2. II. 71, 1. IX. 23, 4. &c. quo & pertinere videtur I. 55, 7.*

Ibid. Post ἐπιτάττειν, monente etiam Reiskio, comma interposuimus, quo magis adpareret ratio constructionis; ad quam non satis attendens Casaubonus, alienam Polybio sententiam adfixit, cum græca verba inde a παρακλήσεως δὲ ita vertit: sic etiam præcipiendῆς, ut necessaria præsidia earum rerum quas usus quotidianus postulat, aliquanto longius repetantur, acerrimus sim auctor. — Ibid. Φιλοτιμώτατος. In ω longum & hoc loco & verf. 9. consentiunt cum editis codices nostri omnes; cum tamen, ex præ-

præceptis grammaticis, præcedens syllaba longa τι necessario ο breve requireret. — *Ibid.* Φιλοτιμότητος εἰμι καὶ σπουδάζων. Languere videri potest καὶ σπουδάζων, post Φιλοτιμότητος, quod fortius est. Id putamus spectans Reiskius, Φιλοτιμότητος εἰμι κατασπουδάζων legendum suspicatus est; sed minus etiam concinna ac prorsus inutilitata videbatur periphrasis hujusmodi, εἰμι κατασπουδάζων, ἢ κατασπουδάζω. Cogitaveramus Φιλοτιμότητος εἰμι κατασπουδάζων, ut participium penderet a nomine Φιλοτιμ. Sed ne hoc quidem satis placuit: itaque in vulgata adquiescimus.

Vers. 6.

Vers. 7. ἢ τοὺς αὐλητικῆς restituimus ex mestis nostris *Vers.* 7. Ang. Regiis, Vefont. & Tubing. ἢ τῆς αὐλητικῆς dabant edd. — *Ibid.* τὸ τέλος ἑκατέρου τῆς τῶν προειρημ. συκρησίας. — „Legendum transpositis vocabulis τῆς ἑκατέρου. τέλος redit ad artem saltandi & tibiis canendi: τῶν προειρημένων redit ad rythmos, præcepta musica & palæstrica exercitia.“ REISKIUS. — At, interjecta particula ἢ, listinxerat Polybius τοὺς ὀρχηστικῆς & τοὺς αὐλητικῆς ἐπιτηθένους, quare τὸ τέλος ἑκατέρου ad utramque harum artium referendum videtur.

Vers. 8. ἀσχάλειν recte Casaub. cum Aug. & Vrsino. *Vers.* 8. verperam ἀσχάλειν ed. I. Regii, Vefont. putamus & Vrb. — *Ibid.* εἰ δεήσει τῶν ἐπιτηθευμάτων μέχρι τινὸς ἀναλαβεῖν, si alias nonnullas artes, extrinsecus adiungendas, oportet ipsos aliquatenus delibare. ἀναλαμβάνειν τὰς τέχνας, ἢ, addicere, attingere, tractare artes; quo pertinet etiam fortasse illa phrasis ἀναλαμβάνειν βιβλόν, attingere, tractare, legere librum, III. 9, 2. & alibi. Sed cum quarto usu, non cum secundo, construitur illud verbum. Quare I. videri poterat, ad τῶν ἐπιτηθευμάτων intercisisse aut intelligendum esse pronomem τι vel τινά. Sed, nos ratio fallit, pendet ille genitivus τῶν ἐπιτηθευμάτων phrasi μέχρι τινὸς, & ἀναλαβεῖν μέχρι τινὸς τῶν ἐπιτηθευμάτων idem valet ac ἀναλαβεῖν τὰ ἐπιτηθεύματα μέχρι τινὸς sc. μέρος, sive ἀναλαβεῖν μέρος τι τῶν ἐπιτηθευμάτων.

Vers.

Vers. 9.

Vers. 9. τοὺς περὶ τὰς βαναύσους τέχνας ἀσχοῦντας. — Subaudi ἐχοτούς aut τὰ σώματα. Solent Græci ἀσκέειν in activo pro ἀσκειῖσθαι usurpare. vid. Dion. Chrysofost. p. 616, 3. Arrian. Differt. Epict. p. 253. ult. & p. 399, 1. Dion. Cass. p. 922, 66. & p. 1111, 8. Diodor. Sic T. I. p. 153, 22. Ipsi Latini *exercere* simpliciter dixerunt pro *exercere se*, ut apud Ciceronem de Orat. II. 71. ut *M. Lepidus, cum cæteris in campo exercentibus, in herba ipse recubisset*; ubi male editio Pearcii ad *cæteris* addit *se*. ΚΕΙΣΚΙΝΣ. — Eodem modo verbo composito utitur Polyb. I. 63. 9. ἐν τοιοῦταις πράγμασιν ἐνασκήσαντες. Dicunt autem promiscue ἀσκέειν τέχνην, & ἀσκέειν (scil. ἐαυτὸν, aut τὸ σῶμα, aut τὴν ψυχὴν) περὶ τέχνην, & ἀσκέειν (τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν vel ἐαυτὸν) πρὸς τι, velut apud Xenoph. II. 1, 20. ἀσκέειν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Eademque ratione cognatæ significationis verbum ἐκπονέειν non modo cum accusativo construitur, ut ἐκπονέειν τὰ καλὰ, ἐκπονέειν τὸ σῶμα, ἐκπονέειν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ περὶ τοὺς θεούς, (quam in partem exempla collecta vide a Zeunio in Indice Græcitatæ ad Xenoph. Cyropæd.) verum etiam absolute, id est, non diferte expresso accusativo, ἐκπονέειν πρὸς τι, ut apud eundem Xenoph. in Memorab. Socr. lib. II. c. 4, 13. ἡ βώμην ἀσκήσασα, ἢ πρὸς μάθησιν ἐκπονῆσασα (nempe τὴν ψυχὴν vel ἐαυτὴν, quoniam præcellit hoc ipsum nomen ἢ ψυχῆ.) Quod eo monuimus, quoniam in prædicto Xenophontis loco præter rationem (ut nobis quidem persuasum est) eruditus editor, quem paulo ante nominavimus, mendosam judicans vulgatam scripturam, aut τὰ πρὸς μάθησιν legendum statuit, aut (quod ipse prætulit ediditque) προσμάθησιν (una voce) ἐκπονῆσασα.

Ibid. προκυρουμένων. Monuerat Reiskius, aut delendum esse articulum τῶν, quem ante προκυρουμένων repetunt vulgo editi cum msstis, aut addendum πάντων vel ἅλλων. Haud dubie tollendus fuit, quem inferuit imperitia hominis, qui connexionem sermonis non habuerat perspectam. Satis adparet naturalis ordo constructionis, τῶν

προκυ-

προειρουμένων διαφέρειν περὶ τὰ κάλλιστα. Magis commu-
pte, quam ceteri, Reg. F. & Tubing. dant τῶν προειρου-
μένων διαφέρειν. — *Ibid.* ὁμολογήσεις scriptimus cum Reg.
& Vesont. Perperam ὁμολογήσεις edd. ὁμολογήσεις Reg. ii.

CAPVT XXI.

Cap. XXI.

Vers. 1. Οἱ δὲ πλείστοι &c. — „Fragmentum hoc *Vers. 1.*
universè quidem cum superioribus cohæret: sic tamen, ut
intermedia quædam desint; quod apparet e verbo προειρου-
μένων, quod redit ad πόλεων. id tamen non præceiit.“
REISKIUS. — Plerique codices mssti Fragmentum hoc
a superiori distinguunt.

Vers. 4. τούτου δ' ἔστιν αἴτιον. Sic correxit Casaub. *Vers. 4.*
cum quo nescimus an faciat Med. e quo nil notatum. Ex
codice Vrbinatè nunc & abhinc nihil amplius proferre no-
bis licet, nisi quæ Casaubonus in ora Basileensi adnotavit:
quæ a Spalletto nobiscum ex illo codice communicata sunt,
non ultra caput proxime præcedens progrediuntur.

Vers. 5. ἐκπλήττεσθαι &c. — „Forte sic ordinanda *Vers. 5.*
sunt verba: ποτὲ μὲν ἐκπλήττεσθαι, θαυμάζοντας, εἰ δυνα-
τόν.“ REISKIUS.

Vers. 7. ἀδίκημα. — „Recte reddidit Casaubonus ἀδί- *Vers. 7.*
κημα per vocabulum error. τὸ δίκαιον sæpe verum & re-
ctum est. vide Kypke T. I. p. 374. Observv. ad N. T. Adeo-
que ἀδίκημα est aberratio a vero, etiam in opinatione.“
REISKIUS. — *Ibid.* περὶ τὰς τῶν πόλεων ἀποφάσεις-
περὶ τὰς τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῶν ὀρειῶν πόλεων ἀποφάσεις
suspicatus est idem Reiskius. Possis minori molitione
περὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀποφάσεις conjicere. Sed ne
hac quidem novatione opus videtur. Bene habet vulgata
scriptura, intelligenda per ellipsein præpositionis περὶ, quæ
ad τῶν πόλεων omissa est, ne bis eadem vox concurreret. Si-
millima ratione Diodorus Siculus lib. I. c. 6. ait: περὶ τῶν
μυθολογουμένων ἐκάστου τῶν ἀθανάτων, τὰ μὲν πολλὰ συν-
τάξασθαι πειρασόμεθα, id est, de eis quæ de υπομομοque deo-
τύνη

Verf. 7. *nam fabulose narrantur &c.* Iurares, scribendum *ῥηθῆ* ὑπὲρ vel *περὶ* ἐκάστου.

Ibid. *πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι.* Aut *πλείοσιν οἰκίαις* legendum contendit Reiskius, aut *πλείοσι οἰκίαις ὑπολαμβ. κατέχειν*, in activa verbi forma. — Nisi forte *κατέχεσθαι* in medio genere haud incommode ponitur, pro *in se se comprehendere*.

Verf. 8. *Verf. 8. τὰς οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν.* Non satis liquet, quid sit quod dicit *οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν*, *domos* vel *aedes aedificationum* aut *aedificiorum*. An *οἰκοδομίας* dicit *integras series aedificiorum, insulas, domos complures continentes*? An verborum sententia non alia nisi hæc est: *non enim in aedificando aedes eriguntur ad lineam, qua inciinationi soli ad rectos angulos insistit*? Reiskius putavit, pro *οἰκοδομιῶν* sententiam postulare *ὄρεινῶν*, vel *βουνωδῶν*, aut *ἐν βουνοῖς ὠκοδομημένων*. Eodem jure dicere liceret, sententiam requirere *τὰ τεῖχη τῶν οἰκιῶν, muros aedium*. Nos quidem nihil immutare ausimus. Quod vero deinde pro *μὴ τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἐδάφῶν* Reiskius scribendum contendit *μὴ ἐν τοῖς κλίμασι τῶν ἐδάφῶν*, haud dubie fefellit virum doctum conjectura; & nihil facit ad illius stabilendam sententiam, quod paulo post *τὰς ἐν τοῖς κλίμασιν οἰκίας* scribit Polybius. Recte vero *ἐγκλίμασι* habent h. l. editi, pro mendoso *ἐγκλήματι* quod est in Aug. Regiis & Vefont. — *Ibid.* *οἰκοδομεῖσθαι*. Possis *ἐνοικοδομεῖσθαι* conjicere, ut ab hoc verbo pendeant dativi *τοῖς ἐγκλίμασι* & *τοῖς ἐπιπέδοις*. Nunc iidem dativi pendebunt a verbis *πρὸς ὄρθάς*. — *Ibid.* *βεβημέναι, stare, insistere*. conf. VIII. 6, 10. & Adnot. ad VIII. 6, 4.

Verf. 9. *Verf. 9. Γινόη δ' ἂν τις ἐκ τοῦ Φαινομένου παιδικῶς ὅπως* (sive *παιδικῶς πῶς* malueris) *τὸ λεγόμενον*. In latina versione præterit hæc verba Casaubonus; nec defectum (ut passim aliàs fecit) supplevit Gronovius. In eisdem interpretandis, ab auctoris sententia plurimum aberravit Reiskius, græca tali modo constituenda suspicatus: *Γινόη δ' ἂν τις ἐκ μὲν τοῦ Φαινομένου παιδικῶς, ἀλλ' ὅμως, τὸ λεγόμε*

λεγόμενον. Nobis sententia Polybii haud obscura videtur; in verbis non omnia ad liquidum perducta sunt. Recte Casaubonus παιδικῶς edidit, cum παιδικῶς daret editio I. cum msstis. In ἕμως, quod nullo modo videtur esse huius loci, cum editis consentit Aug. ὅπως ex ingenio, ut ipse ait, rescribere iusserat Vrsinus; id ipsum vero exhibuerunt codices nostri Regii, Vefont. & Tubing. e quibus adoptavimus. Iam non aliud quidem in promptu habemus exemplum, ubi ὅπως eadem ratione, qua enclitica particula πως usurpetur: sed quemadmodum ἕπως saepe idem fere quod πῶς valet, sic & eandem vim ac enclitica particula πως poterit habere. Igitur παιδικῶς ὅπως fuerit puerili quadam ratione. ἐκ τοῦ Φαινόμενον est ex eo quod adparet, quod manifestum est. Et totius sermonis haec fuerit sententia: Cognoscat vero aliquis ex eo quod vel puerili quadam ratione cuius adparet; ex ratione quae vel pueris perspicua atque evidens est. Sic XVII. 1, 12. ἀπλοῦν λόγον καὶ Φαινόμενον dicē sermonem simplicem atque planum, perspicuum, facile omnibus intelligendum, nihil reconditi habentem.

Vers. 10. εἰ γὰρ νοήσαι τις. Sic recte Casaub. & seqq. Vers. 10. In νοήσαι consentiunt Urb. Aug. Regii, Vefont. Tubing. Mendose νοήσας ed. I. & Med. νοήσαι praeter rationem voluit Reiskius. τις carent Aug. Regii, & Vefont. sed habent cum editis Urb. & Med. item Aug. in ora ab antiqua manu. Quod si ab omnibus abesset, non magnopere desiderassemus: sed oblatum a probis codicibus, & jam receptum ab editoribus, loco nolimus movere. — Ibid. εἰς ἕψος ἀνατεταμένας τὰς ἐν τοῖς κλίμασιν οἰκίας. Ante εἰς ἕψος scripti omnes cum editis articulum τὰς ponunt, quem eundem deinde repetunt iidem scripti libri ante ἐν τοῖς, excepto Med. qui habet τὰς εἰς ἕψος ἀνατ. καὶ ἐν τοῖς, quod eodem modo habuisse videtur codex Hervagii. Hinc τὰς εἰς ἕψος servavit editor, καὶ vero ante ἐν τοῖς delevit, & eodem modo posteriores editores. Nobis Polybiano stylo convenientius visum est, delere cum Reiskio articulum

Verf. 7. *κατὰ φάβουλοσφ νανραντνρ &c.* Iurares, scribendum fuisse ὑπὲρ vel περὶ ἐκάστου.

Ibid. πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι. Aut πλείοσιν οἰκίαισ legendum contendit Reiskius, aut πλείοσι οἰκίαισ ὑπολαμβάν. κατέχειν, in activa verbi forma. — Nisi forte κατέχεσθαι in medio genere haud incommode ponitur, pro *in se se comprehendere*.

Verf. 8. *Verf. 8.* τὰς οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν. Non satis liquet, quid sit quod dicit οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν, domos vel aedes aedificationum aut aedificiorum. An οἰκοδομίας dicit integras series aedificiorum, insulas, domos complures continentes? An verborum sententia non alia nisi haec est: non enim in aedificando aedes eriguntur ad lineam, qua incinationi soli ad rectos angulos insistit? Reiskius putavit, pro οἰκοδομιῶν sententiam postulare ὀρεινῶν, vel βουνωδῶν, aut ἐν βουνοῖσ ὠκοδομημένων. Eodem jure dicere liceret, sententiam requirere τὰ τεῖχη τῶν οἰκιῶν, muros aedium. Nos quidem nihil immutare ausimus. Quod vero deinde pro μὴ τοῖσ ἐγκλίμασι τῶν ἐδάφων Reiskius scribendum contendit μὴ ἐν τοῖσ κλίμασι τῶν ἐδάφων, haud dubie fefellit virum doctum conjectura; & nihil facit ad illius stabilendam sententiam, quod paulo post τὰς ἐν τοῖσ κλίμασιν οἰκίας scribit Polybius. Recte vero ἐγκλίμασι habent h. l. editi, pro mendoso ἐγκλήματι quod est in Aug. Regiis & Vefont. — *Ibid.* οἰκοδομεῖσθαι. Possis ἐνοικοδομεῖσθαι conijcere, ut ab hoc verbo pendeant dativi τοῖσ ἐγκλίμασι & τοῖσ ἐπιπέδοισ. Nunc iidem dativi pendebunt a verbis πρὸσ ὀρθάσ. — *Ibid.* βεβημέναι, stare, insistere. conf. VIII. 6, 10. & Adnot. ad VIII. 6, 4.

Verf. 9. *Verf. 9.* Γνοίη δ' ἂν τις ἐκ τοῦ φαινόμενου παιδικῶσ ὅπωσ (sive παιδικῶσ πῶσ malueris) τὸ λεγόμενον. In latina versione praeteriit haec verba Casaubonus; nec defectum (ut passim aliás fecit) supplevit Gronovius. In eisdem interpretandis, ab auctoris sententia plurimum aberravit Reiskius, græca tali modo constituenda suspicatus: Γνοίη δ' ἂν τις ἐκ μὲν τοῦ φαινόμενου παιδικῶσ, ἀλλ' ὅμωσ, τὸ λεγόμε-

μένον. Nobis sententia Polybii haud obscura videtur; verbis non omnia ad liquidum perducta sunt. Recte ubi bonus *παιδικῶς* edidit, cum *παιδικῶς* daret editio 1. msstis. In *ὅμως*, quod nullo modo videtur esse huius loci, cum editis consentit Aug. *ὅπως* ex ingenio, ut ait, rescribere iusserat Vrsinus; id ipsum vero exierunt codices nostri Regii, Vefonti & Tubing. e quibus adoptavimus. Iam non aliud quidem in promptu habemus exemplum, ubi *ὅπως* eadem ratione, qua enclitica tucula *πως* usurpetur: sed quemadmodum *ὅπως* saepe non sere quod *πως* valet, sic & eandem vim ac enclitica tucula *πως* poterit habere. Igitur *παιδικῶς ὅπως* fuerit *nili quodam ratione. ἐκ τοῦ Φαινόμενου* est ex eo quod daret, quod manifestum est. Et totius sermonis haec erit sententia: *Cognoscat vero aliquis ex eo quod vel nili quodam ratione cuius adparet; ex ratione quae vel vis perspicua atque evidens est.* Sic XVII. 1, 12. *ἀπλοῦν ὄν καὶ Φαινόμενον* dicitur *sermonem simplicem atque planum, perspicuum, facile omnibus intelligendum, nihil re-diti habentem.*

Vers. 9.

Vers. 10. *εἰ γὰρ νοήσαι τις.* Sic recte Casaub. & seqq. Vers. 10. *νοήσαι* consentiunt Vrb. Aug. Regii, Vefonti. Tubing. nosse *νοήσας* ed. 1. & Med. *νοήσαι* praeter rationem vocat Reiskius. *τις* carent Aug. Regii, & Vefonti: sed habent cum editis Vrb. & Med. item Aug. in ora ab antiquo. Quod si ab omnibus abesset, non magnopere deerrassemus: sed oblatum a probis codicibus, & jam restitutum ab editoribus, loco nolimus movere. — *Ibid.* *ἕψος ἀνατεταμένως τὰς ἐν τοῖς κλιμασίν οικίας.* Ante *ἕψος* scripti omnes cum editis articulum *τὰς* ponunt, eum eundem deinde repetunt iidem scripti libri ante *ἐψος*, excepto Med. qui habet *τὰς εἰς ἕψος ἀνατ. καὶ ἐψος*, quod eodem modo habuisse videtur codex Hervagii: nec *τὰς εἰς ἕψος* servavit editor, *καὶ* vero ante *ἐν τοῖς* dedit, & eodem modo posteriores editores. Nobis Polybiano magis convenientius visum est, delere cum Reiskio articulum

Vers. 60. Tum ante εἰς ὕψος, eundemque cum plerisque codicibus ante ἐν τοῖς κλίμασιν reponere. ἀναστραμέναι recte edidit Casaub. cum Aug. Regiis, Vefont. Tubing. Sic ἀνάτασις εἰς ὕψος, *altitudo*, V. 44, 3. & aliàs. Mendose ἀναστραμέναι ed. 1. Med. & Urb. — *Ibid.* ἰσοῦφαις recte edd. ἰσοῦφαις Urb. Aug. Regii, Vefont. — *Ibid.* κατὰ τὰ τέγη. Perperam τὰ deest Regiis & Vefont. — *Ibid.* οἰκιστῶν εἰσεῖων ed. 1. & codd. Regii; eodemque modo fuerat in Aug. & Vefont. sed in his correctum ab antiq. manu.

Ibid. παράλληλον ἔσταυ τοῦτο τῶν τοῖς λέφοις ὑποκειμένων - ἐπιπέδων. τῆ - ὑποκειμένων - ἐπιπέδων πα-
 limus cum Reiskio. Invenitur quidem & aliàs παράλληλος cum genitivo casu, pro dativo constructum, VL 41, 3, sed haud satis aptus videtur pluralis numerus.

Cap. XXII

C A P V T XXII

De Argumento hujus Eclogæ confer Liv. XXVI. 37 sq. Cæterum *de ingenio & moribus Hannibalis* consuli potest Dio Cassius (laudatus ad h. l. a Reiskio) in Excerpt. Peiresc. XLVII. T. I. p. 21 seqq. ed. Reimari, & alii qui sibi a docto editore laudantur scriptores.

Vers. 2. διὰ τοῦ πρεσβύτου Μάγωνος. *Per Magonem majorem* vertit Valesius. Ad quæ verba GRONOVIVS: „Quis igitur, ait, minor Mago? neque enim quisquam auctorum fratrem Annibalis, aut quem infra vocat Magonem Samnitum, [cap. 25, 4.] aut cujus mentio est lib. VII. c. 2. Magonem vocat alterius Majoris respectu Minorem. Scriberem πρεσβευτοῦ, & verterem *per legatam Magonem.*“ — *Mago* illè quis fuerit, qui post Hasdrubalem rebus Pœnorum in Hispania præfuit, satis ex Livio & Appiano discimus: nempe idem ille frater Hannibalis, cujus III. 79, 4 & 114, 7. mentionem fecit Polybius; qui post pugnam Cannensem victoriæ nuncius ab Hannibale Carthaginem, & paulo post a Pœnis cum novis copiis in Hispaniam missus est, de quo vide quæ collegimus ad Appiani Histor. Hannib. 6, 20. Unde verò factum sit, ut nunc πρεσβύτης hic

hic Mago adpelleitur, nos quidem non adsequimur. *πρεσβευτοῦ*, pro *πρεσβύτου*, nobis pariter venerat in mentem: Sed nec hoc facit satis: nam si Romano more *legatum* Hannibalis Magonem dixit, (conf. VI. 35. 4.) eodem modo Hasdrubalem legatum dicere poterat; at hunc non *πρεσβυτην*, sed *πρεσβύτερον* dicit. Vtique uterque frater, Hasdrubal & Mago; natu minores videntur fuisse Hannibale: sed ex his duobus Hasdrubal senior fuit, minor natu Mago. Itaque aut *νεωτέρου* scribendum fuit pro *πρεσβύτου*, (conf. XXXI. 20, 8.) aut hæc vox plane omittenda: Et quoniam intelligi non potest, quo pacto factum sit, ut *νεωτέρου* in *πρεσβύτου* corrumperetur a librariis, probabile sit nobis, nude *διὰ τοῦ Μάγανος* scripsisse Polybium; vocabulum vero *πρεσβύτου*, cum in ora alicujus codicis pro synonymo *τοῦ πρεσβυτέρου* aut pro diversa lectione esset notatum, iniquo loco in contextum esse insertum: Ac fortasse ipsum illud *πρεσβύτου* genuina Polybii scriptura erat pro *πρεσβυτέρου*, quod temere in illius locum substitutum videri potest, eodem modo quo lib. XXXI. 20, 8. ex Vrsini conjectura vulgo *πρεσβυτέρου* editum est, (quod & nos ibi non recte tenuimus,) pro *πρεσβύτου*; quod & Vrsini codex & Bavaricus dabat. Recte vero servarunt editores *πρεσβύτου* XXVIII. 19, 4. cum utroque loco dicatur de *natu majore* ex duobus fratribus:

Verf. 3. οἱ γὰρ τοὺς τῶν Ῥωμαίων στρατηγούς ἀποκτείναντες ἅμα κατὰ τὴν Ἰβηρίαν ἦσαν οὗτοι. Quænam vis hic insit voci *ἅμα*, haud satis adparet. An *eodem tempore*? ut hoc dicat: *Nam hi sunt, qui eodem tempore, quo ista in Italia gessit Hannibal, Scipiones in Hispania occiderunt.* An intercudit nonnihil; ad illam particulam *ἅμα* pertinens; veluti *ἅμα τῷ τοῦ Γέσκωνος Ἀσδρούβη; simul cum Asdrubale, Gisconis filio?* (Conf. Liv: XXV. 32 sqq. & Appian: Hispan: c. 16.) aut aliquid; quo significaretur; *hæc res id Hispania auspiciis Hannibalis esse gestas?*

Verf. 4. διὰ Μυτιλήνου. — „Hic est qui *Mutines* a Livio dicitur in fine libri XXV: [& sæpe alibi; præsertim

Verf. a.

Verf. 1:

Verf. 4:

Verf. 4. XXVI. 40.] Libyphœnicum generis, Hippone oriundus: quem in locum Hippocratis Hannibal in Siciliam miserat, ut testis est Livius. Hic postea præfectura sua spoliatus ab Hannone, ad Valerium Lævinum Cosi transfugit, eique Agrigentum prodidit, quam ob causam civitate Rom. donatus est, ut præter Livium lib. XXVI. [c. 40. & XXVII. 5.] docet Varro apud Asconium in Pisonianam. *Μουσίνας* dicitur a Zonara Tom. II. Annal. ex Dione.“ VALESIVS.

Verf. 6. *Verf. 6.* Οὕτω μέγα τι χροῖμα &c. — „Hanc sententiam ex codice Vrbinate refert Casaubonus in Fragmentis, & libro IX. insertam fuisse testatur: ex quo patet, recte hoc Fragmentum libro IX. Polybii a nobis adscriptum fuisse.“ VALESIVS. — Nempe in cod. Peiresciano ad alias Eclogas in ora notatus erat numerus libri, e quo ductæ essent, ad alias non notatus; & in his quidem Valesius conjecturam aut certas quasdam rationes secutus definiuit, quoad fieri poterat, ad quemnam librum quæque Ecloga pertineret. Scripta vero hæc sententia in codice Vrbinate est ad oram Excerptorum ex libro IX. & quidem eo fere loco, ubi desinit Excerptum Antiquum de Arte Imperatoria, cap. 21. & ubi incipit Excerpt. de Agrigento cap. 27. Quare hanc Eclogam de Hannibale inter utraque illa Excerpta inseruimus. Conf. notata ad initium cap. 12. In eodem vero cod. Urb. sententia ista his verbis comprehensa legitur: Οὕτως μέγα τι Φύεται χροῖμα καὶ θαυμάσιον &c. atque hanc veram putemus Polybii scripturam, quam in contextum receptam vellemus.

Ibid. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς σύστασιν, secundum id quod initio constitutum est. Sic XVI. 34, 11. pro κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν, pariter σύστασιν haud dubie legendum.

Verf. 7. *Verf. 7.* ἤχε. conf. ad III. 111, 3. εἰς ἐπίστασιν ἄγειν τινὰ, familiaris Polybio dictio, X. 40, 4. XXVIII. 3, 6. & alibi. ἤγε legendum monuerat Valesius. Sed præstat præteritum perfectum, quod & ad eodictis se ipturam propius accedit.

Verf.

Verf. 8. Τινὰς μὲν &c. Carthaginenses avaritiæ, Romani crudelitatis Hannibalem accusabant: vide cap. 26, 11. — *Verf. 9.* ἀναστέλλωνται. *Texerint* vertit Valefius, nempe *ingenium*. Rectius, *sefe continuerint*, *sefe reprefferint* vel *inhibuerint*. — *Verf. 10.* τὰς τῶν Φιλων παραθέσεις esse *amicorum suggestiones*, recte monuit Ernestus. conf. c. 23, 5. c. 26, 1 & 10. Minus adcurate Valefius, *amicorum gratia*, ob *amicorum gratiam*. Quas παραθέσεις nunc dicit Polybius, ὑποβολὰς dicit c. 24, 3. aliὰς vero ὑποθέσεις.

Verf. 8 seq.

CAPVT XXIII.

Cap. XXIII.

Verf. 1. Γνοίη δ' ἂν τις ἐπὶ πολλῶν τῶν ἤδη γεγονότων, ἐπιστήσας. Nusquam orationem distinxerat Valefius, nec Gronovius. Ernestus post τις comma posuit, quasi ἐπὶ πολλῶν &c. penderet ab ἐπιστήσας. At ἐπιστήσας ἐπὶ τε dicitur, & potest etiam absolute ἐπιστήσας poni, *animum advertere*; sed ἐπιστήσας ἐπὶ τινος numquam reperitur. Distinctionem posuimus post γεγονότων, ut connexio atque ordo orationis clarius pateret. Sententiam auctoris, nobis iudicibus, rectissime Valefius expressit, cujus versionem fere ad verbum tenuimus.

Verf. 1.

Verf. 2. νομισας βεβούως ἐνδεδέσθαι τῇ Σικελιωτῶν ἀρχῇ, postquam existimavit, satis firmiter sibi conciliatum se habere Siculorum imperium.

Verf. 2.

Verf. 6. Χάρητος. — „Vide Diodorum Sicul. T. II. p. 78. & ibi Westeling.“ REISKIVS. — Ad hunc vero locum pertinere idem Reiskius putavit minutum illud fragmentum, in ora cod. Vrb. conservatum, quod posuimus cap. 40, 1.

Verf. 6.

Verf. 9. Χρυσόγωας. Confer VII. 12, 6. & ibi notata.

Verf. 9.

CAPVT XXIV.

Cap. XXIV.

Verf. 3. ὑπαβολὰς. Manifeste τὰς τῶν περιστάσεων καὶ τῶν Φιλων ὑποβολὰς dicit, quas cap. 22, 10. & locis ibi citatis τὰς παραθέσεις dixit, quas aliàs ὑποθέσεις dicit.

Verf. 3.

Verf. 3.

Attigimus hunc locum in Adnot. ad II. 7, 7. Quam alie-
num vero a scriptoris sententia fit *ὑπερβολὰς*, sentire de-
buerat Valeſius, cum τὰς τῶν περιστάσεων ὑπερβολὰς in-
terpretatus est *caſuum quibus confiſſatus eſt magnitudinem*,
τὰς τῶν Φίλων ὑπερβολὰς vero *amicorum diſcrepantiam* et
ut mirum fit utique, nullam viro doctiſſimo de illa voce
ſuſpicionem eſſe obortam. *ὑποβολήν* pro *ὑπομνήσει*, id
eſt, pro *admonitione* vel *ſuggeſtione* uſurpavit Xenoph. Cy-
ropæd. III. 3, 37. Verbi vero *ὑποβάλλω*, eadem notione
uſurpati, plura etiam exempla Guil. Budæus & Henr.
Stephanus congeſſerunt. Idem vocabulum *ὑπερβολή*, alia
quidem notione, cum *ὑποβολή* perperam a librariis com-
mutatum vidimus III. 104, 4. Perſpicaciſſimum ΚΕΙΣ-
ΚΙΝΚ deferuit h. l. acumen: „Poſt τὰς δὲ τῶν Φίλων (ait)
videtur *διαφορὰς* deeſſe, id quod etiam latina Valeſii ſub-
jiciunt. Si quis tamen tueri vulgatam velit, poterit *ὑπερ-
βολὰς* a communi repetitum ſubaudire. *ὑπερβολαὶ τῶν Φί-
λων* ſunt *amici*, in ſuo quiſque genere *excellentes in utramque
partem.*“ —

Ibid. καὶ διὰ μιᾶς γνώμης ἰκανῆν τοῦ πράγματος ἔμφασι
λαβόντος. Vocabulum ἔμφασις Polybius hoc loco
(quemadmodum cap. I, 6.) uſurpat pro *ἐμφάνεια* vel *ἐμφα-
νισμὸς*, ab *ἐμφανής*, *perſpicuus*, *clarus*, *maniſeſtus*, vel
ἐμφανίζω, *declaro*, *palam oſtendo*. Sic *ἐμφάσεως χάριν*
IX. 1, 6. eſt *perſpicuitatis cauſa*, quo *clarius res pateat*.
Iam *ἔμφασι λαβεῖν* dupliciter dictum intelligi poteſt: ſive
de homine, ſive de re. Si de homine intelligas, ſuſcipit
ἔμφασι λαβεῖν πράγματος eodem modo dictum, ut *ἔννοιαν
τινος λαβεῖν* I. 4, 9. & I. 57, 3. ubi etiam adjicitur *ἰκανῆν
ἔννοιαν λαβεῖν*. (Aliter eadem dictio, *ἔννοιαν λαβεῖν*, uſur-
patur hoc ipſo c. p. lib. IX. 24, 7.) Iſto igitur modo ſi
accipias hanc dictionem *ἔμφασι λαβεῖν*, ſuſpicari licet,
tenendo ſcripturam codicis *λαβεῖν*, ita mendandum eſſe
hian: i orationi, ut legamus: ἄλλως τε, καὶ διὰ τὸ ἐκ μιᾶς
γνώμης ἰκανῆν τοῦ πράγμ. ἔμφασι λαβεῖν, ſcil. τοὺς ἀκού-
οντας, id eſt, *praſertim quoniam ex una quadam ſententia
ſatis*

Satis perspicuam certamque notitiam hujus rei capere possunt lectores. Sed ἔμφρασις ad rem potius pertinere videtur, quæ clara & perspicua est, quam ad notitiam quæ homini inest; ut res dicatur ἔμφρασιι λαβεῖν, id est, perspicuitatem accipere. Ad quam sententiam adcommodata est emendatio nostra, καὶ πράγματος ἔμφρασιι λαβόντορ, pro λαβεῖν. Quod si tenendum urgeas infinitivum, in eandem sententiam majore opus fuerit mutatione, legendumque καὶ διὰ τὸ ἐκ μιᾶς γνώμης ἰκάνην τὰ πράγμα ἔμφρασιι λαβεῖν. Quam autem μίαν γνώμην, unicam sententiam dicit, illa est, quam aperuit Hannibal Monomachus, collata cum Hannibalis & cæterorum Hannibalis amicorum de eadem re sententia.

Verf. 3:

Verf. 4. μεγίστης προφανομένης &c. Habet Suidas in Ἀνήκτον.

Verf. 4

Verf. 5. δοκᾶ, fertur, prohibetur, cf. ad cap. 25, 1.

Verf. 5

Verf. 6. ἀνδρωποφαγῆν. Sævritatis istius vulgo accufari solitum esse Hannibalem, intelligitur ex Varronis consulis oratione apud Livium. XXIII. 5. Militem, natura & moribus immitem ferumque, insuper dux ipse offeravit, - - vesci humanis carnibus docendo. Ἦσ, insanῆς πασθὸς σπυλῖς, &c.

Verf. 6

Ibid. περί Στρατηγημάτων est unus ex LIK Titulis, pen quos distributa erant Excerpta, ex Romanæ historiæ scriptoribus Græcis jussu Constantini Porphyrogeniti collectæ. Sub eo Titulo igitur eadem hæc disputatio Polybii fuit relata: nescimus an uberius, quam hic; certe nihil, vel parum admodum hoc loco prætermisum a compilatore videtur.

Verf. 7. τοῦ δὲ πράγματος ἔννοιαν λαβεῖν. Satis adparet, alia nunc notione dictionem ἔννοιαν λαβεῖν accipi, atque eis locis, quæ paulo ante ad verf. 3, citavimus. Nec tamen significat periculum facere, quæ Valesii est interpretatio, quam & nos imprudentes tenuimus: sed rem in animum admittere, in animum inducere, serio de re cogitare, ut XVII. 11, 4. XVII. 14, 3.

Verf. 7

Verf. 8.

Verf. 8. Τούτου δ' ἀνδρὸς εἰνάκι Φασιν ἔργα καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν εἰς Ἀννίβαν ἀναφερόμενα περὶ τῆς ἀμώτητος· οὐχ ἦτον δὲ καὶ τῶν περιστάσεων. *Hujus igitur viri esse dicunt etiam facinora in Italia commissa, quæ Hannibali vulgo tribuuntur, crudelitatem quod adinet: neque vero opinus casuum atque temporum* (scil. esse dicunt illa facinora.), Commode & post Ἰταλίαν, & post ἀναφερόμενα, levis incisus distinguetur oratio, quo clarius pateat ratio constructionis. Haud magni momenti est, quod Reiskius monuit, ἔργα καὶ τὰ &c. idem esse ac si dixisset καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἔργα. Immo vero significanter vocabulum ἔργα initio ponitur: *in Hispania savam sententiam proposuerat Hannibal ille Monomachus: ad eundem igitur virum dicunt referenda etiam savia facinora, quæ in Italia patrata sunt.* Φασιν, dicunt, nempe Ρῶσι, & omnino illi, qui crudelitatis crimen ab Hannibale amoliantur, conf. c. 26, 11. περὶ τῆς ἀμώτητος, *crudelitatem quod adinet*; qua ratione præpositio περὶ accipitur I. 82, 6. XVI. 20, 8. & sæpe aliàs. Duo capita accusationis proferuntur contra Hannibalem, alterum *crudelitatis*, de quo agitur hoc capite, alterum *avaritiæ*, de quo cap. seq. Verba, οὐχ ἦτον δὲ τῶν περιστάσεων manifeste referuntur ad τούτου δ' ἀνδρὸς. Dixerat, cap. 22, 10. multa facta imperatorum, non tam ipsorum ingenio & moribus esse tribuenda, quam partim amicis, partim temporibus. Eam sententiam ubi ad facta adplicat, quæ Hannibali tribuuntur, primum de *amicis* loquitur; & quidem quod ad *crudeliter* facta adinet, cap. 24, quod ad *avare*, cap. 25. deinde, de *temporibus*, cap. 26. Quæ cum plana mihi videantur, miramur, REISKIUM quid commoverit, ut ad hunc locum sic commentaretur: „Verba περὶ τῆς ἀμώτητος οὐχ ἦτον καὶ τῶν περιστάσεων videntur e margine irrepisse, ubi aliquis hunc argumenti indicem adscripserat, memoriæ suæ adminiculum.“ —

CAPVT XXV.

Cap. XXV.

Verf. 1. δονῆ & videtur potest verti, & fertur, perhi- Verf. 1.
tur, qua notione sæpe usurpatur illud verbum apud Po-
bium, intelligendo πολλοῖς, vel τοῖς ἀνδράποιοις. Mani-
ste ista notione accipitur cap. 24, 5. Conf. II. 33, 1. IX.
1, 2. X. 3, 5. &c.

Ibid. Μάγωνι τῷ τὰ κατὰ Βραττίαν χειρίζοντι. Articuli
m τὰ adjicere jusserunt Gronov. & Reisk. Et postula-
t eum reliqua ratio grammatica, tum usus Polybianus,
quo vide Lexic. Polyb. in χειρίζαν. Ex ipsa autem
rationis connexione manifestum fieri videtur, *Magonem*
inc, qui res in Bruttis administravit, eundem esse cui
agnomentum *Samnitis* fuisse mox verf. 4. ait. Ejusdem
agnominis *Samnitum* aliquem *Hamilcarem* memorat Ap-
ian. Punic. c. 68. *Mago* vero hic *Samnis* (cujus maxi-
am fuisse post Hannibalem in Pœnorum exercitu in Italia
ictoriatem dignitatemque, ac fere parem Hannibalis
testati, ait fuisse verf. 6.) idem fuisse videtur qui foederi,
Hannibale cum Philippo rege inito, nomen subscripsit,
VII. 9, 1. Nam alter quidem *Mago*, Hannibalis frater,
quo ad cap. 22, 2. diximus, per id tempus non amplius
um fratre in Italia erat. Alium *Magonem*, *Bruttium* co-
nomine, commemorat Polybius XXXVI. 1, 8. & 3, 1.
uem eundem esse Reiskius putavit cum hoc qui nunc res
anorum in Bruttis administrasse dicitur, in quo nos ad-
ntiri viro docto vetat temporum ratio, quia legatio illa,
ujus socium *Magonem* istum *Bruttium* Polybius facit loco
itato, sexagesimo fere anno post hoc tempus, in quo
unc versatur historia, peracta est. Credi autem potest,
uisse *Magonem* istum *Bruttium* filium hujus *Magonis*
amnitis, qui res in Bruttis administravit, ac fortasse &
se ex ea re *Bruttius* a nonnullis fuerat cognominatus.

Verf. 2. Ταύτην δὲ ἱστορίαν &c. Rurfus nodum in Verf. 2.
cirpo quæsisse nobis acutissimus REISKIUS videtur, ad
unc locum ita scribens: „Post χειρίζοντι deest Ζήτει ἐν
ᾧ κερὶ Ἡθῶν, aut tale quid. Nam historia ipsa, quam

- Verf. 2. designat his verbis ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν, hic abest, & relata fuit ad Excerptore ad alium quemdam titulum. — Immo vero, *hijstoria hæc*, quam dicit, vel potius *res* quam a Carthaginiensibus percipiãdo accepisse se ait, (id enim sonat græcum vocab. ἱστορία) eadem ipsa est, quam mox ex Matinillæ ore narrat, a quo confirmatam sibi eandem & enucleatius etiam expositam dicit. Quo vero planius pateat orationis connexio, commodum fuerit, in fine hujus versus, pro *πυρρὰ μαζογε* post Καρχηδονίαν, *πιηὺς πυρρῶν* ponere, & verba illa Ἐπιχώριοι γὰρ ἕως ἡρώσκουσιν *parentheseos signis* includere.
- Verf. 3. *Verf. 3.* Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις &c. Ἐγχώριον legit Suidas in Ἀνέμων στάσεις & in Ἐγχώριον, ubi hæc Polybii verba profert. Vtrumque vero recte dicitur. Apud Michaëlem Apostolium his verbis proverbium illud continetur: Ἐπιχώριοι οὐρανὸς Ἰσος, id est, τὸν ἐπιτήδειον ἀνεμον. De dictione ἀνέμων στάσεις diximus ad l. 48, 2.
- Verf. 4. *Verf. 4.* Φέροντος ἀπολογισμούς, Valesius: *argumentis afferebat.* Satis fuerat, *differebat.* — *Ibid.* Μάγνητος τοῦ Σαυρίτου &c. Vide ad verf. 1.
- Verf. 5. *Verf. 5.* πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις ἔφη γενναϊότατα κεραιωνηκότας ἐκυτοῖς πραγμάτων τοὺς προειρημένους. Valesius: *Inter cetera enim agebat, ante dictos homines jam inde a prima ætate in republica simul versatos.* At de republica ne γὰρ quidem in græcis Polybii. *κοινωνεῖν τινι πραγμάτων est consilia* (atque etiam *arma*) *cum aliquo communitate, communibus consiliis agere, juvare aliquem*, l. 6, 7. II. 42, 5. IX. 31, 4. quod & *κοινοπραγία* & *κοινοπραγῶν* dicit Polybius. In verbis πρὸς τοῖς ἄλλοις non dubitamus mendum inesse: certe eam vim hoc loco non habent, quam Valesius eis subiiecit, *inter alia*, aut *præter alia*, quæ vulgo eis subjecta est: satis enim intelligitur, *opponi* inter se hæc duo, πρὸς τοῖς ἄλλοις κεραιωνηκότας ἐκυτοῖς πραγμάτων, & οὐδέποτε μετεσχηκέναι τῆς αὐτῆς πράξεως ἄλλήλοις. Quid vero illorum verborum locum scripserit Polybius,

Iyhiús, confidentius definire nos quidem non aufimus. Sed videtur utique *πρὸς τοὺς ἄλλους* legendum; quod sive *adversus alios* intelligi possit, sive magis generatim *respektu aliorum*, *alios quod attinet*. (cf. V. 56, 8. V. 105, 6. IX. 42, 1.) Vt sententia hæc sit: *alios quidem quod adinet*, (nempe sive minores duces Pænorum, ubi quærebatur quod cuique mandatum vel negotium daretur; sive hostes, cum quærebatur, qua ratione bellum esset adversus eos administrandum) *communi consilio semper egerant omnia, consilia semper secum communicaverant, semper studiosissime sese mutuo adjuverant*. Quod si tamen liceret longius nonnihil a vestigio scripturæ recedere, fatemur, *πρὸς γὰρ τὰ ἄλλα* nos malle, *ceteris in rebus, ceteras res omnes quod adinet*.

Verf. 2.

Ibid. ἀλλήλοις scribendum fuisse pro ἀλλήλους, res ipsa docet, & Gronovius Reiskiusque monuerunt.

Verf. 6. μάλλον ἑαυτοὺς ἢ τοὺς πολεμίους στρατηγεῖν. *Verf. 6.*
Defendi fortasse tenerique hæc scriptura ita potest, ut verbum *στρατηγεῖν* ea notione accipiatur, qua nomen *στρατήγημα* vulgatissime frequentatur, ut sit *machinationibus, artibus, dolis uti, quibus solent imperatores*; quam in partem exempla nonnulla post Gu. Budæum, H. Stephanus. (Thef. Gr. Ling. T. III, col. 1069. e. & g.) ex Plutarcho & Gregorio Nazianz. protulit. Et eadem ratione, ut hoc loco, cum accusativo constructum verbum illud apud Polyb. III. 71, 1. habent codices nostri Vat. Flor. Aug. & Vrsini, *στρατηγεῖν τοὺς ὑπανατίους*, ubi *καταστρατηγεῖν* habent editi cum Bav. & Reg. A. — (Atque id notatum velimus ad illum locum, quod, nescimus quo casu, a nobis & in Scholio infra contextum & in uberioribus Adnotationibus prætermisum nunc demum animadvertimus. Nempe ita in *Scholia ad III. 71, 1.* scriptum oportuerat: „*πρὸς τῷ. πρὸς τὸ edd. cum Bav. & Aug. — Ibid. καταστρατηγεῖν. στρατηγεῖν absque præpositione, ed. 2. cum Aug. Vat. Flor. Vrsin.*“ — Et in Adnotatione ad eum locum sic erat scribendum: — „*Ibid. πρὸς τῷ* dederunt

Verf. 6. runt Vat. Flor. Reg. A. & cod. Vrfini: sic & correxit pro suo more Scaliger. πρὸς τὸ edd. cum Bav. & Aug. Conf. ad I. 26, 3. & 30, 3. — *Ibid.* καταστρατηγεῖν ed. Casaub. cum B.v. Reg. A. B. . Mendose καταστρατηγεῖν ed. 1. στρατηγεῖν ed. 2. cum Aug. Vat. Flor., Vrfin.“) — Ut eo redeamus, unde digressi sumus: ad locum hunc, in quo versamur, hæc monuit REISKIUS: — „στρατηγεῖν, æque ac καταστρατηγεῖν Valesii, [id in margine posuerat Valesius] ab h. l. alienum est. Sententia postulat δαδέναι, vel simile quid: *eos non tam hostes, quam inter se reformidasse.*“ — Nos quidem satis commodam sententiam inesse verbo στρατηγεῖν, ea ratione qua diximus accepto, putavimus. Si quid mutandum foret, παρατηρεῖν utique, quam δεδέναι, mallems, id est, *se se mutuo observare;* quod verbum haud ita longe a scriptura librorum recedit.

Cap. XXVI.

CAPVT XXVI.

Verf. 4. *Verf. 4.* ἀντιπαρκατ'όντων defendi quidem posse ait Reiskius, & ἐαυτοῦς subaudiri; sed maluerat tamen ille ἀντιπαρκαγόντων. Nos, licet alibi nonnisi in passivo vel medio ἀντιπαρκατ'εσθαι occurrat, ut II. 43, 9. XXII. 10, 1. & 11, 5. tamen adquietendum hoc loco in codicis scriptura putavimus: quæ si minus ferenda esset, nescimus quidni ἀντιπαρκατ'ομένων mallems. Particulam καί, ad πλείοσι, solenni more redundare, recte Reiskius monuit.

Verf. 5. *Verf. 5.* αὐτὸς συμπαρεῖναι. De αὐτὸς, pro αὐταῖς scribendo, simpliciter monuit Reiskius. Et satis erat monuisse: nam vel semel monito lectori per se res evidens videri debebat. συμπαρῆται, quod pro συμπαρεῖναι habet editio Gronovii, est vitium typographicum ex editione Valesii in Gronovianam traductum, de quo ipse monuerat Valesius in erratorum indice, & corrigendum curavit Ernestus.

Verf. 6. *Verf. 6.* μὴ κατὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πραγμάτων συγκαταφθεῖρη τοὺς ἰδίους στρατιώτας. . Cum συγκαταφθερῆ vulgo scriberetur: nescimus quid in mente habuerit REIS-

KIVS,

ΚΙΝΣ, monens: „Forte μή καί αἰ μεταβολή τῶν πραγμάτων συγκαταφθεῖρη &c.“ — An ἡ μεταβολή νοεῖται? an συγκαταφθεῖρωσι? Sed non tanta opus erat novatione. Satis fuit συγκαταφθεῖρη, & planus sensus: *verebatur, ne, ubi res mutarentur, (id est, si res novas molirentur cives & ad Romanos deficerent) simul cum civitatibus milites suos amitteret.* Nam καταφθεῖρειν non modo est *perdere, corrumpere, devastare*, verum etiam *amittere*, ut III. 64, 8: quemadmodum & διαφθεῖρειν; III. 60, 5.

Verf. 6.

Verf. 7. μετανιστάς εἰς ἄλλας πόλεις. transductis in alias urbes civibus. Id Herdoneensibus accidisse docet Liv. XXVII. 2.

Verf. 7.

CAPUT XXVII.

Cap.
XXVII

De Fragmenti hujus argumento confer Livium XXVI.

40. Ad hoc autem caput referendum erat, & quidem ante ea, quæ hoc Excerpto continentur, reponendum illud minutum Fragmentum, quod ex Stephano Byzantino retulimus in *Spicilegio Fragmentorum ex lib. IX. n. II. Tom. V. p. 37.*

Verf. 1. Inter προειρημένα & διαφέρει verbum διαφθεῖρωμενα interseruerat ed. 1. cum Med. Regiis, Vefont. & Tubing. Idemque verbum ex codice Memmiano etiam adnotavit Gronov. in ora sui exemplaris. Importunum adsummentum, (quod, ut Reiskius monuit, ex fine & initio utriusque hinc & illinc proximæ vocis monstrofe coaluit) deleuit Casaub. cum Vrb. Aug. & Vrsin. In Aug. a recentissima manu inter lineas scriptum est. — *Ibid. ἀλλὰ καὶ κατὰ.* Caret καὶ ed. 1. cum Regiis, Vefont. Tubing. Et ab Aug. statim aberat, sed mox a primi scribæ manu suppletum.

Verf. 1.

Verf. 4. ἐπὶ πέτρας ἀκροτόμου καὶ περιβρωγός. Casaubonus πέτραν ἀκροτόμον interpretatus est *rupem nudi prædurique saxi*; pariterque Ernestus, *petram durissimam*: nempe Suidam secuti, apud quem Ἀκρότομος πέτρα exponitur

Verf. 4.

Vers. 4. nitur ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος, id est, *petra dura & qua se cari non potest*. In eandemque sententiam apud Hesych. ἀκροτόμῳ· λῆθ' σκληρῶ τέμνοντι. Nos vero rectius ab Henr. Stephano πέτραν ἀκρότομον *praecipuam petram & abruptam expositam* putemus, (quam *abscissam* latine dicimus,) nempe, *cujus extremitates*, ut ait ille; *quasi ferro secta sunt*; vel, *quae a summo ad imum abscissa est*. Nisi obstat, quod adjicit Polybius καὶ περιβρωγος, id est, *circumcirca abrupta*: nec enim aspernatur scriptor nosse synonymorum cumulationem. *Altitudinis* notionem vocabulo ἀκρότομος inclusam, pariter & Suidas & Hesychius adnotarunt.

Ibid. περιβρωγος. περιβρωγος dabant edd. consentientibus mstis. Accentum in penultimam deduximus; analogiam vocabuli ἀποβρωξ secuti, & Suidam in hac voce, ubi fragmentum titavit, quod & ipsum nobis visum est *tolerem* habere Polybianum, vide *Fragmenta Polybi Grammat. num. CV.* — *Ibid. αὐτοφουῶς*. Parum convenire hanc scripturam ratus Gronovius, αὐτοφουῶς ex ed. 1. revocavit, provocavitque ad XIV: 10, 5: *διαφέρει δ' ἐχυρότητι καὶ φυσικῇ καὶ χειροποιήτῃ*. Gronovium secutus est Ernestus. Nobis visum est, probatiorum codicum scripturam tenere. A qua parte stet Med. incertum: hoc tantum videmus, nil ex eo adnotasse Gronovium.

Vers. 7. *Vers. 7. Διὸς Ἀταβυρίου*. De *Atabyrio Iovis*, a Rhodiis culto; conf. scriptores laudatos nobis ad Appiani Mithrid. c. 26. — *Ibid. καθάπερ καί*. Perperam abest καί ab ed. 1. invitis mstis.

Vers. 8. *Vers. 8. Ἀκράχυντος ὑπὸ Ῥοδίων ἀπικισμένου*. Vid. Thucyd. VI. 4. — *Ibid. ὁ θεὸς οὕτως* correxit Casaub. monente Vrsino. ὁ θεὸς οὕτω ed. 1. Aug. Regii, Vesont. Ex Med. & Tubing. nullus discessus ab exemplo Casauboniano notatur.

Vers. 9. *Vers. 9. ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου νεὸς συντέλειαν μὲν οὐκ ἔληφε*. Cum *πολυτέλειαν* vulgo darent omnes, sic proponit *Κρισκίαν*: „Est aliquid abhorrrens in ipsa dictione

πολυ

πολυτέλειαν οὐκ ἄληϑς, pro πολυτελῶς μὲν οὐ κενόσημαι.
 Pulchre sanarunt hoc vitium, de quo ipsa dictionis incon-
 cinnitas admonet, Cluverius & Weseling ille Sicil. Antiq.
 lib. I. p. 205. hic ad Diodor. Sicul. T. I. p. 607. reponentes
*συντέλειαν, perfectum quidem & exadificatum non est iud
 templum.* Possūt quoque legi ἀποτέλειαν vel ἐπιτέλειαν.
 De Cluvero jam admonuit Gronovius. — Aniat itam
 dictionem Polybius, *συντέλειαν λαβεῖν.* vide I. 38, 6. VIII.
 35, 10 &c. Quod si vero preliis insistere velimus codi-
 cum scripturæ, παντέλειαν legemus, quod Ernesto in
 mentem venit, & paulo etiam significantius est, *non qui-
 dem omni ex parte absolutum est.* Quare receptum hoc
 velit. Habet idem vocabulum Polybius I. 48, 9. Quod
 sequitur κατὰ δὲ τὴν ἐπιβολήν; opponitur τῇ συντελείᾳ vel
 παντελείᾳ, unde etiam magis adparebat emendandi neces-
 sitas, quam cum maxime extra dubitationem ponunt ea,
 quæ de illo templo Diodorus scribit XIII. 82.

Vers. 9.

Ibid. οὐδ' ὀπίου ex msstis nostris revocavimus, qui
 in hoc consentiunt. Vetus Augustanus in ora, ab antiqua
 quidem manu; habet οὐδ' ὀπίου, quod amplexus est edi-
 tor Basileensis. Quam scripturam cum altera quodam-
 modo componens Casaubonus, οὐδ' ὀπίου οὖν edidit, quod
 tenuere posteriores. Nec vero opus erat adjecta particula
 οὖν, quam omittere in illa locutione consuevit Polybius.
 Vide IV. 21, 6. IV. 65, 3. V. 21, 7. &c: ὀπίου, quod est
 in ed. Herv. ex ὄτου οὖν corruptum putavit Reiskius.

Vers. 10. Ἀγάθυρα. Hoc loco mentionem hujus ur-
 bis fecisse Polybium intelliges, si cum Stephani Byz. te-
 stimonio Livium contuleris XXVI. 40. sub finem.

Vers. 10.

Vers. 11. Ὁ δὲ Μάρκος &c. Vide Livium ibidem.

Vers. 11.

CAPUT XXVIII.

Cap.
XXVIII.

Pertinet hoc Fragmentum ad societatem belli ab Aeto-
 his cum Romanis & Lacedæmonis initam adversus Philip-
 pum & Achæos, quorum fœderati erant item Acarnanes;
 vide Liv. XXVI. 24 seqq. — ΜΕΙΣΜΕΛΕΣ. — Recte 1. sed
 ἕως

quæ Livius l. c. exponit, pertinent ea ad A. V. 543. Polybii vero historia h. l. versabatur in rebus A. V. 544. quod cum ex ipsa serie Excerptorum intelligitur, tum ex cap. 39, 2. collato cum Liv. XXVI. 24 extr.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Ὅτι μὲν οὖν &c. *Aetoli* hominis hanc esse orationem, ex toto cap. 31. satis adparet. *Chlamea* homini nomen fuisse, discimus ex cap. 31, 7. 32, 6. &c. — *Ibid.* Μυσεδόνων. Sic scribendum fuisse, res ipsa docebat. Simillimum librariorum errorem notavimus ad IV. 1, 5. & ad IV. 29, 1. In aliorum auctorum scriptis eandem incuriam a librariis admissam notavit Dorvillius ad Charitonem p. 606. — *Ibid.* τοῖς Ἑλλήσι δουλείας. τῆς, pro τοῖς, Aug. Regii, Vefont. Sed in ora Aug. correctum ab antiq. manu. — *Ibid.* οὐδ' ἄλλως εἶπέν οὐδένα πείσασμαι τολμήσασ. Casaubonus: *persuafus sum, fore neminem qui negare aufit*: quasi ἄλλως εἶπέν idem sonaret ac ἀντιπεῖν, *contradicere, negare*; quod veremur, ut ferat usus sermonis. Nobis οὐδ' ἄλλως ἀντιπεῖν videtur legendum, id est: *neque aliàs (vel, neque facile, neque temere) fore qui contradicat.* Particula οὐδὲ refertur ad id quod sequitur, σκοπεῖν δέ. Post οὐδένα, malim εἶν τολμήσασ.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* ἀπώκισαν & Χαλκιδεῖς correxit Casaub. Mendose ἀπώκησαν & Χαλκηδεῖς ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* In ὧν μέγιστον consentiunt libri omnes. Imperite δ' μεῖζον ora ed. 1. nescimus unde.
- Verf. 4.** *Verf. 4.* πολλοῦ γε. Perperam πολλοῦ δὲ Reg. F. Tubing. — *Ibid.* ἐθελοντήν. ἐθελοντὶ voluit Scaliger, citra necessitatem.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* σὺν καιρῶ. ἀν καὶ σὺν καιρῶ Reg. F. & Tubing. male. — *Ibid.* προτήσεσθαι recte edd. cum Aug. προδήσεσθαι Regii, Vef. Tub.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* κατέφθειρα δ' αὐτῶν τὰς οἰκίας. Sic ed. 1. cum Aug. Vrb. & ceteris omnibus codd. nisi quod in Regiis, Vefont. & Tub. perperam inter κατέφθειρα & δ' αὐτῶν interferitur μέν. Ad αὐτῶν intelligendum ἰμῶν, *vestrum ipsorum, vestras domos.* Neque vero videmus, quid amplius

amplius desideremus, aut cur five Casauboni egeamus emendatione, five Reiskii, qui *κατίφθαιρα δ' ἀνασκῶν τὰς οἰκίας* conjectatus est, id est, *e fundamento revellens domos.*

Vers. 7. ἀποτραπούμενος Casaub. & seqq. Et sic ora Aug. Vers. 7.
ab ant. manu. Mendose *ἀποτραπούμενος* ed. 1. consentientibus msstis & Aug. in contextu. — *Ibid. προσέειπεν τῆν μὲν Ἀργείους* &c. — „Quæ Polybius hic *de agro Spartano* dicit, *a Philippo rege, Amynta filio*, acciso, & *Argivis aliisque distributo*, de eo silent omnes præter Pausaniam p. 152. [voluit haud dubie p. 154. lib. II. c. 20.] & p. 549. [VII. 11.] Vt Philippus ea in Lacedæmonios acerbitate sit usus, eo tempore factum necesse est, quo post Chæronensem victoriam Græciæ imperator est renunciatus. vide infra, p. 788.“ [c. 33, 8, seqq.] REISKIUS. — *Ibid. Τεγαύταις.* Corrupte *γαύταις* Regii & Tubing. — *Ibid. Μεγαλοκόλιταις.* *Μεγακολίταις* sola ed. 2. operatur errore.

Vers. 8. ἔναυσμα. Mendose *ἔνασμα* Regii & Vefont. Vers. 8.
sicut habebat codex Peiresc. in Diodori Fragmentis, Tom. II. ed. Wesseling. p. 556. In ora Aug. scholion est, *ἀρχαῖς, ἐμπυρεύματα*, nempe ex Suida in *Ἐναύσματα*. Confer quæ de usu hujus vocabuli monuerunt Valesius & Wesseling. ad Diodor. l. c. — *Ibid. καταλιπέσθαι. καταλιπέσθαι*, in passivo, utique legendum, ut perspectè correxit Scaliger in ora sui libri. Et sic Aug. intra lineas, & consentiunt Regii & Vefont. in quibus *καταλίπεσθαι* statim quidem erat, sed id mutatum in *καταλίπεσθαι*.

CAPUT XXIX.

Cap.
XXIX.

Vers. 1. λέγειν perperam abest a Regiis, Vef. & Tub. — Vers. 1. 2.
Vers. 2. οὐδέ τις ἐστὶ τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων. *οὐδὲ τις τῶν ὄντων* Casaubonus intellexit *nemo vivus, nemo eorum qui vivunt*: in quo haud fatis scimus, an consentientem habeat usum sermonis. Quum igitur vocem *οὕτως* ignorant libri, videndum est, an verior sit REISKII emendatio, *τῶν ὄντων ἀπραγμόνων*: *quotquot sunt etiam amant*
Polybii Histor. T. VI. M m tes,

- Verf. 2.** *tes, & a rerum, quæ in republica geruntur, percussione alieni, nemo tamen est omnium tam ignarus, ut falso non audiverit.* — *Ibid.* πέπυσται recte Casaub. cum Vefont. πέπισται ed. 1. & Regii. πέπεισται Aug. — *Ibid.* Ἀντίπατρος μὲν ἐν τῇ περὶ Λαρίων μάχῃ &c. Vide Diodor. Sicul. lib. XVIII. c. 12 seq. & c. 17 sq. Apud Stephanum Byzant. ubi Polybius auctor citatur, pro Λάρια, quod vulgò editur cum accentu in antepenultima, Λαρία penacute scribendum est. cf. XX. 11, 4. — *Ibid.* ὁμοίως Casaub. cum Vrb. Aug. Regiis, Vefont. Tubing. & Vrsin.
- Verf. 3.** *Verf. 3. Φυγαδοθήρας.* Et de nomine, & de re, quæ hic agitur, confer Plutarchum in vita Demosth. p. 859. — *Ibid.* ἐπὶ τοῖς ἀντειρηκότασ, *adversus oratores qui adversus Macedonas sermones ad populum fecerant.* vide Plutarch. l. c. Haudquaquam opus est, ut cum Reifkio ἀντηρηκότασ suspicemur, quod ille *rebellantes, tumultuantes* est interpretatus. Temere etiam Vrsinus ἀντιβηκότασ. — *Ibid.* λελυπηκότασ. Corrupte λελυπηκότασ ed. 1. invitis msstis. — *Ibid.* τι τῆν. Mendose τιμῆν ed. 1. Regii, & Vefont. — *Ibid.* οἰκίαν. οἰκείαν ed. 1. & Vefont. In latina versione commodius fuerit, ad verba *regiam Macedonum* adicere *familiam* vel *domum*.
- Verf. 4.** *Verf. 4. πλὴν ἐνὸς αὐτοῖς τοῦ τῶν Αἰτωλῶν ἔθνους.* Sic recte Casaub. cum ora ed. 1. quæ habuit ex ora Aug. ubi ita correctum ab ant. manu. Eodem vero modo alter Med. in contextu habet, alter in ora. πλὴν ἐν αὐτοῖς τοῦ τῶν Αἰτ. ed. 1. in contextu cum Aug. Regiis, Vefont. & altero Med. Vnde Reifkius legendum putavit πλὴν ἐν ἄλλοις τοῦ τῶν Αἰτ. &c. Vocabulum Αἰτωλῶν in ἐντολῶν corripit Reg. G. qui error notandus ob alium similem cap. 31, 4.
- Verf. 5.** *Verf. 5. Κασάνδρω. Κασάνδρω ed. 1. Aug. Vefont. Κασάνδρων Regii.* — *Ibid.* προσφάτως correxit Casaub. cum Vrsino. ἀπποσφάτους ed. 1. invitis msstis nostris. ἀπροσφάτως Aug. Regii, Vef. Tub.

Verf.

Verf. 7. ἐπέκειμι. — „Non *redeo*; nam hunc Antigonom antea non commemoraverat, sed *converto me ad.*“ REISKIUS. — *Ibid. ἐπὶ τὸν τελευταῖον Ἀντιγόνου.* Cum vulgo consentientibus msstis legeretur *ἐπὶ τὸ τελευταῖον Ἀντιγόνου*, monuit GRONOVIVS: „Locutus est in proximis de Antigono Gonata: nunc nulla addita distinctionis nota ait, *se accessurum ad novissima Antigoni factā*, ut vertit interpres, [Casaubonus,] quasi de eodem Antigono sermo procederet, cum tamen sequentiā de Antigono Tutore agant, quod nemo potest nescire. Ne putes, hanc ambiguitatem a Polybio esse: nam ille scripsit, quomodo posthac legendum est, *ἐπὶ τὸν τελευταῖον Ἀντιγόνου, ad postremum Antigonom.*“ — Gronovii emendationem calculo suo adprobavit Reiskius; nec tamen recepit Ernestus, quippe cui constitutum erat, a Casauboniano non recedere exemplo. Eodem vero modo jam correxerat Scaliger in ora sui libri.

Ibid. τὴν ἐκ τούτου πρᾶξιν. Sic, ut edidit Casaubonus, est in ora Aug. ab antiq. manu. Absesse poterat præpositio *ἐκ*, sed amat eam, pleonastica quadam ratione sic adjectam, Polybius. cf. I. 81, 6. II. 40, 5. III. 6, 13. III. 7, 2. &c. Quodd ex codicum scriptura, *τὴν ἐμὴν ἐκ τούτου*, REISKIUS collegit; Polybium dedisse *τὴν ἑλληνικὴν τούτου πρᾶξιν*, id ita interpretatur ipse: — „Libertatis (inquit) hæc restitutio & liberatio Lacedæmoniortum & Peloponnesiorum a tyrannide Cleomenis, erat Antigoni postremi *ἑλληνικὴ πρᾶξις*, *negotium græcum*, non ideo solummodo, quod in bonum Græcorum cessit, sed etiam quod ea solum res Antigono cum Græcis communis fuit. Reliqua enim bella omnia cum barbaris Thracibus gessit; neque ante istud Cleomenicum bellum Antigono fuit cum Græcis ulla rerum communio, neque postea. Recte igitur *ἡ ἑλληνικὴ Ἀντιγόνου πρᾶξις* appellatur hoc bellum.“ — Nobis quidem vir doctus sententiam suam non persuasit: — *Ibid. ἀνάκως* recte edd. Corrupte *ἀκως*, Aug. Regii; Vesi. Tub.

Vers. 10.

Vers. 10. ἰσομένην cum Vrsino correxit Casaub. Mendose ἔσω μένεν ed. 1. consentientibus msstis, — *Ibid.* καταστήσῃθε. καταστήσῃθαυ ed. 1. & Regii. In lat. versione, si vestrum semel imperium &c. deletam malim vocem *semel*, & totam phrasin sic redditam: *si vos imperium in Peloponnesios vobis erigeretis.* — *Ibid.* πρὸς δὲ τοῦτω, *praterea*. Immo vellemus, refragantibus licet libris, obtemperassemus ΚΕΙΣΚΙΟ, perspectissime monenti, πρὸς δὲ τοῦτω esse scribendum, id est, ut ipse interpretatur, *ad hoc autem efficiendum accommodatissimum a natura factum Cleomenem*, scil. πρὸς τὸ καταστήσῃθαυ εἰς τὴν Πελοποννησίων ἀρχὴν τοὺς Λακεδαιμονίους, [sic h. l. scripsit Reiskius, quasi in contextu paulo ante legeretur δὲν ὑμεῖς εἰς τὴν Πελοπ. ἀρχὴν καταστήσῃθαυ] *ad constituendum & constabiliendum Lacedaemoniis principatum Peloponnesi.* — Nisi forte eadem sententia perinde πρὸς τοῦτω, atque πρὸς τοῦτω, dicere potuit, quemadmodum etiam promiscue πρὸς τι & πρὸς τινι εἶναι scriptum reperimus, de quibus diximus ad I. 26, 3. Sed quandoquidem πρὸς τοῦτω vulgo diversa notione frequentatur, commodius utique πρὸς τοῦτω videtur.

Vers. 11.

Vers. 11. ἀφελόμενος correxit Casaub. Et requirebatur utique futurum tempus. Perperam ἀφελόμενος ed. 1. cum msstis.

Vers. 12.

Vers. 12. ἀφείλετε Casaub. cum Vrsino. Mendose ἀφείλεται ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* Particulam ὅτι non magis Vrsinus agnoscit, quam ed. 1. codiceque nostri: itaque in scholio infra contextum scribendum fuit: *Ex conject. inseruit Casaubonus: non, Ex Vrsini conject.* Recte vero fuisse insertam ab hoc Editore, & necessario fuisse inferendam, res ipsa docet & universa connexio orationis, Quod vero mox κυριεύσαντας & deinde ἢν διήρπασαν habet editio 1. in eo quidem refragantur codices nostri omnes, cum quibus κυριεύσαντας & οὐ διήρπασαν recte edidit Casaub. — *Ibid.* ἐφ' ὅσον. Satis fuerat ὅσον. Sed nec illud aspernandum.

CAPVT XXX.

Cap. XXX.

Verf. 1. *ἱκανὸν ὑπόδειγμα αἱ περὶ τοὺς &c.* Sic ex perfecta Vrsini conjectura edidit Casaub. Sic vero & ora codicis Ang. a manu (ut mihi videtur) primi scribæ. Corrupte ed. 1. cum msstis *ἱκανὸν ἀποδείγματι περὶ τοὺς &c.* De *Thema* & rebus ibi a Philippo gestis, vide lib. V. c. 8. seq. — *Ibid.* *Μεσσηνίους.* *Μεσσην.* Aug. Reg. G. De re confer lib. VIII. c. 10.

Verf. 1.

Verf. 3. *Αἰτωλοὶ γὰρ μόνοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἀντι- ὠφθαλμ. πρὸς Ἀντίπατρον.* Vide Diod. Sic. XVIII. 24/9. — *Ibid.* *ὑπὲρ τῆς τῶν ἀδίκως ἀκληραύτων ἀσφαλείας.* conf. supra c. 29, 2. — *Ibid.* *πρὸς τὴν Βρέννου.* Caret τὴν ed. 1. cum Regiis & Vefont. — „Aetolorum strenuam operam in bello Galatico ad Delphos Græciæ præstitam celebrat Pausanias [lib. X. c. 22.] p. 851 seq.“ REISKIUS. — Conf. Polyb. infra, cap. 35.

Verf. 3.

Verf. 6. *οὐχ οἷον δεῖν ἡσσωμένους βλάπτειν &c.* Sic satis integra atque emendata oratio videtur. Et consentiunt cum ed. 1. scripti libri omnes. *ἡσσωμένους* non necesse esse in præteritum *ἡσσημένους* mutare, vidimus ad IX. 3, 8 & 10. (*ἡσσημένους* autem habent h. l. ed. 2 & seqq. non *ἡττημένους*, quod in scholio minus adcurate dictum.) Tum vero *δεῖν βλάπτειν* idem sonare videtur ac *βλάψειν* in futuro; ut non opus sit *δεῖν* in *δεῖ νομίζειν* mutare cum Reiskio. Vrsinus vero quid profecisse sibi visus sit, *οἷον δεῖν* in *οἷον τ' ἦν* mutans, nos quidem haud perspicimus. Ferri posset *οὐχ οἷους τ' εἶναι.* — *Ibid.* *Μεσσηνίων.* *Μεσσηνίων* Aug. Regii, Vefont. pro more.

Verf. 6.

Verf. 7. *Φίλιππον δὲ πάντως κέπειται &c.* Sic, plane ut Reiskius, jam pridem correxerat Scaliger in ora sui libri.

Verf. 7.

Verf. 8. *εὐμαρῶς ἐστὶ συλλογίσασθαι* Non sollicitari debuit hæc constans librorum scriptura. Adparet, *εὐμαρῶς* ad verbum *συλλογισ.* esse referendum, non ad *ἐστὶ.* — *Verf. 9.* *πρὸς μόνους Αἰτωλοὺς* correxit Casaub. cum Vrsino. *πρὸς μόνον Αἰτωλοῦ* ed. 1. cum msstis omnibus, ex-

Verf. 8. 9.

Verf. 2. cepto Aug. in quo tamen & ipso primum *μόνον* fuerat, mox vero correctum ab eadem manu. Sæpius quidem adverbio *μόνον* utitur Polybius, ubi commodius videri poterat nomen adjectivum; sed inter præpositionem & nomen substantivum interclusum adverbium ferri nullo pacto potuit. Cæterum notum est, quam exiguo apice differat forma illa compendiosa, qua terminatio *ουρ* exprimitur, ab ea quæ terminationem *ον* indicat.

Cap. XXXI.

CAPVT XXXI.

- Verf. 1.** *Verf. 1. προεισδαδεδμένους.* Perperam *προεισδαδεδμένους* Regii & Vefont. — *Ibid. βουλευουμ, βουλομ.* Vefont. & sic rursus idem *verf. 4.*
- Verf. 2 3.** *Verf. 2. Ἄν δὲ καὶ προκατέχεσθαι.* Omnino *Ἐί*, pro *ἄν*, desiderari videtur. Nec enim per se, in hac connectione, commoda erat particula *ἄν*, & si servatam velimus, sequi debebat conjunctivus verbi modus, non indicativus. *προκατέχεσθαι* mendose dant Aug. Regii & Vefont. — *Verf. 3. ὑμῖν πρὸς ἡμᾶς.* Perperam *ὑμῖν πρὸς ἡμᾶς* Aug. Regii, Vefont.
- Verf. 4.** *Verf. 4. ἦν οὕτοι, παρ' ἑκάστον ὑμῖν ἀνειδίξουσι.* Ingeniosa utique emendatio; cuius sicut veritatem præstare non ausimus, sic commodius certiusve nihil habemus, quod in medium proferamus. Quo pacto in lectione editionis Hervagianæ adquiescere potuerint Vrsinus atque Scaliger, haud satis perspicimus; illud videmus, post *ἀνειδίξουσι* in illa editione puncto majori distinctam esse orationem, quod tamen parum confert ad planiorem reddendam sententiam. *εἰσιν*, quod ibidem legitur, possimus ex *εἰς ἦν* corruptum suspicari, si quid juvarent ea quæ sequuntur. Cogitet eruditus perspicaciorque Lector. REISKIUS nunc quidem non satisfacit, cui visus erat Polybius ita scriptum reliquisse: *εἰ δὲ εἰσιν, ὡς λέγουσιν, οἱ τούτων ἑκάστον ὑμῖν ἀνειδίξουσι.* Quorum verborum hanc voluit esse sententiam: *si modo salus ἔσ' ἡβερτας ἰσθα vera est, quam*

quam ajunt esse illi, qui vobis hæc tanta beneficia identidem contumeliose exprobrant. Verf. 4

Ibid. μετὰ δὲ ταῦτα. — „Hic redundat δὲ more Homérico & Herodoteo: nam proximum quæ præmissum poterat sufficere. vide p. 822, 7.“ [id est lib. X. c. 16, 7.] REISKIUS. — Vide quæ notavimus ad I. 29, 6. I. 30, 14. II. 37, 3. — *Ibid.* βουλευόμενοι. Aut βουλευσάμενοι legendum contendit Reiskius, aut delendam particulam καὶ quæ sequitur.

Ibid. ἔλεθε μετέχειν Αἰτωλοῖς. Et in versione Latina hoc jam expresserat Casaubonus, & græcum vocabulum in ora Basileensi notaverat. Timidiuscule, quod mireris, Reiskius ad vulgatam lectionem ἐν πολλοῖς (in quam conjurarunt libri omnes) sic monuit: „Videtur in his verbis latere Αἰτωλοῖς.“ — Nos quidem non dubitandum duximus, quin in contextum adoptaremus emendationem, quæ nobis certissima visa est. Simili ratione vocabulum Αἰτωλῶν cap. 29, 4. in ἐντολῶν corruptum vidimus a negligentiori quodam librario. — *Ibid.* τὸν πρῶην. Mendose τῶν πρῶην ed. 1. Regii, Vefont.

Verf. 5. παραγράφη. — „Circumscripta, h. e. *scripta*, Verf. 5
interempta, exstincta sunt. Sic Aristides 61. II. p. 246, 16. παραγράφειν τὰς συμφορὰς dixit, calamitates ex hominum memoria deletæ. Idem T. I. p. 566, 16. δὲν τὰ μὲν χρηστὰ τῇ μνήμῃ σημειοῦσθαι, τὰ δὲ φαῦλα τῇ λήθῃ παραγράφειν, oblivione concludi, conscribi. Alia exempla hujus usus dedi ad Diodori Siculi T. I. p. 51, 13. Sic Noster infra p. 1019, 16. [XVI. 12, 10.] δυαπαραγράφον ποσότητᾶν & ἀπαραγράφον, dixit eam quantitatem, quæ aut ægre aut plane nullo modo potest definiiri & circumscribi.“ REISKIUS. — In eandem partem interpretatus est ERNESTUS in Lexico Polyb. „παραγράφειν (ait) circumscribi e rationibus, libro &c. id est, tolli; quod, quæ sublata & remissa volumus, ea circumducimus. Hinc Iosephus XVI. 1, 5. παραγραφή κακῶν, sublatio malorum & liberatio a malis.“ — At circumscribere ista notione non tam est,

Verf. 5. παραγράφειν, quam περιγράφειν, (conf. Suid. in Περιγραφήσιν,) quod verbum & ipsum frequentissime notione *finiendæ* usurpatur, & sæpe perperam a librariis mutatum est in παραγράφειν, ut perfecte eruditeque monuit Wesseling. ad Diodor. l. c. Interdum tamen ipsos etiam veteres auctores verbo παραγράφω pro περιγράφω usos esse intelligitur ex Harpocrate, qui ad vocem Παραγραφή monet, Hyperidem oratorem μέχρι παραγραφῆς dixisse, pro μέχρι τινὸς ὁρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὃ ἔστιν περιγεγραμμένου, ad definitum aliquod & circumscriptum tempus; qua ratione apud Polybium, loco a Reiskio citato, itemque XVII. 13, 3. occurrunt adjectiva verbalia εὐσπαρώγραφος & ἀσπαρώγραφος, definitum, explicatum difficultis. Hoc vero loco, in quo versamur, verbum παραγράφειν ex illo fosi usu intelligi debet, quo παραγραφῆν prescriptionem dicunt, id est, exceptionem quæ ab agenda removet accusatorem. Nempe eadem ratione παραγραφῆσθαι dicitur ea res, quæ jam præscripta est, id est, jam olim iudicata atque decisa; de qua quid statui debeat jam ita definitum est, ut non amplius in quaestionem disputationemque adduci possit. Conf. Suid. in Παραγράφεται & in Παραγραφή.

Verf. 6. ἡ δὲ Αἰτωλῶν - - ἡ δὲ Ἀ Μακεδόνων. Speciosæ utique atque admodum probabiles sunt Reiskii emendationes, ἡ δὲ Αἰτωλῶν & ἡ νῆ Δία Μακεδόνων, præsertim hæc posterior, si conferas c. 32, 7. Ex eodem vero loco suspicari etiam possis, pro ἡ δὲ Αἰτωλῶν, non ἡ δὲ hoc loco, sed ἡ τοῖ Αἰτωλῶν scribendum. Quoniam vero ferri pariter vulgata scriptura posse videbatur, in quam consentiunt libri, loco eam movere nolimus. — Ibid. οὐ μετὰ. Perperam οὐ μετὰ ταῦτα ed. 1. invitis libris nostris, excepto Reg. G. — Ibid. μηδέτερου bene Casaub. & seqq. ex Vrsini emendatione. μη δὲ ἑτέρου ed. 1. cum msstis.

Ibid. οὐ προσέχευε τὸν νοῦν, ταύτων νῦν ἐντραπένας. Sic Casaub. & seqq. nisi quod προσέχευε, in verbo medio, dant cum ed. 1. in quo nescimus an cum his faciant

ciant codices Vrb. & Med. e quibus in hoc verbo nulla discrepantia adnotata nec a Casaub. nec a Gronovio. προσέχετε dant Vefont. & Tubing. προσέχεται Aug. & Regii; sed in Aug. inter-lineas ab antiqua & eadem (ut videtur) manu correctum προσέχετε, quod adoptandum utique putavimus. Nusquam enim apud Polybium quidem, quod meminerimus, in medio genere usurpatur hoc verbum. τὸν νοῦν post προσέχετε nullus codex in contextu agnoscit: sed, pro τούτων νοῦν ἐντραπέντες, (in quod consentiunt Vrb. Aug. in contextu, Regii, Vefont. Tubing.) τούτων τὸν νοῦν ἐντραπέντες habet ed. ἱ. cum Med. Et Aug. in ora ab antiqua manu habet τὸν νοῦν, quæ verba nescias utrum ad προσέχετε relata voluerit librarius, an ut diversam lectionem adtulerit pro νοῦν, quod ipsum eo credibilis est, quod nec necessariæ sunt hæ voces ad verbum προσέχετε, & quod alii libri (ut dixi) τὸν νοῦν pro νοῦν habent. Probabile autem porro est id quod a Scaligero notatum videmus, has ipsas voces τὸν νοῦν ex το νοῦν esse corruptas. Quæ momenta si in unum colligas, verisimile fiet, sic scripsisse Polybium: δικαίως οὐ προσέχετε, τούτων το νοῦν ἐντραπέντες. Genitivus τούτων, quem uno consensu agnoscunt codices omnes, non placuit Vrsino & Reiskio; quorum ille prorsus eum deletum voluit, hic in accusativum τούτους mutatum; sine causa. Nam ἐντραπένοια τι vel τινὰ quidem dicimus, *revereſeri aliquem vel aliquid; ἐντραπένοια* vero, *curare aliquem vel aliquid, rationem alicujus habere*, non magis cum accusativo, veluti infra cap. 36, 11. & XXII, 27, 6. quam cum genitivo casu, & cum hoc quidem frequentius, construitur; quam in partem plura exempla collegit Henr. Stephanus in Theſ. Gr. Ling.

Verf. 6.

CAPUT XXXII.

Verf. 4. "Ὠσπερ δὲ καὶ καὶ bene h. l. habet ex more Polybiano, nec sollicitari debuit a Reiskio, qui deletum voluit. Neque incommode καὶ post συμβαίνει posuit Ca.

Cap.
XXXII.
Verf. 4.

- saubonus pro *διὰ*, quod ibi habebat ed. 1. cum msstis: sed ibi quidem lubentes adsentimus Reiskio, satis fuisse simpliciter delere importunam vocem *διὰ*. — *Ibid.* ἀμπεριέχεται. ἀμπεριέχεται edd. cum Regiis, Vefont, Tubing.
- Verf. 7. 8. *Verf.* 7. *Δέσται* ex msstis & ed. 1. restitimus. *Δέσται* ed. 2 & sqq. propagato operarum errore. — *Verf.* 8. ἀνασπασάσεν Reiskius etiam suaserat, interpretatus, *fore ut evertamus, ut labefactemus*.
- Verf. 9. *Verf.* 9. πρὸς αὐτοὺς Αἰτωλοῦς. — „Forte πρὸς αὐτοὺς καὶ Αἰτωλοῦς, cum iis, Græcis puta, & Aetolis. Aut αὐτοὺς cum τοῖς est mutandum.“ REISKIUS. — Immo signate πρὸς αὐτοὺς Αἰτωλοῦς dicit, cum solis Aetolis. Nempe nunc non cum his solis, sed simul cum barbaro populo & extraneo Græciæ hoste (populo Romano) societas proponebatur Lacedæmoniis, conf. c. 37, 5 seqq. — *Ibid.* εὐθδέστατος ὑπάρχειν perspecte correxit Casaub. εὐθδεστάτους h. l. rursus ed. 1. cum msstis, ut supra.
- Verf. 10. *Verf.* 10. Χλαυνέαι Casaub. cum Vrsino & Vefont. Χλαυνέα ed. 1. Aug. Regii.
- Verf. 11. *Verf.* 11. Παραγιγνώμεθα. Perperam παραγιγνώμεθα Aug. in subjunct. — *Ibid.* Commodius sic distinguetur oratio: Παραγιγνώμεθα μὲν οὖν, ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου πεπεισμένοι δὲ ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς λόγους, ὑπὲρ τοῦ δεῖξαι. *Adsumus perijurati de hoc ipso nobis esse verba facienda &c.* Scilicet verba ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου non pendent a παραγιγνώμεθα, sed a ποιῆσαι τοὺς λόγους, tum vero ὑπὲρ τοῦ &c. declarat quid sit hoc *ipsum*. Vide Adnot. ad IX. 3. 9. Pro ἡμᾶς perperam est ἡμᾶς in ed. 1. & Med. Et pro ποιῆσαι in ed. 1. Regiis & Vefont. — *Ibid.* ἀκούσαντας τῆς ἐπιφροῦ. Reiskius inferendam putavit præpositionem περι, quæ tamen haud incommode subintelligi poterat. — *Ibid.* τῶν ἐλπιδῶν. — „Subaudi τῶν αὐτῶν.“ REISK.
- Verf. 12. *Verf.* 12. ταύτων τὴν ἡσυχίαν ἔχειν. Recte hoc dictum, nec debuit sollicitari; *abstineatis his rebus, nihil vos immiscetis*

ſceatis hiſ rebus. Dicunt enim Græci ἡσυχίαν ἔχειν vel ἄγειν περίτινος, & τινός abſque præpoſitione.

C A P V T XXXIII,

Cap.
XXXIII.

Verſ. 1. διαλεχθέντα. Sic ante Caſaub. correxerat Scaliger. Præſtabat vero διαλεχθέντα, atque id receptum malimus cum Reifkio.

Verſ. 1.

Verſ. 4. Φιλόμελος Caſaub. cum Vrfin. & Aug. De illa *Onomarchi* & *Philomeli* expeditione vide Diodor. Sicul. XVI. 30. & quos ibi laudavit Weſſeling.

Verſ. 4.

Verſ. 6. αὐτὸν ἐπιδοῦς ſcripſimus cum Aug. Regiis, *Verſ. 6.* Vefont. αὐτὸν edd. conf. ad verſ. 9. & 11. — *Ibid. ἐπανείλετο.* Frequentiſſime utitur hoc verbo Polybius, nec umquam aliter quam in medio genere. — *Ibid. ἐλευθερίας.* Temere ἐλευθερίας ed. 1.

Verſ. 8. Νῆ Δία recte ad ſequentia retulit Caſaubonus, Perperam mſſti & ed. 1. jungunt cum ſuperioribus. *νῆ Δία ἁλλὰ, at enimvero, at mehercle;* cum orator reſpondet ad objectionem. conf. c. 36, 8.

Verſ. 8.

Verſ. 9. καλούμενος δὲ &c. Confer lib. XVII. c. 14. — *Ibid. καὶ πολλάκις ἐνομαζόμενος.* Intelligimus, ſi abeſſet verbum ἐνομαζόμενος, neminem illud facile deſideraturum fuiſſe, & percommode καὶ πολλάκις referri potuiſſe ad καλούμενος δὲ. Sed id ipſum argumento eſt, non eſſe temere a librario aliquo adſutum; præſertim quum ſatis conſtet, amare Polybium copiam verborum. Eſt autem ἐνομάζειν idem quod ἐνομαστὶ vel ἐπὶ ὀνόματος, καὶ μετ' ὀνόματος (ut ait Reifkioſ) ἐπιτελεῖν, *nominatim citare aliquem, nomen ejus ſermonis celebrare, ſemper in ore habere, iterum iterumque vocitare.* Nec videmus cur Erneſtus, ſe non ſatis concoquere hoc verbum in hac re & ſententia, profeſſus ſit. — *Ibid. ὑπὸ τῶν ἐκ Πελοποννήσου Φιλων.* Sic edd. cum quibus putamus faciunt Med. & Vrb. ἐν Πελοποννήσῳ Aug. Regii & Vefont. quod commodius videri poterat: ſed illud amat Polybius. Sic ὑπὸ τῶν ἐκ Μακεδονίας βασιλέων II. 40, 5. οἱ ἐκ τῆς πέλας, ορχιδανί, IV.

Verſ. 9.

71, 11. & id genus alia. — *Ibid.* αὐτὸν ἐπέδωκε imprudentibus nobis propagatum est ex ed. Ernest. Rescribe αὐτὸν cum superioribus editionibus & msstis. Vnus Aug. αὐτὸν habet, ex correctione. conf. ad vers. 6.

Verf. 10. *Vers.* 10. πρᾶξαι. πράξαι Aug. & Regii. — *Ibid.* Ante τὴν τοιαύτην temere τοῦς inserit Med. — *Ibid.* αὐτὸν ἐπέδωκε edd. & mssti. Vnus Aug. αὐτὸν.

Verf. 11. *Vers.* 11. κἀκείνους καὶ τούτους, Et illos, Et hos. Illi sunt οἱ ἀστυγείτους, finitimos, nempe Argivi & alii, qui nominantur cap. 28, 7. Conf. Pausan. p. 154. Hi sunt Lacedæmonii, de quibus in tertia persona loquitur, (sicut cap. seq. vers. 3.) sermone ad Chlæneam Aetolum converso. Expeditior autem certiorque erat ista Casauboni emendatio, τοῦς in τούτους mutantis, quam si cum Scaligere ἀλλόθοντας aut aliquam similem vocem excidisse statueremus. Nam, & ad sententiam, & ad verbum κἀκείνους, nihil commodius convenientiusque, quam καὶ τούτους. Et simillimo modo, ut hic, sæpius in his Excerptis peccarunt librarii. — *Ibid.* διὰ λόγου recte Casaub. cum msstis. Imperite διαλόγου ed. 1.

Verf. 13. *Vers.* 13. ἐνείδους καὶ προσφωρᾶς. Sic recte Casaub. cum Vrb. Aug. & Vrsino. Mendose προσφωρᾶς ed. 1. Regii, Vefont. & codex Dorvillii; quod frustra defendit vir eruditus ad Charit. p. 144. Nam quod in Lexicis nonnullis προσφωρὰ latine redditur *reprehensio*, (vid. H. Steph. Thes. T. IV. col. 119.) illius significationis nullum aliud adserunt exemplum, nisi hanc ipsam mendosam in Polybii editione Basileensi scripturam. Notus verbi προσφῆρην apud Homerum usus, simillimus latino *objicere*. Suidas; Πρόφωρα, ἐνείδιζα.

Cap.
XXXIV.

C A P V T XXXIV.

Verf. 1. *Vers.* 1. ἐνείδισας recte Casaub. ἐνείδισας ed. 1. cum msstis nostris.

Verf. 3. *Vers.* 3. πάντας ὁμᾶς. Verius videtur ἡμᾶς, quamquam in vulgatam consentiunt omnes. — *Ibid.* Ἀθηναίους

ναίους καὶ τοὺς τοῦτων προγόνους ἀγωνοθετεῖν. Recte Reif-
 kius monuit, *τούτων* referri ad *Lacedæmonios*, apud quos
 verba facit orator, quos etiam ipsos adlocutus erat initio
 orationis: sed nunc ad Aetolos conversa est oratio. Eo-
 dem modo *τούτους* cap. 33, 11. & *τούτοις* cap. 35, 7. ad
 eosdem refertur Lacedæmonios. Rursus vero, ubi ad La-
 cedæmonios se convertit, *οἱτοί* sunt Aetoli: ut cap. 36, 2.
 Pariter apud Demofthenem, ubi Athenienses adloquitur,
οὗτος est adversarius; ubi ad adversarium convertit oratio-
 nem, *οἱτοί* sunt Athenienses. *ἀγωνοθετεῖν* satis notum est
 dici proprie de eis qui *ludos gymnicos curant, apparant,*
eis præfunt, palmaῖque victoribus proponunt & distribuunt.
 Hinc translato usu ad alia certamina, *ἀγωνοθετεῖν τινα*,
 apud Plutarchum & Libanium, ut monuit ad h. l. Reiskius,
 est *auxilium alicui certaminis aut victoriae esse.* Et *ἀγωνο-*
θετεῖν τινας nunc apud Polybium est *aliquos veluti spectā-*
culi causa committere inter se, ut bella invicem gerant; vel
 simpliciter idem quod *ἐν ἀγῶνι τιθέναι, εἰς ἀγῶνα κατα-*
στῆσαι, incitare ad bellum, in certamen committere. Eadem
 sententiā *διαγωνοθετεῖν τὰ κατὰ τινας* dicit Noster XXVI.
 7, 7. *bellum inter aliquos suscitare.* Et Iosephus Ant. XVII.
 3, 1. citatus ab Ernesto, *ἀγωνοθετεῖν στάσιν, seditionem*
ciere. *συμβάλλοντες* correxit Casaub. cum Vrsin. & Reg. G.
 Atque ita debuerant Aug. Reg. F. & Vefont. in quibus est
συμβάλλοντες, quod in *συμβαλλόντες* mutavit editor Basi-
 leensis.

Verf. 4. τῶν διαδεξαμένων. scil. *τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου* *Verf. 4.*
ἀρχὴν, vel *τὰ τοῦ Ἀλεξ. πράγματα,* ut est c. 29, 1. Ce-
 terum notum est, nude etiam ac simpliciter *τούς διαδόχους*
 dici *Alexandri successores.* — *Ibid. τοῖματα. τοῖματάς*
 ed. 1. Med. & Regii.

Verf. 5. ἀν ἐξελίγη. Certissima nobis hæc visa est *Verf. 5.*
 emendandi ratio. *ἀν ἔξει* Aug. & Tub. *ἀν ἔξει* Regii,
 Vefont. & cod. Vrsini; nempe neglecta ultima vocali,
 quæ pro more inter lineas fuerat scripta. Non placet *καρ-*
ἔξει, quod suavit Reiskius, idem esse aiens atque *ἐνδέ-*
ξεταί,

Verf. 2.

Verf. 4.

Verf. 5.

ἔσται, nisi licetbit, fas est integrum erit; & longius abest, quod eidem in mentem venit, ἴσως ἂν καλῶς ἔξει, eos de- cēbit. Imo post ἂν, in hac quidem connexionē, desiderabatur optativus modus.

Verf. 6 seqq. Verf. 6. ἐπὶ δεικνύσει τοῦ τῶν Ἀχ. ἔθνουσ. Conf. II. 43, 10. — Verf. 7. πρὸς τὸν Ἀλεξ. τὸν Ἡπειρ. Vide II. 45. — Verf. 8. κατὰ κοινόν. κατὰ τὸ κοινόν soli Regii. — Ibid. οἶονσ ἡμεῖσ monente Casaubono correxit Gronov. & tenuit Ernestus. Perperam οἶονσ ὑμεῖσ ed. 1. 2. cum msstis.

Verf. 9. Verf. 9. ὃν Τίμαιοσ μὲν. Sic percommode Casaub. & seqq. ὡσ Τίμαιοσ μὲν ed. 1. consentientibus omnibus codicibus; quod tenendum fuisse videbitur nonnullis. — Ibid. ἐπὶ Ταυνάρῳ correxit Casaub. cum Vrsino. ἐπὶ τσ μάρῳ ed. 1. ἐπὶ τεμάρῳ Vrb. Med. Reg. F. Vefont. Tubing. Sic & Aug. in quo tamen pro τσ inter lineas eadem manu scriptum ται, & in ora ἴσως Ταυνάρῳ. ἐπὶ τσ μέρῳ Reg. G. Templi Neptuni in Tænaro, Laconizæ promontorio, meminit Pausan. III. 14. & 25. — Ibid. καὶ τὸ ἐν Λούσοισι ἱερὸν Ἀρετμ. Nil variant libri. Confer Polyb. IV. 18.

Verf. 10. 11. Verf. 10. Φάρκοσ. Φάρακοσ Regii & Vefont. — Verf. 11. τῆν τῶν Παμβοιωτῶν πανήγγυριν. Conf. IV. 3, 5.

Cap.
XXXV.

C A P V T XXXV.

Verf. 2. ἐὶ διὰ μιλαν Casaub. cum ora ed. 1. & ora Aug. ab antiq. manu. Corrupte ἐὶ δημῶν (sic) ed. 1. & Regii. εὶδημῶν Aug. Vefont. putamus & alii. — Ibid. τὸν πλείονσ τοῦ βίου χρόνον. βῆσ; non de singuli hominis vita, sed ævum, tempus, hominum vita; ut V. 33, 7.

Verf. 4. Verf. 4. ἅμα γὰρ τῷ correxit Casaub. ἅμα γὰρ τὸ ed. 1. cum msstis nostris. — Ibid. Πτολ. τὸν Κεραυνόν. τὸν carent Regii, Vef. & Tub. De re, quæ hic agitur, consule Pausaniam in Phocicis; id est, lib. X. cap. 19. — Ibid. οὶ περὶ Βρέννον Casaub. cum Vrsino. οὶ περὶ Βέρωνσ ed. 1. Regii, Tub. Vef. οὶ περὶ Βέρων Vrb. Aug. οὶ περὶ Βέρωνσ ora ed. 1. ex ora Aug. antiq. manu.

Verf.

Vers. 5. ἔχων πολλά λέγειν. ἔχων carent Regii, Vef. Vers. 5.
Tub.

Vers. 6. ἀνείδισαν — „scilicet Aetoli. Subito conver- Vers. 6.
tit orationem ab Aetolis rursus ad Lacedæmonios, & paulo
post rursus ab his ad illos, quemadmodum fieri solet ἐν
τοῖς ἐναγωνίοις.“ REISK. — Conf. ad cap. 34, 3. — *Ibid.*
ἐν Δίφ. vide IV. 62. — *Ibid.* ἐν Δαδώνη. vide IV. 67. —
Ibid. ἐχρήν. ἐχρηη sola ed. Casaub. in vitis msstis. — *Ibid.*
τοῦτο πρῶτον. Mendose τοῦτον Reg. F. Vef. Tub. & carent
πρῶτον. τοῦτο Reg. G. & caret πρῶτον.

Vers. 7. ἐξηγήσαθε. Temere ἐξηγήσαθε ed. 1. — Vers. 7. 8.

Vers. 8. Cum in editione Basileensi esset οὐ τοῖς ἀρχουσι,
notavit Casaubonus ad oram sui libri: „Videtur deesse
aliquid, velut οὐκ ἄλλοις ἤ.“ —

C A P V T XXXVI.

Cap.
XXXVI.

Vers. 1. πρᾶξιν. πράξιν Aug. Regii, Vefont. Vers. 1.

Vers. 7. ἑαυτοὺς προσνέμειν recte Casaub. cum Vrsino. Vers. 7. 8.
ἑαυτοῖς ed. 1. cum msstis. — *Vers. 8.* παραβήσαθε.
Mendose παραβήσασθαι ed. 1. consentientibus codd. —
Ibid. ποιήσετε. ποιήσεσθαι Regii & Vefont.

Vers. 9. ἐν στήλῃ γεγονότα καὶ καθιερωμένα. Viden- Vers. 9. 10.
tur hæc non debuisse sollicitari. Reiskius tamen, aut de-
lendum καὶ post γεγονότα, contendit, aut si conjunctio-
nem servatam velis, pro γεγονότα legendum γεγραμμένα. —
Vers. 10. Post πῶς δὲ τούτους insertum μὲν voluit idem
Reiskius. — *Ibid.* βουλευέσθαι. Vitiose βουλευέσθε ed. 1.
cum msstis.

Vers. 11. In hiatu verba τοῖς δ' εὐεργέταις οὐ πρῆνδα Vers. 11. 13.
monuit Reiskius. In eadem sententiam Casaubonus, in
versione, lacunam supplevit. Suspiciari tamen aliquis pos-
sit, consulto ista verba per apostopesein ab oratore esse præ-
termissa. — *Vers. 12.* τοῖς σώμασι Casaub. cum Vrb. &
Vrsino. Perperam: τοῖς σώμασι ed. 1. cum ceteris codd. —
Ibid. Pro ὃ νῦν, corrupte ἐν ἦν Reg. F. & Vefont. ἐν ἦν
Reg.

Reg. G. — *Ibid.* ἀξιούνας. Mendosè ἀξιούν Regius uterque & Vefont.

Cap.
XXXVII.

CAPVT XXXVII.

Verf. 1.

Verf. 1. κρινέσθω edd. cum ora Aug. ab antiq. manu. κρινέσθαι Aug. in contextu, Regli, Vefont. — *Ibid.* Φιλοτιμότερον correximus. Φιλοτιμότερον edd. cum msstis. conf. ad cap. 20, 6. Verba παρὰ τοῖς Φιλοτιμότερον διακρινένοις sic interpretatus est REISKIUS: ab hominibus elegantioribus, qui nimis difficilem & miseram & putidam diligentiam in demonstrando, aut etiam sui nimiam jactationem, pro illiberali affectatione fastidiunt. — *Ibid.* οἱ οὗτοι Φασιν perspete Casaubonus. De οὗτοι, quod ad Aetolos nunc refertur, conf. notata ad cap. 34, 3. & c. 35, 6. Sic mox verf. 2. τὴν πρὸς τούτους συμμαχίαν. Iam vero diserte quidem dixerat Aetolus Chlæneus, esse hoc τὸ συνέχον, sed re ipsa satis significaverat in fine suæ orationis, (cap. 31.) *caput esse hoc causæ*: quare & Lycifeus cap. 32, 6. ait: Χλαυνέας ἀπότομόν τινα συγνεΦαλαίωσιν ἐποίησατο &c. Est autem συγνεΦαλαίωσις idem quod τὸ συνέχον. — *Ibid.* ἐπάνιμεν. ἐπάνειμεν ed. 1. cum msstis.

Verf. 2.

Verf. 2. ταῦτα γὰρ ἐν ἀρχαῖς εἶναι. Hæc Casaub. sic vertit: *Manebit namque idem, qui fuit a principio, rerum status.* Quam in sententiam, ut Reiskius monuit, in græcis sic fere scriptum oportebat: ταῦτα γὰρ τοῖς ἐν ἀρχαῖς εἶναι.

Verf. 4.

Verf. 4. ὁ Κλεώνικος. — „Hic est ille Cleonicus Naupactius, qui etiam negotio conciliandæ pacis inter Aetolos & Philippum Achæosque post bellum Sociale fuerat adhibitus, ut narravit p. 613 sqq. [V. 102.] quæ pax etiam hic loci voce τότε designatur.“ REIRKIUS. — *Ibid.* ἔχοντες recte Casaub. cum Aug. & Vrfin. ἔχοντας ed. 1. cum ceteris codd.

Verf. 5.

Verf. 5. τῶν βαρβάρων. Barbaros Romanos dicit. cf. V. 104, 1. Nempe quia ἀλλόφυλοι, ut ait mox verf. 7.

Verf.

Verf. 8. επισκᾶσαι. επισκᾶσαι voluit Reifkius, in aeterito, quoniam sequitur *επισκασμένοι*. Sed & illud rri potest. — *Verf. 9. τῆς αὐτῶν δυνάμεως.* Imperite invitis msstis *τῆς αὐτῆς δυνάμεως* ed. I. — *Ibid. ἀποσύνται* correxit Casaub. cum Vrsino. Mendose *ἀποσύνται* ed. I. *ἀποσύντας* Aug. Regil, Vefont.

Verf. 8 9.

Verf. 10. αὐτοῖς επισκασμένοι, sibi, id est, *adversus* *attrahere.* Revocavimus scripturam constantem & unice ram librorum omnium. Eodem modo Lacedæmonius uulo ante dixerat, *verf. 8. eos κατὰ σφῶν αὐτῶν,* id est, *versus se ipsos advocare barbaros.* Videtur autem αὐτῶς h. l. in editionem Casaub. ex typhotetæ errore irrepsisse: certe in versione ipse etiam interpret *adversus sese* ripsit. — *Ibid. τηλικούτον νέφος* recte Casaub. cum Vrsino, conf. V. 104, 10. *τηλικούτον ἐφ' οὗ* ed. I. Aug. Regil, Vefont. Tub. nec dubitamus quin & Med. quamquam hoc nil notatum. *ἐφ' ἧς* Vrb. — *Ibid. ἐπισκοπήσαι* rrsus correxit Casaub. cum Vrsino. Vitiose *ἐπισκοπήσαι* l. I. Regil, Vefont. Tubing. Et sic primum fuerat etiam Aug. sed ibi alterum cornu literæ π erasum, ut sit τ.

Verf. 10.

CAPVT XXXVIII.

Cap.
XXXVIII.

Verf. 2. ὑμετέρους. Perperam *ἡμστ.* Regil & Vefont. — *Ibid. καθ' οὗς καιροῦς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτήν &c.* — Herodotus libro VII. [c. 133.] pluribus hanc historiam rsequitur. Sed *Darium,* non *Xerxem,* misisse hos legatos narrat. Ergo hoc loco notare licet Polybii *μνημονικὸν φάσμα,* nisi dicamus bis a Persis idem factum. PALMEIVS. — Confer Suidam in *δαῖτις καὶ Ἀρταφέρνης.*

Verf. 2.

Ibid. ἀπόσαντας. ἀπέσαντας mendose ed. I. Regil, Vefont. — *Ibid. προσεπιβάλλοντας τῆς γῆς.* Intelligitur, ut monuit Gronov. ad I. 42, 9. Licet vero præcesserit *ἀπόσαντας* in aoristo, non tamen necesse puto, ut *προσεπιβάλλοντας* contra librorum consensum in *προσεπιβαίνοντας* mutemus, quod voluit Reifkius; qui & mox *κλεεύει ἀπαγγέλλειν* scribere iussit pro *κλεεύειν ἀπαγγέλλειν,* quæ *Polybii Histor. T. VI.* N n bene

Verf. 2.

bene habere nobis visa sunt. — *Ibid.* τὰ κατὰ τὴν ἐπιτομήν — „sunt imperata, postulata; sive ea quæ Xerxes nuncio mandaverat, sive potius ea quæ per nuncium Lacedæmoniiis imperabat. vide ad Lysizæ p. 153, r. dicta. [nempe in Animadverss. ad Græcos auctores Vol. II. p. 41.] Suidas: Ἐπαγγέλλες, ἐπιτάσσει. Et est verbi hic usus multo creberrimus.“ REISKIUS. — Idem vir doctus in Indice Græcitat. Demosth. verbum ἐπαγγέλλειν interpretatur *denunciare, sive indicando rem factam, sive imperando faciendam.* De qua quidem posteriori significatione satis jam monuerat H. Stephanus in Ἐπαγγέλλω, & in Ἐπαγγέλλομαι. τὰ ante κατὰ τὴν ἐπιτομήν. perperam omittunt Regii, Vef. Tub. Habet articulum Aug. cum editis.

Verf. 3. *Verf. 3. ἐθελοντῶν* Casaub. cum Aug. Regiis, Vefont. Tub. ἐθελοντῶν ed. 1. Med.

Verf. 4. *Verf. 4. καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων ἑλευθερίας προκινδυνεύειν.* Et nude positum sæpius absque regimine, & cum genitivo casu, & cum præpositione ὑπὲρ constructum reperitur verbum προκινδυνεύειν. Passim vero ὑπὲρ a librariis nostris cum περί commutatum videre licet, veluti VI. 56, 12. X. 46, 3. quare & nunc ὑπὲρ scriptum reliquisse Polybium suspicari eramus. Si quis tamen omnino servatum περί cupierit, ne cum hoc quidem pertidacius contendemus. Rectius vero fortasse prorsus *delebitur præpositio*, quod Scaligero & Reiskio placuit; quemadmodum &, paulo ante, nudum genitivum casum cum ed. 1. agnoscunt codices omnes.

Verf. 5. *Verf. 5. Ἀξιόν γε.* In vulgato ἐξόν γε (quod Casaubonus interpretatus est, *licitum est scilicet vobis*) adquiescat cui hoc placere potest. Nobis Reiskianum illud Ἀξιόν γε, ironice dictum, *decet profecto, si diis placet, tantorum virorum nepotes* &c. tam mirifice excogitatum & unice verum visum est, ut, quatinquam ab illo cum dubitationis significatione propositum, non dubitandum duxerimus, quin in contextum reciperemus. Eodem verbo utitur Noster cap. 33, 13. ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ἐνείδου. Et
diverso

diversis quidem vocabulo, sed in eandem sententiam, eademque orationis structura, cap. 39, 4. καλόν γα, ait, ταύτης τῆς συμμαχίας μετασχῆν. ἄξιον enim, sequente infinitivo; idem sonat ac καλόν ἐστι, decet, convenit: Itaque &, quod h. l. ἄξιον dicit, ei vers. seq. opponitur αἰσχρόν.

Vers. 5.

Ibid. Ἀκαρῶσι. Sic h. l. omnes, cum acuto accentu. Ex ratione vero, quam alibi secuti sumus, Ἀκαρῶσι rescribere debueramus. — *Ibid.* Βοιωτοῖς, Θετῶλοῖς καὶ Βοιωτοῖς, Θετῶλοῖς ed. 1. cum msstis. Βοιωτοῖς καὶ Θετῶλοῖς Casaub. & seqq. Conjunctionem prorsus delevimus, quod & maluerat Reiskius, & shadebat Polybii usus.

Vers. 6. εἰ γὰρ μόνον. Sic Casaub. cum Vrsin. & Aug. inter lines quidem scripta particula γα; sed id ab antiqua, & (ut videtur) a prima manu. In Urb. (referente Casaub. in ora Basil.) inter εἰ & μόνον est ἔθν, quod quid valeat nescire se fatetur Casaub.

Vers. 6.

Vers. 7. προδοῦν. προδοῦν ed. 1. temere & invitis msstis. — *Ibid.* ἀπαργασομένους & προσιλῆφαι suo ex ingenio correxit Casaub.

Vers. 7.

Vers. 8. οἷ γα Casaub. cum Vrsino. Quoniam vero οἷ est in ed. 1: consentientibus msstis, quæri cum Reiskio poterit: „num ergo legendum οὐχ οὐδὲ — ἵππων ἢ ἵππῶν qui &c.? — *Ibid.* Πύλον &c. Vide IV. 16 seqq. & IV. 25, 6.

Vers. 8.

Vers. 9. ἀλλάπερ ἔπειτα προέπον. Respicit cap. 34. 6 seq. — *Ibid.* κατὰ τὰ. κατὰ τὰ maluerat Reiskius, obsequens κατὰ πάσης &c. Commoda quidem emendatio, sed minus necessaria.

Vers. 9.

CAPUT XXXIX.

Cap.
XXXIX.

Vers. 1. μισήσῃ. Minus recte μισήσῃ Aug. & Velfont. Sic nempe solent illi in optativo, præta grammaticorum lege: — *Ibid.* ὅτι recte edd. ὅτοι Urb. Aug. Regij, Tub. οὐ Velfont.

Vers. 1.

Vers. 2. Οἰνιάδας καὶ Νῆσον. conf. Liv. XXVI. 24 seq. — *Ibid.* ταλαιπύρον correxit Casaub. ταλαιπύρον ed. 1: cum msstis.

Vers. 2.

mastis. — *Ibid.* Ἀντιπυρέων πόλιν. Liv. XXVI. 26. Ἀντιπυραίων Vefont. Vulgatam nominis formam probat Steph. Byzant.

Verf. 3. *Verf.* 3. τὰ μὲν τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας &c. Vide lib. XVIII. c. 21, 7. In conditionibus conscriptis, quibus in amicitiam societatemque populi Romani venirent Aetoli, hanc refert Livius XXVI. 24. ut urbium, quae caperentur, solum testaque & muri, cum agris, Aetolorum, alia omnis praeda populi Romani esset. — *Ibid.* εἰκός ἐστι πάσχειν τοῖς - - πεσοῦσι. Nil variant libri. Vtique commodius videri poterat τοὺς - - πεσόντας, quod malle se ait Reifkivs.

Verf. 4 seq. *Verf.* 4. κατὰ προαίρεσιν. — „καὶ ταῦτα κατὰ προαίρεσιν. idque studio, & data opera, atque consulto, non coactos, ut olim Thebani erant.“ REISKIVS. — *Verf.* 5. ἐψήφισαντο δεκατεύσειν τοῖς θεοῖς. Vide Herodot. VII. 132. & quos ibi citavit Valkenar. — *Verf.* 6. κακοπραγμοσύνην ex Vrb. recepit Casaub. & ex ora ed. 1. quae habet ex ora Aug. Recte vero: nam aliud est κακοπραγμοσύνη, nempe nequitia, improbitas, malae artes; aliud κακοπραγμία, infelicitas, res adversae. — *Verf.* 7. ὀρμήσατε καὶ μὴ μετάσχητε. ὀρμήσαντες μὴ μετάσχητε alter Med.

Cap. XL.

C A P V T XL.

Verf. 1. *Verf.* 1. Τὸ γὰρ τοιούτον ἔθος &c. Quum non liqueret, de quonam more Atheniensium, quave ex occasione, hoc dictum esset, eo loco inseruimus minutum hoc Fragmentum, quo orae codicis Vrbinatis inscriptum illud esse docuit Casaubonus. Reifkivs (animadv. ad Polyb. p. 735 seq.) putavit, pertinere ad IX. 23, 6. Licebat etiam conjectare, in concilio illo Lacedaemonum, in quo habitae sunt orationes, quas hactenus vidimus, adfuisse quoque Atheniensium legatos, qui de rebus, ad communem Graecorum salutem pertinentibus, mandata haberent. Eosdem Athenienses deinde tertio abhinc anno legatos ad Philippum Aetolosque ad dirimendum inter hos bellum misisse, discimus ex Livio XXVII. 30. Fortasse vero agebatur de legatione

tionem, ab Acarnanibus Athenas missa, qua auxilium ab Atheniensibus petierint Acarnanes.

Verf. 2. Προθυμίαν γὰρ Φίλων &c. In codd. msstis *Verf. 8.* proxime hæc sequuntur post extrema verba capitis præcedentis. Et nullum quidem in aliis codd. lacunæ aut hiatus adest indicium; unus codex Urb. diserte indicat, aliud Fragmentum ab his verbis incipere. Susplicamur autem, esse hæc verba *nunciatorum, ab Acarnanibus ad Philippum missorum, qui, quanto res in discrimine esset, docentes, omittere Philippum, id quod in manibus erat, coëgerunt bellum*, ut ait Livius XXVI, 25. Nam quod βούλονται *verf. 3.* in plurali numero dicit, poterit ad *Macedonas* referri. Nec magnopere obstat, quod ad annum superiorem hæc res a Livio videtur referri; nam si conferas Liv. XXVI. 26. intelliges, ad initium A. V. 444. rem illam pertinere. — REISKII ad h. l. hæc est Adnotatio: „Fragmentum hoc non pertinet ad orationem Lycifci; sed videtur potius reliquum esse ex oratione Chlænezæ, aut alicujus alius, Aetolorum partes defendentis, & Lacedæmonios ad eorum atque Romanorum fœdus invitantis, & illam orationem Acarnanicam refutantis.“ —

Ibid. συμφόρωσ μὲν γιγνομένην. — „*συμφόρωσ* hic est raro sensu, pro ἐν τῷ ἔδειναι καιρῷ, *πρασκαίρωσ.*“ REISK. — *Ibid. μεγάλην παρέχεσθαι χρεΐαν.* Sic libri nostri omnes, Aug. Med. Regii, Vef. Tub. Item Memmianus & Leidensis, teste Gronovio. — *Ibid. ἀνωφελῆ.* Mendose ἀνωφελῆιν παεῖν Regii & Tubing.

Verf. 3. μὴ τοῖς ῥήμασι μόνον. καὶ ante μὴ temere *Verf. 3.* inferunt Regii. ῥήμασι vero cum Scaligero correxit Casaub. Mendose πρᾶγμασι ed. 1. consentientibus omnibus msstis. Sed, ut propius ad scripturæ vestigia accedens, sic verius rectiusque fuerat putamus γράμμασι, quod etiam ipsum in ora Basil. notavit idem Casaubonus. γράμμασα autem intelligi debent *conditiones scripti fœderis*, & ipsum *fœdus scripto consignatum*, quemadmodum XI, 6, 2. Eoque credibilis est, vocabulum πρᾶγμασι,

quod h. l. libri habent, ex γράμμασι corruptum a librariis esse, quoniam eodem modo XL 6, 3. vocabulum πρῶτα γράματα ex γράμματα manifeste ab eisdem librariis corruptum est; quod perspete ibi Casaubonus vidit correxitque, **Verf. 4 seqq.** *Verf. 4 seqq.* Duo Fragmenta, a Suida conservata, huc fuisse a nobis reponenda, docet Livius XXVI. 25. ad quem etiam provocavit Casaubonus in Polybii Fragmentis. Pars fragmenti prioris repetitur apud eundem Suidam in *Ἰουμαχοῦντες.*

Verf. 5. *Verf. 5.* μήτε πῦρ ἐναύειν. Fortasse μὲν πῦρ τοῦτο ἐναύειν.

Cap. XLI

CAPUT XLI,

Verf. 1. *Verf. 1.* τῆς πόλεως. De *Echino* agi, Thessalica urbe, constat ex verf. 11. ubi situm etiam urbis describit. Eam urbem in Aetolorum tunc fuisse potestate, aut certe Aetolis foederatam, cum ex cap. 42. intelligitur, tum ex XVII. 3, 12. & XVIII. 21, 3. — *Ibid. dō.* Mendose dō ed. 1. & Reg. F. — *Ibid. χελώνας κατασκευάζει χασορέδας.* *Aggestitias testudines* vocat Lipsius Poliorcet. I. 8. *testudines ad confectionem fossarum* Vitruvius X. 20. ubi earum construendarum rationem docet. Eodem pertinet *testudo aquandi loci causa facta* apud Cæsarem Civil. II. 2. Conf. Polyb. X. 31, 8 & 10. & mox hoc cap. verf. 4.

Ibid. στοάν, portitum. Confer Adnot. ad I. 48, 2. Scilicet στοά in urbium oppugnatione sunt *plures in unum ordinem junctæ vineæ; sub quibus* (ut ait Vegetius IV. 15.) *subsidentes* (sive cum aliis *obsidentes malis*) *tuti ad subruenda murorum penetrant fundamenta.*

Verf. 3. 4. *Verf. 3.* γέβρων. γεβρών ed. 1. consentientibus msstis, ut jam alibi observavimus. — *Verf. 4.* ἀνωμαλίαις. — „Herwag. ἀνω κίνας. [& sic scripti libri omnes.] Iuvat interdum tam portentosa exempla mendarum proponere, ut adolescentes criticæ dediti assuecant natales errorum eos deprehendere, qui cernuntur in permutandis similibus literarum ductibus.“ REISKIUS,

Verf.

Ibid. ἐπὶ τῇ τῶν ἐσχαρίων ἐφόδῳ, quo promovendi bases possunt. Casaubonus: *anum bases promoverentur. An, in via qua promovebantur bases? ἐσχαρίων est basis turris mobilis vel testudinis, ut monuit Vitruv. X. 20. Conf. Diodor. Sicul. XX. 91. & ibi Wesseling.* Vers. 4.

Vers. 5. ἐσίτρον &c. Decem verba, usque καὶ τὰ, desiderantur in Regiis, Vefont. & Tub. — *Ibid.* ἀμπυρισμοὺς ἔργα. Verbum ἔργα, quod aberat ab editis, inferuimus cum Aug. & altero Med. Mendose ἔλας habet Vrb. & alter Med. ἀμπυρισμοὺς dedit Vrb. Aug. & alter Med. ἀμπυρισμοὺς ed. 1. & alter Med. ἀμπυρισμοὺς Casaubonus, sua auctoritate. Quod usum vocabuli ἀμπυρισμοὺς improbat Phrynichus p. 148. id quidem turbare neminem debet: confer Pollucem IX. 156. & ibi Iungerm. — *Ibid.* καταπαλινα: recte Casaub. pro mendoso καταπαλινα, quod habebat ed. 1. cum msstis.

Vers. 6. ἐφαστήξει correxit Ernestus. Mendose ἐφα, ἐστήξει. ed. 1. 2. cum msstis, quod in ἐφαστήξει debeat mutari. vide I. 6, 1. II. 28, 9. III. 105, 4. &c.

Vers. 8. ταλαντιῶος. Licet sequatur τρακονταμναίους in accusativo, ad λίθους-relatum, percommode tamen ταλαντιῶος λιθοβολός dicitur, ballista talentaria, id est, emittens lapides sexaginta librarum ponderis. Vide Lipsii Rolioreet. lib. III. dial. 3. p. m. 130.

Vers. 9. βλέπτεσθαι μηδέν. Post βλέπτεσθαι cominus, ponunt, & dein μηδέν habent mssti & ed. 1. Id si verum est, oportet nonnihil excidisse. μηδέν correxit Casaub.

Vers. 11. Ἐχινναίτε, Ἐχινναῖς edd. cum Aug. Ἐχινναῖς Regii & Vefont. — „Ἐχινναῖς recte formatur ab Ἐχίνα, & Ἐχιννάδες. Num autem ab Echino, Thessalica oppido, sic formetur gentile, dubito. vid. Steph. Byz. h. v. & v. Ἀλόκη.“ ΠΕΙΣΙΚΙΥΣ. — Stephanus scilicet gentile hoc ὁ Ἐχινναῖος facit, & Ἐχινναῖός, Apud Heronem (not. bis cap. 42, 1.) editum est Ἐχινναίων, Casaubonus vero in Fragmentis Polybii ex eodem Herone Ἐχινναίων ediderat. Tum cap. 42, 3. Casaubonus quidem Ἐχινναῖος edidit.

edidit, sed in msto & in Herone edito est Ἀχιναῖς, quod ex Ἐχιναιῖς utique corruptum videtur. Nam quod in ora Heronis editi quaeritur: *Ἀν Ἐχιναιῖς?* in eo scripturam Casauboni in mente habuit editor.

Cap. XLII.

CAPVT XLII.

Verf. 1. *Πόπλιος ὁ τῶν Ρωμαίων &c.* Ex Libro manuscripto Anonymi Tactici, ut ait, primus hoc caput edidit Casaubonus in Fragmentis Polybii. (Conf. Praefationem nostram, Tomo I. Polybii praemissam, pag. 13. num. IX.) In Heronis editione legitur id Fragmentum p. 323. Mirum vero est quod accidit h. l. ΚΑΣΑΥΒΟΝΟ. Nam licet imperatoris Romani nomen bis in hoc Fragmento, Πόπλιος, discrete edatur, nec *Marci* ullius fiat mentio; tamen, perinde ac si *Mάρκος* legeretur, hanc Adnotationem adjecit ille: — „*Marcus* Consul, est M. Fulvius Nobilior, qui cum collega Cn. Manlio Volsone honorem illum gessit circa finem Olympiadis CXLVII. [nempe A. V. 565.] Hic Fulvius cum exercitu in Epirum & Græciam venit.“ — Imo vero de *Publio* agitur, non de *Marco*: & A. V. 544. non 565. pertinet hæc res. *Publius* igitur, quem hic dixit Polybius, est *P. Sulpicius Gallus*; qui cum Consul esset A. V. 543. sub finem ejus anni in Macedoniam missus, Lævino successit. vide Liv. XXVI. 22. Eidemque prorogatum in sequentem annum imperium est, hac lege, ut *omnem exercitum, præter socios navales, juberetur dimittere.* Liv. XXVI. 28. Itaque Aetoli quidem, ut ait Polybius in fragmento nostro verf. 2. pedestri exercitu ad Echinum accesserunt, Publius vero cum sua classe, Philippum coacturi, ut ab oppugnatione desisteret: sed utrique nihil ad liberandam urbem profecerunt. Idem Sulpicius apud Nostrum lib. X. 41, 1. rursus simpliciter Πόπλιος vocatur, in rebus anni ab V. C. 546. atque etiam tum classi præfuit, nam per plures continuos annos quotannis prorogatum ei imperium est. cf. Liv. XXVII. 22. &c.

Ibid. Ἐχιναιῖων. vide ad cap. 41, 11.

Verf.

Verf. 2. παραγόμενοι αὐτοί. Possis αὐτοῦ vel αὐτῶ *Verf. 2.*
 suspicari. — *Ibid.* ὁ μὲν Πόπλιος. μὲν, omissum a Ca-
 faubono, adjeci ex Herone edito. — *Ibid.* προσβαλόν-
 τες ex Herone ed. recepi. προσβάλλοντες Casaub. & seqq.
 in Fragm. Polybii.

Verf. 3. Verbum ἀπελπίσαντες prætermiserat Casaubo- *Verf. 3.*
 nus & sequentes Polybii editores; sed habet illud Hero
 editus. — *Ibid.* θαλάσσης. θαλάττης Hero ed.

C A P V T XLIII.

Cap. XLIII.

Verf. 1. Ὁ γὰρ Εὐφράτης &c. — „Fragmentum hoc *Verf. 1.*
 videtur nonnulla necessitudine cum illo conjunctum esse,
 quod p. 1380, 27 sqq. [nobis lib. VIII. c. 25.] legitur.“
 REISKIUS. — Nempe utrumque Fragmentum pertinet
 ad res ab Antiocho in superiori Asia gestas; sed illud agit
 de re annis superioribus gesta. — *Ibid.* διὰ Συρίας.
 Mendose τὸν διὰ Συρίας ed. 1. cum msstis omnibus, excepto
 altero Med. Hinc deinde τόπον habet ed. 1. cum illo Med.
 in quo est τὸν ante διὰ. Alter Med. τῶν διὰ habet; & sic
 Vrsinus, nescimus utrum ex ing. an ex suo codice. Re-
 ctius articulum ante διὰ delevit Casaub. Mox in τόπων
 cum Casaub. consentiunt codices omnes, excepto altero
 Med. de quo supra diximus.

Verf. 2. δοκεῖ μὲν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἐμβάλλειν θάλατ- *Verf. 2.*
 ταν. Videtur in mare Erythraum se exonerare. Immo
 fertur; perhibetur. conf. ad IX. 25, 1. — *Ibid.* Pro
 οὐ μὴν, miro errore, est σημεῖον in ed. 1. & Med. Ce-
 teri libri in veram consentiunt scripturam, quam edidit
 Casaub.

Verf. 3. καθ' οὓς ἂν πλείους τόπους. — „Plebeia est *Verf. 3.*
 dictio, idem significans atque καθ' ὅσα ἂν πλείους τόπους,
 quo plura ad loca disperguntur. Similiter Diodorus Sicu-
 lus T. II. p. 447. dixit ἐπιλέξαντες οὓς ἐδύναντο πλείστους,
 Dicere quoque licuisset καθ' ὅσους ἂν πλείους. vid. p. 284.
 [III. 51, 10.]“ REISKIUS.

- Verf. 4.** *Verf. 4.* πλεῖστος γίγνεται τῷ βέλματι κατὰ Κονίε ἐπιτολήν. Eandem rem, satis quidem obviam, ponunt etiam de Pado fluviō, lib. II. c. 16, 9.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* συβρίσεως recte Casaub. & seqq. cum Vrsin. & Aug. συβρίσεως ed. 1. cum ceteris. — *Ibid.* ἐπὶ τὰς ἀρδύσεις. Fortasse fufius aliquanto Polybins h. l. dixerat de irrigatiōne aruorum ex Euphrate fluviō, eāque occasione usus erat illo vocabulo Φραυτοτάκων, quod ex Polybio citavit Hesychius. Vide Polybii Fragm. Gramm. n. CXXXV. Tom. V. p. 100 sq. & quæ ibi adnotavimus.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* συμβαίνει γίγνεσθαι. Ita hoc dictum est, tamquam id fieri soleret. Sed ex eo, quod sequitur παταγόμεν μὲν ὄντων τῶν πλοίων, quæ magno opere preuentur κῆνες, intelligitur, egisse hoc loco Polybium de re semel gesta; nempe de expeditione quadam Antiochi, qua copias navibus per Euphratem secundo fluviō deportavit. Ad id tempus, si quid videmus, refertur particula τότε, non ad ortum caniculæ, ut Reiskius voluit, cum agri sunt irrigandi. Pro συμβαίνει γίγνεσθαι vero, αὐτίσυν ἔβη γενέσθαι aut συνέβαινε γίγνεσθαι scripturam putemus reliquisse Polybium. — *Ibid.* Pro μὲν ὄντων, perperam est μενόντων una voce in ed. 1. & msstis. — *Ibid.* τῶν πλοίων. Articulus abest a Regiis & Vesont,

19. XLIV.

CAPUT XLIV.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* Ῥωμαῖοι πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλαν. — „Videtur hoc Fragmentum ad illam Legationem pertinere, quam teste Livio XXVII. 4. M. Atilius & Manius Acilius ad Ptolemæum Philopatorem A. V. 543. [A. V. 544.] obiire.“ REISKIUS. — Neque vero obstat, quod de frumenta petendo tacet Livius.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* ὅστε τὸν Σικελικὸν μέδιμνον παντακίδεκα δραχμῶν ὑπάρχειν, ut medimnus (trifid) Siculus drachmis quindenis veniret. Hoc pretium si conferas cum eis pretiis, de quibus diximus ad II. 15, 1. invenies quintuplo majus ea, quod Ciceronis ætate legitimum erat in Sicilia; sed qua-

quatuor & viginti partibus majus eo, quo Polybius sua memoria sæpius veniisse in Gallia Cisalpina ait tritici medimnum Siculum.

CAPUT XLV.

Cap. XLV.

Vers. 2. Ἀρσινόη. Inter complures hujus nominis urbes, eam, quam octavo loco posuit Stephanus, *Astolia* esse ait. Ea vero Ἀρσινόη vocatur in Excerptis Valefianis, nobis lib. XXX. 14, 5. Fortasse autem hoc libro nono de *caedibus illis intestinis Astolorum ad Arsinoën patraçis* verba fecerat Polybius, quarum deinde in transcurso, loco modo citato, mentionem facit.

Vers. 3. Ἀτταλάνοι παρέδοσαν ἑαυτούς. Livius XXVI. 16. in rebus anni ab V. C. 543. *Atella & Calatia in deditionem acceptæ.*

Vers. 4. Φόρουνα, πόλις Θράκης. Philippum sub finem anni 543. vel sub initium anni 544. expeditionem in Thraciam suscepisse, docet Livius XXVI. 25. Occasione ejus belli mentionem facere hujus urbis potuit Polybius.

Quod vero in Scholio infra contextum retulimus Fragmentum, in eo per errorem operarum Gronovii, propagatum in Ernestinam editionem, *Συντα* scriptum erat pro *Συντα*. Vide Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii libro IX. Tomo V. p. 37. num. III.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

Lib. X.

LIBRI X.

RELIQUIAS.

Cap. I.

CAPVT. I.

„Fragmentum hoc pertinet ad narrationem de *Tarante*
a M. Fabio Cunctatoris recepta.“ REISKIUS. —
 Vide Livium XXVII. 15.

Verf. 1.

Verf. 1. Πηγύων, ex ingenio correxit Gronov. Sic
 vero est in Aug. & Reg. E. (nam in eo codice, quem hac
 nota *Reg. E.* insignivimus, continetur magna pars Excer-
 ptorum Antiquorum ex hoc libro decimo, quod jam mo-
 nuimus, ubi de illo codice verba fecimus, in Præfat.
 Tom. II. p. XIII seq.) *Πηγύων* Regii & Vefont. *Πηγύων*
 ed. 1. 2. cum Med. Sed *Rheginorum* in verf. lat. jam scri-
 pserat Casaub.

Verf. 2.

Verf. 2. Σικελικόν. Σικελιακόν Regii, Vefont. Tu-
 bing. — *Ibid. ἔχει δὲ τῶν τε* Sic scripsimus cum Vrb.
 Aug. & Reg. E. *ἔχει τῶν τε* ed. 1. cum Reg. F. G. Nesci-
 mus quid Med. e quo nil notavit ad h. l. Gronov. *ἔχει*
τῶν γε Tub. *ἔχει τῶν βαρβ.* Vefont. *ἔχει δὲ τῶν βαρβ.*
 ed. 2 & seqq. cum Vrsino.

Verf. 3.

Verf. 3. καὶ τινὰ μέρη τῶν Δαυνίων. Quum *Σαυνί-*
των vulgo legeretur consentientibus libris, monuit ad h. l.
 GRONOVIVS: „Quid *Samnitibus* cum Magna Græcia fit,
 & cur inter tam propinquos mari Siculo populos nume-
 rentur, vix dispicio. Diserte Samnitas a Magna Græcia
 Livius fecernit, XXXI. 7. *Nec Tarentini modo, oraque*
illa

illa Italia quam Majorem Græciam vocant, sed Lucanus Verf. 3.
Et Bruttius Et Samnis a nobis defecerunt. Verum & ex
 accentu liquet, depravatum esse nomen. [Scilicet, si de
Samnitibus ageretur, *Σαυιτῶν* oportebat.] Scribo *Δαυ-*
νίων. Nam cum recenset aliquas *Dauniorum* partes, re-
 spicit ad divisionem Iapygiæ in lib. III. factam. — Vide
 lib. III. c. 88. Adoptavimus Gronovii emendationem,
 non ob ista Livii verba, quippe quibus & Bruttii & Lucani
 a Magna Græcia separantur, qui tamen ab aliis & ab ipso
 Polybio recte eidem accensentur; sed quod *Dauniis*, non
Samnitibus, hic locus, hæc sedes erat. Dicit autem,
Dauniorum partes nonnullæ; quia major pars Dauniae me-
 diterranea erat.

Verf. 4. *Καυλωνία* recte utique Casaub. *Καυλωνία* ora Verf. 4.
 Aug. ab antiqua eaque prima manu. Ceteri omnes
Καυλώα.

Verf. 5. Quatuor verba *ἀπὸ Σιμελίας καὶ τοῦς* per erro- Verf. 5. 6.
 rem prætermittenda sunt in edit. 3 & 4. — *Ibid.* *λιμέσι.*
 Perperam *λιμένεσι* ed. 1. Reg. F. G. Vef. Tub. — *Verf. 6.* *τοῦ*
τόπου recte Casaub. *τοῦτό που* ed. 1. Hinc mox post *εὐδα-*
μονίας supplendum verbum *συλλογιζόμενος* putavit Scali-
 ger. — *Ibid.* *ὄρμους.* *ὄρμους* Reg. F. G. Vefont. *μ* cum *π*
 commutato, ut passim alibi.

Verf. 8. *τὰς ἀλλαγὰς καὶ μεταθέσεις.* Casaub. *ad per-* Verf. 8.
mutandas aut transferendas merces. Dubitamus an *μετά-*
θεσεις de *transferendis mercibus* recte dicatur: & malimus
 utique *διαθέσεις*. Frequentissime in præpositionibus
 peccarunt librarii: cujus erroris novum exemplum habe-
 mus proximo *versu* 10. ubi in mendosum *ὑπερβολήν*, pro
ἐπιβολήν, cum editis consentiunt libri omnes, excepto
 uno Reg. E. ac fortasse codice Vrsini: Vrsinus certe, sic
 corrigere jubens, non, ut alibi, suo ingenio eam emen-
 dationem acceptam refert. Pro *ἐμπορίῳ* *vers. 8.* *ἐμπο-*
ρείῳ dant Aug. & Reg. E. ut sæpe aliàs probati libri. conf.
 ad I. 82, 6.

Verf.

Vers. 9.

Vers. 9. οὐδέπω γὰρ συνέβαινε τότε τῆν εὐν Βραυτι-
 γῶν ἐπιβῆαι πάλιν. Βραυτιγῶν recte Casaub. cum
 & Vrsin. Βραυτιγῶν Reg. E. Βραυτιγῶν ed. 1. Med.
 Βραυτιγῶν Reg. F. G. Vefont. Tub. Quæ autem de *Brundisio*
 hic dicit Polybius, non satis concordant cum his,
 quæ & de antiquitate hujus urbis & de præstantia portus
 Brundisini alii tradunt scriptores. Vide Iustin. XII. 2. &
 Strab. III. p. 382. De scriptura nominis diximus ad II.
 11, 17. & III. 61, 4.

Cap. II.

CAPVT II.

Notationis
ordo

Notabile hoc fragmentum de ingenio Scipionis, tum de
 primis ejus rebus in Hispania gestis, primum ex Excerptis
 Antiquis editum est in editione Basileensi, inde a verbis,
 quæ in nostra edit. sunt cap. 2, 5. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάλ-
 ῖν &c. Cum autem initium ejusdem hujus Eclogæ, usque
 ad verba τοῦ ὕπ' αὐτοῦ πεπραγμένους, (cap. 3, 2. nostræ
 editionis) a Suidâ insertum esset sub Lexico in Πότιλος,
 præpositis ante verba Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, hæc: Πότιλος.
 Περὶ τοῦτου τοῦ στρατηγῶ ζήρῳσι τινος, τὴν ἑρώτησιν
 νεο ἐπιφανέστατος, ἀπὸ πάλαι φύσεως ἢ τριβῆς ὀρηγῶσιν
 καὶ οἱ μὲν ἄλλοι &c. Casaubonus, monitus ab Vrsino, ista
 verba, quæ apud Suidam quidem leguntur, nec vero sunt
 in codicibus qui Excerpta Antiqua exhibent, reliquio Ex-
 cerpto præposuit; in quibus eum secuti sunt posteriores Edi-
 tores. Valesius vero, in Excerptis de Virtutibus & Vi-
 tiis; ex Codice Peiresciano editis, primam Eclogam ex
 Polybii libro X. ab his incipit verbis: "Ὅτι μέλλοντες ἰσθῆ-
 ρῆν τὰ πραχθέντα Ποπλίου κατὰ τὴν Ἰβηρίαν &c. usque καὶ
 παραβολώτατα τῶν αὐτῶν πεπραγμένων. (cap. 2, 1-4. no-
 stræ edit.) Tum docet idem VALESIVS; in eisdem Ex-
 cerptis de Virt. & Vitiis post πεπραγμένων. continuo sequi
 illa verba Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι & cætera, quæ edita sunt [in
 Excerptis Antiquis] lib. X. c. 2: Quare nos non dubitant-
 dum duximus, quin Valesianum hoc Excerptum cum Ex-
 cerpto Antiquo eadem ratione conjungeremus; relictis
 illis

illis verbis, quæ ex Suida præposuerat Casaubonus; præsertim quum satis adpareret, ipsa illa Suidæ verba, quæ supra adposuimus, ex eisdem Polybianis verbis, quæ Valerius ex codice Peiresciano edidit; esse contracta.

De rebus, quæ hac Ecloga exponuntur, conferendus Livius lib. XXVI. c. 41 seqq. Sed in temporum ratione nonnihil a Livio discedit Polybius. Livius captam a Scipione novam Carthaginem statuit eo anno quo consulatum gessere M. Claudius Marcellus IV. M. Valerius Lævinus II. id est A. V. 544. At profitetur ipse Lib. XXVII. c. 7. *quodam esse, qui anno insequenti captam tradiderint.* In horum vero numero fuisse Polybium, ipse locus, quem tribuit ille huic rei in libro XI. historiarum, post Tarentum receptam, (X. 1. coll. Liv. XXVII. 15.) satis evincit. Recepta est enim Tarentus a Fabio Consule A. V. 545. Et præterea ex his, quæ ipse Polybius dixit lib. IX. c. 1. intelligebatur etiam, decimum hunc librum; in quo nunc versamur, res comprehendere, duobus posterioribus anni Olympiadis CXLII. id est annis ab V. C. 545 & 546. gestas. Constat autem sibi Polybius in temporum ratione, quibus cæteras res in Hispania a Scipione gestas scribit. Rursus enim res anno insequenti in Hispania gestas refert ad eum annum quo cecidit Consul Marcellus, id est, ad A. V. 546. ut adparet ex serie narrationis earum rerum, quæ in Excerptis Antiquis cap. 29 & 31. (nobis X. 32 & 34.) exponuntur: quas eandem res Scipionis Livius XXVII. 17. in annum eum retulit; qui postremum Marcelli consulatum præcessit; id est, in A. V. 545. cons. Liv. XXVII. 22 & 27. Ceterum etiam omnino paulo majorem natum Scipionem, cum res in Hispania gereret, Polybius facit, quam Livius. Hic enim lib. XXVI. 18. (in rebus anni 543.) *quatuor & viginti ferme annos natum* Scipionem facit cum Proconsul creatus est in Hispaniam; ut, ex ejusdem Livii ratione, idem Scipio anno sequenti, Novam Carthaginem capiens, annum egerit quintum & viceimum. Polybius vero disertè X. 6, 10. *septem & viginti annos natum* Scipionem,

Chronologia.

Chronologia. pionem, cum Novam Carthaginem caperet, scribit. Contra vero, quod idem rursus Polybius X. 3, 4. ait, Scipionem, quo tempore patrem in pugna ad Padum e præsentis vitæ periculo eripuit, id est A. V. 536. *decimum septimum annum egisse*, id rursus magis cum Livii ratione, quam cum ipsius Polybii, consentire videtur. Nam qui A. V. 536. natus est annos 17. is A. V. 544. (quo Proconsulem creatum Scipionem, ut diximus, Livius tradit) erit annos natus viginti quatuor, quos Scipioni eo tempore Livius tribuit; anno vero ab V. C. 545. non erit annos natus *septem & viginti*, quos Polybius Scipioni illo anno tribuit; sed annos *viginti sex*. Sed hæc quidem minutiora. conf. ad c. 3, 4.

Vers. 1. *Vers. 1. προσπιστήσαι, prius attentos reddere.* Sic recte Valesius & Gronovius, ex codicis Peiresclani (ut putamus) præscripto. Quod *προσπιστήσαι* editio Ernestina habet, casu potius ac temere, quam consilio & ratione, factum videtur.

Vers. 5. *Vers. 5. επιτυχῆ* recte Casaub. cum Suida & Vrb. Mendose *ἐπι τύχην* ed. 1. *ἐπι τύχη* Aug. Reg. E. F. G. Tub. *ἐπιτύχη* Vefont. — *Ibid. ταύτομάτω* restituimus ex ed. 1. cui adferuntur Aug. Regii tres, Vefont. Tub. putamus & Vrb. & Med. *τῷ αὐτομάτω* Suidas & Vrsin. *τῷ ταυτομάτω* minus recte ed. Casaub. & seqq.

Vers. 6. 7. *Vers. 6. ἐν ἐκάστοις πρατίντων.* ἐν ἑαστον πρατίντων correxit Scaliger; ingeniosa ratione nec tamen necessaria. — *Vers. 7. ὑπάρχει.* ὑπάρχον Suidas: recte fortasse, (intelligendo *ἐστὶ* ex præcedentibus,) ut ex hoc corruptum sit *ὑπάρχειν*, quod habent libri nostri.

Vers. 8 sqq. *Vers. 8. Ἐμοὶ δέ.* Etiam Suidas cum codd. nostris conjunctionem omittit, sed ille post Πόπλιος inferit hæc verba, *Φησὶν ὁ Πολύβιος.* — *Ibid. ἐσχημένα.* ἔσχε solus codex Peiresc. — *Vers. 9. περιποιῆσαι τῇ πατρίδι.* τῇ πατρίδι *περιποιῆσαι* Suidas. — *Vers. 10. παραβάλλεσθαι* recte ex Suida adoptavit Casaub. monitus etiam ab Vrsino. —
Vers.

Verf. 11. αἰεὶ αἰεὶ Reg. E. & sic mox rursus. — *Ibid.* Verf. 11.
Verba καὶ πιστοτέρως defunt Reg. E.

Verf. 12. Verba ἀνεργαζομ. usque πολλοῖς omisit Suid. Verf. 12.
De ipso verbo ἀνεργαζομ. conf. c. 3, 2. — *Ibid.* ἐπινοίας
recte Casaub. cum Suida. ἐπινοίας h. l. ed. 1. cum msstis.
Sed cap. 5, 7. omnes in verum consentiunt. — *Ibid.* προ-
θυμοτέρως recte Casaub. cum Reg. E. προθυμοτέρως
ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vefont. Verba καὶ προθυμ. omisit
Suidas. — *Ibid.* κατεσκευάσθ. παρεσκευάσθ Suid.

CAPUT III.

Cap. III.

Verf. 1. ὅτι δ' ἀγγ. Colorem Polybianum habet διότι, Verf. 1. 2.
quod est apud Suidam. — *Ibid.* συμβεβιωκότων ed. Ca-
saub. & seqq. cum Suida; monente etiam Vrsino. Sicut
hoc loco, sic rursus cap. 9, 3. vitiose codices omnes συμ-
βεβηκότων dant. — *Ibid.* ἐπ' αὐγὰς cum Vrsino correxit
Casaub. ἐπ' αὐτὰς ed. 1. Aug. Urb. Reg. E. Vefont. ἵπ-
στὰς Suidas. ἐπ' αὐτοὺς Reg. F. G. Tubing. Recte omnes
V. 35, 10. — *Verf. 2.* καὶ λόγου caret solus Reg. E.

Verf. 3. ἔφη γάρ. Narrabat autem (Laelius). Verf. 3.
In vivis ne adhuc fuerit Laelius hic A. V. 588, quo tempore pri-
mum Romam venit Polybius, ut ex ipsius ore audire rem
potuerit, non habemus dicere. Potuit vero ex Laelio filio,
Africani minoris amico, qui a patre acceperat, cognos-
cere. Exsistit hinc Laelii librum de Vita Scipianis, notavit
Scaliger in ora sui Polybii: eum vero librum nulli scriptori
memoratum novimus. P. Tuberoni, Afritanum avuncu-
lum laudanti, orationem scripsisse C. Laelium, docet Cicero
de Orat. II. 84 sed is Laellus fuit filius, & Affricanus mi-
nor, cujus soror, L. Aemilii filia, mater fuerat illius Tu-
beronis. — *Ibid.* κατὰ τὸν Πλάτωνα. Vide Adnot. ad III
65, 1.

Verf. 4. τότε γὰρ ὡς ἔβην ἑπτακαταδέκατον ἔτος ἔχων Verf. 4.
Eo tempore annos circiter decem & septem natus. Ex ea
ratione, quam tradit cap. 6, 10. (de qua diximus ad inle-
tium cap. 2.) oportebat nunc annum ponere octavum tantum
Polybii Histor. T. VI. O O deci-

e
e
H
C

Cap. XLII.

Verf. 1.

I.

H

omni

tere.

bis :

num ac

coacturi, .

ad librand

Nostrum lib. X.

in rebus anni ab

nam per plures con

imperium est. cf. Liv

Ibid. Ἐγγυατέων, vi

1937

... X... in-

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

... &

quatuor & viginti partibus majus eo, quo Polybius sua memoria sæpius veniisse in Gallia Cisalpina ait tritici medimnum Siculum.

CAPVT XLV.

Cap. XLV.

Vers. 2. Ἀρσινόη. Inter complures hujus nominis urbes, eam, quam octavo loco posuit Stephanus, *Atolia* esse ait. Ea vero Ἀρσινόη vocatur in Excerptis Valesianis, nobis lib. XXX. 14, 5. Fortasse autem hoc libro nono de *causibus illis intestinis Astolorum ad Arsinoën patris verba* fecerat Polybius, quarum deinde in transcurso, loco modo citato, mentionem facit, *Vers. 2.*

Vers. 3. Ἀταλάνοι παρέδοσαν ἑαυτούς. Livius XXVI. *lib. 16.* in rebus anni ab V. C. 543. *Atella & Calatia ipse deditionem accepta.* *Vers. 3.*

Vers. 4. Θόρουνα, πόλις Θράκης. Philippum sub finem *anni 543.* vel sub initium anni *544.* expeditionem in Thraciam suscepisse, docet Livius XXVI. 25. Occasione ejus belli mentionem facere hujus urbis potuit Polybius. *Vers. 4.*

Quod vero in Scholio infra contextum retulimus Fragmentum, in eo per errorem operarum Gronovii, propagatum in Ernestinam editionem, Συυία scriptum erat pro Ευυία. Vide Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii libro IX. Tomo V. p. 37, num. III.

Vers. 4. *Vers. 4.* κλειστός γίνεσθαι τῷ βέματι κατὰ Κονίε ἐπιτολήν. Eandem rem, satis quidem obviam, monnerat etiam de Pado fluvio, lib. II. c. 16, 9.

Vers. 5. *Vers. 5.* συμβάσει recte Casaub. & seqq. cum Vrsin. & Aug. συμβήσεως ed. 1. cum ceteris. — *Ibid.* ἐπὶ τὰς ἀρδύσεις. Fortasse fusius aliquanto Polybius h. l. dixerat de irrigatione arborum ex Euphrate fluvio, eaque occasione usus erat illo vocabulo Φρακτοτάκιον, quod ex Polybio citavit Hesychius. Vide Polybii Fragm. Gramma. n. CXXXV. Tom. V. p. 100 sq. & quæ ibi adnotavimus.

Vers. 6. *Vers. 6.* συμβαίνει γίνεσθαι. Ita hoc dictum est, tamquam id fieri soleret. Sed ex eo, quod sequitur κατατόμων μὲν ὄντων τῶν πλοίων, quæ magno onere prementur ἅπασες, intelligitur, egisse hoc loco Polybium de re semel gesta; nempe de expeditione quadam Antiochi, qua copias navibus per Euphratem secundo fluvio deportavit. Ad id tempus, si quid videmus, refertur particula τότε, non ad ortum caniculæ, ut Reiskius voluit, cum agri sunt irrigandi. Pro συμβαίνει γίνεσθαι vero, αὐτίσυν ββη γενέσθαι aut συββαίνει γίνεσθαι scriptam putemus reliquisse Polybium. — *Ibid.* Pro μὲν ὄντων, perperam est μόνων una voce in ed. 1. & msstis. — *Ibid.* τῶν πλοίων. Articulus abest a Regiis & Vesont.

Cap. XLIV.

CAPVT XLIV.

Vers. 1. *Vers. 1.* Ρωμαῖοι πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλαν. — „Videtur hoc Fragmentum ad illam Legationem pertinere, quam teste Livio XXVII. 4. M. Atilius & Manius Acilius ad Ptolemæum Philopatorem A. V. 543. [A. V. 544.] obiire.“ REISKIUS. — Neque vero obstat, quod de frumenta petendo tacet Livius.

Vers. 3. *Vers. 3.* ὅσπερ τὸν Σικελικὸν μέδιμνον πεντακάδαια δραχμῶν ὑπάρχειν, ut medimnus (trifolii) Siculus drachmis quindecim veniret. Hoc pretium si conferas cum eis pretiis, de quibus diximus ad II. 15, 1. invenies quintuplo majus ea, quod Ciceronis ætate legitimum erat in Sicilia; sed qua-

quatuor & viginti partibus majus eo, quo Polybius sua memoria sæpius veniisse in Gallia Cisalpina ait tritici medimnum Siculum.

CAPUT XLV.

Cap. XLV.

Vers. 2. Ἀρσινόη. Inter complures hujus nominis urbes, eam, quam octavo loco posuit Stephanus, *Astolis* esse ait. Ea vero Ἀρσινόη vocatur in Excerptis Valefianis, nobis lib. XXX. 14, 5. Fortasse autem hoc libro nono de *caedibus illis intestinis Astolorum ad Arsinoën patraçis* verba fecerat Polybius, quarum deinde in transcurso, loco modo citato, mentionem facit.

Vers. 3. Ἀταξανοὶ παρέδοσαν ἑαυτοῦς. Livius XXVI. 16. in rebus anni ab V. C. 543. *Atella & Calatia in deditionem acceptæ.*

Vers. 4. Φόρουννα, πόλις Θράκης. Philippum sub finem anni 543. vel sub initium anni 544. expeditionem in Thraciam suscepisse, docet Livius XXVI. 25. Occasione ejus belli mentionem facere hujus urbis potuit Polybius.

Quod vero in Scholio infra contextum retulimus Fragmentum, in eo per errorem operarum Gronovii, propagatum in Ernestinam editionem, *Συνία* scriptum erat pro *Συνία*. Vide Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii libro IX. Tomo V. p. 37. num. III.

ADNOTATIONES

A D

POLYBII HISTORIARVM

Lib. X.

LIBRI X.

RELIQUIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Fragmentum hoc pertinet ad narrationem de *Tarento a M. Fabio Cunctatore recepta.* REISKIUS. — Vide Livium XXVII. 15.

Verf. 1. *Verf. 1. Πηλίων*, ex ingenio correxit Gronov. Sic vero est in Aug. & Reg. E. (nam in eo codice, quem hac nota *Reg. E.* insignivimus, continetur magna pars Excerptorum Antiquorum ex hoc libro decimo, quod jam monuimus, ubi de illo codice verba fecimus, in Præfat. Tom. II. p. XIII seq.) *Πηλίων* Regii & Vefont. *Πηλίου* ed. 1. 2. cum Med. Sed *Rheginorum* in verf. lat. jam scripserat Casaub.

Verf. 2. *Verf. 2. Σικελικόν. Σικελιακόν* Regii, Vefont. Tubing. — *Ibid. ἔχει δὲ τῶν τε* Sic scripsimus cum Urb. Aug. & Reg. E. *ἔχει τῶν τε* ed. 1. cum Reg. F. G. Nescimus quid Med. e quo nil notavit ad h. l. Gronov. *ἔχει τῶν γε* Tub. *ἔχει τῶν βαρβ.* Vefont. *ἔχει δὲ τῶν βαρβ.* ed. 2 & seqq. cum Vrsino.

Verf. 3. *Verf. 3. καὶ τινὰ μέρη τῶν Δαυσιῶν.* Quum *Σαυσιτων* vulgo legeretur consentientibus libris, monuit ad h. l. GRONOVIVS: „Quid *Samnitibus* cum Magna Græcia fit, & cur inter tam propinquos mari Siculo populos numerentur, vix dispicio. Diserte Samnitas a Magna Græcia Livius fecernit, XXXI. 7. *Nec Tarentini modo, oraque illa*

la Italia quam Majorem Græciam vocant, sed Lucanus & Brutius & Samnis a nobis defecerunt. Verum & ex cœntu liquet, depravatum esse nomen. [Scilicet, si de Samnitibus ageretur, Σαυνιτῶν oportebat.] Scribo Δαυ-
 ῖων. Nam cum recenseat aliquas Dauniorum partes, re-
 dicit ad divisionem Iapygiæ in lib. III. factam. — Vide
 b. III. c. 88. Adoptavimus Gronovii emendationem,
 on ob ista Livii verba, quippe quibus & Bruttii & Lucani
 Magna Græcia separantur, qui tamen ab aliis & ab ipso
 Polybio recte eidem accensentur; sed quod Dauniis, non
 Samnitibus, hic locus, hæc sedes erat. Dicit autem,
 Dauniorum partes nonnullæ; quia major pars Dauniæ me-
 diterranea erat.

Vers. 3.

Vers. 4. Καυλωνία recte utique Casaub. Καυλωνία ora
 Jug. ab antiqua eaque prima manu. Ceteri omnes
 Καυλώα.

Vers. 4.

Vers. 5. Quatuor verba ἀπὸ Σικελίας καὶ τοὺς per erro-
 rem prætermittuntur in edit. 3 & 4. — Ibid. λιμέσι.
 perperam λιμένεσι ed. 1. Reg. F. G. Vef. Tub. — Vers. 6. τοῦ
 ὅπου recte Casaub. τοῦτό σου ed. 1. Hinc mox post εὐδαι-
 μονίας supplendum verbum συλλογιζόμενος putavit Scali-
 er. — Ibid. ὄρμους. ὄρμους Reg. F. G. Vefont. μ cum x
 ommutato, ut passim alibi.

Vers. 5. 6.

Vers. 8. τὰς ἀλλαγὰς καὶ μεταθέσεις. Casaub. ad per-
 uitandas aut transferendas merces. Dubitamus an μετά-
 ρεσεις de transferendis mercibus recte dicatur: & malimus
 tique διαθέσεις. Frequentissime in præpositionibus
 eccarunt librarii: cujus erroris novum exemplum habe-
 us proximo versu 10. ubi in mendosum ὑπερβολήν, pro
 πειβολήν, cum editis consentiunt libri omnes, excepto
 no Reg. E. ac fortasse codice Vrsini: Vrsinus certe, sic
 orrigere jubens, non, ut alibi, suo ingenio eam emen-
 ationem acceptam refert. Pro ἐμπορίῳ vers. 8. ἐμπο-
 είῳ dant Aug. & Reg. E. ut sæpe aliàs probati libri. conf.
 I. 82, 6.

Vers. 8.

Vers.

Vers. 9.

Vers. 9. οὐδέπω γὰρ συνέβαινε τότε τῆν τῶν Βρυτανσι-
ων ἐπιτάται πόλιν. Βρυτανσιων recte Casaub. cum Hug.
& Vrsin. Βρετανσιων Reg. E. Βρυτανσιων ed. 1. Med.
Βρυτανσιων Reg. F. G. Velfont. Tub. Quæ autem de *Brundufio*
hic dicit Polybius, non satis concordant cum his,
quæ & de antiquitate hujus urbis & de præstantia portus
Brundufini alii tradunt scriptores. Vide Justin. XII. 2. &
Strab. III. p. 382. De scriptura nominis diximus ad II.
II, 7. & III. 61, 4.

Cap. II.

CAPVT II.

Narracionis
ordo

Notabile hoc fragmentum de ingenio Scipionis, tum de
primis ejus rebus in Hispania gestis, primum ex Excerptis
Antiquis editum est in editione Basileensi, inde a verbis,
quæ in nostra edit. sunt cap. 2, 5. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πά-
τας &c. Cum autem initium ejusdem hujus Eclogæ, usque
ad verba τοῖς ὑπ' ἐκείνου πεπραγμένοις, (cap. 3, 2. nostræ
editionis) a Suida insertum esset sub Lexico in Πόπλιος,
præpositis ante verba Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, hæc: Πόπλιος.
Περὶ τούτου τοῦ στρατηγῶ ζητοῦσι τινες, τίνι τρόπῳ
νεο ἐπιφανέστατος, ἀπὸ πόλεως φύσεως ἢ τριβῆς ὀρηθῆς.
καὶ οἱ μὲν ἄλλοι &c. Casaubonus, monitus ab Vrsino, ista
verba, quæ apud Suidam quidem leguntur, nec vero sunt
in codicibus qui Excerpta Antiqua exhibent, reliquo Ex-
cerpto præposuit; In quod eum secuti sunt posteriores Edi-
tores. Valesius vero, in Excerptis de Virtutibus & Vi-
titiis, ex Codice Peiresciano editis, primam Eclogam ex
Polybii libro X. ab his incipit verbis: "Ὅτι μέλλοντες ἰσθῆ-
ρῆν τὰ πραχθέντα Ποπλίῳ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν &c. usque καὶ
παραβολώτατα τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων. (cap. 2, 1-4: no-
stræ edit.) Tum docet idem VALESIVS; in eisdem Ex-
cerptis de Virt. & Vitiis post πεπραγμένων. continuo sequi
illa verba Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι & cætera, quæ edita sunt [in
Excerptis Antiquis] lib. X. c. 2. Quare nos non dubitav-
imus, quin Valesianum hoc Excerptum cum Ex-
cerpto Antiquo eadem ratione conjungeremus, resectis
illis

illis verbis, quæ ex Suida præposuerat Casaubonus; præsertim quum satis adpareret, ipsa illa Suidæ verba, quæ supra adposuimus, ex eisdem Polybianis verbis, quæ Valerius ex codice Peiresciano edidit, esse contracta.

De rebus, quæ hac Ecloga exponuntur, conferendus Livius lib. XXVI. c. 41 seqq. Sed in temporum ratione nonnihil a Livio discedit Polybius. Livius captam a Scipione novam Carthaginem statuit eo anno quo consulatum gessere M. Claudius Marcellus IV. M. Valerius Laevinus II. id est A. V. 544. At profitetur ipse Lib. XXVII. c. 7. *quodam esse, qui anno insequenti captam tradiderint.* In horum vero numero fuisse Polybium, ipse locus, quem tribuit ille huic rei in libro X. historiarum, post Tarentum receptam, (X. 1. coll. Liv. XXVII. 15.) satis evincit. Recepta est enim Tarentus a Fabio Consule A. V. 545. Et præterea ex his, quæ ipse Polybius dixit lib. IX. c. 1. intelligebatur etiam, decimum hunc librum, in quo nunc versamur, res comprehendere, duobus posterioribus annis Olympiadis cxlii. id est annis ab V. C. 545 & 546. gestas. Constat autem sibi Polybius in temporum ratione, quibus cæteras res in Hispania a Scipione gestas scribit. Rursus enim res anno insequenti in Hispania gestas referi ad eum annum quo cecidit Consul Marcellus, id est, ad A. V. 546. ut adparet ex serie narrationis eorum rerum, quæ in Excerptis Antiquis cap. 29 & 31. (nobis X. 32 & 34.) exponuntur: quas easdem res Scipionis Livius XXVII. 17. in annum eum retulit; qui postremum Marcelli consulatum præcessit; id est, in A. V. 545. cons. Liv. XXVII. 22 & 27. Ceterum etiam omnino paulo majorem natam Scipionem, cum res in Hispania gereret; Polybius facit, quam Livius. Hic enim lib. XXVI. 18. (in rebus anni 543.) *quatuor & viginti ferme annos natam* Scipionem facit cum Proconsul creatus est in Hispaniam; ut, ex ejusdem Livii ratione, idem Scipio anno sequenti, Novam Carthaginem capiens, annum egerit quintum & viciesimum. Polybius vero disertis X. 6, 10. *septem & viginti annos natam* Scipionem,

Chronologia.

Chronologia. pionem, cum Novam Carthaginem caperet, scribit. Contra vero, quod idem rursus Polybius X. 3, 4. ait, Scipionem, quo tempore patrem in pugna ad Padum e præsentis vitæ periculo eripuit, id est A. V. 536. *decimum septimum annum egisse*, id rursus magis cum Livii ratione, quam cum ipsius Polybii, consentire videtur. Nam qui A. V. 536. natus est annos 17. is A. V. 544. (quo Proconsulem creatum Scipionem, ut diximus, Livius tradit) erit annos natus viginti quatuor, quos Scipioni eo tempore Livius tribuit; anno vero ab V. C. 545. non erit annos natus *septem & viginti*, quos Polybius Scipioni illo anno tribuit, sed annos *viginti sex*. Sed hæc quidem minutiora. conf. ad c. 3, 4.

Verf. 1. *Verf. 1. προσπιστῆσαι, prius attentos reddere.* Sic recte Valæsius & Gronovius, ex codicis Peireseclani (ut putamus) præscripto. Quod *προσεπιστῆσαι* editio Ernestina habet, casu potius ac temere, quam consilio & ratione, factum videtur.

Verf. 5. *Verf. 5. ἐπιτυχῆ* recte Casaub. cum Suida & Vrb. Mendose *ἐπὶ τύχην* ed. 1. *ἐπὶ τύχη* Aug. Reg. E. F. G. Tub. *ἐπιτύχη* Vefont. — *Ibid. ταύτομάτω* restituimus ex ed. 1. cui adferuntur Aug. Regii tres, Vefont. Tub. putamus & Vrb. & Med. *τῶ αὐτομάτω* Suidas & Vrsin. *τῶ ταυτομάτω* minus recte ed. Casaub. & seqq.

Verf. 6, 7. *Verf. 6. ἐν ἐκάστοις πραττόντων.* ἐν ἑκάστον πραττόντων correxit Scaliger; ingeniosa ratione nec tamen necessaria. — *Verf. 7. ὑπάρχει. ὑπάρχον* Suidas: recte fortasse, (intelligendo *ἐστὶ* ex præcedentibus,) ut ex hoc corruptum sit *ὑπάρχειν*, quod habent libri nostri.

Verf. 8 sqq. *Verf. 8. Ἐμοὶ δέ.* Etiam Suidas cum codd. nostris conjunctionem omittit, sed ille post Πόπλιος inferit hæc verba, *Φησὶν ὁ Πολύβιος.* — *Ibid. ἐσχηκέναι. ἔσχε* solus codex Peiresc. — *Verf. 9. περιποιῆσαι τῇ πατρίδι. τῇ πατρίδι περιποιῆσαι* Suidas. — *Verf. 10. παραβαλλέσθαι* recte ex Suida adoptavit Casaub. monitus etiam ab Vrsino. —
Verf.

Verf. 11. αἰεὶ αἰεὶ Reg. E. & sic mox rursus. — *Ibid.* Verf. 11.
Verba καὶ πιστοτέρας defunt Reg. E.

Verf. 12. Verba ἀνεργαζομ. usque πολλοῖς omisit Suid. Verf. 12.
De ipso verbo ἀνεργαζομ. conf. c. 3, 2. — *Ibid.* ἐπιπνοίας
recte Casaub. cum Suida. ἐπιπνοίας h. l. ed. 1. cum mssctis.
Sed cap. 5, 7. omnes in verum consentiunt. — *Ibid.* προ-
θυμότερους recte Casaub. cum Reg. E. προθυμότερους
ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vefont. Verba καὶ προθυμ. omisit
Suidas. — *Ibid.* κατὰ σπουδαῖς. κατὰ σπουδαῖς Suid.

CAPVT III.

Cap. III.

Verf. 1. ὅτι δ' ἀγγ. Colorem Polybianum habet δίδρυ, Verf. 1. 2.
quod est apud Suidam. — *Ibid.* συμβεβηκότεων ed. Ca-
saub. & seqq. cum Suida, monente etiam Vrsino. Sicut
hoc loco, sic rursus cap. 9, 3. vitiose codices omnes συμ-
βεβηκότεων dant. — *Ibid.* ὑπ' αὐγὰς cum Vrsino correxit
Casaub. ὑπ' αὐτὰς ed. 1. Aug. Urb. Reg. E. Vefont. ὑπε-
στάς Suidas. ὑπ' αὐτοὺς Reg. F. G. Tubing. Recte omnes
V. 35, 10. — *Verf. 2.* καὶ λόγου caret solus Reg. E.

Verf. 3. ἔφη γάρ. Narrabat autem (Laelius). Verf. 3.
In vivis ne adhuc fuerit Laelius hic A. V. 588. quo tempore pri-
mum Romam venit Polybius, ut ex ipsius ore audire rem
potuerit, non habemus dicere. Potuit vero ex Laelio filio,
Africani minoris amico, qui a patre acceperat, cognos-
cere. Existitisse Laelii librum de Vita Scipianis, notavit
Scaliger in ora sui Polybii: eum vero librum nulli scriptori
memoratum novimus. P. Tuberoni, Africantum avuncu-
lum laudanti, orationem scripssisse C. Laelium; docet Cicero
de Orat. II. 84. sed is Laellus fuit filius, & Africanus mi-
nor, cujus soror, L. Aemilii filia, mater fuerat illius Tu-
beronis. — *Ibid.* κατὰ τὸν Πλάτωνα. Vide Adnot. ad II B
65, 1.

Verf. 4. τότε γὰρ ὡς ἑξήκον ἑπτακαίδεκάτων ἔτος ἔχων Verf. 4.
Eo tempore annos circiter decem & septem natus. Ex ea
ratione, quam tradit cap. 6, 10. (de qua diximus ad init-
tium cap. 2.) oportebat nunc annum ponere octavum tantum
Polybii Histor. T. VI. O o decet-

Verf. 4.

declino. At nec præcise nunc annum definit, sed adjicit dubitationis aliquam significationem εἰς ἔτος, quod verbum vel eodem modo accipi poterit, ut δοκῆ mox verf. 5. fertur, perhibetur; vel usitato modo, ut videbatur, scilicet eis qui ei pugnae intererant, aut ut videbatur Lælio. Cæteram parum utique interest. Id vero mirum videri debet, quod in illius pugnae narratione lib. III. c. 65. ne verbo quidem mentionem hujus rei fecit Polybius: cujus silentii causa poterat in eo fortasse quaeri, quod incerta quodammodo ejus rei fama fuerit, ut ex Livio XXI. 46 extr. intelligitur; sed, quandoquidem nunc ipsum Lælium testem ejus rei advocat Polybius, probabilior etiam sit suspicio illa, quam in Adnot. ad III. 65, 11. alia ratione nisi significavimus, intercidisse ibi partem aliquam narrationis Polybianæ. — *Ibid.* βοηθῆσαι. Perpetam βοησασυ Reg. F. G. Verf. Tub.

Verf. 5.

Verf. 5. ἐπὶ κοσόν. Corrupte ἐπλεον Reg. F. G. & Tubing. conf. Adnot. ad II. 30, 7. — *Ibid.* δοκῆ, fertur, perhibetur. conf. ad IX. 25, 1.

Verf. 7.

Verf. 7. ὅταν εἰς αὐτὸν ἀναρτηθεῖεν ὑπὸ τῆς πατρὶδος αἱ τῶν ὅλων ἐλπίδες. Cum ἀναγκασθεῖεν darent libri omnes, CASAVBONVS in ora Basil. notavit: „forte ἐγκλείθειεν, ut fere p. 239.“ — (respiciens scilicet ad illa verba, XI. 20, 7. ὑπὸ δὲ τῶν πραγμάτων συγκλειόμενος. At συγκλείειν, five etiam ἐγκλείειν, in ista connexionione idem fere sonat ac ἀναγκάζειν: quod si igitur illud bene hoc loco haberet, ne hoc quidem opus esset folicitare.) ΚΕΙΣΚΙΙ est ad h. l. adnotatio hujusmodi: „Fuit cum ἀνακλασθεῖεν conficerem, inductus a loco, qui est p. 1101, 35. [nobis XVIII. 22, 4.] Sed vulgata hic loci bene habet. ἀναγκάζειν est in angustum locum compellere, contrudere, cogere. vid. p. 914, 22. [nobis III, 74, 4.]“ — At quam commode dici potest, [compulsus aliquem vel coactum fuisse temporibus, rebus ipsis, vel ab hostibus, a circumstantibus, & quæ sunt hujus generis alia; tam incommoda alienaque videri debet hæc dictio, quotiescumque summa spei in eum

com-

compulsa est a patria. Nempe ex præcedentibus verbis animo librarii obversabatur verbum ἀναγκασθῆναι, qui dormitans illud nunc repetiit loco ejus, quod hic scripserat Polybius. Cogitaveramus statim ἀνενεχθεῖεν, quod etiam Scaligero videmus in mentem venisse. Atque id perpulcre & rei de qua agitur convenit, & stylo Polybiano: nam quemadmodum XV. 11, 4. utitur Polybius hac phrasi, ἀναφέρειν τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἐπὶ τινα, eodem modo & εἰς τινα dicere poterat. Sed cum exquisitius, tum significantius esse judicaveramus neque minus conveniens Polybio, ἀναρτηθεῖεν. Nam sicut X. 33, 5. ait πᾶσας ἐξήρητῆσθαι τὰς ἐλπίδας ἐκάστοις ἐκ τῶν ἡγουμένων, sic probabile est, nec aspernaturum fuisse phrasin ἀναρτῶν τὰς ἐλπίδας εἰς τινα, *spem suam in aliquo teronere*; quam in partem Henr. Stephanus ex Chrysofostomo citat, ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν, *salutis spes non aliunde pendere*; similique ratione Demosthenes Epist. 3. 1480. ed. Reisk. εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσαντας ἑαυτοὺς dixit, *qui spes fortunaſque suas ex inconstantia popularis auræ suspenderunt.* Quod si quis vero ἀνενεχθεῖεν prætulerit, cum eo nos quidem non modo non contendemus, sed fatebimur etiam, nobis quoque (ut nunc quidem stat sententia) hoc ipsum probabilius videri, præsertim quum ad codicum scripturam propius etiam quodammodo accedat.

Ibid. ὅπερ ἰδίον ἐστὶν οὐ τῆ τύχῃ πιστεύοντες. Sic Casaub. & seqq. cum Aug. Reg. E. F. G. Tub. & Vrsini codice. ὅπερ οὐκ ἰδίον ἐστὶ νοῦ τῆ τύχῃ ed. 1: Med: Vossii: Hinc ὅπερ οὐκ ἰδίον ἐστὶ τοῦ τῆ τύχῃ legendum suspicatus erat Vrsinus.

C A P V T IV.

Cap. IV.

Verf. 1. τὴν ἀγορανομίαν, *adilitatem*: Aedilem curulem fuisse Scipionem cum M. Cornelio Cethego; Consulibus Q. Fulvio Flacco; Ap. Claudio; id est A. V. 542. scribit Livius XXV. 2, ignorans Lucium, fratrem Scipio-

nia. Confer Livii interpretes ad eum locum, & qui ab his citantur auctores.

Verf. 3. *Verf. 3. ἐφιζόμενον.* Mendose ἀφιζομ Reg. E. — *Ibid.* μόνως οὕτως correxit Casaub. μόνος οὕτως ed. i. cum msstis. Poterat & μόνον οὕτως corrigi, quod voluit Vrsinus. — *Ibid.* καθίξεσθαι. Perperam καθίξεσθαι ed. i. cum mss. conf. c. 5, 7. — *Ibid.* συμφρονήσαντες. συμφωνήσαντες solus Reg. E.

Verf. 4. *Verf. 4. ἔμαλεν αὐτῷ* correxit Casaub. Mendose ἔμαλεν αὐτῷ ed. i. cum msstis, excepto Reg. E. qui pejus etiam ἔμελλ' αὐτῷ. Adparet, ἧς ad matrem referri, αὐτῷ vero ad Scipionem. Ceterum, quum verba ista proxime post τὴν μητέρα videri possint collocanda fuisse, huc rejecta sunt a scriptore, ne longius abessent ab his quæ sequuntur τὸν μὲν γὰρ πατέρα &c.

Verf. 5. *Verf. 5. τὸν μὲν γὰρ πατέρα τότε πλεῖν συνέβαινεν ἐς Ἰβηρίαν.* Pater enim per id tempus cum classe abierat in Hispaniam. Sic Casaub. Rectius fortasse fecissemus, si, ut Reiskius admonuit, comma transfuissemus ante εἰς Ἰβηρίαν, ut hæc verba referrentur ad ea quæ sequuntur. Monuit autem idem Reiskius, πλεῖν hic non significare navigare, sed cum classe domo abesse. Et hanc quidem interpretationem utique res ipsa postulat; nam in Hispaniam profectus erat P. Scipio pater anno 537. (Liv. XXII. 22.) res autem quæ hic agitur, accidit anno 542. Ac scimus nos quidem, verbum πλεῖν de nautis atque de mercatoribus dici, qui mare exercent; (quod πλοῦζεσθαι dicit Polyb. II. 8, 1.) tum vero intelligimus, de classium ducibus etiam posse usurpari, qui in mari versantur & mari potissimum res gerunt, quo pacto accipi potest IV. 29, 7. Sed Scipio, quamquam cum classe in Hispaniam profectus, tamen non tam mari, quam terra res in Hispania gerebat. Idem vero verbum πλεῖν, de duce classis dictum, proprie proficisci cum classe significat, ut I. 21, 11. 41, 3. &c. quæ & ipsa notio IV. 29, 7. percommode locum habet. Itaque incommodi aliquid h. l. illa phrasus habere videtur

πλεῖν

πλεῖν συνέβαινε, & expectaveramus saltem *πεπλευμέναι* συνέβαινε, quod in plusquamperfecto reddi posset, *cum classe profectus erat*. Neque tamen novare quidquam aumus.

Verf. 5.

Ibid. Verba *δις ἤδη τὸν αὐτὸν* desunt Aug. in contextu, Regii F. G. Vefont. Tubing. & Reg. E. sed in hoc spatium dimidiæ fere lineæ vacuum est relictum; in Aug. vero oræ inscripta sunt illa verba ab antiqua eaque prima manu.

Verf. 6. ἀναβαίνειν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ὡς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. *Verf. 6.* Monuerat alibi Reiskius, (ad verbum ἀνήγον II. 8, 2. conf. ejusdem Indicem Græcitat. Demosthen. v. ἀναβαίνειν, & καταβαίνειν.) Græcos, sicut ἀναβαίνειν εἰς τὰ ἱερὰ, *adscendere in templa*, dicebant, sic & ἀναβαίνειν εἰς τὴν ἀγορὰν dicere solitos, *adscendere in forum, prodire in forum*; & καταβαίνειν, *domum e foro redire*; contra quam Romanos, qui *adscendere* quidem *in Capitolium* dixere, sed *descendere in forum*. Nunc igitur, in Romana re, Romanum loquendi morem secutum esse ait Polybium, cum ἀναβαίνειν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς usurpat pro *domum e foro redire*.

Verf. 7. καὶ τὶ προσεπιφθουζαμένης. καὶ δὲ προσεπιφθ. *Verf. 7.* reponendum suspicatus est Ernestus in Addendis ad Lexic. Polyb. voc. ἀή. Si verum est τὲ, intelligendum fuerit τὲ τοιοῦτον, *aliquid hujusmodi*. Quod si vero prorsus abesset h. l. vocola, nemo desideraverit: contra, pro eo quod præcedit τὸ γυναικῆιον πάθος, commodius utique videri debebat τῆς δὲ παθούσης τὶ γυναικῆιον πάθος. Nam *adfectus muliebris*, quem hic dicit, fuerit *cupiditas quædam subito oriens, cum tremula aliqua spe conjuncta*. Atqui fuerit hæc quidem γυναικῆιον τὶ πάθος, sed, quo pacto præcise τὸ γυναικῆιον πάθος dicatur, haud fatis adparet. Est enim aliud γυναικῆιον πάθος, ut hoc utar, *Zelotypia*, de qua Appianus Civil. V. 19. τότε δὲ γυναικός τὶ παθεῖσα ἢ Φουλβία. Est rursus aliud γυναικῆιον τὶ, *ira præceps & impotens*, Polyb. II. 4, 8. coll. c. 8, 12. Nisi forte τὴ γυναικῆιον πάθος *credulitatem* dixit Polybius, & *superstitiosam*

Vers. 7. *formiosum venerationis*; qui fere habitus animi maxime, proprius solet haberi mulieribus.

Ibid. γένετο recte Casaub. cum Aug. Reg. E. G. γένητο ed. 1. cum Reg. F. & Vefont.

Vers. 8. *Vers. 8. ες εὐτολήσαντος.* Sic bene edd. ες εὐτολήσαντος Aug. Reg. E. ες ἀτολήσαντος Reg. F. G. Vefont, Tubing. — *Ibid.* τήβαναι. τηβάναι ed. 1. minus recte. Mendose τιβαναι Aug. Reg. F. G. Vefont, τιβαναι Reg. E.

Cap. V.

C A P V T V.

Vers. 1. 2. *Vers. 1. ὁ δὲ λαβὼν πρῶτον.* — „Forte ὁ δὲ λαβὼν τότε πρῶτον.“ REISK. — *Vers. 2. διὰ τὸ παραδ.* Perperam carent τὸ Reg. F. G. Vefont, Tub. Iidem mox ὑπάρχουσιν habent, pro προὔρχου.

Vers. 5. *Vers. 5. ἐκὶ δὲ μᾶλλον.* Carent δὲ Regii tres, Vefont, & Tub. In Aug. intra lineas adscripta particula, sed a prima statim manu. — *Ibid.* ὑπερ. Imperite ὑπερ ed. 1. invitis mastis. — *Ibid.* μὲθ' ἡμέραν. μὲθ' ἡμέρας mendose Reg. F. G. & Tubing. Sic & Dorvillius (ad Charit. p. 412.) citat e suo codice Polybiano, qui codex in corruptissimam quamque scripturam cum pessimis ex nostris codicibus consentiebat.

Vers. 6. *Vers. 6. Ὡν οὐδὲν ἦν ἐνύπνιον.* ᾧ οὐδὲν ed. 1, invitis nostris codicibus, ex ingenio (ut videtur) editoris, non recordantis, pluralem ὧν referri ad id quod matri dixerat cap. 4, 5. bis idem somnium se vidisse. Fortasse & alia somnia Polybius dicit, a Scipione passim venditata.

Vers. 7 & 8. *Vers. 7. καθύστερ* recte Casaub. cum Aug. καθύστερ ed. 1. Regii tres, Vefont. — *Vers. 8. καὶ προελας.* καὶ cum Scaligero adjecit Casaubonus: ignorant conjunctionem codices nostri & ed. 1. — *Vers. 9. ἐκ' αὐτῶν τῶν πράξεων.* ἀπ' αὐτῶν maluerat Scaliger, præter rationem.

Cap. VI.

C A P V T V I.

Vers. 1. *Vers. 1. μὴ καταπεπλήχθαι τὴν προγεγενημένην περιπέτειαν.* Casaubonus: ne propter acceptam prius cladem terra.

terrentur. — „Aut τῆ προγενημένη προκτεία legendum est in dativo, aut διὰ, vel παρὰ, vel κατὰ τὴν προγενημένην περιπέτειαν. Quod editum est, id aliud quid significat, scil. *expavescere calamitatem*, velut adhuc imminentem. Designat autem cladem patris & patrii. vide p. 808. [X. 7, 1.] & Liv. XXVI. 41.“ REISKIUS. — Nec vero videmus nos quidem, quid magnopere incommodè habeat, si intelligamus *expavescere calamitatem præteritam*, scil. ut omen & prælagium novarum calamitatum. conf. c. 7, 1 seq. Præterea vero καταπεπλήχθαι cum accusat. casu sæpius etiam apud Polybium *mirari* significat, quæ notio perapta est huic loco: *ne mirarentur superiorum calamitatem.*

Vers. 2. καὶ τῆ προκτεία. Putaveramus, haud admodum convenire juvenis Scipionis personæ, patrem *temeritatis* accusare. Itaque περιπέτειαν ad *Hispanorum levitatem inconstantiamque* referre malueramus. Sed intelligimus, post προδοσίαν parum roboris inesse vocabulo προκτεία, ad eosdem homines relato. Quare, quum præsertim & ipsa structura & connexio orationis flagitare videtur, mutata sententia, *repositum comma ante καὶ τῆ προκτεία* velimus, ut hæc verba cum sequentibus jungantur, & de *imperatorum Romanorum temeritate* dicta intelligantur, qui non satis caute in fide habenda Hispanis essent versati. — *Ibid. διακλειθέντων* recte Casaub. cum Aug. Reg. E. & Vrsin. Corrupte διακλειθέντων ed. 1. Reg. F. G. Vefont. Tub. qui iidem eodem errore διακλειούσι dant προδιακλειούσι, X. 32, 4.

Vers. 3. ὃν ἐκάτερα νῦν ἔφη recerpimus ex Reg. E. *Vers. 3* Mendose ὃν ἐκατέραν ἔφη νῦν Aug. Reg. F. G. Vefont. ὃν ἐκατέρων ἔφη νῦν ed. 1. ἐκάτερα vero legendum monuit etiam Vrsinus. — *Ibid. δισπασμένους* Casaub. cum Aug. Vrsin. Reg. E. F. G. Vefont. Tubing. *δισπασμένως* ed. 1. quod nescimus cur præferendum visum fuerit Reiskio. — *Ibid. ἀπληροτριωμένοι* Casaub. cum Aug. Vrsin. & Reg. E. Mendose ἀπληροτριωμένοι ed. 1. Pejus etiam ἀπληροτριωμένοι

- μένων Regii, Vefont. — *Ibid.* πολέμους μὴ τοὺς πολεμικὰς ἀπὸ τοῦ πολέμου, vel μὴ τοὺς cum Reiskio, *sibi inimicos fecisse.*
- Verf. 4. 5. *Verf.* 4. σφᾶς. σφᾶς Aug. Reg. E, Vefont. — *Verf.* 5. ἢ μάχεσθαι, quod est in libris, ex μὴν μάχεσθαι corruptum iudicavit Reiskius, Nos quidem verum utique putamus διαμάχεσθαι, depugnare, praelio decernere. — *Ibid.* Verba εὐχεῖρ, ὑπαρχ, διὸ βλέπωντας desunt Reg. E.
- Verf. 7. *Verf.* 7. πεντακοσίους ἑκατῶς. Trecentos tantum commemorat Livius XXVI. 42. — *Ibid.* Μάρκον, Marcum Silanum. Liv. l. c. — *Ibid.* τὸν ἀνάρχοντα. *Adhuc res ad res gerendas Scipioni Silanum datum fuisse,* docet idem Livius XXVI. 19.
- Verf. 8. *Verf.* 8. πρὸς τοὺς πολεμικοὺς recte Casaub. cum Reg. E. πρὸς πολεμικοὺς ed. 1, cum Med. Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. Nescimus quid Vrb.
- Verf. 10. *Verf.* 10. ἔτος γὰρ ἕβδομον ἔχον πρὸς τοὺς ἔκδοσι. Alter Livius XVI. 18. ut monuimus ad initium cap. 2. Et cum Livio consentiunt Valerius Max. IV. 3, 1. Appian. Hispan. c. 18. Orof. IV. 18. Apud Orofium vero codices nonnulli XXVII. annos ponunt. — *Ibid.* αὐτὸν ἔδοκε. Sic scripsimus cum Aug. Regiis tribus & Vefont. αὐτὸν edd. — *Ibid.* τελῶς. τελείως Aug. Reg. F. G, Vefont. — *Ibid.* τῶν πραγμάτων. τῶν caret ed. 1. invitis nostris codd.
- Verf. 11. *Verf.* 11. δοὺς αὐτὸν, scil. ἐπὶ τὰς πράξεις. — *Ibid.* μήτε παρὰ τοῖς πολεμικοῖς. Defectus signa adjecit Casaubonus. — „Videtur deesse μήτε παρὰ τοῖς Φλοιῶς ὑποκτα, vel προσημασθέντα, vel similis sententia. Aut, si nihil deest, legendum μηδὲ, & subaudiendum προσημασμένον, & tum παρὰ delendum.“ REISK. — Posterior ratio minus placet. — *Ibid.* προσετίθηται. προσετίθηται solus Reg. E.

Cap. VII.

CAPVT VII.

- Verf. 1. *Verf.* 1. ἔτι μὴν γὰρ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. — „ἔτι cohaeret cum ἐν τῇ Ρώμῃ, cum adhuc Roma esset. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, scilicet, cum rumor de caede Scipionum in Hispania Romanam

nam esset perlatus." REISKIUS. — *Ibid.* ἱστοριῶν Casaub. cum Aug. Reg. E. Vitiose ἱστοριῶν ed. 1, Regii, Vefont.

Versf. 3. μετὰ δὲ ταῦτα. Coniunctio δὲ temere omissa *Versf. 3.*
ft in ed. 2 & seqq. — *Ibid.* ἐντὸς Ἰβηρος recte Casaub.
um Vrlin. Perperam ἐντὸς Ἰβηρας ed. 1. cum msstis.
Conf. ad III. 76, 6. & sub finem illius Adnotationis pro ἐν
ντὸς Ἰβηρας, quod a typhetha peccatum est, corrige ἐν
ντὸς Ἰβηρος. — *Ibid.* πρὸς αὐτούς. Mendose παρὰ αὐ-
οὺς Reg. E. — *Ibid.* σφᾶς. σφᾶς Ang. Reg. E. Vefont,
et alibi.

Versf. 4. πάντας ἀνακινῶν. πάντας caret Reg. E, male, *Versf. 4.*
ἀνακρινῶν pro ἀνακινῶν adnotavit Casaub. in ora sui libri.
ied sollicitari non debuit vulgata. ἀνακινῶν τινα, excitare
liquem, & quasi excutere, scil. sciscitandæ causa. Sic fere
κινῶν passim apud Platonem, veluti de Repub. lib. I. p. 10.
d. Massey Cantabr. ἐγὼ ἀγαθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα,
βουλόμενος ἔτι λέγειν αὐτὸν, ἐκίνουν καὶ εἶπον.

Versf. 5. ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ultra *Herculis co-* *Versf. 5.*
lumnas. Polybium *columnas Herculis* ad ipsum fretum sta-
uisse, disertè Strabó testatur: vide Reliquias libri Poly-
iani XXXIV, c. 9, 4. Coni vero, vel *Cunei*, quos mox
ominat, in extrema maris Atlantici ora, *ultra fretum* se-
es habebant. Neque vero idcirco necesse fuerit, ut ἐκτὸς
ro ἐντὸς legendum conjiciamus. Nam sicut ἐντὸς Ἰβη-
ος, de *Romanis* dictum, est *ab oriente, versus Pyrenæum*
montem; de *Pænis* vero dictum, est *ab occasu, versus*
Atlanticum mare: (quemadmodum monuimus ad III. 14, 2.
& ad III. 76, 6.) sic omnino, quicumque in Hispania ponatur
terminus a quo, ut ajunt in scholis, id quod est ἐν τῷ
lius termini, ubi de *Pænis* agitur, intelligendum videtur
le *parte occidentali* sive *versus mare Atlanticum*; ubi de
Romanis, de *parte orientali, Pyrenæum versus*. Ceterum
le tractibus Hispaniæ, in quibus quisque ex illis tribus
Pænorum ducibus hiberna tunc egerat, plurimum a Poly-
bio dissentit Livius XXVI. 20. Conf. Appian, Hisp. c. 24.

Vers. 5.

Ibid. περί Τάγου ποταμοῦ εἶμα κατὰ τὴν Λασιτιανήν. Si circa ostium fluminis in Lusitania; vix aliud flumen, quam Tagus, fuerit: nec multum abit τάγου a τούρου, præfertim quum α & ου, rursusque Γ & Τ literas, passim inter se commutatas norimus. Quo minus dubitandum duximus, quia emendationem, quam in versione latina jam pridem Casaubonus expresserat, in græcum adeptaremus contextum. Literarum γ & τ inter se commutataram proximo statim versu in verbo προηγήθαι exemplum habemus. De ου & α diximus ad I. 75, 5. p. 324. ad II. 6, 9. ad III. 35, 2. & passim alibi.

Ibid. οὐδένα δὲ τῶν ex ingenio correxit Casaub. οὐδέ τῶν ed. 1. cum msstis. οὐδένα τῶν scribere Vrsinus iussit. — *Ibid.* ἐλάττω Casaub. consentientibus codicibus. Temere ἐλάττων ed. 1. cui si adfentirentur scripti libri, posset illud ex ἐλαττων corruptum videri, quemadmodum h. l. correxit Scaliger. — *Ibid.* Κανῆς πόλεως, vide II. 13, 1. III. 39, 6. Mendosa κανῆς πόλεως ed. 1. cum msstis.

Vers. 6.

Vers. 6. τὸ μὲν πρὸς πάντας ἅμα κινδυνεύειν τελείως. Si nihil intercidisse fatuas, oportebit cum Casaubono post ἅμα interposito commate distinguere orationem, & ibi ex præcedentibus subintelligere εἰς μάχην συνιέναι. Quam rationem probans Vrsinus, κινδυνεύσεικ pro κινδυνεύειν scriptum voluit. Sed plura sunt, quæ huic rationi obstant. Nam cum modo dixisset εἰς μάχην συνιέναι τοῖς πελαγονίοις in dativo casu, non videtur nunc, ubi idem verbum συνιέναι non adjicitur, sed subintelligitur, alia constructione, πρὸς τινὰ, fuisse usus; ac dubitamus omnino, recte ne græco dictum foret εἰς μάχην συνιέναι πρὸς τινὰ, pro τινί. Tum vero verbum κινδυνεύειν, de homine quidem usurpatum, significat periculum adire: at de te, vel de actione, quæ periculosa sit, non videtur dici posse, εἰς τὴν κινδυνεύειν: nam in huiusmodi quidem dictionibus, qualis illa est, κινδυνεύει Ῥωμαίοις τὰ ἅλα X. 16, 8. verbum κινδυνεύειν non significat, periculofum, periculi pleuum esse, sed periclitari, in periculo versari. Contra nil frequentius illo usu

su ejusdem verbi, quo accipitur pro *periclitari praelio*, *ἵσχυμαι πρᾶξι ἀδρῆς*: & κινδυνεύειν πρὸς τῶνα commodissime dicitur, *πρᾶξι periculum cum aliquo adire*: *πρᾶξιν ἢ ἀδρῆν aliquam decertare*. Itaque probamus Reiskium, distinguentem post κινδυνεύειν, & hæc verba jungentem τὸ μὲν πρὸς πάντας ἅμα κινδυνεύειν, deinde vero ad τελῶς non nisi ille intercuisse statuentem. Et ille quidem supplendum utat, *σφαλῆρὸν* (vel *ἄβουλον*, vel tale quid) *ἔγωγε*. Nos, in istam sententiam excidit vocabulum, *ἐπισφαλῆ* probamus, quod amat Polybius. vide XI. 26, 6. X. 21, 8. Et quidem hoc ordine scripta verba reliquisse suspicamur Polybium, τὸ μὲν πρὸς πάντας ἅμα κινδυνεύειν, *ἐπισφαλῆ ἵνα τελῶς*. Quo sumto, intelligitur simul ratio, qua fieri facillime potuerit, ut omitterentur verba *ἐπισφαλῆ ἵνα*, nempe culpa hominis, qui interpretamentum hoc esse verbi κινδυνεύειν putaret.

Verf. 7. κᾶπειτα, pro simplici *ἔπειτα*, abundante καὶ *Verf. 7.* et sæpe aliis. vid. ad I. 4, 8. — *Ibid. κατάφοβος ἦν*. — Lege *κατάφοβος ἦν*, propter præmissum *νομίζων*. Nam imidia pars periodi finit in verbis *περιπέσει συμφορᾷ*. in fine hujus versus;] & a *διὸ*, quod Polybius usurpare solet pro *διὰ τοῦτο*, incipit apodosis, seu completio sententiae; vel posterius membrum periodi. Aut si hoc minus probamus, sed potius *ἦν* servamus, & a *διὸ* novam periodum ordimur, quæ est sane planissima ratio; tum *νομίζων* erit reddendum, non per *existimans*, sed *secum differens*, vel *deliberans*, *συλλογίζομενος*. & porro *τελέως ἀπέγνω* legendum, *adversus eum* [*εἰς*, putamus, voluit] *dicere*, *plane damnavit* & *repudiavit*. ΠΡΟΚΙΝΩΣ. — Harum rationum, a docto viro propositarum, altera, quam posteriori loco posuit, nec satis expedita videtur, & quod de significato verbi *νομίζων* statuit, ab usu sermonis alienum; prior vero ratio, ut commoda videri possit, nequam tamen necessaria. Vtique naturalia maxime structura verborum a *verf. 6-8.* hæc erat futura: *Νομίζων . . . παναντίους· εἰ δὲ . . . συγκλεισθῆναι μου, κατάφοβος ἦν . . .*
συμ-

Verf. 7. συμφορᾶς· τοῦτο μὲν τὸ μέρος ἀποδοκίμασα. Nunc vero, amans ἀνακαλουθίας huiusmodi in loquendo Polybius, alterum protaseos membrum suo verbo finito completum interferit veluti per parenthesin, apodosin autem suo more præmissa particula διὰ incipit, quæ simul ad membrum proxime præcedens, simul ad suspensum initio periodi participium νομίζω refertur. Simillima ratione mox cap. 8. huius libri, postquam periodum verf. 2. incepit a participio ἀκούων, suspensam sic relinquit orationem, & priusquam claudat periodum, omnibus numeris completam, aliam phrasin (καὶ μὴν οὐδὰ - - ἤγνοει· διὰ δὲ τῶν - - ἐξήτάκει &c. verf. 6 & 7.) interferit: tum ad extremum denique (verf. 8.) resumens pridem suspensam orationem, pergit ἐξ ὧν συλλογισάμενος - - περὶ ταύτην ἐγένετο τὴν παρασκευήν. De quo genere ἀνακαλουθίας, & de simili usu particularum διὰ & διόπερ confer quæ notata sunt ad I. 82, 13.

Cap. VIII.

CAPUT VIII.

Verf. 1. *Verf. 1.* βλάπτει καὶ κατὰ. — „βλάψαι κατὰ.“
 REISK. — *Ibid.* αὐτόν. αὐτοῦ, quod est in libris, rectius fortasse, ut Reiskius monuit, in αὐτοῦς foret mutatum, scil. τοὺς Ῥωμαίους. — *Ibid.* ἐξήτάκει - - τῶν εἰδότην. Casaubonus: *exquisiverat a captivis*: tamquam esset τῶν ἀρχμαλώτων aut τῶν ἀλόντων. — „Mihi verisimilius est, ait REISKIUS, Polybium dedisse aut τῶν εἰδότην, ut hic genitivus pendeat ab ἐξ, quod inest in verbo ἐξήτάκει, vel etiam κατὰ τῶν εἰδότην, *exploraverat atque percunpiliando cognoverat hæc ex hominibus, illarum regionum rerumque peritis.* Aut in εἰλώτων latet nomen populi alicujus Hispanici, e. c. Ἰλεργητῶν, vid. p. 825, 17. [X. 18, 7.] ut sententia sit: *comperiebat ab Hergetibus, cum penes eos hibernaret.*“ — Prior ratio haud dubie vera, ad quam proxime etiam accedit scriptura codd. Urb. & Med. Quam facilis vero sitex Δ in Α transitus, & vicissim, nil opus est ut moneamus. Paulo post, verf. 7, ait διὰ τινῶν ἀλλείων τῶν ἐνεργασμέ-

γασμένων τοῖς τόποις ἐξητάκει. Et eodem ipso verbo Dio-
 dorus utitur lib. I. c. 39, *παρὰ τῶν εἰδόντων πεκυαμένως.*
 Sic Xenoph. Memorab. Socr. IV. 7, 9. *παρὰ τῶν εἰδόντων*
ιανθάνοντας. Præpositio autem *παρὰ* vel *διὰ*, sicut non
 ispernanda foret, si darent libri, sic contra librorum fidem
 nil necesse est ut obtrudamus Polybio. Quemadmodum
τυνθάνεσθαι τινος, absque præpositione, sic & *ἐξετάξεν τι*
νός, *exquirere aliquid ex aliquo*, commodissime dicitur.
διὰ τῶν εἰδόντων corrigendum jam monuerat GROMO-
 NIVS in Notis msstis: & *διὰ* quidem absorptum contendit
 ab ultimis literis præcedentis vocis; *εἰδότες* vero, ait, sunt
ocorum periti, & conferre jussit I. 47, 3. & III. 78, 6.
 Cetera hujus versus bene habent; neque videmus, cur ne-
 cesse sit *ἐξητάκει γὰρ* legere cum Reiskio, verbaque ista
 isque *εἰδόντων* parenthesi (ut ille jussit) includere, & dein-
 le, pro *ἀκούων δὲ*, *ἀκούων δὲ* vel *ὄν* scribere.

Verf. 2. Ἀκούων δὲ &c. — „Apodosis hujus longif. *Verf. 2.*
 imæ periodi est p. 811, 9. [verf. 10. hujus cap.] in verbis
ὕτως ἀφέμενος. REISKIVS. — De periodi hujus ra-
 tione modo diximus ad cap. 7, 7. conf. Adnot. ad I. 82,
 13. — *Ibid.* μόνη. Perperam *μόνιμον* σχεδὸν solus Reg.
 E. — *Ibid.* ἅμα δὲ καὶ &c. Citavit Suidas in *Διάρρη.* —
Ibid. ἀπὸ τῆς Λιβύης. τῆς carent Reg. F. G. Vefont. Tub.
 habent Aug. & Reg. E. cum editis.

Verf. 3. τὸ τῶν χρήματων πλῆθος. Articulum τῶν, *Verf. 3.*
 qui aberat vulgo, accepimus ab Aug. & Reg. E. — *Ibid.*
 ὅστ τῆς Ἰβηρίας deesse vocabulum *εὐφροσάτους*, suspicatus
 erat Reiskius; difficile dictu, quid secutus. Livius XXVI.
 12. prorsus consentiens Polybio, *ibi arma*, ait, *ibi pecu-*
ria, *ibi totius Hispaniæ obsides erant.*

Verf. 4. εἰς χιλίους. Sic rursus c. 12, 2. Parum pro. *Verf. 4.*
 abilitate Appianus Hisp. c. 19 sqq. *μυρίους*, *decem millia*,
 tradit fuisse. Consentire cum Polybio Livius videtur XXVI.
 4. sed vide quæ de discrepantia auctorum scribit cap. 49. —
Ibid. ἐκινήσας recte dedit Reg. E. Mendose *ἐκινήσας* Regii
 c. Vefont. *ἐκινώση* edd. cum Aug. & Med.

Verf.

Vers. 5. *Vers. 5. ὁ κατὰ τῆς πόλεως.* Sic Casaub. cum Vrb. Aug. Vrbis. Regis tribus, Vesont. & Tub. *ἡ κατὰ &c.* ed. 1.

Vers. 7. *Vers. 7. διὰ δὲ τινων ἐλείων τῶν ἐνεργασμένων τοῖς τέτοις.* per piscatores quosdam, qui piscatoriam in eis locis exercuerant. conf. IV. 50, 3. & Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 651, 94. Temere, & invitis omnibus nostris libris, *ἡλείων & ἐνεργασμ.* habet ed. 1. Nullam vero causam videmus, cur cum Reiskio *διὰ δὲ τινων Μασσαλιέων τῶν ἐνεργασμένων &c.* malimus; quod ille sic vertit: *e mercatoribus quibusdam Massiliensibus, qui naviculariam illuc exercuerant, merces ultro citroque venditando.* — *Ibid.* dicit recte Casaub. cum Reg. E. & Aug. *θίοπερ τι καθόλου* ed. 1. Med. Reg. F. G. Ves. Tub. — *Ibid.* *ἐπὶ δεῖδην ὄψιας.* Conf. ad III. 41, 2. & 83, 7. Post ista verba suspicari cum REISKIO licet intercidisse nonnulla, quæ referantur ad præcedens vocabulum *τοσαύτην*, in hanc sententiam: *ὥστε τὸν βουλούμενον ταύτη ἀσφαλῶς πρὸς τὸ τεῖχος παρεῖναι δεύασθαι.* conf. c. 14. Fortasse tamen (quemadmodum idem monuit vir doctus) mente etiam intelligi, ex eis quæ præcesserunt, haud incommode poterant hæc fere verba, *ὥστε βατὴν εἶναι τὴν λίμνην.* Sed id si statuas, pro *τοσαύτη* legendum videtur *τοσαύτη*, de quo usu vocabuli *τοιοῦτος* disputavit Reiskius ad II. 70, 6. & nos ibidem nonnihil adtigimus.

Vers. 8. *Vers. 8. Ἐξ ὧν.* — „Sic dixit pro more suo (de quo vide ad p. 117, 5. [nobis I. 82, 13.] dicta) pro *Ἐκ τούτων ὧν.* Nam! ni sic accipias, pendebit *ἀκρόων* [vers. 2.] neque habebit fundamentum quo nitatur.“ REISKIUS. — Conf. quæ monuimus ad X. 7, 7. — *Ibid.* *καδικόμενος* recte Casaub. cum Vrsino & Aug. *καθηκομ.* ed. 1. cum ceteris codd.

Vers. 9. *Vers. 9. ἀσφαλίσθαι.* Mendose *σφαλίσθαι* Aug. Reg. F. G. Vesont. — *Ibid.* *ἀπεσπῶσαι.* *ἀπεσπῶσαι* Reg. E.

CAPVT IX.

Cap. IX.

Vers. 1. μέχρι πάλιν αὐτὸς ἔκρινε Φανερόν ποιεῖν. *Re-* *Vers. 1.*
 stituimus consentientem cum ed. 1. librorum nostrorum
 omnium scripturam, quæ non videmus cur offendere Ca-
 saubonum debuerit, ut πάλιν in πᾶσιν mutaret. Immo
 vero — „πάλιν (ut perspekte REISKIUS monuit) non
 semper iterationem ejusdem facti significat, sed etiam haud
 raro exordium vel susceptionem facti, antea non tentati,
 sed quod contrarium sit superioris facti vel instituti; quod
 hic usu venit. Antea celaverat omnes Scipio suum consi-
 lium: nunc rursus, (πάλιν) h. e. contra, illud proferebat
 & divulgabat.“ — Eodem modo particula ista usurpatæ
 cap. 16, 3. & sæpe aliàs. Ex codicibus Mediceis quidem
 nullam hoc loco discrepantiam ab exemplo Casaubonianâ
 notatam videmus: sed rarus admodum in tota hac regione
 Gronovius fuit in adnotanda ex illis codicibus varietate le-
 ctionis. Casaubonus vero in ora Basil de discessu codicis
 Vrb. a lectione editionis Basileensis nihil monuit.

Vers. 2. τῆς πράξεως. Articulum, qui aberat ab edi- *Vers. 2.*
 tis, dederunt codices nostri omnes. — *Ibid.* οὐκ οἶδ'
 ὅμως. Mendose οὐκ οἶδα δ' ὅπως Reg. F. G. Tubing.

Vers. 3. συμβεβηκότων cum Vrsino correxit Casaub. *Vers. 3.*
 Conf. ad cap. 3, 1. — *Ibid.* διὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆς πρὸς
 τὸν Φίλιππον. Articulum τὸν, quem ignorant alii omnes,
 recepimus ex Reg. E. Post bellum Macedonicum, quo
 tempore adversus Antiochum in Asiam expeditionem cum
 Lucio fratre suscepit Scipio, notum est amicis Romanorum
 fuisse Philippum, multaque officia Scipionibus præsti-
 tisse. Ea res occasionem dare potuit commercio epistolâ-
 rum inter Scipionem Philippumque. Alterius Scipionis,
 cognomine Nasicæ, epistolam de rebus a se gestis, ad ne-
 scimus quem regem datam, commemorat Plutarch. in Paulo
 Aemilio p. 162 extr. quod etiam Casaubonus h. l. ad oram
 Basil. adnotavit. — *Ibid.* ἐπιτακτικός. Mendose ἐπι-
 τακτικός ed. 1. Reg. F. G.

Vers.

Vers. 4. 7. *Vers.* 4. τῷ μὲν ἐπὶ cum Vrsino correxit Casaub. τὰ μὲν ἐπὶ ed. 1. cum msstis. — *Vers.* 7. αὐτῇ γὰρ recte Casaub. αὐτῇ ed. 1. cum msstis.

Cap. X.

C A P V T X.

Vers. 1. *Vers.* 1. ὡς εἰσοσι σταδίων -- ὡς δέκα. Hinc corrigendos esse codices Livianos XXVI. 34. ibique pro *quingentos passus* ponendum *κκκ. passus*, & ad *paululo plus passuum* adjiciendum numerum *κ* recte monitum est a Signio & Dukero.

Vers. 3 & 4. *Vers.* 3. Vocab. *σὺδῶν* perperam abest a Reg. E. — *Vers.* 5. *χαρμονησίζον. χαρμονησιάζον* Reg. E. — *Ibid.* *περισχομένην* correxit Casaub. cum Vrsino. Perperam *ταρρισχομένης* ed. 1. *περισχομένη* Aug. Reg. E. F. G. Vefont. — *Ibid.* Ad τῷ πρὸς ἄρτυον μέρους intellige pronomen *τι* confi. Gronov. ad L. 42, 9. — *Vers.* 6. *ὡς κή.* Carent *κα* Regi F. G. & Vefont.

Vers. 7. *Vers.* 7. ἡ δὲ πόλις αὐτῆ, πρὸς ἑρῶ. Sic omnino fuit scribendum. Sæpissime in isto pronominè peccarunt librarii; sicut paulo ante, cap. 9, 7. — *Ibid.* *μυσοκόλος, in medio cava, vallem habens transiuntem per mediam urbem.* Mendose *μυσοκόλος* Reg. E. *μυσοκόλος* Urb. — *Ibid.* *θυσιὸν μὲν.* Satis fuerat *θυσι μὲν*, ut est in Aug. & Reg. E. — *Ibid.* *ὄρεινοῖς.* Mendose *ὄρεινοῖς* ed. 1. Reg. F. G. Vefont. — *Ibid.* *σπιλάδες* ex ed. 1. & msstis restitutus, qui consentiunt omnes, præter Reg. E. in quo *σπειλάδες* scribitur. Et est probum vocabulum, quamquam ignorent vulgo lexica, *σπιλάδες*; idem sonans ac *πετραίθης*, a *σπίλος, τῆρες, petra, taphus*; (de qua voce vide Hesychium & ejus interpretes in *Σπίλον, Σπίδος, & Σπίλων*), unde & *αἱ σπιλάδες* Polyb. I. 37, 2. quo nomine designantur sigillatim *αἱ περισχομέναι τῇ θαλάσῃ πέτραι*. Casu potius, quam consilio, putamus, in editionem Casauboni irrepit *σπιλάδες*, quod retinere posteriores editores. Miramur sicco pede hunc locum præterisse Reiskium.

Vers.

Vers. 9. τούτω δ' ὁ ἀπὸ Casaub. cum Aug. Regiis tribus &c. Sed abest ἔ ab ed. 1. & Med. — *Ibid.* καὶ βασιλεια πατεσκεύασται. Perperam καὶ ἡ βασιλεια Reg. E. Vers. 9.

Vers. 10. αἱ δὲ λοιπὰ. Reiskius, οἱ δὲ λοιποὶ corrigens, λῶφοι subintellexit. Pariter Gronov. in Notis msstis: „Scribendum necessario οἱ δὲ λοιποὶ, nempe λῶφοι tres, qui supersunt ex quinque.“ — Eodem modo etiam Scaliger in ora sua libri correxit. Sed, quid sit hoc, οἱ λοιποὶ (λῶφοι) ταῖς τῶν διατριβῶν βουναῖν ὑπερσχεῖς &c. fatemur, nos non intelligere. Vers. 10.

Vers. 11. ὁ συνεχής. Placuit hoc, quod in contextu Vers. 11. habent Reg. E. F. G. & Vefont. & intra lineas a prima manu scriptum habet Aug. ὁ συνεχής edd. & Aug. in contextu, putamus & Med. & Vrb. e quibus nulla discrepantia adnotata est. — *Ibid.* Ἀλήτου. Ἀλύτου unus Med. *Aletes*, Hispaniae heros, in deorum numerum relatus, nulli auctori praeter Polybium memoratur. Si quis ex etymologica conjectura explicatum id nomen desiderat, adeat Bochartum de Colonia Phœnicum lib. I. c. 35. p. 690. De argentifodinis in Carthaginiæ novæ vicinia vide Reliq. lib. XXXIV. c. 9, 8 seqq. — *Ibid.* τετυχέναι cum Scaligero correxit Casaub. τέτυχέ τε ed. 1. cum msstis. τέτυχέναι Vrb. Reg. E.

Vers. 12. σύβρον γεγονέναι. Conf. c. 14. 8. Vers. 12.

C A P V T X I.

Cap. XI.

Vers. 1. στρατοπέδεια. στρατοπέδιον h. l. ed. 1. & eod. Vers. 1. 3. Vefont. male. — *Vers. 3.* ἀρμοζόμενος. Mendose ἀρμοζόμενος Reg. F. G. Vefont. Idem mōx ἀνεμποδίστοις perperam, pro ἀνεμποδιστούς.

Vers. 4. οὐ πλείον ἑξοσι σταδίων. Sic libri omnes, Vers. 4. sic solet Polybius, πλείον adverbialiter usurpare: nec ulla necessitas cogit, ut πλείον scribamus cum Reiskio. — *Ibid.* ὑπῆρχε cum Vrsino ex conject. correxit Casaub. Sic vero & perspicue scriptum in Reg. E. Mendose ὑπερῆχε ed. 1. Med. Aug. Regi F. G. Vefont. Tabing. quod Reiskius, *Polybii Histor. T. VI.* P p hæc:

Vers. 4. nescimus quid spectans, adfirmavit probari posse, si quis voluisset. — *Ibid.* αὐτόται γεγονότας, μετ' ἐπιστάσεως ἀποφαινόμεθα. Deletum comma velimus post γεγονότας, & post ἐπιστάσεως repositum; quod & a Scaligero in suo libro factum videmus. Verba enim μετ' ἐπιστάσεως, cum cura, cum diligentia, cum attentione, ad αὐτόται γεγονότας utique referenda videntur. — *Ibid.* συνήρηται cum Scaligero correxit Casaubonus. συνέρηται ed. 1. Med. Aug. Reg. E. putamus & Vrb. permutatis inter se ei & η, ut saepe aliàs. συννοήται Reg. F. G. Tab. συνήρηται Volont. συννοήται ora Med. & ora ed. 1.

Vers. 5. *Vers.* 5. παρεκτός. Temere & invitis libris omnibus παρεκτός habet ed. 1. — *Ibid.* αὐτόν bene habet: nec opus est αὐτόν corrigere cum Scalig. licet ita sit in Reg. E.

Vers. 6. *Vers.* 6. δυνατήν recte Casaub. cum Aug. & Reg. E. δυνατόν ed. 1. cum ceteris codd. — *Ibid.* ἐλάττωσιν τῶν ὑπεραντίων, αὐξήσιν δὲ τῶν σφαιρίων. Tria verba τῶν ὑπεραντ. & αὐξήσιν ab Vrsino adoptavit Casaubonus: quæ quum & optimi & antiquissimi ex nostris codicibus simul cum ceteris ignorent, ne Vrsinus quidem e codice, sed ex ingenio (quamquam id discrete non declaravit) adjectisse videtur. Pro αὐξήσιν suspicari pariter possis προκοπήν, quod Casaubono in mentem venerat, ut in ora Basil. adnotavit, ubi etiam particulam μὲν post ἐλάττωσιν inseruit. — *Ibid.* τοῖς πρώτοις ἐπὶ τὸ τέχος ἀναβῆσι. Et hoc cum Vrsino correxit Casaub. τοῖς πρώτως &c. ed. 1. consentientibus msstis. Infra lib. XII. 4, 7. τοὺς πρώτους ἀκούσαντες dant libri omnes, qui rem primo audiunt. Et X. 49, 8. συνέβαλλε τοῖς πρώτοις ἐπιφερομένοις. — *Ibid.* ἀνδραγαθήσασιν edd. cum optimis quibusque codicibus: cf. I. 45, 3. III. 71, 10. ἀνδραγαθήμασι Reg. F. G. Tubing.

Vers. 8. *Vers.* 7. κατ' αὐτόν edd, ex emendatione primi editoris. Nam καὶ αὐτόν habent scripti libri omnes, quod referri poterat ad Προσάδωνα, etiam ipsum sibi adfuturum; sed

sed tum intercederet præpositio κατὰ, inferenda post καὶ Verf. 3.
αὐτόν.

Ibid. γενέσθαι. Sic libri omnes. Gronovius ad oratam sui exempli adnotaverat primum, videri sibi γενήσεσθαι legendum; sed mox rursus induxit: recte; nam, præcedente futuro συνεργήσεν, indefinitum tempus γενέσθαι futuri notionem participat.

CAPUT XII.

Cap. XII,

Verf. 1. ἀνήρχετο τῆς πολιορκ. recte Casaub. cum Reg. E. Verf. 1. 2. Corrupte ἀνήρχετο ed. 1. cum ceteris codd. Familiare Polybio verbum ἐνάρχουμαι. — *Verf. 2.* ἀπέλιπε. ἀπέλειπεν Reg. E. In eodem Reg. E. deinde desunt complura verba, ab ἐπὶ τοῦ πρὸς usque δισχιλίους.

Verf. 4. διασημῆναι τὸν καιρὸν τῆς προσβολῆς. Poterat Verf. 4.
utique accusativus τὸν καιρὸν ad verbum διασημῆναι referri: sed quemadmodum verbum σημαίνειν, non modo cum accusativo construitur, (ut cap. 14, 4.) verum etiam absolute ponitur, hac notione signum dare, puta sive vasa colligendi, sive proficiscendi, sive pugnam committendi, sive quidquid est de quo agitur; (conf. VI. 40, 2 seq.) sic & hoc loco διασημῆναι absolute stare poterat; signum per totum exercitum dare, scil. adgrediendi hostem: tum vero particula καὶ, quam habent libri omnes, ex κατὰ, ut sæpe aliàs, corrupta putari debebit; (conf. Adnot. ad III. 23, 3.) quæ & Scaligeri suspicio fuit, & Casauboni, ut ex ora Basil. intelligimus. Atque ita nos quidem rescriptum malimus: "Ἀμα δὲ τῷ τὸν Πόπλιον ταῖς ὀάλκιοντι διασημῆναι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς προσβολῆς; ἐξαφίησι δεσ. Quod si enim accusativus aliquis jungendus in hac connexionione foret verbo διασημῆναι, dicendum (putamus) fuerat διασημῆναι τὴν προσβολήν; non τὸν καιρὸν τῆς προσβολῆς.

Verf. 5. τοῖς ἰδίαις ἐκατέρων ἐπιβοώντων. — „Forte Verf. 5.
τοὺς ἰδίους. Nam, si bene memini, ἐπιβοῶν τινὰ dicitur, non τινί.“ REISKIUS. — At & hic & XVIII. 8, 1.

in dativum casum libri consentiunt omnes. Nec aliter Thucydides V. 65. de quo etiam H. Stephanus in Thesaurus Gr. Ling. monuit. Aliud est ἐπιβοᾶσθαι τινα, *implo-
rare aliquem.*

Verf. 6. *Verf. 6. σταδίων* deest Regijs F. G. & Vefont. — *Ibid.* κατὰ πολὺν τόπον. κατ' οὐ πολὺν τόπον ex ingenio re- scribere iusserat Vrsinus. Sed facile patet, verba κατὰ πολὺν τόπον opponi illis διὰ μιᾶς κύλης.

Verf. 7. *Verf. 7. οἶονεὶ στόμα τοῦ κατὰ τὴν πόλιν πληθους,* ve- hat os five acies, id est, *πραξιῦντων τοῦν πῦλτιτυδιᾶνις quā
iᾶ πῦβε erat.* — „Forf. στόμα μα. acies, μικρο.“ REISK. — Nil opus videtur. Respicit Homericum illud πολέμου vel ὑσμίνης στόμα, quod Hesychius interpretatur τὸ κατεργα- στικότερον μέρος τοῦ πολέμου. De nominis ratione, ab acie ferri desumpta, confer utique Aeliani Taët. c. 13. & Arrian. p. 34. ed. Blancard. & simul videbis, pro στομά- ματι, quod apud Arrianum legitur, bis vocabulum στόμα usurpare Aelianum. — *Ibid. διατραπήσεται.* Mendose διατραπήσεται Reg. E.

Verf. 9. *Verf. 9. κατὰ τὴν ἀποχώρησιν.* Post κατὰ τὴν impro- tune τῶν inferunt ed. I. & Med. — *Ibid. ὑπ' αὐτῶν ἠλογή- θησαν,* a se ipsis, alii ab aliis protriti, conculcati sunt. Possis suspicari ὑπ' αὐτῶν, cum Toupio ad Suidam, loco mox citando, sicut est XIV. 4, 10. & alibi; item αὐτοὶ ὑπ' αὐτῶν, ut V. 47, 2. Sed bene habet vulgata, in quam consentiunt libri: sæpenumero enim αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐ- τοῦς, pro ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, usurpata vidimus; & simillima ratione, ut hic, sic XI. 33, 4. consentientibus libris omnibus ait, πλείους ὑπ' αὐτῶν ἢ τῶν πλεμίων δια- φθείροντο. Verbum vero ἠλογήθησαν perfecte ex conje- ctura correxit Casaubonus; cum ἠλογήθησαν esset in ed. I. & in codicibus, quotquot superfunt omnibus: qui error illum etiam codicem invaserat, ex quo sua Suidas hausit, quem vide in ipso verbo ἠλογήθησαν, & confer Toupii Emend. in Suidam, Part. II. p. 162 sq. ed. Lipsienf. Sed tamen veram scripturam intellexisse Suidas videtur; veram
certe

certe interpretationem, *κατεκατήδησαν*, adjecit, quæ interpretationis ex ipso Polybio deprompta videri potest, si conferas IV. 58, 8. & XIV. 4, 10. Et alibi idem verbum, de quo quærimus, eadem notione, absque mendo idem habet Suidas, in Ἄλωϊ· ubi Ἀλωόμενος interpretatur παρόμνος, συντριβόμενος, adlato exemplo ex nescimus quo scriptore, quem Iosephum esse Hemsterhusius ait ad Pollicem X. 160. ubi pluribus de hoc verbo egit vir ille doctus. Adde Valckenarium ad Ammon. p. 21 seq. Posses vero h. l. eadem notione, quæ est exposita, ἀλοήδησαν quoque suspicari, quod paullo etiam propius ad librorum scripturam accedit, ut literam Ι in Γ a librariis, quibus non familiare illud verbum fuisset, mutatam statuas: idque ipsum Casaubono primum in mentem venerat, quod ex ora Basileensis adnotavit Gronovius; sed ea quidem verbi forma magis poetica est, ut monuit Valckenarius, ob eamque causam fortasse relicta a Casaubono.

Verf. 11. τὰς γε κλίμακας, scilicet saltim, scilicet certe. *Verf. 12.* Sic oportebat: quandoquidem τε nihil habebat, ad quod referretur. Literam Γ cum Τ commutatam vidimus X. 7, 5 & seq. Confer mox ad c. 13, 8. — *Ibid. προσήρησαν, προσήρησαν* Reg. E. male.

C A P V T XIII.

Cap. XIII.

Verf. 1. ἀδίδου μὲν αὐτόν. Sic Reg. E. & sic primum *Verf. 1.* fuerat in Aug. mutatum dein in αὐτόν, quod habent editi. conf. X. 3, 7. & c. 6, 10 seq.

Verf. 2. μεθ' αὐτοῦ. μεθ' αὐτοῦ Reg. E. — *Ibid. Verf. 2. θυραφοραῖνας.* Mendose θυραμοφορ. Aug. Reg. E. F. G. Vefont. qui omnes mox etiam θυραμοῦς scribunt pro θυραμοῦς.

Verf. 5. ἐλαπίς. ἐλαπίς solus Reg. E. Confer ad VI. *Verf. 5.* 49, 6.

Verf. 7. ἐπεβρώδησαν. ἐπεβρώδησαν Reg. F. G. Vefont. *Verf. 7.* Tub. — *Ibid. κατὰ τὰ τέχη. τὰ* post κατὰ deest ed. 1. & mastis. Recte ex ingenio adjecit Casaubonus. — *Ibid.*

Verf. 7. τῶν συμβαινόντων. Commode τῶν ἀμβαινόντων Scalliger. — „Videbatur aliquando, legendum esse τῶν ἀμβαινόντων vel προσβαιόντων. Sed bene habet vulgata. ἡ τῶν συμβαινόντων δυσχρηστία est idem, ac συμβαίνοντα τοῖς, οἷς συμβαίνες, δυσχρηστα. Sententia itaque est: videntes Carthaginenses, eas res, quae Romanis acciderint, esse ipsis perquam molestas, Et tractatu superatque perdifficiles.“ REISKIUS.

Verf. 8. *Verf. 8.* — „μέγεθος h. l. idem est atque μέτρον vel ὕψος, ut saepe de statura corporis humani μέγεθος dicitur. Significatur h. l. *altitudo scalarum.*“ REISK. — *Ibid.* ἀνάσσει recte Casaub. cum Vrb. Aug. Reg. E. ἀνάσσει ed. 1. Vefont. quod in ἀνάσσει mutandum putaverat Vr. sinus, in ἀνάβασει Scaliger. ἀνάσσει habent Reg. F. G. & Tub. — *Ibid.* σφᾶς, εφᾶς Aug. Vefont. — *Ibid.* ἀπό. ὑπό Reg. F. G. Tub.

Verf. 9. *Verf. 9.* δεκούς ἢ τι perfecte correxit Casaub. δεκούς et ed. 1. cum mastis omnibus. Hinc δεκούντι Vrinus, parum feliciter, — *Ibid.* οἱ ἐπὶ τῶν ἐπέξεων. Cum ἀπὸ τῶν ἐπέξεων absque οἱ esset editum, sic monuit REISKIUS: „Herweg. & Aug. ἐπὶ, quod si sequimur, legendum erit οἱ ἐπὶ τῶν ἐπέξεων, & lectio existet non spernenda.“ —

Verf. 10. *Verf. 10.* Οὐ μὴ ἀλλὰ &c. Citavit Spidas in Ἀπαντῶν,

Verf. 11. *Verf. 11.* τετραμμένων. Quum statim τετραμμένων fuisse scriptum in Reg. E. duo puncta deinde posita sunt super u, quod in isto codice signum est, i pro u fuisse scribendum aut ab aliis poni. Ad vulgatam scripturam REISKIUS adnotavit: „Forte τετραμμένων vid. ad p. 88. 33, [I. 62, 7.] aut τετραμμένων a τρέπτα.“ — Vide ad I. 11, 2. I. 62, 7. & I. 71, 3. & confer quae notavimus ad Appiani Hist. Hannib. cap. 7. & Hist. Punic. cap. 31.

Cap. XIV,

CAPVT XIV,

Verf. 1. *Verf. 1.* ἀποστριμμένοι τὸν κνήδων. Sic iussit Wesseling, ad Diodor. Tom. II. p. 292. & Ernestus in Lexico Polybiano; eodemque modo jam pridem in sua

exemplo correxerat Scaliger. Rem probavimus; rationem vero emendationis, quam reddidit Ernestus, non probamus: ait enim, si ἀποστραμμένοι servatum vellemus, oportuisse τοῦ κινδύνου vel τῶν κινδύνων; quod nobis quidem non videtur necessarium. Cantior hoc loco REIKIVS: — „Forte ἀποστραμμένοι, ait, ab ἀποστρέψασθαι vid. ad p. 403. [IV. 20, 11.] Non valde tamen id hoc quidem loco arferim; nam ἀποτρέψασθαι τὸν κίνδυνον potest bene dici, a se avertente periculum, quamquam Wesseling. quoque alterum suavit.“ — Conf. HL 8, 10. III. 102, 5 & 7. V. 104, 1. XVI. 23, 4.

Vers. 2. ἀναπίπτως. ἀναπίπτως Reg. E. — *Vers.* 3. προσ- *Vers.* 2. βανόντων recte Casaub. cum Aug. & Reg. E. προβανόντων. ed. I. Reg. F. G. Vefont.

Vers. 6. τῶν βελῶν. τῶν deest Reg. F. G. Vefont. Tub. — *Vers.* 6. *Ibid.* λειπόντων revocavimus ex ed. 1. Sic quoque primum fuerat in Aug. sed dein in λειπόντων mutatum, quod expræfit Casaub. cum Reg. F. Vefont. Tub. λειπόντων Reg. E. F. — *Ibid.* ἀθυμίων ἄγοντες & sequentia, usque Κατὰ, desunt Reg. E. — *Ibid.* ἡμίνοντο. ἡμίνοντο Reg. F. G.

Vers. 7. ἀμπασι. ἀνάμπασι h. l. Reg. E. — *Vers.* 8. ἀπέ- *Vers.* 7. λειπε adoptavimus ex Reg. E. Requirit enim utique videbatur imperfectum tempus; quemadmodum etiam præcedit ἤρχετο, & sequitur ἐφάρτε. ἀπέλειπε edd. cum ceteris msstis.

Vers. 9. ἐτοίμως. ἐτοίμως ed. 1. male & invidis *Vers.* 9. msstis. — *Ibid.* παρεκλείετο recte Casaub. cum Vrb. Aug. Vrb. Reg. E. F. G. Vefont. Tub. nec dubitamus, quia & Med. e quo nulla discrepantia notata. παρεκλείετο editur vulgo apud Suidam in Εὐ πεφυκώς, ubi hoc ipsum εὐ πεφυκώς exponitur per ἀρμάδας, id est, optus. In codice vero mssto Suidæ, qui in Collegio Corporis Christi servatur Oxoniæ, legitur παρεκλείετο, prorsus ut in codicibus Polybianis, quod adnotavit Gronov. ad oram sui Polybii T. III. p. 1562.

Verf. 10.

Verf. 10. συμπαθεῖς ποιῆσαι τῶν παρακαλουμένων. — „In eodem casu verba hæc advocantur a Suida, nisi quod παρακαλουμένους. Neutrum probo: nam legendum τῶν παρακαλουμένων, ut pro ipsius adhortatione adfecti essent. Sic II. 56, [7.] σκουάζον δ' εἰς ἔλεον ἐπαλεῖσθαι τοὺς ἀναγιώσκοντας, καὶ συμπαθεῖς ποιῆν τοῖς λογομένοις.“ GRONOVIVS, — Eandem emendationem Casaubonus etiam in ora Basil. adnotaverat. Ac sane magnam ea speciem habet: at potest tamen vulgata locum suum tenere, intelligendo ad accusativum personæ ipsam hunc dativum rei τῶν παρακαλουμένων; quemadmodum vicissim, si hunc dativum posueris, subintelligendus fuerit accusativus personæ, veluti τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἀκούοντας, aut ipsum hoc τοὺς παρακαλουμένους. ΠΡΙΕΚΙΟ suspectum fuit vocab. συμπαθεῖς. — „Forte συμπαθεῖς, ait, per duplex ε, obsequentes, facile parentes, a συμπαθεῖσθαι, ubi συν in ea compositione significat universitatem, complexum omnium eorum qui parent.“ Et — „locus, inquit, [II. 56, 7.] quem Gronovius in [Nota ad h. l. recitat, tuendæ vulgatæ nil facit.“ — Nos vero ademtum Polybio peraptum huic loco vocabulum ægre patiamur, cuius vim bene in versione latina Casaubonus exprefsit. Eiusdem CASAVBONI in ora Basil. huiusmodi existat adnotatio: συμπαθεῖς. animos audientium ad quoscunque vellet ipse affectus adducere. Quintilianus: animum audientium similem iis quæ dicit efficit. Silius: orando fingere mentem. — Mire vero huc facit id, quod de eodem Scipione, milites suos alia quidem occasione ad pugnam fortiter capessendam cohortante, Appianus scribit Hispan. c. 26. cuius verba latino saltim sermone adponemus, Dum hæc loquitur, inquit, aves quasdam videns prætervolantes, ingenti illico ardore clamoreque, in eas conversus, monstrat militibus, Et hæc quoque ait victoriæ signa divinitus sibi missa. Tum qua volatu ducebant alites, velut divino quadam furore percitus, sese convertit, respiciens vociferansque. Simulque cunctis exercitus ad imperatoris instar, ut illum

illum huc illuc se convertentem videt, sic & ipse una varie circumagitur; omnesque tamquam ad paratam victoriam incenduntur.

Verf. 11. υπέλαιβε. Perperam υπέλαιβε Reg. F. G. Vefont. — *Ibid. έξωθεν επεχείρουν & reliqua omnia, quae sequuntur post προς την πύλην, miro saltu & summa incuria praetermisit scriba codicis Reg. E. usque cap. 15. 2. ita ut post προς την πύλην continuo sequantur illa verba έξωθεν εισέπιπτον, οι δὲ δια τῶν κλιμάκων &c.*

Verf. 13. τῷ τάχει. Mendose τῷ τάχει ed. 1. invitis nostris codd. — *Verf. 14. τῶν ἔνδον.* Temere τῶν ἔνδον eadem ed. 1. — *Ibid. τοὺς κατὰ τὸν ἰσθμὸν. τοὺς,* cum abesset ab editis, adscivimus ex Aug. Reg. F. G. Vefont. Tub. — *Ibid. τὴν ταύτη πύλην recte Casaub. cum Vrsin. & Aug. Perperam τὴν ταύτην πύλην ed. 1. Med. Reg. F. G. Vef. Tub. — Verf. 15. οὐ δυναμένων. ἀδυναμένων ed. 1. & Med. Ceteri recte.*

CAPUT XV.

Cap. XV.

Verf. 1. ἀποσύροντες τοὺς πολεμίους. In επισύροντες consentiunt scripti libri cum editis. Sed aliud est επισύρειν, de quo verbo fuse Reiskius disputavit ad IV. 49, 1. Aliud ἀποσύρειν, *abstrahere, dejicere*, quod paulo ante vidimus, cap. 13, 9. Apud Diodorum Sicul. XX. 48. τὰς ἐπάλξεις ἀπέσυρε vulgo vertitur *pinnas deterfit*; perspecte vero Reiskius, per metonymiam, accepit pro *quodavit defensoribus mania & pinnas propugnaculorum.* — *Ibid. αὐτοῖς τῆς. αὐτῆς τῆς* foli Regii F. G. Ad τῆς ἐπάλξεως notavit CASAVB. in ora Basil. „genus armorum; quod videlicet undique tecti erant.“ —

Verf. 2. ἐπέβαινον. ἀπέβαινον ed. 1. invitis msstis. — Verf. 3. 4. Verf. 4. ἐπέ. Perperam ἐπὶ Aug. Reg. F. G. Vefont. — *Ibid. παραγείλας κλείνειν &c.* Habet Suidas in Ὠφελείας. — *Ibid. μέχρις ἄν.* Sic ed. 1. consentientibus msstis & Suida. μέχρι ἄν ed. 2 & seqq.

Verf. 5. *Verf. 5. τοὺς κύνας* edd. cum Med. Reg. F. G. Vel. Tub. Mireris vero, antiquiores probatiorisque ex codicibus nostris in *κῆνας*, id est, *anseris*, consentire. — *Ibid. δεδοχοτομημένους*. Mendose *δεδοχοτομήνους* ed. 2. & *δεδοχοτομήνους* ed. 3. 4. — *Ibid. παρασκευαμένα*. — „Forte παρασκευαμένα.“ REISK. — Iumenta simul cum hominibus in castris Samnitium captis caesa memorat Livius IX. 14.

Verf. 7. *Verf. 7. τὴν ἄκραν*. Vitiose τὸν ἄκραν ed. 1. Reg. F. G. Vel. — *Ibid. ἀπεβάλασα* edd. Reg. E. putamus & Med. & Vrb. Sic & Aug. in marg. ab antiq. manu. ἀπέβαλα Aug. Tub. ἀπέβαλα Reg. F. G. Vefont.

Verf. 9. 10. *Verf. 9. οἰκίων* correxit Casaub. cum Vrsino. οἰκίων ed. 1. & Regii tres. οἰκίων Vefont. — *Ibid. ἀθροίσματα*. ἀθροίσαντες Reg. E. & sic videtur primum fuisse in Vefont. — *Ibid. σημείας* edd. & Aug. in ora ab antiq. manu. σημείας Aug. in context. Reg. E. F. G. Vel. — *Verf. 10. τὸν ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν*. Sic bene Casaub. & seqq. cum Vrsino. τῶν ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν ed. 1. Aug. Reg. E. F. ἀπὸ τῶν ἀνατ. absque τὸν Reg. G. τὸν ἀπὸ ἀνατολῶν, absque τῶν, Med.

Cap. XVI.

CAPVT XVI.

Verf. 1. *Verf. 1. τῆς τῶν πολιτικῶν καὶ ἐργαστικῶν κατασκευῆς*. Consentiant libri omnes, & Suidas in Ἐργαστικός. neque opus est, ut cum Reiskio ἐργατικῶν suspicemur scribendum. Licet enim ab ἐργάτης proxime ἐργατικὸς formetur; tamen, quemadmodum & ἐργαστῆρ & ἐργαστήριον dicitur, sic nihil impedit, quo minus & ἐργαστικός pro legitima nominis forma habeamus. πολιτικούς autem dicit qui sunt ex ordine civium, e civium classe, ut idem fere valeat illud vocabulum ac τοὺς πολίτας; (conf. c. 17, 6. XIII. 7, 3. XXI. 3, 4. Diodor. Sicul. XX. 54.) ἐργαστικὸς vero dicit, qui sunt e genere vel e classe οἰσικῶν, τῶν ἐργατῶν, quos eisdem dein cap. 17, 6 & 9. χειροτέχνους vocat. Neque vero οἰσικῶν hos servilis ait fuisse in urbe conditionis, quem-

quemadmodum acceperat Reiskius in Animadv. ad Polybii lib. III. p. 367, 10. (id est, ad III. 114, 5.) ubi, occasione vocabuli τῶν ἰπικῶν, de nominibus in — κός desinentibus disputavit. Opifices hos Polybius c. 17, 6. sicut Livius XXVI. 47. in numero *decem milium captivorum virilis sexus* comprehendit, quem universum numerum *libera capita* fuisse diferte Livius scribit, & a servis distinguit. Fuere ergo hi incolæ urbis, liberi quidem, sed non pleno jure civitatis fruentes, adeoque deterioris nonnihil conditionis, quam ceteri. Quare quum apud Suidam, loco paulo ante citato, corrupte vulgo sic legatur: Ἐργαστικός. Πολύβιος· Ἰδίως δὲ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν ἐργαστικῶν κατασκευῆς. suspicari eramus olim, (in Emendatt. & Observatt. in Suidam p. 51 seq.) sic fortasse scripsisse Lexicographum: Ἐργαστικὸς· ἰδιώτης. Πολύβιος. τῆς τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν ἐργαστικῶν κατασκευῆς. ut ἰδιώτης intelligatur *plebejus, homo de plebe*.

Verf. 2. τοιαύτη τις ἤ. Sic Casaub. consentientibus *Verf. 2. msstis.* Imperite ταυύτης ἤ ed. 1. — *Ibid ἀπομερίζουται τῶν ἀνδρῶν.* Sic omnino corrigendum putavimus, intelligendo vocab. μέρος, vel τινάς. Vide Adnot. ad II. 34, 6. & ibi pro „τινάς. ut XVI. 10, 2.“ scribe „τινάς, ut X. 16, 2.“ Sane, quænam vis sit vulgatæ scripturæ in hac quidem connexionè, non perspicimus: nam τὰ τῶν ἀνδρῶν dici pro τούτοις ἀνδρας non ausimus statuere. — Hæc, jam scripseramus, quum advertit nos sagacissimi ΠΕΙΣΚΙΩ Adnotatio ad ista verba, quæ, consentientibus msstis, sic vulgo edebantur: ποτὰ μὲν γὰρ ἐκάστης ἡμέρας πρὸς τὴν πρᾶξιν ἀπομερίζονταί τὰ τῶν ἀνδρῶν — „Forte (inquit) ἐκάστης σημαίας πρὸς τὴν πρᾶξιν (id est, πρὸς ταύτην τὴν πρᾶξιν, τὴν διαπραγμὴν ἐπληροῦν) ἀπομερίζονταί ταυ τοὶ ἀριθμοὶ τῶν ἀνδρῶν.“ — Iam τὰ τῶν ἀνδρῶν quidem, quod habent libri, ex ταυ τοὶ ἀριθμοὶ τῶν ἀνδρῶν decurtatum esse, non ausimus confirmare; poteratque aliud quid in illo τὰ latere. Sane satis foret τινέτις τῶν ἀνδρῶν, ac suspicari fortasse licet, scriptum fuisse in exemplari,

Verf. 4. plari, e qua nostri codices fluxere, *τιν* cum superscripta inter lineas nota illa compendiaria, quæ *ε* significat, quæ parum admodum differt ab ea quæ designat *ε*υ, & perinde atque hæc (de qua diximus ad III. 90, 8.) facile cum *α* confunditur; quo fieri potuit, ut librarius, qui illo usus est exemplo, *τὰ πο* *τιν* *δ* *ε* legeret. Sed de hac quidem parte quiddam statuerimus, ex altera certe Reiskii emendatione, cum *σημαίας* pro *ἡμέρας* reponere iussit, divinum prorsus in hoc genere ingenium viri elucere fatendum est. Etenim alienum aliquid utique, & in quo offendere necesse erat attentum lectorem, habebat vulgata scriptura *ἐκάστης ἡμέρας*, *singulis diebus*: raro enim ultra unius diei spatium extensam fuisse consentaneum est captæ urbis direptionem. Mire vero convenit *ἐκάστης σημαίας*, (aut, si mavis, adjecta præpositione, *ἐξ ἐκάστης σημαίας*,) hac sententia: *alids ex quoque manipulo numerus aliquis militum ad hoc negotium fecernitur, alids e toto exercitu integros aliquos manipulos ad hoc mittunt*. Huic vero Reiskianæ emendationi, quæ per se non nisi probabilitatis quemdam gradum, sed eum quidem insignem, habebat, plenæ certitudinis rationem accedere intelligemus, si, quæ de eodem vocabulo *σημαία*, a libraribus nostris cum *ἡμέρα* permutato, ad VI. 34, 8. & VI. 40, 11. adnotavimus, (quæ quidem Reiskium latuerant,) contulerimus.

Ibid. *σημαίας*. *σημαίας* Reg. E. Vefont. & Aug. in contextu, sed *σημαίας* intra lineas.

Verf. 3. *Verf.* 3. *οὐδέποτε δὲ* recte Casaub. Et sic est in Vefont. nescimus an & in Med. e quo nil enotatum. Ceteri cum *éd. 1.* carent *δέ*. — *Ibid.* *κατὰ τὰς τάξεις*. Sic editi; recte, sive ex msto libro duxerit primus editor, sive ex conjectura, *conf. verf. 9.* Adde Adnot. ad VI. 51, 4.

Ibid. *πρὸς τὸ δεικνύειν*. — „Forte *πρὸς τὸ δεικνύειν*, subaudi *τῆς περιστάσεως*. Et idem Casaubonus quoque videtur in animo habuisse, ut latina satis prodant. Notum est proverbium; *αὐτὸ δείξει*, h. e. *αὐτὸ τὰ πρῶτα δείξει*

δείξει ἐν τῷ πρώτῳ τὸ πρακτικόν. Sic p. 1423, 30. [XVII. Verf. 3.
15, 12.] *Φήμη συνοδοικύνουσα est fama, varias proditori-*
bus nocendi vias demonstrans, & docens quid in eos para-
dum sit. REISKIUS. — Casauboni versionem h. l. te-
nuimus, *prout indicati periculi ratio postulaverit.* In ora
vero Basil. ad vulgatam in græco lectionem Notam hanc
adscripterat idem doctissimus interpret: „*Lego πρὸς τὸ*
δεικνύμενον.“ Tum rursus: „*Ἄν πρὸς τὸ δεικνύμενον δέος!*“ —
Lipsius, totam hanc pericopam, a vers. 2. hujus cap. usque
ad finem, inferens libro V. de Militia Romana, Dialog. 15,
græca verba, de quibus quærimus, his latinis reddidit:
ita ut semper tamen se ostendant.

Verf. 4. ποτὲ δὲ καὶ σπανίως, Confer III. 107, 14. Verf. 4.
ποτὲ edidit Casaub., nescimus consilio-ne, an *τότε* voluerit,
an *ποτέ*. *ποτὲ* servavit Gronov. *τότε* dedit Ernest. quod
erat in ed. 1. consentientibus msstis. Particularum *ποτὲ*
& *τότε*, errore libroriorum inter se commutatarum, exem-
pla vidimus III. 17, 8. ubi vide Adnot. & IV. 38, 6. Adde
quæ notata sunt ad IV. 44, 4. — *Ibid. τετάρων. τεσ-*
σάρων Reg. E. *

Verf. 5. πρᾶξθέντων τούτων, his venditis. Verf. 5. *Dubi-*
tare utique licet, fati-s-ne causæ fuerit Casaubono, ut
consentientem librorum omnium scripturam, πρᾶξθέν-
των τούτων, id est, quo factō, quæ per se nihil incom-
modi videtur habere, defereret. Nam licet apud Livium
lib. X. c. 17. & 20. legamus, prædam vendere coactum esse
militem mercatoribus agmen sequentibus, ne alibi, quam
in armis, animum haberet; tamen ex ipsis scriptoris ver-
bis ibi intelligi videtur, prædam ipsam, priusquam ven-
dita esset, militibus cessisse, & ab ipsis deinde esse vendi-
tam. Et cum persæpe prædæ militibus divisæ mentionem
idem Livius faciat, nonnisi unum tamen invenimus locum,
XXXV. 1. ubi dicat, *prædam vendendam quæstori datam;*
quod inde resectum, militibus divisum. Aliàs *prædam ipsam,*
ait, *exceptis corporibus captivis,* (quæ a quæstore vende-
bantur, ut, quod inde resectum esset, in publicum redi-
gere.

Verf. 5. geretur) militibus cum cura, ut quam acquisivimus esse, per milites esse divisam. Vide Liv. XXXVIII. 23. & loca, quæ ibi citavit Dukerus, scil. V. 22. VII. 27. X. 46. XXIII. 37. XXIV. 16. XXVII. 19. XXXVI. 30. XXXVII. 5. Denique quid multa? hoc ipso loco, in quo versamur, (vers. 1.) disertè Polybius scribit, sarcinas militum Pænonorum, & supellestem civium ac opificum militibus Romanis esse distributas. Confer c. 17, 6. XIV. 7, 2 seq. III. 76, 13. &c. Quæ cum ita sint, restitutum Polybio id, quod ei libri tribuunt, *πραχθέντων τούτων* velimus.

Ibid. διαμέρουσι πᾶσιν ἴσον. Ἰσον Reg. E. Exemplum prædæ inter omnes summa sequitate divisæ vide apud Liv. XXXVIII. 23.

Verf. 6. *Verf. 6.* Περὶ δὲ τοῦ μηδὲνα νοσφίζεσθαι μηδὲν --, ἀλλὰ τηρεῖν τὴν πίστιν, κατὰ τὸν ὅρκον δυνύουσι πάντας. Nihil averseuros esse de præda, jurant in eo sacramento quod dicunt quando primum in castrâ conveniunt. Sic utcumque intelligi hæc possunt. Sed rectius nos facturos fuisse intelligimus, si *ΚΕΙΣΚΙΟ* essemus obsecuti, sic scribere jubenti, τηρεῖν τὴν πίστιν κατὰ τὸν ὅρκον, ὅτι δυνύουσι πάντας ὅταν ἀδρροιαῶσι &c. Tum vero in fine versus, post *πολεμίων*, pro puncto majori, minus punctum erat ponendum: & *vers. 7.* particula δὲ, post *ὅτι τούτου*, (ut idem *ΚΕΙΣΚΙΟΣ* monuit,) intelligenda tamquam iteratio superioris δὲ, (initio *vers. 6.*) ut sententia ibi coepta nunc expleatur, utque posterius hoc δὲ latine reddendum sit igitur. De quo usu illius particulæ sæpius diximus, & in primis ad I. 29, 6. — *Ibid.* ἐν τοῖς περὶ τῆς Πολιτείας. Vide VI. 33, 2.

Verf. 7. *Verf. 7.* particula δὲ, post *ὅτι τούτου*, (ut idem *ΚΕΙΣΚΙΟΣ* monuit,) intelligenda tamquam iteratio superioris δὲ, (initio *vers. 6.*) ut sententia ibi coepta nunc expleatur, utque posterius hoc δὲ latine reddendum sit igitur. De quo usu illius particulæ sæpius diximus, & in primis ad I. 29, 6. — *Ibid.* ἐν τοῖς περὶ τῆς Πολιτείας. Vide VI. 33, 2.

Verf. 8. *Verf. 8.* κινδυνεύει. Verum esse videtur *συμβαλεῖν κινδυνεύειν*.

Verf. 9. *Verf. 9.* ἐπίσης, vel ἐπ' ἴσης, (scil. μοίρας) æqualiter, pariter. Latere hoc in *ἐπὶ τῆς*, quod habent libri, perfecte jam viderat Reiskius. Commodius autem putavimus, *ἐπίσης* scribere, una voce, ut sit ab adjectivo *ἐπίσης*.

σοι, *aqualis*, quo utitur noster III. 115, 11. *ἐξ ἴσου* suaserat Vrsinus ex cap. 17, 5.

CAPUT XVII.

Cap. XVII

Vers. 2. *μόναρχος ἢ στρατηγός*. Sic Casaub. cum Reg. *Vers.* a.
E. F. *μόναρχος ἢ στρατηγός* ed. 1. cum ceteris codicibus: quod tenens Vrsinus, deinde pro mendoso *ἐπιμελῆς*, ex conjectura καὶ *ἐπιμελῶς* scribere iusserat, quo nempe sibi responderent verba ἢ & *ἐπιτάξῃ*. Casaubonus vero, ἢ quidem in ἢ mutans, καὶ *ἐπιμελῶς* tamen ab Vrsino adoptavit, quamvis particulam καὶ omnes ignorent libri. Nos codicum vestigiis presse inhæsimus.

Vers. 3. *διὰ*. Imperite & invitis msstis nostris *ed.* 1. *Vers.* 3.
Scribit *διὰ τῶν πολλῶν*, & hæc cum superioribus connectit.

Vers. 6. *ὁ συνέβη*. Mendose ἢ *συνέβη* Reg. E. — *Ibid.* *Vers.* 6.
μικρῶ λῆπον τῶν μυρίων. Perperam vulgo *λεπόντων* edd. & mssti, excepto Reg. E. in quo magis corrupte scribitur *λοπόντων*. *λῆπον τῶν* scribendum monnit Gronov. in Notis ineditis, & Reiskius. conf. X. 27, 13. XII. 16, 13.

Vers. 9. *κατὰ τὸ παρὸν ἔπει* &c. *κατὰ παρὸν* absque *Vers.* 9.
artic. Reg. F. G. Vefont. — „Trajecit verba: quod, cum laudari non possit, tolerari debet. Simplicior narrandi ordo fuisset: *ἔπει, διότι κατὰ τὸ παρὸν δημόσιοι τῆς Πάριος εἰσί.*“ REISKIUS. —

Vers. 10. *Ρωμαϊκὸν* cum Vrsino correxit Casaub. *Vers.* 10.

Vers. 11. *προσέμειξε τοῖς αὐτοῦ πληρώμασι*. *suis focis* *Vers.* 11.
navalibus immiscuit. Casaubonus: *in classem ad supplementum remigum dedit*: ad solos *remiges* restringens, quod de omni genere *navalium fociorum* Polybius intellectum voluit. Sunt enim *πληρώματα*, (id est, *focii navales*), in bellicis navibus, non modo *remiges* reliquique *ναῦται*, verum etiam *classiarum milites*. Et interdum quidem ad solos *remiges navatasque* restringitur illud vocabulum; ubi nimium *τὰ πληρώματα* opponuntur *τοῖς ἐπιβάταις*, de qua notatione diximus ad L. 47, 8. Sed h. l. latiori notione esse acci-

Verf. 11. accipiendum, manifeste docent ea quæ proxime sequuntur; ubi non solum *nautarum universum numerum dimidia parte autum esse* ait, atque ita completas XVIII. naves captas, quæ ad priores XXXV. recesserant, verum etiam *numerum virorum, qui in unaquoque navi erant, propemodum duplicatum*. Ex quo adparet, maximum numerum eorum, quos hic dicit τοῖς αὐτοῦ πληρώμασι miscuisse Scipionem, in *militum classiariorum numerum* fuisse relatos. Ex Livio verba ista expresserat Casaubonus: at satis adparet, Livium hoc loco aut non intellexisse Polybium, aut preffo pede eum sequi noluisse.

Verf. 12. *Verf. 12. κοίτας ἡμιολίου. numero dimidia parte autum.* Sic recte Ernestus in Lex. Polyb. græca verba accepit: & in eandem sententiam Reiskius *ita autum esse numerum*, intellexit, ut duabus, quæ antea fuissent, partibus æqualibus tertia pars accederet. Quod etiam concinit (ut idem Reiskius monuit) ei quod subjicit Polybius, *ad XXXV. naves, quas ante habuisset Scipio, adjektas ab eodem esse dodecim*. Fortasse autem non ita solum dicit, *dimidia parte autum esse universum nautarum numerum*, ut cuique ex XVIII. captis navibus eundem numerum nautarum, qui inerat cuique ex XXXV. navibus Romanis, imposuerit Scipio; sed ut *in unaquoque ex omni numero navium numerum nautarum dimidia parte auxerit*. Atque id ipsum verbis Polybii videtur significari, & apte convenit cum eis quæ mox adjicit. Novimus præterea, non nimis magna copia solertium nautarum abundasse Romanos: inprimis vero in hoc genere exercitati erant Pœni, & magnus id genus hominum numerus debuit Carthagine reperiri, quod etiam ipse Polybius diferte supra significavit, cap. 8, 7. Perperam verba supra scripta interpretatus est Casaubonus: *numero se/qui altera portione amplificato*; quod ita ille (quemadmodum in ora Basil. ipse adnotavit) intellexerat, ut *remigum numerum*, quem ante habuerat Scipio, nunc *tripulum factum* putaret. conf. VI. 32, 7.

Ibid.

Ibid. τοὺς πάντας ναύτας ἢ πρόθεν. Vocabulum ναύ-
 τας, quod abest ab ed. 2 & seqq. restituimus ex ed. 1. &
 ex codicum omnium consensu: ac videtur, non Casauboni
 consilio, qui in lat. versione illud expressit, sed operarum
 errore fuisse prætermissum. ἢ recte Casaubonus scripsit,
 & sic habet Reg. E. Mendose ἢ ed. 1. cum ceteris codd.
 ut sæpe alias, & paulo ante verf. 1. hujus capituli. Pot-
 erat dicere τοῦ πρόσθεν, ut VI. 32, 7. & ut apud Sui-
 dam in Ἡμιόλια· ὀψώνιον ἡμιόλιον τοῦ νῦν διδομένου: ad
 quæ loca Ernestus provocavit. Atque ita fortasse scriptu-
 rus fuerat h. l. Polybius, si proxime præcederet vocab. il-
 lud ἡμιόλους; nunc, nonnullis verbis interjectis, perspi-
 cuitati inservit hæc constructio per particulam ἢ, quæ illa
 non est deterior: sic enim v. c. etiam dicit διπλάσιους ἢ
 πρὶν, I. 72, 2. ubi pariter verba nonnulla inter διπλάσιους
 & πρὶν interjecta sunt. Quare nullam rationem videmus,
 cur verba ita ἢ πρόθεν cum eodem Ernesto (in Lexic.
 Polyb. voc Ἡμιόλος) ut glossam inutilem suspecta habea-
 mus. Quod autem idem vir doctus aut πάντας aut ναύτας
 legendum h. l. censuit; putaverat, alteram vocem solam
 in aliis esse libris, in aliis alteram; nesciveratque utram-
 que in codicibus omnibus conjungi. Quod vero adtinet
 ad ipsum hoc vocabulum ναύτας, non sumus nescii, esse
 viros doctos, qui inter nautas remigesque distinguendum
 putent, & nautas intelligendos eos, qui in regendis vellis
 operam præstant, qui malum conscendunt, aliaque nau-
 tica ministeria, excepto remigio, faciunt. Ac fieri potest,
 ut interdum ea ratione ab ἐρέταις οἱ ναῦται distinguantur:
 sed haudquaquam perpetuum illud discrimen est, & per-
 sæpe, qui remis incumbunt, ναῦται adpellantur. Quo
 pertinet illa phrasis, quam ut pervulgatam Pollux profert
 I. 116. ἀκρατεῖς τῶν ναυτῶν ἦσαν οἱ ναῦται. Quin etiam
 interdum universum τὸ πλήρωμα navis, atque etiam bel-
 licæ navis, (quod πλήρωμα cum ex nautis illis, strictiore
 sensu dictis, tum ex remigibus, denique ex militibus clas-
 sariis constat) communi nomine τῶν ναυτῶν comprehendi

Verf. 12. videntur, ut apud Polybium nostrum I. 49, 1 seq. & X. 35, 5. putamus, quoniam & milites classarii nonnumquam ad remos sedebant & remiges interdum ad pugnam armabantur. conf. X. 35, 5. Sed sigillatim atque proprie ναῦται iidem sunt, qui τὰ πληρώματα τοῦ στόλου strictiore significatu (de quo ad verf. 11. monuimus) dicuntur, nempe remiges & qui alia quaecumque ministeria nautica faciunt. Vide I. 49, 1 seq. & verf. 5. (ubi ναῦται iidem, qui & τὰ πληρώματα vocantur, ab ἐπιβάταις, id est militibus classariis, distinguuntur.) adde I. 59, 12. Atque ea notione si hoc loco idem vocabulum ναῦται accipiamus, evanescet illa repugnantia, quam in his verbis, ποιήσας ἡμισίους τοὺς ναῦτας ἢ πρόθεν, collatis cum eis quae sequuntur, ὥστε τοὺς ἀνδρας ἐκάστῳ σκάφει βραχὺ τι λάττειν τοῦ διπλασίου εἶναι, manifestissimam deprehendere sibi vultus Reiskius erat. Sane enim, quod nautarum numerus dimidia parte est auctus, id non impedit, quo minus hominum omnino numerus, qui in quaque navi erant, ratione simul habita militum classariorum, propemodum fuerit duplicatus.

Ibid. Non moramur mirum Io. Schefferi lapsum in interpretando verbo τοὺς ὑπάρχοντας sed miramur alios viros doctos, & in his Potterum in Archæol. lib. III. c. 18. in eundem errorem abduci se passos. οἱ ὑπάρχοντας, qui nunc erant, tam commode, quam manifeste, opponuntur τοῖς προγενομένοις, qui prius fuerant: nec ulla videtur ratio esse, cur προγενομένων in προσγενομένων cum Reiskio mutatum velimus.

Verf. 13. *Verf.* 13. αἱ μὲν γὰρ &c. Velut in parenthesi posita intelligenda fuerint ista verba. *Erant enim* (vel, *Erant autem*) *captivæ naves numero octodecim; cum prius XXXV. habuisset.* Sed nescimus quid non satis emendatum inesse in eisdem verbis suspicamur. Vocabulum quidem ὀκτωκαίδεκα non sollicitem: nam multo verisimilius hoc, quam quod Livius habet, οὗτο tantum naves captivas numerans, lib. XXVI. c. 47.

Verf.

Vers. 14. τὴν αὐτῶν εὐνοίαν. Poterat simpliciter intelligi *benevolentiam suam*. Id vero non placuit REISKIO; hæc adnotanti ad ista verba: „Forte τὴν αὐτῆν εὐνοίαν, eandem *benevolentiam*, subaudi, atque illi *opifices*, de quibus paulo ante dictum. Potest tamen etiam non incommode vulgata ferri & exponi. ἡ αὐτῶν εὐνοία erit tum ἡ πρὸς αὐτούς (scil. τοὺς Ῥωμαίους) εὐνοία.“ — Collegit deinde familia, cum ex Polybio, tum ex aliis scriptoribus exempla. Scilicet Polybius X. 34, 1. τὴν αὐτῶν Φιλίαν καὶ πίστιν dicit, pro εἰς αὐτούς. Sic X. 37, 10. τῆς εὐνοίας τῆς ἐκείνων idem est ac τῆς πρὸς ἐκείνους εὐνοίας. X. 40, 9. ἡ τῆς πατρίδος πίστις est *fides erga patriam*. X. 41, 4. πρόνοια τῶν πολεμίων est *diligentia in providendo & occurrendo hostium insidiis*. XVIII. 28, 9. τὴν τῶν Ἑλλήνων εὐκλείαν est idem atque τὴν τῶν Ῥωμαίων παρὰ τῶν Ἑλλήνων (vel παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν) εὐκλείαν. Neque vero nos quidem cum eodem Reiskio huc referamus id quod vulgo apud Suidam ex Polybio legitur, (Polybii Fragm. Grammat. n. IX. T. V. p. LXXVII.) πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, quasi hoc esset *securitatem ab hostibus*: nam ibi non dubito; recte a nobis πόλεων esse scriptum. (conf. Adnot. nostra ad I. 75, 2.) Sed rursus apud Dionem Cassium p. 28, 58. ed. Reimart εὐνοίαν αὐτοῦ est idem atque εὐνοίαν πρὸς αὐτόν. Et ibid. p. 31; 47. Εὐμενοῦς ἐπιβουλαὶ sunt *insidiæ in Eumeneis*. Apud Diodorum Sic. T. II. p. 92, 37. σπουδὴ ἐκείνων est *studium erga eos*. Confer Taylorum ad Lyfiam p. 239. ed. Reisk. & quos Wesseling. laudat ad Diodor. T. I. p. 617; 27. Perizonium ad Aeliani Var. Hist. II. 35; & Burmanni in Phædr. lib. II. 8, 2.

Vers. 16. In fine vers. 15. post ἀλευθέριας *mentis punitio*. Verf. 16. Etiam vulgo ponunt; post πρόνοιαν vero majus: Reiskius illic majus, huc minus reponere iussit; ut nova periodus incipiat ab ἡμιόλιον δὲ; sed de lacuna nil cogitans, verba sequentia μετὰ δὲ ταῦτα &c. pro apodosis hujus periodi habuit; particula δὲ ex initio protaseos, per pleonasmum, usitatum Polybio, repetita: Nos vero hujusmodi repeti-

Verf. 16. tionem particulæ δὲ, de qua jam sæpius dictum est, non nisi post longiores protases, aut post complura quædam verba, inter protasin apodosimque interjecta, usurpatam observasse nobis videmur; quod hoc quidem loco contra est. Deinde admodum etiam incommode duo ista, de classe aucta, & de Magone aliisque captivis, in unam periodum coguntur. Itaque aut intercidisse aliquid fatendum erit, aut, si nihil deest, superioribus hæc (ἡμιόλιον δὲ &c.) jungenda sunt, & pro δὲ ποιήσας, δ' ἐποίησε legendum; quæ ratio fortasse ad veram proximè accesserit.

Cap. XVIII.

CAPUT XVIII.

Verf. 1. 2. *Verf. 1. Μάγωνα. Magonem;* eum qui urbi Pœnorum nomine præfuerat, ut docuit cap. 12, 2. — *Ibid. πέντε.* Mendose τὴν τε Reg. F. G. Vefont. — *Verf. 2. καὶ τούτους.* Temere καὶ τούτοις ed. 1.

Verf. 3. *Verf. 3. καθ' ἓνα* recte Casaub. cum Regiis, Aug. Vef. Tub. Sic vero ex ingenio se corrigere ait Vrsinus. Mendose καθ' ἓνα ed. 1. Med. πρὸς ἓνα vett. editiones Suidæ, in Καταψήσας. — *Ibid. προσαγόμενος. προσαγαγόμενος* solus Aug. προαγόμενος Reg. E. Ceteri & Suidas consentiunt cum edd. — *Ibid. καταψήσας* Casaub. cum Suida & ora Aug. ab antiq. manu; monuerat etiam Vrsinus. Mendose καταψηφίσας Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. καταψηφήςας Reg. E. καταψυχήςας Med. καταψυχήςας Vrb. — *Ibid. γράφειν αὐτούς, scriberent ipsi.* — *Ibid. πρὸς τοὺς αὐτῶν ἀναγκ.* Sic recte edd. cum Reg. E. putamus & Med. & Vrb. Perperam πρὸς αὐτὸν ἀναγκαίους Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. sed Aug. verum habet inter lineas.

Verf. 5. *Verf. 5. ἀποκαταστήσαι.* Temere ἀποκαταστήσας ed. 1.

Verf. 6. *Verf. 6. ταῖς μὲν κωσι* restituimus ex ed. 1. & msstis, contra quorum fidem Casaubonus, Vrsinum sequens, τοῖς μὲν ediderat, quod & Suidas habet in Κόννοις. perperam; nam sexus distinguit Polybius, quemadmodum ipsum Scipionem fecisse modo dixerat.

Ibid.

Ibid. κόνους. κόνουους scribit Suidas, Polybii verba Verf. 6.
citans, nec tamen vim vocabuli ullo modo declarans. Casaubonus *icunculas* interpretatus erat, intellexeratque (ut in ora Basil. adnotavit) *icunculas puellarum & pupas*, εἰκόνια scribendum suspicatus. Locum hunc erudite interpretatus est ΤΟΥΡΙΟΥ in Emend. in Suidam Part. II. p. 234 seq. docens, idem esse κόνον, κόννον & κώνον, & generatim significare *quidquid fastigiatum sit aut in acutum exeat*, quod vel ex Hesychio ait liquere; sigillatim vero *ornamentum muliebri, quod auribus scilicet appendebatur*, a forma ita dictum, quia *conum* seu κώνον referebat: verbo *inaurem*. — *Ibid.* ψελλία. Sic penacule & cum duplici Δ scripsit Casaub. & seqq. ψέλια ed. 1. Regii tres, Vefont. ψέλια Aug. Rectius fuerit ψέλλια, ut est apud Suidam in Κόνουους. Apud eundem tamen Suidam & ψέλιον & ψέλλιον scribitur, in hoc ipso vocab. Est autem ψέλλιον, Suida interprete, κόσμος τῆς χειρὸς, id est, *armilla*.

Ibid. ραμφάς scripsimus, monentibus Scaligero & Toupio ex Hesychio, apud quem Ῥαμφή exponitur κοπίς, μάχουρα. Corrupte prorsus δραμβάς habet Suidas in Κόνουους. Quod ράμφας καὶ μάχουρας scribitur in Vrsini Emendationibus, prius vocabulum operarum errore corruptum, est: nihil in hac voce mutatum Vrsinus voluit; sed, cum abessent ab ed. 1. duo verba καὶ μαχαίρας, monitum voluit lectorem, adjicienda esse illa verba, quæ nimirum & Suidas habet, & cum Vrsini codice habent codices nostri omnes, excepto Med.

Verf. 7. Περρητῶν correxit Casaub. Conf. ad III. 35, Verf. 7.
2. & 33, 15. & ad IX. 11, 3. Adde Liv. XXVI. 49. & passim alibi. De *Indibili*, obsides dare coacto Pœnis, conf. Polyb. IX. 11. & X. 35, 6.

Verf. 8. ἦρετο. Vsitatam hanc formam, quam alibi Verf. 8.
frequentat Polybius, restituimus in locum Ionicæ & poeti-
cæ formæ ἔηρετο, quam, ut hoc loco, sic VII. 5, 2. &
passim alibi dederant libri nostri, εἰ & η confundentes. —

- Ibid.** αὐταῖς. Sicut h. l. omnes, sic mox *vers.* 10. ed. 1. & Reg. E. perperam αὐτοῖς præsferunt. Sed recte *vers.* 11. in αὐταῖς consentiunt omnes. Vbique manifeste ad mulieres refertur id pronomen: & αὐταῖς h. l. corrigendum esse, ante Reiskium jam Gronovius monuerat in Notis ineditis.
- Verf. 10.** *Vers.* 10. τὸν αὐτὸν εἰπούσης λόγον. Sic recte Casaub. & seqq. cum Reg. E. & Vrsin. τὸν αὐτῆς εἰπούσης λόγον ed. 1. Med. τὸν αὐτῆς εἰπούσης λόγον Vrb. Aug. Reg. F. G. Vef. — *Ibid.* διακορήσας Casaub. cum Vrb. & Reg. E. putamus & Med. Perperam διατηρήσας ed. 1. cum Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. quod non defendere debuerat Reiskius. — *Ibid.* ψευδῶς. Temere ψευδῶν ed. 1.
- Verf. 11.** *Vers.* 11. ἵνα μηδὲν αὐταῖς ἐλείπη. Mendose ἐλείπει ed. 1. cum msstis omnibus, excepto Aug. qui verum habet, quod inde enotare neglexit Bæclerus. Coniunctivum ponendum monuerant jam Vrsin. Gronov. & Reisk. De constructione verbi ἐλείπω conf. Adnot. ad I. 60, 2. & adde ibi hoc exemplum.
- Verf. 12. 13.** *Vers.* 12. ὁ στρατηγέ. Suidas in Ἐκδέχη. De sententia mulieris conf. c. 38, 1. — *Vers.* 13. Ἀνδοβάλου correximus. Perperam vulgo edd. & scripti h. l. Ἀνδοβούλου, confusis ου & α, ut passim aliàs; de quo errore monuimus ad I. 75, 5. p. 324. III. 35, 2. X. 14, 15. &c. Constante aliàs Ἀνδοβάλην vocat hunc regulum. Sic paulo ante *vers.* 7. confer III. 76, 6. & loca supra citata ad *vers.* 7.
- Verf. 14. 15.** *Vers.* 14. Φανερός Casaub. cum Vrsino, & sic Reg. E. inter lineas a prima manu. Mendose Φανερῶς ed. 1. cum msstis. — *Vers.* 15. γὰρ post πρόνοιαν abest ab ed. 1. & msstis, ex ingenio adjectum a Casaubono. Scaliger orationem interpunxit post ἄλλας, & deinde ὁμοῖς ποιήσασθαι scripsit pro ὁμοίως. — *Ibid.* συστήσασθαι Casaubonus correxit cum Scaligero, συστήσασθαι ed. 1. consentientibus msstis.

CAPVT XIX:

Cap. XIX

Versf. 1. δημοσία correxit Casaub. & sic habet Reg. E. Verf. 1.
 Perperam δημοσία (quod valet δημοσία) ed. 1. Aug. Reg. F.
 G. Vel. — *Ibid.* κατελήφθη. μετελήφθη Reg. E.

Versf. 2. προτεθέντων Casaub. cum Vrūno & Reg. E. Verf. 2.
 προτεθέντων ed. 1. cum cett. codd. — *Ibid.* τετρακασίους.
 Perperam τετρακασίους ed. 1. & Med. — *Ibid.* τὴν ὄλην
 παράδειον αὐτῶ γενέθαι. Sic correximus, monente Ca-
 saubono in ora Basil. & Ernesto in Lex. Polyb. voc. παρά-
 θεις. At intelligimus tamen, ferri potuisse vulgatam,
 atque adeo, quoniam consentiunt codices, seruari de-
 buisse. Est autem παράθεις τῆς χορηγίας, *apparatus pe-*
cuniar, pecunia reposita; quemadmodum παράθεις τοῦ
 σίτου III. 69, 2. *apparatus frumenti, frumentum repo-*
situm.

Versf. 3. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ταῦτον &c. Quæ sequun- Verf. 3.
 tur, inde ab hoc versu usque ad finem cap. 22. de *Conti-*
nentia Scipionis & de Exercitationibus militariis, ab eo
instituta, non solum in serie Excerptorum Antiquorum
 suo loco leguntur in eis Codicibus, qui ista Excerpta con-
 tinent, verum etiam in plerisque eorundem codicum in
 extremo volumine denuo hæc separatim repetuntur, præ-
 missis hoc titulo: Ἐκ τοῦ 19. λόγου, Περὶ τῆς Σικελίας
 τοῦ Ἀφρικανοῦ ἡγεμονικῆς ἐμπειρίας. atque adeo pro *Ex-*
cerptis ex libro XIX. Polybii venditantur. Adjiciuntur
 vero etiam ibidem præterea nonnulla, ad Scipionem nil
 pertinentia: scilicet, primo Fragmentum illud quod con-
 tinuo sequitur cap. 23. tum id quod in serie Excerptorum
 Antiquorum proxime sequebatur, cap. 24. (quod nobis est
 cap. 27.) cui titulum præfigunt Περὶ Μήθρας. Huc spe-
 ctant ex Codicibus quos vel ipsi contulimus, vel e quibus
 Varietatem lectionis excerptam in manibus habemus, *Co-*
dices Regii F. & G. tum *Codex Vefontinus & Tubingensis*
 e quibus si quam lectionem adferemus e fine voluminis,
 quæ differat ab ea lectione quæ exhibetur in serie conti-
 nua Excerptorum Antiquorum, adjiciemus notam *b.* verbi

Verf. 3. causa, *Reg. F. b. Vefont. b. &c.* Eadem Fragmenta, ex-
cepto illo *καρὶ Μηθίας*, habet etiam Codex *Reg. D.* is qui
ceteroquin nonnisi Excerpta Antiqua ex sexto Libro conti-
net: sed in hoc quidem recte fragmenta hæc, quæ dici-
mus, ad *Librum X. Polybii* referuntur, non ad librum
XIX. quod ex librariorum fraude in illis factum est, de qui-
bus paulo ante monuimus. Confer quæ de omnibus his
Codicibus, & aliis similibus, dicta sunt in Præfatione no-
stra Tomo II. præfixa, pag. VIII-XIII. Denique in Codice
Reg. E. (de quo ibidem diximus, p. XIII seq.) exhibentur
continuo filo Excerpta Antiqua ex libro X. a cap. 1 - 20 extr.
tum vero, prætermiſſis reliquis, sequuntur ea quæ sunt
in edit. Gronov. & Ernest. cap. 29 - 37, nobis cap. 32 - 40.
Denique historiam, quæ hoc cap. 19. narratur, de *Scipio-
nis continentia*, ex Polybio excerptam, Lexico etiam suo
inseruit Suidas in *Πόπλιος*. Eiusdem vero rei memoria
nobilitata est celebri illo argenteo *Scipionis Clypeo*, qui in
Collectione Regis Nationisque Gallo-Francorum Parisiis
servatur, cujus descriptionem Iacobus Sponius in Disqui-
sitionibus Antiquariis (*Recherches d' Antiquité*) dedit. De
eadem re confer Livium XXVI. 50.

Ibid. συνειδότες scripsimus cum *Reg. D. Reg. F. b. Reg.
G. b. Vefont. b. & Tub. b.* *συνιδόντες* edd. *Reg. E.* Suidas,
putamus & *Vrb. & Med. συνιδόντων* Aug. *Reg. F. G. Vef.
Tub.* sed in Aug. inter lineas superscripta est terminatis *εο*. —
Ibid. Φιλογύνην edd. consentientibus msstis omnibus in
serie Excerptorum. *Φιλόγυνον* *Reg. G. b. Vefont. b.* Pro-
fus corrupte *Φιλογύνσω* *Reg. F. b.* *Φιλογύναιον* Suidas in
Πόπλιος. Sed videndum, an ad Polybium referendum sit,
quod in serie literæ Φ idem Suidas, nullo quidem adlato
exemplo, sic habet: *Φιλογύνει, Φιλογύνιδος*.

Verf. 4. *Verf. 4.* Commodius delebitur comma post *καταπλα-
γείς*, ut hoc verbum simul cum sequenti *θανμάσας* ad τὸ
πάλος referatur. Sic *καταπλαγείσα τὸ πλῆθος καὶ τὸ κάλ-
λος* II. 8, 4. & passim alibi. — *Ibid. ἥδιον ἂν. ἂν ἥδιον*
Suid. — *Ibid. εὐδ' ἐπράξαν ἂν ἤτερον*. Sic Casaub. & seqq.
cum

cum Reg. D. E. & Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. Tub. h. Mendose ὁ δ' ἰκοίαν ἤτλον ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. omiffa particula ἐν, quæ requiritur, non quidem ut ad ἰκοίαν referenda, (conf. Adnot. ad IX, 27, 9.) fed ad verbum δέξασθαι, in modo potentiali fūmum. Nefcimus quid det Vrb. e quo nihil enotavit Cafaubonus. Alio errore Suidas οὐδ' ἰκοιασοῦν ἤτλον, in genitivo; quod non videmus, qui probare potuerit Vrfinus.

Vers. 5. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ. — „ὡς quapropter, vel adeo-
 que. Videtur tamen Polybius potius h. l. ὅς dediffe, qui latinifmus ei familiaris est: Qui (Scipio puta) mihi videtur &c.“ REISK. — Nil cauffæ nos quidem videmus, cur formulam illam ὡς ἐμοὶ δοκεῖ non pervulgata illa notione, ut mihi videtur, accipiamus. Particulam μὲν, quam ignorant vulgo editi, inferuimus cum Reg. D. E. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. Tub. h. — Ibid. Post ἐν τῷ ζῆν, perfpicuitatis cauffa, teneri debuerat comma, quod cum mssis interposuerant editiones superiores, deletum ab Ernesto. — Ibid. ἡ δ' εἰας Cafaub. cum Reg. F. b. Reg. G. h. (putamus & Vefont. b. & Tub. b.) ἡδίας ed. 1. Aug. Reg. E. Reg. G. Vef. ἡδίας Reg. F. ἡδέως Reg. D. ἡδίστας Suidas, quod probavit Vrfinus. Acute Scaliger, pro ἡδίας quod ed. 1. dabat, ἰδίας fcribendum coniecerat. — Ibid. καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν. Priorem particulam καὶ, cum ignorarent ed. 1. & 2. adjecit Gronovius, ex Peirefciana codice, ut ait in Notis editis ad hunc locum, & ex codice Lugdunensi. Quem autem Peirefcianum vocat, non Peirefcii ille codex est, e quo editæ sunt Eclogæ de Virtutibus & Vitiis, fed est Codex Regius Parisinus, e quo Lectiones nonnullas enotatas edidit Valesius in fine Eclogarum, ex Cod. Peirefc. editarum: est autem (ut jam aliàs monuimus, & in Præfat. T. II, p. xiv.) idem hic Codex, quem nos Reg. E. insignivimus: is igitur καὶ κατὰ σῶμα habet, (nam quod καὶ κατὰ τὸ σῶμα Valesius ait, error est;) & eodem modo Reg. D. Reg. F. h. & Reg. G. b. καὶ κατὰ ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα Suidas.

- Verf. 6.** *Verf. 6.* καὶ δούς αὐτὴν ἐκ χειρὸς revocavimus ex ed. i. cum qua consentiunt codices omnes, excepto Tub. e quo adfertur δούς αὐτῷ ἐκ χειρὸς, sed in Tub. b. (id est, in eodem cod. Tubing, in fine) pariter est καὶ δούς αὐτὴν ἐκ χειρὸς. Casaubonus, monente Vrsino, cum Suida edidit δούς αὐτῷ ταύτην, nulla idonea de causa; nam commodissime subintelligi poterat αὐτῷ. Ceterum ἐκ χειρὸς nil opus est a præcedentibus sejungere. conf. c. 38, 4. — *Ibid.* ἐκέλευε, ἐκέλευσε Suidas. — *Ibid.* ᾧ ποτ' ἄν. Temere prorsus & contra librorum omnium fidem ὅτῳ ἄν edidit Casaub. & seqq. Suum Polybio restituumus.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* δι' ὧν. διὰ unus Tubing. — *Ibid.* ἀποδοχὴν. Perperam ὑποδοχὴν Suidæ editio Mediol. — *Ibid.* ἐνεργάζετο. εἰργάζετο Suidas male. — *Ibid.* ὑποταγμένοις, ὑποτεταγμένοις Suidas. Sic libri omnes cap. 22, 3. Sed perinde est. conf. III. 13, 8.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* τὰ λοιπὰ τῶν αἰχμ. Sic recte edd. & sic Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. τὰ λοιπὰ τὰ τῶν αἰχμ. Aug. Reg. E. F. G. Vefont. ἐξέπεμψε Γάϊον τὸν Λαίλιον &c. — „Roma reversum in Hispaniam Lælium videmus p. 846. [X. 37.]“ REISK. — *Ibid.* δηλώσαντα, δηλώσαντας ed. i, Reg. F. G. Vefont. δηλώσαντα Reg. D. E. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. Eodem modo Aug. sed inter lineas δηλώσαντα, quemadmodum ex ingenio corrigere iussit Vrsinus, suffragante Gronov. & Reiskio; nec enim ad Carthaginenses, sed ad solos Romanos referri debet hoc verbum; id ipsum vero in contextu habet alter Med. & codex Lugdunensis.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* σαφῶς ἦδει Casaub. cum Vrb. Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. ἦδη ed. i. Aug. Reg. E. F. G. Vef.

Cap. XX.

CAPVT XX.

- Verf. 1. 2.** *Verf. 1.* τοιοῦτόν τινα τρόπον. τινα τρόπον τοιοῦτον Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. — *Verf. 2.* τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν. πρώτην caret ed. i. temere & invitis msstis. — *Ibid.*

Ibid. σταδίου corrigere Reiskius iussit: sic autem dant
Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. & Suidas in Τροχάζειν. στα-
δίου edd. cum cett. codd.

Vers. 3. ἐσφυρωμένους μετ' ἐπισφαιρῶν μαχαίραις. *Vers.* 3.
Perperam & invitis msstis ἐπισφαιρῶν penacutae Casaub.
& seqq. — „Gladii hi erant corio toti induti, & habe-
bant in loco cuspidis pilam coriaceam, pilis aut fœno re-
fertam.“ REISK. — *Ibid.* τοὺς δὲ τοῖς ἐσφυρωμένοις
γρόσφοις. Ex conjectura sic edidit Casaubonus. τοῦτοις
pro τοῖς habet ed. 1. cum msstis omnibus. Tum ἐσφερο-
μένους ed. 1. cum alijs; alij ἐσφυρομένους; ἐσφυρωμένους
Vef. b. & sic etiam in Aug. videtur primum fuisse, sed ibi
terminatio ους in οἰς mutata; rursus vero superscr. ab ea-
dem manu ἐσφερομ. Vide vero, an Polybius scripsit τοὺς
δὲ τοῦτους ἐσφυρωμένοις γρόσφοις ἀκοντίζειν, alios vera
iussit præpilatis missilibus hos petere, nempe hos qui rudē-
bus pugnant. Ita fuerit exercitationis genus simile fere
ei, quod describitur apud Xenoph. Cyrop. II. 3, 17 seq.
Possis fortasse eadem sententia etiam τοῦτοις tenere, si
dein esset εἰσακοντίζειν, pro ἀκοντίζειν; quamquam
εἰσακοντίζειν εἰς τινὰ quidem dici meminimus; an εἰσακοντ-
ζειν τινὶ pariter recte dicatur, haud satis scimus. — *Ibid.*
τοὺς αὐτοὺς δρόμους recte edd. cum Aug. Reg. D. E. Reg.
F. b. Reg. G. b. Vef. b. αὐτοὺς carent Reg. F. G. Vef. Tub. —
Ibid. κατὰ τὴν ἀρχὴν. κατὰ videtur ingenio deberi primi
editoris. Quod si teneas, fuerit cum Reiskio τοῖς κατὰ
τὴν ἀρχὴν legendum: sed præferamus nos quidem οὕς κα-
τὴν ἀρχὴν.

Vers. 4. ἵνα μὴ δὲ τι. Sic scripsimus vestigia libro-
rum secuti. ἵνα μὴ δὲ τῆ ed. 1. Aug. Reg. E. F. G. Vef.
Tub. ἵνα μήτε τι Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Tub. b.
Vef. b. ἵνα δὲ μηδὲ τι ex ingenio edidit Casaubonus. Ma-
xim ex Vrsini conjectura ἵνα δὲ μήτε τι. Pro τι τῶν
transpositis verbis τῶν τι maluerat Reiskius, id postulare
ajens linguæ græcæ usum. — *Ibid.* τὴν κλείστην. τὴν
δδ

Vers. 4.

δὲ πλείστην Reg. D. & Vef. b. — *Ibid.* ἐποιεῖτο σκουδῆν. σκουδῆν ἐποιεῖτο iidem Reg. D. & Vef. b.

Verf. 5. *Verf.* 5. ἐφιστάκει edidit Casaub. consentientibus libris omnibus, excepto Med. qui cum ed. 1. ἐφιστάνει habet. Forte ἐφιστάνει aut ἐφιστάνει volebat librarius, ut monuit Reiskius. Sed eodem Reiskio iudice Polybianum est ἐφιστάκει, activa notione, *constituerat super, praefecerat.* Vide Adnot. ad III. 94, 7. — *Ibid.* ἐπάνω προεῖπον. Vide c. 17, 10. — *Ibid.* ἐπαρκεύετα. Sic ante Reiskium jam monuerat Gronov. in Notis msstis. Saepe in hoc verbo peccarunt librarij. Recte tamen omnes illud expresserunt cap. 21, 7. — *Ibid.* δι' αὐτοῦ ed. 1. consentientibus libris, δι' αὐτοῦ Casaub. citra necessitatem. δι' αὐτοῦ restituit Gronov. & tenuit Ernest.

Verf. 6. *Verf.* 6. τῶν δὲ καυτικῶν δυνάμεων &c. Citat Suidas in Ἀνακείρουσ. — *Ibid.* ἀκουάωντων. Mendose nonnulli ἀκουάωντων. — *Ibid.* οὐκ ἔστιν ἡστικ οὐκ ἄν. Sic Casaub. cum Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. Tub. b. οὐκ ἔστιν δ' οὐκ ἄν ed. 1. Med. οὐκ ἔστιν οὐκ ἄν. Reg. D. E. F. G. Vef. Tub. Sic & statim fuerat in Aug. sed dein post ἔστιν inter lineas scriptum ὡς antiqua manu. οὐκ ἔστιν δ' οὐκ ἄν Vrsin. οὐκ ἔστι, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, δ' εὐασάμενος &c. Suidas in Ἐργαστήριον. — „Locus Xenophontis, ad quem hic Polybius digitum intendit, est in Agesilao p. 655. edit. Welchel.“ REISKIUS, — Eundem locum Xenophontis, de Epheso verba facientis, jam indicaverat Küsterus ad Suid. l. c. Eadem vero dictione idem Xenophon rursus utitur in Hist. Græc. lib. III. p. m. 390. edit. Basil. 1569. — *Ibid.* ἐργαστήριον correximus, consentiente cum Xenophonteis libris Suida & codicibus Polybianis omnibus, excepto Tub. b. qui cum editis *εἰργαστήριον* habet.

Verf. 8. *Verf.* 8. ἐξησιῶσαι recte Casaub. cum Reg. D. ἐξησιῶσαι ed. 1. cum plerisque codd. — *Ibid.* τὰ κατὰ τὴν πάλιν. τὰ δεστ Reg. F. G. Vefont. — *Ibid.* καὶ τῆ ναυτικῆ Casaub. cum Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Perperam τῆ h. l. abest ed. 1. Aug. Reg. E. F. G. Vef. — *Ibid.* Ταράκωνος.

κωνοσ. Sic hoc quidem loco mssti omnes cum editis, quemadmodum & aliàs passim unus aut alter e nostris codicibus. Rectius tamen fortassè fecissemus, si Τὰ βῆδ-κωνοσ cum dupl. pp hoc loco, ut alibi edidissemus. conf. III. 76, 12. III. 95, 5. & Fragm. Histor. n. LXVII. Tom. V. p. 73. Rursus tamen ἐν Ταρακῶνι scripserunt X. 34, 1. cum simpl. ρ. & cum circumflexo in penultima.

Verf. 8.

CAPVT XXI.

Cap. XXI
& XXII
ad Philo-
pemenem
pertinent,
non ad Sci-
pionem.

Ab hoc Capite *novum* incipere *Excerptum*, cujus Titulus deest, perspecte Reiskius vidit monuitque. Ac licet in plerisque Codicibus continuo filo, nullo nec spatio relicto, nec nota ulla adjecta, jungatur hæc narratio cum præcedentibus, tamen & in cod. Vrb. (ut notavit Casaub. in ora Basil.) separatur hoc Fragmentum a superioribus, & in Reg. D. a nova linea incipit, relicto etiam inter lineas spatio pro Titulo hujus Eclogæ, quem tamen titulum adscribere neglexit librarius. Neque vero vel Reiskio vel Casaubono in mentem venisse videtur, ad alium hominem, præter *Scipionem*, cujus rebus hæc narratio adtexta erat, eandem referre. Nobis vero, sæpius legentibus relegentibusque expositionem istam *Equestrinum Exercitationum*, quæ hoc & sequenti capite continetur, semper & totus color hujus eclogæ, & singulæ rursus nonnullæ ejus partes, (inprimis cap. 21, 9.) alienæ esse a rebus Romanis visæ erant, & nihil cum rebus, præsertim a Scipione, in Hispania gestis, commune habere. Quo accedebat, quod capite superiori penitus ad finem perductam videremus narrationem de exercitiis, a Scipione institutis; (vide cap. 20, 8.) in hac vero expositione nusquam nec nomen commemoratum, nec vestigium ullum adpareret, quo mens lectoris ad *Scipionis* cogitationem necessario duceretur. Noveramus quoque, & in schedis nostris adnotaveramus diserta aliorum Scriptorum verba, quibus simillimæ his, de quibus hic agitur, exercitatio-

Cap. XXI.
& XXII.

citationes equestres ad Achæum *Philopœmenem* referebantur; ita quidem, ut jam nesciamus ipsi, quid olim nos retinuerit, quo minus confidenter pronunciaremus id, quod nunc, omnia denuo reputantes momenta, temperare nobis non possumus quin præcise confirmemus, *ad Scipionem hæc nihil pertinere, sed de Philopœmene scripta esse a Polybio*. Ecce Polyæni verba, Strategem. lib. VI. c. 4, 1. Φιλοποίμην οὐκ ἐνόμιζε προσήκειν ἀγαθῶ στρατηγῶ τῆς Φάλαγγος ἡγεῖσθαι· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐν πρώτοις, τὰ δὲ ἐν ἐσχάτοις, πολλὰκις δὲ καὶ κατὰ μέσους περιπέυων, καὶ ἐφορῶν, αἰεὶ τὸ ἀμαρτανόμενον ἐπανορθοῦτο. Verbotenus ad *Philopœmenem* referuntur, quæ Polybius habet cap. 23, 4 seq. ita, ut dubitari non debeat, ex ipso Polybio hæc summissè Polyænum. Iam vide; de *Exercitiis, quibus Achæorum equites Philopœmenes in omniæ generis motuum tacticorum erudivit*, quæ Plutarchus scripsit, in *Philopœm.* p. 359 seq. καὶ ἐν τοῖς τακτικαῖς ἐλαφροῦς καὶ ὄξαις παρέστησεν, ὥστε τὰς κατ' οὐλάμῶν ἐπιτροφὰς, καὶ παρισπασμούς, καὶ τὰς κατ' ἵππων ἐπιστροφὰς καὶ κλίσεις ἐκπειροῦσατο καὶ συνέδρισεν, ὡς ἐνὶ σώματι κινουμένῃ κατ' ὄρμην ἐκούσιον εἰκέναι τὴν ὅλην τοῦ συστήματος ἐν ταῖς μεταβολαῖς εὐχέρειαν. Hæc confer cum his, quæ legimus apud Polyb. cap. 21. & vix poteris quin tibi persuadeas, de eodem homine utrumque auctorem hæc scripsisse. Quonam vero tempore istas exercitationes instituit *Philopœmenes*? Cum ἵππαρχος, id est *Præfæctus Equitum*, creatus esset *Achæorum*, ut docet Plutarch. *ibid.* p. 359. Atque de Scipione ubi loquitur Polybius, non ἵππαρχον, sed στρατηγὸν, *imperatorem Romanum*, ut erat, adpellat; hæc vero exercitia, ab ἱππάρχῳ, a *præfæcto equitum*, instituta esse significat c. 22, 4. Quid multa? Hoc ipso libro X. historiarum, post res a Scipione in Hispania gestas, in *rebus Achæorum, de Philopœmene* copiose verba fecisse Polybium, docet *Ecloga Valesiana*, quam in cap. 24 & seq. hujus libri rejecimus. Et ea quidem occasione de hoc viro loqui ibi instituerat, (vide cap. 24, 1 sq. & cap. 25, 6.) quod hoc

tem-

tempore primum ad rempublicam *Philopœmenes* accesserat, & ἰππάρχης vel ἵππαρχος (id enim perinde est) id est, *præfectus equitum creatus erat ab Achaïs*. Iam lege quæ ibidem cap. 25, 6 & seqq. scribit Polybius, & confer partim cum eis quæ Plutarchus & Polyænus habent locis paulo ante citatis, partim vero cum hoc ipso Excerpto, de quo nunc agimus: neque dubitabis, ad eundem *Philopœmenem* hoc pertinere, & in historia Polybiana olim integra præcessisse statim ea, quæ habet prædicta Ecloga Vale-
siana, tum vero proxime, ac nonnisi paucissimis fortasse verbis interpositis, quæ nunc interciderunt, secuta esse hæc verba Ἦσαν δὲ κινήσεις & quæ sequuntur cap. 21 & 22. Cum quo etiam mire congruit, quod, quemadmodum compilator Eclogarum de Virtutibus & Vitis in fine prædictæ Eclogæ ait, *Reliqua, quæ apud Polybium sequebantur, quærenda esse in illis Eclogis, quibus Titulus est περὶ Στρατηγημάτων*, sic hæc ipsa, quæ in eo, de quo nunc quærimus Excerpto continentur, a Polyæno ad eundem titulum περὶ Στρατηγημάτων sint relata. Reliquum est, ut fateamur, *alio ordine collocari a nobis debuisse in hac ratione Reliquias libri hujus decimi*. Scilicet post RES SCIPIONIS cap. 20. finitas, debuerat hic statim Titulus a nobis poni:

III.

RES GRÆCIAE,

Deinde:

(I.) *Res ΑΧΑΙΩΝ. Philopœmen, præfectus equitum.*

CAP. XXI. Εὐρυλέων ὁ τῶν Ἀχαιῶν &c. (quod nunc nobis est cap. 24.)

CAP. XXII. Φιλοπόμην τῶν &c. (nunc nobis cap. 25.)

CAP. XXIII. Ἦσαν δὲ κινήσεις &c. (nunc cap. 21.)

CAP. XXIV. Προπατασκηνωσάμενος &c. (nunc cap. 22.)

Tum:

Tum:

(II.) *Res AETOLORUM.*

CAP. XXV. *Εἶμαι γὰρ τὸ νῦν γηγνόμενον &c.* (nunc cap. 23.)

(III.) *Res PHILIPPI.*

CAP. XXVI. *Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων &c.*
(nunc pariter cap. 26.)

Reliqua eodem ordine quo nunc sunt disposita.

His, quæ modo diximus, consentaneum est, ut in *versione latina* cap. 21, 1. & cap. 22, 2 & 5. *deleamus vocabulum Scipio*, quod cum Casaubono temere inferueramus.

Cap. XXI. *Verf. 1.* *συνειδέσθαι* correxit Casaub. Et sic fere Reg. D. *συνειδέσθαι* dedit. Mendose *συνηδέσθαι* ed. 1. Sic Aug. superscripta litera η inter lineas, nam in

contextu est *συνιδέσθαι*, ut in Reg. F. & Vefont. Alii in alia varie discedunt: *συνειδέσθαι*, *συνειδέσθαι*, *συνιδέσθαι*.

Verf. 2. *Verf. 2.* *κλίσεις* recte Casaub. cum plerisque mssis. *κλίσεις* Reg. F. b. & Reg. G. b. Temere profus *κλίσεις* ed. 1. Vocant autem Tactici *Κλίσειν inclinationem* sive *conversionem simplicem*, id est, quæ *quadrantem circuli efficit*, sive ad dextram, sive ad sinistram. Et quidem non nisi de *singulis viris* vel *singulis equitibus*, quorum quisque per se illam conversionem facit, vocabulum hoc *κλίσεις* proprie usurpatur. Quod si vero *confertum quoddam corpus mititum simul, in modum navis, sese ita convertit, ut quadrantem circuli describat ea conversio*, tum *Ἐπιστροφή* vocatur. De quibus & reliquis vocabulis tacticis, quæ hoc capite occurrunt, vide Aeliani *Tactica* cap 24. & Arrian. p. 54 sqq. ed. Blancardi, & ex his ductam brevem Interpretationem Vocabulorum Tacticorum, quæ Suidæ *Lexico* in fine adnexa est. Totum vero hoc caput præclaris adnotationibus & perspicua interpretatione illustratum reperies a Carolo Guischarto in *Memoires Militaires*, Tom. I. cap. 5. pag. 97 sqq. edit. in 8vo.

Ibid. ἐφ' ἡμίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ ὄρου. Quæ *κλίσεις*, id est, *inclinatio* sive *conversio*, in *peditibus*, ἐπ' ἀσπίδα fieri dicitur,

dicitur, ea in *equitibus* fieri ajunt ἐΦ' ἡνίαν, *ad frenum*, Verf. 2.
id est, *ad sinistram*. ἐπὶ δεξι, *ad dextram*.

Ibid. πρὸς δὲ τούτοις μεταβολή. πρὸς δὲ τούτοις ἀναστροφὴ καὶ μεταβολή (ut jam in scholio monuimus) dant scripti libri omnes cum ed. 1. neque aliter esse videtur in Vrb. e quo sane nullam ab ed. 1. discrepantiam in ora Basil. notavit Casaubonus, qui sua auctoritate πρὸς τούτοις μεταβολή edidit; in quo eum, ut aliās, secuti sunt posteriores editores. Quod igitur particulam δὲ omisit, id quidem operarum fortasse factum est errore, aut certe nullo editoris consilio. Quod vero verba ἀναστροφὴ καὶ e sede, quam eis tribuebant libri ad unum omnes, expulit, & deinde post ἐπιστροφὴ rejecit; videre quidem nobis videmur, quid secutus sit vir doctus. Nempe Ἀναστροφὴν definiunt Tactici, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέρην χώραν, *restitutionem epistrophes in locum priorem*. Itaque quoniam ἐπιστροφὴ (ut paulo ante monuimus) de *conversione conferti alicujus corporis*, quod vel una massa movetur, proprie dicitur; videri poterat vocabulum ἀναστροφὴ pariter ad *integrum aliquod corpus militum, simul commotum*, unice pertinere. Quare existimavit Casaubonus, hoc vocabulum ἀναστροφὴ alieno loco hic esse positum, ubi de *conversionibus singulorum agitur*, & reponendum deinde esse in numero earum conversionum, quæ κατ' οὐλαμόν, id est *turmatim* fiunt. At nihil impedire videtur, quo minus ἀναστροφὴν pariter de *singulorum conversione* ea dicere potuerit Polybius, *quæ locum statumque, quo prius fuerant, recipiunt*: quemadmodum vocabulum ἐπιστροφὴ Plutarchus (in Philopecm. p. 360.) non solum de conversione κατ' οὐλαμόν, verum etiam κατ' ἴκτον usurpavit. Rursus vero scrupulum injicere illud poterat Casaubono, quod, ubi de *singulorum* agitur conversione, is, qui post conversionem sinistrorsum factam rursus ad dextram se convertit, eundem locum statumque capit, quem antea tenuerat: quo fit, ut, postquam ἀλλίσις ἐΦ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δεξι dixit Polybius;
Polybii Histor. T. VI. R r super-

Verf. 2.

superfluum esse videatur adicere ἀναστροφὴν, id est *reversionem in priorem locum*; quia κλίσεις ἐπὶ δόρυ, post κλίσει ἐφ' ἡνίαν, revera nil aliud est nisi reversio in priorem locum statumque; quod in ea quidem conversione, quæ *turmatim* fit, secus est. Sed hoc ipsum dubium pariter elevabitur, si in isto, ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, particulam πάλιν non strictissimo sensu *rursus, retro, vicissim* interpretemur, ut præcisè præcedere intelligatur conversio ἐφ' ἡνίαν, tum sequi ἐπὶ δόρυ; sed si verba ista sic interpretemur: *Conversiones singulorum, sive ad sinistram, sive ad dextram*, (vel, *aliàs ad sinistram, aliàs ad dextram*; cf. X. 16, 3. & Adnot. ad c. 9, 1.) *tum vero*, vel *porro*, (nempe, sive ad sinistram, sive ad dextram facta fuerit prima conversio) *reversio in priorem locum statumque*, id vero est ἐναστροφῆ, quam & ἀποκατάστασις vocabant. Confer formulas, quibus imperia enunciantur a duce, apud Aelianum *Tact. cap. 53.* & *Arrian. p. 73.* In *conversionibus singulorum* sequitur denique μεταβολή, id est *conversio retrorsum, conversio in partem oppositam*, semicirculum describens; nempe duplex κλίσεις in eandem partem. Sic enim definiunt *Tactici*: Αἱ δὲ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινόμεναι κλίσεις, ἐπὶ τὴν κατὰ νότου ἐπιφάνειαν τὴν ὄψιν τοῦ ὀπίτου μετατιθέασιν, καὶ τὸ τοιοῦτο καλεῖται Μεταβολή. Et potest hæc μεταβολή perinde sive ἐπὶ δόρυ fieri, sive ἐπ' ἄσπιδα, vel in equitibus ἐφ' ἡνίαν.

Verf. 3.

Verf. 3. Κατ' οὐλαμὸν δ' ἐπιστροφῆ. Quid ἐπιστροφὴν dicant *Tactici*, monuimus ad verf. 2. ubi de κλίσει diximus.— *Ibid.* Verba καὶ ἀναστροφῆ temere a Casaubono huc translata videri, paulo ante significavimus. — *Ibid.* καὶ περισπασμός. Ei conversioni *singulorum*, quæ μεταβολή dicitur, respondet *περισπασμός*, ubi agitur de *integrò quodam militum corpore, quod simul veluti una massa movetur*. Est enim *Περισπασμός* ἐν δυσὶν ἐπιστροφοῖν τοῦ τάγματος πεπυκνωμένου κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. — *Ibid.* ἐκπερισπασμός est *conversio integræ aliquid corporis militum* (veluti manipuli, turmæ &c.)
quia

quæ tribus simplicibus conversionibus in eandem partem ab-
 joivitur, adeoque dodrantem circuli describit: ἢ ἐκ τριῶν
 ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν·
 εἰάν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· εἰάν δ'
 ἐπὶ ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν.

Verf. 4. κατὰ λόχους καὶ διλοχίας. Vocabulum λόχος. *Verf. 4.*
 in exercitu duobus modis usurpatur: aliàs de *manu* qua-
 dam vel *numero militum*, ut cap. 22, 7. qui numerus va-
 rius atque varius esse potest: velut apud Xenophontem
 λόχος est quarta pars τάξεως & continet 25 milites, Cy-
 ropæd. VI. 3, 21. apud Lacedæmonios λόχος erat militum
 512. Thucyd. VI. 68. & ibi Schol. &c. Vnde latine mo-
 do *decuria*, modo *centuria*, modo *manipulus*, modo *co-
 hors* verti potest soletque. conf. Henr. Steph. Thes. Gr.
 Ling. hoc vocab. Aliàs verò de *ordine* dicitur *quo locati
 sunt inceduntve milites*; & tunc λόχος idem valet atque
 στήχος, id est, *versus* sive *series* τῶν ἐπιστατῶν, *militum
 quorum alter post alterum est locatus*: cui opponitur τὸ
 κατὰ ζυγόν, quæ *series* est τῶν παραστατῶν, id est, *eorum
 quorum alter stat juxta alterum*. Vide Aelian. *Tact.*
 c. 4 seq. & Arrian. p. 18-21. ed. Blanc. Et ista notione
 hoc loco apud Polybium vocabulum istud cum Guischartho
 accipiendum videtur, qui κατὰ λόχους καὶ διλοχίας vertit
sur une ou sur deux files jointes ensemble, id est, *secundum
 singulos aut binos versus*, vel *longis ordinibus*, *longis se-
 riibus*, *unum aut binos ad summum equites in fronte ha-
 bentibus*: quam sententiam vetus interpret germanicus
 Guil. Xylander perfecte jam expresserat. Quod vero
 λόχον *decuriam* hic vertit Casaubonus, in eo quidem præ-
 euntem habuit Aeliani interpretem, qui latino illo nomine
 usus esse videtur, quoniam & Aelianus & Arrianus do-
 cent, λόχον sive στήχον a nonnullis etiam δεκανίαν (quod
 glossæ *decuriam* interpretantur) fuisse nominatum; nempe,
 ut Arrianus suspicatur, quoniam apud hos ex *decem* viris
 in phalange constabat στήχος sive λόχος, qui apud alios 8,
 apud alios 12, apud alios 16 virorum erat. Sed, ut dixi-

Vesf. 4.

mus, hoc loco de *versu*, de *seris*, atque *ordīne*; quæ *incedebant*, non de *numero* agi videtur: latinum autem nomen *decuria*, de equitibus usurpatum, non ad dispositionem aliquam tacticam, sed ad numerum *annarium* referebatur, & tertiam turmæ partem significabat, quam secundum Polyb. VI. 25, 1 seq. *δυναρχίαν* græce dixeris.

Ibid. ἀφ' ἐπιτέρων τῶν κεράτων. Sic Casaub. cum Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vesf. b. Tub. b. ἀφ' ἐπιτ. ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vesf. Tub. Ex Med. & Urb. nil enotatum reperimus. Est autem ἀφ' ἐπιτέρων τῶν κεράτων non ab utroque cornu simul intelligendum, quemadmodum Casaubonus vertit, sed ab alterutro cornu. Hoc enim dicit, *eductioem illam mox ab alterutro cornu, mox a media acie incepisse præfectum equitum.* conf. ad versf. 5.

Ibid. συναγωγῆ καὶ μετ' ἐποχῆς εἰς οὐλαμοὺς τσ καὶ εἰς ἱππαρχίας. Arcerius, in Notis ad Aeliani Tacit. c. 19. p. 141. totum hoc caput Polybii græce & latine inferens, verba ista sic vertit; *tursum, redactiones servato ordine cuiusque turmæ ad hipparchias.* Casaubonus: *Et iterum adunatio servato ordine ad suam turmam vel alam sive præfecturam.* Guischartd: *ensuite de se ferrer en traversant, pour se former en compagnie, en escadron, ou en gros corps.* Nos vero, non videntes, quo pacto verba μετ' ἐποχῆς vel *servato ordine* significant, vel eam vim habeant quam Guischartdus expressit, *inhibito cursu* scripsimus, respicientes pervulgatam illam *inhibendi* vel *cohibendi* notionem, verbo ἐπέχεν subjectam. Ceterum veritatem hujus versionis præstare nos quidem nolumus, & ingenue fatemur, totam sententiam eorum, quæ hoc versu Polybius dicit, haud satis nobis esse perspectam. Reliqua quod adtinet versus hujus verba, satis quidem adparet, in corrupta codicum scriptura, εἰς οὐλαμοὺς θεσίλας (vel θεσίλας, ut est in Reg. D. in Vesf. & in Tub. b.) εἰς ἱππαρχίας, latere vocabulum εἴλας vel ἴλας. Sed unde natus sint duæ illæ priores corrupti vocabuli literæ θε, haud adparet. κρισταις, cum in cetera ed. 1. καθ' ἴλας notatum videret, ad hunc

hunc locum sic commentatus est: „Forte εἰς οὐλαμοῦς, αἶ
 τε κατ' ἴλας εἰς ἱππαρχίας. In αἶ τε subauditur (ait) ἐξα-
 γωγῆ & συναγωγῆ, *eductioes & conductiones τῶν λόχων*
 εἰς οὐλαμοῦς, & τῶν ἰλῶν εἰς ἱππαρχίας.“ — Nos quidem
 suspicati eramus, ex nota marginali in contextum transla-
 tam esse totam illam corruptam vocem; ac fuit, cum *ῥ* e
 significare conjectaremus *ῥ* εἰς, id est, *pone, scribe*; (conf.
 ad cap. 22, 7.) ut, pro οὐλαμοῦς, aliquis monuerit, *vo-*
cabulum ἴλας sibi videri ponendum Quod si quis utrum-
 que vocabulum ita servatum cupiat, ut εἰς οὐλαμόν τε καὶ
 ἴλας καὶ εἰς ἱππαρχίας legamus, aut pressius etiam non-
 nihil premendo librorum vestigia, εἰς οὐλαμοῦς, εἰς ἴλας,
 εἰς ἱππαρχίας, quæ Scaligeri fuit conjectura, nihil utique
 repugnabimus. Illud monemus, οὐλαμόν & ἴλην pro syn-
 onymis aliàs usurpari a Polybio. Sane in Romano equi-
 tatu, VI. 25, 1. ἴλη (five, ut alii scribunt ἔλη) manifeste
 est *turma, triginta equitibus constans*: & τρεῖς ἴλαι quas
 dicit Polybius XI. 23, 1. sunt *tres turmae equitum* apud
 Livium XXVIII. 14. Quos vero rursus οὐλαμοῦς vocat
 idem Polyb. VI. 28, 3. 29, 2 sq. 33, 10. non minus perspi-
 cue eadem sunt *turmæ*. Rursus vero in rebus Antiochi
 quos οὐλαμοῦς commemorat, omnia si circumspectes, non
 aliud valere intelliges, nisi quas ἴλας Tactici vocant; (apud
 quos (apud Aelianum certe Arrianumque, nisi memoria
 nos fallit) ne occurrit quidem usquam vocabulum οὐλαμοῦς,
 forte quoniam vix usquam, nisi apud Lacedæmonios, de-
 finitum aliquem numerum indicabat hoc vocabulum. (conf.
 Plutarch. in Lycurgo p. 54. & Interpretes Hefychii ad voc.
 Οὐλαμοῦς.) Polybius vero mox eodem hoc capite nostra
 vers. 7 & 8. bis rursus vocabulo οὐλαμοῦς, non ἴλη, utitur.
 Ceterum nec ἴλης numerus constans semper aut idem apud
 omnes fuit. Commemorantur apud græcos Tacticos ἴλαι
 equitum triginta sex, aliæ equitum sexaginta quatuor; quo
 numero *Polybium* (putamus in Commentariis Tacticis)
usum esse Aelianus scribit cap. 21, aliæ equitum centum
 & tredecim. Denique diserte idem Aelianus ait, licere

Verf. 4. cuique *ἄε* pro arbitrio & majores & minores facere. Quod vero pro *duabus ἄε*, quas in Romanis rebus Polybius X. 32, 2. nominavit, *equites CCXX*. Livius numerat lib. XXVII. c. 26. potest in eis numeris vel error latere sive apud græcum, sive apud latinum scriptorem; vel alios auctores Polybius, alios Livius secuti videri possunt. Iam *ἱππαρχία* est *maius quoddam corpus equitum, quantum scilicet sub unius præfæci equitum solet esse imperio, (an Regiment de Cavalerie;)* quod DXXII. equitum esse Aelianus dicit c. 20. & Arrianus p. 51. quam a Romanis *ἄλην* (sive *ἄλην*) id est, *a lam dici*, idem Arrianus ait, ubi vide quæ notavit Schefferus; nam Schefferi, non Biancardi istæ sunt Adnotationes. Eadem vero latissima notione vocabulum *ἄλη* Polybius cepisse videtur lib. X. 42, 6. ubi Philippi *ἄλην βασιλικήν*, id est, *regiam alam* commemorat. De vocab. *ἱππαρχία* conf. X. 46, 10. De *ἄλη*, adde quæ notavimus ad Appiani Punic. cap. 101. & ad Polyb. VI. 25, 1. Pto *ἱππαρχίας* perperam h. l. *ἱππαρχίας* habent Reg. F. b. Reg. G. b. & Tub. b. Confer c. 48, 10.

Verf. 5. Verf. 5. *ἐπι δὲ τούτοις* restituimus ex Urb. Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Tub. b. Vef. b. Perperam *ἐπι δὲ τούτων* edd. cum Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. — *Ibid. ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιπέδων τῶν κερμάτων*. Quatuor posteriora verba imprudentibus nobis prorsus prætermissa sunt in latina versione. Casaubonus cum Arcerio: *ordinationes in utroque cornu*. Imo vero: *ordinationes s. aciei instructiones in alterutrum cornu*, vel *in alterutrum latus*, in quam sententiam recte sane, si quid videmus, Guischartus: *Pour faire front sur l'une ou l'autre flanc*.

Ibid. ἢ διὰ παρεμβολῆς. Prorsus in alienum sensum Casaubonus, vel ab initio in *aciei instructione*. Licet enim aliàs hanc vim habeat vocabulum *παρεμβολή*, de quo diximus ad VI. 26, 10. haud dubie tamen h. l. illa notione accipiendum est, quæ & origini vocabuli maxime convenit, & Tacticis familiaris est, quam exposuerunt Aelianus cap. 30. & Arrianus pag. 63 sq. ut *διὰ παρεμβολῆς* sit *per insertionem*

tionem vel interpolationem ordinum. Guischartus: *il faisoit ou doubler a plusieurs reprises les files.* Scilicet: si tota acies subito in latus, verbi causa, dextrum esset dirigenda; conversis omnibus ad dextram, extendebant sese paulatim magis magisque ordines qui nunc in fronte erant, & in intervalla succedebant ordines qui nunc a tergo stabant; quo facto ab ea parte, quæ paulo ante latus fuerat aciei, nunc frons explicata stabat.

Verf. 5.

Ibid. ἢ διὰ παραγωγῆς τῆς κατὰ τοὺς οὐραγοῦς. Casaubonus: *vel postea per circumductionem pone tergum aciei παραλογῆς*, quod cum ed. 1. agnoscunt codices omnes, videri utique poterat ex παραλλαγῆς esse corruptum, quod alter Med. in marg. habet, & intelligi illud vocabulum ex pervulgata notione verbi παραλάσσειν, *præterire*, poterat; nisi usitatum apud Tacticos nomen παραγωγῆ esset, (Aelian. c. 36. & Arrian. p. 66.) ad indicandum ipsum illum motum, de quo hic agitur: scilicet, ubi, postquam manipuli five turmæ omnes versus illud latus, quod frontem fieri volunt aciei, converterunt vultus, primus manipulus five prima turma, quæ est in eo latere, immota stat, reliquæ vero omnes obliqua profectioe, & obliquis lineis parallelis (brevioribus longioribusve, prout sunt prioriores illi lateri aut remotiores) in idem latus tendunt, ita ut remotiores post terga priorum prætereant, & eo usque progrediantur, donec in eodem latere omnes æquata fronte consistant. Quare Casauboni emendationem, in qua præeuntem Scaligerum ille habuit, sollicitam nollemus. Græca autem verba commode his latinis reddentur: *sive per deductionem obliquam post terga præcedentium turmarum.* Pluribus verbis Guischartus: *ou bien (il les faisoit) deployer de façon que les sections ayant marché plus du moins en avant pour prendre leurs distances, & formé une espee d'échelle, elles alloient en marchant par le flanc, former la ligne.* τῆς, post παραγωγῆς, deest Reg. f. G. & Tub.

Verf. 6. τὰς μὲν γὰρ κατὰ περιελκσιω (intellige ἐπιτάξεις *Verf. 6* ἐφ' ἑκατέρων τῶν κεράτων) οὐ προσδεῖσθαι μελέτης &c. In-

Verf. 6. *struccionem aciei in alterutrum latus, quæ sit per inflexionem, non indigere censebat peculiari exercitatione, quoniam fere professionis (vel itineris) rationem haberet.* Guischartus: *Car de faire défiler simplement la section de l'une ou de l'autre aile en avant, & de la faire suivre par les autres sections, qui devoient successivement se tourner à l'endroit d'où la première section étoit partie, pour former la colonne & ensuite le front; il trouvoit ce mouvement trop long, & assez facile pour n'avoir pas besoin d'une grande étude, puisqu'il ne différeroit pas de la marche ordinaire d'une troupe.* Verbum περικλῶν, aut κατὰ περικλάσιν ducere, nescimus an apud alios legatur tacticos scriptores; sed apud Polyb. h. l. & XI. 23, 2. videtur utique esse posteriores ordines circum eos, qui ante sunt locati, ita circumducere, ut ingrediantur in linea ad angulum rectum inflexa sive fracta: quo genere processus in consuetis itineribus sæpe utitur agmen, scilicet ut ad angulum rectum inflectatur. In græcis verbis variant nonnihil libri. τὰς μὲν γὰρ dedit Aug. (e quo perperam Boeclerus τούς enotavit;) sic & Reg. D. & Reg. F. b. Reg. G. b. Verf. b. Tub. b. τούς μὲν γὰρ Reg. F. G. Tub. Verf. Vrsin. ταῦς μὲν γὰρ ed. 1. cum Med. τῆς μὲν γὰρ Casaub. & seqq. ex conjectura parum felici, ut nimirum referretur ad μελέτης, quod recte posuit idem Casaub. cum Vrsin. & Reg. F. b. Reg. G. h. Verf. b. Tub. b. pro μελέταις, quod habebat ed. 1. cum Aug. Med. Reg. F. G. Verf. Tub. (conf. Adnot. ad verf. 10.) μελέται Reg. D.

Verf. 7. *Verf. 7. ἐπαγωγάς. Ἐπαγωγή est eductio adversus hostem, manipulis s. turmis in linea recta sese invicem excipientibus; cui opponitur παραγωγή, de qua paulo ante dictum, quæ sit in linea obliqua.* — *Ibid. δεινῶ τῶ τάχει* correxit Casaubonus. Quandoquidem τῶ vulgo ita scribi solet a librariis, ut litera τ superne imponatur literæ ω, debuerant hoc loco duæ literæ ω sese excipere, altera ex voce δεινῶ, altera ex τῶ, quarum altera alteram expulit, ut pro δεινῶ superesset δειν, quod habet ed. 1. Aug. Reg. D. Reg.

Reg. F. b. & Reg. G. b. Vefont. utrimque: denique nova decurtatione δὲ τῷ Reg. F. G. Tub. In Tub. b. tamen esse δεινῷ τῷ ait Reuffius. — *Ibid.* συζυγοῦντας recte Casaub. cum Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. Mendose συζυγοῦντας ed. 1. Urb. Reg. F. G. Sic & Aug. sed in eo literæ γο punctis notantur ut spuria. συζυγοῦντας Med. συζυγῆν ad παραστάτας pertinet, in ordine stantes; συστοιχῆν ad ἐπιστάτας.

Verf. 7.

Verf. 8. τῆν ἐν οὐλαμοῖς. Cum in τῶν consentiant libri omnes, Reiskius hoc ex αὐτῶν decurtatum conjecit; quod hactenus commodius ei visum erat, quoniam, si τῆν legamus, oportere ait ἐν τοῖς οὐλαμοῖς, non ἐν οὐλαμοῖς.

Verf. 8.

Verf. 9. ταῦτα δ' ὑποδείξας. ταῦτα ἀποδείξας, absque conjunctione, Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. — *Ibid.* τοῖς τε πολλοῖς καὶ τοῖς ἀποτελείοις. Nemo in militia Romana, τῶν ἀποτελείων nomen umquam audivit. Quinam vero sint hi ἀποτελείοι, qui τοῖς πολλοῖς opponuntur, mox clare ipse scriptor indicat, nempe οἱ κατὰ πόλεις ἄρχοντες, singularium civitatum magistratus. At quantum civitatum? Quis credat, Scipionem, Romanum imperatorem, ipsum Hispanos milites & civitatum magistratus in armis exercuisse? Immo vero ἀποτελείους nomen fuisse magistratum civitatum Achaicarum, ipse docet Polybius XVI. 36, 3 sq. Nam quod apud Suidam vulgo legitur: Ἀποτελείοι οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων, perspecte Toupius monuit, (Emend. in Suid. P. I.) librarii alicujus oscitantia id factum, qui, cum in præcedenti articulo non nihil de Judæis legisset, *Judæos* pro *Achaïis* supposuit. Nempe vir, de quo agitur hac Ecloga, qui & vulgus equitum & magistratus civitatum ad bellicos motus exercuit, non *Scipio* Romanus est in Hispania, sed *Philo-roemenes*, equitum præfectus Achaorum, ut monuimus ad initium hujus capituli.

Verf. 9.

Ibid. συμπεριφέροντα. Mendose συμφέροντα Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. — *Ibid.* παραγελλομένοις. παραγελλομένοις Reg. D. Reg. F. utrobique, & Reg. G. b.

Verf. 9.

Ibid. εἰ κρατοῦσιν οἱ κατὰ πόλεις ἄρχοντες τοῦ -- φρόνας τὰ παραγγέλματα. Nescimus quem nodum in scirpo hic quaesivit REISKIUS: — „κρατοῦσιν (ait) suspectum; mihi quidem obscura est dictio: κρατοῦσιν οἱ ἄρχοντες τοῦ δίδου παραγγέλματα δεόντως, pro μηημενούουσιν, sunt mandata dandi praecepta convenienter.“ — Quae adnotatio KARNESTVM deinde videtur conturbasse, ut κρατεῖν cum genit. de servando officio h. l. usurpari contenderet, (in Lex. Polyb. ad verbum κρατεῖν) & Polybii verba sic interpretaretur: αὐ (προσέβη) servarent officium, recte & perspicuo praeceptando militibus, quae facienda & discenda essent. Optime vero jam olim Casaubonus: αὐ, qui per urbes Praefecturas administrabant, ad dictata hujusmodi perspicuo & rite danda essent idonei. Nempe κρατεῖν τοῦς, est competentem esse alicui rei, scire, tenere, bene rem callere. Quae notione etiam verbo composito utitur Polybius lib. XI. 6, 4. κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, bene callere graecam linguam.

Verf. 10.

Verf. 10. τῆς -- ἐμπειρίας correxit Casaub. cum Scaligero. ταῦς -- ἐμπειρίας ed. 1. consentientibus codd. omnibus, eodem errore quo verf. 6. pro τῆς μελέτης plures codices ταῦς μελέταις scripserant.

Cap. XXII.

CAPVT XXII.

Verf. 1.

Verf. 1. δι' αὐτοῦ. δι' αὐτοῦ Casaub. & seqq. invitis msstis. — *Ibid.* αὐτὸς idem valet ac δι' αὐτοῦ, quod modo praecessit. Sic verf. 5. omnes ἐφορῶν αὐτός. — *Ibid.* ἐξοπλισίας correxit Casaub. cum Vrsino. ἐξοπλισίας ed. 1. Aug. Reg. F. G. V. font. ἐξοπλίσεως h. l. Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. conf. verf. 4. & XI. 9, 4 & 9. ἐξοπλισία, exercitium armorum, exercitatio in armis, de-cursio militaris.

Verf. 2.

Verf. 2. οὐ προηγούμενος πάντων &c. Vide Polyzen. VI. 4. 1. cujus verba supra retulimus, initio Adnotat. ad cap. 21. — *Ibid.* ἡγεμονικῆν. ἡγεμονικῶν Reg. F. b. Reg. G. b. Tub. b. ἡγεμονικὸν Vef. b.

Verf.

Vers. 3. τί γὰρ ἀπειρότερον. Cum præcedat *χώραν*, Vers. 3.
 duæ postremæ illius vocis literæ per incogitantiam repetitæ sunt a vetere aliquo librario, unde *ἀντι γὰρ* vel *ἀντι γὰρ* in libros omnes irrepsit. *ἔστι γὰρ* ab antiqua quidem manu scriptum est in ora Aug. unde, editor Basileensis accepit; sed haud dubie ex conjectura sive librarii sive alius docti viri natum. Nobis nostra conjectura expeditior commodiorque visa est. Reiskius, de veritate verbi *ἔστι* nil dubitans, *ἔστι γὰρ οὐδὲν ἀπειρότερον* scribendum censuerat. — *Ibid.* ἄρχοντος, ὅς ὁρᾷται. Pronomen ὅς, perfecte ex ingenio inseruit Casaubonus, cum ignorant illud scripti libri & ed. 1. interceptum a terminatione vocis præcedentis. Perperam *ἄρχοντες ὁρᾷται* Reg. D. & Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b.

Vers. 4. ἅμα δὲ καὶ δυνάμειος. *δύναμις*, ut sæpe aliàs, Vers. 4.
 de ingenio & solertia accipiendum. — *Ibid.* δῆγμα perperam deest Reg. D. — *Ibid.* Ἰπαρχον Casaub. cum Vrsin. Aug. Reg. G. Vefont. Mendose & invitis msstis Ἰπαρχον ed. 1. Ἰπαρχον Reg. F. Ἰπαρχεν Reg. F. b. Reg. G. b. ex Ἰπαρχην corruptum, quod recte habet Reg. D. sic etiam Vef. b. ex correctione, cum prius pariter fuisset Ἰπαρχεν. conf. cap. 25, 6. — *Ibid.* ἐξοπλισίας Casaub. cum Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vef. b. conf. ad vers. 1.

Vers. 5. προδιασαφῶν. Sic Casaub. ex ingenio Vers. 5.
 edidit, commodo quidem verbo, & familiari Polybio. Nec tamen satis idonea fuisse causa videtur, cur consentiens librorum scriptura *προδιασαφῶν*, id est, *ante ostendens*, defereretur. Et hoc pariter verbo Polybius usus est XL. 6, 12.

Vers. 7. Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. *Demetrium Phalerenum* Vers. 7.
duos libros Στρατηγικῶν scripsisse, docet Diogenes Laërt. V. 80. — *Ibid.* ἕως λόγου. Mendose *ἐς λόγον* Reg. G. b. & Vef. b. *ἐλόγον* Reg. F. b. — *Ibid.* ἐν οἰκοδομίαις. ἐν οἰκοδομίαις ed. Casaub. operarum errare, quem correxit Gronov.

Ibid.

Verf. 7.

Ibid. κλίθων θῆς. Tenuimus hoc a Casaubono ex conjectura sic positum. κληθουθῆς ed. 1. κληθουθῆς Reg. F. G. Vel. κλίθων θῆς Aug. Reg. D. Vrsin. Reg. F. b. Reg. G. b. Vel. b. Tub. utrobique. Corruptum esse θῆς facile adparebat: & expeditissima emendandi ratio erat, qua usus est Casaubonus, θῆς scribens; quamquam & constructionis ratio & ipsa sententia nonnihil incommodi habet. Sed de constructione quidem leve est, quod a secunda persona, εὖν θῆς, subito ad tertiam transit, καὶ ἐπιμελείας τύχη. Illud gravius, quod, hanc scripturam si teneas, veluti magnum aliquid laudatur, si in struendo muro *singuli lateres ponantur*; quod tamen vix unquam aliter fieri solet, Nec sane illud laudandum, si *singuli ponantur lateres*, sed si *beis* & *cum cura ponantur*. Quam etiam Casaubonus, succursurus laboranti orationi, vocem *rite* inferuit: *si singuli lateres rite fuerint dispositi*. At nihil est in græcis, quod ei voci respondeat: egregie vero omnia haberent, si prorsus abesset verbum θῆς; sic enim perapte cohærent illa, εὖν κατὰ μίαν κλίθων καὶ καθ' ἓνα δόμον ἐπιμελείας τύχη τὸ παρατεθέν. Id incommodum sentiens Reiskius, εὖθ' ὅς pro θῆς scribendum suspicatus erat: acute sane, & percommode. Nobis vero, cum mox sequatur diversa in diversis libris lectio, in aliis δόμον, in aliis δεσμὸν, alia in mentem venerat conjectura, ut θῆς, quod habent libri, ex θῆς, id est, *pone, scribe*, corruptum suspicaremur; (confer quæ de corrupta voce θῆς ad cap. 21. 4. notavimus.) quæ nota fortasse in margine vetusti cujuscumque libri sic scripti erat, θῆς καθ' ἓνα δόμον, vel θῆς καθ' ἓνα δεσμὸν: cujus notæ vim cum non satis perciperet alius librarius, non solum vocabulum δόμον vel δεσμὸν, verum etiam illud θῆς, in θῆς corruptum, in contextum adoptavit.

Ibid. καὶ καθ' ἓνα δόμον. Sic Aug. Reg. D. Reg. F. utrobique, pariterque & Reg. G. & Vefont. & Tubing. utrobique. καὶ καθ' ἓνα δεσμὸν ed. 1. & Med. Et δεσμὸν in ora habet Aug. antiqua manu. Ex Vrb. in ora Basil. nihil

nihil adnotatum est: fortasse & ille, ut Aug. alterum in contextu, alterum in ora habet. Quidquid sit, contra omnium librorum fidem, ac nulla cogente causa, utramque scripturam ita, ut in scholio diximus, conjunxit Casaubonus. Nobis unice vera scriptura visa est *δόμον*, non solum ut plurimorum librorum auctoritate fulta, verum etiam ut quæ vocabulo paulo exquisitiore ac minus in vulgus noto, nec tamen inusitato scriptori nostro, eandem sententiam exprimat, quam illi, qui *δομὸν* substituerunt, in animo habuisse videntur. *δόμος* in muro quid dicatur, (scilicet sic dici *seriem, ordinem vel stratum lapidum,*) post Gronovium ad Herodot. I. 179. & Wesseling. ad Diodor. I. 64. monuimus in Emendatt. & Observv. in Suidam p. 83. & in Adnott. ad Spicilegium Reliquiarum ex Polybii libro VIII. Tom. V. Polybii nostri p. 33. Ceterum perspicuum est, quod etiam Reiskius monuit, *κατὰ πλίνθον* conferri cum *κατ' ἀνδρα*, *κατὰ δόμον* vero cum *κατὰ λόχον*.

Ibid. τὸ παρατεθέν. Est quidem verbum in bello usitatum, *παραβήγγυλαι*, unde derivatur *παραβήγγεν*, quod vulgo hic legitur. Dicunt enim *παραβήγγε τι τῆς Φάλαγος, temperare aciem*, ut Pollux docet in Onomast. I. 166. At hic quidem neque de *sarciendo adificio rupto*, nec de *rupta acie* agitur; sed de *ratione, qua & adificio recens exstruendo, & exercitui instruendo, firmitas atque robur conciliatur*; nempe si & singulæ partes, & partium compositio ac consumentatio recte curentur. Itaque nunc, in similitudine a *muri constructione* petita, ubi *tam singuli per se lapides, quam singuli lapidum ordines, cum cura adponendi sunt*; quum, pro vulgato *παραβήγγεν*, Reg. F. b. & Vefont. b. *παρωγν* darent, in Vefont. b. autem superscriptâ inter lineas literâ *θ* super *γ* indicaretur *παρωθν*, denique quum in Reg. G. b. *παρωθν* esset; in hisce scripturis, etiam sic quidem adhuc corruptis, veræ scripturæ vestigia, *παρωθν*, invenisse nobis visum. Ipse etiam Casaubonus intellexisse videtur incom-

modum,

Verf. 7.

notatum videmus in schediis: Mendose *κωλύωνται* Aug. Reg. F. G. Vel. *κωλύωνται* Tub. *κωλύωνται* Reg. D. Reg. F. b. Reg. G. b. Vel. b. Tub. b. quod ex *κωλύωνται* proxime est corruptum.

In hoc Fragmento desinit codex Reg. D.

Verf. 6. *Verf. 6. Πᾶσαν γὰρ &c.* Minutum hoc Fragmentum in ora Codicis Vrbinatis eo loco esse scriptum, ubi in contextu legitur Excerptum illud quod modo exhibuimus, docet Casaubonus in Fragmentis Polybianis.

Cap. XXIV.

CAPVT XXIV.

Eclogam Valesianam *de Philopamene*, quæ cap. 24 seq. continetur, reponi a nobis debuisse ante Excerptum Antiquum, quod cap. 21 seq. legitur, docuimus initio Adnotationum ad cap. 21.

Verf. 1. *Verf. 1. Εὐρύλεων, ὁ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγός. Eurylio, prætor Achæorum.* Expediendam feriem successivamque, quæ his temporibus fuit, *Prætorum Achæorum*, & Livium cum Polybio conciliandum, doctioribus, qui & ingenio & otio valent, relinquere debeo. *Eurylionem*, quem hic Polybius nominat, nemini alii auctori commemoratum reperimus. Ejus prætura nescimus an in annum ab V. C. 544. ponenda sit, ut desierit initio æstatis A. V. 545. *Cycliadam, Achæorum prætorem*, Livius nominat XXVII. 31. in eis Achæorum rebus, quas ipse quidem ad consules Romanos anni ab V. C. 546. retulit, quas easdem vero Polybius ad annum 545. in quo nunc versatur historia, refert. Vide Polyb. X. 26. coll. cap. 23. & Liv. XXVII. 30 seq. Tum *Niciam, prætorem Achæorum*, memorat Livius XXVIII. 8. in rebus Achæorum eo anno gestis, qui secutus est postremum Marcelli consulatum, id est, in rebus anni ab V. C. 547. quas easdem res Achæorum Polybius in annum 546. in ipsum Marcelli consulatum posuit, lib. X. c. 41 sqq. Quod vero eodem anno qui secutus est Marcelli consulatum, id est A. V. 547. celebratus esse Olympia Livius significat XXVII. 35. & XXVIII. 7.

in

in eo consentit Polybius, qui ab A. V. 547. (lib. XI. 1.) novam Olympiadem incipit. (Conf. Adnot. ad IV. 14, 9.) Post hæc, per biennium res Græcorum prætermisit Livius, usque ad lib. XXIX. 12. Itaque de *Philopœmenis prima prætura* tacet; quæ secundum Polyb. XI. 10, 7. in A. V. 547. ponenda videtur, quo anno in pugna ad Mantineam Machanidam, Lacedæmoniorum tyrannum; Philopœmenes occidit. Quod autem haud multo post eam victoriam iterum prætorem *Philopœmenem* Nemeorum ludicro interfuisse Plutarchus scribit p. 362; id hanc habet dubitationem, quod; si in proximum annum 548. istam ponas præturam; non conveniet annus quo celebrari Nemea consueverunt; de quo ad cap. 26, 1. dicemus; sin in annum 549. rejicias, parum aptum fuerit quod paulo post Mantinensem victoriam id factum Plutarchus scribit, in quo cum Plutarcho consentit Pausanias VII. 50. p. 701. CASAVBONVS in Chronologia Polybiana Cycliadæ præturam retulit ad consules anni 546. (quem is annum 545. numeravit;) Nicizæ præturam ad consules anni 547. Philopœmenis præturam primam ad A. 548. Eiusdem alteram præturam ad consules anni 549. De Livii Chronologia in rebus Græciæ horum temporum confer quæ notamus ad cap. 47 extr.

Verf. 2. τοῦ καιροῦ - - ἀφιστηκότος ἡμῶς, cum tempus nos perduxerit. Eadem modo XXXII. 9, 1. τῶν καιρῶν ἀφιστηκότων ἡμῶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην. De præterito verbi ἴσθημι & compositorum, activa notione usurpato apud Polybium, vide Adnot. ad III. 94, 7. (ubi pro XXII. 9, 1. corrige XXXII. 9, 1.) De notione verbi ἀφιστημι & ἐπιστήνωμι in ista phrasi, conf. ad III. 118, 11. & ad IV. 40, 1.

Ibid. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Φιλοπόμενος πράξεως, ad initium rerum à Philopœmene gestarum. Primum quidem cum virtus tum prudentia Philopœmenis cognita nobilitaque erat bello Cleomenico A. V. 531. in pugna Antigoni cum Cleomene; Polyb. II. 67sq. sed tunc & juvenis *ἀπαρτοῦ* Polybii Histor. T. VI. S s dum

Verf. 1.

Verf. 2.

Verf. 2.

dum & privatus erat. Nunc agitur de tempore quò primum ad rempubl. accessit, & publico munere fungi coepit, scil. *Magistri vel Praefecti Equitum* Achæorum (cap. 25, 6) qui gradus fere erat ad præturam. Eo magistratu Damophantum, magistrum equitum Eleorum, in prælio ad Larissum fluvium, sua manu occidit, & equitatum Aetolorum Eleorumque in fugam vertit; ut docet Plutarch. p. 360. & Pausan. VIII. 49 extr. p. 700. De quo eodem prælio verba faciens Livius XXVII. 32. (coll. cap. 31 extr.) rei a Philopœmene bene gestæ non meminit: sed deinceps cap. 33. aliam pugnam ab Achæis cum Aetolis Eleisque haud procul Messene prospere factam commemorat; quam eandem esse cum illa, quam ad Larissam pugnatam Plutarchus ait, contendit Casaubonus in Chronologia Polybiana ad A. V. 545. qui nobis 546. est. Olymp. CXLII. 4.

Verf. 3.

Verf. 3. ἀπεπλήρωσαν idem esse ait Ernestus ac simplex *ἀπλήρωσαν*. Quod hætenus concessimus, quatenus ipsum etiam simplex verbum *πλήρωσαν* non solum denotat *novam condere urbem*; sed etiam, urbem, quæ jam condita erat, *instaurare, amplificare, colonis frequentare*. — *Ibid. διαθέσεις* constitutiones interpretatus est Valesius: sed id quidem ne de politica constitutione intelligamus, vetare videtur verf. 4. ubi urbes, cum hominibus comparatas, *ἀψυχα κατασκευάσματα* vocat. Erit igitur nunc *διαθέσεις* status & conditio exterior, id est & situs (*θέσις*, X. 9, 8.) & reliqua ratio qua constructæ urbes sunt.

Ibid. ἀγωγὰς καὶ ζήλους. — „*ἀγωγὰς*, certamina, labores, discrimina: potest ferri; sed haud scio, an *ἀγωγὰς* sit præferendum; quod expressit etiam in latinis Valesius, [*institutionem*,] quamquam nihil de ea suspiciose sua admonuit.“ REISKIVS. — *ἀγωγὰς* recta corrigere iussit Ernestus in Lex. Polyb. Est autem *ἀγωγή* *institutio, institutum, disciplina*; quo vocabulo & frequenter aliàs, & hoc cap. verf. 2. & verf. 5. 6 & 7. utitur scriptor noster, & posteriori quidem loco rursus cum *ἀγωγῆ* vocabulum *ζήλους* conjungit. Ceterum, quandoquidem optimi qui-

quæ

que scriptores (quorum loca collegit Henr. Stephanus in Theſ. quibus facile alia etiam adjici poterant) vocabulo *ἀγωνία* non solum pro *ἀγωνίῃ*, id est, *certamine*, verum etiam pro *exercitationibus juvenum ad quasvis artes* usi sunt; fatemur, teneri fortasse codicis Peiresciani lectionem *ἀγωνίας* potuisse: quamquam aliàs hoc vocabulum non nisi *timoris*, *horroris*, *anxietatis* significatu frequentat Polybius, ut VIII. 21, 2. XVIII. 8, 1. qua notione etiam verbo *ἀγωνιῶν* familiarissime utitur. Rursus vero *ἀγωνίας* vulgo ex *ἀναγωνίας* corruptum vidimus VII. 10, 5.

Vers. 4. εὐψύχους. Haud dubie verum *εὐψύχους*, *Vers. 4. 6.* nam τῷ ἀψύχῳ opponitur *εὐψυχος*, (ut I. 4, 7.) non *εὐψυχος*. — *Ibid. αἰὸς εἰς ἐπανόρθωσιν.* Ad vulgatam scripturam ipse monnerat VALESIVS: „Deest *πρὸς*, aut quid simile.“ — *Vers. 6. ὑπὲρ αὐτοῦ πεποιήμεθα λόγον.* Nil causæ videmus, cur *περὶ* pro *ὑπὲρ* maluerit VALESIVS.

Vers. 7. κατὰ μέρος - - κατὰ μέρος. — „Idem est at- *Vers. 7.* que *ἐν μέρει*, modo - - modo; *ex hac parte*, & *rursus ex illa*, velut per compensationem.“ REISKIVS. — Conf. ad III. 103, 7.

CAPVT XXV.

Cap. XXV.

Vers. 1. Φιλοποίμην τοῦνον. Confer Plutarchum in vita *Vers. 1.* hujus viri, & Pausan. VIII. 49sq. — *Ibid. πρῶτον. πρῶτα* Suidas in *Φιλοποίμην*. — *Ibid. εἴψυ καλῶς.* Diximus de hac phrasi ad III. 87, 6. — *Ibid. παιδεύσθαι ὑπὸ Κλεάνδρου.* De dictione *παιδεύεσθαι ὑπὸ τινι* vel (quod perinde est) *ὑπὸ τινος* confer dicta ad VI. 7, 2. De *Cleandro* monuit VALESIVS: „Apud Plutarchum in vita Philopœmenis perperam *Κεῶσανδρος* scribitur, contra auctoritatem codicis Vulcobiani; & Pausaniam in *Arcadicis*, & Suidam, qui hunc Polybii locum ex Constantini nostri *Excerptis* more suo descripsit.“ — *Ibid. Μαντινία.* Scribe τὸν *Μαντινία* cum Suida.

Ibid. Φυγαδένοντα. — „Verbum hoc aliàs usurpatum pro *expellere in exsilium*. Quare suspicabar, legendum esse

Vers. 1. Φυγαδεδότα. Sed potuit Polybius hoc verbo usus esse in significatione *exsulandi*, quia verba pleraque, in *ῥων* exeuntia, significant conditionem eam, quæ primitivo inest inde ducuntur. Vt *δουλεύειν* est *ἔναυ δούλος*, sic quoque *Φυγαδεδεν* erit *ἔναυ Φυγάς*. REISKIUS. — Ceterum aliis constanter activa notione verbo isto utitur Polybius.

Vers. 2. *Vers. 2.* *Ἐκδήμου*. — „Ita etiam nominatur a Plutarcho in Philopœmenis vita; sed in vita Arati perperam *Ἐκδελος* scribitur: ὁ δὲ *Ἐκδηλος Ἀρτιάς ἦν ἐκ Μεγαλόπολως*. lege *Ἐκδημος*. Quamquam & Pausanias in Arcadicis [VIII. 49.] *Ἐκδελου* nuncupat, & *Μεγαλοπολεως*; sed corrupte utramque, cum *Ἐκδελου* ac *Δημοφωλεως* dicere debuisset.“ VALESIVS.

Ibid. *Ἀρκεσίλα*. Plutarchus in Arato p. 1028. *ὁ Ἐκδελος* loquens, ait *Ἀρκεσίλαου τοῦ Ἀναδημαῖου γηγονὸς ἐν ἄστρι συνήθης*. Conf. eundem in Philopon. p. 356. —

Ibid. *Ἀριστοδήμου τοῦ τυράννου*. De hoc Megalopoleos tyranno vide Pausaniam VIII. 27. p. 696. & VIII. 36. p. 673. — *Ibid.* Post *συστησάμενοι* vulgè inferunt *ὅδ*, quam particulam expunximus, ipso admonente Valesio.

Vers. 3. *Vers. 3.* *Νικολέους*. Perperam *Νσοκλίους* Suid. — *Ibid.* *Κυρηναίων*. Vide Plutarch. in Philop. pag. ead.

Vers. 5. *Vers. 5.* *λιτός κατὰ τὴν περσικήν*. conf. XI. 10, 3. — *Ibid.* *τοιαύτας τινάς*. *τὰς τοιαύτας* Suid.

Vers. 6. *Vers. 6.* *κατασταθεῖς ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν ἑπαρχίας*. Confer quæ dicta sunt initio Adnotationum ad cap. 21. & ad cap. 24, 2. — *Ibid.* *κατεφθαρμένων*. Imo *κατεφθάρμενα*, quemadmodum monuit Reiskius, ut referatur ad *συντάγματα*. Suidas: *παραλαβὼν δὲ τὸν ἑπὶ πάντι τρόπῳ διεφθαρμένους*.

Vers. 7. *Vers. 7.* *εἰς ἀληθινήν ἄσκησιν*. Exercitationes, quas cum equitibus Achæsis instituit Philopœmenes, fufius p̄inde exposuit Polybius. Vide caput 21. quod post hanc Eclogam Valesianam reponi debuerat. Biennio post, prætor Achæorum, in pedestribus etiam copiis corruptam disciplinam restituit idem Philopœmenes. Vide XI. 8 seq.

Vers.

Verf. 9. ἐξεριθεύονταυ τοὺς νέους. — „Rarum hoc Verf. 9.
 verbum significat ἐξεργάζονταυ seu κατασκευάζουσαυ δουλοῖς
 συνερίθους, comparant sibi operas, administras & socios
 laborum. REISKIVS. — Nempe συνερίθου sunt sigillatim
 quidem αἱ συνοφαινουσαυ, generatim vero οἱ συναργοί, ut
 docet Hesychius, cujus consule Interpretes ad eam vo-
 cem. Et Ἐριθοί, docente eodem Hesychio, sunt οἱ γεωργ-
 γοί, & οἱ ἐριουργοί, & generatim οἱ μισθωταί, mercede com-
 ducti. Hinc Ἐριθεύουσαυ, interprete Suida, idem fere
 sonat ac δικάζουσαυ, id est, mercede vel muneribus corrup-
 pere. Ἐξεριθεύονταυ vero idem Suidas, hunc ipsum Po-
 lybii locum respiciens, interpretatur πρὸς κακίαν ἐκκαλεῖται,
 id est, ad nequitiam invitant.

Ibid. Ante συμπεριστέλλοντες deesse particulam εἰδή,
 aut aliquid simile, suspicatus est Valesius. Nos quidem
 veremur, ut præcedentia verba sana satis atque emendata
 sint.

Verf. 10. τῶν ἀρχόντων. „Forſan τῶν ἑπαρχόντων.“ Verf. 10.
 ait Valeſius. Sed nil opus: generatim nunc de eis loqui-
 tur Polybius, qui sive peditibus sive equitibus præſunt. —
Ibid. κακοζηλίαν. Confer XI. 8, 4-7.

De verbis Ζήτει ἐν τῷ περὶ Στρατηγημάτων confer quæ
 notavimus ad initium capitis 21.

CAPVT XXVI.

Cap. XXVI.

Verf. 1. Φιλίππος - - μετὰ τὸ ἐκτελέσαι τὸν τῶν Ναιάων Verf. 1.
 ἀγῶνα. Vide Liv. XXVII. 30 extr. & seq. & confer quæ
 supra notavimus de Argumento cap. 23. Livius hæc in
 rebus anni ab V. C. 546. (Olymp. σκλιε. 4.) narrat; Po-
 lybius ad A. V. 545. Olymp. σκελι. 3. retulit. Cum quæ
 convenit, quod Nemeorum ludicrum, quod hoc anno actum
 uterque scriptor ait, cum tertio quoque anno agi solitum
 sit, ex Polybii ratione non (ut vulgo ferunt) in secundum
 & quartum, sed in primum & tertium quemque annum
 cujusque Olympiadis, & in impares annos ab Urbe condita,
 incidit. Quod probant omnia exempla, ubi apud Poly-

Verf. 1. **Nemou.** bium *Nemorum* mentio occurrit: velut II. 70, 4. Ol. CXXXIX. A. V. 531. Rurfus V. 101, 5. Ol. CXL. 3. A. V. 537. Nunc X. 26, 1. Ol. CXLII. 3. A. V. 545. Denique XXIII. 10, 1 seq. Ol. CXLVIII. 3. A. V. 569. Rurfus Livius XXXIV. 41. celebratum *Nemorum* ludicrum commemorat L. Valeria, M. Porcio Coff. id est, A. V. 559. Ol. CXLVI. 1. Cum vero Plutarchus celebrata *Nemes* ait quo tempore iterum Praetor Achaeorum fuit Philopocemenes, id quo pertineat hand satis in liquido esse professa fumus in Adnot. ad X. 24, 1. De ratione, qua annos *Olympicos* nominavit Polybius, & cum annis consularibus Romanorum contulit, diximus ad IV. 14, 9.

Verf. 2. *Verf. 2. κίμους ποιούμενος ἐπὶ ταῖς αἰαῖς. eius bacchantium | turba domibus insultans, vel in domos impetum faciens.* Conf. Musgrav. & Barnes. ad Euripid. Cyclop. verf. 39.

Verf. 5. *Verf. 5. ἀναίδην. ἀνάδην* velimus in contextum receptum, ut fecimus XV, 20, 3. Alibi, II. 5, 6. ubi recte ἀνάδην editum est, pariter in ἀναίδην aberrarunt nonnulli codices. ἀνάδην, ab ἀνάγημι, (ut σποτάδην a συνίστημι, βιάδην a βιώνω vel βῆμι, & similia) est ἀκολούτως, ἐκκεχυμένως, ἐκλελυμένως, effuse, licenter, effrenate &c. ut docent grammatici graeci. Conf. Perizonium ad Aelian. I. 4. Ἀναίδην, licet haud raro inveniat in libris, & in Suidam etiam irrepsit, ex mero errore orta vox, merito damnata a Wesselingio ad Diodor. II. 59. & XVI. 37. aliisque diligentibus graecorum scriptorum editoribus. Ab ἀναιδής, impudens, adverbium est ἀναιδῶς, non ἀναίδην: & adverbia, in δην exeuntia, a verbis derivantur, non a nominibus. Quare miramur, non solum gratiam fecisse mendosae voci, sed etiam ex professo eam defendisse eundem Wesselingium ad Diodor. T. II. p. 586, 51. ubi, αἱ ἀναίδην ἡδοναὶ quænam sint, difficile dictu fuerit; αἱ ἀνάδην ἡδοναὶ sunt effusæ, effrenatæ libidines.

Verf. 9. *Verf. 9. Ἡμεῖς δ' οὐκ ἐν τοῖς προσημοῖς.* Cum in isto libro fuisset Καθ' ἅπαν ἡμεῖς οὐκ, VALRSIVR ex conject. edidit

edidit "Ἄπερ ἡμεῖς οὐκ, in Notis vero ait: „Legendum videtur, *περὶ ὧν ἡμεῖς οὐκ*;" — REISKIUS: „Videtur καθάπερ (inquit) defendi posse, si accipitur pro *διόπερ, quapropter. κατὰ* sæpe idem notat ac *διὰ, propter*." — Nobis vox καθάπερ, per librarii incuriam, repetita ex præcedentibus visa est; quæ factò deinde expulsam putavimus particulam δὲ, quam ex conjectura restitimus. — *Ibid.* ὡςπερ τῶν λοιπῶν συγγραφέων τινές. Cum abesset τινές ab editis & a cod. msto, aut Reiskiana ista emendatio fecit adoptanda, aut ὡςπερ οἱ λοιποὶ τῶν συγγραφέων scribendum, quod Valesius suavit in Notis ad hunc locum.

Verf. 2.

CAPUT XXVII.

Cap.
XXVII.

Verf. 1. Ἔστι τοίνυν ἡ Μηδία. De *Media* confer quæ *Verf. 14* jam dixit Polybius lib. V. c. 44. & quæ ibi adnotavimus. Nunc de eadem regione verba facit occasione *expeditionis ab Antiocho M. per Mediam in Parthiam susceptæ adversus Pharnacem*, ut patet ex cap. 28sq. *Μηδία* h. l. recte habent libri omnes, qui alibi fere in *Μήδεια* consentiebant, quemadmodum mox *verf. 4.* rursus. *Μηδείας* habet *Reg. F. b. & Reg. G. b.*

Verf. 2. τοῖς γὰρ ζῴοις τεύτοις σχεδὸν ὅπασαν χορηγεῖ *Verf. 2* τὴν Ἀσίαν. Sic cum Vrsino correxit Casaub. quum mendose *χορηγίαν* fuisset in ed. 1. Aug. Vrb. *Reg. F. G. Vel. Tub.* Eandem constructionem verbi *χορηγεῖν* cum accus. perf. & dativo rei habemus *III. 49, 11. & III. 68, 8. πάση χορηγεῖ τῇ Ἀσίᾳ* *Reg. F. b. Reg. G. b. Vel. b. & Tub. b.* (nisi quod in hoc pro *πάση* sit *πᾶσι*.) Et invenitur quidem aliàs quoque hoc verbum cum dativo personæ, ut *I. 62, 2. χορηγεῖν ταῖς δυνάμεισι, I. 83, 7. χορηγεῖν τοῖς πολεμίοις, commeatus suppeditare exercitui, hostibus*: at cum duplici dativo, altero personæ, altero rei, nusquam quod sciamus.

Ibid. τῷ καὶ τὰ βασιλ. — „Videtur hic aliquid deesse e. c. ὃ καὶ αἴτιον ἦν τῷ.“ REISK. — At *αἴτιον* cum genitivo

Verf. 3.

tivo casu, non cum dativo, construi solet. Nec, si nexum orationis recte inspexeris, desideraveris quidquam. — *Ibid.* τῶν ἰκποτροφιῶν ed. i. Med. Aug. Reg. F. G. Vef. ἰκποτροφιῶν Reg. F. b. Reg. G. b. Non sperno ζῆλον; sed, si hoc vocabulo uti voluit Polybius, satis erat dicere τὰ βασιλικὰ ἰκποτροφῆα, quemadmodum V. 44, i. τὰ ἰκποφῶρβια dixit, nec opus erat συστήματα adijcere.

Ibid. Μήδους recte Casaub. & seqq. cum mssis omnibus, excepto Aug. qui in contextu quidem cum ceteris consentit, sed inter lineas Μήδους habet, quod adoptavit editor Basileensis. Et ferri quidem Μήδους poterat, sequente verbo ἐπιτετράφθαι, quoniam perinde & ἐγὼ ἐπιτρέπομαι ταῦτο dicitur, & ταῦτο ἐμὰ ἐπιτρέπεται. Sed nil causæ est, cur Μήδους sollicitetur.

Ibid. ἐπιτετράφθαι. Non videmus quo pacto mendosum ὑποτετράφθαι ferre potuerint Vrsinus, Casaubonus, Scaliger, Gronovius; quorum nemo ne dubitationem quidem ullam de corrupto isto verbo significavit. Utique aut ἐπιτετάχθαι fuit corrigendum, aut ὑπετετάχθαι scribendum cum Reg. F. b. & Reg. G. b. Tub. b. In eandem sententiam Μήδους ἐγκεχέρισται ait V. 44, i. — *Ibid.* Tria verba διὰ τὴν εὐφύταιν ignorant Reg. F. b. Reg. G. b. Tub. b. Solum vocab. εὐφύταιν ed. i. cum Aug. Med. Reg. F. G. Vef. Tub. putamus & Urb. qui ignorant διὰ τὴν, quæ verba ex ingenio adjecit Casaubonus. Brevius Vrsinu di' εὐφύταιν, probabili utique ratione, quoniam literæ Δi facillime absorberi potuerunt a literis AI in quas exit verbum præcedens.

Verf. 3.

Verf. 3. τῶν συγκυρούντων αὐτῇ βαρβάρων, adversus conterminos barbaros. Videri possit συνορούτων legendum; sed conf. III. 59, 7.

Verf. 6.

Verf. 6. Ὀρόντην. Expresserat hoc jam Casaub. in lat. verf. & id ipsum, Ὀρόντην, (non Ὀρόνταν, ut Bœclerus citavit) habet codex Aug. in ora, ab antiq. manu. Esse autem *Orantem* Mediæ montem, prope Ecbatana, & Diodo-

Diodorus Sicul. docet II. 13. & Ptolemæus VI. 2. p. 170. & Ammian. XXIII. 6. quos ad Diodorum laudavit Wesseling. De admirabili munitione *arcis Ecbatanorum* conf. Herodot. I. 89.

Verf. 7. περι ὧν. Sic pro Περσῶν scribendum *σα*. *Verf. 7. ΣΑΥΘΩΝΣ* jam monuerat in ora Basil. idque ipsum in versione latina expresserat. Rursus vero *ΚΕΙΣΚΙΥΣ*, dubitanter quidem, — „forte βασιλεια, inquit, περι ὧν καὶ τὸ λέγειν.“ — Sane literas C (id est α) & I sæpe inter se permutatas a librariis vidimus, conf. Adnot. ad I. 15, 10, I. 23, 2. &c. In codice Med. (si recte enotavit Gronovius) est βασιλεια Περσῶν περι ὧν καὶ τὸ λέγειν. Ceteri omnes solum Περσῶν habent, & περι ὧν ignorant. — *Ibid. κατὰ μέρος.* Viderit poterat τὰ κατὰ μέρος scribendum, ut cum Reiskio scripsimus XI. 3, 5. Sed ferendam tenendamque utrobique vulgatam scripturam putemus, conf. ad III. 32. 3. — *Ibid. ἔχυρότητα* cum Vrsino correxit Casaub. ἔχυρότητα ed. I. cum mssis.

Verf. 8. προφέρεσθαι. Perperam προφέρεσθαι Reg. *Verf. 8. F. G.* — *Ibid. ἐνια* bene edd. & margo Aug. ab antiquo manu. ἐνη Vrb. ἐν ἧ Aug. in contextu, Reg. F. G. Vef. Tub. ἐν Reg. F. b. Reg. G. b. cum oblitus esset librarius superscribere terminationem α. — *Ibid. διατάσσεις.* — „μετὰ διαβάσεως λέγειν est prædicare vultu ad severitatem & fiduciam composito, manibus ambabus ad regionem renum conversis, *cruribus diductis, & gradu firmo atque constanti*, buccis inflatis, clarissima voce, ut circulatores, magna de se jactantes & profitentes.“ Sic *ΚΕΙΣΚΙΥΣ*; respiciens scilicet (ut monuit Ernestus) ad Homericum illud εὖ διαβάς, Iliad. M. 458. quod διαστήσας τὰ σκέλη interpretatur Eustathius p. 284, 19. & 849, 37. & 878, 13 sq. edit. Basil. atque atticam esse dictionem. De verbo διαβαίνειν, *cruribus diductis stare*, conf. Wessel. ad Diodor. lib. I. extr. Nos vero, ad *firmiter quidem standum, & ad commodam habitudinem qua cum valida vi e manu ejici lapis possit*, (ut apud Homerum) præclare intel-

Verf. 8. ~~ἐπιπέσει~~
 ligimus, quo pacto pertinere illa phrasīs οὐ διαβάς pertinere possit: sed de eo qui verba facit cum confidentia aut ja-
 ctantia, nusquam usurpatam eandem dictionem videmus; nudi vero vocabuli διαβάσεως, ista notione usurpati, nullam usquam ne vestigium quidem asparet. Quare probavimus Ernesti conjecturam, qui, quum sensus exaggerationem (ut ait) requirat, διατάσεως suspicatus est scripsisse Polybium, Est autem διατρέψασθαι, ex sctis pervulgato græci sermonis usu, oratione vel voce contendere. Sic Demosth. pro Coroa. p. 275. ed. Reisk. τί οὖν ταῦτα διατρέψασθαι εὐσεβῶς. Dionys. Halic. Antiq. Rom. X. 13. νυνὶ δὲ συντραμῶ τὰν λέγων, καὶ παύσαμεν τὰ πλέον διατρέψασθαι. Lucian. in Ad-
 ducato c. 32. T. II. p. 186. ed. Amstelod. διατρέψαι καὶ βεβαίως. Adde quæ collegit Vpton ad Arriani Epictet. p. 567. lin. ult. Vnde μετὰ διατάσεως percommode significabit cum contentione, aut, si mavis, cum exaggeratione. Pro quo μετ' ἐπιτάσεως dixit Polybius, si non fessellit nos con-
 jectura, lib. XXXIII. 10, 3. Istam notionem verbi διατρέψασθαι, & nominum inde derivatorum, tetigimus in Nota ad Fragmentum Polybii grammaticam XXXVIII. Tom. V. p. 83 seq.

Ibid. καλλίστην ὑπόθεσιν ἢ προειρημένη πόλις παρέχει
 Simplex verbum ἔχει ferri h. l. potuisse censuit Reiskius.

Verf. 9. *Verf.* 9. ἔχοντα, monente Vrsino, correxit Casaubonus, Sic vero recte dederunt Reg. F. b. & Reg. G. b. Mendose ἔχευσα ed. 1. Aug. Med. codex (Vrsini, Reg. F. G. Vef. Tub. Mox iidem Reg. F. b. & Reg. G. b. rectissime dederunt τῆ δὲ & πολυτελεία, quemadmodum perfecte idem Casaubonus edidit; cum τὴν δὲ & πολυτελείαν fuisset in ed. 1. consentientibus & ceteris codicibus. — *Ibid.* καταβαλομένων. Nulla necessitas cogit, ut καταβαλομένων corrigamus cum Reiskio.

Verf. 10. *Verf.* 10. κικκαρισίτης. Temere κικκαρισίτης ed. 1. — *Ibid.* Φατνώματα sunt lacunaria ad præsepis formam fabricata, ut Φάττωγ apud Diodor. Sicul. lib. I. c. 66, ubi vide quæ

adnotavit Wesseling. Passim eodem vocab. *Φαρνός* utuntur sacrarum scripturarum interpretes. — *Ibid.* *στάλοις* correxit Casaub. & sic etiam correctum in Antiqua manu. — *Ibid.* *τάς τε κεραμίδας*. Vide ad 52, 7.

Vers. 12. *τῆς Αἴγυγος*. Consule Bochartum in Geogr. *Vers.* 12. P. I. lib. III. c. 14. p. 223. edit. Cadom. & cap. 19. 77 sq. — *Ibid.* *κα)* ante *κεραμίδας*, prætermissum in Casaub. (operarum putamus errore, propagato per sequentes) restituimus ex ed. 1. & mssis, qui eam partic. obscurant omnes, excepto uno *Ves.* *κεραμίδας ἀργυράς*), monente Vrsino, recte edidit Casaub. Perperam *μίδας ἀργυράς* ed. 1. Aug. Reg. F. G. *Ves.* Tub. *κεραμίδας ἀργυράς* Reg. F. b. Reg. G. b. Tub. b. qui iidem codices ignorant *κα)* ante *κλείους*, nempe pro scripturæ commedio, quod significat *κα)*, literam *ε* posterunt libra. — *Ibid.* *συνετέθειντο* recte Casaub. cum Reg. F. b. G. b. Tub. b. *συνετέθηντο* ed. 1. Aug. Reg. F. G. *Ves.* 1. — *Ibid.* *πλήνδοι δὲ χρυσῶν* Casaub. cum Reg. F. b. Reg. putamus & Tub. b. *πλήνδοι δὲ χρυσῶν* *Ves.* putamus *ub.* *πλήνδοι χρυσῶν*, absque *κα)*, ed. 1. Aug. Reg. F. G.

CAPVT XXVIII

Cap.
XXVIII.
Vers. 1.

Vers. 1. *Ἀρσάκης*. Antiochi expeditionem adversus *Arfacem*, Parthiæ & Hyrcaniæ regem, breviter legit Iustinus XLI. 5. postquam de patre huius, qui reum condidit Parthorum, fufius egerat. — *Ibid.* *τὴν δὲ μὲν*. Monuerat jam Reiskius, cum verbo *διαβαλεῖν* consistere posse *εἰς*, quod hic innoxie Casaubonus: 1, aut *διαβαλεῖν ἔρημον* dicitur, inquit, aut *ἀμβαλεῖν ἔρημον*. Sic certe cap. 29, 3. consentientibus libris legitur οὗς (scil. τόπους) ἔδει διαβάλλειν αὐτόν. Sed si perinde *εἰς τὴν ἔρημον διαβαλεῖν* dicere liceret, excellentissima sane ratio foret qua usus Casaubonus est ad hunc locum sanandum, pro *Ἀρσάκης δὲ, Ἀρσάκης εἰς δὲ ἰβησ, & post Ἀρσάκης* orationem interpungens. De *deserto*,

- deserta*, quæ inter Parthiam Mediamque interjacet, diximus ad V. 44. 4.
- Verf. 2. *Verf. 2. οὐδὲν ἔστι.* Sic recte Casaub. cum Vrb. Aug. & Vrsin. οὐδὲν deest ed. 1. Reg. F. G. Vef. Tuh. — *Ibid. Φρακτικός.* Polybii verba nonnulla hinc citavit Spidas ad hoc ipsum vocab.
- Verf. 3. *Verf. 3. τοῖς ἐπὶ τινος τόποις.* Mendose ταῖς ed. 1. cum msstis. Recte τοῖς cum Vrsino correxit Casaub. referendum ad ἐπισωγομένοις. — *Ibid. τῶν μὴ πρότερον φραυομένων. τὸ μὴ πρότ. ἀρδουόμενον* ed. 1. Reg. F. G. Vefont. Et τὸ quidem habent etiam Vrb. & Aug. sed ἀρδουόμενων recte Vrb. atque etiam Aug. in contextu; (nam in hoc quidem inter lineas terminatio av ab antiqua & prima, ut videtur, manu superscripta est:) unde verum restituit Casaubonus, monente etiam Vrsino, cujus codex cum Vrb. & Aug. consensisse videtur. Forsan τῶν μὴ τὰ πρότερον ἀρδουόμενων scripserat Polybius, ut ex illa pronomine τὸ, ad πρότερον adjecto, error natus sit librariorum. Sic τὸ πρότερον II. 38, 10. τὸ πρὶν IV. 81, 13. τὸ τμηκαῦτα I. 40, 6. τὸ τμηκάδε hoc ipso cap. verf. 5.
- Verf. 4. *Verf. 4. ἔχοντος* recte edd. ἔχοντας Aug. Reg. F. G. Vef. — *Ibid. τοῦ Ταύρου.* Speciem habet, quod Guil. Xylander ad oram versionis germanicæ notavit, Ζάγρου legendum sibi videri. Sed Strabonem lege lib. XI. p. 522. & intelliges, latissime patere *Tauri* montis nomen, neque adeo sollicitari debere consentientem librorum omnium scripturam.
- Verf. 5. *Verf. 5. τῇ διὰ τῆς ἐρήμου.* Perperam deest τῇ Reg. F. G. — *Ibid. ἐνεχείρησα.* Mendose ἐνεχείρῃσα Aug. Med. Reg. F. G. Vef.
- Verf. 6. *Verf. 6. πάλιν ἐξαπέστειλε τοὺς πρὸς Νικομήδην.* — „Ergo jam ante rex eum illuc miserat, qua de re commemoratum fuit in iis quæ periere.“ REISKIUS. — *Ibid. πινὰς δέ. εἰς* deest Reg. F. G.
- Verf. 7. *Verf. 7. διαύσας. διανοίσας* Aug. Reg. F. G. Vef. De *Hecatampyla* & regia Parthorum, confer Freinshem. ad Curt.

Curt. VI. 2. — *Ibid.* τῶν δὲ διόδων Φερουσῶν. Reiskius
 corrigi voluerat τῶν δὲ ὁδῶν τῶν Φερουσῶν

C A P V T. XXIX.

Cap.
XXIX.

Verf. 1. πρὸς σφᾶς. πρὸς σφᾶς Aug. suo more. — *Verf.* 1.

Verf. 2. διόπερ ἔκρινε. Vide notata ad I. 82; 13:

Verf. 3. ἐπὶ Ταγάς. Sic scripti & editi omnes, ex *Verf.* 3:
 cepta editione Ernesti, in qua, cum accentus evanuisset
 in exemplo Gronoviano, temere ἐπὶ Τάγας expressum
 est. — „Forte Τάβας, ut p. 1453, 29. [nobis lib. XXXI.
 II, 3.] aut Τάκας, quod idem est.“ REISKIUS. — De
 Tabis illis, quas tamen in *Perfide fitas* Polybius l. c. facit,
 vide Cellar. Geogr. Antiq. lib. III. c. 19. p. 813. Cogita-
 veramus quidem Παγάς, qua de urbe consule quæ con-
 gessit idem vir doctus lib. III. c. 18. p. 781 sq. Sed utra-
 que istarum urbium, *Tabas* & *Raga*, inter Ecbatana &
 Hecatompylon vulgo ponuntur in tabulis, & quidem ad
 occidentem ejus montis, in quo sunt Caspiæ portæ, cui
 monti ad orientem hybernium Hecatompylos est, quem
 eundem montem a meridie circumivisse videtur Antiochus,
 e Media in Parthienem proficiscens. Urbs autem, de qua
 nunc agitur, ultra Hecatompylon erit quaerenda, in ex-
 tremis Parthienes finibus, prope radices ingentia illius
 montis, quem *Labum* Polybius vocat, qui Hyrcaniam a
 Parthiense, ut docet idem scriptor noster, sejungit.

Ibid. τῶν Λάβων Casaub. & seqq. cum Vrsino. *Stp*
 autem & ora Aug. ab antiqua manu: & haud dubie in co-
 dice Vrsini sic erat scriptum; nam ex ingenio restitutum
 ab Vrsino esse nomen istud, ignotum ceteroquin, nullo
 modo probabile est; nec id dicit ipse, neque ad locum in-
 ferioiorem (ut aliàs interdum facit) provocavit. Nos vero
 eo majori fiducia istam emendationem tenuimus, quoniam
 cap. 31, 1. confirmatam vidimus quatuor librorum nostro-
 rum consensu, qui pro mendoso τῶν Λάβων, quod ibi edi-
 tum erat, perspicue τῶν Λάβων dederunt; ubi nihil nec
 ex suo codice adnotaverat nec alioquin suspicatus erat Vrsi-
 nus.

Vers. 3. finus. Miram vero videri queat, tam ingentis montis, conf. cap. 30, 2. & c. 31, 1.) quo Hyrcaniam a Parthiense sejungi Polybius ait, apud nullum alium scriptorem inveniri mentionem. Quæsierat ad h. l. REISKIUS: „Num Ἄλαον? Geographi Arabes (inquit) nominant in hac regione *الموت* *Almut*, castrum & montem.“ —

Ibid. ἰφροσύων monente Vrsino correxit Casaub. & sic habet Aug. ex emendatione quidem, sed ab ipsius prouti scriptoris manu, cum prius ἰφροσύωνος scripssisset, quod habent ceteri codices & ed. 1. — *Ibid.* τὰς δυσχαρίαις ἀπότοῦ, scil. τοῦ Λάβου ἔρου. Sic libri omnes cum ed. 1. Temere aὐτῷ Casaub. & sequentes editores.

Vers. 4. *Vers. 4.* μερίζων. μερίζων Reg. F. G. Vef. Et sic prius in Aug. fuerat, sed statim correctum ab eadem manu.

Vers. 5. *Vers. 5.* τάξιν μὲν οὐκ ἔνεμον. Sic recte edd. cum Aug. (putamus & Urb. & Med.) quod commodissime Casaubonus vertit, *ordines non servabant*. Mendose οὐκ ἔνεμον Reg. F. G. Vefont, & codex Vrsini, unde ἀνέμενον ex conjectura parum felici corrigere iussit Vrsinus. REISKIUS: „Forte, ait, οἵτινες ἐς τάξιν μὲν οὐκ ἔβαινον, qui in acie quidem non consueverant procedere. ἐς τάξιν idem est atque ἐν τάξει. —

Vers. 6. *Vers. 6.* τελευταίους Casaub. & seqq. cum Vrsino. & Aug. Mendose τελευταῖος ed. 2. τελευταῖσις Reg. F. G. Vefont. — *Ibid.* θυραοφόρους. θυραοφόρους Aug. Reg. F. G. Vef.

Cap. XXX.

CAPVT XXX.

Vers. 2. *Vers. 2.* πολλὰς μὲν est operarum erratum, nolentibus nobis ex edit. Ernesti in nostram propagatum. Rescribe πολλὰ μὲν αὐτομάτως. — *Ibid.* ὑπερκαμμένων. Sic esse in Urb. notavit Casaubonus in ora Basil. quod cur in ἐπικαμμένων mutarit, nil causæ videmus.

Vers. 3. *Vers. 3.* πλήθη καὶ μεγέθη. Acute Scaliger πλήθη καμμεγέθη. — *Ibid.* Ad εἰ μὴ διήμαρτον videtur utique aliquid intercidisse; sed veremur, ne non satis sit quod Reiskius

Reiskius coniecit: forte εἰ μὴ τῆς ἀπίθους ἐρήμαρον. — *Ibid.* ἐξεδυνατήσαντα bene Casaub. cum Aug. ἐξεδυναστῆσαντα ed. 1. Med. Reg. F. G. Vef.

Vers. 4. πάντως. Suspicati eramus πάντως; sed, quæ Vers. 4.
proximo versu sequuntur, docent non sollicitandam vulgatam.

Vers. 5. ἐπινοῖ recte Casaub. consentientibus msstis. Vers. 5.
Imperite ἐπένο ed. 1. quod habet ora Aug. ab antiqua manu. — *Ibid.* ὅτι τὴν μὲν Φάλαγγα καὶ τὴν ἀποσκευὴν. Sic perspicte Casaubonus edidit, cum Scaligero inferens καὶ post Φάλαγγα, quam particulam ignorabat ed. 1. cum msstis omnibus. *Phalangenem & impedimenta illas necessario, quæ illi cogitauerant, ducere oportebat: leviter armati & expediti per montes & rupes scandere poterant.* In Aug. inter ὅτι τὴν & μὲν Φάλαγγα, superne adjecta est & ibi inferenda significatur præpositio κατὰ, ut sit ὅτι τὴν κατὰ μὲν Φάλαγγα τὴν ἀποσκευὴν, nullo sensu ὅτι τὴν μὲν Φάλαγγα τὴν ἀποσκευὴν habent Reg. F. G. & Tub. sed in Φάλαγγα cum Aug. consentit Vef. nec dubitamus quin & Urb. & Med. Vrsini codex quid habuerit nescimus, sed ipse Vrsinus sic scribere iussit: ἐπινοῖ δ' οὐκ ἐβλεψαν, ὅτι κατὰ μὲν τὴν Φάλαγγα τὴν ἀποσκευὴν &c.

Ibid. ἀλλὰ τοῖς ψιλοῖς. ἀλλὰ καὶ τοῖς ψιλοῖς erat editum. Delevimus inutilem particulam, quam nescimus unde arripuerit primus editor; ignorant certe codices omnes nostri, nec agnoscebat Vrsini codex. Videtur ex coniectura eam inseruisse editor Basileensis, ut aliquo modo mederetur pravæ lectioni, quæ sequebatur, οὐκ ἂν δυνατός ἦν, pro οὐκ ἀδύνατος ἦν. Neminem vero, putamus, morari debet difficultas, quam Reiskius nexuit, contendens, post μὲν, quod est supra in τὴν μὲν Φάλαγγα, sequi non posse ἀλλὰ, sed necesse esse ut δὲ sequatur; quare sic legendum suspicatus ille erat: „οὐχ ὄντι ἦν τούτοις προβαλεῖν ἅμα καὶ τοῖς ψιλοῖς καὶ τοῖς εὐζόνοις· εἰς οὐκ ἀδύνατος ἦν &c. id est: *gravi armatura & iumentis non licebat ad montes trajecturi assistos accedere sua cum pueris levibus arma-*

Verf. 5. *armatarum, quibus per ipsas liceret cuius rursus esset.* Non animadvertisse videtur vir doctus, ne sic quidem post *μὲν* sequi particulam *ὁ*, quam necessario desiderari ipse contendit. Illud etiam fugisse videtur Reiskium, *προσβαλῆν* hoc loco ex Polybii usu *missendere* denotare, non *accidere*. — *Ibid.* οὐκ ἀδύνατος ἦν ex perspecta Vrsini coniectura correxit Casaub. cum *οὐκ ἂν δυνατός ἦν* esset in ed. i. consentientibus codicibus omnibus.

Verf. 6. *Verf. 6. ἅμα τῷ πρὸς τὸ πρῶτον.* Articulum *τῷ*, qui utique desiderabatur, cum Scaligero recte adiecit Casaub. Porro verò pro *πρὸς τὸ πρ.* *Φυλ.* idem Scaliger *περὶ τὸ πρῶτον Φυλάκιον* scriptum voluerat, quia scilicet sequebatur *προσβλέψαι τοῖς περὶ τὸν Διογένην, & deinde ποιοῦμένους*. Sed multo probabilior certiorque videtur Casauboniano ratio, qui, servans *πρὸς τὸ πρῶτον Φυλάκιον*, scil. *τῷ πρῶτον*, id est, *ad vel circa primam hostium stationem*, correxit *τοῖς περὶ Διογ.* & deinde *ποιοῦμένους*. — *Ibid.* ἀλλοιότατον ἐλάμβανε διάδοσιν. — „Aut legendum est *ἐλάμβανον*; ut referatur ad *οἱ πολέμοι*; aut vulgato *ἐλάμβανε* addendum est *τὸ πρᾶγμα*.“ REISKIUS. — Sic utique scribendum nos quidem putamus, *ἀλλοιότατον ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα* (vel potius *τὰ πράγματα*, quòd in ora Basil. adnotavit Casaubonus) *διάδοσιν*: cf. XVIII. 33, 4.

Verf. 7. *Verf. 7. καὶ μάλιστα τοῖς σφονδόναις.* Invitis mssis *οὗς καὶ μάλιστα* edidit Casaub. quod tenuerunt posteriores editores. Delevimus pronomen, quod nullo modo desiderabatur.

Verf. 8. *Verf. 8. ἐδίδοτο τοῖς λειτουργοῖς κ αἰρὸς εἰς τὸ πᾶν τὸ πρὸ ποδῶν ἀνακαθαίρειν καὶ λαίναν μετ' ἀσφαλείας.* *Operariis tunc facultas dabatur, tunc quidquid impediebat purgandi.* Cum *κλήροσ* vulgo, consentientibus libris omnibus, legeretur, interpretatus est Casaubonus: *operarum tunc partes erant; purgare &c.* Et REISKIUS: „*dabatur ipsis negotium, parte operis sua, & loco, in quo purgando elaboraret; suo cuique sua per sortem; seu ex arbitrio*

arbitrio imperatoris, assignato. Vide p. 81, 18." — Scil. lib. I. c. 57, 1. pro *καιρὸν* legendum fortasse *κλήρον* suspicatus erat idem Reiskius, respiciens hunc locum, in quo nunc versamur. Nunc vero ita pergit: „Possit quoque *καιρὸς* legi.“ Sic autem & Casaub. in ora Basil. notaverat: „*Ἄν καιρὸς?*“ — Quam nos conjecturam haud cunctanter in contextum adoptandam judicavimus. Nam ut alia taceamus, *negotium* quidem vel *mandatum* alicui five forte five ex imperatoris arbitrio dari *ad aliquid faciendum* potest: sed nec forte nec ex arbitrio imperatoris mandatur, ut *μετ' ἀσφαλείας*, id est, *εὐτο ἔσ' ἀβσque periculo faciat*. Quod si quis fortasse urgeat, in sacris scripturis interdum vocabulum *κλήρος* ea notione usurpari, quæ videri possit huic loco convenire, præsertim in Actis Apost. 1, 17. ἔλαχε τὸν κλήρον τῆς διακονίας ταύτης, rursumque vers. 25. λαβῆν τὸν κλήρον τῆς διακονίας ταύτης, is, si diligentius animum adverterit, intelliget, non esse eam exemplorum istorum rationem, quæ ad tuendam apud Polybium h. l. vulgatam lectionem valeat. Sed cum idem vocabulum *κλήρος* ex sacris scripturis familiare esset librariis, postquam apud Polybium hoc loco in voce ΚΑΙΡΟΣ evanuerat lineola transversa, qua a litera Δ distinguitur Α, in prolatu fuit, ut ex ΚΑΙΡΟΣ, ΚΑΗΡΟΣ facerent.

Vers. 8.

Vers. 9. οφενδονητῶν. Mendose οφενδονηστῶν Vefont. Vers. 9. & οφενδονιστῶν Reg. F. G. — Ibid. συναθροισθέντων. Temere συναθροισθίμ. ed. 1. — Ibid. τῶν δ' ἀσπιδιωτῶν. Conjunctionem ignorat ed. 1. cum msstis: ex conjectura adjecit Casaubonus. — Ibid. ὑφ' ἐπιδροῦντων ed. 1. cum Med. — Ibid. ἐν τάξει. τάξει, absque ἐν, habet ed. 1. cum msstis omnibus. Quod ferri potuisse videtur, nec opus admodum erat præpositione, quam ex ingenio adjecit Casaubonus. Potuit tamen ea, ut sæpe alias, absorpta videri ab extrema litera verbi præcedentis. — Ibid. οὐκ ἔμενον εἰ βάρβαροι. Sic ed. 1. consentientibus omnibus codicibus, quibus in vitis nescimus quid Polybii Histor. T. VI. T t Casau-

Casaubonum commoverit ut ἀνέμνον scriberet, quod tenuerunt posteriores editores.

Cap. XXXI.

C A P V T , XXXI.

- Verf. 1.** *Verf. 1.* τὸν Λάβον. conf. ad c. 29, 3.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* καὶ πεπεισμένων. Deest καὶ Reg. F. G. Vef. Tub. sed habet Aug. cum editis. — *Ibid.* τοὺς ὑπερδ. καὶ κατὰ νότου τόπους. Sic correxit Casaub. ὑπερδεξιῶς καὶ κατὰ νότου τόπους, absque τοὺς, Vrsinus. Poteras etiam suscipiari ὑπερδεξιῶς τοὺς κατὰ νότου τόπους.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* ἐπὶ Τάμβρακα. Vide Cellarii Geogr. Antiq. lib. III. c. 20. p. 825. — *Ibid.* βασίλεια recte edd. & ora Aug. antiqua manu. βασιλέα Aug. Reg. F. G. Vefont.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* Σύργια. Confer Danvillii Geogr. antiq. T. II. p. 294 seq. — *Ibid.* ἣν συνέβαινε. Deest ἣν ed. 1. & mssis nostris. Ex ingenio perfecte adjecit Casaubonus, absorptum a terminatione *en* vocabuli præcedentis. συνέβαινε δὲ κείδωι suaserat Scaliger. Verba συνέβαινε κείδωι usque εὐήμεριαν parenthesi inclusit ed. 1. — *Ibid.* τῇ ἄλλῃ εὐήμεριαν. Sic ed. 1. Med. Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. nec dubitamus quin & Vrb. e quo nullum dissensum adnotavit Casaubonus. Nec ulla sane causa fuerat, cur repudiaretur probum vocabulum, quo & aliàs Polybium usum videmus VII. 9, 10. Hesychius: Εὐήμερία· εὐδομονία. ubi vide quæ adnotavit doctus Editor. In familiari fermone potissimum usurpari solitum hoc vocabulum Suidas docet.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* χωστρίσι χελώναις. Vide Adnot. ad IX. 41, 1. — *Ibid.* οὐκ ἐλαττον recte edd. & sic ora Aug. ab antiq. mauu. οὐκ ἐλάχιστον Aug. in contextu, Reg. F. G. Vef. Tub. — *Ibid.* ἐκάστης. Perperam ἐκάστοις ed. 1. in vitis nostris codicibus.
- Verf. 12.** *Verf. 12.* ὑπέρβασιν, quod post συνθεασάμενος editio Basil. habet, utram ex msto codice ductum sit, an ex conjectura editoris, nescimus. Fortasse ὑπερβάσειν erat in codice, ut in Reg. F. G. & Vefont. aut ὑπερβάσαν, ut in Aug. & Vrb. Ex Tub. & Med. nullus quidem ab editis diffen-

diffensus enotatus est; nec tamen inde tuto colligitur, exactissime illos codices cum edd. consentire. Scaliger, distinctionem tenens quam habet ed. 1. sic: *συνδρασαόμενος πέρβασην, ἀπέστειλε μετὰ τῶν μισθοφόρων*, post *ἀπέστειλε* xcidisse suspicatus erat accusativum, nomen ducis. Casaubonus, *Ἰπέρβασην* pro proprio nomine utens, ut structuræ rationis contaret ratio, necesse habuit initio periodi *ὁ δὲ βασιλεὺς* in *ὁ δὲ βασιλεύς* mutare. Nos vero nec improbamus Casauboni rationem, nec ita certam putavimus, ut in contextum adoptare auderemus: ac videmus, in eadem sententia eiskium fuisse.

Vers. 12.

Vers. 13. διὰ πτώματος. διὰ τοῦ πτώματος malimus *Vers. 13.* am Reiskio, sicut V. 4, 9. — *Ibid. παρέδωσαν.* Pereram *παρέδωσαν* Aug. Reg. F. G. Vefont.

C A P V T XXXII.

Cap.
XXXII.

Vers. 1. Βουλόμενοι δὲ οἱ ἕκατοι &c. De *Marcelli con-* *Vers. 1.*
sis obitu confer Liv. XXVII. 26 seq. Plutarch. in vita Marcelli p. 315. & Appiani Bellum Hannib. cap. 50. — *Ibid. τήγσειλαν.* Temere & invitis msstis *ἐπήγσειλα* ed. 1.

Vers. 2. τῶν ἰππέων ἀναλαβόντες ἴλας δύο. Sic h. l. *Vers. 2.*
mnes, præter Reg. E. in quo *ἔλας* est. Accipiendum utem h. l. latiori notione vocabulum *ἴλας*. conf. ad cap. 1, 4. Livius & Plutarchus *cum equitibus ducentis* & *vinginti* egressum scribunt; Appianus *cum trecentis*. Ceterum & in aliis nonnullis momentis a Polybio hic differt Livius; &, variam fuisse famam, ipse significat XXVII. 17 extr.

Ibid. καὶ ἡροσφομάχους μετὰ τῶν ραβδοφόρων εἰς τριακοντα. Forte *τριακοντα* legendum suspicari licet cum Reiskio. Sane *triginta velites*, comprehensis etiam eodem numero licitoribus, operæ pretium non erat, ut vel eorum sumerent consules, vel ut commemoraret Polybius. Nec velitum, nec licitorum meminit Livius: *quinque lictores captos* commemorat Plutarchus.

- Verf. 3.** *ἰστυλάεσσα.* — „Sci. ἐστὶν“ REISEL —
 cœl. ad I: L. 48. 4. — *Ibid.* ἐστὶ τὸ ἰστυλάεσσα cœl. cœl. Casab. cum Scaligero. cœl. verf. 1. & Lexic. Polyb. ἰστυλάεσσα.
- Verf. 4.** *Verf. 4. παραγίγνεται.* Aug. Reg. F. G. παραγίγνεται ed. Reg. E. — *Ibid.* τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ perperam deest Reg. E. F. G. Tub. — *Ibid.* ἐπιλέγουσιν recte Casab. cum Vrs. Aug. Vrs. & Reg. E. Corrupte ἐπιλέγουσιν ed. 1. Reg. F. G. Tub. ἐπιλέγουσιν Vescot. cœl. ad X. 6, 2.
- Verf. 5.** *Verf. 5. κατέβλεπον* recte Casab. cum Aug. & Reg. E. — *Ibid.* καὶ τὸν υἱὸν &c. Recte huc reposuisse verba ista videtur Casaubonus, nisi quid amplius turcaturum aut defectum est. Ante καὶ τὸν autem deesse verba ἐξ αὐτῶν suspicatus est Reiskius.
- Verf. 6.** *Verf. 6. ἀναβοώντων.* Perperam ἀναβοώντων unde Reg. E. ἀναβοῶν, conclamare ad arma. sive ore, sive buccinis, ut XV. 12, 2. — *Ibid.* κέρως ἄρχο τὸ πρῶγμα. Post hæc in ed. 1. & msstis omnibus locari illa verba καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Κλαυδίου &c. paulo ante ad verf. 5. monimus: quæ si hic suo loco stant, manifestum est, abruptam esse orationem & intercidisse nonnihil. Livius: *tumultuatum & in castris fuerat, ut consulibus irent subsidio; quum consulem & filium alterius consulis sanctos, exiguaque infelicis expeditionis reliquias, ad castra venientes conveniunt.* Fortasse complura etiam nonnulla, quæ Polybius scripserat, prætermissa sunt h. l. ab Excerptore, & in his id quod de Hannibale, corpori Marcelli adfrante, & vulnera omnia adversa conspiciente, Appianus ait, *laudasse Hannibalem Marcellum ut militem, cavillatum esse ut imperatorem.* Conf. Plutarch. p. 315 extr. & Spicileg. Reiquiar. ex lib. X. Polyb. num. I.
- Verf. 8.** *Verf. 8. θεωρῶν εἰ καὶ περὶ τι τῶν τῆς στρατηγίας μερῶν ἄλλο, καὶ περὶ τοῦτο διαμαρτάνοντας τοὺς ἡγεμόνας.* Corrupte scripti libri omnes: θεωρῶν εἰ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας μερῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας τοὺς ἡγεμόνας. In uno Aug. inter περὶ τῆς & στρατηγίας iniquo loco

loco inferendus indicatur articulus τῶν, inter lineas scriptus a prima quidem manu. Editio Basileensis, tenens cetera, novo præterea errore εἰκᾶς pro εἰ καὶ habet. Vrsinus corrigere iussit εἰ καὶ περὶ τῶν τῆς στρατηγίας μερῶν, in reliquis nil mutans. Casaubonus τὶ ante τῶν adjecit, (commoda utique ratione, sed fortasse non necessaria;) tum περὶ τοὺς διαμαρτ. in περὶ ταῦτο διαμαρτ. perfecte mutavit. Denique REISKIUS, dubitanter quidem, monuit: „Forte sic distinguendum & legendum est: μερῶν ἄλλο, καὶ περὶ τοῦτο.“ Quæ emendatio omnino necessaria nobis visa est. Sic in simillima dictione post εἰ καὶ alibi ἕτερος sequitur, quod idem valet atque ἄλλος, numquam vero sequitur particula ἀλλά. vide III. 95, 7. VI. 25, 11. XVII. 12, 3.

Vers. 8.

Vers. 9. δὲ ὅτι adjecimus cum Med. Reg. E. & ora Aug. ubi ab antiqua manu adscripta hæc particula; quæ cum desideraretur vulgo, Vrsinus deinde ἀπέχεον δεῖν in ἀπέχεον δεῖν iusserat mutare, in quo ei obsecutus est Casaubonus, contra librorum omnium fidem. — Ibid. συμπάσχει recte ed. 1. consentientibus msstis. Temere συμπάσχει Casaub. & seqq.

Vers. 9.

Vers. 10. τὶ δ' ἀγνοοῦντες recte scripsit Casaub. Mendose τὶ δ' ἀγνοοῦντες ed. 1. cum msstis.

Vers. 10.

Vers. 11. ἐν Καρὶ cum Vrb. & Vrsino correxit Casaub. Sic & in Reg. E. cum in contextu esset ἐν καρῆι, inter lineas correctum ab eadem manu ἐν Καρὶ. Mendose ἐν ἀκαρῆι ed. 1. Ang. Reg. F. G. Vef. Tub. Proverbii illius, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, vim originemque declaravit Suidas in Ἐν Καρὶ, & paulo etiam uberius Michaël Apostolius in Proverb. Centur. VIII. num. 34. Cares primi omnium mercede militasse perhibentur: unde in Care periculum de eis dicitur, qui, mercedē conducti, periculo pro aliis sese obijciunt.

Vers. 11.

Post hoc CAPVT XXXII. inferenda fuerint duo Fragmenta, num. I & II. quæ retulimus in Spicileg. Fra-

gment, ex libro X. Tom. V. p. XXXVII seq. si modo recte ad Polybium auctorem a nobis relata sunt.

Cap.
XXXIII.

C A P V T XXXIII.

Verf. 2. *Verf. 2. κατά τούτο δέ.* Particulam δέ ex conject. adjecit Casaubonus.

Verf. 3. *Verf. 3. ἀσφαλείας αὐτοῦ.* Sic ed. I. cum mssis. αὐτοῦ Casaub. & seqq.

Verf. 4. *Verf. 4. κἄν ποτε πταίῃ τὰ ἕλα.* Reiskius: „Forte πταίῃ τὰ ἕλα.“ — Quod speciem habere nobis visum erat, quoniam πταίειν aliquanto minus est quam πταίνει, & quoniam, πεισόντων τῶν ἕλων, id est, *perdita rerum summa*, videbatur, vix inveniri rationem ullam posse qua repararetur damnum. Sed videmus, *πολίτευμα προφανῶς ἄρθρον* etiam *πεπτωκός* (I. 35, 5.) tamen erectum rursus

Verf. 5. & restitutum esse. Pro *πταίσαντος* vero *verf. 5.* utique *πεισόντος* scripsisse Polybium putemus. πταίειν est *offendere, impingere, cladem accipere*; at nunc profus de *interitu* agitur.

Eodem verf. 5. τῷ νικῆν. Sic Casaubonus correxit, nescimus utrum ex ingenio, an ex msto codice; certe si noster Reg. E. habet. τὸ νικῆν ed. I. Aug. Reg. F. G. Vefont. quod servari poterat, si pro *κρατεῖν* legeremus καὶ *κρατεῖν*, quod etiam Reiskio venerat in mentem. Sic c. 37, 4. κἄν μὲν ἡ τύχη δῶ τὸ νικῆν. — *Ibid. ἐξηγητῶσαι*, Mendose *ἐξηγητῶσαι* Reg. E.

Verf. 6. *Verf. 6. μεираκιώδη στάσειν.* Sic Casaubonus ex conjectura edidit; sed interposito ante *στάσειν* *asterisco* significavit, corruptum sibi videri hoc vocabulum: vertit autem *propter animi levitatem juvenilem*. Nos vero, donec certius aliquid reperiat, *μεираκιώδει στάσει* revocatum velimus ex ed. I. cum qua faciunt Aug. Med. Reg. F. Vef. Tub. nec procul discedunt ceteri; *μεираκιώδη στάσει* Vrb. *μεираκιώδη στάσει* Reg. G. *μεираκιώδη στάσει* Reg. E. REISKIUS: „Forte *μεираκιώδη παράστασειν*, *impetum mentis motæ, audaciam, temeritatem puerilem*.“ — Conf. III.

84, 9. Fortasse tamen *στάση* vel *στάσει* tueri locum suum potest eadem notione, qua XVI. 34, 11. usurpatur hoc vocabulum, pro *instituto*, *proposito*.

Verf. 7. ἐν γὰρ δὲ τι. Sic Aug. Reg. F. G. & alii cum *Verf. 7*
οδῖτις, excepto Reg. E. in quo est *ἐν γὰρ δεῖ τι*. Mox
 vero *γίνεσται* ex *conject.* correxit Casaub. Perspecte vero
 Reiskius aut *ἀεὶ τι* - *γίνεσται*, aut *δεῖ τι γίνεσθαι*
 legendum iudicavit.

CAPUT XXXIV.

Cap.
XXXIV.
Verf. 1.

Verf. 1. Κατὰ δὲ τὴν Ἰβηρίαν Πόπλιος &c. Manifeste
 has res in eundem annum Polybius refert, quo Marcellus
 Consul cæsus est, id est in A. V. 546. Sed Livius XXVII.
 17 seqq. in annum superiorem 545. De quo diffensu Livii
 in temporum ratione a Polybio jam diximus ad initium
 cap. 2. hujus libri.

Ibid. ἐν Ταρακῶνι. Nihil h. l. variant libri. Rectius
 tamen fuerit *ἐν Ταρράκωνι*, quam formam unice agnoscit
 Stephanus Byz. Conf. ad X. 20, 8. & ad III. 76, 12. Sed
 mox rursus hoc cap. *verf. 4.* in *Ταρακῶνα* consentiunt
 omnes, pariterque cap. 40, 12. — *Ibid. ἐν τοῖς πρὸ τού-
 των.* vide cap. 20, 8. *καθ' ἅπαντα πρὸ τούτων*, omiffis verbis
ἐν τοῖς, Reg. F. Vefont. Prorsus corrupte *καθ' ἅπαντα πρὸς
 τούτων* Reg. G. Tub. — *Ibid. εἰς τὴν αὐτῶν Φιλίαν.*
 Perperam *αὐτῶν* Reg. E. neglecta nimirum lineola trans-
 versa, superne imponenda ad indicandam literam *υ*. —
αὐτῶν, *Romanorum* puta, in quibus ipse inerat Scipio.
 REISK. Conf. ad III. 76, 5.

Ibid. διὰ τῆς ὁμήρων ἐκάστοις ἀποδόσεως. Cum vul-
 go omnes in *ἐν ἐκάστοις* consentirent, monuit Reiskius,
 aut *ἐν* delendum, aut *ἐς ἐκάστους* scribendum. Priorem
 rationem stylo Polybiano convenientiorem iudicavimus. De
 nominibus substantivis constructis cum dativo casu, quem
 adfiscunt aliàs verba, unde illa nomina derivantur, dixi-
 mus ad I. 11, 1. T. V. p. 170. Præpositionem item *ἐν*
 imperite intrusam passim a librariis vidimus post vocem, in

literam *v* exeuntem. Conf. ad V. 35, 6. VIII. 5, 2. IX. 8, 5.

Verf. 2. *Verf. 2. ἐκ ταύτοματου, forte fortuna.* — „Livius videtur male hanc vocem accepisse; nam *fortuita inclinatio animorum*, quam ille dicit, [XXVII. 17.] non videtur potuisse dici.“ CASAVBONUS *in ora Basil.*

Ibid. Ἐδαυῶνα. Sic constanter vocat Polybius: *Edesconem* Livius. — *Ibid. τὸν * δυνάστην.* Livius: *Edescon, clarus inter duces Hispanos.* Cum omnes vulgo τὸν *δυνατὸν δυνάστην* darent, Casaubonus vertit, *nota inter suos potentia regulus.* Vocabulum *δυνατὸν* ut suspectum notavit Scaliger. Sigonius, Polybii ista verba adferens ad Liv. XXVII. 17. idem vocab. *δυνατὸν* prorsus prætermisit. REISKIUS ad hunc locum: „Non improbo quidem, inquit, *δυνατὸν*, (vid. p. 844. 15.) [id est, cap. 35, 6.] Non possum tamen dissimulare, mihi videri in illo vocab. *δυνατὸν* latere *nomen populi Iberici*, cui Edeco imperitabat.“ — Quæ conjectura cum per se speciem habeat, tum per situm regionum licere putavimus, ut suspicaremur, τὸν Ἐδετανῶν *δυνάστην* scripsisse fortasse Polybium. *Sedetani* vel *Edetani* partim ab occasu, partim a meridie habitabant Ilergetibus, quibus Indibilis imperabat, propemodum ad viam, qua proficiscendum fuerat Scipioni, Tarracone Carthaginem Novam ducenti, indeque redeunti. Iidem *Edetani*, *socii* deinde vocantur *populi Romani* apud Liv. XXVIII. 24. Et facile *ἐδετανῶν*, ignotum nomen librariis, in *δυνατῶν* & dein in *δυνατὸν* detorqueri potuit. Fuit etiam cum suspicaremur, *δυνατὸν* ex *δυνάστην* esse corruptum, quemadmodum vl. 5. pro *δυναστῶν* Vrb. *δυνατῶν* habet) & imperite duas lectiones conjunctas esse, alteram probam, alteram corruptam. Possset etiam utrumque vocabulum teneri, si esset τῶν *δυνατῶν δυναστῶν*, scil. *τινα*; sed τὸν *δυνατὸν δυνάστην*, nobis quidem iudicibus, ferri nullo modo potuit.

Ibid. ἄμ' αὐτῷ προσπεσεῖν. Conjectura hæc fuerat Gronovii, qui eam ad oram sui libri notavit. In eandem senten-

sententiam Reifkii: „Forte ἅμα τῷ αὐτῷ προσπεσεῖν.“ — Vers. 2.
 Fatemur tamen, ferri vulgatam potuisse, adeoque debuisse,
 ἅμα τῷ προσπεσεῖν, scil. αὐτῷ, quod quidem pronomen
 haud ægre subintelligi poterat. — *Ibid.* τὴν τῆς Καρχηδ. ἄλω-
 σιν. τὴν deest ed. 1. & msstis, excepto Aug. in quo qui-
 dem pariter primum fuerat τῆς Καρχ. ἄλ. absque τὴν, sed
 mox ab eadem manu τῆς in τὴν mutatum. Satis fuerat τὴν
 Καρχ. ἄλ. absque τῆς. — *Ibid.* καὶ τῶν υἰῶν recte edd. conf.
 vl. 3. καὶ τὸν υἰὸν Aug. Reg. E. F. G. Vef.

Ibid. εἶναι ἐβουλήθη. Sic Casaubonus. ἐβουλήθη γε-
 νέσθαι Vrsinus: ex conjectura uterque. — *Ibid.* τῆς τοι-
 αύτης ὀρμῆς. Non placet. Imo vero illud τῆς αὐτῆς
 ὀρμῆς, quod habent libri omnes, ex τῆς αὐτῶν ὀρμῆς
 corruptum videtur, quod in contextum receptum malimus.

Vers. 3. Post πεπευσμένος vulgo inferebatur comma, Vers. 3.
 quod delevimus, monente Reifkio, quoniam cum μάλιστα ar-
 ctissime in sententia cohæret οὕτως. Sed, quod sequitur
 καὶ δόξαι, nunc demum animadvertimus, mendosum esse:
 nam nec sententia bene cohæret, nec constructioni oratio-
 nis satis constat ratio, quum aut δόξαι oporteret, aut δό-
 ξαι ἂν. Nos quidem non dubitamus, εἰ δόξαι scripsisse Poly-
 bium, quod refertur ad μάλιστα οὕτως, hac sententia: hoc
 maxime modo --, si existimaretur ipse, non necessi-
 tate coactus, sed sponte ad Romanos defecisse.

Vers. 4. μετὰ τῶν οἰκείων καὶ Φίλων. Si quis vulga- Vers. 4.
 tam defendendam putaverit, quæ ignorat particulam καὶ,
 cum eo non contendemus nos quidem. Ignorant eam pariter
 omnes nostri codices; & ex solo Med. enotavit Grono-
 vius. Tamen etiam Casaubonus in vers. lat. eandem ex-
 presserat: cum amicis & necessariis suis. Et mox omnes
 habent τοὺς Φίλους καὶ συγγενεῖς.

Vers. 5. δυναστῶν. Mendose δυνατῶν Vrb. Conf. ad Vers. 5.
 vl. 2.

Vers. 6. οὐ μόνον αὐτόν. αὐτὸν ed. Casaub. et seqq. in- Vers. 6.
 vitis msstis.

- Verf. 7.** *Verf. 7.* ἀν νομισθείη παρ' αὐτῷ φίλος. Putares παρ' αὐτοῦ, vel παρ' αὐτῶν, ut voluit Reifkius: sed sic solet παρὰ cum dativo casu construere, ut monuimus ad VIII. 14, 7. conf. III. 30, 2. X. 40, 5. &c. Malimus tamen cum aliis codicibus παρ' αὐτοῖς, in plurali numero, scil. Ῥωμαίους; quo numero et supra usus est verf. 1. εἰς τὴν αὐτῶν Φιλίαν.
- Verf. 8.** *Verf. 8.* πρὸς τε τὴν Φιλίαν αὐτὸν προσδεδεγμένον. αὐτὸν unus Reg. E. Ceteri omnes αὐτὸν, quod ferri potest, nec opus est in αὐτῶν mutare; nam aut intelligi potest αὐτῶν, aut τὴν Φιλίαν idem valet ac ταύτην τὴν Φιλίαν, nempe Φιλίαν αὐτῶν. προσδεδεγμένον cum Scaligero Casaubonus scripsit: recte, ut nobis videtur; nam προσδεδεγμένον, quod habent libri, (si modo græca dictio est, προσδεδεγμένος πρὸς τὴν Φιλίαν τινός,) pertinebit ad eum qui alterum sua amicitia complectitur, qui alterius amicitia se tradit; nunc vero id quaeritur, an eum recepturi sint & admissuri in suam amicitiam Romani. conf. I. 16, 6 & 8. Videntur librarii in animo habuisse phrasin illam, qua supra verf. 1. usus est, τοὺς Ἰβηρας εἰς τὴν αὐτῶν Φιλίαν καὶ πλείων ἐνδύσασθαι. Neque vero nostra nos auctoritate ausi fuisset scripturam librorum mutare, cujus defensionem erunt fortasse qui suscipiendam putent.
- Ibid.* ἐπὶ τὸ παραπλήσιον ἕξειν. Articulum τὸ, qui desiderabatur vulgo, adjecimus cum Vrb. & Med. Et in Aug. inter lineas adjectus est a prima quidem manu. Pro ἕξειν mendose ἔξειν habet ed. 1. Aug. & Reg. E. quod ad eundem errorem pertinet, quo omiffus est articulus.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* τιμῇ καὶ Φιλανθρ. Vocabulum τιμῇ deest Reg. F. G.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* εἰς τὴν οἰκίαν, ἕως ἀν λαβῶν ἀφορμῇ εὐλογον ἀναποδείξεται τὴν αὐτοῦ &c. Scripti libri omnes cum ed. 1. habent εἰς τὴν οἰκίαν, ἀναλαβῶν ἀφορμῇ. Tum εὐλογον quidem ed. 1. sed εὐλόγους Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. quod ex εὐλόγως corruptum videri poterat, quod adverbium & alias frequentavit Polybius. Denique ἀν ἀποδείξεται habet ed. 1. cum Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. putamus etiam

etiam Med. & Vrb. Quæ omnia & emendatione utique indigebant, & præclare a Casaubono emendata videntur. Versf. 10.
 Verbum *ἐναποδεικνύναι* familiare esse Polybio, docebit Lexicon Polybianum. — *Ibid.* κατὰ δύναμιν bene editum est, nescimus an ex codice msto. Nostri quidem omnes mendose καὶ δύναμιν; sed sæpe κατὰ cum καὶ perperam commutatum a librariis vidimus. Vide loca citata ad III. 23, 3.

CAPVT XXXV.

Cap.
XXXV.

Versf. 1. συλλελογισμένος Casaub. cum Vrb. Reg. E. & Versf. 1.
 cod. Vrfini.

Versf. 2. παρὰ τὴν συνουσίαν ex ing. correxit Casaub. Versf. 2.
 cum Vrfino. περὶ τὴν συνουσ. ed. 1. cum msstis; confusione solenni librariis, cujus exempla habemus X. 39, 8. X. 23, 1. & sæpe alias. — *Ibid.* οἰκίαν Casaub. οἰκίαν ed. 1. cum msstis.

Versf. 3. αὐτῶν. αὐτῶ Reg. E. eodem errore quem paulo ante notavimus. Versf. 3.

Versf. 4. καλῶς κατὰ νοῦν. Passim ante κατὰ perperam Versf. 4.
 copulam καὶ omiserunt librarii: sic III. 23, 3. III. 103, 5. Pro νοῦν mendose νῦν habent Reg. F. G. Vefont.

Versf. 5. Μετὰ δὲ τὸν τούτων χωρισμὸν. Sic Casaubonus, dubitans tamen, in ora Basil. notaverat: „*an χωρισμὸν?*“ — Id vero ipsum haud dubie verum pronunciat Ernestus; cui veremur ne præpropere hoc loco finis obsecuti. Nam μετὰ τὸν τούτων χωρισμὸν, in quod consentiunt libri omnes, id est, *post horum discessum*, poterit fortasse haud incommode ad *discessum Edeconis*, *ἔς τούτων qui cum eo venerant*, referri. Ceterum de vocabulorum χωρισμὸς & χειρισμὸς confusione diximus ad I. 28, 4. conf. ad X. 44, 9. — *Ibid.* τῶν ναυτῶν. De hac correctione monuit Gronov. in Notis msstis. Conf. ad I. 49, 2. De nautis vero in legionariorum numerum, rarius quidem, sed interdum tamen, relatis, conf. quæ notata sunt ad X. 17, 12. — *Ibid.* σημαίας Casaub. & sic Aug. inter lineas ab antiq. manu. σημαίας ed. 1. cum cett. codd.

Versf.

Verf. 6. *Verf. 6.* Ἀνδοβάλης δὲ καὶ Μανδόντος. Conf. IX. 11. & X. 18, 7 seqq. Ἀνδοβάλης recte Reg. E. & edit. Gron. & Ern. Ἀνδομάλης h. l. Vrb. Sic & Aug. sed in hoc superne adscripta litera β, velut inferenda post μ. Ἀνδομάλις ed. 1. Reg. F. G. Vef. Tub. Ἀνδοβάλις Med. & sic h. l. edidit Casaub. Aberrant quidem etiam cap. 37, 2. codices nonnulli, β cum μ commutantes; sed in prima declinatione usurpant omnes hoc nomen, & mox eodem cap. 37, 7. & deinde in Ἀνδοβάλης, Ἀνδοβάλου, Ἀνδοβάλην, consentiunt.

Ibid. ἀπετήρουν. Non improbamus simplex verbum ἐτήρουν, sed prætulimus compositum, quia verosimilius est, ab aliis librariis temere omissam esse præpositionem, quam ab hoc adjectam. Nil vero opus videtur, ut cum Reiskio putemus, intercidisse h. l. verba πρὸς τὸ παρασκονδῆν, aut in eandem sententiam alia, quæ facile subintelligi poterant. — *Ibid.* εἰς ὀμηρίαν Casaub. cum Reg. E. & Vrsin. Mendose εἰς ὀμηρίας ed. 1. cum cett. codd. — *Ibid.* ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Vide s̄u. IX. c. 11.

Verf. 7. *Verf. 7.* ἐκ τῆς τῶν Καρχηδ. παρεμβολῆς. ἐκ τῶν Καρχ. παρ. Reg. E. F. G. Vef. Sic & Aug. in contextu, sed ab eadem manu punctis ut mendosum notatur τῶν, super-scripto articulo τῆς. Ac sane satis erat ἐκ τῆς Καρχ. παρεμβ. — *Ibid.* αὐτοῖς τὴν ἀσφαλ. Mendose αὐτῶν ed. 1. & Med.

Verf. 8. *Verf. 8.* ἀπολιπεῖν. ἀπολειπεῖν (sic) Aug. Reg. E. quod ex illo, non ex ἀπολείπειν corruptum videri debet. Solet enim cum verbo συνέβη aoristum secundum infinitivi construere Polybius. — *Ibid.* βαρυνομένους. Temere βαρυνομένους ed. 1.

Cap.
XXXVI

C A P V T XXXVI

Verf. 1. *Verf. 1.* τοῦ κατορθοῦν ἐν πράγμασι. Sic correxit Casaub. τοῦτο κατορθοῦμεν πράγμασι dant libri nostri omnes, Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. τοῦτο κατορθοῦν μὲν πράγμασι ed. 1. τοῦ τε κατορθοῦν μὲν πράγμασι scribere iusserat Vrsin.

Vrsin. Poterat sufficere κατορθοῦν πράγμασι, absque ἐν, Vers. 1.
 quemadmodum dicit κατορθοῦν τῇ μάχῃ II. 70, 6.. At pari-
 ter cum præpos. ἐν construitur hoc verbum, ut κατορθοῦν
 ἐν πολλοῖς I. 37, 7. Quare, quoniam particula μὲν, quam
 insertam Vrsinus voluerat, (ex κατορθοῦμεν, quod dabant
 libri) nihil habebat quo referretur, lubentes tenuimus Casau-
 boni in hac parte emendationem, κατορθοῦν ἐν πράγμασι.
 Placet vero τοῦ τ ε pro τοῦτο. Sed in Aug, ab antiqua
 manu inductæ sunt duæ postremæ literæ vocis τοῦτο, &
 in ora diferte scribitur τοῦ κατορθοῦν μὲν.

Vers. 3. ὑπολαβόντας. Mendose ὑπολαβόντας ed. I. Vers. 3.
 Reg. F. G. Vefont.

Vers. 5. ἄλλως μὲν γὰρ ὑπέλαβον. Sic Casaub. ex con- Vers. 5.
 jectura. ἄλλως μὲν οὖν ὑπελ. ed. I. & Med. ἄλλως μὲν
 ὑπέλαβον Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. — Ibid. ἄλλως
 δὲ τηρεῖν. οὐκ ἔμαθον δὲ, διότι κάλλιστα &c. Et hoc per-
 specte Casaubonus. Ante eum, consentientibus codicibus,
 sic erat editum, ἄλλως δὲ τηρεῖν οὐκ ἔμαθον. διότι κάλλιστα
 &c. Vbi Vrsinus pro ἄλλως δὲ τηρεῖν scribendum putave-
 rat ὡς δὲ τηρεῖν. — Ibid. οἱ μάλιστα διαμένον-
 τες sagacissime idem Casaub. restituit, cum in corruptissi-
 mam scripturam οὐ κάλλιστα conjurassent libri omnes. Sic
 vicissim pro κάλλιστα est μάλιστα in ed. I. X. 40, 7.

Vers. 6. διότι κτῶνται μὲν edd. cum Reg. L. & ora Aug. Vers. 6.
 nescimus an Urb. & Med. Corrupte δ' ὅτι ἐκ τῶν τε μὲν Aug.
 in contextu, Reg. F. G. Vef. Tub.

Vers. 7. ὄστω verba, τυχόντες - ὑποτεταγμένων de- Vers. 7.
 sunt Reg. F. G. Vef. Tub. — Ibid. συμπίπτουσι. —
 „Forte συμμεταπίπτουσι.“ REISK. — Imo confiden-
 ter hoc rescriptum velimus. Nam μεταπίπτειν, non πίπτειν,
 est mutari, quæ notio hic desideratur; vide V. 49, 7.
 XXI. 5, 7. Et ipsum verbum συμμεταπίπτειν τινι, simul
 cum aliquo mutari, habemus IX. 23, 8. — Ibid. Καρ-
 χηδονίαις. Καρδονίαις ed. I. operarum errore.

CAPVT XXXVII.

Cap.
XXXVII.
Vers. 2.

Vers. 2. ἡ περὶ τὸν Ἀνδοβάλην ἀπόστασις. ἡ τῶν περὶ τὸν Ἀνδοβ. αὐτὴ κατὰ τὸν Ἀνδοβ. legendum Reiskius censuit; haud sane incommode. Conf. vers. 7. Sed ἡ περὶ τὸν Ἀνδοβ. ἀπόστασις dictum videri poterit pro ἡ τοῦ Ἀνδοβάλου ἀποστ. quemadmodum τὰ περὶ τὸν Ἀπκίου προτερήματα, I. 16, 1. pro τοῦ Ἀπκίου, & ἡ περὶ τὸν ἄνδρα μεγαλοψυχία, X. 40, 7. pro τοῦ ἀνδρός, quod est ibidem vers. 6. & id genus alia. Recte vero Ἀνδοβάλην h. l. Casaub. & seqq. cum Reg. E. Ἀνδομάλην ed. 1. & Tub. Sic & Aug. sed superscripta litera β super μ. Ἀνδομάχην Reg. F. G. Vefont. Vide notata ad cap. 35, 6. — *Ibid.* πρὸς τοὺς ἄλλους. τοὺς abest ed. 1. Aug. Reg. E. F. G. Vefont. Ex conjectura adjectum videtur a Casaubono. Ceterum de tota illa phrasi τὴν ἀλοτριότητα τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ πρὸς τοὺς ἄλλους στρατηγούς dubitationem movit REISKIUS, haud satis gravi quidem de causa, ut nobis videtur. — „Si bene habet vulgata, inquit, est enallage dictionis, pro τὴν ὑπάρχουσαν τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς πρὸς αὐτόν. Aut legendum: αὐτῷ (id est πρὸς αὐτόν) πρὸς (id est παρὰ) τῶν ἄλλων στρατηγῶν.“ —

Vers. 4. *Vers. 4.* παρεσκευασμένον recte Casaub. Vide ad VIII. 7, 2. παρασκευασμένον ed. 1. Aug. Reg. E. F. G. Vef.

Vers. 5. *Vers. 5.* Ἀσδρούβας δὴ. De permutatis inter se particulis δὲ & δὴ diximus ad I. 20, 9. I. 30, 12. III. 21, 7. — „For- san Ἀσδρούβας μὲν δὴ.“ REISK. — *Ibid.* τὰ κατὰ τὴν μάχην. Sic recte edd. τὰ abest Reg. F. G. Vef. Tub. In Aug. inter lineas superne adscriptum, a prima tamen utique manu. In Reg. E. sex desiderantur verba, quæ sunt inter ἀσφαλῶς & μάχην.

Vers. 6. *Vers. 6.* τὸν Λαίλιον recte Casaub. cum Reg. E. & sic ex conjectura, certissima sane, scribere jusserrat Vrsinus. Livius XXVII. 17. Iam enim *Es Lælius redierat ab Roma, sine quo nihil majoris rei motum volebat.* Confer Polyb. X. 19, 8. & c. 39, 4. Corrupte τὸν Αἰμίλιον ed. 1. Med.
τὸν

ὁν Ἀλλιον Reg. F. G. Vef. Tub. τὸν Ἄλλιον Aug. —
Ibid. κατὰ τὴν ὁδὸν. κατὰ τὴν ὁδὸν Reg. E.

Vers. 7. ἐκ τῆς παρεμβολῆς. Non e Punicis castris, ut *Vers.* 7,
 interpretatus erat Casaub. sed e suis castris: nam Punica
 ultra jam ante deseruerat cum suis, & separatim in mun-
 do loco castra metatus erat; vide X. 35, 7. & 38, 6.

Ibid. ἀπελογίσαντο περὶ τῆς προγεγενημένης σφίσεως
 ἰλίας πρὸς Καρχηδόνιους. Primum verbum correxit Ca-
 uobonus. ἀπελογήσαντο ed. 1. ἀπελογήσατο Aug.

eg. E. F. G. Vefont. ἀπελογίσατο Tub. De numero, quin
 plurali ponendum fuerit verbum, dubitatio esse nulla

est. De verbo ἀπολογίσασθαι, sæpius a librariis cum
 εὐλογίσασθαι commutato, diximus ad II. 12, 4. Videri qui-

dem prima specie queat, defendi hic posse ἀπελογήσαντο,
 ut sententia, excusabant amicitiam quam ante hoc tempus

in Poenis coluissent: sed ex eis quæ sequuntur, ὁμοίως δὲ
 ἢ τὰς χρείας καὶ τὴν ὅλην πίστιν ἐνεφάνιζον &c. denique

in universo argumento hujus orationis satis adparet, non
 excusare voluisse Indibilem pristinam suam in Poenos ami-

icitiam, sed declarare potius & multis documentis demon-

strare, (id vero est ἀπολογίεσθαι,) vere fuisse se olim fide-

in Poenorum amicum; quo nimirum intelligeret Scipio,
 inquit, quum gravibus de causis a Poenis ad partes Roma-

rum discederet, parem fidem Romanis eum præstiturum.

Vers. 10. τῆς εὐνοίας τῆς ἐπεικῶν, id est, τῆς εἰς ἐκεί- *Vers.* 10,
 νους. Conf. ad X. 17, 14. — *Ibid.* καλῶς ἐλπίδας. Πε-

ρὶ τὴν κακῶς ἐλπίδας ed. 1. cum Med.

CAPUT XXXVIII.

Cap.
XXXVIII.

Vers. 1. καὶ τοῖς ὑπ' ἐκείνων &c. Particula καὶ refer- *Vers.* 1.
 rit ad id quod sequitur, μάλιστα δέ. Recte vero ista ha-
 bent, nec erat cur sollicitarentur a κρισκίω, qui — „for-
 deleto καὶ, ait, legendum τοῖς μὲν ὑπ' ἐκείνων, aut ser-
 uato καὶ legendum καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπ' ἐκείνων, aut καὶ πᾶσι
 τοῖς ὑπ' ἐκείνων.“ — Nec opus videtur, ut post μάλιστα δὲ
 ἰώσκην cum eodem κρισκίω inferamus αὐτόν.

Vers.

Vers. 3.

Vers. 3. ἀνδομολογησάμενον recte Casaub. cum Aug. Reg. E. & Vrsin. ἀνδομολογησόμενον ed. 1. Reg. F. G. Vefont. — Ibid. διότι παρακλιουδοῦσι, intellexisse, cognovisse, scire se, quanta æquitate & clementia obsides tractet Scipio. Diximus de illo verbo ad I. 12, 7. Fatemur tamen, quænam ei hoc loco vis potissimum subjecta sit, non satis nobis liquere. — Ibid. προσκνησάντων αὐτὸν Casaub. cum Reg. E. αὐτῶν ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vefont. quod posset ex αὐτῷ corruptum videri, quemadmodum Vrsinus suspicatus erat, nisi & probatus codex Reg. E. αὐτὸν daret, & alibi constanter cum quarto casu constructum legeretur hoc verbum apud Polybium, ut X. 17, 8. XV. 19, 5. XVIII. 37, 10.

Ibid. ἐπισημήναντο. Sic corrigendum monuerant etiam Reiskius & Ernestus. Confer tamen notata ad IX. 9, 10. Cum vero in utramque partem, tam in bonam, quam in malam, usurpetur hoc verbum, Casaubonus verba ista εἰ μὲν παρόντας ἐπισημήναντο τὸ βῆθᾶν interpretatus est, omnibus qui aderant plausu & acclamatione dictum prosequentibus: quod bene fortasse habet, præsertim si de præsentibus Hispanis intelligas; (de quibus etiam Livius XXVII. 19. sed alia occasione, de qua Polybius deinde cap. 40. loquitur, multitudo Hispanorum, ait, Regem eum ingenti consensu adpellavit:) nam, Romanos quidem cum adplausu excepisse Regis nomen Scipioni inditum, non admodum est probabile; quamquam nil magnopere impedit, quin & his non displicuisse illam honoris significationem, a barbaris profectam, putemus. Nos vero, τοὺς παρόντας, quos Polybius dicit, Romanos cogitantes, medio quodam sensu accipiendum verbum putavimus, ut hoc dicat, notavisse illos sibi hoc verbum, observasse, non inobservatum prætermisisse; quemadmodum VI. 6, 4 sq. opponuntur inter se inobservatum prætermittere, & ἐπισημαίνεσθαι, id est, notare, observare; & X. 41, 6. pro synonymis usurpantur ἐπισημαίνεσθαι, observare, & συνεφιστάνευ τοὺς ἀναγινώσκοντας, attentos reddere lectores. At id si dicere voluerat

luerat Polybius, oportebat statim adjicere aliquid simile ei quod deinde cap. 40, 3. ait, nempe τὸν δὲ Πόπλιον ἀνεπιστάτως παρέδραμα τὸ βήθην, vel ὁ δὲ Πόπλιος οὐκ ἐπιστάς, aut aliquid simile; quale nunc quidem nihil comparet; nisi cum REISKIO statuas, pro eo quod sequitur ὁ δὲ Πόπλιος ἐντραπείς, addita negatione scripsisse fortasse Polybium ὁ δὲ Πόπλιος οὐκ ἐντραπείς, quod Reiskius conferens cum cap. 40, 3. sic interpretatus est: *nullo modo conturbatus; plane nullo signo prodens, ea oratione se motum, aut eam ad aures suas allapsam esse, vel in animum suum descendiisse.* Nos, ἐντραπείς vertentes *rubore suffusus*, Ernestum fumus secuti: cum qua tamen interpretatione pugnare videri potest id ipsum, quod cap. 40, 3. scriptor noster dicit, *nunc inobservatum illud verbum prætervolare passum esse Scipionem; nisi ibi non tam intelligas, quod non observaverit ipse, quam quod absque admonitione ad Hispanos facta præterire illud fuerit.* Casaubonus in alia omnia in ejusdem verbi interpretatione discessit: *Scipio*, ait, *eam appellationem averfatus;* tamquam ἐντραπείς, pro ἐντραπείς, legisset: sed ea quidem sententia nimis manifeste cum prædicto loco cap. 40, 3. pugnat. Ceterum familiaris Polybio notio verbi ἐντρέπεσθαι est *moveri dictis alicujus, cedere precibus.*

Ibid. θάρρῆν αὐτοὺς παρήγει. Sic editi, invitis nostris quidem mssis, Aug. Reg. E. F. G. & Vefont. qui in αὐτοῖς consentiunt, quod recipi utique debuerat. Sicut alii omnes scriptores, sic & Polybius cum tertio casu construit verbum παραινῆν, I. 81, 4. — *Ibid.* τούξασθαι. τεύξασθαι Reg. E. F. G. — *Ibid.* ἀπάντων τῶν Φιλάνθρωπων. Emendationem istam præiverunt nobis Vrsinus Reiskiusque, quam non videmus cur præcisè improbarit Scaliger, male (ajens) Vrsinus ἀπάντων. Imo vero sic loquitur Polybius: XII. 5, 3. πᾶσιν ἡμᾶς ἡμέψαντο τοῖς τιμίσις καὶ Φιλάνθρωποις. XII. 12, 5. τὴν τε πολιτείαν καὶ τὰ λοιπὰ Φιλάνθρωπα.

Verf. 6.

Verf. 6. ἐπὶ τὸν Ἀσδρούβαν. Hasdrubalem dicit, Hamilcaris filium, Hannibalis fratrem, ut satis adparet ex cap. 37, 5. non Gisconis filium, quem anno sequenti a Scipione prælio victum fugatumque narrat lib. XI. c. 20 sqq. Duos viros resque diversas confudit Appianus Histor. Hisp. c. 24 sq. & utramque cladem Hasdrubalem, Gisconis filium, passum perhibuit.

Verf. 7.

Verf. 7. ἐν τοῖς περὶ Κασταλῶνα τόποις, περὶ Βαίκυλα πόλιν, οὐ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. In Κασταλῶνα consentiunt libri; pariterque rursus omnes ἐγείσας τῷ Κασταλῶνι XI. 20, 5. ubi manifeste de eadem urbe agitur; de qua, præter alios, consule quæ congestit Hieron. Surieta ad Antonini Itinerar. p. 402 sq. edit. Wesseling. Apud Stephanum Byz. penacute scribitur Καστάλων, μεγίστη πόλις Ὠρητανίας. Lucas Holstenius vero, in Notis, pariter acuta voce Κασταλῶν expressit. Casulonem Latini vocant, atque etiam Ptolemæus, Romanorum usum in efferendis nominibus ubique præsius sequi amans. Ad Bætim fluvium sitam urbem, inter omnes constat. Casulonensem saltum in ejusdem rei, de qua nunc Polybius agit, descriptione commemoravit Livius XXVII. 20. Ejusdem montis, e quo descendit Bætis fluvius, & argenti metallorum, qui in eo sunt, Strabo meminit lib. III. p. 148. ubi mendosam scripturam Κασταῶνι & Κασταῶνος ex Polybio corrigendam perspecte Casaubonus vidit. περὶ Βαίκυλα πόλιν. Nomen hujus urbis partim jam a Casaubono, & paulo accuratius etiam a nobis restitutum est ex insstis, collato loco parallelo, quo ejusdem urbis meminit Polyb. XI. 20, 5. Nam ibi περὶ Βαίκυλα jam erat editum, consentientibus fere codicibus: hic vero Βάβυλα quidem erat in ed. 1. & Aug. Reg. F. G. Vefont. (permutatis literis β & κ, ut passim aliàs vidimus) sed Βάκυλα Reg. E. & Urb. quod proxime ad id, quod libro XI. legitur, accedit. Consentitque Stephanus Byz. qui disertè Βαίκυλα habet; ceterum in eo dissentire videri potest, quod πρὸς ταῖς Ἡρακλείας στήλαις sitam hanc urbem facit; in quo vel cum alia urbe, cui simile

simile nomen fuit, hanc confudisse censendus est, vel ex auctore quodam illa verba depromissæ, qui *ab Ibero fluvio, aut a citeriori Hispania, versus fretum Herculeum sitam Bæcula urbem* dixerat. Ad Livii auctoritatem timidius provoco, quia apud eum, ubi ejusdem urbis mentio fit; XXVII. 18 & 20. & XXVIII. 13. dissentiunt codices, quorum complures cum vett. edd. *Betulam* præferunt, sed tamen & ibi in *Bæculam* alii consentiunt. Quod vero apud Polybium h. l. Casaubonus *Βαίκυλαν* edidit, tanquam primæ declinationis nomen, sua id fecit auctoritate, & contra librorum omnium fidem, qui & hic & XI. 20, 5. in eam terminationem, quæ nomen plurale neutrius generis indicat, consentiunt: cum quo etiam convenit, quod vocabulum *πόλις* hoc loco adjecit Polybius, quod sere adjicere solet urbium nominibus paulo obscurioribus, quæ sunt pluralis numeri. Ceterum de eadem urbe confer, si lubet, quæ adnotavimus ad Appiani Histor. Hispan. cap. 24. ad p. 130. lin. 84. ubi, quam *Βαιτύκην* vocant Appiani codices, eandem hanc *Bæculam* esse existimavit Wesseling. ad Antonini Itiner. p. 411.

Ibid. ἀργυρείων. ἀργυρίων Reg. E. F. G.

Vers. 8. μετεστρατοπέδουσα recte edd. cum Aug. (putamus & Med. & Urb.) *κατεστρατοπέδ.* Reg. E. F. G. *Vers. 8. Tub. — Ibid. επίπεδον τόπου, ὄφρὺν προβεβλημένον.* Livius XXVII. 18. *Hasdrubal in tumultum copias recipit, plano campo in summo patentem.* Quinque verba, a *πλευρῶν* usque *τόπου*, desunt Reg. E. *προβεβλημένον* correxit Casaubonus; multo sane rectius, quam Scaliger, qui, *προβεβλημένην* tenens, *ἔχουσαν*, quod sequitur, in *ἔχοντα* mutatum voluit. — *Ibid.* Verbum *ἔμενε* necessario requisiverat sententia: conf. c. 39, 5:

CAPUT XXXIX:

Cap.
XXXIX.

Vers. 1. προσβάλλειν πρὸς τὴν ὄφρυν, conscendere in tumultum; ut X. 30, 5. III. 94, 1: &c. conf: ad III. 51, 6:

Verf. 2.

Verf. 2. παραγελθέν. Sic cum ed. i. dederunt Med. Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. Vnus Vrsinus παρακελευσθέν scribere iusserat, ex suo codice putamus, nam absque codice non videmus qui in eam conjecturam incidere potuerit, cum παρακελεύειν *cohortari* potius, quam *imperare* denotet. Dorvillius vero quid voluerit, non satis mihi liquet, qui, cum παρακελευσθέν esset editum, ad Chariton. p. 578 scribit: „male codex meus glossam παρακελευσθέν pro παραγελθέν habet.“

Ibid. ἐνψύχως. ἐκψύχως Reg. F. G. Tub. — *Ibid. τοὺς παρ' αὐτῶν*, scil. Καρχηδονίων, suos, nempe *Poenos*. Sic enim solet παρὰ cum genitivo casu uti. confer ad III. 9, 1. Et poterat τοὺς παρ' αὐτοῦ scribere; sed amat eodem modo pluralem numerum. Vide ad III. 76, 5. Nec aliud debuit Reg. E. in quo αὐτῶ ex αὐτῶν decurtatum est, ut X. 34. 1. & sæpius aliàs, neglecta lineola transversa, super ω ponenda.

Verf. 3.

Verf. 3. προσέβαλε. προσέβαλε Reg. E.

Verf. 4.

Verf. 4. παρήγειτε τὴν ἔφοδον. Poterat adjici verbum ποιῆσθαι, quemadmodum X. 49, 2. ποιῆσθαι παρήγειτε τὴν ἀναζυγὴν, & alia similia. Videtur tamen nec incommode abesse posse, ut παραγέλλειν τὴν ἔφοδον eadem ratione dictum sit, qua vernacula dicimus *commander l'attaque*, & id genus alia. Conf. ad cap. 41, 3.

Verf. 5.

Verf. 5. ἐγχειρεῖν αὐτοῖς cum Vrsino correxit Casaub. ἐγγ. αὐτοῦς ed. i. cum msstis. — *Ibid. διὸ παρὰ τὴν προσδ.* Sic Vrsinus ex ingenio corrigere iusserat: id ipsum vero recte dedit Reg. E. διότι παρὰ τὴν ed. i. Med. Aug. Reg. F. G. Vefont. διὸ καὶ παρὰ τὴν Casaub. sua auctoritate. — *Ibid. καθυστερεῖ* monente eodem Vrsino scripsit Casaubonus. καθυστερεῖ ed. i. Reg. E. F. G. &c.

Verf. 6.

Verf. 6. κατὰ κέρας ποιουμ. τὸν κινδ. Verba κατὰ κέρας, ad sententiam necessaria, desunt ed. i. Aug. Reg. F. G. Vef. Tub. Cum Vrsino adjecit Casaub. & habet ea Reg. E. Mox vero quatuor verba ἀσφαλῶς ἐπὶ τὴν ὄφρυν perperam prætermisit idem Reg. E. — *Ibid. προσάγοντες.*

προ-

προάγοντες, voluit Scaliger. Sed bene habet vulgata: *προάγειν* est *reſta ducere ad hoſtem, ſigna inferre, praelium committere*. Conf. XI, 1, 2. & Xenoph. Cyrop. I. 6, 43. & Suid. in *Προάγειν* ex ejuſdem Xenoph. lib. V. de Exped. Cyri.

Verf. 6.

Ibid. τούς μὲν αὐτῶν προσπίπτοντας. — „Forte προσπίπτοντες. Potest tamen vulgata ſervari & defendi, ſi pro ὑποπίπτοντας ὑπὸ τὰς χεῖρας accipitur.“ REISK. — Pariter Caſaubonus in ora Baſil. quaſiverat: *an προσπίπτοντες?* Nulla cauſa. Imo vero *προσπίπτοντας* tenendum, & conſueta notione intelligendum, *eos qui adgrediebantur Romanos cívium adſcendentes*; ab his diſtinguit illos, quos ſive *παρεμβάλλοντας* dicit ſive *παρεμβalόντας*, id eſt, *qui locum in acie etiamnum capiebant, vel qui in acie ſtabant*. Dubium videri poteſt, utrum debuerint librarii dare, *παρεμβάλλοντας*, an *παρεμβalόντας*: nam *παρεμβalόντας* ſcripſerunt omnes, ſicut eſt in ed. 1. cum duplici quidem λλ, ſed penacuta voce. Neque vero prætereundum, quod Scaliger utrumque participium in nominativo poſitum voluit, *προσπίπτοντες, & παρεμβάλλοντες* vel *παρεμβalόντες*.

Verf. 7. κατὰ τοὺς ἐξ ἀρχῆς διαλογιſμοὺς. Vide cap. *Verf.* 7. 37, 4 ſq.

Verf. 8. καρὰ τὸν Τάγον. „Forte πρὸς, ait REIS-*Verf.* 8. κινς, aut εἰς τὰ περὶ τὸν Τάγον.“ — Imo καρὰ, ut legitur Livius XXVII. 19. *praeter Tagum flumen ad Pyrenaeos tendit*. De frequenti praepoſitionum *περὶ* & *καρὰ* confuſione modo diximus ad cap. 35, 2. Praepoſitioni *περὶ* hic nullus eſſe poteſt locus, niſi ſtatueamus, ad verba *ὡς ἐπὶ τὰς Πυρῆνης ὑπερβολὰς* intercidiſſe participium aliquod, verbi cauſa *προάγων, τὴν κορείαν ποιούμενος*, aut in eam ſententiam aliud.

Verf. 9. τὴν τῶν ἄλλων ſτρατηγῶν ἐφοδον. Articulum *Verf.* 9. τὴν ex ingenio adjecit Caſaub. Ignorant eum prorfus ceteri codices cum ed. 1. Vnus Reg. G. habet τῶν ἄλλων ſτρατηγῶν τὴν ἐφοδον.

CAPVT XL.

Cap. XL.

- Verf. 1. *Verf. 1. καὶ πλείους.* Vnus Reg. E. prætermisit καί.
- Verf. 2. *Verf. 2. σφᾶς. σφᾶς h. l. non solum Aug. pro suo more, sed & Reg. E.*
- Verf. 3. *Verf. 3. τότε μὲν οὖν ἀνεπιστάτως αὐτὸν παρέδραμε τὸ ῥηθὲν. ἀνεπιστάτως, sine observatione, sine animadversione. Per se quidem dupliciter hoc accipi potest: sive quod ipse non observaverit, & animum non adverterit; sive quod nihil observationis, nihil admonitionis ad Hispanos adjecerit. conf. Fragm. Polyb. Grammat. num. XX. T. V. p. LXXX. & Adnot. ad X. 38, 3. Sed quod addit αὐτὸν παρέδραμε τὸ ῥηθὲν, & quod mox ait, τότε εἰς ἐπίστασιν ἤγαγε τὸ γιγνόμενον, docet, priori modo accipiendum, prius eum ad diddum illud non magnopere advertisse animum. Nunc vero, ait Polybius, quum omnes una voce Hispani Regem eum adpellarent, advertit ea res Scipionis animum, cogitationem aliquam curamque ea res illi injecit. De phrasi εἰς ἐπίστασιν ἄγει με τοῦτο diximus ad II. 56, 6. Adde IX. 22, 7. Perperam vero ed. 1. & scripti libri omnes αὐτῶν παρέδραμε, pro quo recte Casaub. αὐτὸν posuit. conf. VI. 6, 4. Ad verbum eadem dictione παρατρέχει με τοῦτα latino etiam sermone utimur, hoc me præterit.*
- Verf. 5. *Verf. 5. βασιλικὸς recte edd. & id ratio postulabat. Perperam βασιλικῶς codices nostri Aug. Reg. E. F. G. Ves. Tub. Quod discrimen est inter ἡγεμόνα & inter virum ἡγεμονικόν, inter ἄρχοντα & virum ἀρχικόν, & id genus alia, qualia plura habes apud Xenoph. in Memorab. Socr. lib. I. c. 1, 7. idem discrimen est inter βασιλέα & virum βασιλικόν. conf. V. 39, 6. & VIII. 12, 10. — Ibid. οὔτε ἐθέλειν εἶναι. Aut sic utique oportuit, aut οὐτ' εἶναι ἐθέλειν. Sed magis placet Casauboni illa ratio; & potuit facile intercidere verbum εἶναι, ex occasione terminationis εἶν, in quam exit verbum præcedens.*
- Verf. 6. *Verf. 6. ἤ correxit Casaub. cum Vrsino. ἤ ed. 1. Aug. Reg. E. ἤ Reg. F. G. &c. — Ibid. ὑποταττομένους. ὑποταττομένους Reg. E. ὑποταταγμένους voluit; sed, non solum.*

licitandam esse vulgatam, aliàs jam monuimus. Vide c. 36, Verf. 6.
4 & 7. — *Ibid.* ἐξ αὐτῶν restituiimus ex ed. 1. & msstis. ἐξ
αὐτῶν ed. Casaub. & sqq. — *Ibid.* ἐν δαυτῶ. ἐν αὐτῶ so-
lus Reg. E. nec male.

Verf. 7. πρὸς τοῖς. Mendose πρὸς τοὺς Aug. Reg. E. Verf. 7.
F. G. Vef. qui tamen iidem mox recte ἔργοις dant. — *Ibid.*
κάλιστα. Mendose μάλιστα, invitis quidem nostris msstis.
vide notata ad c. 36, 7. — *Ibid.* τῶν Φιλῶνου βωμῶν. Vi-
de ad III. 39, 2. — *Ibid.* Συρίας. *Affyriæ* nomen cum *Sy-
riæ* nomine frequenter permutarunt librarii, quibus ex sa-
cris scripturis familiare istud nomen erat. — *Ibid.* Cum
ἐν αὐτῶ ἐπεβάλλετο καὶ βουληθεῖη esset in edit. 1. pro καὶ in
ora ibidem scribitur εἰ, nempe ex editoris conjectura; nam
in καὶ βουληθεῖη non minus quam in ἐπεβάλλετο consen-
tiant codices. Nobis omnino utrobique optativus, quem
vocant, sive potentialis modus, cum particula ἐν, requiri
videbatur. Vocabulum τόποις, quod sequitur, perperam
deest codici Reg. E.

Verf. 8. οὐ μόνον rectè Casaub. cum Reg. E. F. G. Ve- Verf. 8.
font. οὐ μόνον ed. 1. Aug. — *Ibid.* Ἐξ *verf.* 9. ὑπερφρο-
νεῖν ἂν ἐποίησε. ὁ δὲ Πόπλιος &c. Sic correxit Casaubo-
nus. ὑπερφρονεῖν ἂν, ὁ ἐποίησε Πόπλιος, τοσοῦτον &c.
ed. 1. Med. Vefont. ὑπερφρ. ἂν ἐποίησε Πόπλιος. τοσοῦτον
&c. Aug. Reg. E. F. G. ὑπερφρ. ἂν ἐποίησε Πόπλιος δὲ
τοσοῦτον &c. scribere iusserat Vrsinus.

Verf. 9. ὥστε οὐ μείζον &c. Et hoc debetur Casau- Verf. 9.
bono, cui quidem hæctenus præverat Vrsinus, ut ὡς οὐ
μείζον scribere juberet, & deinde οὐ τολμήσειε. In ed. 1.
& in codicibus nostris erat ὅς οὐ μείζον, & deinde ante
τολμήσειε aberat negativa particula. — *Ibid.* τῆς περι-
βλέπτου. τῆς πε περιβλέπτου erat editum, consentienti-
bus msstis, excepto uno Reg. E. qui ignorat τε. Poterat
autem teneri ea particula, quam & restitutam Polybio
velimus. Nec enim satis causæ fuisse fatemur, cur aut codi-
cis illius auctoritati obtemperaremus, aut conjecturæ Reis-
kii, cui delenda visa erat particula τε, ut nata e proxima

- Verf. 9. syllaba *πε* in vocab. *περιβλέπτου*. — *Ibid.* Vocabulum *δυναστικής* nescimus unde depromserit editor Basileensis, a quo accepit Casaubonus & seqq. Deest omnibus nostris codicibus Aug. Reg. E. F. G. Vef. Tub. De Med. & Urb. nihil h. l. affirmare possumus. Sed utique aut id ipsum vocabulum aut aliud simile requirebatur.
- Verf. 11. *Verf.* 11. *Πυρηνάων* ed. Gron. & Ernest. cum Vrsino. Et eodem modo codex Aug. *Πυρρήναίων* ed. 1. 2. cum cett. codd.
- Verf. 12. *Verf.* 12. *τῆς ὕρας ἤδη συνακτούσης. τῆς ὕρας συναγούσης ἅπαντας* dixerat V. 24, 1. Sed æque commodum & Polybianum verbum *συνακτούσης*, quod sollicitari non debuit. Ad *ὕρας* intellige τοῦ ἀναχωρεῖν καὶ παραχειμαζέειν. — *Ibid.* εἰς *Ταρακῶνα* cum Vrsino correxit Casaub. Mendose εἰς *Ταρακῶνας* ed. 1. consentientibus msstis. conf. ad c. 34, 1. — *Ibid.* τὴν παραχειμασίαν. Post hoc Excerptum nihil amplius ex libro X. habet *Codex Reg. E.* Proxima Ecloga, quæ in illo sequitur, est ex lib. XI. c. 19. deinde vero ex lib. XI. c. 1 - 3. &c.

Cap. XLI.

C A P V T X L I.

- Verf. 1. *Verf.* 1. Οἱ μὲν Αἰτωλοὶ προσφάτως ἐπηρεζόμενοι &c. Pæne ad verbum hæc & reliqua hujus capituli & cap. seq. expressit Livius lib. XXVIII. 5. in rebus quidem anni ab V. C. 547. — *Ibid.* πάντα ἐξέκληττον. πάντες ed. 1. temere & invitis msstis. — *Ibid.* Πόπλιον. *P. Sulpicium Galum* dicit, ut ex Livio discimus. confer Adnot. ad IX. 42, 1.
- Verf. 2. *Verf.* 2. *Μαχανίδα* correxit Casaub. *Μαχανίδα* h. l. ed. 1. cum msstis. Erat autem *Machanidas*, Lacedæmoniorum tyrannus, a Philopœmene deinde anno sequenti prælio victus occisusque, ut docet lib. XI. c. 11 seqq.
- Verf. 3. *Verf.* 3. Βοιωτοὶ δὲ δεδιότες. δέ, cum perperam deesset editis & msstis, adjecimus, moniti etiam ab Vrsino, Gronovio & Reiskio. — *Ibid.* Φιλοπονῶτα non debuit sollicitari. Est ipsum Latinorum *operosissime, laboriosissime*. — *Ibid.* ἡξίουσαν τινὰ πρόνοιαν τῶν πολεμίων. πρόνοιαν τῶν πολεμίων

μῶν idem est ac *πρόνοια κατὰ τῶν πολεμίων*, *diligentia in providendo & occurrendo hostibus*. Sed necessario opus esse videtur adjecto verbo *ποιεῖσθαι*, quam & Reiskii videmus fuisse sententiam. Sane non ita commode dicitur ἦτουν τινὰ πρόνοιαν, absque *ποιεῖσθαι*, ut *παρήγειλε τὴν ἔφοδον* cap. 39, 4.

Verf. 3.

Verf. 4. *Σπερδιλιάδαν*. Sic h. l. primus edidit Gronov. cum esset *Σπερδιλιάδου*, consentientibus hoc uno loco msttis. conf. Adnot. ad II. 5, 6. *Pleuratum* fuisse filium Scerdilædi, docuimus ibidem ex Livio XXXI. 28.— *Ibid.* *Μαυδοῦς* scripsimus cum Vrb. & Stephano Byzant. *Μαίδους* ed. Casaub. cum Vrsino & Aug. *Μαέδους* ed. 1. Reg. F. G. Med. Vef. — *Ibid.* *οὐκίς* correxit Casaub.

Verf. 4.

Verf. 5. Pro *συγκλείειν & κωλύειν* Reiskius *συγκλείσειν & κωλύσειν* maluerat; sed consentiunt libri, quorum scriptura nihil magno opere incommodi habet.

Verf. 5.

Verf. 6. *Δουεῖ δέ μοι* ex conjectura edidit Casaub. Sic vero & prius fuerat in Vefont. sed mox in *δη* mutatum, in quod consentiunt ceteri. — *Ibid.* Vtique *κατὰ τὰς ψυχικὰς τε καὶ σωματικὰς* videtur legendum, quod & Casaubonus in versione latina expressit.

Verf. 6.

Verf. 7. *διάδηλα* perfecte correxit idem Casaub. *διάδηλα* Vrb. *διάδηλα* ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vef. Tub.— *Ibid.* *ἀλκήν*. Corrupte *ἀλμὴν* Reg. F. G. & Tubing. quod notandum propter rariorem aliàs confusionem literarum κ & μ , quam tamen confusionem non admodum mirabuntur ii, qui meminerint eamdem literam κ cum β frequentius permutatam. — *Ibid.* *ὑπὸ τοῦ Φιλίππου*. — „Forte ἐπι, in *Philippo*.“ REISK.— Nos quidem in vulgata adquietendum putavimus.

Verf. 7.

Verf. 8. *τὰς μὲν πρεσβείας ἀπέλυσε, πάσαις τὰ δυνατὰ ποιήσειν ἐπαγγελιάμενος· τῷ δὲ πολέμῳ πανταχόθεν ἐπέχεε*. Haud incommode sic emendatum esse corruptum vulgo locum, nemo putamus negabit: veritatem autem emendationis præstare nos quidem non ausimus. At *αἴς* quidem, quod est in ed. 1. & Med. post *πάσας*, & *αι*, quod ibidem

Verf. 8.

Verf. 8.

habet Vrb. (quod & debuerunt putamus illi qui ἀς scripserunt, literam I cum C confundentes, ut sæpius alibi) indicare utique videtur, pro vulgato πάσας alios codices πάσας olim prætulisse; quod cum intra lineas fuisset notatum, imperite in contextum receptum est. τὸ, ante τὰ δυνατὰ ποιῆσειν, non videmus qui ferri possit; nam ἐπαγγελιάμενος cum nudo infinitivo construitur, nec patitur adjectivum articulum. Ceterum quod si vel conjunctio καί, quam habent libri, aut etiam pronomen relativum αἷς, suo loco hic staret; intelligimus, non opus fuisse adjecta conjunctione δὲ ad τῷ πολέμῳ quod sequitur. Sed particula μὲν, quam agnoscunt omnes in τὰς μὲν γὰρ, necessario requirere in sequentibus particulam δὲ videbatur: & illa quidem, quæ initio cap. seq. post προσπεσόντος legitur, nimis remota videtur, quam ut post interjecta verba προσδοκῶν πῆ &c. ad illam μὲν referri possit. Rursus vero, in verbis istis καὶ τοῖς quid lateat, quærendum putavimus: ac fuit quum καιροῖς in eis latere suspicaremur, quamquam id ipsum etiam sic mendosum foret. Sed si hariolari liceret, conjiceremus quidem, πρὸς τοὺς καιροὺς, aut ἐκ τῶν καιρῶν, fortasse etiam σὺν καιροῖς scripsisse Polybium, ea sententia quam Livius his verbis expressit: *Legationes dimittit, pollicitus, prout tempus ac res se daret, omnibus laturum se auxilium.* Et plane sic lubentes apud Polybium legeremus: τὰς μὲν γὰρ πρεσβείας ἀπέλυσε, πᾶσι σὺν τοῖς καιροῖς (vel πᾶσιν ἐκ τῶν καιρῶν) τὰ δυνατὰ ποιῆσειν ἐπαγγελιάμενος: τῷ δὲ πολέμῳ &c. Nam, verum ut fateamur, πάσας haud inulto magis, quam πάσας placeat; & dativum casum, qui hoc loco requirebatur, non tam ab ἐπαγγελιάμενος, quam a verbo ποιῆσειν, pendere debere putemus. Iam vero non *legationibus* laturum se auxilium pollicitus est, sed *faciis* qui illas miserant: itaque πᾶσιν intelligeremus quidem τοῖς συμμάχοις, ad ἐπαγγελιάμενος vero facile subintelligitur αὐταῖς, scil. τῶν πρεσβείαις. Ceterum, quidlibet statueris, haud dubia fuerit

Poly-

Polybii sententia; de verbis nimis prolixè fortasse discutavimus.

Ibid. πρὸς τίνα. πρὸς τίνας malimus.

CAPVT XLII.

Cap. XLII.

Vers. 1. προσπεσόντος recte Casaub. cum Vrsino, Men. Vers. 1.
 lose προσπεσόντας ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* προσορμή-
 ταντας ex ingenio edidit idem Casaubonus; non male,
 ἄς ναῦς intelligendo: sed nil opus erat, ut loco move-
 ret consentientem codicum scripturam προσορμήσαν-
 τας. Probum verbum & convenientissimum huic loco
 προσορμεῖν, quod & diserte Pollux agnoscit l. 122. — *Ibid.*
 ἢ Πεπαρήθω recte Casaub. cum Reg. F. G. Vef. Tub. &
 Vrsin. Mendose Πεπαροῖθω ed. 1. Πειρίθω Vrb. Πει-
 ῖθω Aug. sed superfler. Πεπαρήθω eadem manu. Conf.
 vers. 7. & interpretes Livii XXVIII. 5, 10. De Perintho,
 Thraciæ urbe, nullo modo cogitari hic debet. Adde cap.
 13, 7. — *Ibid.* κατασχημένοι. καὶ κατασχ. ed. 1. cum
 msstis. Otiolam & importunam particulam delevit Ca-
 saub. cum Scaligero. — *Ibid.* παραφυλάξοντας eidem Ca-
 saubono debetur. παραφυλάξαντας ed. 1. cum msstis.

Vers. 2. In Πολυφόντων consentiunt libri Polybiani, Vers. 2.
 nec dissentit Livius: quo minus opus fuit, ut id nomen
 oblicitaret Reiskius, Πολυφόντων suspicans. — *Ibid.*
 Αγγριάνας. Hinc Livium emendarunt viri docti, cum apud
 eum Aenianes vulgo legeretur.

Vers. 3. εἰς Σκότουςαν. Sic Aug. Reg. F. G. Vef. putamus Vers. 3.
 & Vrb. εἰς Σκετούσαν Vrsin. Imperite εἰσκόπτουσαν
 ed. 1. Sed mox recte Σκοτούσης & Σκοτούση eadem ed.
 consentientibus msstis. Stephanum Byzantinum secu-
 tus est Casaubonus, duplex σσ & nunc & deinde ponens:
 sed vide Holstenium ad Steph. h. v. & ad voc. Μελίτουσα.

Vers. 4. καταπεπλευμένοι recte Casaub. cum Vrb. Aug. Vers. 4.
 & Vrsino. Mendose κατεπλευμένοι ed. 1. Reg. F. G. Vef. —
Ibid. εἰς Ἡράκλειαν. Heracleam Trachiniam dicit, ad
 Asiaticum sinum. — *Ibid.* καταταχῆσαι Casaub. cum
 Vrb.

Verf. 4. Vrb. Aug. & Vrsin. κατασχῆσαι ed. I. Med. Reg. F. Vē font. κατασχῆται Reg. G. Frequenter in illo verbo errant librarii.

Ibid. καὶ πτοῆσαι διασύρας. Sic Casaub. cum Vrb. & Vrsino. Et in διασύρας quidem consentient omnes; pro πτοῆσαι vero editio I. cum ceteris mssis ποιῆσαι dat, quod præferens Reiskius, in διασύρας ait sese hærerere, & quæsitivum „*πῶς ποιῆσαι διασπαρῆναι τὴν σύνοδον?*“ — At verbum διασύρειν non satis videmus cur suspectum nobis esse debeat, cum sit ipsum Latinorum *distrahere*, id est, *dirimere*, & *disfricare*, quod peraptum videri debet huic loco. ποιῆσαι vero non convenit, & facilius ex πτοῆσαι in ποιῆσαι aberrasse censendi sunt librarii, quam vice versa. At in verbis πτοῆσαι διασύρας terminationes utique perperam inter se commutatæ sunt; nec enim prius *dirimere*, deinde *terre* voluit, sed *terrendo dirimere*. Itaque in ea perferentia, πτοῆσαι διασύραι legendum. Et eo prior fuit lapsus librariorum, quod, præterquam quod & frequentissime aliàs confundere terminationes AI & AC consueverunt, nunc præcedenti verbo καταταχῆσαι conjungendum infinitivum καὶ πτοῆσαι putarunt.

Verf. 5. *Verf. 5.* περὶ τὸν Αἰνιᾶνα κόλπον. Cum vulgo Αἰνεῖον κόλπον legeretur consentientibus libris, monuit ad hunc locum PALMERIUS: „Lege τῶν Αἰνειᾶνων, vel, ut Livius legisse videtur, Αἰνειᾶνον κόλπον. Sinus ille maris olim Μηλιεύς, & Μαλιακός, & Λαμιακός a Meliensibus populis & urbe Lamia vocabatur; sed tempore Polybii, cum prævaluissent Aenianes, Αἰνεῖανος, non Αἰνεῖας, vocabatur.“ — Adde quæ ad Livii lib. XXVII. 5, 15. Glareanus & Io. Frid. Gronovius monuerunt. Stephanus nomine possessivo Αἰνιᾶκὸν κόλπον dici ait: sed cum apud eundem, quemadmodum & apud alios scriptores, gentile nomen sit ὁ Αἰνειᾶν, Io. Frid. Gronovius Αἰνιᾶνα apud Polybium legendum censuit. Quandoquidem vero Livius *in sinu Aenianum* scripsit, licebit etiam suspicari, pari ratione περὶ τὸν Αἰνειᾶνων κόλπον scriptum invenisse eum apud Poly-

Polybium; sed id quidem minus bene convenire videtur cum eo quod additur *περὶ τῶν κατοικούντων*.

Verf. 6. μετὰ δὲ τῶν εὐζώνων καὶ τῆς βασιλικῆς Ἰλησ. Verf. 6.

De vocab. Ἰλη, in quod nunc consentiunt omnes, confer quæ dicta sunt ad cap. 21, 4. Livius, omiffis τοῖς εὐζώνοις, aut his cum Ἰλη βασιλικῇ communi nomine comprehensif, ait, *cum cohorte regia Demetriadem sese recipit*. — *Ibid.* τὰς τῶν ἐπιναντ. ἐπιβολάς. Articulum τὰς, qui aberat ab ed. 1. & msstis, adjecit Casaub. cum Vrsino.

Verf. 7. Πεπαρηθίους recte edd. cum Reg. F. G. Verf. 7.
putamus & Med. & Tub. Παρηθίους Vrb. truncato nomine. Περιουθίους Aug. in contextu, sed Πεπαρηθίους inter lineas eadem manu. Temere Περιουθίους ora ed. 1. conf. ad verf. 1. — *Ibid.* Εὐβολίας. Εὐσεβείας Reg. F. G. Εὐσεβόας Vef.

Verf. 8. διὰ τῶν πυρῶν. πυρσοί, i. q. Φρυκτοί, *faces* Verf. 8.
e tæda; de quibus bene multa collegit Henr. Stephanus in Thef. ad utrumque horum vocabulorum. Suidas: Πυρσοί λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, Φρυκτωρία.

Ibid. ἐπὶ τὸ Τίσαιον. Consentiant libri omnes Polybiani, & meliores Liviani, XXVIII. 5, 17. Cum Polybianis codicibus facit Suidas in ΠεριΦασίς, ubi Polybii hæc verba citavit. Τισαίην ἄκρην vocat Apollonius Rhod. Argonaut. I. 568. ubi Scholiastes, Τίσαιον, ait, ἀπρωτήριον Θεσσαλίης: & ex Apollonio Τισαίαν Dianam celebravit Valerius Flaccus, II. 7. Quo minus audiendus est Palmerius, Κισσαῖον legere suadens. Restituendum vero nomen illud Appiano in Hist. Mithridat. c. 35. ubi pro corrupto vocabulo τὸ Τίδαιον, quod ibi omnes habent, haud dubie τὸ Τίσαιον scribendum fuerit; quod nos tunc præterierat, cum in Appiano edendo essemus occupati. — *Ibid.* In περιΦάσεις consentiunt omnes, nec opus est ut in περιΦαύσεις mutetur, quod voluit Scaliger.

CAPVT XLIII.

Cap. XLIII.

Verf. 1. πυρσείας hic & deinde correxit Casaubonus Verf. 1.
cum Scaligero. Et sic jam Henr. Stephanus in Thef. ex
Poly-

- Verf. 1.** Polybio citaverat: recte, est enim a verbo *πυρσεύω*, *sublati facibus significo*. Habet vero & Aug. *πυρσεύας*, cap. 44, 9. conf. & cap. 45, 1. De *Πυρσεύαις* confule qui commentatus est Casaubonus in Epistola ad Ioh. a Witten data, epist. 1065. edit. Almelov. — *Ibid.* *μεγίστας δὲ* debetur Casaubono: δὲ ed. 1. cum msstis, quod & ex γε corruptum videri possit. Prorsus abjectam particulam voluit Scaliger. — *Ibid.* *ἀνεργάστου. cum non satis elaboratum, non satis perfectum esset.* conf. c. 45, 6.
- Verf. 2.** *Verf. 2.* "Ὅτι μὲν οὖν. Deerat οὖν editis & Reg. F. G. Vef. putamus & Tub. Adjecimus cum Aug. & Med. — *Ibid.* *τῶν δὲ πρὸς τοῦτο συναγωνισμάτων.* — „Forte πρὸς τοῦτον, scil. τὸν κερδόν.“ REISKIUS. — Si verum est τοῦτο intelligetur τὸ μέρος.
- Verf. 3.** *Verf. 3.* *μέλει.* Perperam *μέλει* ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vef. forsan & alii, ut passim aliàs.
- Verf. 6.** *Verf. 6.* *ἔδει* recte edidit Casaub. ex ora ed. 1. in contextum recipiens. *ἤδη* ed. 1. in contextu, & consentientibus msstis.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* Nil magnopere incommodi habet ὅτι μὲν οὖν, & ferri posse videtur. REISKIUS, *οἶον* scribere jubens: „Sententia, inquit, hæc est: *ut in re, de qua agitur, fieri poterat, ut per faces significaretur, classẽ e. c. ad Oreum, aut ad Peparctium, aut ad Chalcidem appulisse.* Apparet, οἶον in tam brevi intervallo non sine causa, neque vitiose, esse bis positum, quamquam utroque loco *exempti causa* significat.“ — *Ibid.* *Ὠρεόν*, monente Vrsino, correxit Casaub. Conf. Liv. XXVII. 5-7. *ἀρχῶν* ed. 1. cum codicibus omnibus. — *Ibid.* *συνθεμένοις* recte idem Casaubonus. *συνθεμένοις* ed. 1. cum msstis.
- Verf. 9.** *Verf. 9.* *τὰ τοιαῦτα.* Cum non satis bene cohærere hæc viderentur cum præcedentibus, adjiciendam conjunctivam particulam censuit Reiskius, v. c. *τὰ δὲ τοιαῦτα.* Nos consecutioni orationis satis consultum fore putavimus, si præcedentia verba, inde a *μάλιστα* δὲ, *parentheseos signis* includerentur.

CAPVT XLIV.

Cap. XLIV.
Verf. I.

rf. I. Αἰνείας δὲ -- ὃ τὰ περὶ τῶν Στρατηγικῶν ὑπο-
α συντεταγμένος. Est *Aeneas* ille, *Tacticus* vulgo
natus, de cuius *Commentariis Bellicis* restat locus
i inscribitur *Περὶ τοῦ Πῶς χρὴ πολιορκούμενον ἀντέ-*
juem una cum Polybio edidit Casaubonus. De hoc
uidas scribat: *Αἰνείας. οὗτος ἔγραψε περὶ πυρσῶν*
Πολύβιος, καὶ περὶ στρατηγμάτων ὑπόμνημα; mo-
t viri docti, (Küsterus ad Suidam, & Fabricius in
ræc. T. II. p. 765.) ex Polybio *περὶ Στρατηγικῶν*
rigendum, præsertim cum & Aelianus, initio Ta-
m, *στρατηγικὰ βιβλία* hujus *Aeneæ* commemoret.
ro, sicut nihil utique in Polybio ex Suida hic muta-
pinus, sic illud notari velimus, parum differre quoad
iam titulum eum, quem Suidas dicit, *περὶ Στρα-*
των, ab eo quem libri Polybiani præferunt, *περὶ*
γικῶν. Est enim *Στρατήγημα* *quidquid ad officium*
imperatoris; quare & idem Suidas non solum *σό-*
interpretatur, sed & *ἡ τοῦ στρατηγοῦ ἡγεμονία*. Lo-
Πυρσείας in ea parte *Commentariorum Aeneæ*
quæ ad nostram ætatem non pervenit.

i. τὰ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν. Cum τοῦ κατὰ τὴν ἐπί-
algo darent omnes, monuit REISKIUS: „τοῦ se-
oco malim τὸ legi. τὸ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν est idem
; τὸ κατ' ἐπίνοιαν, vel brevius ἐς τὴν ἐπίνοιαν, ut
a fit: *Aeneam ab eo, quod oporteret, multum ad-*
relictum mansisse, quoad inventionem; hoc
multa non deprehendisse eorum, quæ inveniri ἔδ ex-
i ab eo, aut ab alio quoquam, debuissent aut po-
.“ — Non damnamus quidem τὸ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν,
m ei dictioni, si ita scripsit Polybius, subjectam
am putemus. Stylo vero Polybiano convenientius
s τὰ scribere, præsertim quum frequenter a li-
nostris perperam commutatas inter se vocalem *ω*
thongum *ου* sciamus; de cuius permutationis ori-
simus ad I. 75, 5. T. V. p. 324. cuius ejusdem con-
susionis

Verf. 1. fusionis exempla, cum aliàs sæpe multa, tum hoc libro X. vidimus c. 14, 15. c. 18, 13. &c. ἡ ἐπίνοια sc. αὐτοῦ, est inventum Aeneæ, ratio ab eo excogitata. cf. c. 45, 2 & 46, 10. τὸ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν vero, ex usu Polybii, idem valet ac τὰ τῆς ἐπινοίας, id est, ipsa ἡ ἐπίνοια, ἴψῳκ in-ventum, ipsa ratio, Ἔ quæ ad illam pertinent. Confer Le-xic. Polyb. in κατὰ.

Ibid. ἀπελείφθη recte Casaub. cum Scaligero. ἀπε-
λήφθη ed. 1. cum msstis, nimis frequenti errore.

Verf. 2. *Verf. 2.* δῆν τοὺς μέλλοντας. δῆν abesse, ait Gronov. (in Notis msstis) a msto, Leidensi putamus. Agnoscunt id verbum omnes nostri codices cum editis. — *Ibid.* κα-
τασκευάσαι recte edd. κατασκευάσας Aug. Reg. F. G. Vel.

Verf. 3. *Ibid.* Ἔ *Verf. 3.* Septem verba, κήχεως. εἶτα -- κα-
τὰ πλάτος defunt Reg. F. G. Vel. Tub. — *Ibid.* παρα-
σκευάσαι recte edd. παρεσκευάσας Aug. ut paulo ante κατε-
σκευάσας. — *Ibid.* Φελλούς correxit Casaub. cum Scalig.
Φελοῦς & nunc & deinde constanter ed. 1. cum omnibus
msstis. — *Ibid.* ἐνδεεῖς eidem debetur Casaubono, cui
rursus quidem præiverat Scaliger. ἐνδεές uno consensu
dant mssti cum editis.

Ibid. Post ἐμπεπηγέναι delendum comma, invitis no-
bis ibi servatum. Cum abessent ab ed. 1. & libris omnibus
tria verba, quæ uncis inclusa adjecimus, Casaubonus sic
edidit: ἐν δὲ τούτοις μέσοις ἐμπεπηγέναι, εἰς ἴσα μέρη τρι-
δάκτυλα . . . κατ' ἕκαστον δὲ μέρος &c. interpositis qua-
tuor punctis, quibus lacuna indicaretur. Ad hunc locum
autem in ora Basil. hæc adnotavit idem CASAVBONUS:
„Deest hic aliquid. Nam quid vult infigi istis suberibus?
Hic quidem non dicit: sed res ipsa declarat; & mox βακτηρίας
vocat. [vide verf. 7.] Quare legitimus ἐμπεπηγέναι βακτη-
ρίας διηρημένας εἰς ἴσα μέρη τριδάκτυλα. βακτηρία debet
distincta esse per intervalla τριδάκτυλα, & in singulis in-
tervallis habere inscriptum aliquid eorum quæ usus belli
postulat. Debet vero in medium suber infigi, & in eo
recta stare. Quare esse debet suber tantæ magnitudinis ut
id

at sustinere. Tum ita juncta, suber & baculus, in
ua plenum imponentur. Dein laxabitur canalis in
se, ut aqua fluat. Fiet autem, ut aqua descendente
lat & ἡ βακτηρία cum suo subere. Quod si omnia
utroque vase æqualia, & in utroque αὐλίσκος par,
eadem altitudine extabit & latebit in utroque va-
baculus.“ — REISKIUS, in constituendis verbis
ultum a Casaubono discedens, monuit, signa de-
ion ibi, ubi Casaubonus posuit, fuisse ponenda, sed
ἰκεπηγέναι, ibi enim verba nonnulla deesse; (quod
perspecte etiam Casaubonus vidit, quemadmodum
Adnotatione, modo adlata, adparet.). Deesse au-
iskius ait hac verba, ξύλα aut ξυλήφια κατατετμη-
vel βακτηρίας κατατετμημένας. Nobis præferenda
Casauboni ratio. De ipsa autem re mire a lucida
, quam idem Casaub. ipsis pæne Polybii verbis ex-
discedit Reiskius, ut monebitur ad vers. 11.

Vers. 3.

f. 5. πεζοὶ βαρεῖς correxit Casaub. cum Vrfino. πε. Vers. 5.
εἰς ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* εἶτα, πλοῖα. Et.
: ab Vrfino accepit Casaub.

f. 6. καὶ κατὰ τὸ. καὶ ex ingenio adjecit Casaub. Vers. 6.
uenter sane prætermittam illam particulam errore
rum vidimus ante præpositionem κατὰ. — *Ibid.*
ε ἄν. μέχρι ἄν ed. 1. cum Aug. Reg. F. G. Ves.
le. — *Ibid.* ἐν πάσαις γραφαῖς ταῖς χώραις. Per-
ἐν πάσῃ γραφῇ ed. 1. cum msstis omnibus. Haud
erroris origo, quem correxit Casaub. cum Vrfino.

f. 7. τρησαί, perforare. Sic scribendum perspecte Vers. 7.
m viderat Scaliger. — *Ibid.* πληρώσαντας correxit
cum Scaligero. πληρώσαντες voluerat Vrfinus,
ε πληρώσαντες ὕδατες ed. 1. cum msstis.

f. 8. ὁμοίων. ὁμοίως ed. 1. invitis nostris msstis, & Vers. 8.
nte etiam Vrfino.

f. 9. τὰ προειρημένα. Perperam carent τὰ Reg. F, Vers. 9.
— *Ibid.* χειρισμόν. χωρισμόν Reg. G. conf. ad
, 5. — *Ibid.* ἰσοταχῆ. Perperam ἰσοτυχῆ Suid. in
hii *Histor. T. VI.* X x Xai-

Verf. 9. Χειρισμός. — *Ibid.* κομίσαντας cum Vrsino correxit Casaub. κομίσοντας ed. 1. cum mssstis.

- Ibid.* ἐφ' ἐκότερον θῆναι τῶν ἀγείων. — „Vterque speculator suo vase imponet suam βακτηρίαν.“ CASAVB. in ora Basil. Ista si vera est scriptura, in quam quidem msssti nostri cum editis consentiunt, erit ad κομίσαντας intelligendus accusativus τὰ ἀγεία, tum vero ad ἐφ' ἐκότερον θῆναι τῶν ἀγείων rursus intelligendus erit alius accusativus, scilicet τοὺς Φελλοὺς, ἔχοντας τὰς βακτηρίας, quod duriusculum utique videri possit. Vrsinus *delere* iussit prepositionem ἐφ', ut ἐκότερον τῶν ἀγείων a verbo θῆναι regatur. Commodissima foret Reiskii conjectura, ἐφ' ἐκότερου (scil. τόπου) ἐκότερον θῆναι τῶν ἀγείων, nisi sic ter intra duas lineas idem vocabulum repeteretur, ἐκότερου, ἐκότερου, ἐκότερον. Nobis videtur, ante ἐφ' ἐκότερον θῆναι τῶν ἀγείων intercidisse τοὺς Φελλοὺς aut alia quædam in eam sententiam verba; quæ si adessent, facile ad κομίσαντας intelligeretur τὰ ἀγεία, & commode procederet oratio.

Verf. 10. *Versf.* 10. ἔτα, πρὸ πάντων, ἂν ἐμπέση τι. Manuscriptorum codicum scripturam, quam in Scholio sub contextu exhibuimus, denuo nobis recognoscentibus, ne nunc quidem commodior conjectura occurrit. Reiskius, non cogitans, unius Casauboni ingenio deberi vulgatam scripturam, per tmesin esse dictum ait πρὸς ὃ ἂν ἐμπέση τι, pro ὃ τι ἂν ἐμπέση. Eamdem tamen emendationem, ὃ ἂν, pro πᾶν, in ora libri Scaligerani, ab ipsius (ut videtur) Scaligeri manu jam videmus adnotatam. — *Ibid.* μένειν, *expressitare*; — „priusquam scil. finat aquam e situla sua effluere.“ REISK. — *Ibid.* ἀντάρωσιν cum Scalig. correxit Casaub. Mendose ἀντέρωσιν ed. 1. cum mssstis.

Ibid. κατὰ τὸ χεῖλος τοῦ τεύχους. Sic recte edd. & consentit Aug. p. mus & alii. Sed τὸ τεύχος pro τὸ χεῖλος corrupte dant F. G. Vef. Tub. quæ vocabula jam aliàs permutata inter se vidimus, VIII. 35, 5. Mire vero, ut jam paule ante monuimus, hæc interpretatur REISKIUS: — „Hic,

„Hic, & paulo post, χεῖλος τοῦ τεύχους (ait) non significat id, quod ex vulgari horum verborum usurpatione significare videtur, *labrum vasis*; sed *summam superficiem aquæ, quæ est in testa*: & dictio, id, quod tu vis, eorum quæ scripta sunt in baculo, venit ad *superficiem aquæ*, est inversa, ideoque durior & obscurior. Planius & dilucidius dixisset sic: Superficies aquæ, sensim effluentis, devenit tandem, sensim descendendo, ad illam partem baculi, in aqua stantis, in qua parte scriptum est illud vocabulum, quod tu significare tuis amicis vis. Non enim baculus descendebat in aqua, sed stabat immobilis in ea: aqua autem & suber ad longitudinem baculi paulatim descendebat. Vnde apparet, paulo ante pro καὶ legendum esse κατά. καταβαίνοντος τοῦ Φελλοῦ κατὰ τῆς βακτηρίας significat *subere propter baculum* (seu ad longitudinem baculi) *descendente*.“ — Immo vero, *baculos infigendos esse suberibus*, satis discrete dixerat Polybius vers. 3. & *effluente aqua, una cum suberibus descendere baculos*, docet vers. 8. Denique, ex Reiskii ratione, ut multa alia taceamus incommoda, oportebat *pellucida* statuere vasa; quod de testaceis nemo dixerit. Lege, quæ Casauboni verbis notavimus ad vers. 3. immo ipsum Polybium lege, & omnia plana videbis; nobis quidem videntur, ut prorsus nesciamus, quem nodum in scirpo vir ceteroquin perspicacissimus quæsierit.

Vers. 12. ἐπιλαβεῖν τῶν αὐλίσκων, *sistere canaliculos*. Vers. 123
Immo τὸν αὐλίσκον scribe, ut perfecte Scaliger monuit. ἐπιλαβέσθαι, in medio genere, cum genitivo casu construitur. ἐπιλαβεῖν, cum accusativo. Et significat ἐπιλαβεῖν τὸν αὐλίσκον, *inhibere fistulam, sistere aquæ cursum; obturare, claudere canaliculum*. Sic αὐτὸς ἐπιλαβε τὸ ὕδωρ, tu vero *siste aquam fluentem*, sæpius apud Demosthenem. Et τὴν βίνα ἐπιλαβεῖν, apud Aristoph. & τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, apud Galenum, *obstruere nares*. ἐπιλαβεῖν τὸν αὐλὸν, *obturare tibiam*, apud Aristotelem. Quæ omnia Henr. Stephanus in Thesauro collegit exem-

Vest. 19. *pla.* Et hoc loco apud Polybium, cum de altero solum ex observationibus agatur, singularis potius, quam pluralis numerus, requirebatur.

Ibid. *ἢ κατὰ τὸ χεῖλος ἐστὶ.* In χεῖλος nunc cum ceteris consentit Reg. F. putamus & Tub. sed rursus τῶχος habent Reg. G. & Vefont. Conf. ad vers. præced.

Vest. 19. *Vers. 13.* *ἔσται δὲ ταῦτό τῃ δηλούμενῃ.* Temere hoc loco partim Casauboni voluntati, partim Reiskii, sumus obsecuti. ταῦτό, quod a Casaubono erat editum, tenuimus: quo posito, non improbabilius sane κεισκις pro τῶν δηλούμενων, quod dabant libri omnes, τῃ δηλούμενῃ legi voluerat, quod sic interpretatus est: „id literarum, quod speculator secundus, cui significatur (quem Polybius h. l. τοῦς δέτερος appellat) in suo vase a summa aqua attingi videbit & allui, id erit illud ipsum, quod speculator primus, a quo signum ad alterum venit, ei significare voluerat.“ — At quandoquidem non ταῦτό, sed τοῦτο cum ed. i. dant scripti libri omnes, Urb. Aug. Med. Reg. F. G. Vef. Tub. & Leidensis; magis fuerit in promptu, ut τῶν δηλούμενων ex τὸ δηλούμενον corruptum statuamus, in quem errorem sequens vox πάντων inducere librarios potuit. Atque ita rescriptum quidem velimus: *ἔσται δὲ τοῦτο τὸ δηλούμενον*, id est, *erit autem hoc, id quod significatur, vel id quod significatum alter voluerit.* Eandem rationem emendandi hujus loci a Scaligero jam propositam videmus; qui primum quidem pro τοῦτο in ora sui libri illud ipsum ταῦτό, quod ab eo accepisse Casaubonus videtur, notaverat; sed deinde, eo oblitterato, τὸ δηλούμενον pro τῶν δηλούμενων adscripsit. Significantius quodammodo expressa sententia sic foret: *ἔσται δὲ τοῦτο αὐτὸ τὸ δηλούμενον*, vel *ἔσται δὲ (nempe τοῦτο) αὐτὸ τὸ δηλούμενον, erit autem hoc, ipsum illud quod significatum alter voluerit.* Sed & satis est id quod diximus, quo & vestigia scripturæ proxime ducunt.

Ibid. πάντων ἐκ τοῦ ἀχέου παρ' ἀμφοτέρους κινουμένων. ἀμφοτέρους recte Casaub. cum Vrsino ex msstis restituit,

restituit, quibus invitis ἀμφοτέρους fuerat in ed. 1. Sed Verf. 13.
 cum in ἴσου τάχους, absque præpositione, cum eadem ed.
 1. consentiant libri omnes, commodius fortasse videri de-
 æbit, cum Scaligero ἴσοταχῶς corrigere, quam cum
 Casaubono præpositionem δι' adjicere. Adjectivo nomine
 ἴσοταχῆς paullo ante (verf. 9.) usum Polybium vidimus,
 inde iusta analogia adverbium ἴσοταχῶς deducitur, quod
 ipud Strabonem etiam legi H. Stéphanus monuit. Ter-
 minationum vero οῦς & ῶς, perperam inter se permutata-
 tum a librariis, passim exempla vidimus; I, 19, 11. VI, 3,
 1. IX, 16, 1. &c. Conf. ad I, 19, 1. Porro vocabula com-
 posita, quæ quidem rarioris sunt usus, haud mirum est, si
 a librariis nonnumquam in duas voces resoluta corrup-
 untur. Sic, verbi causa, ἰσοῦνῆ VIII, 6, 4. in εἰς ὑνῆ &
 εἰς ὑφει corruptum vidimus.

CAPUT XLV.

Cap. XLV.

Verf. 1. τῆς διὰ τῶν συνδημάτων κυρσείας ἐξηλαχέναι Verf. 1.
 ἰοπέι· ὁμοίως δ' ἐστὶν ἀρίστα. τῆς - - κυρσείας correxit
 Casaub. τῆ κυρσεία ed. 1. Aug. τῆ κυρσεία Reg. F. G. Vef.
 Tub. At genitivum casum requirebat verbum διηλαχέναι,
 quod generatim quidem *differre* significat, sigillatim vero,
 prorsus ut verbum διαφέρειν, in meliorem præsertim partem
 accipitur, pro *præstare, præstantiorem esse*; quemadmo-
 dum & nomen adjectivum ἐξελος generatim quidem *di-*
versum denotat, sed sigillatim *cum significatione præstan-*
tia, eximium, VI, 7, 7. Eodem modo adverbium ἐξάλλως
 sumitur XXXII, 25, 7. ubi Suidas κατ' ὑπεροχὴν interpre-
 tatur. Quid sit vero, quod lateat in librorum scriptura,
 (ἐξηλαχέναι. μηδ' ἐστὶν) definire quidem non ausimus;
 quare, quod a Casaubono editum invenimus, cum commo-
 dissimam præstaret sententiam, tenuimus. Quod vero in co-
 dice Leidensi idem fere (adverbium ὁμοίως certe) inter li-
 neas notatum testatur Gronovius, id quidem casu ita fa-
 ctum vix videri potest; sed vel ex illo codice hoc accepisse
 putemus Casaubonum, vel ex Casauboni editione a recen-
 tiori manu in codicem translatum, quod etiam verisimilius

- videtur. Scaliger *ἐξήλασεν*, ἅμα δ' ἐστὶν ἀόριστα, conjecterat. Reifkiius: *ἐξήλασεν*, ἐν ἄλλοις δ' ἐστὶν ἀόριστα. quod minus placet.
- Verf. 2. *Verf. 2.* δῆλον γὰρ ἐστὶν cum Scaligero correxit Casaub. δῆλον γὰρ ἔσται ed. 1. consentientibus omnibus mssis, non ἔστι, quod operarum errore expressum in scholio nostro sub contextu est. — *Ibid.* ἐς τὴν βακτηρίαν ex Vrb. restituit Casaub. monente etiam Vrsino, e suo putamus codice. Mendose ἐστὶ βακτηρίαν ed. 1. cum cett. codd. quod in ἐπὶ βακτ. mutandum censuerat Scaliger. — *Ibid.* ὀπίσταν recepimus ex Aug. Reg. F. G. Vel. Tub. Leid. atque id poscebat subjunctivus συμβαίνῃ, qui sequitur. Perperam ὀπίσται edd. — *Ibid.* ἀνυκονόητά τινα correxit Casaub. Mendose ἀνυκονόητά τι ed. cum mssis. In Aug. vero post τι aliquid erat adjectum, quod dein erasum est. ἀνυκονόητόν τι Scaliger: idque & in cod. msto Leid. esse ait Gronov. putamus ex emend. a recentiori manu.
- Verf. 3. *Verf. 3.* In καὶ μὴν consentiunt omnes. Ex uno ms. Leid. γὺ μὴν citavit Gronov.
- Verf. 4. *Vi J. 4.* τὸ δὲ συνέχον ἐστὶ τὸ αὐτό. Sic recte Casaub. ex ingenio. ἐπὶ τοῦτο ed. 1. cum mssis. ἐπὶ τούτῳ Vrsin. quod & in Leid. esse ait Gronov.
- Verf. 5. *Verf. 5.* θαρβήσαι πάλιν. πάλαι, non πάλην, erat in ed. 1. & mssis. πάλιν ea notione accipiendum, de qua diximus ad X. 21, 2. tum vero, porro; quemadmodum etiam Latinorum *tursus* haud raro usurpatur. Mox vero verba ἢ τοῦναντίον expungenda contendit Reifkiius, ut sententiam turbantia, & ex varia lectione aut ex scholio ad præcedentem particulam πάλιν referendo orta: ac sæpe, ait, ἢ esse notam aut variæ lectionis, aut scholii, aut emendationis. Sane τοῦναντίον τοῦ θαρβήσαι fuerit *timere*, aut saltem *cavere*; quo utique non opus fuerit *adventante classe sociorum*. Itaque, si genuina sunt suoque loco stant illa verba ἢ τοῦναντίον, fuerint verba παρὰ τῶν συμμαχῶν non ex communi ad πᾶσαι νῆες referenda, sed solum ad πόσος σῆτος restringenda. At poterit etiam navium numerus, a
fociis

fociis missus, tam esse exiguus, ut, eo cognito, non tam fiduciam animumque recipere consentaneum sit eos, quibus illæ adveniunt, quam potius intelligere, alias salutis rationes sibi esse circumspiciendas. — *Ibid.* Verba *μη συνείς* abesse a suo msto ait Gronov. sed in eodem inter lineas scripta hæc, *μη γνώσκων.*

Verf. 5.

Verf. 6. Ὁ δὲ τελευταῖος. Vocabulum *πρόπος* Gronovius in cod. Leid. post *Δημοκλείτου* inter lineas adscriptum ait. — *Ibid.* διὰ Κλεοξένου. Suidas in hac ipsa voce: *Κλεόξενος καὶ Δημοκλείτος ἔγραψαν περὶ πυρσῶν ὧν τὴν πραγματείαν ἐπεξεργάσατο Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, ὡς λέγει ἐν τοῖς ἱστορουμένοις.* De his auctoribus nihil aliud compertum habemus: ceterum conf. Küsterum ad Suid. & Fabric. Bibl. Græc. T. II. p. 761 sq. — *Ibid.* *τυχῶν δὲ τῆς ἀξεργασίας.* — „*expolitus, & emendatus.*“ SCALIGER. — *Ibid.* δι' ἡμῶν, ἐστὶ μὲν ὠρισμ. Sic bene verborum seriem ordinavit Casaub. *δι' ἡμῶν μὲν ἐστὶ ὠρισμένος* ed. 1. cum msstis nostris. — *Ibid.* Decem verba *ἀκριβῶς διασαφεῖν* usque *παρατηρήσεως* defunt Reg. F. G. Vef. Tub.

Verf. 6.

Verf. 7. λαμβάνοντας διελῖν. *διαλαμβάνοντας* ex solo Leid. adtulit Gronov. Ceterum ad *διελῖν* potest quidem mente intelligi verbum *δεῖ*, ut mox *verf. 8.* Sed nunc quidem expressum fuisse putemus a Polybio, *δεῖ διελῖν.* *Ibid.* *λείψει* cum Vrsino correxit Casaub. Nos vero ferendum tenendumque *λείψει* existimamus, in quod consentiunt cum ed. 1. scripti libri: nec incommodus sane locus videtur optativo modo, *defuerit quidem postrema parti una litera.* — *Ibid.* *τούτο δ' οὐ βλάψει* recte Casaub. cum Vrsino. *τούτω* ed. 1. cum msstis.

Verf. 7.

Verf. 8. *παρεσκευάσθαι* tenuimus ex ed. Ernest. *παρεσκευ-*
ᾶσθαι ed. Casaub. & Gronov. præeunte Vrsino. *Μεδοσε*
παρεσκευάσται ed. 1. Vrb. Aug. Reg. G. Vef. *παρεσκέ-*
βασται Reg. F. — *Ibid.* In *πυρσείων* nunc cum edd. con-
sentiunt Aug. & Vef. *πυρσίων* soli nunc Reg. F. G. —
Ibid. *γράφει τῶν μερῶν ἐξῆς εἰς ἕκαστον πλατεῖον.* Perpe-
ram *πλατεῖων* h. l. ed. 1. in contextu, consentientibus

Verf. 8.

- Verf. 8. msstis. Inter *μερῶν & ἐξῆς* intercidisse Reiskius suspicatus erat notam *ἑ*. id est *quinque*; intelligens *quinque ordines literas*. At, *unumquodque μέρος*, excepto postremo, *quinque literis constare*, modo docuerat Polybius: igitur cuique tabellæ non *quinque μέρη*, sed non nisi *unum μέρος* fuit inscribendum. Itaque, si quid deest, deerit *ἕν*, vel *ἕνασπον*, vel *τι*. Nescimus vero, an fatis etiam commode subintelligi pronomen *τι* possit; de qua ellipsi vide notata ad I. 42, 9.
- Verf. 9. *Verf. 9. ὁ μέλων. ὁ μέλων* ed. I. perperam & invitis msstis. — *Ibid. σημαίνειν*. Corrupte *συμμένειν* Reg. F, *σημαυσυμμένειν* Reg. G. sub quibus portentis nil aliud nisi ipsum verbum *σημαίνειν* quærendum. — *Ibid. πυρσῶς -- ἅμα καὶ δύο*, *faces simul duas*. Sicut per sæpe ante vocab. *πλείους*, ratione quadam non mere pleonastica, positam particulam *καὶ* vidimus, sic & ante quodvis numerale nomen poni potest. Nempe signanter nunc dicit, *duas* ante omnia *faces* tollere debere eum, qui signum dare vult alteri, non *unam*, ut Aeneas præceperat. (cap. 44, 10.) Duas autem requirit faces, fortasse non modo ut citius faciliusque conspicerentur, sed etiam ut statim liqueret alteri, utra pars sit dextra, utra sinistra: id enim multum intererat scire, quemadmodum statim nunc docebit. — *Ibid. καὶ μένει*. Aut *μένει* aut *μενεῖ* necessario requirebatur, quoniam manifeste pendere hoc verbum debet a *διότι*, non minus quam præcedens *ἄρει*. — *Ibid. μέχρις ἂν. μέχρις ἂν* ed. I. Aug. Reg. F. G. de qua scriptura confer, si tanti videtur, quæ notavimus ad Appiani Proœm. T. I. p. 2. lin. 16. — *Ibid. ἀνταίρη* cum Scalig. correxit Casaub. *ἀνταίρει* ed. I. cum msstis, & *ἀντέρει* Reg. G.
- Verf. 10. *Verf. 10. ἑαυτοῖς ἀνδρομολ.* Corrupte *ἑαυτοῦ ἀνδρομολ.* ed. I. cum Med. Ceteri recte.
- Verf. 11. *Verf. 11. λοιπὸν πρὸς τὰ σημαίνειν. λοιπὸν σημαίνειν* ed. I. cum msstis. *πρὸς τὸ* ex conjecturam adjecit Casaub. Poterat etiam in eandem sententiam cum Vrsino scribi *λοιπὸν σημαίνων*, *ceterum signum dans*, id est, *ad signum dandum*:

dandum: nam prior elatio facum non nisi attento reddendo socio infervierat. — *Ibid.* αἴρει correxit Casaub. ἐρεῖ ed. 1. cum msstis; pro quo αἴρεῖ scribere jusserat Vrsinus: rectius ἀρεῖ Scaliger. — *Ibid.* τῶν πλατεῖων ποῖον. Sic cum Vrsino correximus; quod & in cod. Leid. esse ait Gronov. nempe ex Vrsini conjectura (putamus) a recentiori manu correctum: nam ceteri quidem codices omnes cum ed. 1. in mendosam scripturam τὸ πλατεῖον ποῖον consentiant. Satis tamen fortasse fuerat, servato τὸ πλατεῖον, solum ποῖον corrigere, quod fecit Casaubonus. Eodem modo versf. seq. ποῖον γράμμα.

Versf. 11

Versf. 12. οἶον, δὲν μὲν τὸ πρῶτον, ἔν. Imo ἔνα scribe, ut perspicte monuerat REISKIUS; quod nescimus quo pacto effugerit nostram observationem. — „ἔνα, ait, scil. κυρτόν. Idem est, ac si explicite & copiose dixisset ἐάν μὲν τὸ πρῶτον πλατεῖον δεῖσοι σκοπεῖν, αἴρει ἔνα κυρτόν.“ *Ibid.* Ante ποῖον δεῖσαι, intellige ex communi διασαφῶν, quod paulo ante præcellerat. ποῖον autem recte scripsit Casaubonus cum Scaligero, pro mendoso ποῖον, quod nunc rursus habebat ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* γράμμα τῶν ἐκ τοῦ πλατ. Et hoc debetur Casauboni industriae, cui rursus præiverat idem Scaliger. Una voce γραμμάτων ἐκ τοῦ πλατ. ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* γράφειν αὐτὸν τὸν ἀποδεχόμενον. γράφειν αὐτὸν, ἀποδεχόμενον ed. 1. cum msstis. Satis fuerat γράφειν τὸν ἀποδεχόμενον, quod suaserat Scaliger. Nec enim satis commodum videtur, divisis vocibus cum REISKIO scribere αὐτὸν τὸν ἀποδεχ. quamquam illud αὐτὸν non sine causa additum a Polybio Reiskius putavit. „Alter enim speculator (inquit) σημαίνει, præmonstrat literas; ὁ δ' αὐτὸν γράφει, alter autem ex altera parte eas excipit & enotat.“ —

Versf. 12.

CAPVT XLVI.

Cap. XLVI

Versf. 1. χωρισθῶσιν. χωρὶς ὧσιν maluit Reiskius. — *Versf.* 2. *Ibid.* διόπτραν. διόπτρα & διοπτῆρ generatim dicitur quodvis instrumentum dirigendo visui aptum, quo sive geometræ sive astronomi utuntur ad observandas accuratius & metien-

Versf. 2.

metien-

metiendas e longinquo altitudines aut distantias locorum. Conf. Suidam in utroque vocabulo. — *Ibid.* δύο αἰλλιστικούς cum Scalig. correxit Casaub. διαλλιστικούς ed. 1. cum msstis.

Vers. 3. *Vers. 3.* εἰς τὸ τοῦ κυρσοῦς. εἰς ignorant libri scripti cum ed. 1. Ex conjectura adjecit Casaub. ac facile expelli potuerat a terminatione præcedentis vocis, in eandem literas exeuntis. Quare magis hoc placet, quam τὸ in τῆ mutare cum Scaligero, quod tamen & in suo codice ita scriptum fuisse ait Gronov. — *Ibid.* αἰρουμένους μὲν. μὲν, temere omisium in edit. Casaub. & sequentibus, restituumus ex ed. 1. & msstis. — *Ibid.* ὑπὲρ ταῦτα, nempe τὰ παραφράγματα, quod vocabulum ex præcedente verbo παραπεφράχθαι facile intelligi posse videtur. Sed temere ab Vrfini Casaubonice emendatione discessisse nos intelligimus; & παρὰ ταῦτα restitutum velimus, quod & sententiæ convenientiæ videtur, & mori librariorum, qui facillime præpositione, περὶ & παρὰ, ob similitudinem notarum compendiarum, permutare inter se solent. ὑπὲρ ταῦτα tantum ad αἰρουμένους poterit referri, παρὰ ταῦτα etiam ad καθαιρουμένους. Perinde vero ad παρὰ ταῦτα, ut ad ὑπὲρ diximus, intelligenda τὰ παραφράγματα videntur. REISKIUS contra παρὰ ταῦτα interpretatus est propterea, subaudiens γιγνόμενα, scilicet παρὰ τὸ (id est διὰ τὸ) παραπεφράχθαι τὸν τόπον ἐς τοσοῦτον ὕψος καὶ μήκος. Quam interpretationem si quis præferendam duxerit, cum eo non pertinaciter quidem pugnabimus.

Vers. 5. *Vers. 5.* Κρήτες ἑκατὸν ἀφ' ἡμῶν ἠὲ τομολῆσαν. — „ἀφ' ἡμῶν redundat, & delendum videtur. Vult enim auctor quam brevissimam orationem, in qua verbum nullum redundet: hæc autem vel sine illis duobus perspicue potest intelligi.“ REISKIUS. — At quum *Cretas* sciamus sæpe in utraque parte militasse; non erat superfluum, monere, ab utra parte ad utros transferint: nam αὐτομολεῖν tam de eis dicitur, qui nostra castra deserunt & ad hostes transeunt, quam de his, qui desertis castris hostium transeunt ad nostra.

stra. — *Ibid.* διασαφῆται recte Casaub. cum Scal. *διασαφῆται* ed. 1. cum msstis.

Verf. 6. οὕτω δηλωθήσεται. οὕτω nunc non denotat *Verf.* 6
hoc modo, tali modo. Ea si esset vis hujus particulæ, oportet deinde, non Πρῶτον δ' ἐστὶ, sed Πρῶτον γὰρ ἐστὶ, id est, *prima scilicet littera &c.* οὕτω, ex Polybii usu, haud raro partim infervit incipiendæ apodofi, partim simul *tum vero, tum demum, tum deinde,* significat.

Verf. 7. δεήσει δὲ καὶ κυρσοὺς - - δύο ἄρειν. δύο ἄρειν *Verf.* 7
correxerit Casaub. Poterat & δύο ἄρειν scribere cum Med. Corrupte *διαρῆν* ed. 1. cum ceteris msstis, sicut *Verf.* 1. *διαυλλίσκους* scripserant pro δύο αὐλλίσκους vel δύο αὐλλίσκους. Minus recte *διάρειν* h. l. voluerat Vrsinus, & δεήσει δὲ δύο pro δεήσει δὲ καί. Optime vero in δεήσει δὲ καὶ consentiunt omnes; & refertur illa particula καί, id est, *etiam, quoque, pariter,* ad paritatem quæ intercedit inter numerum quo insignita est tabella ea de qua agitur, & inter numerum facum tollendarum.

Verf. 8. εἶτ' ἐκ τῶν δεξιῶν ἀρῆν πέντε, διασαφῶν. *Verf.* 8
ὅτι κάκκα. Sic vulgo omnes, absque ulla varietate. At necessario aut ἀρῆν fuerit legendum, aut διασαφῶντα κάκκα, cum Scaligero, vel διασαφῶντα ὅτι κάκκα. *Ibid.* πέμπτον. — „scil. γράμμα.“ REISK.

Verf. 9. τὸ βῶ γὰρ τῆς τετάρτης. Omiffis perperam *Verf.* 9
quatuor verbis præcedentibus, quæ cum Vrsino inseruit Casaubonus, εἶτα τοῦ βῶ τῆς τετάρτης ed. 1. cum Aug. εἶτα βῶ τῆς τετάρτης Reg. F. G. Vel. Tub. εἶτα τὸ βῶ τῆς τετάρτης Med. Nullus vero γὰρ habet post βῶ. Quare, ne in his verbis quoque fiat mutatio, scribi poterat: εἶτα (τέσσαρας ἐκ τῶν εὐωνύμων, ὅτι vel διότι) τὸ βῶ τῆς τετάρτης ἐστὶ μερίδος. — *Ibid.* δεύτερον γὰρ ἐστὶ τῆς τετάρτης. Hoc maluimus, quod perspicue ex Med. notavit Gronov. δεύτερόν ἐστὶ τῆς τετάρτης, absque conjunctione, erat in ed. 1. & cett. codd. Vnde ex conjectura Casaubonus τὸ γὰρ δεύτερόν ἐστὶ τῆς τετ. edidit. Scaliger ὅτι δεύτερόν ἐστὶ scripserat. — *Ibid.* ὁ δεχόμενος τοὺς κυρσοὺς. Potuit nunc, putamus,

putamus, haud incommode simplici verbo uti, pro composito ἀποδεχόμενος, quo usus erat c. 46, 7 sq. & c. 45, 12.

Cap.
XLVII.

C A P V T XLVII.

Verf. 2.

Verf. 2. ποιήσῃ. Perperam ποιήσῃ ed. 2. invitis omnibus nostris codd. — *Ibid.* δύναται γίγνεσθαι τὸ δέν. γὰρ post δύναται inserunt scripti libri omnes, quod cum Scaligero delevit Casaubonus, rectius facturus, si in γε mutasset; nam ita scriptum reliquisse putemus Polybium, δύναται γε γίγνεσθαι τὸ δέν.

Verf. 3.

Verf. 3. καὶ ἑκατέρων. Eodem modo confusa vocabula ἑκάτερος & ἕτερος vidimus II. 69, 7.

Verf. 4.

Verf. 4. πρῶτον λεγόμενων. Potest ferri πρῶτον, & nihil utique habet incommodi: ac fortasse ex codice suo id expressit primus editor, neque ex Med. nec ex Urb. discrepantia notatur. Sed verius fortasse fuerit πρῶτων, in quod ceteri consentiunt codices & codex Vrsini. Simile ratione τοῖς πρώτοις ἐπιφερομένοις dicit c. 49, 8. & τοῖς πρώτους ἀκούσαντας, qui rem primo audiunt, XII. 4, 7. Vocabula γενόμενος & λεγόμενος confusa vidimus I. 6, 2. sed id quidem primi editoris sive incuria sive intempestiva sedulitate factum. Confer etiam Adnot. ad V. 45, 4. Ceterum hoc loco si verum est λεγόμενων, intelligi debet, quemadmodum Casaubonus interpretatus est, quando primum in medium adferuntur, vel quando primum proponuntur.

Verf. 5.

Verf. 5. δυσχερῶν cum Scalig. correxit Casaub. δυσχερῶς ed. 1. cum msstis. In uno Reg. F. terminatio primum fuerat ᾶν, sed littera ν in σ mutata ab eadem manu. — *Ibid.* τῶν ἀδυνάτων. Perperam τῶν δυνάτων Reg. F. G.

Verf. 6.

Verf. 6. τὸ γενόμενον ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως, quod fit in legendo. Eadem comparatione usus est Dionys. Halic. in lib. de Compositione Verbor. c. 25. T. V. edit. Reisk. p. 210 sq. & in lib. de Demosthenis vi in dicendo, c. 52. T. VI. p. 1114 sq.

Verf. 7.

Verf. 7. ἔπειτα καὶ ἐπειτα ex Leid. citavit Gron. Noftri nil variant.

Verf.

Verf. 8. οὐκ ἂν δύνατο. Mendose οὐκ ἂν δύναται Reg. Verf. 8.
 F. G. — *Ibid. διότι δεῖ πρῶτον.* δεῖ cum ed. 1. ignorant
 scripti libri omnes: ex conjectura adjecit Casaub. cum Sca-
 ligero. In msto Leidensi Gronovius ait, vocem διότι infer-
 ne punctis esse notatam, superscriptumque δυνατὸν εἶναι.
 Ea nimirum recentioris (nescimus cujus) docti viri erat
 conjectura.

*Ibid. πρῶτον τὰς ὀψεις ἐπὶ τὰ σχήματα ἐνὸς ἐκά-
 στου τῶν γραμμάτων ἐπιστῆσαι.* Notari utique in scholio
 sub contextu debebat, unius Casauboni ingenio hæc deberi,
 qui ne satis quidem gravi de causâ fortasse a codicum scri-
 ptura discessit. πρῶτον ἐπὶ τὰς ὀψεις τὰς ἐνὸς ἐκάστου
 &c. ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vefont. neque ex Urb. diver-
 sam scripturam in ora Basil. adnotavit Casaubonus. πρῶ-
 τον ἐπὶ τὰς ὀψεις ἐνὸς ἐκάστου Med. & Leid. omif-
 so posteriore articulo τὰς, qui perinde & adesse poterat &
 abesse. Ea si vera est scriptura, (quod pernegare quidem
 non ausimus,) erunt αἱ ὀψεις τῶν γραμμάτων idem ac οἱ
 τύποι apud Dionysium Halic. locis modo citatis. Et paulo
 quidem rarior erit is usus vocabuli ὀψις, nec tamen ab ana-
 logia prorsus alienus, nec ceteroquin inauditus. Sane hand
 multum dispari ratione τὴν ὀψιν τοῦ σώματος προορᾶν cor-
 poris speciem (vel figuram) conspiciere Thucydides dixit
 VII. 44. Verbum autem ἐπιστῆσαι τινι non opus habet ad-
 jecto accusativo casu; sed, intellecto nomine τὸν νοῦν, sæ-
 pius etiam apud scriptorem nostrum significat *considerare,*
attente adspicere aliquid.

Ibid. πῶσ' ὤ χρόνου, aliquantum temporis. Recte πῶ-
 σοῦ Casaub. præeunte Scaligero. πῶσου ed. 1. cum mstis
 nostris.

Verf. 9. ὑπὸ τὴν ἀνακνοῆν, uno spiritu. Præpositionem Verf. 9.
 ὑπὸ cum accusativo casu *de tempore & duratione* haud ra-
 ro usurpare Polybium, monuimus ad II. 19, 10.

Verf. 10. τὴν ὑπόκρισιν. ὑπόκρισις est quam actionem Verf. 10.
 vocamus latine, quæ præfertim in vocis modulatione va-
 riationeque, tum vero & in vultus conformatione reliquo-
Polybii Histor. T. VI. Y y que

Verf. 10. que gestu & manuum motu inest: de qua præcipientem lege Dionysium Halic. cum alibi, tum in libello de Vi dicendi Demosthenis cap. 53 sq. — *Ibid.* τὰς διαίρεσεις præeunte Vrsino correxit Casaub. τὰς αἰρέσεις ed. 1. cum msstis. — *Ibid.* δασύτητος καὶ ψιλότητος. De spiritu vel aspero vel leniori, quibus cum vocales, tum consonas nonnullas distinguere consueverunt Græci, contulisse iuvabit quæ erudite congeffit Villoisonus in Indice Rerum, secundo Tomo Anecdotorum Græcorum subjuncto. — *Ibid.* ὑποσώζειν, observare. Correxit Casaub. cum Vrsino. σωσάζειν Aug. Reg. F. G. Vef. σώζειν Tub.

Cum rebus illis Philippi, quæ inde a cap. 42. hujus Libri, in rebus anni ab V. C. 546. expositæ sunt a Polybio, quæ eadem a Livio, ut diximus, ad consules anni 547. referuntur, proxime connectit Livius XXVIII. 7. narrationem de Attalo propemodum capto a Philippo, cujus narrationis fragmentum ex Polybio decerptum conservavit Suidas in Κατοικώμας. Quare videri poterat Fragmentum illud hoc loco inferendum Reliquiis Historiæ Polybianæ. Nos illud in *Spicilegiis Reliquiarum ex libro XI.* retulimus; quoniam eodem cap. & sequenti mentionem facit Livius rerum, quas a Polybio in libro XI. in rebus anni ab V. C. 547. fuisse expositas docet series Fragmentorum, quæ cum in Excerptis Antiquis, tum in Valefianis, continentur. Scilicet res Græciæ, quæ a Polybio per duos annos continuos 546 & 547. distributæ sunt, in unum annum 547. conjectæ sunt a Livio.

Cap.
XLVIII.
Verf. 1.

CAPVT XLVIII.

Verf. 1. Οἱ δ' Ἀσπασιάται (Νομάδες) κατοικοῦσι. Libri scripti omnes cum ed. 1. dant Οἱ δ' Ἀσπασίαι κατοικοῦσι. Stephanus Byzantinus: Ἀσπασιακαί Μασσαγετῶν ἔθνος. Στραβῶν ἐνδεκάτῃ. Καὶ Πολύβιος δεκάτῃ Οἱ δ' Ἀσπασιακαὶ νομάδες κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὄξου. Strabonis codices, lib. XI. p. 513. teste Casaubono partim Ἀσπασιάτας, partim Ἀσπασιάτας vocant, quoad initium vocis cum codicibus Polybianis consentientes, quoad exitum cum Stephano.

phano. Rectius tamen fortasse *versf.* 6. Ἀπασιάκωι dant Polybiani codices, ut apud Stephanum: certe facilius intelligitur, quo pacto ex Ἀπασιάκωι in Ἀσπασιάκωι, notioris soni vocabulum, aberrare potuerint librarii. Vocabulum Νομάδες deletum malimus, ut vel ex eis quæ præcesserant apud Polybium, vel ex eis quæ sequuntur, a Stephano Byzantino, aut ejus Epitomatore, huc translatum.

Verf. 1.

Ibid. καὶ Τανάϊδος. *Tanaim*, qui Europam ab Asia dividit & in *Mæotidem paludem exoneratur*, per errorem confudit Polybius cum alio *Tanai*, qui in mare Caspium ab oriente influit, & Oxo ad septemtrionem est. Ei proprium nomen *Iaxartes* fuit; *Tanaiidis* nomine a Macedonibus, Alexandri comitibus, est insignitus, ut docent Strabo lib. IX. p. 509 sq. Plinius Hist. Nat. VI. 16, 18. & alii: apud Arrianum quidem de Exped. Alex. lib. III. sub fin. corrupte Ὀράντην vulgo edunt.

Verf. 2. τὸν Ὄξον. Perperam τὴν Ὄξον ed. 1. cum Reg. *Verf.* 2. F. G. & Vefont, sed in hoc quidem vera scriptura intra lineas.

Verf. 3. εἰσι δέ. δὲ perperam abest Reg. F. G. Vefont. *Verf.* 3.

Verf. 4. ἐκ τοῦ Καυκάσου. *Caucasus* ille intelligendus, *Verf.* 4. falso a Macedonibus nominatus, cui verum nomen *Parapamifus* fuit vel *Parapamifus*. Discriminis causa, *Indicum Caucasum* hunc cognominant Geographi, alterum *Scythicum*. conf. XI. 34, 3.

Verf. 5. ἐπὶ τινὰς πέτρας. Quoniam ἐπὶ τινὰς καὶ πέ- *Verf.* 5. τρας dabant scripti libri, ἐπὶ θῖνας καὶ πέτρας suspicati sunt Scaliger & Gronov. quod non placet, quia θῖνες sunt *arenæ cumuli*, aut *colles arenacei*, qui nihil faciunt ad id de quo nunc agitur. Nobis Polybianum utique videtur ἐπὶ τινὰς λευκοπέτρας, ad nuda quædam saxa, ad nuda quædam rupes. Nam sicut vocabulo τὸ λευκόπετρον & τὰ λευκόπετρα utitur III. 53, 5. & X. 30, 5. eodem modo & ἡ λευκοπέτρα, αὐὶ λευκοπέτραι usurpare potuit, ejusdem formæ ejusdemque fere notionis vocabulum cum λεωπέτρα, Ezech. 24, 7. quod λίθος λῆθος interpretatur Hesychius.

Verf. 5.

Ibid. Verba τὴν καταφορὰν τῶν ὑπερκειμένων τόπων in versione latina conjunxit Casaubonus, & interpretatus est qui de superioribus locis deorsum feratur, quasi τῶν ὑπερκ. τόπων idem esset ac ἀπὸ τῶν ὑπερκειμ. τόπων. Cujus versionem tenentes, in græcis post τόπων orationem inciso distinctimus: quod quidem nollemus factum. Videtur enim series orationis ita potius concipienda, ut τῶν ὑπερκειμένων ab ἐξωθεῖ & ab ἐπὶ τοσοῦτον pendeat: ὁ ποταμὸς τὸ ρεῦμα τῆ βίαι, διὰ τὸ πλεῖθος καὶ τὴν καταφορὰν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξωθεῖ τῶν ὑπερκειμένων τόπων. Id est: *fluvius undas sua vi (magna vi, conf. V. 84, 3.) propter copiam & propter lapsum præcipitem ex alto, tam procul a superioribus locis efficit.* Sic non necesse fuerit, ad ΡΕΙΣΚΙΕ confugere conjecturam, τῶν ὑποκειμένων, pro τῶν ὑπερκειμένων, legendum suspicantis: — „qui genitivus (inquit) cohæret cum τοσοῦτον. Quod idem est, ac si dixisset ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα τῶν ὑποκειμένων τόπων. In καταφορὰν autem subauditur τοῦ ρεύματος. nam loci declivitatem καταφορὰν dici, haud consentaneum videtur.“ — Recte vero id quidem de vocab. καταφορὰ a Ρεῖσκιο monitum: nam licet per se utcumque de declivitate aut abrupto præcipitio intelligi illud posset, tamen mox, paucis verbis interjectis, idem vocabulum bis rursus ita usurpatur, ut manifeste ἡ καταφορὰ τοῦ ρεύματος, & τοῦ ποταμοῦ, non τῶν ὑπερκειμένων τόπων dicatur.

Verf. 6.

Verf. 6. Ἀσπασιάκας a Casaubono est. Ἀσπασιάκας h. l. ed. 1. consentientibus msstis omnibus. Ἀσπασιάκας Vrlin. Conf. notata ad verf. 1.

Verf. 7.

Verf. 7. πλαταμῶνας. Suidas: Πλαταμών ὁ αἰγιαλός. καὶ λέγεται μὲν ἀπλῶς ἐπὶ γῆς πλάτους ὁ πλαταμών κυρίως δὲ ἐπὶ θαλάσσης, ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Hesychius: Πλαταμών τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος. οἱ δὲ λεωπετρία. οἱ δὲ, ὀλισθηρὰ πέτρα. Videntur πλαταμῶνες apud Polybium nunc intelligendi plana lataque saxa, vel nuda saxa quibus planities obsita est; quorum scilicet intervalla fluvius ex alto præceps ruens excavaverat, ut, infra saxa se insinuans, per aliquod spatium occultus flueret.

Ibid.

Ibid. ὑπὸ γῆν Φέρεσσαι. Fluviorum exempla nonnulla, Ver
sub terram labentium, & per aliquod spatium occulte flu-
entium, collegit Strabo lib. VI. p. 275. Eandem rem
Rhodano accidere constat, haud ita procul a loco, ubi la-
cum Lemanum egressus est.

CAPVT XLIX.

Cap.

Verf. 1. Εὐδόδημον. *Antiochus*, Syriæ rex, finito bel- ve
lo Parthico, quod cap. 28 sqq. hujus libri exposuit Poly-
bius, adversus *Euthydemum*, Bactrianæ regem, arma
promovit; de quo confer quæ leguntur in Reliquiis lib.
XI. c. 34. Ejusdem Euthydemii meminit Strabo lib. XI.
p. 514. Perperam hoc loco Εὐδόδηλον habet solus Med.

Ibid. περὶ Τακουρίαν. Cum *Τακουρίαν* vulgo le-
gerent omnes; REISKIUS — „Haud scio, inquit, an Τα-
κουρίαν legendum sit, *Tapyriorum regionem*, id est, *Tha-
barestanam*.“ — Reiskii conjecturam confirmat Eratosthe-
nes apud Strabonem lib. XI. p. 514. docens, inter Hyr-
caniam (e qua nunc venit Antiochus, ut ex Polyb. X. 31.
coll. c. 48. intelligimus) atque Ariam, (quæ ipsa inter Hyr-
caniam & Bactrianam interjacet) *Ταπύρους* habitasse, qui
Ταπύριοι vocantur apud eundem Strab. p. 520. * *Τάκουροι*
apud Ptolemæum, & apud Arrian. de Exped. Alex. lib. III.
c. 23. De eisdem confer Holsten. ad Stephanum Byzant.

Ibid. τὸν Ἄριον ποταμὸν. *Arii* fluvii Ariæ regionis,
quæ Bactrianæ contermina est, meminit Strabo lib. XI. p.
515 extr. Plinius VI. 23, 25. & quos ibi laudavit Hardui-
nus. — *Ibid.* τὴν πολιορκίαν. Urbis nomen, quam tunc
obsidebat Antiochus, declaraverat Polybius in ea parte
narrationis, quam prætermisit compilerator horum Excer-
ptorum. — *Ibid.* διαβάσεις. Nullo modo dubitandum duxi-
mus, quin perspicacissimam Reiskii conjecturam adopta-
remus, quam & grammatica ratio flagitabat, & confirmat
id quod sequitur *verf.* 4 sq. Conf. IV. 64, 5. X. 6, 7. XXI.
10, 7.

- Verf. 4.** *Verf. 4.* πρὸς τινα πέλον οὐκ ἔλαττον ἔκασσι σταδίων διέχουσαν. Verba οὐκ ἔλαττον ἔκασσι σταδίων non facile pendere possunt a verbo ὑπεχώρησα, interjectis illis πρὸς τινα πέλον. Id præclare vidit Gronovius, dæsse monens verbum ἀπέχουσαν. Nos διέχουσαν prætulimus, quod & aliàs amat Polybius, (IV. 64, 5. V. 103, 6 &c.) & facile prætervolare potuit librarius, fugiente oculo transfiliens ad proximum verbum, ad eisdem literis incipiens.
- Verf. 5.** *Verf. 5.* τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δαυτοῦ θύναμ. Post μέρος perperam articulum τὸ repetit ed. 1. cum Med.
- Verf. 7.** *Verf. 7.* παρεμβалаῖν ex msstis & ed. 1. revocavimus. Amat Polybius cum verbo παραγέλλειν & aliis similibus construere aoristum secundum infinitivi,
- Verf. 8.** *Verf. 8.* ἀπαντήσας cum Vrsino correxit Casaub. ἀπαντῆ ed. 1. cum msstis, mutilato verbo. — *Ibid.* συνέβαλλε. συνέβαλε unus Aug. — *Ibid.* Βάκτρον. Nil opus erat, hoc mutare. Nam perinde & Βάκτρος & Βακτρούς græce dicunt, ut diserte Stephanus Byz. docet.
- Verf. 10.** *Verf. 10.* ἐπαρχίας. Diximus de hoc vocabulo ad X. 21, 4. — *Ibid.* κακῶς ἀπῆλλαττον. Vsitatiorem esse hanc formam in hoc dicendi genere, monuit Reiskius: atque ita, in vitis quidem codicibus, scribere non dubitavimus. Nec enim usquam aliter usurpat Polybius, non magis quam alii: sic I. 28, 8. III. 60, 3. 64, 6. &c. Homoeoteleuton secutus est librarius, cum præcessisset ἐπιέζοντο.
- Verf. 11.** *Verf. 11.* Παναίτωλος, & Παναίτωλου verf. seq. correxit Casaub. πᾶν Αἰτωλός & πᾶν Αἰτωλῶν ed. 1. cum msstis. Conf. V. 61, 5. 62, 2. — *Ibid.* ἐδέξατο sustinuit vertit Casaubonus. Rectius: *intra suorum ordines recepit.* — *Ibid.* ἡνάγκασε accepimus ab Aug. Reg. F. G. Vfont. ἡνάγκαζε edd. non male, licet ἐδέξατο in aor. 1. præcesserit.

Verf.

Verf. 12. ἀπολωλεκότες αὐτῶν. Tenuimus hoc, a Cau- Verf. 12.
 bono editum. αὐτῶν ed. I. cum msstis.

Verf. 14. — „Post ἔκρον non dubitamus aut Ἀντιόχου *Verf. 14.*
 aut βασιλέως deesse.“ REISKIUS. — Vox illa expulsa est
 per librariorum imperitiam, qui pro μὲν ἔκρον, Μέκκρον
 scripserant, viri nomen hoc esse putantes.

Verf. 15. εἰς πόλιν Ζαρίασκα. Pluralis numeri no- *Verf. 15.*
 men, ut περὶ Βαίκυλα πόλιν, X. 38, 7. & id genus alia.
 Perinde Ζαρίασκα dici, plurali numero, & Ζαριάσπην in
 singulari, monuit Stephanus Byzantinus.

Finis Aduotationum ad Polyb. lib. X. & Tomi VI.
Historiarum Polybii.

